

Nhất Dao Khuynh Thành

Contents

Nhất Dao Khuynh Thành	1
1. Chương 1: Lần Đầu Gặp Gỡ	2
2. Chương 2: Tấn Công	12
3. Chương 3: Không Lối Thoát	18
4. Chương 4: Sĩ Tình	28
5. Chương 5: Âm Mưu	37
6. Chương 6: Tuần Kiệt	46
7. Chương 7: Trưởng Thành	58
8. Chương 8: Đau Lòng	66
9. Chương 9: Chuyện Cũ	78
10. Chương 10: Yêu Thầm	87
11. Chương 11: Đại Hội Kiếm Pháp	94
12. Chương 12: Tài Năng	104
13. Chương 13: Bảy Tổ	114
14. Chương 14: Từ Bỏ	122
15. Chương 15: Nguy Hiểm	131
16. Chương 16: Kẻ Thù	140
17. Chương 17: Lợi Dụng	148
18. Chương 18: Oán Hận	155
19. Chương 19: Đồng Hành	162
20. Chương 20: Bị Tiêu Diệt Toàn Bộ	171
21. Chương 21: Huỳnh Trưởng	181
22. Chương 22: Trùng Phùng	191
23. Chương 23: Bái Nguyệt	201
24. Chương 24: Mê Hoặc	211
25. Chương 25: Bảo Vệ Tình Yêu	222
26. Chương 26: Mộ Dung	232
27. Chương 27: Biến Cố	242
28. Chương 28: Hận Thù	252
29. Chương 29: Chân Tướng	259
30. Chương 30: Mất Mát	266
31. Chương 31: End	275

Nhất Dao Khuynh Thành

Giới thiệu

Truyện kể về cuộc đời Đường Duyệt - một người con gái tài sắc với thanh đao khuynh thành. Từ khi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-dao-khuynh-thanh>

1. Chương 1: Lần Đầu Gặp Gỡ

Ngày mùng 8 tháng 6, trời nắng.

Trời vừa mới sáng, khắp trong ngoài nhà Đường Gia Bảo đã bắt đầu bận rộn, xa xa chỉ nhìn thấy khói bếp nghi ngút bay lên. Trên gương mặt mỗi người lộ rõ nét mừng vui khôn tả, không như bình thường. Mọi người đều rất bận rộn vì bữa tiệc của Đường Gia Bảo.

Khoảng một giờ đồng hồ trôi qua, cửa lớn của Đường Gia Bảo đột nhiên mở ra, một chiếc xe ngựa xa hoa phóng ra, một đội cưỡi tuần mã, lưng đeo trường kiếm đứng xung quanh bảo vệ.

Đường Duyệt nhìn tiểu đệ Đường Tiểu Bảo đang được mẹ ôm trong lòng, khuôn mặt tròn trịa, đôi mắt sáng long lanh, lại còn đưa miệng chum chím cười với nàng. Trong vô thức, nàng muốn đưa tay ra để nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn ấy, nhưng tay đưa ra nửa chừng thì nhìn thấy mẫu thân nàng chau mày lại. “Bỏ xuống!”. Tiếng quát của mẫu thân ở ngay đằng sau vang lên, tay của Đường Duyệt cứng đờ ra một lúc, vẫn chưa kịp phản ứng gì, mẫu thân nàng đã giật mạnh tay làm cho tấm rèm xe buông xuống, còn không quên thắt chặt lại chiếc tả của Tiểu Bảo.

Đường Duyệt cúi thấp đầu xuống, nàng không dám nhìn vào mắt của mẫu thân nữa, đôi mắt đẹp ấy ngay lập tức nhìn chằm chằm vào nàng một cách rất nghiêm khắc, như thể đang mong đợi giá như nàng chưa từng tồn tại vậy.

Lúc ăn sáng, phụ thân nói với mẫu thân: “Hôm nay có nhiều khách đến, rất ồn đó. Nàng đưa Tiểu Bảo ra ngoài mua ít đồ dùng, đưa cả con gái đi cùng, nó cũng cần mua thêm một ít quần áo mới”. Một câu nói rất nhẹ nhàng, Đường Duyệt nghe xong rất cảm kích nhưng lại không có cách nào nói ra được sự cảm kích đó. Mẫu thân nàng chỉ gật đầu. Đường Duyệt vui mừng như muốn nhảy lên, nàng vui mừng không phải vì bản thân có quần áo mới mà chính là vì nàng có thể cùng mẫu thân đi ra ngoài.

Vú nuôi không nói một lời nào, ngồi bên cạnh quan sát. Khuôn mặt của Đường Tứ phu nhân rất đẹp, dưới ánh sáng mờ tỏ trong xe dường như khuôn mặt ấy đang phát sáng, đôi bàn tay mịn màng ôm trọn vị thiếu gia, giống như một viên ngọc ròng sạch sẽ tinh khiết, quý giá, nho nhã mà không thể miêu tả được bằng lời.

Đôi mắt của vú nuôi vô thức nhìn vào trong góc, nhìn thấy ánh mắt muốn nuốt chửng Đường Duyệt của Đường Tứ phu nhân, trong lòng thầm than một tiếng. Vị cô nương này so với đôi mắt mơ mộng, quyến rũ, nước da trắng như tuyết của Đường Tứ phu nhân thì không giống như hai mẹ con. Cô ấy ngoài đôi mắt đen láy nhưng thiếu chút lạnh lợi, đôi ngón tay búp măng, thân hình rất yếu ớt, nhìn giống như là một cây gậy ra thì không được hưởng chút di truyền nào từ Đường Tứ phu nhân cả, cuối cùng thì...

“Đường Duyệt!” Đường Tứ phu nhân vừa mở lời, đôi mắt của Đường Duyệt liền sáng lên. “Con không cần đi cùng ta nữa, chúng ta còn có rất nhiều thứ phải mua, con... đi không được tiện cho lắm”.

Đường Duyệt bỗng ngẩng người ra, không được tiện? Nhưng phụ thân đã nói rõ ràng, nàng có thể đi mà, sao đột nhiên lại thay đổi như thế? Nàng sẽ không nhiều chuyện, cũng không gây thêm rắc rối ấu thân đâu mà. Tại sao lại không cho nàng đi theo chứ... Sao lại không thấy tiện kia chứ?

Nhưng những lời này nàng chưa kịp nói ra, đã bị mẫu thân đuổi ra khỏi xe. Chiếc xe phóng đi y như một trận cuồng phong, nàng thậm chí chưa kịp cầu xin mẫu thân thì đã mất đi cơ hội.

Đứng chôn chân giữa đường, Đường Duyệt nhìn chăm chăm vào đội kỵ sĩ bảo vệ đang đi bên cạnh. Lúc đó, những khuôn mặt dường như rất vô tình của những người kỵ sĩ kia cũng nhìn nàng. Trong những ánh mắt đó có sự hiếu kỳ, có sự khinh miệt, nhưng nhiều hơn đó là sự cảm thông, nàng lặng lẽ cúi đầu, nàng không muốn cho người ta thấy được những giọt nước mắt đang lăn trên má mình.

Tại sao... nàng lại không thể đi?

Bóng chiều dần buông.

Đường Duyệt ngồi trên cây anh đào, nhìn bóng chiều dần buông từ một nơi xa xăm, những tia sáng vàng vọt dần sa xuống. Xe ngựa đi mua hàng vẫn chưa về. Nàng cúi đầu nhìn, đèn trong Đường Gia Bảo đã được thắp lên, nàng có thể nghe thấy tiếng nói cười rất vui vẻ phát ra từ phía Đường gia.

Hôm nay là đầy tháng của tiểu thiếu gia Đường gia. Đường Duyệt biết rằng, ở cửa Đường gia lúc này nhất định có rất nhiều xe sang trọng. Những đại gia tộc có danh tiếng trên giang hồ, các phái trong võ lâm đều đến chúc mừng. Chủ trì buổi tối ngày hôm nay sẽ là Đường phu nhân, cũng là vị phu nhân hiện có địa vị nhất trong nhà – phu nhân mới cưới của Đường Tứ gia Đường Mẫn – mẫu thân của tiểu thiếu gia Đường gia.

Đường Tứ phu nhân Ôn Nhã Như, một Ôn Nhã Như đẹp nổi tiếng ở đất Giang Nam, một Ôn Nhã Như mười một năm trước thân bại danh liệt. Người đẹp Ôn Nhã Như tài sắc song toàn, đại tiểu thư Ôn gia giàu có ở đất Giang Nam, chưa cưới mà có cửa, một Ôn Nhã Như lấy người phu đánh xe ngựa riêng.

Tứ phu nhân của Đường gia ngày hôm nay, Đường Tứ phu nhân – người duy nhất được Đường Mẫn sủng ái, bà ấy là mẫu thân của Đường Duyệt. Thật đáng tiếc, phụ thân nàng không phải là con người nổi tiếng Đường Mẫn kia, mà lại là người phu đánh xe ngựa riêng của mẫu thân nàng – người đã làm ấu thân nàng bị người đời chê cười, đã hại mẫu thân phải sống cuộc sống cơ cực hơn mười năm trời.

Người phu ngựa đã lừa đại tiểu thư xinh đẹp của Ôn gia, đương nhiên sẽ không có kết cục tốt đẹp gì. Mười năm, một ngày sau khi lên núi ông ấy đã không trở về, ông ấy bị trượt chân ngã rồi chết. Ôn Nhã Như đã nói như vậy. Tất nhiên nghe mẫu thân nói như thế, Đường Duyệt đương nhiên sẽ tin. Không đến nửa tháng sau. Đường Duyệt đã cùng với mẫu thân chuyển đến Đường Gia Bảo, mẫu thân làm vợ lẽ của Đường Mẫn, họ Đường cũng chính thức trở thành họ của nàng.

Từ ngày chuyển về Đường gia, ngoài việc đổi họ ra, thì tất cả mọi việc của Đường Duyệt đều không thay đổi. Nhưng mẫu thân thay đổi rất nhiều... Cảm giác của nàng khi nhìn thấy Đường Mẫn, mẫu thân, tiểu đệ mới sinh ở cùng nhau. Đường Duyệt đột nhiên hiểu ra rằng ba người đó đã là một thể giới rất toàn vẹn. Nàng chỉ là một người ngoài, một người xa lạ mà thôi.

Ở Đường gia, ăn ngon, ngủ kỹ, nhưng trong lòng không thấy thoải mái.

Ngay người đứng ở ngoài cửa, Đường Duyệt đột nhiên nhớ lại ngày chôn cất phụ thân, bà lão hàng xóm, nhìn mẫu thân mặc áo tang, đứng thờ ơ, liền nói với Đường Duyệt: “Khổ thân đứa trẻ này, sau này đều phải dựa vào chính sức của mình thôi”.

Hôm đó, Đường Duyệt ngây thơ hỏi một câu rằng: “Tại sao ạ?”.

Trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của bà lão lộ ra một nụ cười thân thuộc, nhưng hàm chứa một nỗi bi ai: “Con không có phụ thân, cũng đồng nghĩa là không có mẫu thân”.

Đợi lúc mẫu thân lạnh lùng đi qua, bà lão lại lắc đầu quay đi. Trải qua một thời gian rất dài, Đường Duyệt mới dần dần hiểu ra ý nghĩa trong những câu nói của bà lão.

“Nếu như không có Tiểu Bảo thì tốt biết mấy, nếu như...” Đường Duyệt giật mình bởi suy nghĩ này, nàng không dám nghĩ nữa. Tiểu đệ Đường Tiểu Bảo đáng yêu, bé bỏng như vậy, sao nàng có thể có những suy

ngiht như thế? Lại còn dám nguyên rửa tiểu đệ như vậy? Mặc dù từ lúc Tiểu Bảo được sinh ra thì mẫu thân ngày càng không để ý tới nàng, trước đây mẫu thân cũng rất ít khi cười với nàng. Nói như vậy để thấy rằng Tiểu Bảo đã làm ấu thân cười nhiều hơn, chứ không phải là Tiểu Bảo đã cướp đi nụ cười thuộc về nàng mới đúng. Nàng làm sao có thể nảy ra những suy nghĩ ác độc như thế chứ? Đường Duyệt trăn trăn nhìn xuống dưới gốc cây, tim đập rất mạnh, cả bàn tay toát mồ hôi, chỉ cần động đậy thôi, nàng sẽ rơi từ trên cây anh đào xuống đất.

Nếu như rơi xuống đất, nếu như rơi xuống đất, chắc chắn sẽ gặp được phụ thân, phụ thân rất thật thà. Chỉ cần nhẹ nhàng buông tay, thì sẽ không cần đối mặt với sự châm chọc cạnh khẻ của những người trong Đường Gia Bảo, thậm chí là đánh nàng tím bầm giống như đánh một đứa con trai. Thêm nữa cũng không cần đối mặt với từng câu nói hay mỗi việc làm không chút tình cảm nào của mẫu thân nữa. Và cũng không cần phải làm kẻ ăn bám làm mọi người đều ghét...

Nàng vô thức ngả dần về phía trước, bàn tay cuối cùng cũng buông lỏng, đột nhiên có người hét to: “Này, cô nương trên cây kia!”.

Đường Duyệt giật mình, tay nắm chặt lấy cành anh đào. Nàng nhìn xuống dưới, chiếc xe không biết đã đậu ở đó từ lúc nào. Không nhìn thấy người nói lúc này, Đường Duyệt giật mình nhìn chăm chăm. Nàng chưa từng nhìn thấy một chiếc xe nào như thế. Thân xe phát ra một thứ ánh sáng đen bóng, giống như một hòn đá quý màu đen, không nhìn thấy sự hào hoa, nhưng rất có phong thái. Ở Đường gia lâu như vậy, đã nhìn thấy rất nhiều chiếc xe ở ngoài cửa lớn, nhưng chiếc xe như thế này rất hiếm khi nhìn thấy. Con ngựa to dẫn đầu tám con ngựa, thần khí dũng mãnh, đúng là một con tuấn mã tốt. Người đánh xe mặc một bộ đồ tơ lụa màu xanh, thần khí nhanh nhẹn, khí chất hào sảng giống như một thanh niên tuấn tú được sinh ra từ một gia đình giàu có nào đó.

Phía đằng sau càng làm cho Đường Duyệt thấy bất ngờ, rèm xe nhẹ nhàng mở ra, bước ra là một chàng trai tuấn tú, miệng nở một nụ cười.

“Cô nương ở trên cây kia, nàng trèo cao như thế để làm gì vậy?”

Đường Duyệt ngần ngại nhìn người thanh niên đang đứng dưới gốc cây. Đương nhiên nàng không dám nói rằng mình đang chuẩn bị nhảy xuống, đành nói: “Ta chỉ là... ngắm phong cảnh mà thôi”.

Chàng trai cười và nói rằng: “Nàng có nhìn thấy quanh mình có rất nhiều hoa anh đào không?”.

Đường Duyệt nhìn xung quanh, quả nhiên trên cây có rất nhiều hoa anh đào. Từng chùm nhỏ nhỏ, màu hồng, phát ra ánh sáng như màu hồng mã não. Khi gió thổi, có thể ngửi thấy mùi hương hoa anh đào phảng phất.

“Nàng hãy rung cây đi, hái hộ ta một ít hoa anh đào có được không?” Người dưới gốc cây tiếp tục nói, Đường Duyệt có chút băn khoăn.

Người thanh niên đó thấy nàng im lặng, vẻ mặt sầu não, kiên trì nói: “Nàng rung nhẹ thôi, cẩn thận đừng để bị rơi xuống đất”.

Đường Duyệt không còn cách nào khác, đành phải rung mấy cái. Trên cây rơi xuống vài bông hoa anh đào. Chàng nhẹ nhàng cười một cái, cúi xuống nhặt lên, sau đó quay trở lại xe ngựa của mình. Một lúc sau, vén tấm rèm che cửa lên và nói với nàng: “Hoa anh đào rất ngọt, nàng đừng quên nếm thử nhé!”.

Đường Duyệt ngần ra một lúc, nhìn theo chiếc xe chạy về hướng Đường Gia Bảo. Nàng vô tình ngắt một bông hoa anh đào, cũng không lau liền bỏ luôn vào miệng. Trong miệng toàn là một vị chua chua, chát chát. Tuy cũng có vị ngọt nhưng cũng không giống như lời người thanh niên kia nói “rất ngọt”. Đường Duyệt nghĩ, hay ngắt một bông nữa nếm lại xem, vẫn là vị chua chua, chát chát. Nàng nhìn theo chiếc xe đã đi xa, lại ngây ra một lúc, có gì đó khó hiểu, ý định nhảy xuống đã trôi mất quá nửa. Đường như việc nhẹ nhàng rung cây, nếm vài bông hoa anh đào chua chua, chát chát, đã làm nàng mất đi dũng khí để nhảy xuống.

Chiếc xe đã đến trước cổng Đường Gia Bảo. Một người đàn ông trung niên gầy gầy, trên mặt luôn nở một nụ cười, đang đứng trước cửa Đường Gia Bảo đợi khách. Nhìn thấy chiếc xe đến, nụ cười trên mặt lập tức

có chút lặng lẽ, ngoảnh đầu nói với đám người dưới: “Thương thiếu gia đến rồi, còn không mau đến mời thiếu gia xuống xe!”, sau đó mới bước lên chào đón.

Lạ một điều, câu nói ấy vừa dứt, Đường quân gia liền nhìn thấy đại thiếu gia họ Đường đi tới với khuôn mặt u ám. Về mặt này, có chỗ nào không ổn ư? Trong lòng Đường quân gia thắc mắc, về mặt vẫn tươi cười, nhưng lại đủ thông minh đứng cách xa ba bước. Lúc đại thiếu gia Đường gia vui vẻ, cậu ấy là một chủ nhân nhân từ nhất, nhưng nếu như gặp phải lúc cậu không vui thì hãy tránh xa cậu ấy ra một chút.

Thương Dung nhìn Đường thiếu gia, cười và nói: “Một ngày tốt lành như thế này, sao Đường huynh lại không vui?”.

Đường Mạc lạnh lùng đáp: “Thực ra ta rất vui, nhưng nhìn thấy huynh, ta thấy không vui chút nào”.

Thương Dung tò mò hỏi: “Ta có mang bất hạnh gì tới đâu? Vừa mới tới Đường Gia Bảo, huynh đã có khuôn mặt này, chắc hẳn có ý không muốn chào đón ta?”.

Đường quân gia vội lau những giọt mồ hôi trên mặt, vừa cười vừa đáp: “Thương thiếu gia hiểu lầm rồi, đại thiếu gia nhà chúng tôi không có ý đó”.

Khuôn mặt không lộ chút biểu cảm của Đường Mạc, làm cho những lời nói của Đường quân gia không có chút thuyết phục nào cả. Thương Dung cũng không tức giận.

Chàng dường như không bao giờ bị người khác làm cho phẫn nộ, luôn luôn nở một nụ cười hiền từ.

Đường Mạc hắng giọng nói: “Vừa rồi huynh hơi nhiều chuyện rồi đó”.

Thương Dung không nói gì.

Đường Mạc nhíu mày: “Huynh im lặng là ngầm thừa nhận hay sao?”.

Thương Dung vẫn giữ nguyên nụ cười, không để ý đến những hành động bất lịch sự của Đường Mạc: “Đường huynh đã nhìn thấy tất cả, còn cần ta nói gì nữa...”.

Giọng điệu Đường Mạc vẫn lạnh lùng: “Không thể nhận ra Đại thiếu gia nhà họ Thương lại đối đãi với một người con gái xa lạ thân thiết đến như vậy!”.

Thương Dung cố tình làm ra vẻ ngạc nhiên: “Nếu như ta nhớ không nhầm thì “người con gái xa lạ ấy” chính là tiểu muội của Đường huynh?”.

Ánh mắt Đường Mạc sắc như dao, nhìn Thương Dung: “Nhưng, đó chính là “muội muội rẻ tiền” của ta”.

Thương Dung dường như không hiểu gì, còn cười với Đường quân gia đang đứng rất nghiêm trang bên cạnh, nói: “Ta nghe nói rằng phu nhân mới có một người con gái, không ngờ lại dễ thương như vậy!”.

“Dễ thương? Hừ!” Đường Mạc hắng giọng, chàng không thấy Đường Duyệt dễ thương ở điểm nào.

Thương Dung thấy được giọng điệu bình thường của chàng, làm sao lại không nhận ra Đường Mạc không thích muội muội mới có này, liền khuyên: “Nàng ấy tuổi còn nhỏ, Đường huynh nên yêu thương muội ấy nhiều hơn mới đúng”.

Đường Mạc cười lạnh lùng, đáp: “Nó cả ngày ngơ ngẩn ngẩn, ta thấy cần phải quản chặt nó mới đúng”.

“Nó đâu rồi? Nhà nhiều khách như vậy, nó tránh không gặp khách, có phải là muốn nói với mọi người rằng người Đường gia ức hiếp nó chăng?” Đường Mạc đột nhiên nói, tính cách lạnh lùng giống y như phụ thân Đường Mẫn, hét một tiếng đã làm cho Đường quân gia vội vàng xin cáo lui với Thương Dung.

Thương Dung thở dài, nói: “Đường huynh à Đường huynh, huynh hà tất phải như vậy?”.

Đường Mạc không thèm để ý tới chàng, bỏ đi mặc khách đứng đó.

Người đánh xe đã thu dọn xong, nhảy xuống xe và khẽ nói với Thương Dung: “Đường gia có việc gì vậy ạ, đối đãi với khách quý kiểu gì vậy? Thiếu gia, cậu không ngại vượt đường xa tới đây chúc mừng, vậy mà họ lại...”.

“Thương Lục! Không được nhiều lời!” Thương Dung khua tay không cho cậu ta nói tiếp: “Đây là việc nhà của người ta, chúng ta vốn không nên xen vào”.

“Vâng, thưa thiếu gia”.

Lời vừa dứt, người đầy tớ của Đường gia đã đi đến, rất cung kính mời Thương Dung vào nhà.

Người đầy tớ Đường Gia đã đi cách xa được một đoạn, Thương Lục mới nghe thấy tiếng thiếu gia nhà cậu khẽ nói: “Thương Lục, những người không may mắn trong thiên hạ có rất nhiều. Khi người động lòng trắc ẩn, không nên gây thêm phiền phức cho họ...”.

Thương Lục ngây người ra một lúc, nghĩ rất lâu nhưng vẫn không hiểu câu nói đó có ý gì.

Thương Dung quay người bước đi, nụ cười ẩn chứa nhiều điều khó hiểu. Chàng nói: “Đường thiếu gia đã có cái nhìn phiến diện như vậy, nói thêm cũng vô ích. Chúng ta đến đây làm khách, chỉ ở mấy hôm rồi đi. Cô nương ấy còn phải sống ở đây rất lâu”.

Thương Lục gãi gãi đầu, khuôn mặt non nớt ấy như đã nhận ra điều gì đó: “Con hiểu rồi! Con hiểu rồi ạ!”.

“Đây không phải chính là điều mà thiếu gia vẫn thường nói hay sao: Phật môn quảng đại, nan độ bất tín chi nhân; Thiên vũ tuy khoan, bất nhuận... bất nhuận gì nhỉ, à! Thiên vũ tuy khoan, bất nhuận vô căn chi thảo! (Câu này vốn là Thiên vũ tuy khoan, bất nhuận vô căn chi thảo. Phật môn quảng đại, nan độ bất tín chi nhân. Có nghĩ là: trời mưa rưới nước khắp nơi, song khó tưới nhuận cây cỏ không gốc. Cửa Phật tuy rộng thênh thang mà vẫn khó độ kẻ chẳng lòng tin – ND). Nói như vậy, Đường thiếu gia không phải là cây cỏ không có huệ căn đó hay sao?” Thương Dung chỉ nhìn Thương Lục lắc đầu, cười mà như không.

“Ồ, Thì ra ta là như vậy, một cây cỏ không có huệ căn phải không? Thương huynh, người đầy tớ này được huynh dạy dỗ khá tốt đấy...”. Một câu nói lạnh lùng làm cho nụ cười trên khuôn mặt của Thương Lục ngay lập tức biến mất!

Thương Dung không lấy làm ngạc nhiên, sớm đã nhận ra Đường Mạc định đánh, bèn lấy chiếc quạt màu đen tiện tay gõ nhẹ lên trên vai Thương Lục, cười và nói: “Tên ngốc này, nên nhớ kỹ câu sau mới đúng, mặt tại nhân hậu luận thị phi!”.

(Những người đứng xem mà bàn luận thì không phải là quân tử).

Có điều, trong nháy mắt, một cái gõ nhẹ đã đưa Thương Lục thoát khỏi miếng đánh đó, thủ pháp kỳ diệu khiến đôi mắt của Đường Mạc sáng lên. Ánh sáng lóe qua như tia chớp, thanh trường kiếm của chàng đã tiến đến trước mắt của Thương Dung.

Thương Dung thấy tình hình như vậy, bàn tay biến hóa rất linh hoạt. Chiếc quạt vừa di chuyển đã tránh được những thế kiếm sắc nhọn, hiểm ác. Đường Mạc cười lạnh lùng, ánh sáng mà thanh kiếm phát ra như đang nhảy múa. Chỉ nghe thấy những âm thanh của thanh kiếm đang chém xuống. Thương Dung liên tiếp đỡ được sáu đường kiếm. Sáu đường kiếm này vừa hiểm vừa nhanh, đâm thẳng vào tất cả các bộ phận, đều là những phần quan trọng trên cơ thể. Người Thương Dung chỉ cần di chuyển chậm một chút, chỉ sợ sẽ...

“Vẫn chưa chịu ra tay?” Mũi kiếm của Đường Mạc đã chĩa thẳng sống mũi của Thương Dung.

Đổi phương cười và nói: “Hôm nay là một ngày tốt lành, sao Đường huynh lại khó chịu như thế này!”.

“Lẽ nào đầu võ lại phải chọn thời điểm tốt, mặc quần áo đẹp, xúc dầu thơm hay sao?”. Về mặt Đường Mạc lạnh lùng, người ngoài nghe thấy sẽ cảm thấy rất hứng thú, nhưng trên mặt chàng chẳng tìm thấy một ẩn tượng thú vị nào.

Biểu hiện bên ngoài của Thương Dung mặc dù rất thoải mái, nhưng tiếng bước chân lại không thoải mái như lúc mới bắt đầu, là do Đường Mạc trong lúc nói chuyện lại vung ra lục kiếm, vừa rồi cũng chỉ ép chàng ra tay, bây giờ lại giống như đánh nhau thật. Đường Mạc đã làm thật như vậy, Thương Dung cũng không thể đánh giá thấp, các thế di chuyển né tránh của chàng ngày càng linh hoạt, trên miệng lại nở một nụ cười: “Tắm xúc nước thơm thì không cần thiết, nhưng ngày hôm nay là ngày đầy tháng tiểu đệ của huynh, múa đao tung kiếm thật không tốt chút nào! Hãy nói chuyện trước đã, dừng lại ở đây thôi!”.

Tỉ thí võ công chỉ để xem thắng thua, không nói đến sống chết. Nếu có thiên thời địa lợi nhân hòa, người đó có thể giành chiến thắng; tỉ thí võ công không chỉ là học hỏi võ công, so sánh sự khác nhau, câu nói này là của Thương Dung. Đường Mạc tự nhiên hiểu ra: “Được!”.

Ánh kiếm, tiếng gió của quạt, ánh sáng chạy qua chạy lại, không nghe thấy một tiếng binh đao giao nhau, nhưng lại là một trận chiến đấu mãnh liệt không một tiếng động.

Đường Mạc nhỏ tuổi mà đã thành danh. Kiếm pháp rất nhanh nhẹn vượt qua sức tưởng tượng của người bình thường. Điểm then chốt là rất tuyệt tình. Thương Lục đứng bên cạnh thấy rất rõ, đường kiếm sắc nhọn ấy đã ba lần nhằm thẳng vào yết hầu của Thương Dung, nhưng đều bị Thương Dung dùng quạt xoay đi chuyển lại, ngăn cản được đường kiếm đó. Một công một thủ, những tinh túy trong võ công của hai người dần dần lộ ra.

Đường kiếm của Đường Mạc rất nhanh, chỉ tấn công không phòng thủ, lấy tấn công làm phòng thủ. Còn loại công phu Thương Dung luyện lại là tu thân dưỡng tính, không chủ động tấn công, nhưng có thể tích cực hóa giải khi mỗi lần nằm trong tình thế nguy hiểm. Tuổi tác của hai người là huynh đệ, đã giằng co rất lâu mà chưa thể phân cao thấp.

Thương Dung biết rõ trong chốc lát thật khó để phân cao thấp, nhưng xem ra tinh thần và hành động của chàng vẫn thoải mái, tự nhiên mà lịch sự, thậm chí nở một nụ cười: “Lai thời vô vật khứ diệc vô, thí tự phù vân qua thái hư”. Miệng chàng nở một nụ cười, kéo tay áo, bước thêm vài bước, thân thủ uyển chuyển, lách người tránh khỏi những đường kiếm sắc bén của Đường Mạc đang nhằm đâm vào yết hầu mình. Đợi cho hai người đứng vững, chàng đã ở sau lưng Đường Mạc.

Đường Mạc quay lưng lạnh lùng cười, ca lên một tiếng: “Bản vô sinh diệt, yên hữu khứ lai!” Khi vừa mở lời thì hai chân đá xuống dưới đất, xoay người chuyển sang tấn công phía bên phải của Thương Dung. Tốc độ tấn công rất nhanh, đường kiếm đi cũng rất lạ, đẹp. Nhìn giống như đang tấn công phía bên phải của đối phương. Thực chất trong đó ẩn chứa nhiều sự biến hóa, bất luận là đối phương có né tránh như thế nào, cuối cùng cũng khó có thể toàn thân rút lui dưới đường kiếm đó.

Thương Dung không hề kinh ngạc, vai phải né tránh rất nhanh, chân tự động lùi về sau. Trong nháy mắt toàn thân đã lùi lại được hơn một thước, chỉ nghe thấy keng một tiếng. Lưỡi kiếm của Đường Mạc thu lại nhanh gọn, trên đỉnh cuốn một vật, kỳ lạ thay vung đi vung lại cũng không rơi. Chính là chiếc quạt. Đường Mạc nói: “Vũ khí này không cần nữa hay sao?”.

Thương Dung cười lớn: “Quăng xuống một chiếc da bọc xương, giống như cho tuyết sương vào nồi lẩu vậy”. Lúc chàng nói đến từ “xương”, chàng đã tiến lại gần đối phương từ lúc nào không biết, khi nhắc đến hai chữ “tuyết sương” một ngón tay đã điểm vào huyệt chính trên ngực Đường Mạc. Chiếc quạt đã bị thanh kiếm lấy đi, lại nhẹ nhàng trở về trong tay của chàng.

Chiếc quạt xoay tròn một vòng rất nhanh giống như chiếc nhẫn ngọc xoay quanh tay chàng. Chàng lại lịch thiệp, hòa nhã đứng trước mặt. Dáng người Thương Dung đẹp như ngọc, cầm chiếc quạt mà nói: “Đường huynh, còn đánh nữa sao?”.

Ánh mắt Đường Mạc rất lạnh lùng, miệng ca lên mấy câu: “Băng hà phát diệm, thiết thụ hóa khai!” nhưng không phải là câu thơ mà lại là đường kiếm. Nhìn thấy ánh sáng của thanh kiếm di chuyển, một đường ánh sáng như đã bị phân ra làm mười đường, một trăm đường, giống như băng hà mãn thiên, thiết thụ thịnh phượng, làm cho người ta khi nhìn thấy sự phong tỏa của luồng ánh sáng này mà nghẹt thở.

Thương Lục thất thanh kêu lên: “Thiếu gia, cẩn thận!!”.

Thương Dung không hề nao núng, trong chốc lát đã xoay mình. Đột nhiên chiếc quạt khép lại, những cánh quạt đã bị kiếm làm rách, thân quạt lật ngược lại. Tất cả chỉ dựa vào những nan quạt rất mỏng manh. Sự biến hóa này càng nhìn càng thấy tuyệt diệu, thay đổi vị trí, thời khắc không thể tốt hơn. Thân thủ cũng quyết không né tránh như vậy. Bị lật ngược người, chàng dường như vẫn có tâm trạng để cười và nói rằng: “Tấp thủ uy âm tiền, kim niếu giao thiên bích”.

Đường Mạc đương nhiên không chịu để chàng như vậy, giọng trầm trầm ca lên một tiếng: “Tiễn dĩ li huyền, hư không trụ địa!”. Thanh kiếm lật ngược, khiến cả người Thương Dung lẫn chiếc quạt bay lên, những gì mắt nhìn thấy cũng giống như chàng dự đoán sẽ có một việc kinh thiên động địa.

Thương Lục vẫn chưa kịp vỗ tay hoan hô để cổ vũ cậu chủ. Đường như đã quên đi lập trường của chính mình, làm việc này giống như đang chúc mừng Đường Mạc vậy!

Thương Dung làm sao có thể để mình làm văng chính mình ra. Chàng chỉ mượn lực để đẩy thôi, người lật ngược lại, bay nhanh như chim hồng. Lại một lần nữa tránh được lưỡi kiếm, lần này là đứng một chân, mũi giày nhẹ nhàng đặt trên mũi kiếm. Bất luận là Đường Mạc làm thế nào, nhất thời cũng không thể nào khiến chàng văng ra được. Toàn thân như một con diều bay lượn trên không trung. Chiếc quạt phật một cái rồi mở ra, Thương Dung tự tại nói: “Nếu hỏi nơi nào an toàn nhất, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất”.

Nghe thấy câu nói của Thương Dung, trong ánh mắt Đường Mạc có chút lạnh lùng, sắc nhọn, nhưng cuối cùng cũng nở một nụ cười đầy hàm ý, đôi môi mỏng mím chặt, bình thường nó thể hiện sự kiên cường, lạnh lùng, nhưng hôm nay, nụ cười làm cho khuôn mặt u ám đó trở nên tuấn tú lạ thường, khiến người ta không dám nhìn trực diện, chỉ nghe chàng nói: “Ta không phải là cỏ non thì sẽ là núi đao.

Thương huynh, lần sau nên thay đổi một chút đi”. Lời vừa dứt thì chàng đã thu tay lại. Thu kiếm mở kiếm đều rất bất ngờ, khiến đối phương không kịp trở tay.

Thương Dung nhẹ nhàng tiếp đất. Từ từ đi lại bên cạnh Thương Lục, thở một tiếng, rồi nói với cậu ta rằng: “Tiểu tử, ta quên nói với người một câu: Quan kỳ bất ngữ chân quân tử”. (Lúc người khác hạ cờ xuống, những người bên cạnh đứng xem không được nói gì, để cho người ta tự phát huy, đi theo con đường của chính mình, thì những người đó mới gọi là người quân tử – ND). Đầu Thương Lục lại phải ghi nhớ thêm một câu nữa!

Đột nhiên nghe thấy tiếng vỗ tay, giọng nói lạnh lạnh vang lên: “Thật lợi hại, thật lợi hại! Sao lại không đánh nữa?”. Tiếng nói như tiếng chim oanh, ba người đồng loạt quay lại nhìn. Hóa ra đó là Âu Dương Minh Châu, một cô nàng rất ngây thơ. Cô nương này chắc khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, nước da trắng như tuyết, lông mày đẹp tựa vẽ, mặc một chiếc áo màu xanh nhạt, trên cổ đeo một chuỗi minh châu, dưới ánh sáng phát ra thứ hào quang rực rỡ, chắc chắn là một vật rất quý hiếm.

Nàng nhảy vài bước rồi đi tới, đôi mắt to long lanh nhìn Thương Dung mấy lần, rồi lại chuyển sang nhìn Đường Mạc, nói: “Kiếm pháp của chàng thật lợi hại!”. Ánh mắt ấy xoay một vòng, nói với Thương Dung rằng: “Chàng cũng rất lợi hại đó!”. Trong lời nói có chút tự hào, nàng biết rõ rằng thân pháp của hai người khác xa người thường. Nhưng miệng nàng nói chỉ là lời đánh giá “rất lợi hại”.

Thương Dung cười: “Nhận được lời khen ngợi, rất vinh hạnh”. Chàng nói hai chữ vinh hạnh, nhưng biểu hiện lại như bình thường, không cảm thấy chút vinh hạnh đặc biệt nào cả.

Minh Châu đương nhiên không nhận ra nhưng Thương Dung cũng rất chu đáo thể hiện phép lịch sự, làm nàng ấy hài lòng. Nàng đợi rất lâu cũng không thấy Đường Mạc có biểu hiện gì, liền hỏi: “Chàng tên gì vậy? Này, hỏi chàng đó!”. Nhìn vào đối phương, nhưng chỉ thấy khuôn mặt lạnh lùng mang nặng sát khí, không chút biểu cảm, lạnh lùng hắng giọng một tiếng: “Vừa rồi còn thấy chàng lợi hại, nghĩ kỹ lại cũng chỉ có thể thôi!”.

Đường Mạc cũng không thêm để ý, quay người định bỏ đi, đúng lúc đó, Thương Dung đột nhiên hỏi: “Cô nương, tên nàng là gì?”.

Âu Dương Minh Châu vốn cho rằng câu hỏi đó là dành cho nàng, đang định hất cằm lên trả lời: “Ta tên...” Hai chữ Minh Châu chưa kịp buột ra khỏi miệng, Đường quân gia đứng bên cạnh đã trả lời: “Cô ấy tên là Đường Duyệt”.

Đường Mạc chau mày, quay người lại nhìn, quả thật thấy Đường Duyệt sớm đã ngay ở bên, nhẹ nhàng đứng bên người quân gia. Xem ra không biết đã đến từ lúc nào, nhưng lại không hề nhận ra. Sự chú ý của họ dồn hết vào cô nương mặc áo xanh kia, hoàn toàn không để ý tới sự có mặt của nàng.

Câu nói Âu Dương Minh Châu định nói đã bị ngắt quãng, ánh mắt dần tập trung vào cô nương đứng đằng sau người quân gia. Ánh mắt thì thoáng lại chú ý tới nàng, phát hiện ra cả người nàng ấy đang sợ hãi, liền ngoảnh đầu nhìn Đường Mạc, phát hiện ra ánh mắt của chàng cũng đang chú ý tới nàng ấy, trong lòng nàng gợn sóng, liền đi tới, nở một nụ cười nói với Đường Duyệt: “Cô nương hái hoa anh đào à, cho ta nếm thử được không?”. Nàng bình thường không bao giờ nói chuyện nhẹ nhàng với một cô nương xa lạ như vậy, hôm nay không biết tại sao, tất cả lời nói đều rất khách khí và hòa nhã.

Đường Duyệt nhìn nàng ấy, những bông hoa anh đào trong tay nàng đưa ra rất cẩn trọng.

Âu Dương Minh Châu vừa đưa bàn tay trắng như tuyết ra nhận, đột nhiên nhìn thấy tay của Đường Duyệt, lập tức lùi lại một bước: “Ấy dà, tay cô nương thật bẩn quá, ta không ăn nữa...”

Đường Duyệt chờ người ra một lúc, từ từ rút tay lại. Nàng trèo đi trèo lại trên cây, tay hẳn là đã bị bẩn.

Âu Dương Minh Châu vừa cười vừa đá mấy hòn đá, không quan tâm mà nói rằng: “Hay là như thế này, cô nương đi rửa tay cho sạch, rồi về lấy cho ta ăn!”

Thương Dung đứng nhìn Đường Duyệt, phát hiện ra trong ánh mắt của nàng không buồn không vui, thậm chí cũng không có chút gì tức giận, dường như đã bị người khác từ chối, ức hiếp, bắt nạt nhiều lần. Trong lòng chàng cảm thấy có chút gì đó bất an, hay do tinh thần nàng ấy lúc đó rất bình tĩnh, bình tĩnh tới mức chàng không thể nào hiểu được.

Chàng bước lên trước một bước, nhận những bông hoa anh đào từ tay nàng: “Những bông hoa anh đào này rất ngon, cho ta hết nhé!”

Đường Duyệt nhìn chàng, rồi lại nhìn lòng bàn tay trống rỗng của mình, ánh mắt đột nhiên có sự thay đổi. Đôi mắt của nàng vốn dĩ giống như một dòng nước chết rất yên tĩnh trầm lắng, ngay lập tức trở thành một dòng nước sống động rất đẹp, rất trong sáng nhưng rất khó hiểu, đôi mắt thâm trầm ấy nhìn Thương Dung, nở một nụ cười rất khế, mang đậm sự cảm kích.

Thương Dung nhất thời đứng ngây ra, đột nhiên lại cảm thấy Đường Duyệt rất giống một người, nhưng khi nhìn kỹ lại thì không còn tìm thấy bất cứ dấu vết nào, chợt nghĩ: “Sao lại như vậy? Có lẽ nào hoa mắt hay sao?”

Mặt trời dần buông, sự yên lặng của Đường Duyệt là vàng. Thương Dung cười thầm. Âu Dương Minh Châu trong lòng không vui. Đường Mạc đứng bên cạnh với ánh mắt lạnh lùng. Quân gia Đường gia và Thương Lục nhìn nhau cười sần sần.

Từ nhỏ Âu Dương Minh Châu đã được bố mẹ nuông chiều, lớn lên trong sự cung phụng của nhiều người, khó tránh khỏi khi gặp sự lạnh lùng như thế này mà không làm cho nàng buồn. Cái miệng nhỏ cong lên, giậm chân, không thể khống chế nổi bản thân, liền ném ánh mắt sắc nhọn vào Đường Mạc, vốn muốn làm gì đó, không hiểu tại sao, mặt lại đỏ lên trước. “Bây giờ cô nương đi rửa đi, ta muốn ăn ngay bây giờ!” Nàng đột nhiên háng giọng và nói.

“Châu Nhi, không được vô lễ!” Đúng lúc đó, xuất hiện hai người trung niên đi ra từ phía sau lùm cây. Người đàn ông thân hình uy vũ cao lớn, giọng nói sang sảng. Lại còn nghe thấy tiếng người phụ nữ nhẹ nhàng nói: “Nha đầu này, làm chúng ta phải đi tìm! Một mình làm sao lại chạy tới nơi này?”

Âm thanh vừa dứt, Âu Dương Minh Châu đã tiến gần lại, giống như một chú chim non dựa sát vào người phụ nữ kia, nũng nịu: “Mẫu thân, con có chạy lung tung đâu!”. Nàng nói với mẫu thân nhưng mắt lại nhìn Đường Mạc.

Người quân gia vội vàng tiến lên trước, thay hai bên giới thiệu. Âu Dương Minh Châu đến từ sơn trang Âu Dương ở hồ Đại Minh. Phụ thân là chủ nhân của sơn trang Âu Dương, Âu Dương Tiểu Thiên, mẫu thân là nữ hiệp phái Nga Mi tên Lý Hồng. Nhắc đến Nga Mi đương nhiên là một phái danh môn chính thuận nổi tiếng khắp trong thiên hạ, sơn trang Âu Dương cũng là phi đồng đẳng nhân. Gia đình Âu Dương Tiểu Thiên lấy việc trừ ác hướng thiện làm phương châm, người trên giang hồ nói ông có khí phách của phụ thân ông, ca ngợi ông rất nhiều. Âu Dương Minh Châu xuất thân từ gia đình như thế, nghiêm nhiên nhận được sự nuông chiều, kiêu ngạo một chút cũng là một điều rất bình thường.

Đường Mạc với thân phận là chủ nhân, đương nhiên cũng phải tiếp chuyện họ mấy câu. Âu Dương Minh Châu đứng bên cạnh phụ mẫu, tròn mắt nhìn vẻ nho nhã lễ phép. Đường Mạc bây giờ với Đường Mạc lạnh lùng vừa này dường như là hai con người hoàn toàn khác nhau. Nàng mím chặt môi, cũng không biết đang nghĩ gì nữa.

Thương Dung quay lưng lại xoa đầu của Đường Duyệt, “Nàng trèo từ trên cây anh đào xuống à?”

Đường Duyệt gật đầu trông rất dễ thương, chăm chú nhìn Thương Dung rất lịch sự với nàng. Bên cạnh, phu nhân Âu Dương đang nói chuyện không ngớt với Đường Mạc, ngoài Đường Mạc thì thoảng liếc nhìn ra thì không còn ai chú đến tình hình lúc bấy giờ.

“Hoa anh đào... không ngọt”.

Thương Dung ngạc nhiên tròn mắt nhìn Đường Duyệt nói câu nói này, liền ngậm chặt miệng lại. Chàng không nín nổi cười phá lên: “Đúng rồi, đúng là khó ăn đấy”.

Đường Duyệt chớp chớp mắt, gật đầu.

“Đường đại ca, kiếm pháp của chàng rất lợi hại, có thể dạy ta được không?” Âu Dương Minh Châu đột nhiên mở lời, đôi mắt biết nói của Đường Duyệt đột nhiên sáng lên, nhìn chăm chăm vào Đường Mạc. Về mặt, hình dáng, ngay cả đến Thương Dung cũng nhận ra, đối với kiếm pháp của Đường Mạc, nàng cũng rất ao ước.

Thương Dung thấy buồn cười, loại người như Đường Mạc, để chàng ta đi dạy võ ột cô nương, không bằng lấy mạng chàng ta còn dễ hơn.

Quả nhiên, vừa nghe thấy câu nói đó, Đường Mạc đã ngay lập tức trả lời: “Thật xin lỗi, bí kíp gia truyền, không thể truyền cho người ngoài được”.

Câu nói này vốn dĩ không sai, bất kỳ một thế gia võ công nào cũng đều có một tuyệt kỹ của riêng mình, không thể truyền cho người ngoài. Nhưng Âu Dương Minh Châu chỉ nói vậy thôi chứ chưa chắc đã thực lòng muốn học. Đường Mạc có thể dạy một bài qua loa cho có lệ là được. Nếu cô nương ấy thực tâm muốn học, cũng chỉ là sở thích của một cô gái, dạy chút ít võ công cũng không có chút khó khăn gì.

Hà có gì mà phải lạnh lùng từ chối thẳng thừng như vậy? Trong chốc lát gương mặt của Âu Dương Tiểu Thiên bỗng trở nên khó coi, thần sắc cũng thay đổi. Nhưng ngược lại, Lý Hồng không như vậy, khuôn mặt đẹp như hoa đào ấy quay sang nói với Âu Dương Minh Châu rằng: “Con gái ngốc ơi, ai lại vừa gặp mà đã đòi học kiếm pháp gia truyền nhà người ta rồi. Đường đại ca của con khoan dung độ lượng, không thêm tính toán với đứa con gái như con. Nếu không, mắng con vài câu cũng đáng, mau mau đi xin lỗi người ta đi con!”.

Nữ hiệp phái Nga Mi này quả nhiên không phải là một nhân vật bình thường, vài câu nói như trách móc Âu Dương Minh Châu, nhưng lại ngầm ám chỉ Đường Mạc không đủ rộng lượng. Đường Mạc nhận ra được ý nghĩa trong câu nói của bà ấy, nhưng đáng tiếc trên mặt chàng không có chút xấu hổ nào như đối phương mong đợi, có chăng chỉ là một nụ cười rất nhạt: “Đường Mạc đường đột, xin thứ tội”.

Lý Hồng còn định nói gì đó nhưng bị Âu Dương Minh Châu kéo nhẹ vạt áo. Bà khẽ gật đầu rồi chuyển chủ đề sang hỏi tình hình của Đường Gia Bảo.

Đường quản gia đứng bên cạnh, thì thoảng nói thêm vài câu vào những lúc thiếu gia trả lời một cách lạnh lùng. Cuộc nói chuyện như vậy, không khí cũng không đến nổi nhạt nhẽo. Về mặt của Âu Dương phu nhân cũng đã giãn ra, Âu Dương Minh Châu đã vui lên nhiều, không ngừng nhìn Đường Mạc.

Nhưng Đường Mạc thì thoảng lại nhìn sang phía Thương Dung, ánh mắt dường như không thể không để ý đến Đường Duyệt. Âu Dương Minh Châu thở nhè nhẹ nhìn Đường Duyệt, nhìn đi nhìn lại, cũng chưa nhìn ra có gì đặc biệt cả. Đột nhiên nghe mẫu thân nàng nói: “Nói như vậy, cô nương đứng bên kia có phải là con gái của Đường phu nhân hay không?”.

Mặt Đường Mạc bỗng ngây ra, Đường quản gia cười và nói: “Đúng vậy, Đường Duyệt mới tới được một năm, còn nhút nhát lắm”. Ấn ý trong những lời nói của quản gia là xin Âu Dương phu nhân đừng tìm nàng để mong nhận được sự chào hỏi. Nàng không quen lộ diện trước mặt người lạ. Vợ chồng Âu Dương Tiểu Thiên nhìn nhau một lát. Mặc dù đều rất hiếu kỳ với xuất thân của Đường Duyệt, nhưng đã nghe được chuyện không hay thời còn trẻ của Đường Tứ phu nhân nên đành đổi sang chủ đề khác. Chỉ có Âu Dương Minh Châu khi nghe thấy nhắc đến Đường Duyệt trong lòng thấy lo lắng, khẽ kéo tay áo mẫu thân và nói: “Mẹ, con muốn chơi cùng cô nương đó, có được không?”.

Con gái đầu, Lý Hồng khó sinh, đứa bé qua đời khá lâu sau mới sinh được Âu Dương Minh Châu, sau này cũng không sinh thêm nữa, dành hết tình yêu thương cho đứa con gái này, mọi việc đều theo ý của nàng.

Âu Dương Minh Châu sinh ra như châu như ngọc, dung mạo được thừa hưởng những nét đẹp của cả phụ thân và mẫu thân. Tuy tuổi còn nhỏ nhưng dung mạo xinh đẹp vô chùng. Trong mắt của Lý Hồng đương nhiên là bà rất yêu thương và nâng niu. Mỗi lần con gái làm sai, Âu Dương Tiểu Thiên muốn quở giáo, nhưng không thể làm nổi bởi những lời cầu xin hết sức mềm mỏng của người vợ yêu, chỉ đành nói nặng nói nhẹ vài câu, lâu dần Minh Châu thành quen, không sợ gì cả.

Chính vì vậy, Lý Hồng làm sao có thể nói không với đứa con gái bảo bối này, quả nhiên bà cười và nói với Đường Mạc rằng: “Từ nhỏ Minh Châu không có người chơi cùng. Khi gặp một cô nương cùng tuổi, tâm trạng thấy rất vui, không biết ý của Đường cô nương thế nào?”.

Đường Mạc đang lúc không muốn có thêm phiền hà với Âu Dương Minh Châu nữa, bèn nói: “Đường Duyệt, muội chơi cùng Âu Dương cô nương đi, nhưng đừng đi quá xa đó”.

Đường Duyệt ngây người ra một lúc, không hiểu tại sao họ lại đột nhiên nhắc đến tên mình, càng không biết tại sao Đường Mạc bảo nàng đi chơi cùng Âu Dương Minh Châu. Nàng làm sao nàng có thể đứng bên cạnh cô nương đó chứ? Nàng đứng chôn chân, giống như một đứa bé bằng gỗ vậy.

Âu Dương phu nhân nhìn nàng, băn khoăn làm sao cô nương ấy lại đứng bất động như vậy, một dáng hình ngốc nghếch.

Không đợi Đường Duyệt trả lời, Âu Dương Minh Châu đã kéo nàng đi.

Đường Mạc rõ ràng là nhìn thấy Đường Duyệt bị kéo đi, hồ hững chầu mày lại.

Thương Dung lúc đó cũng nhìn thấy, cho nên lúc Đường Mạc quay sang nhìn chàng, chàng gật nhẹ một cái, rồi theo sau họ.

Hai cô nương ngồi rất sát nhau, Âu Dương Minh Châu hỏi: “Đại ca của cô nương bình thường không thích nói chuyện hay sao?”.

Đường Duyệt rất lâu sau mới có phản ứng, hai chữ “đại ca” trong miệng nàng ấy chỉ Đường Mạc: “Vâng”.

“Kiếm pháp của chàng ấy thật lợi hại, cô nương có như vậy hay không?”

Đường Duyệt thật thà lắc đầu, Âu Dương Minh Châu tràn đầy thất vọng. Nhưng sự thất vọng của nàng không kéo dài lâu, đôi mắt đã bị thu hút bởi phong cảnh rất đẹp ở trong sân. Vừa rồi nàng còn tiếc rằng kiến trúc của Đường Gia Bảo mặc dù rất uy nghiêm mỹ lệ, nhưng cũng chỉ bằng một góc của sơn trang Âu Dương mà thôi, rất ít thấy cảnh đẹp nào, nhưng hiện tại nàng lại bị thu hút bởi cái cây rất đặc biệt ở trong sân. Cái cây to lớn khác thường, cao khoảng năm sáu trượng, giống như cây bạch ngọc lan, nhưng kỳ lạ một điều bây giờ không phải là thời gian mà bạch ngọc lan ra hoa, huống hồ trên cây này lại có mấy bông hoa. Nhìn bề ngoài giống như hoa sen, một màu xanh lá bao quanh, trông thật sinh động, hấp dẫn, duyên dáng.

Ánh mắt của Đường Duyệt cũng bị thu hút bởi bông hoa đó, nàng hít một hơi thật sâu, chỉ ngửi thấy một mùi hương, lan sâu vào tận đáy lòng. Những bông hoa này rất đổi bình thường nhưng lại làm cho cả sân trở nên tươi sáng thanh khiết, màu trắng rất lóa mắt.

“Hoa rất đẹp, đây là cây gì vậy? Tại sao ta ở Tề Nam mà cũng chưa bao giờ được nhìn thấy? Trong sơn trang cũng không có!”. Trong con mắt của Âu Dương Minh Châu, tất cả mọi vật đẹp đẽ đều có thể tìm thấy ở trong sơn trang. Nàng không biết rằng đây là nơi đặc biệt mà Đường Mẫn vì vị phu nhân mới của mình, đã đưa cây Phong Nhân Bồ Đề từ miền đất phía Tây xa xôi về trồng.

Hai cô nương đứng dưới gốc cây, nhìn chăm chăm lên đóa hoa. Âu Dương Minh Châu là một cô nương đầy lòng kiêu hãnh, nàng nhìn Đường Duyệt nhẹ nhàng nói: “Bông hoa đó ta rất thích, cô nương có thể hái xuống giúp ta được không?”.

Tuy Đường Duyệt biết trèo cây nhưng chưa từng trèo cái cây nào cao như vậy, mới nhìn mà nàng đã thấy ớn lạnh. Đôi mắt của Âu Dương Minh Châu tràn đầy sự hy vọng. Đôi mắt dịu dàng ấy nhỏ nước mắt, trong thiên hạ có mấy người từ chối yêu cầu của một đôi mắt đẹp như vậy?

“Để ta!” Toàn thân Thương Dung di chuyển, mũi giấy thật nhẹ nhàng, nhẹ nhàng bay lên cành cao nhất, bàn tay vươn ra, bông hoa xinh đẹp đó đã nằm gọn trong tay của chàng.

Âu Dương Minh Châu lập tức nở một nụ cười, khuôn mặt giống như một bông hoa đang nở, đẹp mê lòng người, giọng nói lanh lảnh vang lên: “Đúng rồi, đúng rồi! Đưa cho ta, mau đưa cho ta đi!”.

Thương Dung cười nhạt, sau đó quăng bông hoa về phía Đường Duyệt.

Âu Dương Minh Châu đứng bên cạnh vội vàng nhảy lên, nhưng bông hoa đó lại bay vào bàn tay của Đường Duyệt. Đường Duyệt cảm thấy rất ngạc nhiên, nhưng sau đó lại đứng ngây ra nhìn, không hiểu tại sao nước mắt đột nhiên trào ra, nàng cảm thấy có một hơi ấm khác thường. Trong lòng nàng cũng rất hy vọng có được bông hoa này, chỉ là nàng không dám nói ra, càng không dám nói trước mặt một người như Âu Dương Minh Châu.

Âu Dương Minh Châu tức giận, mặt đỏ lên, hằn học: “Được, các người cứ đợi đó!” rồi quay người bước đi như đang chịu sự đối xử bất công của toàn thiên hạ vậy.

Thương Dung thấy vậy, lắc đầu, quay người xoa đầu Đường Duyệt, nhẹ nhàng nói: “Thích không?”.

Thấy Đường Duyệt nhanh chóng gạt đầu, chàng cười và nói: “Đáng tiếc là đã hái xuống rồi, sẽ không lâu nữa sẽ tàn thôi, nếu không nàng còn vui hơn”.

Đường Duyệt cúi đầu nhìn bông hoa trong tay, đôi mắt màu đen ấy đang rơi ra những giọt nước mắt. Sau một lúc, cuối cùng nàng cũng khẽ nói: “Lúc chàng nhảy lên... trông rất đẹp mắt!”.

Nàng không biết nhiều từ ngữ miêu tả vẻ đẹp. Phụ thân đã không còn của nàng thường dùng hai từ “đẹp mắt” để chỉ vẻ đẹp của mẫu thân nàng. Nghĩ đi nghĩ lại, nàng chỉ có thể dùng hai từ “đẹp mắt” rất khiêm tốn này.

Thương Dung đứng ngây ra một lúc, công tử Thương gia khinh công tuyệt kỹ, thân pháp phi thường, trên đời này rất hiếm gặp, nhưng từ trước tới giờ vẫn chưa có người nào dùng một từ giản đơn như thế để khen cả. Chàng nghĩ, bỗng dưng cười rất vui: “Nàng có muốn học không?”.

Nước mắt của Đường Duyệt cứ nhẹ nhàng rơi xuống, đôi mắt sáng lên: “Ta... Ta...”. Nàng cũng cảm động không nói thành lời. Nàng muốn học không ư? Học võ công, từ ngày nàng vào Đường Gia Bảo, ngày nào nàng cũng nghĩ, đợi đến một ngày nàng cũng có thể học được võ công giống như Đường Mạc, mẫu thân nhất định sẽ rất vui, rất hài lòng, sẽ thay đổi thái độ với nàng! Nhưng từ trước đến giờ chưa có ai hỏi nàng có muốn học hay không, cũng chưa từng có ai thật lòng dạy nàng cả. Bây giờ Thương Dung lại hỏi như vậy, nàng bỗng thấy tim đập rất nhanh!

Bản thân Thương Dung cũng thấy ngạc nhiên, cứ coi như là Đường Duyệt thật sự muốn học, chàng cũng chỉ là lưu lại ở đây có mấy ngày, sao có thể làm thầy của nàng được? Lời chàng đã nói ra khỏi miệng, lại không thể nào làm tới nơi tới chốn được sao? Thấy toàn thân Đường Duyệt phát ra một thứ ánh sáng tràn đầy hy vọng. Trong khoảng khắc đó, chàng đã đưa ra một quyết định, nhất định sẽ nghĩ ra cách để đáp ứng nguyện vọng của nàng! Thương Dung luôn đối đãi với mọi người rất tốt, nhưng rất ít đối đãi tốt như thế với một người lạ, đến chàng cũng phải cảm thấy ngạc nhiên, nhưng bây giờ không thể làm khác được.

Đường Duyệt ngẩng đầu nhìn Thương Dung, nở nụ cười giống một bông hoa nhỏ.

Nơi xa xa, Đường Mạc đang nói chuyện cùng mọi người không hiểu sao lại thấy rùng mình.

2. Chương 2: Tấn Công

Từ khi sinh ra, hôm nay là ngày vui nhất của Đường Duyệt. Nàng nhẹ nhàng, cẩn thận nâng niu bông hoa trong tay, chậm chậm bước đi, chỉ sợ nếu không khéo sẽ làm nát cánh hoa.

“Dừng bước!”

Đường Duyệt giật mình, quay đầu nhìn, Âu Dương phu nhân cùng Âu Dương Minh Châu đã đứng ngay trước mặt.

Mặt Lý Hồng đầy vẻ tức giận, hét lên: “Cô đã làm gì với Minh Châu nhà ta thế hả?”.

Đường Duyệt cứng lưỡi, nàng đã làm gì? Nàng có thể làm gì với Âu Dương Minh Châu? Ánh mắt van nài của nàng đang nhìn Âu Dương Minh Châu, hy vọng cô nương ấy có thể giải thích giúp nàng, ai ngờ đôi phương cúi thấp đầu không thèm nhìn nàng!

Lý Hồng không ngừng trách móc Đường Duyệt: “Cô rốt cuộc đã làm gì hả? Tại sao lại muốn ức hiếp Minh Châu của chúng ta?”.

“Cháu không bắt nạt cô ấy thật mà!” Đường Duyệt khẽ nói.

“Cái gì? Cô không ức hiếp con ta? Cô xem, đôi mắt Minh Châu của nhà ta đã đỏ mọng lên rồi kìa”. Lý Hồng bây giờ và Lý Hồng với một nụ cười rất đẹp vừa này dường như là hai con người hoàn toàn khác nhau, bà chỉ thẳng vào mặt nàng nói: “Cô đúng là một đứa con hoang, không có giáo dục, còn không mau mau xin lỗi Minh Châu đi!”.

“Cháu chưa hề nói với Âu Dương cô nương một lời nào, sao có thể bắt nạt cô nương ấy chứ?” Đường Duyệt vội vàng nói tới mức mặt đỏ hết lên.

“Ồ đồ, một đứa như cô cũng dám cãi lại ta sao?” Lý Hồng giơ tay lên, tát Đường Duyệt một cái.

“Bà...” Đường Duyệt cắn chặt răng, xoa nhẹ lên má.

“Cô không xem mình là loại gì, cho cô một cái tát để đền tội cho Minh Châu thì đã sao nào? Đồ con hoang, ta phải thay phụ mẫu cô dạy dỗ cô”.

“Phụ thân con chưa bao giờ đánh con”. Không biết dùng khí từ đâu tới, Đường Duyệt cãi lại.

“Phụ thân cô là một tên hèn hạ. Cô không biết đây là đâu sao? Chúng ta là khách quý của Đường Gia Bảo. Đường Gia Bảo là nơi để cô dỏ thói ngang ngược hay sao?”

Âu Dương Tiểu Thiên hắng giọng để nhắc nhở phu nhân không nên quên thân phận của mình, ông cười rất thân thiện với nàng: “Đường cô nương, Minh Châu nhà chúng ta còn nhỏ nên không hiểu chuyện, nhưng con là một người con gái tốt. Nếu như đúng là con bắt nạt nó, xin lỗi một câu là được, chúng ta sẽ không để bụng đâu”.

Một câu nói rất có ý nghĩa, con gái của họ lẽ nào không hiểu sao, trong thiên hạ này ai dám bắt nạt Âu Dương Minh Châu cơ chứ? Âu Dương Tiểu Thiên biết được điểm này nhưng vẫn nói như vậy, chẳng qua chỉ muốn làm cho con gái của mình vui lên thôi, vì thấy đôi mắt con gái yêu của mình đã đỏ hoe nên mới nói như thế. Phu nhân ông không biết phân biệt phải trái, đúng sai gây chuyện với Đường Duyệt, trong lòng ông thấy còn nghi ngờ, nhưng vì phu nhân, ông không thể không làm vậy.

Lý Hồng đã hạ hỏa, đột nhiên bà quay sang nói với Âu Dương Minh Châu rằng: “Chính là vì bông hoa đó?”.

Âu Dương Minh Châu ngược mắt nhìn, trong chớp lát đã nhìn thấy bông hoa trong bàn tay của Đường Duyệt, đôi mắt giận hờn bỗng bùng lửa: “Ai bấu gì chứ, không cho thì thôi!”. Âu Dương Minh Châu đưa tay ra cướp lấy, vứt xuống đất, tức giận dùng bàn chân giẫm đi giẫm lại, trong lòng đột nhiên thoải mái hẳn lên. Nàng nhìn bộ mặt đỏ đẫn của Đường Duyệt, cảm thấy rất đắc ý.

Lý Hồng thấy con gái vui lên, lửa trong người cũng biến mất. Bà cười, bước tới nắm chặt bàn tay Âu Dương Minh Châu: “Nha đầu ngốc, không cần phải tính toán với nó như vậy. Con không nghĩ đến thân phận của phụ thân nó sao? Nó cũng đáng để con phải tức giận như vậy ư?”.

Đường Duyệt khóc nức nở, nàng nhìn chằm chằm vào bông hoa bị giẫm nát, đôi môi mấp máy, dường như muốn nói điều gì đó, nhưng không thể nói ra.

Lý Hồng bước đến trước mặt Đường Duyệt, dường như muốn giáo huấn nàng mấy câu nữa mới thấy dễ chịu thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói rất lớn ở phía sau lưng: “Âu Dương Tiểu Thiên!”. Tiếng gọi chưa dứt, một người nhanh chóng bay tới.

Về mặt của người này rất hung ác, tay phải của Âu Dương Tiểu Thiên nhẹ nhàng giơ lên: “Các hạ là ai? Tìm Âu Dương Tiểu Thiên có việc gì?”.

Người này đang ở trên không, đột nhiên cảm thấy có một luồng nội lực nào đó xuyên qua thân mình, toàn thân cứng đờ, không chịu nổi liền hạ chân xuống đất.

Lý Hồng mở to mắt nhìn ông ta, võ công người này xem ra không thường, nhưng mặt rất lạ, dường như chưa từng gặp qua, không giấu nổi sự hiếu kỳ liền nói: “Ông là ai, đến tìm chúng tôi có việc gì?”.

“Hừ! Thì ra là vợ chồng nhà người đều ở đây. Tốt! Tốt! Rất tốt!” Ông ta cười lạnh lùng, nhưng từ từ lao tới, giọng đầy căm hận nói: “Ngày mười tám tháng năm vốn là ngày đại thọ của mẫu thân ta. Huynh trưởng Diệp Khô Hàn của ta vội vàng đi đến Tề Nam để chuẩn bị tổ chức mừng thọ. Vốn nghĩ tiệc đại thọ năm nay rất linh đình nhưng không ngờ nhiều ngày sau vẫn chưa thấy huynh trưởng ta trở về. Ta vội vàng lên đường đến Tề Nam đi tìm mới biết được rằng... Trên đường đi huynh trưởng ta gặp phải xung đột, một người đang sống sờ sờ như thế lại bị người ta đánh chết! Ta dò la mãi mới biết, đó là do Âu Dương sơn trang làm. Âu Dương trang chủ, ông giải thích với ta như thế nào đây?”.

Âu Dương Tiểu Thiên thấy kinh ngạc, mới nhớ lại rằng cách đây không lâu thực chất có chuyện đó, nhưng việc đó xảy ra trong lúc đám người dưới trong sơn trang tìm mua lễ vật chúc mừng Đường Gia Bảo. Ông chấp tay nói: “Sự việc này đích thực là có. Nhưng người đã đánh chết lệnh huynh đã bị đuổi khỏi sơn trang Âu Dương rồi. Cậu ta không còn can hệ gì với Âu Dương sơn trang nữa! Ta sẽ thay cậu ta đền tội, thực là không phải!”.

Diệp Khô Mộc lạnh lùng cười: “Đánh chết người, nói một câu là xong sao? Ta không phải là một thằng ngốc. Đúng thật là ức hiếp người quá đáng!”.

Âu Dương Tiểu Thiên lạnh lùng đáp: “Huynh trưởng của người và người hầu nhà ta cãi nhau. Hai người bọn họ đánh nhau, một người chết, cũng nên tự trách mình. Người còn vì ông ta mà nung nấu trả thù?”.

Diệp Khô Mộc tức giận: “Hồ đồ! Huynh trưởng ta là người thật thà, rõ ràng là người dung túng cho bọn tiểu nhân làm điều ác! Hôm nay ta phải mang con gái người đi tế huynh trưởng ta!”. Câu nói vừa dứt, ông ta liền lôi một thanh đoản kiếm từ thắt lưng ra, Âu Dương Tiểu Thiên háng giọng rất lạnh lùng: “Người dám!”.

Trong nháy mắt, chỉ thấy bóng của hai người xoay tròn, cuốn vào nhau trên không, hai luồng sáng lạnh lùng đan vào nhau, tiếng va chạm của binh khí phát ra làm inh tai. Lý Hồng thấy võ công của Âu Dương Tiểu Thiên hơn đối phương rất nhiều, nhưng tuyệt pháp đoản kiếm của người đó cũng rất lợi hại, thanh trường kiếm của Âu Dương Tiểu Thiên không phù hợp để tấn công áp sát. Đã hơn mười hiệp trôi qua, người đó liền sử dụng một kế đánh lừa, giả bộ tránh Âu Dương Tiểu Thiên rồi trực tiếp đâm thẳng xuống.

Lý Hồng lòng đầy sợ hãi, nghĩ ra quỷ kế ôm lấy Đường Duyệt thất thanh hét lên: “Minh Châu! Cẩn thận!”. Đường Duyệt rất hoảng sợ, lại bị thân hình mềm mại, nóng hổi của bà ta một tay ôm trọn, không thể di chuyển được. Âu Dương Minh Châu đứng một bên, chờ người ra.

Lý Hồng rút chiếc trâm cài đầu ra, lao về phía Diệp Khô Mộc. Diệp Khô Mộc sớm đã có phòng bị, đoản kiếm đã rơi xuống trước, vừa may chặn được ám khí ngay trước mặt, nhưng ông ta chỉ chặn lại như vậy, thấy bàn tay nóng lên, toàn thân run rẩy, nhận thấy Lý Hồng cũng là một người có võ công rất giỏi. Lúc này, Âu Dương đã kịp lao tới từ phía sau, một tiếng vút vang lên, Diệp Khô Mộc vội vàng định thần ứng phó, nhưng tốc độ của Âu Dương rất nhanh, lưng Diệp Khô Mộc đã bị trúng một nhát! Lợi thế đã bị mất đi, trong lòng Diệp Khô Mộc lại càng thêm hận thù, mặc dù bị thương, nhưng vẫn hét lớn, dốc hết sức tấn công về phía Âu Dương, nhát đâm này chất chứa nhiều hận thù, đã không còn để ý gì đến tính mạng của bản thân thì cũng phải đưa đối phương đến chỗ chết! Âu Dương không dám giao đấu chính diện, liền vội vàng xoay người tránh đối phương. Ai cũng biết rằng nhát đâm này là để giành cho đứa con gái mà Lý Hồng yêu thương nhất, chỉ thấy ông ta đổi hướng tấn công, tấn công về phía bên phải của Lý Hồng và Đường Duyệt.

Lý Hồng có lẽ quá lo lắng nên đã giơ tay ra ngăn cản, một lần nữa bị nhát dao hận thù của Diệp Khô Mộc đâm rách tay áo, cánh tay trắng như tuyết bị nhát đâm làm bị thương, vết thương đang chảy máu. Bà ta đau đến nỗi kêu lên một tiếng, che cánh tay rồi lùi về phía sau vài bước, trong phút lơ đãng không chú ý đến Đường Duyệt! Lúc đó Âu Dương vừa kịp tới, nhưng Diệp Khô Mộc đã nhanh tay hơn một bước không chế được Đường Duyệt. Âu Dương nhìn thấy phu nhân yêu quý của mình bị thương, vô tình bỏ mặc những người xung quanh.

Nhằm đúng lúc đó, bàn tay Diệp Khô Mộc nắm chặt Đường Duyệt, chân lướt nhẹ nhàng trên gió, trong nháy mắt đã không thấy bóng người đâu nữa.

Âu Dương Minh Châu vừa rồi còn ngậy người ra, bắt chợt hét lên, rồi bật khóc: “Mẫu thân!”.

Lý Hồng ngậy người ra một lúc, chạy lại ôm chặt lấy đứa con gái yêu của mình: “Tốt rồi, con không sao thì tốt rồi!”.

“Phụ mẫu vừa rồi đều không để ý tới con, mẫu thân... mẫu thân còn ôm cô ta! Mẫu thân...” Âu Dương Minh Châu khóc nức nở.

Lý Hồng bật cười, xoa xoa vào trán của con gái: “Con đúng là một đứa nha đầu ngốc! Những việc mẫu thân làm đều để ngăn chặn ông ta, để bảo vệ con được bình an!”. Nàng nghe cảm thấy rất hạnh phúc, nhưng hoàn toàn quên mất Đường Duyệt đã thay Âu Dương Minh Châu đi vào chỗ chết, đã bị người ta bắt đi rồi.

Một lúc sau, Âu Dương Tiểu Thiên mới nhớ ra Đường Duyệt đã bị bắt đi. Họ có mặt ở đó mà không cứu, phải giải thích việc này như thế nào với Đường Gia Bảo đây. Âu Dương Tiểu Thiên nói: “Vấn may Minh Châu không sao. Chỗ này cách xa Đường Gia Bảo, cũng không có ai ở đây, chúng ta hãy coi như không có bất cứ chuyện gì xảy ra cả”.

Lý Hồng nói: “Không được! Nơi này có dấu vết của việc đánh nhau”.

Âu Dương Tiểu Thiên nhìn quanh một lượt, cũng không thể không thừa nhận rằng phu nhân của mình suy nghĩ rất chu đáo, khuôn mặt trầm ngâm: “Vậy thì...”.

Âu Dương Minh Châu xé váy, giúp Lý Hồng băng lại vết thương. Lý Hồng nhìn con gái rất âu yếm, chỉ vào vết thương rồi quay sang nhẹ nhàng nói với Âu Dương Tiểu Thiên: “Chàng à! Hãy yên tâm đi, thiếp đã có cách”.

Vì đề phòng Đường Duyệt kêu gào, Diệp Khô Mộc đã dùng một chưởng làm nàng hôn mê. Ông ta không dễ gì mới tìm được sự thật về cái chết của huynh trưởng, lại nghe thấy vợ chồng Âu Dương đến Đường Gia Bảo, thuận đường theo dõi hai người đó. Tai mắt trong Đường Gia Bảo rất nhiều, lại có nhiều cao thủ quy tập, ông ta đã dùng rất nhiều kế mới tránh khỏi sự chú ý của người khác, vất vả lắm mới bắt được Đường Duyệt ra ngoài. Ông ta đã ẩn nấp trong một quán trọ tồi tàn ở một trấn nhỏ phía Nam Đường Gia Bảo.

Đường Duyệt hôn mê đến nửa đêm mới tỉnh lại. Nàng từ từ ngồi dậy, có một đôi mắt chăm chăm nhìn nàng rất đáng sợ.

“Tỉnh rồi à?” Người đó hằm hằm nói, nhưng đột nhiên ho nặng nhọc.

Đường Duyệt không thể giải thích tại sao, giật mình hỏi: “Ông...”.

“Không được phép nói”. Ông ta nói với giọng hằn học, chỉ có cảm giác đằng sau lưng rất đau. Âu Dương Tiểu Thiên xuất chưởng không chỉ đẹp! Trúng chưởng này thực chất bị nội thương rất nặng, nếu như không chữa trị kịp thời, sẽ không có đường nào trở về nhà, nhưng ông ta vẫn kìm nén: “Người hãy nói thật đi, tạm thời ta sẽ không giết người!”.

Đường Duyệt lắc lắc đầu: “Ông giết cháu cũng không có ích gì cả”.

“Cái gì?” Diệp Khô Mộc không thở được nữa, chỉ ngờ rằng mình đã nghe nhầm.

“Cháu là Đường Duyệt chứ không phải là Âu Dương Minh Châu. Ông bắt cháu đi cũng chẳng có ích gì!”

Diệp Khô Mộc vươn mình đứng dậy, hằn học hét lên: “Rốt cuộc ngươi do ai xúi bẩy lại mạo nhận Âu Dương Minh Châu? Nếu như có nửa lời nói dối, ta sẽ lấy mạng của ngươi”. Đoản kiếm vung lên, phát ra tiếng loảng xoảng, bay qua chiếc bông tai của Đường Duyệt, cắm thẳng vào bức tường ở sau lưng, tiếng đao mang theo một cảm giác ớn lạnh.

Đường Duyệt ngậy người ra, lông mày sợ nhú lại: “Cháu... không có ai xúi giục cả”.

Diệp Khô Mộc nắm lấy cổ nàng, nhắc bổng nàng lên giống như nhắc một chú chim nhỏ, sự tức giận biểu hiện ra mặt: “Mẹ nhà nó, dám lừa ta!”.

“Phụ thân cô là ai?”

Đường Duyệt vội vàng nói: “Phụ thân cháu? Phụ thân... Phụ thân cháu chết rồi”.

Diệp Khô Mộc một mực không tin, tiếp tục hỏi: “Vậy nhà ngươi còn có ai khác không?”.

Đường Duyệt nói: “Chỉ còn mẫu thân, còn...”.

“Còn ai nữa? Nói!”.

Đường Duyệt thở không ra: “Còn có phụ thân mới, đại ca mới...”.

Người mà Đường Duyệt nói đến đương nhiên là Đường Mẫn và Đường Mạc, nhưng thật đáng tiếc Diệp Khô Mộc làm sao có thể tin được. Trong lòng vẫn nghi ngờ nàng nói dối, không đúng trình tự, nói phụ thân đã chết trước, trong nhà chỉ còn mẫu thân, sau đó lại nói rằng có phụ thân mới, đại ca mới gì đó... Nghĩ rằng ông ta là thằng ngốc hay sao? Mặt đầy sát khí, tay lăm lăm thanh đoản kiếm dường như đang muốn lấy mạng của nàng, nhưng bản thân lại bị trọng thương, chỉ cần tức giận lập tức ảnh hưởng đến vết thương, mất máu và ho nhiều đã làm khuôn mặt trở nên tím ngắt. Tay tự nhiên buông thõng, người cũng không đứng vững, toàn thân đổ rầm xuống giường.

Đường Duyệt vừa rồi suýt mất mạng trong tay ông ta, thở phào một cái, tay ôm ngực, nhanh chóng bò xuống giường, run rẩy đứng cạnh bàn.

Diệp Khô Mộc không thở nổi nữa, hận một nỗi không thể ngay lập tức bò dậy giết chết nàng, ông ta cười méo mào: “Người lừa ta. Người chính là Âu Dương Minh Châu!”.

Đường Duyệt lại lắc đầu: “Cháu đích thực tên là Đường Duyệt”.

Khuôn mặt Diệp Khô Mộc đột nhiên trắng bệch ra như chết, nằm bất động trên giường, chỉ có một đồng tử mở rất to, nhìn chăm chăm lên trần nhà, lẩm bẩm: “Hết rồi... Hết rồi... Hết thật rồi...”.

Đường Duyệt nhìn ông ta, cảm thấy người này rất kỳ lạ, vừa rồi rất hung ác, lúc này nằm trên giường chết cũng không chết được. Đúng là rất kỳ lạ.

Ai biết được rằng Diệp Khô Mộc lại chưa xử cô. Đôi mắt như muốn dọa người kia luôn nhìn trần trần lên trần nhà, không biết ông ta đang nghĩ gì. Đường Duyệt không bỏ chạy, tựa mình vào chiếc bàn, quỳ và ngủ trên sàn nhà lạnh như băng.

Đến lúc nàng tỉnh lại, họ đã thay đổi địa điểm. Lần này nàng bị Diệp Khô Mộc trói ngang người, chỉ nghe thấy tiếng gió kêu vù vù, không biết ông ta đã đi bao nhiêu dặm nữa, dường như đã đi rất xa rất xa, nhưng lại có cảm giác vừa rời khỏi cái trần đó. Lúc ông ta dừng lại, trời cũng vừa tối.

Diệp Khô Mộc vốn bị trọng thương, chưa chạy được bao xa đã kiệt sức, toàn thân run lên rồi đổ sụp xuống.

Đường Duyệt bất ngờ hét lên: “Ông, đằng sau lưng của ông... sau lưng bị chảy máu!”. Nàng xé tay áo của mình ra. Lúc bình thường nàng sẽ không nỡ làm như thế, đây là chiếc áo mới đầu tiên kể từ khi tới Đường gia. Từ lúc mặc nó tới giờ, ngay cả lúc nàng trèo lên cây cũng rất cẩn thận, sợ rằng vướng vào cành cây sẽ làm rách áo, nàng nói với Diệp Khô Mộc: “Ông à, để cháu giúp ông. Cháu... giúp ông...”.

Diệp Khô Mộc nhìn nàng lạnh lùng: “Không cần! Ta mà chết, cũng phải mang người đi theo. Người không nhìn rõ đây là nơi nào sao?”.

Đường Duyệt nhìn xung quanh, đôi mắt căng ra, một vùng toàn mộ hoang, trời tối, nơi nơi đều là bóng cây lạ, tiếng côn trùng kêu, càng làm người ta sợ.

“Mặc dù ta không tóm được Âu Dương Minh Châu, nhưng cũng không thể chết một cách phí hoài như vậy được. Người phải chết thay cô ta, chắc hẳn huynh trưởng ta dưới mồ cũng có thể nhắm mắt được rồi”.

Đường Duyệt ngây ngô nói: “Cháu vốn dĩ không phải là Âu Dương cô nương. Ông tế sống cháu thay cô nương ấy, điều này... sao có thể được?” Nghĩ một lúc, nàng lại lấy hết dũng khí nói: “Nếu không ông cứ lấy cháu thay cô nương ấy cũng được. Cháu rất nhớ phụ thân. Nếu như ông mang cháu đi theo, cháu có thể gặp phụ thân có phải không?”.

Diệp Khô Mộc không ngờ nàng lại có thể nói ra những câu như vậy, nhưng giọng nàng rất trẻ con, lời nói không mang chút sợ hãi. Dường như nàng không hiểu gì về cái chết, có lẽ đối với nàng, nàng chết đi chỉ giống như một chuyến đi chơi. Lúc đó ông không biết nói gì mới phải, cuối cùng chỉ than một tiếng: “Thôi đi, thôi đi, ta không so đo với một con ngốc”.

Yên tĩnh một lúc khá lâu, giữa một nơi hoang vu xung quanh đều là những ngôi mộ mọc đầy cỏ dại, có một người đàn ông trung niên và một đứa con gái ngốc nghếch, một người nằm một người ngồi, thời gian trôi qua hai mắt của Diệp Khô Mộc nhắm nghiền, từ từ nói: “Ta vẫn cho rằng người chính là Âu Dương Minh Châu... Thôi bỏ đi... Người đi đi...”.

“Vậy... ông muốn cháu làm thế nào?”

Diệp Khô Mộc lạnh lùng đáp: “Ta muốn chết, người không nhận thấy sao! Không mau cút đi!”.

Đường Duyệt nghĩ một lát, đột nhiên cảm thấy vui vui, liền nắm vào tay áo của Diệp Khô Mộc: “Ông, nếu như ông muốn chết, hãy giúp cháu cùng chết được không?”.

Diệp Khô Mộc im lặng, mơ màng quay sang nhìn nàng, một lúc sau mới nói: “Người muốn ta đưa người trở về, nhưng ta không còn sức nữa, thực sự ta làm không nổi”.

Đường Duyệt lắc đầu, chân thành nói: “Ông gặp phụ thân cháu rồi, hãy nhớ giúp cháu nói với ông ấy rằng, Tiểu Duyệt rất nhớ ông ấy, rất nhớ, rất nhớ. À, đúng rồi, ông chắc sẽ không nhận ra ông ấy đúng không? Phụ thân cháu rất dễ nhận ra, ông ấy gầy gầy, đen đen, đôi mắt khi cười có nhiều nếp nhăn, ông ấy thường mặc chiếc áo màu nâu. Ông à, nhất định ông phải nhớ nói với ông ấy rằng cháu rất nhớ ông ấy nhé!”.

Diệp Khô Mộc nhắm nghiền mắt, không biết tại sao trong khóe mắt chảy ra một dòng lệ nóng hổi, giọng của ông lạc đi: “Được! Nếu như ta... Nếu như gặp được phụ thân cháu... gặp được...”.

Đường Duyệt dường như cảm thấy toàn thân ông đang run lên, nhưng nghĩ vì lạnh nên mới run như vậy, sau đó nàng gấp lưng ôm lấy người Diệp Khô Mộc. Nàng ôm một người hoàn toàn xa lạ nhưng giống như hồi còn nhỏ nàng ôm phụ thân nàng vậy. Nàng nhẹ nhàng hỏi: “Như thế này có còn lạnh hay không?”.

Nàng không hiểu tại sao mình có đủ dũng khí như vậy, một người sắp chết, lại làm nàng có một cảm giác rất thân thuộc. Trước mặt vợ chồng Âu Dương, thì tấn công dữ dội, thân hình nhỏ bé như vậy, nhưng không để ý sống chết lao tới. Bây giờ, nàng lại cảm thấy ông ấy rất lợi hại, rất giỏi, giống như phụ thân đã chết trước kia của nàng, rất nhỏ, yếu, nhưng đã rất nỗ lực, luôn luôn nỗ lực.

Dường như có một luồng sáng phản chiếu tới, Diệp Khô Mộc khẽ nói với người con gái đang ôm mình: “Ta... Ta rất hối hận, nếu không phải vì ta rời nhà đi tìm bảo đao... Huynh trưởng của ta đã không chết... Ta cũng sẽ không đến báo thù... Bây giờ cũng sẽ không chết... Ha ha... Báo ứng...”.

Đường Duyệt cũng không hiểu ông ấy nói gì, nhưng khi tiếp xúc gần như vậy, nàng dường như cảm nhận thấy trong lòng ông có chút sợ hãi khi bóng đêm bao trùm, nàng càng ôm chặt hơn: “Ông... ông... đừng sợ. Sau khi ông chết, không phải có thể gặp được đại ca của ông hay sao, như thế mọi người được đoàn tụ rồi. Sau này cũng không có nhiều người đuổi theo ông như vậy...”.

Lúc Đường Duyệt nhẹ nhàng nói, chiếc đầu dần dần tựa vào ngực ông ấy, giống như đang truyền hơi ấm cho ông cũng giống như lúc nhỏ được cha ôm, hơi ấm quen thuộc đã lâu không còn.

Diệp Khô Mộc chờ người ra, những chiếc răng kết kết va vào nhau, lồng ngực run lên, ông cắn răng nói lớn: “Rất tốt... Rất tốt, tại sao ta lại nghĩ không bằng một đứa trẻ! Ta phải đi gặp huynh trưởng ta! Ta không phải sợ, ta cũng không sợ!”. Nói xong, bỗng thấy bình tĩnh hẳn, người không run nữa, bình tĩnh đợi cái chết đến.

Hai người họ, lúc trước xa lạ bao nhiêu thì giờ lại thân thuộc bấy nhiêu, đúng là một việc rất kỳ lạ, một người kỳ lạ nhất trên đời!

Diệp Khô Mộc đợi rất lâu, không nghe thấy tiếng Đường Duyệt, trong lòng lóe lên một ý nghĩ kỳ lạ, cô nương này có lẽ cũng không ngốc nghếch như vẻ bên ngoài. Ông thấy rất vui, hạnh phúc, nếu lúc này bên cạnh ông là Âu Dương Minh Châu, ông cũng không có đủ sức để giết chết đối phương, có chết đi cũng không thể nhắm mắt! May mà người bắt được không phải là Âu Dương Minh Châu, may mà ông... ông đã... bắt được một đứa con gái xa lạ...

Cuối cùng, ông thở dài: “Sau khi ta chết, cháu không được đi về phía Tây, nơi đó... khụ khụ... Trần bên đó đang có dịch bệnh hoành hành, có rất nhiều người đã chết, trở về Đường Gia Bảo phải đi về phía Bắc, đã nghe rõ chưa?”.

Đường Duyệt hồ hững nhắc lại: “Được, không được đi về phía Tây, phải đi về phía Bắc! Đi về phía Bắc!”.

“Ta...” Ông nghĩ rất lâu, dường như có chút do dự, cuối cùng cũng nói, “Người chết cũng giống như ngọn đèn bị tắt, cần cái này để làm cái gì, hay là cho cháu, thôi ta cho cháu. Tiểu cô nương, sau khi ta chết, tìm ở thất lưng của ta lấy cái... khụ khụ... một vật được bọc bởi một chiếc khăn màu đỏ... Cái đó ta tặng cháu... nhưng... khụ khụ... đừng để cho người khác nhìn thấy...”. Ông nói đi nói lại cũng không biết đang làm cái gì, Đường Duyệt nghe cũng không rõ lắm, nhưng cuối cùng cũng nghe thấy ông ấy nói: “Điều duy nhất làm ta hối hận... là sau này mẫu thân ta không có ai trông nom chăm sóc. Ấy da! Tại sao ta lại vì cái vật quái quỷ này mà đi khỏi nhà mười năm. Tại sao... lại bị con ma đó làm mê hoặc... tại sao?”.

Ông hỏi đi hỏi lại trong vô vọng, không biết đang hỏi ai nữa. Giọng nói càng ngày càng nhỏ, cuối cùng bỗng im bặt, bốn bề lại trở về yên tĩnh, không một tiếng động. Đường Duyệt mơ mơ màng màng, gục lên ngực ông ngủ.

Đến nửa đêm, hơi lạnh làm Đường Duyệt tỉnh dậy, nàng xoa xoa đôi mắt, đẩy nhẹ Diệp Khô Mộc, tay nàng chạm phải một thứ lạnh lạnh, không phản ứng. Nàng thất thanh hét lên: “Ông!”. Nhưng Diệp Khô Mộc cuối cùng cũng không trả lời, nàng đợi rất lâu, rất lâu, cuối cùng bỗng nhớ ra, có lẽ chết rồi.

Đường Duyệt dựa vào một người đã chết, xung quanh toàn mộ hoang, nhưng nàng không thấy sợ. Trăng rất sáng, có thể nhìn thấy những dòng chữ được khắc rất tỉ mỉ trên các bia mộ kia, nàng đọc một câu: “Tổ tiên ông bà cha mẹ... tổ...”. Nàng vẫn chưa hiểu câu nói đó có ý gì, nàng nghĩ, những người xung quanh đều có một tấm bia, chỉ có Diệp Khô Mộc không có, thật là đáng thương. Nàng bèn đứng dậy tìm xung quanh, kiếm một ít đất đá đủ để che lên người Diệp Khô Mộc. Phũ được nửa người, đột nhiên nhớ ra dường như ông ấy đã nói với nàng phải lấy một vật gì đó, nhưng dùng tay mò mãi mãi không tìm thấy. Nàng kéo một hòn đá ra, mới lấy được chiếc khăn màu đỏ bọc vật đó, soi dưới ánh trăng, đâu phải chiếc khăn màu đỏ, vốn dĩ là một chiếc khăn lụa đã bị nhuộm máu, nàng nghĩ chắc hẳn trong lúc đánh nhau đã có rất nhiều người bị chết, không biết làm thế nào mà vật này rơi vào tay Diệp Khô Mộc. Đường Duyệt băn khoăn, không hiểu, chỉ biết rằng đối phương trước khi chết muốn nàng cất giấu nó cẩn thận. Nàng đặt nó vào lòng, tiếp tục dùng cành cây, lá cây phủ lên người Diệp Khô Mộc. Khi trời sáng, công trình của nàng đã hoàn thành, nhưng mệt đến nỗi toàn thân đầy mồ hôi, ngồi nghỉ mãi mà không nhấc chân lên được.

3. Chương 3: Không Lối Thoát

Đường Duyệt nhớ lời Diệp Khô Mộc, cứ theo hướng Bắc mà đi. Nàng muốn đi về hướng Bắc nơi có Đường Gia Bảo. Nàng không biết nếu mẫu thân phát hiện ra sự mất tích của nàng thì có lo lắng mà đi tìm hay không.

Nàng đi mất một ngày trời mới đến được thị trấn nhỏ đó. Nhưng Diệp Khô Mộc đã không còn nữa. Lúc này, nàng không có nổi một xu trong túi, không biết làm thế nào để có thể tiếp tục quay trở lại Đường Gia Bảo. Quan trọng hơn là nàng đang rất đói bụng, đói tới run cả chân, không thể lê nổi bước nữa, có cảm giác như đôi chân này không còn là của mình.

Trời đã tối, mọi nhà đều đã đóng cửa lên đèn, nàng biết phải đi đâu để xin nhờ bữa cơm đây? Khi đi qua một căn nhà ở dọc đường, Đường Duyệt lấy hết dũng khí đến gõ cửa, không thấy tiếng người đáp lại, chỉ có tiếng chó gầm gừ hung dữ cất lên phía bên trong mà thôi.

Nàng không còn muốn bước tiếp, nhưng cứ nghĩ đến việc nếu phải bỏ xác nơi đây thì sẽ mãi mãi không còn được gặp lại mẫu thân là nàng lại cố tự động viên phải kiên trì, nhất định phải cố gắng cầm cự đến khi trời sáng. Đến nửa đêm, dường như không chịu nổi cơn đói nữa, đã một ngày một đêm nàng không có bất cứ thứ gì bỏ bụng rồi, nàng phát hiện ra có một rãnh nước ở trong con ngõ nhỏ phía sau một quán ăn. Nàng chăm chú nhìn, cẩn thận xắn tay áo lên và thò tay xuống mò tìm rất lâu, rốt cuộc cũng tìm được nửa cái bánh bao thiêu bị vứt đi. Đường Duyệt vô cùng vui sướng, nàng phúi qua miếng bánh rồi ngẫu nhiên ăn tới mức suýt thì bị nghẹn chết. Không có nước để uống mà nàng lại quá khát, nàng bèn tìm lấy một mảnh sứ vỡ múc thứ nước dưới rãnh kia mà uống, uống xong chỉ thấy trong cổ họng có một cảm giác gây gây đáng sợ của váng mỡ. Nàng lắc lắc đầu, đang định uống thêm một ngụm nữa thì bỗng nghe có tiếng người quát lớn: “Đồ thoỉ tha kia, ngươi ở đâu dám đến ăn trộm mỡ của nhà ta!”, một cái muôi lớn ở đâu đập tới tấp vào mặt vào đầu nàng.

Nàng sợ hãi nhảy dựng lên, không biết lấy sức lực ở đâu ra, chỉ biết cầm cổ chạy thục mạng.

Đường Duyệt không hiểu, thứ nàng uống là nước trong rãnh, tại sao lại bị coi là đồ ăn trộm cơ chứ? May mà không để bị bắt, nàng thầm nghĩ, cố gắng bước thêm vài bước nhưng rồi dường như đã quá mệt, nàng dừng chân trú lại dưới mái hiên một căn nhà bên đường, cầu mong cho chóng qua cái đêm dài lạnh giá này.

Nàng chợt nhớ đến vật mà Diệp Khô Mộc đưa ình, nàng đưa tay lần tìm trong lớp lụa đỏ, cẩn thận mở ra để rồi vô cùng thất vọng khi nhìn thấy. Bên trong chẳng có thứ gì ăn được, một cái bánh bao cũng không, chỉ có một thanh đao khá lạ. Một thanh đao rất đẹp! Trong màn đêm, nó ánh lên thứ hào quang lấp lánh lóa mắt, tiếng ngân khê vang lên trong màn đêm tĩnh lặng làm lay động lòng người. Lưỡi đao mỏng như cánh ve, cán đao ửng đỏ, khi chém trong không khí thì ánh lên sắc đỏ. Thân đao có vẻ nhỏ hơn, lạ hơn, và tinh xảo hơn những thanh đao thông thường.

Thật đáng tiếc là thanh đao quý giá như thế này lại rơi vào tay của Đường Duyệt. Nàng thậm chí còn không có lòng dạ nào để xem xét kĩ thanh đao mà đã vội vã thu lại. Đúng lúc đó, một việc lạ lùng bỗng xảy ra. Trên con đường đá xanh phía trước xuất hiện bóng của mấy người đang bước tới. Đường Duyệt mở to mắt nhìn hướng về phía đó, thấy bốn người đàn ông mặc đồ màu tối, họ đang vác một tấm chiếu được bó lại và đi về phía nàng. Đường Duyệt vốn không còn lạ lẫm gì với cảnh này, khi người ta nghèo không mua nổi một cái quan tài thì chỉ còn cách là bó xác vào chiếu mà thôi. Nhưng từ trước đến nay nàng chưa từng nhìn thấy một đám đưa ma nào kì lạ như thế này, không hề có người đi trước dẫn đường rải tiền giấy hay vàng mã bằng giấy theo nghi lễ, thậm chí ngay cả họ hàng thân thích, thân bằng cố hữu cũng không có. Thêm vào đó có nhà ai lại đưa đi mai táng vào lúc nửa đêm như thế này cơ chứ? Thần sắc của mấy người vác chiếu này lại có vẻ rất lạ lùng, hai người đi trước thì luôn cúi gầm mặt, hai người đi sau thì lại cứ quay mặt đi chỗ khác, cố ý tránh nhìn vào cái chiếu, như thể nếu chỉ nhìn nó một cái thôi cũng sẽ xảy ra tai họa vậy. Trước đây, Đường Duyệt đã từng nghe phụ thân của nàng dặn, nếu gặp chuyện kì lạ như thế này nhất định không nên nghe nhiều chuyện xen vào làm gì, tốt nhất là cứ giả vờ như không nhìn thấy. Nhưng cái bộ dạng lén lút lút lút của mấy người này thực sự rất kì lạ.

Đường Duyệt lén để mắt, thử xem rốt cuộc bọn họ muốn làm gì.

“Mày xem nên vớt ở đâu thì được?”

“Suyt, nói nhỏ thôi chứ!”

“Sợ cái quái gì cơ chứ, đem Lý Tử đi chôn thôi mà. Tên tiểu tử này gần như là chết rồi, nói thật ra thì tao cũng thấy hơi rờn rợn. Ngay từ đầu thím Lâm không nên thu nhận đứa trẻ này làm gì. Chẳng biết nó từ cái chỗ quái quỷ nào chui ra, ngộ nhỡ cũng...”

“Đừng nhắc đến nữa! Tao thấy sợ lắm rồi!” Một tên nhỏ con trong bọn đột nhiên lên tiếng cắt ngang, khiến hai tên kia cười phá lên giễu cợt: “Sợ cái con khỉ, mày đúng là không phải đáng nam nhi, sợ thì thôi đừng làm nữa!”

“Ôi dào, thím Lâm chẳng qua là nhất thời tốt bụng, nào biết được rằng thằng bé đó lại từ trong cái làng đấy mà ra!”

“Không phải là đã mời đại phu đến xem bệnh hay sao, nó giống như là... như là...”, tên nhỏ con không dám nói hết câu, bỗng một cơn gió lạnh thổi tới khiến hắn ta run lên một chặp.

“Đại phu thì biết cái chó gì!” Tên đi trước lạnh lùng nói. “May mà thím Lâm nói với chúng ta, nếu không chúng ta lại dễ dàng bỏ qua nó thì gay to! Được rồi, tìm một chỗ nào đó sau làng mà chôn đi, đừng phí lời nữa, nhanh chân nhanh tay lên một chút! Tao còn phải về đi ngủ đây!”

Bốn tên đó tìm một cái hố, đào lấp vội vã chôn cái xác rồi quay lưng đi thẳng không thèm quay đầu nhìn lại. Đường Duyệt đứng cách đó hơi xa nên không nghe rõ bọn họ nói gì. Đợi bọn họ đi thật xa nàng mới dám cẩn thận, nhẹ nhàng bước đến. Nàng ngồi xuống, lật mép chiếu nhìn vào bên trong, chỉ toàn là một màu tối. Có lẽ lúc này nàng nghe nhầm, đây chỉ là một xác chết, Đường Duyệt có chút thất vọng.

Đột nhiên, bên trong chiếu có tiếng động phát ra yếu ớt như tiếng thở rất khó nhọc vậy. Đường Duyệt lấy làm kinh ngạc, vội vàng bới lớp đất mỏng phủ trên tấm chiếu, rồi mở chiếu ra xem, bên trong quả đúng là có một người, là nam nhân, trông còn khá trẻ, xem ra còn gầy yếu hơn cả Đường Duyệt. Khấp mặt loang

đầy vết máu. Đường Duyệt nghĩ một hồi rồi dùng ống tay áo lau lau lớp bùn đất và máu trên mặt người đó, kết quả là càng lau lại càng thêm bẩn hơn, chỉ còn mỗi cách là gắng sức mà lôi người đó ra ngoài, khó khăn lắm nàng mới kéo được lên khỏi miệng hố, làm xong thì người mệt nhoài không gượng dậy nổi. Nếu mà không có nửa cái bánh bao hồi nãy bỏ bụng thì e rằng lúc này nàng cũng đã chết vì đói bên cạnh cái hố này.

“Này, tỉnh lại đi!” Đường Duyệt khó khăn lắm mới lôi được người đó đến nắp tránh gió ở một góc trong con ngõ nhỏ. Nàng cẩn thận khẽ lay chàng ta một cái nhưng không thấy phản ứng. Nàng thử đưa ngón tay ra trước mũi người đó, cuối cùng cũng cảm thấy được tiếng thở nhẹ yếu ớt, thấy vậy nàng cũng thở phào nhẹ nhõm, người chưa chết là tốt rồi.

Trong tiết trời đêm giá lạnh như thế này, thêm một người cũng là thêm được một chút hơi ấm, nàng dựa vào bên cạnh chàng trai rồi cuộn tròn người lại, vừa đói vừa mệt, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Những người đang đói bụng tắt ngủ sẽ không ngon giấc, ngay cả trong giấc mơ cũng vẫn nghe thấy cả tiếng bụng sôi réo âm ỉ. Bây giờ Đường Duyệt đang ở trong tình trạng như vậy, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu ngay khi nàng tỉnh giấc lúc trời còn chưa sáng đó là: Tìm cái ăn.

Đứng trước quán đậu phụ, Đường Duyệt chăm chú dán mắt vào cái cối xay bằng đá trong nhà, nhìn từng dòng đậu tương trắng tinh khiết tuôn ra từ cối xay, từng giọt từng giọt rơi vào cái thùng đặt dưới mặt đất.

“Thím à, con giúp thím xay đậu có được không?” Đường Duyệt cất tiếng khàn khàn, giọng nói tỏ vẻ chân thành, người phụ nữ kia nhìn nàng một lát: “Đi đi, chỗ này không phải là trại tế bần, không có mà cho cô ăn đâu!”.

“Thím à, không phải là con muốn xin ăn. Con giúp thím làm, thím cho con một chút nước uống là được rồi”.

Cuối cùng, Đường Duyệt cũng nhận được một bát nước đậu, hai miếng đậu phụ, nhiều hơn so với những gì nàng mong đợi.

Người được Đường Duyệt bới trong đất cứu là một chàng thiếu niên, không hơn tuổi nàng là mấy. Chàng có đôi mắt nhỏ, cái miệng cũng nhỏ, sắc mặt thì trắng xanh trông rất yếu ớt. Đường Duyệt nghiêng đầu nhìn, cảm thấy chàng thiếu niên này xem ra còn có dáng vẻ nho nhã, thanh tú giống một cô nương hơn cả nàng.

Vừa nhìn thấy Đường Duyệt, chàng đã tỏ vẻ mặt lạnh lùng khiến nàng không dám tiếp cận. Đường Duyệt đưa bát nước đậu ra. Chàng thiếu niên kia ngay cả một câu cảm ơn cũng không có, cứ thế “ừng ực ừng ực” làm một hơi hết hơn nửa bát nước đậu, rồi tiếp tục đến khi không còn một giọt. Đường Duyệt thấy vậy chỉ biết nuốt nước bọt, nhưng tuyệt nhiên không lên tiếng.

“Tại sao chàng không ngồi xuống mà uống từ từ, uống như vậy dễ sặc lắm đấy”. Đường Duyệt nói.

Chàng nhìn Đường Duyệt với ánh mắt rất lạ, ánh mắt ấy khiến nàng cảm thấy sợ hãi. Nhìn một hồi rồi chàng chậm rãi nói: “Xương sườn của ta bị gãy rồi, không còn sức mà ngồi dậy”.

Giọng điệu hờ hợt của chàng ta khiến Đường Duyệt cứ tròn mắt ngạc nhiên, hoài nghi không rõ mình có nghe lầm không.

“Chắc là chàng cảm thấy rất đau, rất khó chịu phải không?”

Chàng chậm rãi mở mắt nhìn Đường Duyệt rồi nói: “Nhưng vẫn có thứ còn đau đớn, khó chịu hơn cả việc này”.

“Còn thứ gì mà lại đau đớn hơn chứ?” Đường Duyệt vốn không phải là người nhiều chuyện, nhưng lúc này nàng thấy rất tò mò về chàng thiếu niên này.

Chàng bỗng bật cười rồi nói: “Điều khiến ta khó chịu hơn là việc bị người ta đánh vào đầu rồi đem chôn sống”.

Đường Duyệt không nói gì. Bây giờ thì nàng có thể khẳng định rằng chàng không phải đang cố tình đùa mình, vì tối hôm qua chính mắt nàng cũng đã nhìn thấy chàng bị người ta bó xác rồi đem chôn.

“Nếu nàng đi từ đây hướng về phía Đông thì sẽ tìm thấy một khuôn viên rộng và lộng lẫy nhất, nàng hãy nói với người sống trong đó rằng nàng đã phát hiện được cái người chạy ra từ ngôi làng bị dịch bệnh, nàng

có thể được linh... ” Chàng do dự một lúc, dường như đang suy nghĩ về một việc rất thú vị nào đó: “Một con gà, hai cái bánh”.

Đường Duyệt tuy rất đói nhưng không thể hiện ra, nhưng lúc này, nghe đến đây nét mặt nàng hiện lên vẻ khổ não, chỉ là nàng không biết mình phải đáp lại lời chàng thiếu niên ấy như thế nào. Nàng nghĩ một hồi lâu rồi mới trả lời: “VẬY họ sẽ làm gì với chàng?”.

Về mặt chàng càng tỏ ra nhẹ nhõm: “Thì lúc đó bọn họ sẽ phải cố gắng đào một cái hố sâu hơn, đợi ta tắt thở hoàn toàn rồi lại ném ta vào đó”.

Đường Duyệt vốn không phải gốc gác nghèo nhưng lúc này nàng cảm thấy rất khó hiểu. Quả thực nàng nghĩ mãi không hiểu tại sao người ta lại có thể bình tĩnh mà nói được những lời như vậy. Lẽ nào chàng đã bị người khác bán đứng không chỉ một lần? Lẽ nào những người đó đã từng trao đổi món tiền thưởng ngay trước mặt chàng? Hay là thần kinh chàng đã tê dại, mụ mị đến mức một chút đau khổ cũng không còn cảm nhận được? Tại sao một con người lại có thể dùng cái giọng điệu bình tĩnh đến thế này để nói ra chuyện đáng sợ như vậy.

“Ta không đi đâu”. Đường Duyệt chậm rãi nói, nhưng cũng tỏ ra rất kiên quyết. Nói xong nàng đưa cho chàng miếng đậu phụ, rồi chăm chú ăn nốt miếng còn lại.

Lúc nhỏ, phụ thân nàng thường mua đậu phụ rán cho nàng ăn, mẫu thân thì cười cười nói rằng ăn ngấy tới mức buồn nôn, phụ thân thì cười một cách đau khổ.

Đường Duyệt cũng cười cùng hai người, trong ba người thì chỉ có nàng là thực sự cười vui vẻ nhất vì nàng cảm thấy rất ngon, miếng đậu trôi vào miệng rất mịn và mềm.

Chàng thiếu niên dường như có chút ngạc nhiên, tay không buồn động đậy gì, cũng đưa miếng đậu lên miệng.

“Ta ăn no rồi phải lên đường ngay. Chàng muốn đi đâu?” Đường Duyệt ăn được nửa miếng đậu mới sực nhớ ra hỏi.

Chàng lắc lắc đầu, không nói gì. Đường Duyệt không hề nhìn thấy tay trái chàng vẫn đang nắm chặt một cái búa sắt hồng. Khi Đường Duyệt rời đi chàng đã sớm chuẩn bị xong mọi thứ, lặng lẽ chờ nàng quay về, chờ đợi nàng đem lại cho chàng một câu trả lời đúng như những gì chàng dự tính, nhưng đáng tiếc là không. Tuy không hề nhận được điều đó nhưng chàng lại không hề thất vọng mà trái lại trong lòng lại có một niềm thích thú không nói lên lời. Chàng cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, phần nào bớt đi ý nghĩ sợ hãi trong lòng. Thế là chàng khẽ nói: “Rời xa nơi đây”.

Đường Duyệt hoang mang gật đầu. Chàng thiếu niên mỉm cười, gương mặt lạnh lùng cuối cùng cũng lộ ra nét cười: “Nàng chỉ có một mình mà lại muốn đi thật xa sao?”.

Đường Duyệt gật đầu, nói: “Ta muốn đi về hướng Bắc, tới Đường Gia Bảo”.

Chàng thiếu niên không biết Đường Gia Bảo mà cô nương này nói là chỗ nào, nhưng chàng thấy được trong mắt nàng ngời lên niềm hy vọng và tin tưởng. Lúc này chàng bỗng hiểu ra rằng, bất luận đó là nơi như thế nào đi chăng nữa thì nơi đó có người vô cùng quan trọng đối với nàng.

Nơi sâu thẳm trong trái tim chàng có chút xao động. Dường như sự kiên định của nàng có một thứ ánh sáng nào đó chiếu tới tận cùng nơi sâu nhất và tối nhất trong trái tim chàng: “VẬY... có lẽ ta sẽ đi cùng cô nương một đoạn đường đấy”.

“Tốt quá”. Đường Duyệt nhận lời, vô tình đưa mắt nhìn ra phía ngoài.

“Có chuyện gì vậy?” Chàng hỏi, để ý tới vẻ bối rối hiện lên trong đôi mắt đen láy của nàng.

“Không có gì”. Đường Duyệt nhanh chóng cất tiếng trả lời. Điều nàng không nói ra đó là, trong ngõ xuất hiện một người lạ, cứ nhìn hướng vào trong này. Quân người đó xấn cao, trên vai đeo quang gánh, dáng vẻ vất vả. Khi hắn ta bị Đường Duyệt nhìn chiếu tướng đã vội vã rời đi. Đường Duyệt cũng không để ý nhiều, lúc này trong đầu nàng chỉ có một ý nghĩ là tìm đường về Đường Gia Bảo.

Chàng yên tâm gật đầu, bàn tay nắm chiếc búa sắt cũng từ từ rời lỏng. Chàng cảm thấy tay mình rất bông.

“Chàng nghỉ ngơi chút đi, ta đi ra ngoài hỏi xem đến Đường Gia Bảo đi đường nào, lát nữa sẽ quay lại rồi chúng ta cùng lên đường!” Đường Duyệt nói rành rọt từng từ như sợ chàng nghe không hiểu. Chàng nhìn thái độ của nàng rồi lại bật cười thêm lần nữa. Nàng ấy còn kém cả tuổi chàng, thế mà bây giờ lại quan tâm, dặn dò như một người chị gái vậy. Điều này khiến lòng chàng vô cùng ảm áp. Người con gái gầy guộc mong manh ấy, một mình phiêu bạt bên ngoài, luôn mong muốn tự tìm được đường về nhà. Việc này khiến chàng cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng biểu hiện lúc này của nàng lại hết sức bình thường. Thật là mâu thuẫn.

Đường Duyệt bước ra khỏi con ngõ nhỏ, đi chưa được bao xa đã bị chặn lại. Người chặn nàng lại không phải ai khác mà chính là Đường Mạc. Nàng kinh ngạc nhìn đại ca của mình, miệng không thốt lên lời.

“Đi thôi, về nhà”. Đường Mạc chỉ thốt ra được mấy từ ngắn ngủi như vậy. Thái độ của chàng không thể nói là lạnh lùng được mà giống như là đang tức giận, nhưng mà là tức giận với ai kia chứ? Đường Duyệt đứng yên, không nhúc nhích.

“Nghe thấy không?”

“Nghe... nghe thấy rồi!” Đường Duyệt suýt chút nữa thì bị chàng quát cho giật nảy mình. Mặt nàng trắng bệch, nàng vẫn còn cảm thấy khá xa lạ với người huynh trưởng dù đã sống cùng nhà một năm rồi. Điều này khiến nàng luôn có cảm giác thấp thỏm không yên. Nhưng nàng vẫn đứng nguyên, chịu đựng ánh mắt lạnh lùng, nàng cắn chặt răng nói: “Muội... muội còn... còn một người bạn nữa...”.

Đường Mạc nhíu mày, chàng đứng im không nói, nhưng thái độ của chàng rõ ràng như muốn nói: “Muội thì có thể kết giao được với loại bạn nào cơ chứ?”.

Điều bộ ấp úng của Đường Duyệt khiến Đường Mạc cảm thấy khó chịu, chàng chỉ cảm thấy rằng đứa trẻ này đang gây rắc rối, làm chàng cực khổ, vất vả mấy ngày, khó khăn lắm mới tìm được. Lẽ nào nàng lại nói rằng, nàng không phải bị bắt cóc mà là đi lang thang với một đứa bạn? Hay là nàng không còn muốn về Đường Gia Bảo nữa? Chàng dứt khoát nắm lấy cổ tay Đường Duyệt kéo đi, không hề cho nàng bất cứ cơ hội nào để nói.

Trong con ngõ nhỏ, chàng thiếu niên vẫn giữ nụ cười trên nét mặt, lặng lẽ chờ đợi, trong lòng chàng ngập tràn hy vọng.

Một chút nước ngọt chảy xuống họng cũng có thể làm cái họng khát khô rát bỗng thấy dễ chịu lên rất nhiều, cái vị ngọt ngào mát lạnh ấy truyền đến tận trong tim. Đường Duyệt mở mắt ra thấy Thương Dung đã ngồi cạnh nàng từ bao giờ. Vừa trông thấy nàng tỉnh lại, nét mặt chàng vội giãn ra, nở một nụ cười vui vẻ. Chàng đặt cái thìa trong tay xuống, nhẹ nhàng hỏi: “Có còn khó chịu lắm không?”.

Đường Duyệt cảm thấy hơi bức bối, đầu óc cứ quay cuồng. Nàng nhất thời vẫn không biết mình đang đâu, nhưng rồi cũng nhanh chóng hiểu ra khi nghe thấy tiếng vó ngựa – nàng đang ở trong xe ngựa!

Nàng bất ngờ bị Đường Mạc đánh ngất đi rồi đưa lên xe ngựa! Bây giờ họ đang trên đường về Đường Gia Bảo, về nhà! Đường Duyệt đột nhiên nhảy dựng lên, không nói lời nào mà vén màn xe ngựa nhảy xuống đất. Thương Dung không thể nghĩ được rằng nàng lại dám hành động như vậy nên thấy rất bất ngờ, cứ chờ người ra. Thương Lục cũng bất ngờ không thắng kịp, thiếu gia nhà họ Đường cũng nhanh chóng nhảy xuống đuổi theo.

“Đường Duyệt, muội quay lại đây ngay cho huynh!”

Thương Lục và Thương Dung ngồi trong xe đều bối rối không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhìn nhau không biết nên làm thế nào. Trên đời này lại tồn tại một cặp huynh muội kì lạ đến vậy! Thương Lục lầm bầm: “Tiểu thư nhà họ Đường này hình như đầu óc có vấn đề, nhảy như vậy xuống đất không gãy chân mới lạ, làm con sợ hết hồn!”

Thương Dung gật đầu như có vẻ có cùng suy nghĩ nhưng lại thốt ra một câu chẳng ăn nhập gì: “Chắc trong lòng nàng ấy hẳn có sự tình quan trọng”.

Đường Mạc thở hắt ra, đã rất lâu rồi chàng không cảm thấy tức giận như thế này. Chàng hận một nỗi không thể dùng tay bóp chết Đường Duyệt, đứa con gái này sao mà chẳng giống với tiểu muội trong tưởng tượng của chàng chút nào. Chàng mong đợi một tiểu muội ngoan ngoãn, hiền dịu, ngọt ngào, biết làm nũng,

giống như những muối muối khác của mọi người, và giống như những người con gái bình thường khác chứ không phải cái kiểu trầm mặc, lặng lẽ, khó đoán, cổ quái như Đường Duyệt!

Đường Duyệt cầm đầu chạy thục mạng nhưng dù có cố chạy thế nào đi nữa cũng vẫn nhanh chóng bị Đường Mạc bắt lại. Đôi mắt đẹp của chàng tức giận tới mức vẫn đỏ lên, như thể sắp sửa cho nàng một cái bạt tai thối bay trở lại xe ngựa luôn, nhưng nàng bướng bỉnh nắm lấy tay chàng năn nỉ: “Muội muốn quay lại, có người đang đợi muội! Muội đã hứa với chàng ấy rồi. Muội còn chưa kịp nói lời chia tay! Để muội quay lại, để muội quay lại đi mà! Gặp chàng ấy xong muội sẽ cùng huynh quay lại Đường Gia Bảo! Có được không, có được không, có được không...?”. Nàng hỏi liên mấy câu “có được không”, mắt ngân ngấn lệ, giọng nói bắt đầu chuyển sang van nài, nhưng Đường Mạc biết đó không phải là van nài, cái đứa nhóc bướng bỉnh này chỉ là đang cố gắng thực hiện bằng được ý định của mình mà thôi.

Khi Thương Dung cho xe quay lại đuổi kịp hai người thì vẫn thấy họ đang giằng co với nhau. Nhìn bộ dạng hai người mà không nhịn được cười. Cả hai nhìn nhau bằng cặp mắt nảy lửa, một người thì tức giận, người kia thì chực khóc. Đường Mạc lạnh lùng nhìn chàng, Thương Dung khẽ đằng hắng một tiếng: “Xin lỗi, xin thứ lỗi! Đường huynh à, Tiểu Duyệt chỉ là muốn quay trở lại để từ biệt bạn mà thôi, cũng không làm lỡ mất nhiều thời gian lắm đâu, hà tất gì huynh phải ngăn cản chứ?”.

Vừa dứt lời thì nét mặt Đường Mạc càng trở nên đáng sợ. “Quay trở lại xe ngựa!” Đường Mạc chỉ nói đúng năm từ ngắn gọn mà cương quyết, suốt dọc đường chàng cứ nắm chặt lấy cổ tay Đường Duyệt, không thêm quan tâm nàng giãy giụa thế nào.

Đường Duyệt cảm thấy vô cùng tuyệt vọng. Thương Dung ngồi bên nhìn họ mà thực sự không biết nên làm gì, dù gì thì chàng cũng không phải là đại ca của Đường Duyệt, lúc này chỉ biết vỗ vai nàng an ủi mà thôi, đang định an ủi nàng mấy câu thì nghe thấy Đường Mạc nói với Thương Dung đang đánh xe: “Quay lại ngôi làng nhỏ lúc nãy đi”. Nghe vậy, mắt Đường Duyệt bỗng sáng hẳn lên.

Xe ngựa được đánh quay trở lại ngôi làng nhỏ. Xe vừa dừng, Đường Duyệt đã vội vàng nhảy xuống đất. Đường Mạc lặng lẽ nhìn nàng chạy vụt vào con ngõ nhỏ, nhưng trong chớp mắt đã thấy nàng hoang mang chạy trở ra.

“Không tìm thấy người à?” Đường Mạc nhìn nàng nước mắt giàn giụa, nhướn mày hỏi.

Đường Duyệt cúi đầu buồn bã. Nàng nghĩ có thể người ta không đợi được nàng nên tức giận quá mà bỏ đi rồi.

Thương Dung tìm đến ông chủ hiệu buôn ở đối diện hỏi chuyện, không biết họ trao đổi với nhau những gì mà chỉ thấy người đó mặt mày hớn hở, theo chàng ta bước ra khỏi tiệm, đi đến chỗ Đường Mạc.

“Vị chủ hiệu buôn này nói rằng, hôm nay có người đi dò xét mới biết tử thi được chôn dưới hồ bỗng dưng không thấy đâu nên đã dán cáo thị treo giải thưởng để tìm kiếm. Vừa rồi có người phát hiện ra cậu thiếu niên đó nên đã đến thưa với trưởng làng. Thế là thằng nhóc đó bị mấy người đến đưa đi rồi!”

Đường Duyệt vô cùng lo lắng, nàng đột nhiên nhớ lại cái người xuất hiện trong ngõ lúc sáng sớm nay. Tất cả là lỗi của nàng. Giá như nàng cẩn thận hơn một chút, đều là do nàng không ngờ tới! Nàng nắm chặt tay mình, căng thẳng không nói lên lời.

“Mọi người vốn định thiêu sống cậu thiếu niên đó, nhưng khi lửa đã được đốt lên thì có một vị hòa thượng qua đường đã kiên quyết xin tha và đem thằng bé theo. Ôi, thật là đáng tiếc, mọi người đã phải vất vả một phen”. Vị chủ hiệu buôn vừa cười vừa kể với cái vẻ rất thoải mái như thể cái việc thiêu sống người là một việc quá đổi bình thường vậy.

“Được rồi, lên xe thôi!” Đường Mạc lại là người kết thúc câu chuyện, nhưng cũng phải thừa nhận rằng, con người này đưa ra quyết định rất dứt khoát, lạnh lùng mà chính xác.

Bất luận gặp phải việc gì đi chăng nữa, Đường Duyệt cũng chưa bao giờ tranh cãi với ai, trận giằng co hiếm có lần này lại là vì chàng thiếu niên kia, nhưng kết quả lại không khiến nàng yên lòng. Nàng chợt nhớ ra ngay cả tên của người kia nàng cũng không biết, và nàng cũng không biết được là chàng đã bị đưa đi đâu.

Xe ngựa đưa mấy người bọn họ về Đường Gia Bảo. Suốt dọc đường đi Đường Duyệt không nói bất cứ một lời nào. Thương Dung nhìn bộ dạng của nàng mà chỉ biết thở dài. Cô bé này quả thật là một người lặng lẽ,

ít nói, lúc này chàng cũng phần nào cảm thông với nỗi khổ của Đường Mạc. Nó giống như cảm giác phiền muộn của người đi mò ngọc trai, khó khăn lắm mới tìm được con trai có ngọc nhưng rồi lại cạy mãi không mở ra được.

Nhưng khi về đến Đường Gia Bảo, đón chào Đường Duyệt không phải là Đường Tứ phu nhân. Người đứng đợi nàng lại là Ngân Tâm, người hầu gái thân cận nhất của mẹ nàng. Trước đây, Đường Duyệt cũng rất ít khi gặp cô ta vì cô ta suốt ngày bên cạnh hầu hạ Đường Tứ phu nhân. Lúc này, Ngân Tâm đang đứng trước cửa Đường Gia Bảo, mặc bộ đồ màu tím nhạt, khuôn mặt trái xoan, dáng vẻ thướt tha, nhìn Đường Mạc và mấy người cung kính cười nói: “Đại thiếu gia, cậu đã về rồi. Trong phòng khách có mấy vị đến tìm cậu đó!”.

Đường Mạc gật đầu, nói với Thương Dung: “Cảm ơn sự giúp đỡ của Thương huynh! Buổi tối có thiết đãi yến tiệc, huynh hãy về nghỉ ngơi trước đi đã”. Nói xong, chàng dặn dò đám gia nhân đưa khách về phòng nghỉ.

Thương Dung cười với Đường Mạc rồi cũng miễn cưỡng đi theo đám gia nhân. Đường Mạc đang định đi vào trong thì thấy Đường Duyệt bị Ngân Tâm ngăn lại. Đường Mạc nghiêm mặt nhìn cô ta, mấy người đứng sau vội vã thưa: “Thưa đại thiếu gia, tiểu thư đã đi cả một chặng đường dài rồi. Nô tỳ phụng mệnh phu nhân đưa tiểu thư đi tắm rửa thay y phục. Mong cậu hiểu cho!”.

Đường Mạc không nói nữa, nhìn Đường Duyệt một cái rồi bước vào trong Đường Gia Bảo. Tuy Đường Duyệt được chàng tìm về nhưng trong chuyện này còn rất nhiều điểm nghi vấn khiến chàng không thể nào hiểu được. Bây giờ chàng rất muốn tìm hiểu cho rõ ngọn nguồn sự tình.

Về mặt tươi cười của Ngân Tâm trong chớp mắt đã có chút thay đổi ngay khi Đường Mạc vừa quay lưng đi, chỉ có người đứng cách cô ta gang tấc là Đường Duyệt mới cảm nhận được. Nàng tuy chỉ là một đứa trẻ nhưng lại có linh cảm rất nhạy bén. Về tươi cười trên mặt Ngân Tâm tỏ ra rất khách khí, dè dặt, không hẳn là giấu cợt cái bộ dạng nhếch nhác, lấm lem bùn đất của nàng bây giờ mà đơn thuần chỉ là vẻ khách khí thông thường. Những nô tỳ thân cận của mẫu thân, ai cũng là người hiểu phép tắc, lễ nghĩa.

Đường Duyệt không được đưa vào Đường Gia Bảo mà bị đưa đến chái phòng phía sau khu nhà, ở đây không có bồn tắm nước nóng cũng chẳng có y phục để thay, ngay cả xà phòng cũng không. Đường Duyệt nghi ngờ nhìn Ngân Tâm thì cô ta lễ phép nói: “Tiểu thiếu gia mới đầy tháng, người còn yếu, nên tránh để nhiễm bụi bẩn bên ngoài. Tiểu thư lần này đi xa về, tiếp xúc với nhiều người hẳn là đã tiếp xúc phải những thứ không tốt”.

Đường Duyệt cảm thấy trái tim mình đang run lên, muốn mở miệng nói nhưng âm thanh phát ra chỉ là những tiếng lắp bắp: “Ta... ta không...”.

Ngân Tâm hơi đỏ mặt nhưng khẩu khí vẫn tỏ vẻ lễ phép, có nề nếp: “Ở ngôi làng phía Tây đó mới lan truyền dịch bệnh. Nếu tiểu thư không biết lại tiếp xúc với những người đó sẽ không tốt cho sức khỏe. Phu nhân đã dặn dò, đợi nghỉ ngơi mấy ngày sẽ mời đại phu đến xem. Nếu không sao thì sẽ mời tiểu thư quay về”.

Mặt Đường Duyệt càng trở nên trắng bệch, như thể không còn giọt máu nào. Nàng không ngờ rằng quay lại Đường Gia Bảo, chờ đợi nàng không phải là sự ôm ấp, vỗ về ấm áp của mẫu thân mà lại là sự cự tuyệt, lạnh nhạt, khách khí như thế này.

“Ta... ta không có bị bệnh đâu, thật mà, thật sự là ta không bị nhiễm bệnh mà!” Nàng muốn giải thích nhưng người hầu gái kia không hề có ý định nghe, cô ta nhanh chóng ngắt lời: “Tiểu thư thứ tội, phu nhân cũng chỉ là nghĩ cho tiểu thư mà thôi. Khách ở Đường Gia Bảo rất nhiều, gia nhân trong nhà cũng không thể quan tâm, lo liệu hết được, chỉ lo tiểu thư ra ngoài phải chịu nhiều ầm ỹ nên muốn tiểu thư ở lại đây nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng mấy ngày, hàng ngày sẽ có người mang đồ ăn đến”.

“Ta...” Đường Duyệt chưa kịp bước ra thì cửa đã đóng lại.

Cạch một tiếng, Đường Duyệt vẫn ngạc nhiên đến ngầy ngời, trái tim nàng như bị ai đó thắt lại, ngoài kia cánh cửa đã bị người ta khóa chặt.

Bên ngoài ánh mặt trời rạng rỡ nhưng vẫn không chiếu được vào trong căn phòng. Trong phòng trái ngược

hắn với bên ngoài, chỉ là một màu tối tăm, u ám, không khí bốc lên mùi ẩm mốc. Góc phòng không có giường mà thay vào đó là một chiếc ghế băng dài và một cái bàn. Đường Duyệt không ngồi trên ghế mà ngồi trên nền đất, lưng tựa vào tường. Đi một quãng đường xa như vậy, nàng cảm thấy rất mệt mỏi và chỉ muốn nhắm mắt mà ngủ một giấc, nhưng cứ nhắm mắt là nàng lại cảm thấy nơi đây có cái gì đó lạnh lẽo đến kì lạ.

Nàng chỉ còn biết ngồi lặng lẽ, đầu óc cảm thấy trống rỗng, dường như mọi việc đang lần lượt hiện ra rồi lại nhanh chóng tan biến. Trong phòng chỉ có một chiếc cửa sổ duy nhất, vừa nhỏ vừa cao, mảnh trời ngoài khung cửa sổ kia thì trong xanh đến mê đắm lòng người, thế mà nàng lại phải ngồi bó gối nơi đây, lặng lẽ một mình.

Thời gian cứ thế trôi, không biết đã qua bao lâu, chỉ biết ngoài trời đã dần chuyển sang màu tối đen. Mặt trăng chiếu thứ ánh sáng yếu ớt, lạnh lẽo, căn phòng lúc này hoàn toàn bị nhấn chìm bởi bóng tối âm u.

Ngân Tâm nói sẽ có người mang cơm đến, nhưng suốt từ trưa đến giờ chẳng có lấy một bóng người lai vãng đến nơi này. Nàng nhớ hồi nhỏ thường nằm một mình trên sườn đồi, giữa bốn bề là hoa cỏ, xung quanh chim chóc ríu rít, gió hiu hiu thổi, suối chảy róc rách, có khi còn nghe thấy được cả tiếng mài răng của chuột đồng trong lùm cỏ. Nàng nhắm mắt lại, hít thở thật sâu, tưởng như mình đang được phiêu du giữa không trung, nhưng khi mở mắt ra, nàng lại thấy mình vẫn đang ngồi trên nền đất lạnh lẽo, đối mặt với ô cửa sổ nhỏ bằng lòng bàn tay.

Hồi ấy, nàng chỉ mong phụ thân sẽ không tìm thấy mình, không một ai tìm thấy, để nàng chìm đắm trong thế giới riêng của mình, cứ nằm như vậy trên bãi cỏ, thanh thoi tận hưởng, hy vọng mình bị người khác lãng quên. Nhưng giờ đây thì sao, nàng thực sự đã bị mọi người lãng quên rồi. Nàng cảm thấy sợ hãi, hoang mang vô cùng. Nàng nghĩ, đợi đến khi nàng chết vì đói trong căn phòng này chắc cũng chẳng có ai nhớ đến. Thi thể của nàng rồi đây chắc sẽ bị lũ chuột đói trong phòng kéo đến chia nhau gặm nhấm. Nghĩ đến đây, theo phản xạ nàng đưa mắt khắp căn phòng, hình như trong bóng tối quả thật có một cặp mắt sáng lấp lánh đang nhìn nàng. Tay chân bỗng rụng rời, run lên lẩy bẩy, nàng sợ hãi ôm chặt lấy chính mình, cố gắng kiềm chế nỗi sợ hãi đang xâm chiếm khiến nàng sắp chịu không nổi. Nàng không dám nhắm mắt lại, bóng tối nhập nhoạng trước mặt dường như khiến nàng có thể nhìn thấy rõ cái con vật răng nhọn ấy... đang chăm chăm nhìn nàng.

Quả thật là đáng sợ, đúng ngay lúc Đường Duyệt dường như sắp bị thứ liên tưởng đáng sợ ấy làm cho không thở nổi thì cánh cửa đột nhiên mở ra.

Không, nói chính xác là bị đập ra. Rõ ràng là người đến không hề có chút kiên nhẫn để đi tìm chìa khóa trước rồi mới mở cửa. Một bóng người cao lớn đứng chắn trước cửa, người ấy lạnh lùng nói: “Mau đứng dậy!”.

Dường như chỉ trong nháy mắt, Đường Duyệt đã từ dưới đất bật dậy, lao như bay vào lòng người đó mà ôm chặt lấy. Người kia hết sức kinh ngạc trước hành động thân thiết bất ngờ này, nhưng cũng rất nhanh chóng trấn tĩnh lại.

Được tiểu muội ôm nhưng Đường Mạc lại cảm thấy rất xa lạ, vì từ trước đến giờ chàng chưa từng có một tiểu muội muốn nũng nịu, nương tựa vào chàng. Đến khi chứng kiến cái vẻ lặng lẽ, ít nói của Đường Duyệt thì chàng thực sự tin rằng cái ý nghĩ rằng có một tiểu muội ngoan ngoãn, đáng yêu thật là xa xỉ. Bây giờ khi bất ngờ được tiểu muội tính cách kì lạ này ôm chặt lấy, chàng thấy tim mình như đang bị con sâu đục khoét, lớp băng giá bao phủ đã bị phá vỡ, chỉ còn lại sự xúc động và xót thương. “Không sao rồi!” Lời vừa dứt chàng chợt nhận ra giọng mình sao dịu dàng đến thế nên vội thêm một câu lạnh lùng: “Về nhà thôi”.

Đây là lần thứ hai chàng nói với Đường Duyệt rằng về nhà thôi. Có lẽ suốt đời này Đường Duyệt sẽ không thể nào quên được khoảnh khắc này.

Đường Mạc nắm chặt tay Đường Duyệt rồi bước ra ngoài, trong đầu chàng vẫn quẩn quanh nhiều câu hỏi. Ở nơi được canh giới nghiêm ngặt như Đường Gia Bảo này, việc thừa lúc các quan khách tập trung mà trà trộn lọt vào không phải là dễ dàng, hơn nữa việc đưa một cô gái ra ngoài như thế này thì càng không thể. Ở đây, khắp nơi đều có trạm canh gác và thị vệ đi tuần, làm sao mà Đường Duyệt lại có thể dễ dàng bị người khác bắt đưa đi cơ chứ. Chàng đã nghĩ đến khả năng này, có người không muốn để Đường Duyệt tiếp

tục sống ở Đường Gia Bảo. Hoặc cũng có thể nói rằng người này thực sự muốn Đường Duyệt mãi mãi biến mất, hay chí ít là không bao giờ có thể quay trở lại Đường Gia Bảo được nữa.

Đường Mạc rất hiểu phụ thân của mình, ông tuyệt đối không phải là người có thể làm chuyện này. Thường ngày, ông rất bận rộn, việc này chàng cũng không muốn làm phiền đến ông. Vậy người có quyền lực cao không kém ở Đường Gia Bảo này chỉ còn lại một người. Vấn đề là, dựa vào mối quan hệ ruột thịt thân thiết giữa Đường Duyệt và người này thì rốt cuộc làm việc đó vì lý do gì chứ?

Mặt khác, Đường Tứ phu nhân lúc này còn đang thiết tiệc đãi khách.

Sảnh đường rộng lớn, đám tì nữ váy áo rực rỡ, không khí nhộn nhịp như ngày lễ. Khắp nơi giăng đèn kết hoa khiến khuôn viên càng thêm lộng lẫy, tráng lệ.

Bậc thềm phía trước được trải thảm đỏ thêu ngũ phụng cát tường, Đường Tứ phu nhân ngồi trên một chiếc ghế gấm ở vị trí cao nhất, chiếc trâm bằng ngọc phỉ thúy tinh xảo cài trên đầu, trên người là bộ y phục tay rộng màu đỏ tươi, làn da trắng trẻo lộ ra dưới ống tay áo khiến người ta phải ngưỡng mộ. Tay bà cầm một cốc rượu bạch ngọc, lưng dựa vào ghế một cách thư thái, tự tại. Phía dưới thềm, hai bên trái phải, mỗi bên đều sắp một bàn ăn dài với vô số bát đĩa, cốc chén, bên nào cũng có hai thị nữ hầu cận, một người tiếp rượu, một người bưng đĩa quả.

Chư vị khách quý đến Đường Gia Bảo lần này đều đem theo thân quyến của mình, tất cả tụ họp tại nơi đây, dãy bàn dài trong sảnh đường chật kín người, hương thơm ngào ngạt khắp sảnh, tiếng leng keng dội vang khắp nơi.

Người có gương mặt trái xoan dài, thanh tú là Yến Ninh – con gái của trưởng môn phái Không Động, nàng chăm chú nhìn Đường Tứ phu nhân rồi khe khẽ hỏi mẫu thân đang ngồi bên cạnh: “Mẫu thân à, Đường Tứ phu nhân có phải là Ôn Nhã Như không?”

Phu nhân trưởng môn Không Động mỉm cười, nâng chén rượu lên nhấp một chút rồi lấy tay áo che miệng trả lời: “Không sai”.

Yến Ninh lại tiếp tục ghé sát tai mẫu thân nói nhỏ: “Con gái riêng của bà ta... hôm nay sao không thấy đến vậy?”

Người ngồi phía trước hai người bọn họ là Âu Dương Minh Châu cất tiếng cười. Yến Ninh vội đỏ mặt, biết rằng câu thì thầm vừa rồi của mình đã bị người ta nghe thấy, nàng lo lắng nhìn về phía chủ nhân bữa tiệc – Đường Tứ phu nhân, nàng quan sát thấy mặt bà ta không có chút thay đổi gì, có vẻ như là không nghe thấy lời nàng nói vừa rồi, lúc này nàng mới thấy nhẹ nhõm cả người. Vương Thị – mẫu thân nàng trừng mắt nhìn, Yến Ninh thè lưỡi ra vẻ nũng nịu, mẫu thân nàng thấy vậy không thể tức giận mà chỉ cười nói: “Con nên học theo Âu Dương tỷ tỷ. Tỷ ấy tuy tuổi còn nhỏ nhưng võ công đã tài giỏi hơn con rất nhiều”.

Âu Dương phu nhân Lý Hồng cười đáp lời: “Nguyệt Nhi tỷ tỷ chớ nên khen đùa nha đầu này, không thì nó lại sung sướng mà bay lên tận trời xanh mất thôi”. Tuy nói như vậy nhưng trong ánh mắt bà vẫn ngời lên vẻ tự hào, rõ ràng là lời tán dương vừa rồi khiến bà thấy rất vui sướng. Bà và Vương Nguyệt trước đây đều cùng theo học phái Nga Mi do vậy hai người nói chuyện với nhau tỏ ra khá thân mật.

Chuyện nhà Ôn Gia đã sớm không còn là điều bí mật trong giang hồ, trong đó liên quan đến xuất thân của Đường Duyệt, mọi người cũng đều ngại không muốn tìm hiểu thêm về vấn đề này. Nhưng lúc này, thấy vẻ cao quý đoan trang của Đường Tứ phu nhân, lại nghĩ đến buổi yến tiệc long trọng hôm nay không có bất cứ một người nào của Ôn Gia đến chúc mừng thì quả thật càng khiến sự tò mò của những người đến dự tiệc tăng lên.

Lý Hồng nở nụ cười đầy hàm ý với trưởng môn phu nhân phái Không Động rồi hướng lên người ngồi phía trên bậc thềm à nói: “Nhờ thịnh tình của phu nhân, việc sinh hạ tiểu thiếu gia quả là việc đáng mừng nhưng chỉ là trong lòng Lý Hồng vẫn còn lo nghĩ một điều, không thể không nói ra”.

Ôn Nhã Như đặt cốc rượu trong tay xuống: “Âu Dương phu nhân, xin cứ nói”.

Về mặt Lý Hồng tỏ ra hơi lo lắng: “Thưa phu nhân, ba ngày trước do chúng tôi bảo vệ không tốt đã hại tới tiểu thư Đường Duyệt bị bọn xấu bắt đi. Tôi quả thực ăn không ngon, ngủ không yên, không rõ hiện nay tiểu thư đã được đưa về nhà an toàn hay chưa?”

Các vị phu nhân, tiểu thư vốn đang ăn uống, trò chuyện rộn ràng khi nghe thấy vấn đề này cuối cùng cũng được nhắc tới thì thoáng chốc yên lặng lạ thường, khắp sảnh đường im lìm, không một tiếng động.

Ôn Nhã Như đứng đưng nhìn bà ta nói: “Đa tạ sự lo lắng của Âu Dương phu nhân, tiểu thư nhà chúng tôi nay đã bình an vô sự. Hôm đó phải đa tạ phu nhân đã xả thân trợ giúp, không biết vết thương của phu nhân đã đỡ hơn chưa?”.

Lý Hồng mỉm cười: “Giữa đường gặp chuyện bất bình, tất phải ra tay tương trợ, hà tất phải nói lời cảm tạ. Nói đến cảm tạ thì phải là tôi đa tạ phu nhân ban thuốc ới phải, bây giờ sức khỏe của tôi đã tốt lên rất nhiều rồi”.

Ôn Nhã Như khẽ cười: “Vây là tốt rồi”.

Người mặc đồ xanh nhạt, dáng vẻ quý phái là Âu Dương Minh Châu lên tiếng: “Đường Duyệt muội muội là người ngây thơ, thật thà, tôi cũng rất quý mến”.

Ôn Nhã Như thở dài nói: “Tiểu nữ ngờ nghệch, nếu lời lẽ, hành động có gì thất lễ thì mong Âu Dương coi như con cháu trong nhà mà bỏ quá cho”. Nói rồi bà nhẹ nhàng thay đổi đề tài, không nhắc đến Đường Duyệt thêm một lời nào nữa.

Đêm nay, cả chủ lẫn khách đều vui vẻ.

Về phần Đường Duyệt, đêm nay cũng có thể nói là khá vui vẻ. Nàng đã được đi tắm rửa, thay y phục và đang ngồi dưới gốc cây dùng bữa. Đường Mạc ngồi đối diện với Đường Duyệt, vẻ mặt chàng vẫn tỏ ra trầm mặc, lặng lẽ, có vẻ như là thấy khó hiểu trước vẻ mẫn nguyện của tiểu muội tội nghiệp.

Bên bàn ăn, Thương Dung vui vẻ rót rượu, uống một hơi rồi nói: “Rượu ngon”.

Cốc rượu trước mặt Đường Mạc vẫn còn nguyên, không hề động đến một giọt. Dưới ánh trăng, rượu trong cốc ánh lên màu hổ phách. “Muốn uống rượu thì ra sảnh trước, rượu ở đó càng ngon”. Đường Mạc lạnh lùng nói.

Thương Dung mỉm cười đáp: “Nghe mọi người thường nói rằng, ngồi uống rượu dưới ánh trăng non hay trong vườn trúc xanh rì đều thú vị. Ta nghĩ chẳng cần phải miễn cưỡng kiểu một đám người cùng tụ họp trong sảnh lớn mới vui được”.

Đường Mạc đằng hắng một tiếng: “Huynh không mời mà đến, lại còn ra vẻ khách khí”.

Thương Dung thở dài, lẩm bẩm nói: “Cái con người này thật là nhỏ nhen, chẳng lẽ một ly rượu cũng tiếc hay sao?”.

Đường Mạc không để ý tới Thương Dung nữa, tiếp tục chăm chú nhìn Đường Duyệt, nàng đang vét nốt hạt cơm cuối cùng trong bát. Chàng thích thú nhìn nàng, tò mò đoán xem không biết ăn xong bát cơm này sẽ định làm gì. Quả nhiên, Đường Duyệt buông bát xuống, lơ đãng nhìn vào đáy bát, không biết là đang nghĩ gì nữa.

Khóe miệng Đường Mạc hơi mỉm cười, chàng nhẹ nhàng vẫy tay. Đồng tử đứng hầu bên cạnh lập tức mang thêm đến cho Đường Duyệt một bát thật đầy. Hạt cơm trắng tinh, sáng lấp lánh dưới ánh trăng, ngay cả đôi mắt của Đường Duyệt cũng sáng lên lạ thường, nàng lại bắt đầu cầm đũa lên và cúi xuống bát cơm.

Thương Dung uống thêm một ly nữa rồi nói: “Tiểu Duyệt lần này suýt chút nữa là không quay trở về được. Ôi...” Đường Mạc phóng ánh mắt tức giận về phía chàng. Thương Dung nhìn tiểu muội đáng thương Đường Duyệt đang và cơm mà cất tiếng thở dài: “Tiểu Duyệt không biết võ công, không thể tự bảo vệ mình được, cũng khó tránh khỏi. Ôi... không biết lần sau Tiểu Duyệt còn có thể may mắn được như thế này không. Ôi...”

Ba tiếng “ôi” cất lên khiến Đường Mạc phải chau mày: “Rốt cuộc là huynh muốn nói gì?”

“Không... ta chẳng có gì để nói cả”. Thương Dung không nói nữa.

Đường Duyệt cuối cùng cũng rời bát cơm mà ngẩng đầu lên, nhìn Thương Dung một cách khó hiểu. Đôi phương nhếch một nụ cười nơi khóe miệng, trong nụ cười ấy dường như có ẩn chứa điều gì đó. Đường Duyệt ngăn người, chung quy vẫn không hiểu gì, lại tiếp tục cúi xuống bát cơm.

Thương Lục ngồi bên cạnh nói thêm: “Nếu Đường cô nương mà biết võ công thì tốt, như vậy...” Đường Mạc lại quay sang nhìn khiến cậu ta vội im bật, ánh mắt nhìn ấy khiến Thương Lục hận mình đáng lẽ không nên nói ra những lời ấy. Cậu quả thực thấy rất khâm phục thiếu gia nhà mình khi vẫn có thể tỏ ra thoải mái, tự nhiên được trước ánh mắt nhìn kiểu này của Đường Mạc.

Đường Mạc không để ý tới đôi chủ tớ này nữa mà quay sang nói với Đường Duyệt: “Đưa đao đây, huynh xem”.

Đường Duyệt lấy làm kinh ngạc, vội vã nghe lời, lấy thanh đao ra đặt lên. Đường Mạc nhận lấy đao quan sát, mặt chàng bỗng biến sắc, nghĩ ngợi một hồi rồi bọc thanh đao lại như cũ và đưa trả cho Đường Duyệt: “Giữ cẩn thận”.

Thương Dung nhìn thấy thanh đao, thần sắc cũng biến đổi, lẩm bẩm nói: “Đây chẳng lẽ là...” Chàng ngồi lặng lẽ trên ghế, tự rót ừng thêm một cốc rượu nữa rồi cầm cốc trong tay mà ngơ ngẩn người.

Đường Duyệt ngoan ngoãn nhận lấy thanh đao, cất vào trong.

“Sáng sớm ngày mai hãy đến chỗ huynh”. Đường Mạc nói dứt câu đã vội vã đứng dậy quay người đi.

Thương Dung nhìn theo sau Đường Mạc, bất chợt mỉm cười. Chàng nhìn Đường Duyệt đang ngồi đó với mái tóc ướt đầm sương nói: “Đại ca của muội muốn dạy võ công uội đây”.

Đường Duyệt thấy trong lòng mình hoang mang vô cùng.

Đồng tử đứng hầu bên cạnh đã đến thu dọn bát đĩa, trên bàn giờ đây đã trống trơn, Đường Duyệt vẫn ngồi ở nguyên chỗ cũ, dường như không có ý định đi ngủ sớm như thế này.

Thương Dung gõ gõ vào đầu nàng, “Muội còn chưa mệt hay sao?”.

Đường Duyệt ngẩng mặt lên, nước mắt lăn dài trên má khiến Thương Dung hơi sợ hãi. Chàng lặng lẽ nhìn nàng một lúc nhưng cũng không mở miệng vặn hỏi rốt cuộc tại sao nàng lại đau buồn như vậy. Chàng quay sang phía Thương Lục nói: “Mang đàn lại đây”.

Khi Thương Lục quay lại, quả nhiên đem theo một cây đàn. Thương Dung đặt đàn lên đầu gối, nhẹ nhàng gảy lên từng nốt nhạc. Đường Duyệt ngẩng mặt ra nhìn chàng, trên mặt vẫn vương những giọt nước mắt. Điệu nhạc cất lên du dương, réo rắt như tiếng suối chảy, tuôn trào không dứt. Lúc này, ngón tay chàng nhẹ nhàng gảy, điệu nhạc cất lên trong veo, thánh thót như chạm được đến tâm trạng u sầu.

Đường Duyệt chăm chú nhìn không chớp mắt, dường như nàng muốn lưu khoảnh khắc ngắn ngủi, khó quên này lại trong lòng. Trước mặt Thương Dung, nàng thường không thể nói hết được một câu. Phong thái, cử chỉ, lời nói, thái độ của chàng khiến nàng luôn cảm thấy mình thật nhỏ bé, chỉ như hạt bụi trong mắt mà thôi. Chỉ có tận mắt nhìn mới có thể tin được rằng trên thế gian này quả đúng là có những con người như vậy, cả con người họ đều phát ra thứ hào quang rực rỡ, Thương Dung, Đường Mạc, Âu Dương Minh Châu là như vậy đó, mẫu thân... mẫu thân cũng là như vậy. Chỉ có nàng là không như thế.

Tiếng đàn bỗng ngưng bật, Đường Duyệt kinh ngạc nhìn Thương Dung, trên mặt chàng vẫn còn giữ lại nét cười dịu dàng: “Muội có muốn học đàn không?”. Đường Duyệt hơi ngỡ ngàng, Thương Dung cúi đầu, tiếp tục gảy đàn rồi nhẹ nhàng nói: “Muốn gì thì cứ nói ra, nếu không suốt cả đời này muội chỉ có thể đứng vậy mà nhìn thôi”.

Đường Duyệt nhắm mắt lại, nàng đang nghĩ đến ẩn ý của câu nói này. Như thể trải qua một cơn mộng vừa dài vừa tăm tối, đột nhiên nhìn thấy một thứ ánh sáng dẫn đường, nàng mở mắt ra, khẽ mỉm cười.

“Muội muốn học”. Nàng muốn học đàn, muốn học võ công, muốn có được sự thừa nhận của mẫu thân, muốn nhận được sự yêu quý của mẫu thân. Sẽ có một ngày, tất cả sẽ trở thành hiện thực, chỉ cần nàng thật sự cố gắng, Đường Duyệt thầm nghĩ.

4. Chương 4: Si Tình

Đường Mạc là một người làm bất cứ việc gì cũng rất cẩn thận, trước khi đưa ra quyết định gì chàng đều đến thư phòng của Đường Mẫn. Đường Mẫn năm nay đã gần năm mươi tuổi, thân hình gầy gò. Tuy ông là

người đối xử với mọi người rất hòa nhã, khoan dung nhưng suy cho cùng cũng là bậc bề trên, lời nói cử chỉ đều rất có uy với mọi người.

Sau khi nghe về việc Đường Mạc mấy ngày hôm nay lục tìm tài liệu, quyết định dạy võ công cho Đường Duyệt, Đường Mẫn gật đầu: “Như vậy cũng tốt”. Nói xong lời này, giọng ông chuyển sang kiểu quan tâm của bậc phụ thân: “Mạc nhi, mấy ngày nay con đã phải vất vả rồi!” Đường Mạc không hề tỏ vẻ phản ứng gì, chàng hờ hững đáp lại rồi lui ra ngoài. Chỉ còn lại một mình Đường Mẫn ngồi trong thư phòng với mùi trà vương vất, ông bắt giắc lắc đầu.

Ngày hôm sau, Đường Mạc phát hiện có một bóng người nhỏ nhắn đang đứng trước cửa sân nhà mình. Người đó tóc tai, quần áo chỉnh tề, đôi mắt đen láy, thanh đao được ôm gọn trong lòng, kiên nhẫn đứng đó trong gió lạnh, quả đúng là Đường Duyệt không sai.

Đường Mạc đã từng sớm nghĩ đến việc dạy võ công cho nàng nhưng mỗi lần nghĩ đến tư chất quá đỗi bình thường của nàng khiến sự dạy dỗ mấy năm có thể trở thành vô nghĩa là chàng lại thấy đau đầu.

Cứ thử nghĩ, khi đàn chim cất cánh cùng một lúc thì con chim nhỏ nhất cũng phải đập cánh nhiều lần hơn những con khác rồi mới có thể theo kịp đàn. Chỉ e rằng Đường Duyệt cần phải mất thời gian nhiều gấp mấy lần người khác mới có thể bù đắp được quãng thời gian bị bỏ lỡ trước đây. Chàng không biết Đường Duyệt có sự chuẩn bị tâm lý này hay chưa. Bây giờ xem ra nàng đã có chiều hướng tích cực hơn so với tưởng tượng của chàng.

Trong đám bạn bè đồng trang lứa, nàng không xinh đẹp cũng chẳng thông minh. Nàng vụng về không biết đáp lại thiện chí của người khác đành im như thế nào, càng cố gắng muốn thể hiện tốt hơn thì càng khiến người khác thất vọng, càng khiến mọi việc thêm tồi tệ. Có lúc nàng còn không biết phải biểu đạt sự cảm ơn hay vui sướng ra sao nữa, nàng chỉ vụng về nói được mỗi hai từ “cảm ơn”, “cảm ơn”... sau đó nhìn đối phương một cách thờ ơ rồi thu tay lại.

Nhìn thấy Đường Mạc chau mày là Đường Duyệt lại cảm thấy trái tim mình đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, đầu óc không mấy linh hoạt của nàng làm thế nào cũng không thể đoán ra nổi lý do khiến sắc mặt Đường Mạc thay đổi như vậy.

“Muội muốn dùng thanh đao này không?”

Đường Duyệt căng thẳng cúi đầu, nàng chỉ biết làm như vậy mà thôi.

“Thôi... có nói với muội thì muội cũng không hiểu”. Đường Mạc lắc đầu.

Kiểm pháp của Đường gia là sự biến hóa vô cùng từ chín cách thức, quá trình biến hóa này không phải Đường Mạc chỉ truyền dạy một lần là có thể lĩnh hội được. Đường Duyệt vẫn cứ ngỡ ngàng đứng trước mặt Đường Mạc, tay vẫn ôm chặt thanh đao trong lòng. Đường Mạc cảm thấy hai bên thái dương của mình bắt đầu lại đau nhức.

“Sớm như vậy mà muội đã đến đây làm gì?” Đường Mạc hỏi bằng giọng điệu ân cần nhất, tất nhiên là “ân cần” theo tiêu chuẩn của chính chàng tự đặt ra.

Đường Duyệt thật thà nói: “Thương đại ca nói muội nên dậy sớm, huynh ấy nói...” Nàng lo lắng nhìn sắc mặt có chút biến đổi của đại huynh nhưng vẫn dứt khoát nói nốt câu, “Huynh ấy nói, con chim chăm chỉ dậy sớm sẽ kiếm được mồi”.

“Nếu muội muốn học võ công cùng huynh thì tốt nhất nên ghi nhớ một điều rằng, huynh mới chính là đại ca của muội”.

Đầu óc giản đơn của Đường Duyệt rõ ràng là không thể tiếp thu được cái kiểu tư duy logic đặc biệt này, thế là nàng chỉ biết đứng ngây ra tại chỗ mà suy nghĩ một cách tội nghiệp. Một cơn gió lạnh thổi qua hai người bọn họ, vẫn còn... chao ôi là khó hiểu!

Trong khi Đường Duyệt vẫn đứng ngây ra tại chỗ thì Đường Mạc đã vẽ nên trong đầu một kế hoạch luyện võ công cho nàng. “Theo ta”.

Đường Duyệt hơi ngạc nhiên, vội vã ôm thanh đao theo gót Đường Mạc đi vào sân.

Nơi ở của Đường Mạc rất rộng rãi, nàng đi theo chàng, qua biết bao lối rẽ từ đông sang tây, đi rất lâu mới đến được một nơi sâu nhất trong phủ. Hai người họ đi đến một con đường nhỏ lát đá xanh, cuối con đường là một cánh cửa sắt. Đường Duyệt đứng xa tí từ bên này mà vẫn cảm thấy hơi lạnh lan tới đầu gối, nàng chăm chú nhìn Đường Mạc nhẹ nhàng đẩy cánh cửa.

Căn phòng đá này khá rộng, tuyết đối trống trải không có một đồ vật nào. Ánh mắt của Đường Duyệt bị thu hút bởi chín bức họa trên tường.

“Đây chính là Cửu Thức của Đường gia”. Đường Mạc tuy nét mặt vẫn tỏ ra lạnh lùng khó đoán nhưng đã chủ động mở lời giải thích cho nàng.

Chín bức họa này chính là Cửu Thức kiếm pháp danh tiếng lẫy lừng trong giang hồ của Đường gia. Đường Duyệt cho dù là người đầu óc ngây ngô nhưng cũng đã từng nghe nói đến việc Đường Mạc lạnh lùng từ chối lời đề nghị học kiếm pháp của Âu Dương Minh Châu, thế mà bây giờ lại quyết định đưa nàng đến nơi đây.

“Căn phòng đá này là tâm huyết suốt mười năm của tổ tiên nhà họ Đường. Từng khối băng được lấy từ nơi lạnh lẽo nhất, có tuổi thọ nghìn năm tuổi. Nếu muội có thể chịu được lạnh mà luyện công thì sẽ tiến bộ nhanh gấp ba lần người bình thường”.

“Nhưng muội vốn không có gốc ngay từ đầu, nếu chỉ học kiếm chiêu của Đường gia thì sẽ không có đất dụng, nhất định phải bắt đầu học từ đầu. Nếu liễu lĩnh bỏ qua giai đoạn thì coi chừng tính mạng”.

Đường Duyệt ngạc nhiên tròn mắt, đây là câu nói dài nhất từ trước đến nay mà đại ca nói với nàng.

Đường Mạc ho nhẹ một tiếng: “Hiểu rồi chứ?”

Đường Duyệt ngoan ngoãn gật đầu.

Đôi môi trắng bệch của nàng giờ đã chuyển sang thâm tím vì lạnh nhưng vẫn lơ đãng gật đầu, Đường Mạc thở dài: “Chỉ mong là muội không bỏ dở giữa chừng”.

Đường Duyệt nắm chặt thanh đao trong tay, nói một cách dứt khoát: “Đại ca, muội sẽ không như thế đâu”.

Lúc này trên môi Đường Mạc giãn ra một nụ cười: “Như vậy thì tốt”.

Đường Mạc chỉ truyền dạy cho nàng mấy câu khẩu quyết và pháp môn tu luyện nội công. Những thứ khác đều phải do nàng tự tìm hiểu, lĩnh hội. Cứ dựa vào sự ngộ đạo của nàng thì quả thực để hiểu được những thứ khẩu quyết này còn khó hơn cả việc chẻ củi, gánh nước. Suốt cả một ngày trời cũng không có chút tiến triển gì.

Đường Mạc đã mất hết kiên nhẫn mà đi ra khỏi phòng, hơn hai giờ sau khi chàng quay lại vẫn thấy Đường Duyệt ngoan ngoãn ngồi đó. Điều này khiến chàng cảm thấy nàng cũng không hoàn toàn là đồ bỏ đi, chỉ dạy cho nàng một lượt rồi hoàn thành ngày học đầu tiên cho Đường Duyệt.

Tới lúc hoàng hôn buông xuống Đường Duyệt mới bước ra khỏi căn phòng đá, chậm rãi lê đôi chân mệt mỏi về phòng mình.

“Nhìn cái dáng vẻ thê thảm thế này của muội, ta có thể hiểu là muội bị đại ca ngược đãi có đúng không?”. Thương Dung đang đứng tựa lưng vào khối đá giả sơn với tư thế khá thoải mái cất tiếng hỏi.

Nghĩ tới cái ân huệ lớn lao của Đường Mạc đối với mình, Đường Duyệt tỏ vẻ kiên quyết đáp: “Đại ca đối xử với muội rất tốt, thực sự là rất tốt!” Nàng cố ý nói bằng giọng nhấn mạnh, chỉ lo đối phương sẽ không tin những lời nàng nói.

Thương Dung đứng đối diện với nàng, chàng cúi người xuống, nhíu mày rồi nói: “Muội đã nhanh chóng thay lòng đổi dạ thế này sao? Mới hôm qua còn một tiếng Thương đại ca, hai tiếng Thương đại ca. Trái tim của tiểu nha đầu này đúng là dễ bị lay động thật, huynh thấy rất đau lòng đó”.

Cái giọng điệu này khiến Đường Duyệt liên tưởng tới hồi nàng còn nhỏ, phụ thân nàng cầm thanh kẹo trong tay, đung đưa trước mặt: “Ăn không, ngon lắm đấy!”.

Thương Dung chớp chớp đôi mắt: “Tiểu Duyệt, Thương huynh này thấy đau lòng lắm. Muội phải bù đắp cho huynh thế nào đi chứ!”.

Đường Duyệt chau mày lại nhưng Thương Dung đã đưa tay ra vuốt lại lông mày nàng. Vẻ mặt tươi cười của Thương Dung quả thực khiến người ta thấy quý mến: “Mới ít tuổi thế này làm sao mà phải chau mày khổ não như vậy, muội hãy đi dạo với ta một lúc đi”.

“Muội không thể đi cùng huynh được, muội phải trở về luyện võ công”.

Thương Dung nhìn Đường Duyệt một hồi, cố nén nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được, chàng trở đưa tay ra bẹo má Đường Duyệt kéo qua kéo lại: “Quả nhiên đúng như tướng tượng của ta, chống chế rất giỏi!”.

“Hồi nhỏ, đại ca của muội có khuôn mặt bết bết, tiếc là lúc đó võ nghệ của ta chưa giỏi, không bẹo được má huynh ấy! Vì vậy bây giờ muội nên hi sinh một chút để ta thỏa ước nguyện xưa”. Thương Dung nói không chút ngại ngùng, gương mặt tràn đầy sự thích thú.

Đường Duyệt không thể từ chối được mà chỉ biết đứng chôn chân tại chỗ, nhẫn nại chịu sự trêu chọc.

Thấy nước mắt Đường Duyệt chực trào ra, Thương Dung sợ hãi lập tức rút tay lại: “Tiểu Duyệt, Thương đại ca chỉ muốn trêu muội một chút cho vui thôi. Muội đừng giận nhé, đừng khóc nhé!”.

Đường Duyệt quệt nước mắt, vội vã quay gót bỏ đi.

“Tiểu Duyệt,” Thương Dung cuống lên đuổi theo nàng, nắm lấy vạt áo, “Muội giận rồi à? Giận thật rồi à? Đừng như vậy mà! Muội mà như vậy sẽ trở nên giống đại ca của muội, ghét bỏ mọi người! Thương Dung huynh đang nói với muội mà. Này, muội đừng đi!”.

Bất kể Đường Duyệt đi đến đâu, Thương Dung đều bám sát theo sau như hình với bóng đến nỗi nàng không kìm nổi mà lên tiếng: “Thương đại ca, tại sao huynh cứ đi theo muội vậy?”.

Hai người đứng dưới ánh tịch dương ban chiều, Thương Dung khẽ chớp chớp đôi lông mi dài, ung dung trả lời: “Đương nhiên là vì... chẳng có việc gì để làm!”.

Đường Duyệt thấy làm lạ hỏi: “Vậy sao Thương huynh không đi tìm đại ca mà chơi?”.

“Tiểu Duyệt, muội hỏi huynh như vậy, lẽ nào... muội ghét huynh lắm phải không?” Vẻ mặt Thương Dung lộ vẻ buồn bã, giọng nói có vẻ ảm ức.

Bây giờ Đường Duyệt mới hiểu được nỗi khổ của Đường Mạc khi phải lớn lên cùng với người bạn “thanh mai trúc mã” là Thương Dung. Một khi mà huynh ấy đã thích thú với thứ gì đó thì có muốn dứt thế nào cũng không dứt chàng ta ra nổi. Rất không may là bây giờ, trong số những kẻ trên người dưới trong Đường Gia Bảo này, người duy nhất mà Thương Dung thấy thích thú lại chính là Đường Duyệt.

“Tiểu Duyệt, muội chau mày nhăn nhó vậy cũng vô ích thôi!”

“Tiểu Duyệt, muội giả vờ ngủ vậy cũng vô ích thôi!”

“Tiểu Duyệt, muội trốn dưới gầm giường cũng vô ích thôi!”

“Tiểu Duyệt, muội trèo lên cây nắp... nhất định là càng vô ích thôi!”

Thất bại hoàn toàn với những kế sách ứng phó của mình, cuối cùng Đường Duyệt cũng bị Thương Dung chặn được, chàng kéo nàng đi khắp nơi. Nào là ra hồ sen bắt ếch, nào là trèo cây bắt ve, nào là chèo thuyền hái sen, rồi thì vào bếp nấu chè sen, lén ra khỏi Đường Gia Bảo dạo phố... Chơi rất nhiều trò mà trước đây Đường Duyệt rất thích nhưng không dám chơi. Dưới sự hậu thuẫn của Thương Dung, nàng có được những buổi đi chơi rất vui vẻ, thoải mái.

Thương Dung tặng nàng rất nhiều những quà, đồ chơi nho nhỏ, búp bê bằng đất nặn, khăn tay tơ lụa, giày phượng, lụa ngũ sắc, rồi thì cái trống nhỏ, chiếc chuông kêu lanh lảnh, đồ chơi cừu liên hoàn, giấy viết thư đựng mùi nước hoa thơm phức, lúc thì là củ ấu, quả đào, hay dải cờ bát tiên... Tất cả những thứ mà con gái thích thú, mê mẩn chàng đều mua đem đến tặng nàng.

Đường Duyệt không dám nhận những món đồ này, khi phụ thân còn sống, ông thường không cho phép nàng nhận những món quà tặng không duyên không cớ như thế này. Nhưng nàng từ chối lần đầu thì chàng để lại quà ở trước cửa, từ chối lần hai thì chàng để lại ở cửa sổ, đến khi từ chối lần thứ ba thì lại phát hiện

món quà được giấu ở dưới gối ngủ. Thế là nàng đem tất cả những món đồ ấy cất giữ trong một chiếc hộp gỗ thật lớn, nơi để những thứ rất quan trọng, quý giá đối với nàng.

Dần dần nàng cũng hiểu ra rằng, những yêu cầu lạ lùng Thương Dung đưa ra với mình chính là sự săn sóc ân cần, sự dịu dàng quan tâm, sự cảm thông. Chàng quan tâm đến nàng bằng cách riêng của mình. Lúc nào cũng ân cần, dịu dàng: “Tiểu Duyệt à Tiểu Duyệt, đi chơi cùng huynh nhé!”.

So với việc bị lãng quên, không được người khác để ý đến thì cái cảm giác được quan tâm này khiến nàng cảm thấy rất hạnh phúc. Ngoài người cha đã mất thì trên thế gian này, chẳng còn có ai đối xử với nàng tốt như đại ca và Thương Dung cả. Tuy đại ca thì suốt ngày lạnh lùng băng giá, Thương Dung thì trái lại cứ tươi cười vui vẻ cả ngày, nhưng hai con người một lạnh một nóng này đều là những người rất tốt.

Trời lúc này đã chuyển sang một màu u ám, Đường Mạc đứng dậy, trong lòng mơ hồ thấy sốt ruột, lo lắng về một vấn đề gì đó không rõ, chàng bước được hai bước rồi dừng lại nói: “Được rồi”.

Đường Duyệt đang chăm chỉ luyện công bỗng giật mình, ngẩng đầu lên nhìn chàng một cách khó hiểu.

“Không cần luyện nữa, hôm nay học đến đây là được rồi”.

“Nhưng mà...”

“Học đến đây thôi”. Đường Mạc tỏ vẻ nôn nóng như sắp mất hết kiên nhẫn, Đường Duyệt ngơ ngác không hiểu nhìn chàng. Không rõ chuyện gì mà có thể khiến con người mạnh mẽ, lạnh lùng quyết đoán này phải lo lắng đến vậy. Nhưng đáng tiếc là chàng không muốn giải bày ra cùng nàng mà vội vã cất bước đi thẳng.

Đường Duyệt nghĩ ngợi, cảm thấy hơi bất an trong lòng, vội vã đi theo Đường Mạc.

Trời bắt đầu đổ mưa nhỏ.

Đường Duyệt nhìn mấy chữ đỏ khắc trên đá, thấy hơi sợ hãi, Đường Gia Mộ Viên.

Đường Mạc đứng trước một tấm bia đá, từng hạt mưa li ti rơi ướt vai áo chàng, chàng cứ đứng lặng lẽ như vậy như thể đã hóa đá, hoàn toàn im lặng.

“Lăng mộ của Đường phu nhân quá cổ...” Đường Duyệt đứng cách đó không xa, lặng lẽ quan sát tấm bia mộ.

Đường Duyệt chỉ biết, trước Ôn Nhã Như còn có một vị Đường Tứ phu nhân xinh đẹp, dịu dàng, cách đây mười năm đã qua đời vì bạo bệnh. Mười năm trước, lúc đó Đường Mạc còn ít tuổi hơn nàng bây giờ

Đường Duyệt đứng cách Đường Mạc không xa nhưng nàng không hề có ý định muốn đến quấy rầy chàng.

Đường Duyệt bỗng trộm nghĩ, nếu một ngày nào đó mà mẫu thân của nàng qua đời thì bà có được chôn ở nơi đây không? Đường Gia Mộ Viên, làm sao có thể tồn tại hai vị Đường phu nhân được? Vừa nghĩ đến đó, nàng chợt thấy sợ hãi vì cái ý nghĩ “đại nghịch bất đạo” này của mình. Nàng đứng ngây người ra tại chỗ một hồi lâu đến khi lấy lại được thần thái ban đầu, định cất bước rời khỏi nơi đây thì phát hiện thấy một bóng đen lướt vào mộ viên.

“Đại ca, cẩn thận!” Nàng thất thanh kêu lên.

Vừa thốt lời khỏi miệng, nàng kinh hãi mở to mắt nhìn. Đường Mạc võ công cao cường đã không kịp phản ứng lại, nhanh chóng bị khống chế. Đường Duyệt thà tin rằng Đường Mạc chỉ là nhất thời sơ suất chứ không dám tin là võ công của người áo đen kia đã đạt tới trình độ kinh thể hải tục.

Đúng lúc này, người mặc áo đen quay đầu lại. Ông ta bước từng bước chậm rãi trong màn mưa, Đường Duyệt đã nhìn rõ được khuôn mặt của người đó. Người này có đôi lông mày dài, xiên xiên, gương mặt vô cùng tuấn tú, nhưng khi Đường Duyệt nhìn ông ta, nàng chỉ cảm nhận được một sự cổ quái, lạ lùng không thể nói nên lời. Đôi mắt ông ta hơi vằn lên sắc đỏ, làn da thì lại trắng như ngọc khiến người khác phải kinh sợ. Ông ta tiến gần thêm một bước là nàng lại không kim được mà lùi lại một bước.

“A Mạc đâu? Người đem A Mạc đi đâu rồi?” Người đó cất giọng nhỏ mà trầm tựa như vang lên từ trong một giấc mơ vậy.

A Mạc? Đường Duyệt liếc nhìn sang phía Đường Mạc đang bị khống chế, phát hiện thấy thần sắc của chàng nhanh chóng thay đổi khi nghe thấy cái tên đó được cất lên.

Người áo đen tóm lấy cánh tay Đường Duyệt, khuôn mặt méo mó vì tức giận, cất tiếng hỏi một cách hằn học: “Trả A Mạc lại cho ta!”.

“Ta... ta không biết”. Đường Duyệt lùi lại nửa chừng, cảm giác bàn tay ông ta như ma quỷ vừa lạnh lẽo vừa nặng nề kéo lấy nàng.

“Người lừa ta, tất cả các người đều lừa ta!” Gương mặt lạnh lùng băng giá của người áo đen lập tức chuyển sang phần nộ. Trong chớp mắt, ông ta giơ bàn tay phải lên, chỉ cần ông ta ra tay chắc có lẽ Đường Duyệt sẽ vỡ vụn ra mất.

“Nhị thúc! Đứng!” Một chiếc quạt xuất hiện từ giữa không trung bay nhắm tới cánh tay phải của người áo đen.

Người áo đen bị tấn công bất ngờ không kịp đề phòng, chỉ cảm thấy cánh tay tê dại, nhưng võ công của ông ta vô cùng cao cường. Chiếc quạt kia chẳng qua chỉ cản trở được ông ta trong giây lát, bàn tay phải của ông lại một lần nữa đưa ra, đánh trúng ngay giữa ngực Đường Duyệt.

Người áo đen bỗng đứng thẳng đơ người như thể một cây cột gỗ bị đóng xuống đất, vừa nghe thấy tiếng gọi “nhị thúc”, hai tay ông bỗng run rẩy bầy, nét mặt đầy nghi hoặc, ngăn người ra mà không vội vàng ra đón tiếp nữa.

Đường Duyệt trợn tròn mắt, nhìn gương mặt đầy vẻ lo lắng của Thương Dung, rồi lại nhìn sang phía người mặc áo đen kỳ lạ. Nàng vẫn hoàn toàn không hiểu nổi, người mặc áo đen đó là người của Thương gia nhưng tại sao ông ta lại ra tay với nàng?

Người mặc áo đen ngăn người ra một hồi rồi quay sang hỏi Thương Dung: “Người biết... biết A Mạc ở đâu chứ?” Vẫn là cái tên A Mạc, hình như ngoài cái tên đó ra thì ông ta chẳng còn nhớ được bất kì ai khác!

Lòng bàn tay Thương Dung bỗng rất nhưng khắp người lại lạnh toát. Đứng gần chàng như vậy, Đường Duyệt dường như có thể cảm nhận được sự lo lắng, bất an trong lòng chàng. Chàng cất giọng run run: “Nhị thúc, thúc không nhận ra cháu hay sao?”

Nhưng người đó không tỏ vẻ phản ứng gì, ông ta chỉ lăm lăm tiếp tục nhắc lại câu hỏi: “A Mạc ở đâu?”

Đôi môi Thương Dung nặn ra một nụ cười khổ sở: “Nhị thúc à nhị thúc, tại sao thúc lại thành như thế này cơ chứ...”

Đường Duyệt đứng đó chứng kiến mà vẫn không hiểu gì, tóc nàng đã dẫm nước mưa, quần áo cũng bị ướt hết dính chặt vào người, vừa khó chịu vừa lạnh. Nàng thấy cổ họng mình như có thứ gì đó khó chịu đang đầy lên, cả người nặng trĩu như sắp sửa chìm dần xuống mặt đất. Mí mắt nặng trĩu, đôi môi run rẩy, nàng hoàn toàn không còn chút sức lực nào để cất lên lời nữa. Đúng lúc ấy, vòng tay ôm nàng như được siết chặt hơn, người nàng áp hẳn vào ngực người ấy, bên tai văng vẳng tiếng đập đều đều của trái tim: “Không sao rồi, Tiểu Duyệt đừng sợ!”.

Vừa nghe được câu nói này, trái tim của Đường Duyệt tựa như có dòng nước nóng đang tuôn chảy, như thể sợ những cảm xúc này bị phát hiện, nàng lặng lẽ gục đầu vào ngực chàng, hi vọng cảm nhận được thêm sự ấm áp. Mưa ngày càng to hơn, nhưng trong lòng Đường Duyệt lại thấy bình yên lạ thường.

“Bà ấy đã chết rồi”. Một giọng lạnh lùng cất lên phá tan không gian tĩnh lặng.

Đường Duyệt thấy khắp người nóng ran, chỉ muốn mãi mãi được cuộn tròn trong lòng Thương Dung, nhưng ý thức mơ hồ vẫn giúp nàng có thể nhận ra được giọng nói ấy là của Đường Mạc.

“Hả...” Người mặc áo đen dường như đang run lên: “Người lừa ta, các người đều lừa ta...”

Người mặc áo đen chưa kịp nói hết câu, bên tai Đường Duyệt chợt vang lên tiếng bước chân, đôi giày cất những bước nặng nề trong mưa rồi dừng lại ở một nơi không xa.

Thương Dung hơi giật mình, nhưng rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh: “Đường bảo chủ”.

Đường Duyệt chỉ cảm nhận được những thứ trước mắt một cách mơ hồ, thấp thoáng nghe thấy tiếng thở dài khe khẽ của Đường Mẫn: “Thương huynh à Thương huynh, tại sao lại thành ra nông nổi này cơ chứ?” Những lời này của ông cất lên nghe có phần xót xa hơn so với Thương Dung.

“A Mạc đã qua đời lâu rồi, huynh... đến muộn mất rồi”.

“Ta... người lừa ta! A Mạc sẽ đợi ta quay lại mà! A Mạc nàng ấy...”

“Thương huynh, lúc này tinh thần huynh không được tốt hay đã không còn nhớ được rồi. Ta không có lừa gạt huynh, A Mạc thực sự đã không còn nữa. Nếu huynh không tin thì hãy quay lại nhìn tấm bia mộ sau lưng huynh đi”.

Tiếng bước chân loạng choạng cất lên trong mưa nghe rõ mồn một. Lúc sau là tiếng vật gì đó bị va đập nặng nề vang lên, giống như cả cơ thể người đập vào tấm bia đá lạnh băng. “Ta không tin! Ta không tin!” Người áo đen cắn chặt răng, hét lớn một cách đau đớn, như thể bị chạm tới nỗi đau đớn nơi tận sâu cùng trong trái tim và có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Sự đau đớn dữ dội của người đó khiến khắp người Thương Dung cũng cảm thấy run rẩy, nhưng chàng vẫn quyết ôm chặt Đường Duyệt đang bị thương trong lòng, đứng nguyên đó không hề suy chuyển.

“Không được đụng tới mẫu thân của ta!” Đường Mạc đột nhiên hét lớn, mọi người còn chưa kịp phản ứng gì đã thấy chàng tự hóa giải huyết đạo mà lao thẳng về phía người áo đen.

“Mạc nhi, dừng!” Giọng Đường Mẫn vang lên khẩn thiết xuyên qua màn mưa lạnh giá.

Đường Duyệt giật mình, định vùng ngồi dậy thì bị Thương Dung đưa tay ra điểm huyết khiến nàng lập tức chìm vào hôn mê.

“Không sao đâu, Tiểu Duyệt”. Chàng nhẹ nhàng nói.

Việc này quả thực không liên quan gì đến nàng nhưng nàng vẫn tò mò muốn quan tâm, tìm hiểu. Có lẽ là do sự đau đớn tột cùng thể hiện trên nét mặt của người đàn ông mặc áo đen đó đã khiến nàng xúc động. Nàng thiếp đi trong một nỗi bất an vẫn mơ hồ lảng vảng, những đợt kí ức cứ xuất hiện trong cả giấc mơ.

“Ta nghĩ có một số chuyện ta cần phải nói với con, được rồi, hãy đặt tiền giấy trong tay xuống, lại đây”. Đó là giọng nói của mẫu thân, không hề có chút đau khổ nào, đơn giản chỉ như là đang kể lại một câu chuyện mà thôi: “Phụ thân của con đã mất rồi, đồ của ông ấy ta đã đốt hết rồi... Được! Dừng ngắt lời ta! Ta biết con muốn giữ lại một chút để làm kỉ niệm, nhưng ta không muốn thấy những thứ đồ đó nữa... Dừng có mà rơi lệ! Con học được cái kiểu mềm yếu đó ở đâu vậy?”.

Bàn tay đặt trên đầu gối của Đường Duyệt khẽ đưa ra nắm lấy vạt áo, từng giọt nước mắt lăn rơi, ướt đầm cả cổ áo. Nàng chỉ có thể lúng búng nói ra lời xin lỗi.

Ánh mắt của mẫu thân, nàng hoàn toàn không thể nhìn thấu được, chỉ cảm thấy mồ hôi dính ướt lưng áo, cổ họng khô rát như thể có con gì đó đang bò trong miệng, không ngừng cào xé, nàng dường như không kiềm chế được. Bản thân muốn nói ra nhưng rồi lại cố nén nhịn. Từ khi thi thể của phụ thân nàng được mang về, tất cả mọi việc từ nhập liệm rồi túc trực bên linh cửu đều do một mình nàng lo liệu. Nàng chỉ nghĩ rằng làm vậy sẽ khiến mẫu thân nàng cảm thấy bớt đau lòng hơn. Nhưng nàng không ngờ rằng, chỉ trong vòng chưa đầy ba ngày, mẫu thân nàng đã đem đốt sạch tất cả những thứ đồ còn lưu lại của phụ thân.

Phụ thân mất rồi, mẫu thân cũng không còn nữa. Người cha ấy rất quan trọng đối với nàng, ông là người yêu thương nàng nhất trên thế gian này. Nàng rất muốn lưu giữ lại những gì thuộc về phụ thân, cho dù là đi ngược lại với mong muốn của mẫu thân, nàng vẫn hi vọng phụ thân nàng có thể sống lại. Nhưng mà, cuối cùng thì nàng vẫn phải đau đớn đưa tiễn ông. Trong cuộc đời mỗi người có nhiều lúc phải tiếc nuối nói lời tạm biệt. Nhưng tại sao những những kí ức đau buồn đó cứ mãi luẩn quẩn trong đầu, tại sao nó lại xuất hiện vào đúng lúc này, tại sao nỗi đau đó lại ứa đến cửa thêm một vết thương vào trái tim nàng, tại sao đã lâu như vậy mà nó vẫn còn dai dẳng bám lấy nàng.

Một chút ảm áp nhẹ nhàng phủ lên cánh tay lộ ra bên ngoài của Đường Duyệt, nàng hơi giật mình, vội mở bừng mắt. Thương Dung đang ngồi bên cạnh nàng, lặng lẽ ngắm nhìn. “Muội không sao là tốt rồi!” Chàng nhẹ nhàng nói, gương mặt vẫn đượm vẻ lo âu.

Đường Duyệt biết, có lẽ chàng đang lo lắng cho người đàn ông mặc áo đen lúc này, cái người mà chàng gọi là “nhị thúc”. Nàng đón lấy ánh mắt của chàng, ánh mắt đầy vẻ mệt mỏi: “Đại ca của muội cũng không sao

đầu, may mà có Đường bảo chủ”. Lúc nhắc đến Đường bảo chủ, sâu trong ánh mắt chàng có gì đó lóe lên rồi nhanh chóng chìm khuất.

“Nhị thúc của huynh... ra sao rồi?” Đường Duyệt ngập ngừng không biết câu hỏi này có miễn cảm quá hay không.

Im lặng một lát, Thương Dung mới bình thản cất tiếng: “Đường bảo chủ đã nhốt ông ấy lại rồi. Muội rất an toàn!”

“Muội... Đường bảo chủ... Không... Ý muội là, có lẽ nào phụ thân sẽ...”

Thương Dung ngậy người ra, dường như không ngờ được rằng nàng lại tỏ ra quan tâm tới người đó đến vậy. Trong khi Đường Duyệt vẫn còn bối rối với ba từ “Đường bảo chủ” vừa thốt ra khỏi miệng thì Thương Dung đã lên tiếng trước: “Muội không muốn hỏi huynh A Mạc là ai hay sao?”

A Mạc là ai? Đường Duyệt tuy không thông minh nhưng cũng có thể đoán ra được, vào cái lúc Đường Mạc lên tiếng đó nàng đã có một trực giác mãnh liệt mách bảo rằng, A Mạc nhất định có mối quan hệ rất đặc biệt nào đó đối với chàng. Cho đến khi Đường Mạc thốt lên rằng, “Không được đụng đến mẫu thân ta”. Đường Duyệt nghĩ người đó chính là mẫu thân đã qua đời của Đường Mạc, là vị Đường phu nhân trước mẹ nàng bây giờ. Mối quan hệ này xem ra có vẻ rất kì lạ, kì lạ tới mức nàng cảm giác như thể có một thứ gì đó ngăn lại không cho nàng nói ra.

Thương Dung nhìn nàng cứ ngẩn người ra như bị điểm huyệt, vội cười: “Tiểu Duyệt, muội thật đúng là một người quá nhạy cảm. Có lúc ta cũng không biết là nên đối xử với muội như thế nào thì tốt...” chàng thở dài một tiếng, “A Mạc là mẫu thân của Đường huynh, bà đã qua đời từ mười năm trước. Nhị thúc của ta... nhị thúc của ta sức khỏe không được tốt, ông ấy không thể nhớ được chuyện này”. Thương Dung chậm rãi nói, đưa mắt nhìn ra phía ngoài cửa, ngoài đó bóng tối đã bao phủ.

Đường Duyệt cảm nhận được trong sự trầm mặc đó của Thương Dung có chút gì đó hơi khác lạ. Rõ ràng là, sự việc không hề chỉ đơn giản như những gì chàng nói.

“Tiểu Duyệt, tiểu cô nương nghe thấy chuyện này không phải là nên cảm thấy sợ hãi hay sao? Muội không hề giống một cô nương bình thường chút nào cả”. Rất nhanh chóng, Thương Dung đã lấy lại vẻ sôi nổi thường ngày, chàng tiến lại gần, đưa tay ra khẽ chạm vào mũi Đường Duyệt.

Đường Duyệt xấu hổ đỏ mặt cười, đôi mắt đen lấp láy vẻ thân tình. Thương Dung thu tay lại, nhẹ nhàng xoa đầu nàng. Cẩn nhắc, dần đo một hồi Đường Duyệt mới rụt rè lên tiếng: “Thương đại ca có... có đưa nhị thúc của huynh về không?”

Ánh mắt Thương Dung có một chút gì đó ảm đạm như đã quá mệt mỏi vì sự ngọt ngào ban nãy, chậm rãi nói: “Lần này huynh đến, chính là muốn ở đây đợi thúc ấy. Nhị thúc của huynh năm nào vào khoảng thời gian này cũng đến Đường Gia Bảo, nhưng tiếc là huynh không thể đưa thúc ấy về được. Việc để thúc ấy lưu lạc bên ngoài, đều là do huynh kém cỏi”. Ánh mắt Thương Dung thu về rồi dừng lại trên khuôn mặt của Đường Duyệt: “Hôm nay là ngày mất của Đường bá mẫu, huynh biết nhị thúc nhất định sẽ không bỏ lỡ ngày này. Có điều huynh không ngờ thúc ấy biết rằng đây là một ngày quan trọng nhưng lại không hề nhớ được rằng Đường bá mẫu đã qua đời hơn mười năm rồi”.

Đường Duyệt cuối cùng cũng hiểu được nguyên nhân khiến Đường Mạc sốt ruột không yên suốt cả ngày. Thì ra hôm nay là ngày mất của mẹ chàng. Nhưng trong một ngày quan trọng như vậy mà quanh mộ lại trống vắng, cô quạnh, tất cả mọi người đều đã quên mất ngày này.

“Xin lỗi, Tiểu Duyệt, lẽ ra huynh không nên kể với muội những điều này, nhưng thực sự huynh không biết phải nói với ai nữa”. Thương Dung mỉm cười, Đường Duyệt biết, để giữ được nụ cười ấy tồn tại trên môi thì chàng đã phải cố gắng đến thế nào.

Từ ngày đầu tiên bước chân vào Đường Gia Bảo, nàng cũng đã phải cố gắng luôn giữ im một nụ cười vui vẻ thế này, phải luôn thể hiện ọi người thấy được rằng nàng sống rất hạnh phúc, phải để cho tất cả mọi người có thể thấy được sự sung sướng, sự biết ơn của nàng.

“Khi huynh còn nhỏ, nhị thúc thường hay nhắc đến Đường bá mẫu với huynh. Thúc thường nhắc đi nhắc lại cái lần đầu tiên thúc gặp bà ấy. Nhị thúc nói suốt cả đời này thúc ấy cũng không thể quên được giây

phút đó. Khi bà bước về phía ông, hoa bướm rập rờn theo mái tóc đen huyền, thật đẹp vô cùng. Thúc nói, ông gặp bà ấy còn trước cả Đường bảo chủ”.

Tình cảm của Đường Duyệt khá đơn giản, nàng cảm thấy những lời Thương Dung kể rất khó hiểu. Thương Dung nhìn về mặt ấy của nàng, chàng thở dài tiếp lời: “Lúc đó, nhị thúc của huynh chưa ra nông nổi như bây giờ. Khi đó... ông là một người khá tài hoa, thi ca nhạc họa tuyệt vời, không biết có bao nhiêu cô gái mê đắm, nhưng ông lại chỉ thích duy nhất có một người. Sau khi Đường bá mẫu qua đời, nhị thúc không hề thể hiện sự đau đớn trước mặt mọi người nhưng ông trở lên trầm mặc, ít nói, dáng vẻ mệt mỏi như của người bệnh. Mọi người cũng đã sớm chuẩn bị tư tưởng, quả nhiên không lâu sau ông rời nhà ra đi và không bao giờ quay trở lại nữa”. Thương Dung nói đến đây thì ngừng lại, không rõ là đang nghĩ ngợi điều gì.

Nhìn vào tia sáng thăm sâu trong đáy mắt Thương Dung, nàng đoán chàng đang chìm đắm vào những hồi ức xưa cũ năm nào. Chỉ cần nhìn vào Thương Dung của ngày hôm nay Đường Duyệt cũng có thể dễ dàng tưởng tượng ra người đó của ngày xưa, Thương Hành Châu. Ở con người của Thương Dung còn lưu giữ lại hình bóng của Thương Hành Châu nụ cười ấm áp, cử chỉ nho nhã.

“Có lẽ, chỉ vì nhị thúc quá kiêu ngạo, nếu ông ấy sớm bỏ qua sự tự kiêu sang một bên mà sớm bày tỏ, thất vọng với Đường bá mẫu thì có thể ông sẽ không thành ra nông nổi thế này”.

A Mạc, Lâm Mạc, nữ chủ nhân trước kia của Đường Gia Bảo, người mẹ đã qua đời của Đường Mạc, người phụ nữ duy nhất trong lòng của Thương Hành Châu. Đường Duyệt nhất thời cảm thấy kinh ngạc, một người phụ nữ lại có thể có nhiều thân phận đến vậy, cho dù bà đã không còn trên thế gian này hơn mười năm rồi nhưng vẫn còn có người không thể quên được bà. Chỉ có điều, cái người nhưng nhớ bà đấy lại không phải là phu quân của bà mà lại là một người đàn ông khác. Ôn Nhã Như chẳng phải là cũng có rất nhiều thân phận hay sao, người đàn bà ấy là mẫu thân của nàng, mẫu thân của Đường Tiểu Bảo, là nữ chủ nhân hiện tại của Đường Gia Bảo, là mẹ kế của Đường Mạc, và cũng là vợ cũ của người phu ngựa. Cái thân phận sau cùng, chỉ nghĩ đến thôi cũng đủ để Ôn Nhã Như cảm thấy khinh mạn thế nào.

“Muội đang nghĩ gì vậy?”

Đường Duyệt đang ngơ ngẩn người, ánh mắt nàng như chứa đựng điều gì đó phức tạp khó đoán. Khi Thương Dung cất tiếng hỏi, nàng bỗng giật mình, vội vàng lấp bắp: “Không... không có gì”.

Sau khi Thương Dung rời đi, Đường Duyệt nằm trên giường mất mấy ngày. Có một việc rất kỳ lạ là, lúc đó rõ ràng nàng thấy khắp người đau đớn nhưng xương lại không hề bị gãy. Nếu dựa vào võ công của tuyệt thế của Thương Hành Châu thì việc nàng chỉ bị thương nhẹ thế này có thể được coi là một kì tích. Nhưng hiện tại lúc này đây, trong đầu nàng đầy rẫy những suy nghĩ miên man, phần lớn đều là liên quan đến Thương Hành Châu và cũng liên quan một chút tới người cha phu ngựa của nàng. Hai con người đó khác xa nhau hoàn toàn, có thể nói là không hề có một chút gì giống nhau, nhưng trong đầu nàng lúc này lại cứ liên hệ hai người đó lại với nhau, thật là việc nực cười.

Thương Hành Châu đối với Lâm Mạc...

Phụ thân đối với mẫu thân...

Phụ thân nàng bị rơi xuống hố bẫy thú trong núi mà chết thảm, bị đâm xuyên lưng. “Ông qua đời là lúc trời gần sáng”. Có người nói như vậy. Trời gần sáng, khi phụ thân bị rơi nằm trong hố thì cha sẽ nhớ đến điều gì? Nhớ nàng? Hay là nhớ mẫu thân nàng? Đường Duyệt không đủ can đảm để nghĩ tiếp nữa.

Trong bóng tối, Đường Duyệt chợt bừng mở mắt nhìn vào khoảng không phía trên đầu, dường như có một lực vô hình nào đó khiến nàng ngồi dậy, mở cửa và bước ra ngoài.

Thương Hành Châu bị nhốt ở thạch thất ẩn khuất phía sau hoa viên, nàng nghĩ mình có thể tìm được căn phòng đó. Nàng không biết tại sao mình lại hành động như vậy, chỉ biết là muốn đi đến đó, nơi sâu thẳm nơi trái tim nàng có một âm thanh kì lạ thôi thúc, mê hoặc nàng phải đi. Cho dù đây là điều cấm kỵ. Tối nay, Đường Gia Bảo đã xảy ra một việc lớn, cho dù tin tức đã bị giấu kín nhưng Đường Duyệt vẫn biết được thông tin từ miệng người hầu đưa cơm đến cho nàng.

“Người đưa cơm đó đã bị vạ lây cổ”.

Đưa cơm cho ai? Đương nhiên là Thương Hành Châu, người đang bị nhốt trong thạch thất.

Chả trách mà vẻ mặt Thương Dung lại như vậy, chàng không định kể chuyện này cho nàng

Đường Duyệt dò dẫm từng bước, rón rén đi về hoa viên phía Tây, dọc dãy hành lang, cứ cách mỗi năm bước chân lại có treo đèn đỏ. Hoa viên này có rất ít người lai vãng. Vị Đường phu nhân trước kia đã từng rất thích nơi này, sau khi bà qua đời, nơi này đã bị khóa lại. Không ngờ rằng, khi nó được mở ra một lần nữa lại là để giam cầm một người.

Đường Duyệt bước tới chỗ quẹo ở hành lang, đi qua khoảng sân vườn lấp lóa ánh trăng rọi, cuối cùng cũng đến được trước thạch thất. Cánh cửa đá rất cao, bên trong tối như hũ nút. Đường Duyệt cố gắng kiễng chân đến mấy cũng không nhìn được qua ô cửa sổ nhỏ ở trên cao tí. Một đấng nam nhi thì có lẽ có thể nhìn vào được, ô cửa sổ nhỏ này chỉ có thể vừa đủ làm chỗ đưa cơm vào bên trong phòng mà thôi.

Thế nhưng, làm thế nào mà ông ta lại có thể giết được người đưa cơm cơ chứ? Đường Duyệt thầm nghĩ, chợt nhớ đến lời của cái người kể câu chuyện dọa nàng: “Hắn ta bị treo ngược lên cửa sổ, giống như con ếch giương tứ chi ra”. Nàng cảm thấy hơi buồn nôn, tựa hồ như cái cảnh tượng đáng sợ đó đang xuất hiện trước mắt mình.

“Cái ý định ngu ngốc muốn lấy đồ từ một người điên”.

“Ta đang tự hỏi, hắn ta muốn gì cơ chứ?”

“Ngu ngốc, lấy đồ ăn để đổi lấy trâm ngọc. Đôi mắt hắn ta thật đáng sợ, ngay cả đồ người điên đó giấu đi cũng phát hiện ra được. Thật là tên khốn kiếp, đồ ăn đó là do Đường Bảo Chủ bảo hắn ta đưa tới mà”.

Trên cao, mặt trăng đang tỏa sáng, trên căn thạch thất xuất hiện một bóng sáng nhạt. Đúng lúc này, Đường Duyệt bỗng nhìn thấy một bàn tay thò ra từ trong bóng tối. Nhợt nhạt, khô gầy, đang nắm nhẹ. Rất chậm rãi, bàn tay đó mở ra. Dưới ánh trăng, lòng bàn tay xòe ra. Một đôi cánh đen vẫy vùng, bay về phía ánh trăng, cố gắng tìm lại tự do.

Đó là con thiêu thân lơ sa vào căn phòng giam tằm tối.

5. Chương 5: Âm Mưu

Đường Duyệt hít một hơi thật sâu, quay người bước đi. Vốn dĩ ông ấy có thể được đưa về nhà an toàn, nhưng hôm nay ông ấy đã giết một người, chắc chắn Thương đại ca không thể dễ dàng đưa ông ấy về như vậy. Cứ coi như Đường bảo chủ khoan dung nhân từ, coi người chết kia chỉ là một tên nghịch đồ có ý định tổng tiền, hay coi hắn ta là một người điên, thì họ vẫn cần phải giữ ông ấy lại, vì đối với những người bình thường, ông ấy rất nguy hiểm.

Đường Duyệt dừng bước, cái bóng nho nhỏ của nàng in dài dưới bóng trăng. Nàng quay đầu nhìn, hướng đi về thạch thất toàn một màu đen tuyền.

Sân trước sảnh chính của Đường Gia Bảo rất rộng, nhưng cũng chỉ đủ để chứa vài trăm hào kiệt võ lâm, trong chốc lát đoàn người đã kéo đến chật sân, không còn một chỗ trống. Rất nhiều người không vào được sảnh chính, những người ngồi trong đó mới là những nhân vật quan trọng trong giới võ lâm.

Đường Duyệt biết rằng hôm nay là ngày bàn bạc cách xử lý Thương Hành Châu, nhưng nàng không ngờ được rằng những nhân sĩ trong giới võ lâm sau khi ăn uống no nê lại hứng thú với việc trừng phạt người khác như thế. Ai ai cũng ngóng vào bên trong xem xét tình hình.

Nàng rất muốn được biết, đám người đó định xử lý ông ấy như thế nào? Huống hồ, Thương đại ca cũng đang có mặt trong đó. Nàng nghĩ một lát, nhẹ nhàng len lỏi vào đám đông, cố gắng chen vào giữa để không ai nhận ra mình.

Trong sân người người chen chúc nhau, nhưng trong sảnh chính cũng không đông lắm, nhìn qua khoảng hơn mấy chục người. Nàng thấy Đường Mẫn ngồi ở vị trí chủ tọa, Đường Mạc đứng bên cạnh không nói gì. Từ chỗ Đường Duyệt đứng có thể nhìn thấy bên trong sảnh chính rất rõ. Những người đang ngồi trong sảnh có

cả nam và nữ. Người nào người nấy đều có phong thái phi phàm, vẻ mặt ngạo mạn, Đường Duyệt nhận ra người ngồi thứ ba ở bên phải chính là vợ chồng Âu Dương.

Không khí rất trang nghiêm, Đường Mẫn chau mày, bộ dạng đầy do dự. Thương Dung đứng trong sảnh, quay lưng về phía Đường Duyệt. Những người ngồi phía quan trên rõ ràng không có đủ kiên nhẫn với tiểu bối Thương gia.

“Thương hiền diệt [1], cháu muốn mang nhị thúc của cháu đi, chúng ta vốn không có ý ngăn cản. Nhưng nhị thúc của cháu hiện nay... Nếu như chúng ta để ông ấy đi, ông ấy rất có thể lại tấn công người khác”. Một người tóc bạc có khuôn mặt hiền từ, trầm ngâm nói với Thương Dung.

[1] Hiền diệt có nghĩa là hiếu thảo.

“Tiểu diệt nhất định sẽ trông nom nhị thúc cẩn thận. Sự việc ngày hôm nay nhất định sẽ không xảy ra thêm một lần nào nữa. Xin các vị hãy yên tâm giao nhị thúc cho cháu. Cháu sẽ đích thân đưa nhị thúc về Thương gia”.

Âu Dương Tiểu Thiên trầm ngâm không nói gì, khuôn mặt lộ vẻ tức giận, ông ta nhìn phu nhân Lý Hồng chăm chăm, khiến bà ta cúi thấp đầu xuống. Nhưng càng như bị chọc tức, ông ta đột nhiên ngẩng đầu lạnh lùng nói: “Thương hiền diệt, câu nói này không nên nói sớm như vậy. Tuy nhị thúc của cháu bị diên thật nhưng ông ta vẫn còn võ công, một tiểu bối như cháu có thể khống chế nổi ông ra sao? Ngộ nhớ lại mất mạng, danh tiếng Thương gia chẳng phải sẽ bị hủy hoại trong tay hai người sao?”.

Thương Dung tiến lên một bước, vừa mở miệng định nói, thì bị một người trung tuổi mặc áo đạo sĩ xua tay ngăn lại, sắc mặt ông ta có chút trắng xanh, giọng nói khàn khàn: “Ày da, dựa vào danh tiếng của Lão Thái Quân Thương gia trong giới võ lâm, chúng ta sao có thể gây khó dễ, chỉ là chúng ta không muốn mất đi một mạng người nữa mà thôi. Thương hiền diệt, mặc dù cháu rất hiếu thuận với nhị thúc nhưng hiện tại ông ta thần trí bất minh, cháu làm thế nào để đảm bảo được sẽ không xảy ra chuyện gì?”.

Giọng nói của Thương Dung vẫn rất bình tĩnh: “Nguyên lấy danh tiếng trăm năm của Thương gia và tính mạng của tiểu diệt làm đảm bảo”.

Cả đại sảnh bỗng trở nên yên tĩnh, từng đám người trong sân thì thầm với nhau, chỉ nghe thấy những tiếng rì rầm.

Qua những lời nói thì thầm của đám người này, Đường Duyệt đã nghe được tất cả những thông tin mà cô không hề biết. Phụ mẫu của Thương Dung đã qua đời từ lúc chàng còn nhỏ. Chàng là do một tay tổ mẫu nuôi lớn, từ năm mười bốn tuổi đến giờ đã gánh trên vai tất cả trách nhiệm của Thương gia. Một điều kỳ lạ là những nam nhân trong Thương gia đều chết rất sớm, dường như không ai sống quá tuổi ba mươi. Hiện nay nam chủ nhân của Thương gia cũng chỉ còn có hai người là Thương Dung và nhị thúc mà thôi.

Đường Duyệt cuối cùng đã hiểu, tại sao một Thương Dung hiền lành lại xử lý việc đưa nhị thúc trở về cương quyết như vậy. Đây không phải là sự kỳ vọng của tổ mẫu chàng, mà còn là yêu cầu thiết thực của Thương gia.

“Lấy tính mạng để bảo đảm? Võ công của nhị thúc cháu, cháu có thể ngăn cản được bao lâu? Hay là cháu tự tin võ công của mình đã đạt tới một trình độ cao có thể khống chế được từng bước đi của ông ấy?”. Âu Dương Tiểu Thiên không nhượng bộ, mặt đỏ lên, nhưng một người đa mưu túc trí như Lý Hồng lại cúi thấp đầu xuống, không lên tiếng, không hợp ý của phu quân bà chút nào.

“Đó là một mạng người đấy, chứ không phải là một con kiến, con sâu đâu. Thương hiền diệt không nên nói như vậy, để tránh tới lúc xảy ra chuyện, cháu cũng khó ăn nói với chúng ta!”. Đạo trưởng nói thêm. Những người khác rất đồng tình với câu nói đó.

Đường Duyệt nhìn từ xa, ngày càng cảm thấy kỳ lạ. Mặc dù nàng không hề quen biết một số người trong sảnh nhưng có lần nàng từng tận mắt nhìn thấy một thị nữ ở trần, toàn thân xăm tím, bị người trong phòng dành cho khách quý khiêng ra ngoài. Đó không phải là mạng người hay sao? Tại sao không khởi binh luận tội như thế này? Người họ muốn nhằm vào là ai? Rốt cuộc họ muốn làm gì?

“Từ trước tới giờ trong giới võ lâm, Thương gia rất có uy tín, tổ mẫu luôn luôn kính trọng những vị thâm minh đại nghĩa, đã dạy cháu có việc gì không hiểu phải hỏi những vị tiền bối. Hôm nay có một việc tiểu

điệt chưa được rõ, muốn thỉnh giáo mấy vị. Nhị thúc cháu vì lý do gì mà đột nhiên lại tấn công tên nô tài kia, mọi người có biết không? Thúc ấy một mạch tới đây, mặc dù thần trí bất minh, nhưng lại không gây thương tích cho bất cứ người nào. Chỉ là ngày hôm đó thúc thúc đã làm Tiểu Duyệt bị thương nhẹ. Nhị thúc cũng không dùng nội lực, vì vậy chỉ qua mấy ngày Tiểu Duyệt đã hồi phục lại”.

Tất cả mọi người đều nhìn Đường Mẫn. Ông gật đầu, điều này đã được chứng thực lời nói của Thương Dung.

“Tên nô tài đó, hẳn lấy vật mà nhị thúc cháu yêu thích ra uy hiếp ông ấy. Loại người tham lam đó, nhị thúc cháu nhất thời tức giận nên đã giết hẳn, vậy mà phạm phải tội ác tày đình hay sao?”

Lý Hồng đột nhiên ngẩng đầu lên, môi trắng bệch, người run lên, bà ta buột miệng hỏi: “Vật yêu thích gì vậy?”

Âu Dương Tiểu Thiên hắng giọng rất to, cơ mặt xanh đỏ nổi lên cuộn cuộn.

Thương Dung ngẩng đầu nhìn Đường Mẫn, những người đứng sau khép hờ mắt lại, không nói gì. Thương Dung lắc đầu: “Xin lỗi, Âu Dương phu nhân, tiểu diệt không tiện tiết lộ”.

Đám người đó “ồ” lên một tiếng, Đường Duyệt ngẩng đầu, nhìn thấy diện mạo như đã hiểu được điều gì đó của đám người đứng xung quanh, nhưng lại không biết rốt cuộc thì họ đã nghe được cái gì, hay rõ ràng không hiểu, lại giả vờ như đã hiểu tất cả.

Đạo trưởng đột nhiên nói: “Cháu là một thanh niên thông minh, nếu không thì Thương Lão Thái Quân sẽ không giao toàn bộ gia tộc vào tay cháu. Cho nên ta nói với cháu một lần nữa, tình hình hiện giờ của nhị thúc cháu rất nguy hiểm, chúng ta làm như thế cũng để đề phòng mà thôi. Bất kể là vì lý do gì, ông ta đã giết người ở Đường Gia Bảo là một sự thật không thể chối cãi”.

Thương Dung cười nhẹ một tiếng, Đường Duyệt nghe thấy chàng chậm rãi nói: “Thương Hạc đạo trưởng, vết thương trong trận đánh mười năm trước với nhị thúc cháu đã khỏi chưa?”.

Khuôn mặt bình tĩnh của đạo trưởng bỗng chốc biến mất, ông ta đứng dậy, nhưng đột nhiên lại ngồi xuống, con mắt hình tam giác mở rất to, đám cơ trên quai hàm dường như co lại, tiếng thở khò khè, hồi lâu cũng không nói được lời nào, rất lâu sau mới ồm ồm nói: “Người có ý gì vậy?”.

Ai cũng biết, trong trận đấu đó, Thương Hạc đạo trưởng bị thương rất nặng, qua mười năm rồi nhưng nguyên khí vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, thậm chí còn bỏ lỡ cuộc tuyển chọn chưởng môn phái Thanh Thành. Nếu như vừa rồi Thương Hạc đạo trưởng biết giữ bình tĩnh một chút, ung dung một chút, chứ không phải nhảy lên giống như một con mèo bị cắn vào đuôi như thế, lời nói của ông ta chắc chắn sẽ có sức thuyết phục.

Thương Dung ồ lên một tiếng, cười nhạt: “Tiểu diệt địa vị thấp kém, không dám có ý gì”.

“Người nói như vậy là ám chỉ ta mượn việc công báo thù tư?”

“Thương Hạc huynh! Không nên tức giận, ta tin Thương hiền diệt không có ý đó, huynh đã nghĩ quá rồi!” Đường Mẫn đột nhiên lên tiếng, lời nói của ông có sức mạnh kỳ lạ làm thu phục lòng người. Thương Hạc đạo trưởng giận dữ nhìn Thương Dung, quay mặt đi không nói gì.

“Rốt cuộc là vật yêu thích gì? Có gì mà không thể nói ọi người biết?” Đột nhiên có một giọng nói chen ngang, vẫn là khuôn mặt có chút biến đổi của Âu Dương phu nhân.

Thương Dung vẫn tránh trả lời câu hỏi đó. Nếu chàng nói ra thì sẽ hại đến thanh danh của Đường bảo chủ. Cho nên, dù Âu Dương phu nhân có hỏi thế nào, chàng vẫn một mực không trả lời.

Chưởng môn phái Không Động Yển Bất Nhược là một người trung niên có nước da trắng nõn, không ai có thể tưởng tượng nổi một nam tử trông vô cùng yếu ớt như thế lại luyện Thất Thương Quyền, một loại võ công rất mạnh mẽ. Ba năm trước chính ông ta cũng bị Thất Thương Quyền đả thương, may mắn được cứu chữa kịp thời, nội lực bây giờ đã đạt tới trình độ thượng thừa, tinh thần dồi dào, thần thái phi phàm: “Chư vị, chư vị không phải căng thẳng. Âu Dương huynh và Thương Hạc huynh nói đều có lý, Thương hiền diệt một lòng hiếu thuận, chúng ta không nên trách mắng nặng nề như vậy. Theo ý ta, sự việc này xảy ra tại Đường Gia Bảo, chúng ta hãy chờ một chút, hãy để Đường huynh định đoạt”.

Đường Mẫn than một tiếng, việc này cuối cùng lại tới tay ông. “Tấm lòng hiếu thuận của Thương hiền diệt đã làm mọi người cảm động. Bây giờ, cậu ấy không mang Thương huynh đi cũng không được. Việc đã như vậy, không biết chư vị muốn cậu ấy làm gì mới đồng ý cho cậu ấy mang người đi?”

Câu nói vừa dứt, mọi người đều im lặng. Rõ ràng Đường Mẫn đã đồng ý yêu cầu của Thương Dung, nếu đã như vậy...

“Điều này rất dễ, để cho tên diên đó tự phế bỏ võ công. Như vậy, ông ta muốn đi đến chân trời góc biển cũng không vấn đề gì”. Âu Dương Tiểu Thiên nói như đinh đóng cột, vừa nói xong ông lại quay sang phu nhân của mình, phát hiện ra mắt bà đã đỏ lên tự lúc nào, khí hỏa bèn bốc lên ngàn ngút, cao giọng nói: “Nếu không đừng mong mang người đi”.

Thương Hạc đạo trưởng vuốt râu, nói tiếp: “Âu Dương huynh nói rất có lý, một kẻ diên như thế, chúng ta làm sao có thể để ông ta làm mất mặt giới võ lâm. Chẳng lẽ đây không phải là cứu tính mạng con người hay sao? Thương hiền diệt, nếu như cháu thực sự muốn mang nhị thúc của cháu đi, hãy khuyên ông ta tự phế bỏ võ công, tránh ọ người khỏi phải ra tay, làm tổn thương tình cảm của hai bên”.

Vai Thương Dung run run. Đường Duyệt siết chặt tay, không biết chàng sẽ đưa ra quyết định thế nào.

“Nhị thúc cháu hành tẩu giang hồ đã nhiều năm nay. Mặc dù luôn đối xử tốt với mọi người, nhưng cũng khó tránh khỏi gây thù chuốc oán. Mọi người muốn nhị thúc tự phế bỏ võ công, há chẳng phải muốn những kẻ đó truy đuổi, giết chết ông ấy? Các vị đều là những nghĩa hiệp trên giang hồ, làm sao có thể đưa ra những yêu cầu không thấu tình đạt lý như vậy?”

“Ha ha... Cháu đã nói câu này, vậy chúng ta chỉ có thể giữ Thương Hành Châu lại, không thể để cho ông ta đi! Thanh danh của mình ta tuy nhỏ, lấy đại nghĩa giang hồ làm trọng. Cháu muốn nói ta lấy việc công báo thù tư cũng được, kết oán báo thù cũng được, ta đều tình nguyện chịu tai tiếng! Chỉ cần đối lại giang hồ được thái bình, thanh danh của mình Thương Hạc ta cũng không có nghĩa lý gì!” Thương Hạc đạo trưởng đập bàn nói, giọng vang lên lạnh lạnh, một lòng vì đại nghĩa: “Cũng đáng, ta làm một người ác vậy!”.

Thương Dung đứng chôn chân, lưng thẳng, toàn thân căng ra như sợi dây đàn: “Các vị tiền bối đều có ý như vậy sao?”.

Yến Bất Nhược cười mỉa, đứng dậy, nhìn Thương Hạc đạo trưởng, ánh mắt dần chuyển sang Thương Dung: “Đạo trưởng không cần phải tức giận, Thương hiền diệt cũng không nên vội vàng. Nếu Văn Phong công tử phế bỏ võ công, chúng ta chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm tới cùng. Chỉ cần Đường huynh nói với các bằng hữu trên giang hồ một tiếng, sẽ không ai dám không nể mặt. Lẽ nào những tên trộm nhỏ nhoi kia dám đến tìm rắc rối? Như vậy Thương hiền diệt có thể yên tâm được rồi chứ?”.

“Người này thật kỳ lạ! Ông ta nói như vậy là đẩy trách nhiệm cho Đường Mẫn. Để xem Thương Dung trả lời như thế nào? Yên tâm? Vậy thì võ công của Thương Hành Châu chắc chắn sẽ bị phế bỏ. Không yên tâm? Há chẳng còn nghi ngờ tài năng của Đường Mẫn?” Đường Duyệt đứng bên cạnh cửa, thầm nghĩ.

Đường Mẫn than rằng: “Yến huynh đã quá lời rồi, tài đức của Đường mỗ, chẳng qua là nhờ các bằng hữu trên giang hồ nể mặt mà thôi”. Ông dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Mười năm trước, Thương huynh một mình ngao du khắp nơi. Thật sự rất đáng tiếc ột tài năng võ công như huynh ấy. Ngày hôm nay các vị muốn phế bỏ võ công của huynh ấy, nhưng điều Thương hiền diệt nói cũng đúng. Ta không muốn làm các vị thất vọng, cũng không muốn làm Thương hiền diệt đau lòng. Như thế này, nếu như Thương hiền diệt đồng ý với yêu cầu của các vị, chúng ta hãy để Thương huynh đi. Sau này nếu như trên giang hồ có người nào muốn gây rắc rối cho huynh ấy, thì cũng có nghĩa là gây khó dễ cho Đường mỗ. Nếu như Thương hiền diệt không đồng ý, tạm thời hãy để Thương huynh lưu lại Đường Gia Bảo, theo dõi một vài ngày, chỉ cần bệnh tình của Thương huynh có chuyển biến, không làm hại người nữa, ta sẽ cho người đưa huynh ấy trở về nhà”.

Nghe xong, sắc mặt Âu Dương Tiểu Thiên có chút thay đổi, Thương Hạc đạo trưởng gật đầu đồng ý, những người khác đều không phản đối.

Xem ra mặc dù Đường Mẫn có lòng muốn giúp đỡ, nhưng cũng không có cách nào loại bỏ ý kiến của mọi người, Đường Duyệt thầm nghĩ. Bây giờ có hai con đường: tự động phế bỏ võ công: có thể đi; không đồng ý: ở lại.

Đúng lúc đó, Đường Duyệt phát hiện ra một ánh mắt đang nhìn mình. Nàng quay mặt đi, toát mồ hôi lạnh.

Đường Mạc vô tình nhìn thẳng mặt nàng, khiến mặt nàng lập tức đỏ lên. Rõ ràng nàng không học võ công mà lại âm thầm chạy ra đây, kết quả là bị phát hiện.

Đường Duyệt rất lo lắng, nàng không biết tại sao nàng lại quan tâm đến Thương Hành Châu như vậy. Thậm chí còn có suy nghĩ muốn giúp ông ấy tháo chạy, nhưng nàng biết chỉ dựa vào sức của mình, chắc chắn không có cách nào đưa một người thần kinh bất thường ra khỏi Đường Gia Bảo.

Trong lùm cây trên sườn núi, có hai người đang thì thầm với nhau. Tiếng nói rất khẽ, dường như sợ người bên cạnh nghe thấy. Một người trung niên mặc áo bào của đạo sĩ, một người mặc áo choàng màu xanh, mình đeo một thanh trường kiếm, khuôn mặt tuấn tú.

Đạo trưởng nhìn quanh một lượt, mới trở lại chỗ cũ nói với người kia rằng: “Âu Dương huynh, huynh nói xem chuyện này nên giải quyết thế nào? Lão già Đường Mẫn rõ ràng có ý thiên vị cho thằng điên đó, chúng ta phải khử nó đi, há không có cách nào hạ thủ hay sao?”

Người kia chính là Âu Dương Tiểu Thiên. Ông ta chau mày nói: “Thương Hạc huynh, việc này ắt phải tính kế lâu dài, không thể vội vàng”.

Thương Hạc cười lạnh lùng, ghé mắt nhìn ông ta: “Hôm nay ta nhìn thấy tẩu tẩu dường như đối với tên điên đó... Ấy da... Âu Dương huynh thật đúng là rộng lượng!”

Âu Dương Tiểu Thiên gườm gườm nhìn ông ta rất lâu, cán kiếm dường như cũng rung lên. Một lúc sau mới lấy lại bình tĩnh, lạnh lùng nói: “Nếu như Thương Hạc huynh không có ý hợp tác, nói sớm ra sẽ tốt hơn! Những lời nói đó có ý gì vậy?”

“Ý gì?” Thương Hạc đạo trưởng cười rằng: “Dù cho có ý gì, Âu Dương huynh cũng nên bình tĩnh mới phải”. “Người!”

Thương Hạc đạo trưởng xua tay: “Xin hãy bớt giận, bớt giận. Chúng ta hãy đi vào việc chính, nếu như lão già Đường Mẫn muốn bảo vệ cho Thương Hành Châu thì cũng không dễ đâu. Chỉ cần hai người chúng ta liên thủ với nhau, há không khử nổi tên điên đó hay sao?”

Âu Dương Tiểu Thiên hắng giọng lạnh lùng, Thương Hạc đạo trưởng cười thầm. Năm đó Thương Hành Châu đúng là một nam tử khôi ngô, uy tín nhất trong giới võ lâm, không biết bao nhiêu thiếu nữ đã xiêu lòng vì ông ta, nữ hiệp phái Nga Mi Lý Hồng đã yêu ông ta say đắm không phải chỉ ngày một ngày hai. Điều này tất cả mọi người trên giang hồ đều biết, nhìn bộ dạng là biết Âu Dương Tiểu Thiên vẫn còn canh cánh một nỗi ưu phiền đối với chuyện tình cảm năm đó của phu nhân mình.

Thương Hạc gật đầu cười: “Ta có một cách, không biết Âu Dương huynh có đồng ý phối hợp cùng hay không?”

“Huynh có cách gì, cứ nói ra đi!”

Thương Hạc lôi từ trong lòng ra một tờ giấy màu vàng, ấn vào lòng bàn tay của Âu Dương Tiểu Thiên: “Hóa công tán”.

“Đằng nào cũng phải khử ông ta, tại sao không dứt khoát?”

Thương Hạc đạo trưởng dùng ngón tay trở gầy guộc khẽ đưa lên miệng “suyt” một tiếng. Ông ta đảo mắt nhìn tứ phía, xác nhận không có người, mới nói: “Nếu như ông ta chết ở Đường Gia Bảo, Đường Mẫn và tên tiểu tử Thương gia truy cứu, huynh và ta làm thế nào để thoát khỏi can hệ này? Gối này đích thực có tác dụng hóa công tán, uống vào không khác lúc bình thường, chỉ khi nào vận nội lực mới phát huy tác dụng. Như thế, chúng ta nghĩ cách cho người bỏ vào trong thức ăn của ông ta, đợi ông ta ăn vào, chúng ta để cho Thương Dung đưa ông ta về nhà, nếu như trên đường có xảy ra chuyện gì, cũng không liên quan tới chúng ta”.

Âu Dương Tiểu Thiên nghiêm mặt lại: “Đạo trưởng, kế sách này có thể thực hiện không?”.

“Có phải huynh thấy cách này quá đơn giản?”. Thương Hạo cười mỉa: “Lẽ nào huynh không biết, kế sách càng đơn giản, càng có hiệu quả cao?”.

“Nhưng lúc đầu, chúng ta đã ngăn cản ông ta. Bây giờ liệu có làm cho người khác nghi ngờ không?”

“Âu Dương huynh yên tâm. Hôm nay, tên tiểu tử Thương gia chắc chắn sẽ đến tìm huynh. Thương gia là một gia tộc giàu có hiếm hoi trong giới võ lâm, tài sản không dưới mấy nghìn vạn, ta đoán nó sẽ mang lễ vật hậu hĩnh đến nhờ Âu Dương huynh nói giúp để cho nhị thúc nó được trở về nhà. Đến lúc đó dù lễ vật là gì, Âu Dương huynh cứ việc nhận. Ngày mai trên đại sảnh hãy giả vờ đồng ý giúp đỡ nó, để cho chú cháu nó được trở về nhà”.

“Hừ, ta không ham số tiền bạc đó, mặc dù mấy năm gần đây Âu Dương sơn trang ta không còn rứt rở như lúc lão gia còn sống, nhưng cũng không tới bước đường cùng phải cần tiền của người khác!”

“Đúng, đúng, đúng, ta lỡ lời, xin Âu Dương huynh thứ tội!”. Thương Hạo đạo trưởng chấp tay cười rằng: “Huynh không cần. Mỗi năm sơn môn ta bỏ ra rất nhiều tiền bạc, nếu như không dựa vào những nguồn lợi bên ngoài, chẳng phải sẽ chết đói hay sao?”.

“Nhưng”, ông ta đảo mắt, “tiểu tử đó mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng xử lý mọi việc rất chu đáo, huynh nhất thiết phải hành sự cẩn thận. Ngày mai cũng phải nắm lấy danh nhân nghĩa, chúng ta cùng hành động!”.

“Điều này xin đạo trưởng hãy yên tâm!”

“Ai?” Thương Hạo đạo trưởng đột nhiên lên tiếng.

Đường Duyệt giật thót mình, suýt chút nữa đã tụt từ trên cây xuống.

Một người từ lùm cỏ chui ra, cười cười vòng tay đáp: “Đạo trưởng, đạo trưởng, là tiểu nhân”.

Đường Duyệt sợ toát mồ hôi hột, ôm chặt lấy thân cây, không dám lên tiếng.

Người này có chiếc mũi mỗ quạ, mặc chiếc áo thô, Đường Duyệt nhận ra đó chính là một tên nô tài trong nhà.

Thương Hạo đạo trưởng bình tĩnh lại, ông ta vẫy tay ra hiệu cho người đó bước tới: “Đã mang chìa khóa tới chưa?”.

Người đó gật liên mấy cái, cười nói: “Dạ, tiểu nhân đã mang đến đây ạ. Tiểu nhân làm việc thì xin đạo trưởng hãy yên tâm. Nhưng võ công của tiểu nhân không cao, tiểu nhân... tiểu nhân phải vào đó để theo dõi hay sao?”.

“Người sợ gì! Lúc ông ta ăn cơm, người hãy đứng ngoài nghe ngóng tình hình, sau đó hãy vào!”

“Nhưng... nhưng tiểu nhân... tiểu nhân nghĩ chỉ cần thấy bát cơm còn hay không là đã thành công rồi! Hà tất phải vào bên trong theo dõi, ngộ nhờ người đó phát hiện thật..”. Hắn ta vẫn chần chờ không dám nói tiếp.

“Hừ, người thì hiểu gì! Nhất định phải đảm bảo ông ta đã ăn hết chỗ thuốc đó!”

Ba người bọn họ chụm đầu thì thầm vài câu. Đường Duyệt từ trên cao nhìn rất rõ, Âu Dương đưa gói thuốc độc màu vàng cho tên hầu kia. Đối phương gật đầu cười đầy hàm ý. Ba người thì thầm vài câu, sau đó tên mũi mỗ quạ rời đi trước.

Hắn ta đi được một lúc, Âu Dương Tiểu Thiên có chút lo lắng, “Sau khi xong việc...”. Thương Hạo đạo trưởng cười lạnh lùng, tay phải chém xuống như chém một thanh kiếm rất nhanh gọn. Âu Dương Tiểu Thiên gật đầu đồng ý.

Hai người vừa rời đi. Đường Duyệt liền trèo xuống. Thói quen này của nàng thực sự không tốt, lúc không vui liền trèo lên cây ngồi. Như thế, nàng đã vô tình nghe thấy bí mật của người khác.

Đường Duyệt thầm nghĩ, bọn họ ngấm hạ độc vào thức ăn, còn giả dạng người tốt thả Thương Hành Châu đi, trên đường Thương Hành Châu trở về lại ra tay giết người. Vậy mà nàng vẫn cho rằng bọn họ vẫn là những hiệp khách đáng được mọi người kính trọng trong giới võ lâm. Rõ ràng ép buộc không thành liền giở

trò ám hại người khác, lòng dạ hai người bọn họ đúng là ác độc! Nàng vội vàng bước đi, muốn đem chuyện vừa nghe được nói cho Thương Dung.

Không thể đợi được nữa, nàng vội vàng đi vào trong sân, nhưng không tìm thấy chàng đâu. Mấy đứa nhỏ nói với nàng rằng Thương Dung đang nói chuyện cùng Đường bảo chủ.

Đàm đạo, đàm đạo, lúc này không được, nhưng việc này rất gấp! Đường Duyệt giậm chân lo lắng, nhưng nàng không tìm được ai có thể cùng bàn bạc. Nàng nghĩ tới mẫu thân, nhưng mẫu thân chắc chắn sẽ không tin lời nàng! Tìm Đường Mạc, nghĩ tới biểu hiện lạnh lùng của huynh ấy trong ngày hôm đó, nàng thấy chắc chắn huynh ấy sẽ không để ý tới việc này đâu!

Mặc dù bình thường nàng cũng có chút thân thiết với Đường Mạc, nhưng rốt cuộc, nàng không có cách nào để tin tưởng người khác. Điều quan trọng là, mặt trời đã ngã về phía Tây, sắp tới lúc đưa cơm rồi! Không kịp nữa rồi! Nàng nhìn lên bầu trời, ánh vàng huy hoàng của mặt trời đã dần chuyển sang màu đen.

Đường Duyệt hít một hơi, siết chặt bàn tay. Nàng nhất định phải cứu ông ấy!

Đình Phúc bưng khay thức ăn, thông thả bước từng bước, bên trong có một bát cơm, một nậm rượu nhỏ, một chiếc cốc, một đôi đũa, bốn loại thức ăn được nấu rất cầu kỳ. Có đậu phụ sốt trứng, tôm thẻ phi thơm, sườn xào, cải xào tứ trân và một bát canh.

Mẹ nhà nó, một thằng điên còn ăn ngon hơn cả ta cơ đấy. Đình Phúc đi được nửa đường, càng nghĩ càng tức, hận một nỗi không thể nhổ một bãi nước bọt vào đồ ăn, để cho tên điên đó ăn bãi nước bọt của hắn, ha ha! Nhưng hắn ta lại nghĩ, dù sao sau ngày hôm nay tên điên đó cũng chẳng còn hung lên được nữa, chỉ bằng đừng làm việc gì khiến cho người khác nghi ngờ!

Đường Duyệt giống như một con thỏ nấp trong đám cây mà chắc chắn hắn ta phải đi qua, những chiếc lá sắc nhọn đâm vào da thịt khiến nàng thấy đau, nhưng không thể động đậy, nàng giống như một bức tượng, chỉ có đôi mắt thì thoảng chớp chớp, trong lòng hồi hộp.

Tay nàng nắm chặt con dao, lòng bàn tay đã ướt hết. Nàng rất lo lắng, nhưng không chút hoài nghi, nàng phải làm như vậy! Bắt buộc phải làm như vậy! Nàng phải cứu ông ấy! Hàng tối nàng đều thấy phụ thân nàng nằm trong bể, tiếng than rất náo nê khiến nàng không ngủ được. Nàng tưởng tượng khuôn mặt hiền hòa của phụ thân đang bị nỗi đau giày vò đến khắc khoải, nàng bỗng lo sợ! Nếu như nàng có đủ sức mạnh, nàng có thể biết được phụ thân nàng ở đâu, nàng nhất định phải cứu ông ấy!

Nàng ra tay nhanh gọn mà có hiệu quả, một phát trúng luôn! Chỉ nghe thấy tiếng hự vang lên, tên mỏ quạ, không, nên gọi hắn là Đình Phúc, giống như mảnh tường đổ sập xuống.

Chiều này chính Đường Mạc đã dạy nàng, cũng là thế tấn công đầu tiên nàng học bấy lâu nay. Không ngờ vận dụng tốt như thế này, thực sự quá tốt. Không biết Đường Mạc có mặt ở đây thì sẽ nghĩ gì.

Đình Phúc đương nhiên không chết, hắn ta chỉ tạm thời ngất đi mà thôi. Đường Duyệt chưa hề nghĩ muốn hắn ta chết, mặc dù chỉ cần nàng cầm ngược lại cán dao, hắn ta nhất định sẽ chết. Mặc dù hắn làm chuyện xấu, nhưng nàng vẫn không hề muốn lấy mạng hắn. Nàng phải ngăn lại, phải dốc sức ngăn lại! Nàng nhất định phải nghĩ ra cách, trước khi hắn tỉnh lại, nàng phải đưa được người đi. Đường Duyệt nhìn quanh, không có người nào qua lại nơi đây, nàng thở phào nhẹ nhõm, giống như kéo một chú lợn rừng, nàng nhẹ nhàng kéo hắn đi, không một tiếng động. Phụ thân nói, sức của nàng cũng không kém một chàng thanh niên. Điều này khiến ọi người rất ngạc nhiên, nhưng rất tốt, thật quá tốt, nàng nghĩ thầm, lúc cần thiết cũng có thể lôi ra dùng!

“Không xong rồi, hắn bỏ trốn rồi, tên điên đó bỏ trốn rồi!... Người đâu... Có người chết... Trời ơi!” Tên nô tài đi tuần hoảng hốt hét lên, sợ hãi chạy xung quanh Tây Viên.

Lúc Đường Mạc tới, Thương Dung cũng vừa chạy tới. Đường Duyệt lóng ngga lóng ngóng đứng trước cửa Tây Viên, dường như không biết nên đi vào hay nên đi ra. Tất cả bọn họ đều không có thời gian chú ý tới nàng, đều vội vã chạy tới hiện trường.

Một người đàn ông nằm sõng soài, trên mặt tụ một đám máu, máu vương vãi khắp nơi trên quần áo, khay đựng cơm bị úp ngược, máu và xì dầu trộn lẫn với nhau, một mớ lộn xộn bày khắp mặt đất. Hắn nằm bất động trên mặt đất.

“Vẫn chưa tắt thở, mau đi gọi đại phu!” Sau khi kiểm tra qua, Đường Mạc quay sang nói với đám người hầu đang vội vã theo sau chàng.

Đường Duyệt âm thầm đứng một bên, quan sát mớ hỗn loạn đó.

“Nhị thúc của ta đâu?” Thương Dung hốt hoảng, chàng đương nhiên biết Thương Hành Châu mất tích đồng nghĩa với việc gì. Nếu như nhị thúc chạy trốn, chỉ sợ lại rơi vào tay kẻ khác, tính mạng sẽ khó bảo toàn! Chàng nắm lấy cánh tay một tên nô tài, bóp thật chặt: “Ông ấy ở đâu?”

Tên nô tài mặt cắt không còn giọt máu, thực sự hắn ta không nói được lời nào, run lên cầm cập.

“Còn phải hỏi sao, chắc chắn nhị thúc nhà ngươi đã bỏ trốn rồi”. Thương Hạc đạo trưởng vừa chạy tới, nói như đinh đóng cột, sắc mặt rất khó coi, ông ta nhìn chằm chằm đồng phế thải, toàn thân đầy máu đang nằm bất động trên đất, hận một nỗi không thể đạp thêm cho hắn mấy cái, đã không làm được việc lại còn gây thêm rắc rối! Ông ta nghĩ chắc chắn lúc tên nô tài này vừa mở cửa đã để cho tên điên đó chạy ra ngoài! Ông ta vừa biết tin liền lòng sục khắp nơi, nhưng toàn bộ hoa viên đều không thấy hình bóng Thương Hành Châu, chắc chắn đã chạy ra ngoài mất rồi!

“Không phải nói nhiều, mau đuổi theo!” Âu Dương Tiểu Thiên giậm chân tức giận, rít lên.

Tên nô tài đó vẫn còn thở, nhưng không ai để ý tới hắn, hắn đành phải nằm đó chờ đại phu đến, ít nhất cũng phải chờ nửa canh giờ nữa.

Thương Dung định đuổi theo, đột nhiên bị Đường Duyệt kéo nhẹ vạt áo. Thực sự lòng chàng nóng như lửa đốt, nhưng trong giây lát cúi đầu nhìn, thấy ánh mắt của Đường Duyệt, ánh mắt rất kỳ lạ, kỳ lạ tới mức khiến chàng hoài nghi.

“Mọi người mau tập hợp đi tìm người! Hãy tìm từng ngõ ngách trong Đường Gia Bảo, nhất định phải tìm cho ra tên điên đó!”

“Đi thông báo với Đường bảo chủ! Nhanh!”

Âu Dương Tiểu Thiên vừa nói xong, mới phát hiện ra Đường Mạc đang đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn mình, bỗng giật mình, đột nhiên im lặng.

Đường Mạc khẽ gật đầu ra hiệu cho đám người hầu đang đứng chôn chân ở đó, đám người đó mới bắt đầu tỏa đi tìm. “Người đến trông chừng hắn ta! Tiểu Duyệt muội cũng đừng có chạy lung tung! Hãy đứng ở đây chờ mọi người quay về, nghe rõ chưa!” Đường Mạc chỉ một người, ra lệnh cho cậu ta đứng đó trông chừng. Còn mình cùng với đám gia nhân đi tìm Thương Hành Châu.

Đi tới cửa viên, chàng có chút nghi ngờ nhìn về phía Đường Duyệt đang đứng, ánh mắt toàn một màu đen hoài nghi.

Đường Duyệt giật mình, dường như nàng cho rằng đã bị lộ, may mà huynh ấy đã bước thật nhanh, không goánh lại.

Đám người này lật tung cả Đường Gia Bảo lên. Đang định đi ra ngoài tìm thì Đường quản gia vội vàng chạy tới báo.

Âu Dương Tiểu Thiên nhìn thấy đối phương thì thầm to nhỏ, trong lòng không khỏi sốt ruột.

Sắc mặt Đường Mạc thay đổi, liền hạ lệnh: “Dừng việc tìm kiếm”.

“Tại sao! Lê nào để ột tên điên chạy lung tung bên ngoài hay sao?” Một tên can đảm nói.

“Vừa rồi đã tìm thấy một người”.

“Ai?”

“Đinh Phúc”.

Mọi người nhìn nhau, kinh ngạc.

Quần gia lấy lại hơi,, giải thích: “Chư vị, vừa rồi đã tìm thấy Đinh Phúc trong đám bụi rậm ở sau trang, hẳn ta nói đã bị một người nào đó trói và bịt miệng lại”.

“Hắn nói gì?” Thương Hạc đạo trưởng vội vàng bước tới hỏi.

“Hắn nói, lúc hắn đi qua chỗ đó, bị một người trong bụi rậm đánh ngất đi, y phục trên người cũng bị lột sạch”. Quần gia lau mồ hôi nói.

“Hắn ta đã nằm trong bụi rậm. Vậy người lúc này chúng ta tìm được là..”. Một người ngạc nhiên hỏi.

“Hừ! Bị mắc lừa rồi!” Âu Dương Tiểu Thiên ngửa mặt lên trời than, tức giận giậm chân xuống đất, quay người bước đi.

Thương Hạc đạo trưởng mặt đầy u ám, không thể nói thêm lời nào. Tên đó đã dám giở trò lừa tất cả mọi người, ắt đã đưa người ra khỏi đây, hết rồi, hết rồi, hết thật rồi.

Người trong Tây Viên đều đã đi khỏi, chỉ còn lại một tên nô tài đang trông coi Đinh Phúc. Hắn ngồi ngay ngắn bên cạnh Đinh Phúc, muốn xem xét rốt cuộc Đinh Phúc bị thương ở chỗ nào, nhưng lại sợ không dám chạm vào đám máu loang lổ trên mặt Đinh Phúc.

Thương Dung tìm trong thạch thất một lần nữa, nhưng cũng không phát hiện điều gì bất thường. Chàng bước tới bên cạnh Đường Duyệt, khẽ hỏi: “Tiểu Duyệt, vừa rồi nàng có điều gì muốn nói với ta phải không?”.

Đường Duyệt gật đầu, đôi mắt đen tuyền ngoảnh sang phía tên nô tài.

Thương Dung thấy nàng do dự, bèn bước đến ra lệnh cho hắn: “Người đi xem sao đại phu giờ này vẫn còn chưa tới! Đi ra ngoài cửa xem thế nào! Đại phu tới hãy nhanh chóng đưa vào đây!”.

Tên nô tài vốn sợ ngồi cạnh một người đầy máu me, nghe thấy Thương Dung nói thế như trút bỏ được gánh nặng, vội vàng chạy đi.

Lúc này Đường Duyệt mới bước tới, dùng vạt áo lau đám máu trên mặt tên nô tài.

Thương Dung run run khẽ gọi: “Nhị thúc?”.

Trong chốc lát, Thương Dung không khỏi kinh ngạc lẫn nghi ngờ, chằm chằm nhìn Đường Duyệt, nàng vội nói: “Thương đại ca, có người muốn hại nhị thúc. Các người mau mau rời khỏi đây!”.

Thương Dung im lặng hồi lâu, mới nói: “Tiểu Duyệt, sao nhị thúc ta lại hôn mê bất tỉnh?”.

Đường Duyệt nói: “Lúc muội đến, ông ấy đã như thế này rồi, muội chỉ đưa ông ấy ra ngoài thôi”.

Thương Dung gật đầu, đưa tay xoa xoa đầu Đường Duyệt: “Ta hiểu rồi. Tiểu Duyệt có thể nghĩ ra được cách này, giỏi quá!”.

Khuôn mặt Đường Duyệt dường như co lại. Thương Dung nắm chặt tay, nói: “Cả một đám người bị một tiểu cô nương xoay như chong chóng, không biết bọn Thương Hạc đạo trưởng biết được sẽ nghĩ gì”.

Đường Duyệt lo lắng, kéo nhẹ vạt áo của Thương Dung: “Mau đi đi, Thương đại ca, đừng chần chừ nữa!”.

Thương Dung có chút do dự, chàng lôi một cây sáo ngắn màu đen nhánh từ trong áo, đưa lên môi khẽ thổi, rõ ràng Đường Duyệt không nghe thấy âm thanh gì cả. Trong chốc lát, nàng nhìn thấy trong bóng tối đột nhiên xuất hiện một bóng người, sau khi cúi chào Thương Dung, người này cúi người vác Thương Hành Châu lên, chỉ mấy cái nhún người, cả hai đã biến mất vào trong bóng tối.

“Trời cũng đã tối, nàng nên về nghỉ đi”. Thương Dung mỉm cười nói với Đường Duyệt: “Cảm ơn nàng, Tiểu Duyệt”. Lòng mây của chàng cuối cùng cũng đã dần ra, lời nói cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Đường Duyệt bước ra khỏi Tây Viên. Lúc đó mọi người còn đang vội lòng sự khắp nơi. Chắc chắn sẽ không có người nào nghĩ sự việc này có liên quan tới nàng. Thương Hành Châu đột nhiên mất tích, bọn họ sẽ không nghĩ ngờ đến một cô gái vừa tròn mười hai tuổi. Chỉ có thể nghĩ tất cả là do Thương Dung làm.

Đường Duyệt nặng nề bước từng bước, đột nhiên dừng lại, người thẳng đờ. Không biết có phải là ảo giác hay không, nàng dường như nghe thấy một tiếng cười khe khẽ vọng ra từ trong đám cây.

Nàng sợ toát mồ hôi, trong lòng lo lắng, hồi hộp, trong lúc tất cả mọi người đang ra sức tìm Thương Hành Châu, trong rừng sâu chẳng hề lại có người hay sao? Hay là, theo truyền thuyết, yêu tinh sẽ xuất hiện khi màn đêm buông xuống? Nhớ lại ngày còn nhỏ, nghe những người già kể về truyền thuyết những con yêu tinh, Đường Duyệt nhìn xung quanh lòng đầy sợ hãi.

Một nam tử trẻ tuổi đang ngồi tựa vào gốc cây ngô đồng, gió đêm thổi vào tấm áo choàng màu tím, những bông hoa ngô đồng đang nhẹ rơi xuống vai chàng. Chàng nhắm hờ mắt, dường như đang lắng nghe tiếng hoa rơi, vẻ mặt say sưa, hạnh phúc.

Giống như một bức tranh tuyệt đẹp, Đường Duyệt trầm nghĩ, trên đời này lại có một yêu tinh như vậy sao?

Trong vô thức nàng bước lên một bước, tiếng lá khô lạo xạo, chàng trai đó đã phát hiện ra điều gì, liền ngoảnh mặt nhìn. Ánh mắt như dòng nước mùa thu, êm đềm, trong sáng. Ánh trăng xuyên qua những kẽ lá, phản chiếu trên mặt chàng, càng làm toát lên một vẻ tuấn tú, nho nhã.

Đường Duyệt không biết nên làm gì, nàng chưa từng gặp người này trong Đường Gia Bảo, có lẽ chàng là khách được mời đến. Nhưng không biết tại sao Đường Duyệt lại có ảo giác mình đã lạc vào lãnh địa của người khác.

Nhưng chàng chỉ nở một nụ cười rạng rỡ, trong đôi mắt trong sáng lướt qua một làn sóng rất dịu dàng, Đường Duyệt ngây người, chàng đã đứng dậy, phất phất bụi ở áo, quay người bước đi.

Rất lâu sau, nụ cười đó lại hiện lên trong đầu Đường Duyệt. Nàng vẫn cảm thấy ma lực của nụ cười đó. Nàng dần dần trở thành một con rối, bị một sợi dây kéo đi, cứ thế đi theo chàng. Điều này thực sự rất đáng sợ, nàng chưa từng gặp người nào có thể chỉ dùng một nụ cười mà đã làm cho người ta hồn xiêu phách lạc như thế.

Đường Duyệt cho rằng sự mất tích của Thương Hành Châu sẽ gây ra một sự xáo trộn rất lớn, nhưng sang ngày thứ hai, trọng tâm bàn luận lại dồn lên một người khác. Đến lúc này nàng mới biết, mọi người đã sớm quên Thương Hành Châu, người mà họ quan tâm chính là vị công tử vừa mới tới Đường Gia Bảo tối hôm qua.

6. Chương 6: Tuấn Kiệt

Ngày thứ hai, như thường lệ Đường Duyệt đến sân tập võ của Đường Mạc, nhưng Đường Mạc lại không cho nàng vào thạch thất, mà bắt nàng đứng ngoài sảnh, trong ánh mắt nàng dường như có sự băn khoăn không thể nói thành lời.

Đường Duyệt lo lắng, nghĩ về những việc nàng đã làm trong ngày hôm qua, khó có thể qua khỏi ánh mắt của Đường Mạc. Quả nhiên một lúc sau, nàng nhìn thấy Thương Dung từ cửa bước vào.

Đường Mạc dường như không có ý muốn truy cứu, nhẹ nhàng mời Thương Dung ngồi. “Lần này Thương tiên bối mất tích, Đường gia thực sự rất áy náy. Gia phụ đã nói, nhất định phải dốc hết sức lực lần tiền bạc giúp Thương huynh tìm được tung tích tiên bối”, Đường Mạc từ tốn nói.

Đường Duyệt giật mình, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Thương Dung, thấy một hàm ý cảm ơn sâu sắc trên mặt chàng, hờ hững nhìn nàng, nhẹ nhàng đáp: “Cảm ơn ý tốt của Đường gia chủ và Đường huynh. Hy vọng lần này có thể tìm được người, nếu không Thương Dung trở về cũng không biết phải ăn nói thế nào với tổ mẫu”.

Sau đó, hai người bắt đầu bàn bạc về những vấn đề cụ thể liên quan tới việc tìm người. Đường Duyệt thấy kỳ lạ, trong hai người, một người biết rõ ràng nàng đã thả Thương Hành Châu, một người ắt cũng đoán ra lần tìm kiếm này nhất định sẽ không có kết quả, vậy mà còn ngồi bàn bạc kỹ lưỡng như vậy, lòng nàng rối như tơ vò. Tại sao Đường Mạc lại còn muốn nàng ngồi giữa đại sảnh này chứ?

“Nói ra cũng thật là tình cờ. Nếu như Thương tiên bối không mất tích vào lúc này thì đây vốn là một cơ hội tốt để chữa bệnh cho ông ấy”.

“Ồ?” Lòng mày Thương Dung bỗng cong lên, đôi mắt sáng lấp lánh.

“Lần này ta có mời một người bạn, chắc chắn sẽ trị được bệnh cho Thương tiên bối. Thật đáng tiếc!”

“Không biết người Đường huynh mời đến là người như thế nào?”

“Là...”. Đường Mạc chưa kịp nói hết, đã nghe thấy một tiếng cười lạnh lạnh ở ngoài sân vọng tới.

Đường Duyệt quay đầu nhìn ra.

Ánh nắng tỏa chiếu khắp người ấy làm cho nàng xao động. Nghe thấy tiếng người ấy vọng từ ngoài vào: “Thương huynh, huynh đúng là quý nhân hay quên, đến ta mà cũng quên được sao?”. Chưa dứt lời, đã thấy một chàng trai tuấn tú mặc áo tím mỉm cười, bước vào trong sảnh.

Thương Dung ngẩng người ra một lúc, nhìn rõ người mới đến, nói: “Ta cứ tưởng là vị nào, hóa là Hàn Vân công tử. Bức tranh Lạc Thủy Lan Đình của công tử, ta vẫn treo trong thư phòng, làm sao quên được. Từ trước tới giờ công việc bận rộn, công tử đâu nhớ tới người bạn cũ này”.

Hàn Vân công tử cười, nói rất chân thành: “Câu nói đó sai rồi, người luôn bận rộn với công việc có lẽ là Thương đại thiếu gia, chứ một người nhàn rỗi như ta, lang thang phiêu bạt quen rồi”.

Thương Dung muốn nói vài lời nữa, Hàn Vân công tử nhìn Đường Duyệt đang ngồi im lặng trên chiếc ghế tròn trong đại sảnh, nhẹ nhàng “ơ” lên một tiếng, khuôn mặt biểu hiện một sự kinh ngạc khó hiểu.

“Đây là muội muội của Đường huynh”. Thương Dung nhanh nhẩu thay Đường Mạc giới thiệu cho Hàn Vân.

Hàn Vân bước tới chỗ Đường Duyệt, cười và nói: “Chúng ta dường như đã gặp nhau ở đâu rồi nhỉ?”.

Đường Duyệt quan sát sắc mặt của huynh trưởng, ngoan ngoãn nói: “Tối hôm qua chúng ta đã gặp nhau”.

Hàn Vân gật đầu: “Nhưng dường như ta không nhớ ra đã gặp nàng ở đâu”.

“Điều này cũng không lấy làm lạ, xung quanh Tô huynh có nhiều nữ nhi xinh đẹp, sao có thể để tâm đến một tiểu nha đầu như muội ấy”. Đường Mạc bỏ cốc trà trên tay xuống, khuôn mặt nở một nụ cười hiếm hoi.

Hàn Vân chào hỏi Đường Mạc: “Đã lâu không gặp, Đường huynh vẫn thích đùa như thế”.

Đường Mạc nói với Đường Duyệt đang mơ mơ màng màng: “Đây là công tử Tô Mộng Chấm, người được Đường Gia Bảo đặc biệt mời tới. Huynh ấy tinh thông y thuật, muội có thể gọi huynh ấy là Tô đại phu”.

Đường Duyệt định mở lời, nhưng bị Tô Mộng Chấm ngăn lại, chàng nói: “Đường huynh đã nói, ta nào dám không đến. Đến thì đã đến rồi, lễ nghi thông thường này không cần thiết. Nếu như tiểu muội đồng ý, gọi ta một tiếng Tô đại ca là được rồi”.

Đôi mắt đen láy của Đường Duyệt nhìn Đường Mạc, cho đến khi chàng gật đầu đồng ý, mới khẽ nói: “Chào Tô đại ca”.

Sau khi Tô Mộng Chấm ngồi xuống, ba người bọn họ không còn để ý đến sự có mặt của Đường Duyệt nữa.

Ba người bọn họ đúng là long phụng sum vầy. Đường Mạc lạnh lùng, nghiêm khắc, giống như cây tùng, cây bách; Thương Dung có nụ cười hiền hậu nhân từ, giống như cây lan tường; chỉ có Tô Mộng Chấm là người khó hình dung nhất, dường như không có một từ nào có thể miêu tả chàng.

Vì nhà có khách, quản gia đã điều bốn thị nữ đến để khách tiện bề sai bảo. Trong đó có một người tên Tiêm Tiêm đang rót trà cho Tô Mộng Chấm. Chàng nhìn Tiêm Tiêm cười cười, không biết vì sao, tay của Tiêm Tiêm đột nhiên run run, nước trong bình trà bắn ta khắp người. Bị Đường Duyệt nhìn thấy, Tiêm Tiêm giật mình, không biết làm thế nào, vội vàng xin lỗi. Tô Mộng Chấm không để ý, nở một nụ cười xua tay nói rằng không sao. Mặt Tiêm Tiêm bỗng đỏ ửng lên, nâng chiếc váy ướt sũng cáo lui ra ngoài.

Thương Dung lúc này mới nói: “Vốn dĩ Đường huynh mời Tô huynh tới đây, là muốn chữa bệnh cho nhị thúc của ta, nhưng lại xảy ra chuyện hỗn loạn này, đã làm Tô huynh tốn công phí sức, Thương mạo muội thấy ái ngại quá!”.

Tô Mộng Chấm nói: “Thương huynh không cần phải để tâm, cả ngày ngoài việc bẻ cong ngòi bút, múa đao luyện kiếm, giúp người khám bệnh, ngắm tranh chữ, ta cũng không có việc gì để làm. Lần này được mời

đến Đường Gia Bảo, vừa có thể tránh khỏi những lo âu phiền muộn, một lòng thưởng ngoạn cảnh đẹp, còn gì vui hơn”.

Thương Dung thấy kỳ lạ liền hỏi: “Ô huynh có việc gì phải lo lắng, phiền muộn vậy?”.

Tô Mộng Chằm cười và nói: “Ta cũng ăn ngũ cốc lương thực mà lớn lên, sao lại không có lo âu, phiền muộn, không những có, mà có rất nhiều!”.

Đường Mạc lắc đầu, khuôn mặt không còn đáng vẻ lạnh lùng u ám như mọi ngày nữa, hứng thú hỏi: “Phiền muộn của Ô huynh còn phải hỏi hay sao, không lẽ nào lại là..”.

Tô Mộng Chằm cười lớn, tiếp lời: “Không sai, không sai. Việc làm ta phiền muộn chính là những nữ nhi má hồng đó, không cần nói cũng biết”.

Thương Dung cười: “Những nữ nhi má hồng, lẽ ra phải trở thành niềm vui cả đời của Ô huynh mới phải chứ? Đây cũng gọi là phiền não sao?”.

Tô Mộng Chằm than rằng: “Một người không phiền, hai người cũng không, ba người cũng không làm gì nổi ta. Nhưng nếu nhiều hơn, tám người, mười người, cũng rất đáng lo đó”.

Đường Mạc nói: “Nếu như huynh thật sự lo lắng, bỏ đi là xong mà, thiết nghĩ huynh cũng là thích vui chơi đúng không?”.

Tô Mộng Chằm gạt đầu, khoe miệng nở một nụ cười, lộ ra một sự thờ ơ thường thấy của những công tử nhà giàu: “Đúng thế! Đúng thế! Phiền thì có phiền, nhưng đó là niềm vui của ta, ta chỉ có thể tìm thấy niềm vui trong những chuyện đó”. Lời nói của chàng rất dí dỏm, khiến cho ba nàng thị nữ cũng phải che miệng khẽ cười, chỉ có Đường Duyệt không thấy đáng cười chỗ nào.

Chàng tiếp lời: “Lần này ta đến đây, cũng muốn chiêm ngưỡng vẻ đẹp nổi tiếng khắp giang hồ của Đường Tứ phu nhân, không biết có phúc ngắm nhìn dung mạo nổi tiếng khắp bốn phương ấy không”.

Nhắc đến Ôn Nhã Thư, nụ cười trên môi Đường Mạc vụt tắt, chàng lạnh lùng đáp: “Gia phụ đã dặn dò, sẽ mở yến tiệc thiết đãi Ô huynh, đến lúc đó sẽ được gặp thôi”.

Mắt Tô Mộng Chằm sáng lên, nói: “Không biết muội muội mà Đường huynh nhắc tới, có phải là nữ nhi của Đường phu nhân?”.

Vấn đề này vốn rất nhạy cảm, thậm chí đến người của Đường Gia Bảo cũng tránh không nói tới. Nhưng lời nói của Tô Mộng Chằm lại rất tự nhiên, không làm người khác khó xử một chút nào, càng không thể làm người khác tức giận.

Đường Mạc đáp: “Đúng, muội ấy là nữ nhi của dì”.

Không biết có phải là ảo giác của Đường Duyệt không, nàng nhận thấy Tô Mộng Chằm dường như thoáng nhìn nàng, trong đôi mắt có chút úp mở, thâm thúy sâu sắc khó hiểu. Lúc nàng để ý đối phương, chàng đang nói chuyện rất chăm chú với Đường Mạc và Thương Dung, dường như không chú ý gì đến nàng.

Khoảng nửa canh giờ sau, Đường Mạc cuối cùng cũng thấy Đường Duyệt có vẻ không thoải mái, ngồi mà như bị kim châm vậy, mới xua tay bảo nàng đi. Đường Duyệt giống như nhận được đại xá, đi rất nhanh, lúc đi ngang qua Tô Mộng Chằm, nàng cảm thấy chàng ta dường như đang cố tình nháy mắt với nàng, ánh mắt có chút trầm tư, khiến nàng có cảm giác như có vật gì đang đâm vào sau lưng mình, nàng chạy thật nhanh.

Chỉ còn ba người ngồi nói hết chuyện trên trời dưới bể, Thương Dung mới đứng dậy cáo từ, những việc khác không nhắc tới, chỉ nói muốn tìm khắp nơi, hy vọng có thể tìm thấy một chút dấu tích của Thương Hành Châu. Đường Mạc cười lớn, cũng không nói lời ngăn cản.

Trong đại sảnh chỉ còn một vị khách. Đó là vị khách được mời đến – Tô Mộng Chằm.

“Ô huynh đã cất công tới đây, xin đừng vội đi, để cho Đường gia có dịp thể hiện lòng hiếu khách”.

“Đa tạ ý tốt của Đường huynh. Ta vừa nghĩ, nếu như Đường huynh không giữ ta ở lại, ta cũng nên ở lại, ta còn chưa đến chào hỏi Đường bảo chủ, bỏ đi như thế, há chẳng phải thất lễ sao?”

Đường Mạc nhìn Tô Mộng Chằm, cười cười. Vừa rồi, thấy ánh mắt Tô Mộng Chằm nhìn Đường Duyệt, chàng cho rằng đó chỉ là cảm giác hứng thú khi một người lớn nhìn một đứa trẻ mà thôi. Điều này cũng không khiến cho chàng để ý.

“Gia phụ lúc này chắc đang ở thư phòng, chắc chắn phụ thân sẽ rất vui mừng khi được tiếp đón huynh, một vị khách quý từ xa tới”.

Quả nhiên đúng như vậy, Đường Mẫn đang ở trong thư phòng. Nhưng ông ấy không ở một mình, phu nhân ông – Đường Tứ phu nhân cũng đang ngồi bên cạnh, bà mỉm cười, giúp chồng rót trà, nói: “Mấy ngày hôm nay bận quá, thật may, bọn họ đều sắp đi rồi”.

Đường Mẫn hờ hững nhìn cốc nước màu tím đang tỏa khói nghi ngút, vẻ mặt cau có đã dần dần dần ra, ông nhìn phu nhân mình, dịu dàng nói: “Nhã Như, mấy ngày nay, vất vả cho nàng rồi”.

Ôn Nhã Như cười vô định: “Có thể cùng chia sẻ gánh nặng với chàng, thiếp cũng cam tâm tình nguyện”.

Ôn Nhã Như là người phụ nữ như vậy, vừa hiểu được lòng người, vừa hiền dịu như dòng nước, bà luôn biết các nam nhân muốn nghe điều gì, nhưng lúc này đây bà lại không biết biểu lộ sự quan tâm và lòng kính cẩn như thế nào cho phù hợp, đó cũng là điểm Đường Mẫn yêu bà nhất.

Vì vậy Đường Mẫn khẽ nhìn bà, nhẹ nhàng hỏi: “Tiểu Bảo đã ngủ chưa?”.

Nhắc đến Đường Tiểu Bảo, Ôn Nhã Như bỗng như được đánh thức bản năng làm mẹ, giọng điệu mang một niềm vui hiếm có: “Vâng ạ, lúc thiếp đến đây vừa mới đi xem, con đang ngủ ngon lắm, nhũ mẫu đang trông con...”.

Chỉ cần nhắc tới nhi tử, Ôn Nhã Như lại nói nhiều hơn những lúc bình thường, Đường Mẫn cũng rất thích nghe bà nói về Tiểu Bảo. Đối với ông, tuổi già có con đúng là một điều rất đáng vui mừng. Nhưng hôm nay ông không có hứng cùng bà nói chuyện về Tiểu Bảo. Ông mân mê cốc trà, dường như cảm nhận được sức nóng và sự nhả bóng lạnh lạnh, tinh thần có chút lơ đãng.

Ôn Nhã Như nhanh chóng nhận ra, bà ngạc nhiên hỏi: “Chàng có chuyện gì phải lo lắng vậy?”.

Đường Mẫn nói: “Ừm”.

Ông nói tiếp: “Ta có vài lời muốn nói với nàng”.

Ôn Nhã Như nhướng đôi lông mày xinh đẹp, ánh mắt tràn đầy sự thắc mắc.

Đường Mẫn nói: “Ta muốn bàn với nàng về Đường Duyệt”.

Ôn Nhã Như chớp mắt, nhẹ nhàng đáp: “Nó làm sao?”.

“Nó có chút không thích nghi với nơi này. Mạc nhi sớm đã nhắc ta chuyện này, ta cũng nghĩ nên nói với nàng”.

Đường Tứ phu nhân cười nói: “Chàng... đã quá lo lắng rồi, bây giờ nó không phải đã cùng đại công tử học võ hay sao?”.

Bà biết Đường Mạc rất lạnh lùng với bà, cho nên từ trước tới giờ hết sức né tránh, càng không gọi chàng là Đường Mạc trước mặt Đường Mẫn, mà thay vào đó là “đại công tử”, kèm theo một sự khách khí, không muốn thừa nhận địa vị trong Đường Gia Bảo của chàng.

Đường Mẫn quan sát kỹ khuôn mặt Ôn Nhã Như, cười cười: “Nàng không nên quá lo lắng, chúng ta là phu thê. Nhi nữ của nàng cũng chính là nhi nữ của ta, ta chỉ muốn quan tâm đến nó nhiều hơn thôi”.

Ôn Nhã Như cười, cúi thấp đầu xuống.

Đường Mẫn nói: “Đường Duyệt nó...”.

Ôn Nhã Như ngẩng đầu rất nhanh, mắt bà sáng lên: “Tâm ý của chàng thiếp đều hiểu, nhưng Tiểu Bảo lúc này đã tỉnh dậy rồi, không thấy mẫu thân đâu sẽ khóc. Chuyện này chúng ta bàn sau, có được không?”.

Đường Mẫn nghe xong, không đồng ý, nói: “Không được, hôm nay ta nhất định phải bàn với nàng chuyện này”.

Ôn Nhã Như có chút không vui, nói: “Hôm nay ư... chuyện này có gì mà phải vội vàng”.

“Phải, chính là hôm nay”, Đường Mẫn nói.

Mỗi lần Đường Mẫn nói như vậy, Ôn Nhã Như đều hiểu, việc này không có cách thay đổi, nên bà cũng không dám nói nhiều, đành cúi đầu xuống, không biết đang nghĩ gì.

“Mạc nhi không còn mẫu thân từ nhỏ. Công việc của ta bận rộn, không chăm sóc được cho nó, bây giờ ta và nó cũng không mấy thân thiết. Trong lòng ta rất hối hận. Nhưng, nó đã lớn, ta có lòng muốn bù đắp cũng đã quá muộn. Ta chăm nom Đường Duyệt lâu như vậy, nó là một đứa con ngoan, bình thường nàng... nàng chăm sóc cho Tiểu Bảo, không quan tâm nhiều tới nó, nhưng nó chưa hề có nửa câu oán hận. Nhã Như, ta nghĩ nếu có thời gian, nàng hãy chăm nom, chăm sóc, quan tâm nó nhiều hơn”.

Ôn Nhã Như vẫn cúi đầu, không biết có nghe hay không, Đường Mẫn chau mày lại, Đường Duyệt mặc dù không phải là nhi nữ do ông sinh ra, nhưng mỗi lần nhìn thấy Đường Duyệt đứng nhìn ở ngoài cửa, ông bất giác nhớ lại hình dáng lạnh lùng, bướng bỉnh của Đường Mạc lúc còn nhỏ, tự nhiên cũng muốn đối xử tốt với cô bé. Nhưng Ôn Nhã Như lại đối xử lạnh lùng với nhi nữ do chính mình sinh ra, những lúc bình thường, Đường Duyệt dường như không tồn tại trong lòng bà ấy, điều này làm Đường Mẫn cảm thấy rất khó hiểu.

Đường Mẫn là một người đàn ông có lòng dạ rộng lượng, không để ý đến quá khứ của Ôn Nhã Như. Nếu như để ý đến điều đó, ông đã không cưới bà. Do vậy ông chưa hề hỏi về những việc trước đây của bà, nhưng nếu vì những việc trong quá khứ mà trút giận lên đầu đứa trẻ, thì đúng là khiến người ta không thể chịu đựng được.

“Nhã Như!” Ông. nghĩ như vậy, giọng nói chứa đựng một vẻ uy nghi khiến cho người ta không thể hoài nghi.

Ôn Nhã Như cuối cùng cũng không thể chịu đựng hơn nữa, bèn ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nói: “Được rồi, được rồi, tất cả những gì chàng nói thiếp đều đã nhớ, cũng nên để thiếp đi xem Tiểu Bảo thế nào đã”.

Lông mày Đường Mẫn chau lại, trước giờ Ôn Nhã Như không phải là người như thế, bà luôn là người dịu dàng, biết nghe lời, chưa từng dùng giọng điệu miễn cưỡng để trả lời ông. Đường Mẫn chậm chậm nói từng chữ một: “Nàng đã đồng ý với ta, phải đối xử thật tốt với nó đó”.

Khuôn mặt của Ôn Nhã Như hơi biến sắc, nhưng vẫn miễn cưỡng cười nói: “Thiếp không cay nghiệt với nó”.

Đường Mẫn nói: “Nhưng nàng hoàn toàn không để tâm tới nó”.

Ôn Nhã Như nghe vậy, khuôn mặt biến sắc, nói: “Vay chàng muốn thiếp đối với nó như thế nào?”.

Đường Mẫn nói rất đơn giản, nhưng ý nghĩa vô cùng sâu xa: “Giống như một mẫu thân đã sinh ra nó”.

Ôn Nhã Như cười, nụ cười rất khế, trong đôi mắt xinh đẹp ấy chứa một sự bất an, bà nói nhỏ: “Thiếp không ngờ, chàng lại nghĩ thiếp như vậy”.

Đường Mẫn bất chợt than lên một tiếng: “Nhã Như, ta nghĩ thế nào cũng không quan trọng, ta chỉ sợ sau này nàng sẽ hối hận. Bây giờ Đường Duyệt vẫn còn nhỏ, nàng có thể bù đắp cho nó, nhưng đến một ngày nó lớn lên, có nhiều chuyện xảy ra, tình cảm giữa hai mẹ con nàng sẽ không có cách nào thay đổi được”.

Ôn Nhã Như tỏ vẻ lạnh lùng, nhất thời khiến cho Đường Mẫn không nhìn ra rốt cuộc bà có thái độ gì nữa, ông cũng không ép thêm, chỉ hy vọng bà có thể suy nghĩ kỹ những điều ông nói.

“Nó không giống như chàng nghĩ, nó khác xa với đại công tử và Bảo nhi”, Ôn Nhã Như chậm chậm nói. “Từ lúc sinh ra, nó đã là một quái thai”.

Mặt Đường Mẫn bỗng nghiêm lại, phẳng lặng như dòng nước, ông không ngờ, một mẫu thân mà lại dùng những từ ngữ đó để nói về đứa con đẻ của mình, đúng là một ý nghĩ quái gở.

Ôn Nhã Như bóp chặt tay mình, dường như rất lo lắng, nhưng giống như đang kìm nén một thứ cảm xúc nào đó, khóe mắt co lại, tiếp tục nói: “Nó sinh ra đã có sáu ngón tay”.

Câu nói vừa dứt, Đường Mẫn ngậy người ra, chỉ có cốc trà đang bốc khói, trong thư phòng bỗng im bật, không một tiếng động, Đường Mẫn nghi ngờ nhìn Ôn Nhã Như, nếu như Đường Duyệt có sáu ngón trên

một bàn tay, sao ông không nhận ra, hơn nữa, nếu quả thật khi nàng sinh ra nó đã có vấn đề như thế, thì việc này có liên quan gì tới thái độ của Ôn Nhã Như?

“Bàn tay trái của nó có sáu ngón. Nhưng ngón tay đó khác với các ngón tay còn lại, bị chính nó chặt đứt”.

Trong ánh mắt của Ôn Nhã Như có cảm giác đau đớn, buồn rầu, trong lòng chấn động.

Đường Mẫn nói: “Ồ...”. Ngoài âm thanh đó, ông không biết phải nói về việc này như thế nào, cũng không biết phải đối diện với nó ra sao.

Ôn Nhã Như thùng thàng nói: “Từ nhỏ nó đã là một đứa trẻ khác biệt với những đứa trẻ khác. Nếu như thiếp nói với những người khác, ai cũng sẽ không tin, một đứa trẻ tám tuổi lại có đủ can đảm để chặt đứt ngón tay của mình ư?”. Khuôn mặt bà lạnh lùng, xa xăm như lúc đầu.

Đường Mẫn chậm chậm nói: “Vì nó muốn mình giống như bao đứa trẻ khác, nên mới làm như vậy”.

Ôn Nhã Như lạnh lùng đáp: “Không phải, nó muốn thiếp vui nên mới làm như vậy. Vì thiếp nói, nó là một con quái vật”.

Đường Mẫn ngậy ra, ông không dám tin, cái miệng dịu dàng của Đường Tứ phu nhân mà có thể thốt ra những lời cay nghiệt như vậy. Đường Duyệt khi sinh ra đã có sáu ngón tay, điều này càng làm cho ông không thể nào tin được.

“Mọi người thấy nó trầm tĩnh, ít nói, cho rằng thiếp ức hiếp, bắt nạt nó sao, thiếp chỉ sợ sau này nó sẽ làm hại Bảo nhi, làm hại người khác. Chàng hãy thay thiếp khuyên đại công tử một câu, đừng tới gần nó, nó là một người không tốt”. Nụ cười trên mặt Ôn Nhã Như biến mất, im lặng hồi lâu, cuộc nói chuyện chấm dứt.

Bà rời khỏi thư phòng. Cốc Long Tĩnh trên bàn đã lạnh ngắt.

Đường Tứ phu nhân vừa ra khỏi thư phòng thì gặp ngay Tô Mộng Chẩm và Đường Mạc, bà nở một nụ cười xinh đẹp, nhẹ nhàng bước đi.

“Thật là đẹp quá!”. Tô Mộng Chẩm thì thầm nói, ngay lập tức cười phá lên như đã nghĩ ra trò gì hay lắm. Nụ cười của chàng như làn gió xuân, lập tức làm lay động mặt hồ, khuôn mặt hai thị nữ theo hầu ở đằng xa đỏ lên, thì thầm với nhau điều gì đó.

Trong lòng Đường Mạc lại nghĩ một chuyện khác. Chàng cảm thấy, Đường Mẫn nhắc tới nhưng việc hồi nhỏ của chàng, nó tựa như một đám mây đen, luôn bao phủ tâm trí chàng. Lại nghĩ đến đôi mắt tuyền của Đường Duyệt, chàng không biết, có phải giống chàng hay không, đôi mắt đó ẩn giấu rất nhiều khổ đau. Nỗi đau đớn khi chặt đứt ngón tay, nếu không phải là tự mình trải qua, không ai có thể hiểu rõ mùi vị ấy. Không biết, lúc đầu muội ấy rốt cuộc đã quyết tâm như thế nào mới có thể làm ra những việc đáng sợ như vậy. Hôm nay Đường Mạc nghĩ lại, bên tay trái của Đường Duyệt đích thực có một vết sẹo, có lẽ lúc đó nàng còn quá nhỏ, ngón tay dị thường đó cũng chưa hình thành, dấu tích còn lại đến hôm nay cũng không làm cho người khác chú ý.

Quái vật sao? Trong lòng Đường Mạc than một tiếng. Không biết nếu Đường Duyệt nghe thấy, sẽ nghĩ thế nào.

Đường Duyệt hoàn toàn không biết những chuyện này. Nàng chỉ nghĩ, nếu luyện được võ công, nàng có thể bảo vệ mẫu thân, bảo vệ tiểu đệ, trở thành niềm tự hào của mẫu thân. Nếu như mẫu thân vui, có lẽ sẽ cười với nàng.

Mặt trời đã khuất sau lưng núi, màn đêm dần buông xuống, Đường Duyệt từ trong thạch thất đi ra, cảm thấy một nỗi u sầu khó tả. Đường Duyệt nhẹ nhàng bước đi, nghĩ lại những việc xảy ra trong ngày hôm nay, thái độ kỳ quái của Đường Mạc, dường như có gì đó muốn nói với nàng, nhưng cuối cùng chàng trước sau vẫn im lặng.

Nàng mãi suy nghĩ, chân bước càng lúc càng nhanh, đến lúc phát hiện xung quanh mình có gì lạ lắm, mới giật mình vì đã đi quá xa. Đường Gia Bảo rất rộng, cho dù đã thông thuộc nơi này, nhưng không để ý cũng sẽ bị lạc đường, nàng đã hai ba lần như vậy, giờ lại thêm một lần lạc đường nữa. Đường Duyệt không sợ, dần dần phát hiện ra, mình đã vô tình lạc vào Tây Viên, một nơi rất hoang vu. Đây là lạc viên yêu thích nhất của Đường phu nhân quá cố, ở đây đã từng giam giữ Thương Hành Châu. Bây giờ nơi đây trống trải,

ngay cả những chiếc đèn ở hành lang cũng bị tắt hết, một người trông coi cũng không có, trở thành một khu vườn hoang đứng với danh tiếng thực của nó.

Đường Duyệt vốn quay người định bước đi, chân đột nhiên dừng lại, tâm trạng đầy lo lắng quay nhìn về phía sau. Không biết có phải ảo giác hay không, hình như nàng nghe thấy tiếng người khóc, trong lòng đầy sợ hãi, lẽ nào Thương Hành Châu trở về?

Đúng là có tiếng khóc, nhưng không phải Thương Hành Châu, mà là giọng của một nữ nhi trẻ tuổi. Tiếng khóc được phát ra từ đình bát giác cách đó không xa. Đường Duyệt nhẹ nhàng nấp sau gốc cây quế. Dưới ánh trăng, nàng thấy rất rõ, trong đình có hai người, một nam một nữ. Nhưng chỉ nghe thấy giọng nói của nữ nhi kia: “Việc đã đến nước này, chàng còn lừa thiếp”. Một giọng nói ai oán, đầy bi thương, Đường Duyệt nhìn thấy một người con gái tóc dài như mây, áo trắng hơn tuyết, dưới bóng trăng lạnh lạnh, toàn thân toát lên một vẻ yếu ớt, mong manh, nếu như có một trận gió to nào đó cũng có thể thổi bay cô nương ấy đi.

Một nam tử áo tím than rằng: “Uyển Từ, nàng vượt nghìn dặm xa xôi đuổi theo ta đến Đường Gia Bảo chỉ để nói với ta câu này hay sao?”.

Uyển Từ toàn thân run lên, nói: “Chàng cho rằng một con mù theo chàng một quãng đường xa như vậy chỉ để nói với chàng những điều này hay sao? Chàng... chàng nhẫn tâm lắm!”.

Người mặc áo tím tiến lên một bước, dường như muốn giữ chặt bàn tay của Uyển Từ, cô nương ấy đoán được ý trước, liền lùi lại ba bước, toàn thân dường như đã đổ vào hàng rào chắn. Chàng trai đó khẽ hét lên: “Cẩn thận!”.

Uyển Từ miễn cưỡng đứng vững lại, ánh mắt vô hồn nhìn người đối diện, khẽ nói: “Thật buồn cười, thiếp luôn luôn cho rằng, đôi mắt của mình tuy bị mù, nhưng trái tim thì không, hôm nay mới biết ông nội nói không sai!”.

Người mặc áo tím nói: “Ồ, Huyền Cơ lão nhân nói gì ta?”.

Giọng nói của Uyển Từ lúc này cũng run lên, toàn thân giống như đã chịu một sự đả kích rất lớn, sắp ngã xuống đến nơi, nhưng người mặc áo tím vẫn đứng nguyên chỗ cũ, không có ý tiến lại đỡ cô nương ấy, cô nương ấy nói tiếp: “Ông nội nói, mặc dù chàng tài năng hơn người, võ công cũng giỏi, nhưng chàng quá thông minh, tâm ý không sáng, không từ thủ đoạn nào để đạt được mục đích của mình. Ông còn nói, chàng đối với ta... nếu không vì cuốn... cuốn Ly hận kinh, thì sẽ không bao giờ để ý tới ta đâu”.

Người mặc áo tím lạnh lùng đáp: “Nàng đã tin lời ông nội nói, tại sao không đi tìm ông ấy, mà đi theo một người ác độc như ta?”. Chàng nói câu này rất lạnh lùng, không giống một công tử thanh thoát có khí thái vương hầu lúc ban ngày. Toàn thân toát ra một vẻ tàn ác, vô tình. Đường Duyệt nhận ra, người mặc áo tím chính là bằng hữu của đại ca, Tô Mộng Chằm.

Uyển Từ nhẹ nhàng nghiêng đầu, dường như đang xác định vị trí của Tô Mộng Chằm, lúc ấy Đường Duyệt mới nhìn rõ dung mạo của cô nương ấy, thực tâm mà nói, mặc dù mắt cô nương ấy không nhìn thấy, nhưng đúng là một đại mỹ nhân. Toàn thân toát lên một khí chất rất nho nhã, làm lay động lòng người. Lúc này khuôn mặt nhợt nhạt của cô nương ấy toàn nước mắt.

“Ông nội đã mất, trước khi rời khỏi nhân gian này, ông đã từng đánh cược với thiếp”.

Tô Mộng Chằm chau mày, không nói gì.

“Ông nội nói, nếu như thiếp đưa cho chàng quyển Ly hận kinh giả, chàng tin đó là thật, chắc chắn sẽ lộ rõ bộ mặt thật của mình. Đến lúc đó, thiếp sẽ biết chàng có thật lòng với thiếp không. Mặc dù thiếp tin chàng thật lòng, nhưng thiếp còn trẻ người non dạ, muốn chứng minh cho ông nội biết, nhưng không ngờ, vừa mới giao quyển Ly hận kinh cho chàng, chàng đã biệt tăm biệt tích”.

Tô Mộng Chằm cười nhạt, ngay lập tức quay người đi: “Quyển Ly hận kinh là giả, nàng cũng chứng thực được ta giả tình giả nghĩa rồi. Hà tất phải theo ta đến tận Đường Gia Bảo. Nàng đi đi!”.

Uyển Từ chao đảo bước vài bước: “Chàng... chàng không có gì để giải thích với thiếp sao?”.

“Không cần thiết, những người tin ta, tự nhiên sẽ hiểu, không cần phải giải thích”. Tô Mộng Chằm lạnh lùng đáp, bước ra khỏi mái đình.

Nhưng vị cô nương mặc áo trắng tên Uyển Từ đó không cam tâm, liền đuổi theo, bị vấp vào hòn đá, dường như sắp ngã xuống đất. Đường Duyệt giật mình kêu lên, nhưng lại bịt chặt miệng mình, nàng nhìn thấy Tô Mộng Chấm ôm Uyển Từ giống như đang ôm chặt một bảo bối, lúc đó nàng mới yên tâm.

Tô Mộng Chấm thở dài: “Uyển Từ, nàng luôn làm ta không thể yên tâm được”.

Uyển Từ lại đẩy mạnh Tô Mộng Chấm ra, nước mắt trên mặt nàng dường như đã bị gió làm đông lại, hai mắt lại không nhìn được, gương đôi mắt mù lòa không biết nhìn vào một nơi xa xăm nào: “Thiếp là một con mù. Ông nội chết rồi, thiếp không còn ai thân thiết. Thiếp không cần ở chàng một điều gì hết, chỉ mong chàng có thể nói với thiếp một câu thật lòng. Chàng... đối với thiếp... có chút thật lòng nào không?”.

Đường Duyệt nghe thấy những lời nói của cô nương Uyển Từ, trong lòng rất đau đớn, nàng dường như không thể nghe thêm được nữa, càng sợ Tô Mộng Chấm nói ra những lời làm người khác thấy đau đớn hơn, trong lòng thấp thỏm, hoàn toàn không có niềm tin.

“Ta đối với nàng... ta đối với nàng một chút thật lòng cũng không có, tất cả đều là lừa dối nàng. Nàng quay về đi, đừng đến tìm ta nữa”. Tô Mộng Chấm không có thái độ lạnh lùng ác độc như vừa rồi, dường như không muốn nói ra câu đó, đi được vài bước đột nhiên quay đầu lại, tiến sát: “Tống Uyển Từ, ta đối với nàng có thật lòng hay không, nàng cũng không nhận ra hay sao? Mắt nàng không nhìn thấy, trái tim nàng cũng không cảm nhận được sao? Là ai đã nghĩ trăm phương nghìn kế khiến nàng mở lòng? Là ai vì nàng đi tìm cây thuốc để chữa đôi mắt mù ấy? Là ai không ngại trèo đèo lội suối, băng rừng, không ngại ngàn gian lao? Là ai vì để cho ông nội nàng chấp nhận đã quỳ dưới núi suốt một ngày một đêm? Nàng chỉ vì câu nói đó mà gạt bỏ tất cả những tâm ý trong hơn một năm qua của ta sao?”.

Tống Uyển Từ im lặng hồi lâu, nhẹ nhàng nói: “Không sai... những điều chàng nói đều đúng. Tất cả những việc chàng làm, từng việc từng việc thiếp đều ghi nhớ trong lòng, nhưng tại sao khi chàng lấy được Ly hận kinh lại không từ mà biệt?”.

“Đó là vì bạn chí giao của ta cho chim bồ câu vượt ngàn dặm xa xôi chuyển thư tới tìm ta đến chữa bệnh ột người. Nàng lại cho rằng ta thất tín bội nghĩa, đạt được mục đích liền bỏ rơi nàng?”.

Nước mắt của Tống Uyển Từ lại một lần nữa thi nhau lăn xuống, toàn thân ngầy ra, không động đậy, một lúc sau mới hỏi: “Chàng... tất cả những gì chàng nói đều là sự thật sao?”.

Đường Duyệt cười, đôi mắt đen tuyền ấy nhỏ ra một giọt nước mắt hạnh phúc. Nàng cảm thấy hạnh phúc thay cho Tống Uyển Từ, một người không quen biết. Những vất vả của cô nương ấy đã được đền đáp, Tô Mộng Chấm cũng không phải là một người xấu.

Tô Mộng Chấm cười lạnh lùng, đột nhiên rút một con dao, đâm vào ngực mình không thương tiếc. Mặc dù Tống Uyển Từ không nhìn thấy, nhưng lại nghe thấy tiếng dao sắc nhọn phát ra, lúc đầu còn cho rằng đối phương có ý giết người, ngay lập tức đã nhận ra ý đồ của chàng, vội vàng hô lên, lao qua đó: “Dừng!”.

Hai tay nàng run run, lo lắng sờ soạng khắp người Tô Mộng Chấm: “Thiếp tin chàng! Chàng nói gì thiếp cũng tin! Chàng có bị thương không, bị thương ở chỗ nào? Bị thương ở chỗ nào?”. Tống Uyển Từ sờ lên ngực chàng, quả nhiên máu đang chảy ra, sắc mặt đột nhiên biến thành trắng bệch. Toàn thân nàng như một con diều giấy bay trong gió, mong manh, yếu ớt không thể chịu nổi sự kích động này.

Sắc mặt Đường Duyệt hoàn toàn thay đổi, dưới ánh trăng vàng vạc, nàng thấy rõ khuôn mặt tuấn tú thanh thoát giống như một bức họa của Tô Mộng Chấm lộ ra một nụ cười. Nụ cười đó khiến nàng bất giác rung mình. Khuôn mặt nho nhã tuấn tú mắt nàng giờ đây đã biến thành một khuôn mặt rất đáng sợ. Trực giác nàng mách bảo đó là những hành động tàn ác, đầy sự tính toán của đối phương.

Mặc dù nàng không thông minh, nhưng cũng biết một người thật lòng thích một người khác, sẽ không bao giờ dùng cách này để thể hiện. Nghĩ như vậy, tự nhiên nàng nắm chặt tay lại, nhất thời tiến thoái lưỡng nan, muốn đến nhắc nhở Tống Uyển Từ, nhưng lại sợ Tô Mộng Chấm. Nàng muốn quay về tìm đại ca, nhưng không biết trong khoảng thời gian đó ở đây sẽ xảy ra chuyện gì.

Trong lúc chân chừ lưỡng lự, Tống Uyển Từ ở đằng kia đã vực Tô Mộng Chấm đứng dậy. Nhìn dáng hình loạng choạng của cô nương ấy đang cố gắng giúp một người đàn ông đầy mưu mô đứng dậy, Đường Duyệt thấy bức xúc trong lòng, nhưng lại không biết làm thế nào, trân trân nhìn hai người bọn họ dìu nhau đi

trong Tây Viên. Đường Duyệt không dám nghĩ nhiều, theo sau họ ở một khoảng cách khá xa, với võ công tối tể hiện tại của nàng, chỉ cần đến gần, đối phương có thể phát hiện ra ngay. May mà nàng rất thông thuộc Đường Gia Bảo, biết con đường họ đi chỉ có một hướng, đó là thông ra sau núi.

Trong lòng Đường Duyệt tự nhiên dâng lên một linh cảm không tốt, tại sao Tô Mộng Chằm lại đưa Tống Uyển Từ ra sau núi, rốt cuộc chàng muốn làm gì? Nếu như mục đích của chàng là cuốn Ly hận kinh vừa nói lúc này, có phải chàng lừa cô nương đó để lấy lại?

Đầu Đường Duyệt rối tung lên, không biết đang nghĩ gì nữa, một người non nớt và suy nghĩ không thấu đáo như nàng làm sao có thể đoán biết được một kẻ mưu mô xảo quyệt như Tô Mộng Chằm, cho nên cuối cùng nàng không nghĩ lung tung nữa, quay người chạy đi rất nhanh. Hy vọng có thể kịp thời ngăn cản Tô Mộng Chằm, trong lòng Đường Duyệt thầm thỉnh cầu...

Càng đi lên núi, gió càng thổi mạnh, khuôn mặt của Tống Uyển Từ càng ngày càng trắng bệch. Lúc hai người bước đến bên vách núi, cũng là lúc không còn đường nào có thể đi được nữa, bọn họ mới dừng lại. Tống Uyển Từ buông tay ra, xoa lên đôi tai, nghe thấy tiếng gió bên tai, nàng nở một nụ cười: “Tô Mộng Chằm, người lại lừa ta”.

Vừa rồi một Tô Mộng Chằm hơi thở còn thoi thóp, dường như sắp chết, giờ lại lùi về phía sau mấy bước, đứng thẳng người đối diện với Tống Uyển Từ, bàn tay để mãi trước ngực, không chịu bỏ xuống, cười và nói rằng: “Đúng!”.

Tống Uyển Từ khẽ nói: “Người... quả nhiên người...”. Giọng cô nương ấy đã lạc hẳn đi, cổ họng dường như bị gió chặn lại, không biết là sợ hãi, hay là đau lòng cực độ, dù cho nàng đã sử dụng hết sức lực của mình cũng không nói được câu nào.

Tô Mộng Chằm cười, nói: “Nàng vốn không nên tin ta”.

Tống Uyển Từ hít một hơi thật sâu, dường như đã bình tĩnh trở lại: “Người... vừa rồi người...”.

Tô Mộng Chằm thò tay vào trong ngực, lôi ra một bịch nước rất nhỏ, giơ lên, bất giác làm rơi xuống, bịch nước thuận đường lăn xuống dốc núi, loạng choạng va vào những hòn đá trên đường, phát ra một tiếng “bịch”.

“Người! Người giả vờ bỏ máu vào trong bịch nước đó...”. Tống Uyển Từ tỉ mỉ phân tích âm thanh phát ra, run run nói: “Người sớm đã biết quyển Ly hận kinh đó là giả”.

“Đúng!” Tô Mộng Chằm cười: “Nếu như trên đường đi ta không để lại dấu vết, mắt nàng không nhìn thấy, làm sao có thể dễ dàng tìm được ta như vậy”.

Tống Uyển Từ cười đau đớn: “Ta không hiểu, dựa vào võ công hiện nay của người, Ly hận kinh rốt cuộc có tác dụng gì, để người phải nhọc công bày mưu tính kế như vậy?”.

Tô Mộng Chằm than rằng: “Lòng tham của con người là vô đáy, một người đã đi đến lưng chừng núi, sẽ luôn muốn đặt chân lên đỉnh núi để khám phá, cũng giống như nàng, rõ ràng biết ta không phải là một người tốt, lại tự tìm vào chỗ chết, đi theo ta cho bằng được”.

Khuôn mặt Tống Uyển Từ trắng bệch giống như một tờ giấy, môi mấp máy nhưng không nói được lời nào, miễn cưỡng nói: “Tại sao ta lại như thế này, người chắc đã biết”.

Tô Mộng Chằm ung dung nói: “Ta đương nhiên biết, có thể làm ột nữ nhi bất chấp tất cả, ngoài tình yêu ra, còn có thể là việc gì?”.

Tống Uyển Từ khàn khàn nói: “Người đã biết ta một lòng với người, nhưng lại nghĩ ra trăm phương nghìn kế lợi dụng ta, biết rõ rằng vì người, ta có thể không cần gì cả, bất cứ điều gì cũng có thể làm được, giá trị cuối cùng còn lại của ta người cũng lấy đi hết. Tô Mộng Chằm, người đúng là một tên ác nhân!”.

Tô Mộng Chằm không để tâm, nói: “Uyển Từ, đúng như những gì nàng nói, ta là một ác đồ độc ác. Nàng đối với ta rất chân thành, cam tâm tình nguyện làm tất cả vì ta, vậy tại sao không thể đưa quyển Ly hận kinh cho ta?”.

Tổng Uyển Từ ngậy người ra, cuối cùng chậm rãi nói: “Tô Mộng Chằm, trên thế gian này người nói ra câu ấy mà không thấy tội lỗi chỉ có mình nhà ngươi”.

Tô Mộng Chằm cười lớn, đuôi mắt lại ẩn giấu sự lạnh lùng: “Đa tạ quá khen!”.

Tổng Uyển Từ bắt giắc lùi lại, người lão đảo vài bước, song kịp thời đứng vững lại, lạnh lùng cười đáp: “Ly hận kinh là do ông nội ta nghiên cứu năm mươi năm, hao tổn bao nhiêu công sức, đổ bao nhiêu mồ hôi và nước mắt mới viết nên, phần đầu ghi lại con đường và tâm pháp võ công của các gia các phái trong võ lâm gần một trăm năm trước. Quyển sách này rất đáng giá, lấy được nó, cũng giống như người đã lấy được tinh hoa võ công của các bang phái trong giới võ lâm, có thể nghĩ ra cách phá giải, đối đầu với ai, người đều sẽ giành chiến thắng. Theo cách nói vừa rồi của ngươi, nếu như ta đoán không sai, ngươi muốn làm đệ nhất võ công trong thiên hạ này?”.

“Thiên hạ đệ nhất?” Đột nhiên Tô Mộng Chằm cười vang: “Những cao nhân trên đời này còn rất nhiều. Một người nếu tự xưng là thiên hạ đệ nhất võ công, sẽ có rất nhiều người đến thách đấu, sẽ chết rất nhanh, nài cho rằng ta điên hay sao?”.

Rõ ràng người Tổng Uyển Từ đã lung lay sắp đổ, nhưng vẫn cắn răng nói: “Còn một khả năng, ngươi có một kẻ thù võ công cao hơn ngươi rất nhiều, ngươi không có lòng tin thắng được hắn, định dựa vào Ly hận kinh để tìm ra điểm yếu của hắn, đánh bại hắn”.

Tô Mộng Chằm im lặng hồi lâu, mới nhẹ nhàng cười, “Tổng Uyển Từ, đôi lúc ta nghĩ, tại sao một nữ nhi thông minh, dịu dàng như nàng, lại không làm cho ta yêu nàng”.

“Thông minh? Không, ta hận sự ngu dốt của mình”. Người Tổng Uyển Từ chợt lung lay, rồi nói tiếp: “Ngươi không yêu ta, chính là do ngươi không có trái tim”.

Tô Mộng Chằm cười mà nói rằng: “Nàng nói đúng, trái tim ta đã bị hun đen từ lâu rồi, đã thối nát từ lâu rồi. Nàng mong muốn một người không có trái tim yêu nàng, không phải là chuyện nực cười hay sao? Vì vậy, hãy đưa Ly hận kinh cho ta, ta sẽ thả nàng đi”.

Tổng Uyển Từ bắt giắc che vạt áo, một hành động rất đơn giản, đương nhiên không qua nổi mắt của Tô Mộng Chằm, chàng nói tiếp: “Nàng nên biết, sau chân nàng hai bước chính là vách núi, một khi rơi xuống đó chắc chắn sẽ tan xương nát thịt”.

Tổng Uyển Từ lạnh lùng cười, khuôn mặt nhợt nhạt dần hiện lên màu hồng, không có ý trả lời đúng câu hỏi: “Tô Mộng Chằm, có một ngày ngươi thật lòng yêu một người. Đến lúc đó người người yêu sẽ không tin tưởng ngươi, càng không bao giờ yêu ngươi. Ta ở dưới hoàng tuyền đợi ngày đó của ngươi, để chứng kiến trái tim ngươi, giống như thi thể của ta, sẽ thối rữa hoàn toàn”. Nàng ngẩng đầu lên, dường như không muốn để những giọt nước mắt lăn xuống, nhẹ nhàng nói: “Ông nội, người nói đúng, cuối cùng chính vì sự ngu ngốc của con, con phải trả giá”. Tô Mộng Chằm chưa kịp nói lời nào, Tổng Uyển Từ đã rơi xuống dưới.

Tay chàng chỉ có thể bắt được một thứ trong hư không.

Lúc Đường Duyệt gặp được Đường Mạc, chưa kịp nói lời nào, hai chân đã mềm nhũn, bổ nhào xuống đất, hai đầu gối rất đau nhưng hoàn toàn không cảm thấy gì, nàng bò lên nắm chặt lấy vạt áo của Đường Mạc, thở không ra hơi, nói: “Đại ca, mau mau đi cứu cô nương đó!”.

Đường Mạc nghe nàng thuật lại sự việc, trầm giọng hỏi: “Muội có nhìn thấy Tô Mộng Chằm đưa người ta đi đâu không?”.

Đường Duyệt ngậy người ra, nói: “Bọn họ đi ra sau núi”.

“Sao muội không đi cùng qua đó?”

“Muội... võ công của muội thấp kém, hơn nữa nếu theo được họ cũng sẽ bị phát hiện. Đại ca, nếu muội thêm chút nữa e sẽ không kịp mất, tên Tô Mộng Chằm đó, hử...”.

Đường Mạc lạnh lùng hắng giọng: “Việc quan trọng như vậy mà đến bây giờ mới nói với ta, đúng là hành động thiếu thận trọng!”. Chàng biết, Đường Duyệt không biết nói dối. Nhưng lúc này đây, lại không tin Tô Mộng Chằm là người như vậy. Cho nên, chỉ có tận mắt nhìn thấy mới biết được.

Lúc sắp đi, chàng dặn tên nô tài trực đêm: “Đi tìm Thương thiếu gia, báo cho huynh ấy mau ra phía sau núi của Đường Gia Bảo”. Chàng cũng không nói gì thêm, mang theo Đường Duyệt với đôi chân đã mềm nhũn đi, chạy thẳng tới Hạnh Viên nơi Tô Mộng Chầm đang sống. Đường Gia Bảo đã dựa vào thân phận và địa vị của khách mà chuẩn bị những lạc viên có quy cách khác nhau, trong đó Hạnh Viên mà Tô Mộng Chầm đang ở là loại lạc viên loại một.

Đường Mạc đẩy cửa vào. Trong phòng, nến vẫn chưa đốt hết, phảng phất một loại mùi mờ ám. Dưới tấm màn nhung lụa lộ ra một khuôn mặt khiến Đường Mạc giật mình. Nam tử đó ung dung vén màn lên, đôi mắt mang sắc xuân dập dờn nhẹ nhàng nheo lại, âm thanh có chút mê hoặc hỏi đối phương: “Sao ta không biết, Đường huynh lại có sở thích trong đêm khuya khoắt vào phòng người khác vậy?”.

Đường Duyệt giật mình, đôi mắt chớp chớp, không thể tin nổi, người đàn ông quần áo xộc xệch đó lại là Tô Mộng Chầm. Nàng đã dốc hết sức chạy về, lẽ nào Tô Mộng Chầm mọc cánh sao? Hơn nữa, làm sao Tô Mộng Chầm biết họ sẽ tới đây kiểm tra xem có người ở trong phòng hay không? Điều này... sao lại có thể như vậy?

Lúc nhìn thấy một cánh tay thò ra vén tấm màn sang một bên, mặc dù có chút hoài nghi, nhưng nàng không thể không tin, tất cả mọi việc trước mắt đều là sự thật. Ở đây không chỉ có một mình Tô Mộng Chầm, còn có một cô nương dung mạo xinh đẹp, vừa lộ ra đôi mắt hiêu kỳ, đôi mắt ấy đảo qua đảo lại nhìn một lượt hai người mới đến.

Đường Mạc xưa nay lạnh lùng trầm tĩnh, cũng bất ngờ bị cô nương ấy khiến ật chuyển từ trắng sang đỏ, rồi chuyển từ đỏ sang đen. Nguyên nhân không nằm ở Tô Mộng Chầm, mà ở nàng mỹ nhân này, mặc dù có cái màn che đi một nửa, nhưng cũng có thể đoán ra cô ta không mặc gì.

“Ồ, ta nhất thời hồ đồ, đã quên không giới thiệu. Sở Sở cô nương, vị này là thiếu chủ của Đường Gia Bảo”.

“Đường huynh, đây là kỹ nữ đẹp nhất của Kỳ Hồng Lâu”. Tô Mộng Chầm khoác áo choàng ngoài vào, nở một nụ cười đầy hàm ý, giơ đầu ngón tay hất cằm của mỹ nhân lên, nói: “Sở Sở cô nương, Đường huynh chắc hẳn đã biết được tin, đến để chiêm ngưỡng vẻ đẹp của nàng đó!”.

Đường Mạc mím chặt môi, khuôn mặt u ám, lời Đường Duyệt đang đứng bất động bước ra ngoài.

Trong lúc cửa đóng lại, bên trong phát ra tiếng cười của nữ nhi.

Đường Mạc chau mày lại, Đường Duyệt không nói được câu nào. Hai người trở về nơi ở của Đường Mạc, không nói gì cả, đợi Thương Dung trở về.

“Có phát hiện gì không?”

Thương Dung ngạc nhiên nói: “Ta đã đi ra sau núi, nhưng không thấy gì đặc biệt cả. Rốt cuộc huynh muốn ta đến đó tìm cái gì?”.

“Để uội ấy nói!” Đường Mạc đẩy một cái, Đường Duyệt suýt ngã.

Thương Dung thấy đôi mắt đen tuyền của Đường Duyệt long lanh lệ, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhẹ nhàng hỏi: “Tiểu Duyệt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”.

Đường Duyệt lấp ba lấp bắp kể lại sự việc một lần nữa, những giọt nước mắt lăn xuống.

“Nhưng nếu như huynh ấy phát hiện ra Đường Duyệt, làm sao có thể để uội ấy chạy về báo tin, điều này thật vô lý!” Đường Mạc tiếp lời: “Nếu đúng là bị phát hiện, muội ấy sẽ không còn mạng để chạy về”.

Nhìn ánh mắt hoài nghi của chàng, Đường Duyệt không có cách nào giải thích, rốt cuộc nàng cũng không hiểu việc này như thế nào, phải giải thích thế nào?

“Hàn Vân công tử ngày thường cũng có chút phong lưu, nhưng quả thực không giống người có thể làm ra những chuyện này. Có lẽ do trời tối, Tiểu Duyệt nhìn nhầm chăng?” Thương Dung thấy Đường Mạc có ý ép hỏi, lập tức nhẹ nhàng sắp xếp miêu tả lại sự việc hôm nay có thể xảy ra.

Nhưng Đường Duyệt lại vươn cổ lên không chịu cúi đầu nhận mình nhìn nhầm, trong lòng nàng giống như gương sáng, dưới ánh trăng nhìn rất rõ, nàng làm sao có thể nhận lầm người? Nàng giống như một đứa trẻ

trầm tĩnh ít lời, vừa mới mở lời đã không được người khác tin tưởng, đúng là rất đau lòng. Nhưng bây giờ nàng không có thời gian để đau lòng, nàng không nói lời nào liền bỏ chạy ra ngoài.

“Tiểu Duyệt!” Thương Dung nhìn theo bóng hình nho nhỏ của nàng đang dần biến mất trong màn đêm, chàng muốn chạy lên trước ngăn nàng lại.

Mặt Đường Mạc hầm hầm như mưa gió đang kéo đến, lạnh lùng nói: “Đừng để ý tới nó!”.

Trong đêm, Đường Duyệt tìm đi tìm lại ở sau núi, nhưng không thấy bất kỳ dấu tích của người nào, nàng tự an ủi mình, có lẽ Tống Uyển Từ đã nhận ra bộ mặt ác độc của Tô Mộng Chầm, đã sớm thoát thân, nhưng càng không tìm thấy người, nàng càng cảm thấy đây là trách nhiệm của bản thân nàng. Tô Mộng Chầm đã bày mưu tính kế để lấy được quyển Ly hận kinh, sao có thể dễ dàng bỏ qua cho Tống Uyển Từ. Bây giờ nàng không tìm thấy người, chỉ có thể nói rằng, Tống Uyển Từ lành ít dữ nhiều, Đường Duyệt tìm một mạch tới sáng, nhưng vẫn không từ bỏ để quay về. Một mình nàng đi vào rừng sâu, càng leo càng cao, cuối cùng leo đến trước vách núi. Đường Duyệt lấy hết can đảm nhìn xuống vách núi, dưới đó, mây và sương đan xen vào nhau, không thể nhìn xuống tận đáy, những nham thạch màu xám nhẵn bóng sắc nhọn, nếu như một người bị đẩy rơi xuống dưới, sẽ không có khả năng sống sót. Lại nhìn thấy trên vách núi cheo leo có một cành cây nhô ra, có một mảnh áo vương lại, trong lòng thấp thỏm lo âu. Nếu như tới qua tới đây xem xét, sẽ nghĩ rằng đó là một chiếc lá.

Khi Đường Duyệt cúi đầu tiu nghỉu trở về, người đợi nàng là Đường Mạc với khuôn mặt lạnh lùng ngàn năm không đổi, nói với nàng rằng Thương Dung có việc gấp, phải rời khỏi Đường Gia Bảo, nhờ chàng nói lời cáo biệt với nàng.

Đường Duyệt sớm đã biết, Thương Dung sẽ có một ngày rời đi, do những người tìm kiếm Thương Hành Châu đã bỏ cuộc. Chàng cũng không có lý do để ở lại, chỉ là không kịp nói câu từ biệt.

“Hồn xiêu phách lạc không khác gì hình dáng một con quỷ, tìm cả một đêm, hết hy vọng rồi à?”

Đường Duyệt không nói gì, tóc mái giấu đi đôi mắt, khiến cho người ta không biết, rốt cuộc nàng muốn nói điều gì. Không phải là nàng không có lời nào để nói, mà nàng không muốn nói, nếu nàng ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy nụ cười đắc ý của nam tử đang ngồi trên sảnh đường kia.

Tô Mộng Chầm cười rồi nói: “Không biết Đường cô nương đêm hôm khuya khoắt không ngủ, chạy ra ngoài làm gì vậy?”.

Đường Mạc cúi đầu uống trà, cũng không nói giúp nàng một câu, ngầm quan sát phản ứng của Tô Mộng Chầm.

Tay phải Đường Duyệt động đậy, bàn tay mở ra, bên trên có nửa mảnh áo màu trắng.

“Đây là vật gì vậy?” Tô Mộng Chầm ngạc nhiên, đôi mắt lộ ra một vẻ nghi hoặc.

Lưng Đường Duyệt ướt sũng, áo đã dính chặt vào lưng, trong lúc chìa tay với, có một hòn nham thạch sắc nhọn đâm nàng chảy máu. Trên vách núi lộng gió, để lấy được mảnh vải này, nàng đã rất vất vả, toát hết mồ hôi, suýt chút nữa mất đi tính mạng.

“Ta tìm thấy nó trên một cành cây ở vách núi. Tô công tử, công tử không nhận ra mảnh vải này sao?” Đường Duyệt ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Tô Mộng Chầm.

Tô Mộng Chầm không để ý, cười rằng: “Đường cô nương đúng là biết đùa, mảnh vải đó có liên quan gì tới ta, tại sao ta phải nhận ra nó?”.

Đường Duyệt mồ hôi đầy mặt, nàng cắn chặt môi, nói: “Mảnh vải này là của cô nương Tống Uyển Từ. Tối hôm qua ta đã nhìn thấy cô nương ấy mặc bộ quần áo này...”.

Tô Mộng Chầm ngạc nhiên nói: “Tống cô nương?”.

Đường Mạc đột nhiên ngắt lời: “Sao thế, Tô công tử có quen biết với vị cô nương ấy sao?”.

Tô Mộng Chầm gật đầu, cười nói: “Không những quen biết, cô nương ấy với ta còn là bạn cũ của nhau”.

Sắc mặt Đường Mạc không thay đổi, trong lòng do dự, hôm qua chàng đã tìm hiểu qua, những ngày gần đây, khách của Đường Gia Bảo lần lượt rời đi, vốn lẽ người đông sẽ hỗn loạn, hơn nữa nữ khách không tiện tìm hiểu, làm sao có thể chứng thực Tống Uyển Từ đã tới Đường Gia Bảo? Coi như Tô Mộng Chằm đã giết người diệt khẩu, sao phải chọn giết người tại đây? Tìm một nơi bất kỳ nào đó, có lẽ sẽ an toàn hơn rất nhiều. Huống hồ nếu biết Đường Duyệt có mặt tại hiện trường, tại sao Tô Mộng Chằm có thể dễ dàng để cho nàng chạy về báo tin?

Một chuỗi sự kiện hiện ra rất khó hiểu, khiến chàng không có cách nào giải thích nổi.

Tô Mộng Chằm tiếp lời: “Ồ, Đường huynh chắc cũng đã nghe qua danh tiếng của Huyền Cơ lão nhân”.

“Huyền Cơ lão nhân? Có phải vị này là lão tiên bối ẩn sĩ rất tinh thông thuật âm dương ngũ hành, kỳ môn độn giáp?”

“Đúng vậy, cô nương Tống Uyển Từ là tôn nữ độc nhất của tiên bối ấy. Có một lần ta đến núi Thiên Sơn để hạ hái tuyết liên, bị kẹt lại ở đó mấy ngày, may mà có tổ tôn hai người họ kịp thời ra tay giúp đỡ, ta làm sao có thể không biết chứ. Chỉ là, mắt của Tống Uyển Từ cô nương không nhìn thấy được, không ra khỏi nhà bao giờ, không biết Đường cô nương nhìn thấy cô nương ấy ở đâu?”

Những câu nói này của Tô Mộng Chằm nửa thật nửa giả, khiến cho Đường Duyệt giật mình: “Muội gặp cô nương ấy ở Tây Viên, còn thấy Tô công tử cũng ở đó”.

“Ta ư?” Tô Mộng Chằm cười vang. “Tối qua ta ở đây, không phải hai vị cũng đều biết sao? Đường cô nương, có phải cô nương bị hoa mắt không?”

Việc đến nước này, Đường Duyệt không có bằng chứng gì để xác thực, nàng nhắm mắt lại, nắm chặt mảnh vải trong tay, cúi thấp đầu, nhẹ nhàng nói: “Vậy là ta... là ta nhìn nhầm. Tô công tử, xin thứ lỗi!”.

Đường Mạc ngây người, không hiểu chuyện gì đã xảy ra với Đường Duyệt, hôm qua sau khi tận mắt chứng thực Tô công tử vẫn ở trong phòng, nàng vẫn sống chết không chịu nhận mình nhìn nhầm, nửa đêm lên núi, gặp phải gió lạnh, lẽ nào đã tỉnh ra? Việc đã đến nước này, cũng không còn gì để truy cứu nữa, chàng lập tức cười, nói: “Tô huynh khoan dung đại lượng, đương nhiên sẽ không tính toán với muội, còn không mau lui ra đi!”.

Đường Duyệt nghe xong, ngẩng đầu, chăm chăm nhìn Tô Mộng Chằm, quay người bước đi nhưng đầu vẫn ngoảnh lại nhìn.

Nhìn ánh nắng ban mai đang mất dần, Tô Mộng Chằm nheo mắt, mỉm cười và nói: “Đường huynh, cũng đến lúc ta phải cáo từ rồi!”.

7. Chương 7: Trưởng Thành

Năm năm sau.

Tháng Ba ở Giang Nam đúng vào tiết xuân ẩm áp, liễu dương lá lứt.

Hương vị thơm ngon của món mỳ tại Quy Vân Lâu ở Dương Thành nức tiếng thiên hạ. Điều kỳ lạ ở Quy Vân Lâu nằm ở kỹ năng độc đáo chuyên làm mỳ bằng một tay của đầu bếp. Món mỳ của gia đình này mỗi mùa mỗi khác: mùa xuân thì có mỳ ba loại tôm, mỳ tôm nõn, mỳ lươn khô; mùa hạ có mỳ thịt to bản và bánh bao nhân rau; thu sang có mỳ cua và bánh bao nhân cua bằm; đông tới có mỳ móng giò... Người đi đường đứng ở đầu phố, từ xa đã có thể ngửi thấy mùi thơm từ trong tiệm lan tới, không nỡ cất bước, không thể không bước vào quán để được nếm thử mỳ thực.

Một vị công tử mặc bộ đồ trắng đứng trước cửa quán, chăm chú nhìn một lúc lâu, tiểu nhị đón khách của quán lập tức cười hoan hỉ chạy ra chào mời: “Xin mời công tử vào trong!”.

Chàng nhìn cậu ta rồi gật đầu, chậm rãi bước vào trong quán.

Lúc này, mỗi bàn trong quán đều đã đầy khách, cả Quy Vân Lâu đều chật kín. Vị công tử chấp tay đằng sau lưng, có chút bực dọc, rõ ràng đã không còn chỗ ngồi mà vẫn kéo chàng vào trong quán là sao?

Tiểu nhị của quán rất lanh lẹ đưa mắt quét qua một lượt, nhìn thấy chiếc bàn ở trong góc phía bên kia chỉ có một người, đó là một cô nương trẻ vận bộ đồ màu đỏ.

“Cô nương, có thể ngồi chung bàn với vị công tử đây được không?”

Cô nương đang ăn mỳ ngẩng đầu lên, thờ ơ nhìn chàng công tử trẻ tuổi ở trước mặt. Nhìn áo choàng bằng gấm màu trắng có viền màu bạc, trên thân áo còn thêu mấy cành hoa mai màu bạc là biết đây là vị công tử nhà giàu, nghỉ ngơi một lát, khẽ gạt đầu rồi lại cúi mặt xuống tiếp tục ăn mỳ, không bận tâm tới vị khách mới đến.

Chàng nhìn bộ dạng cầm cúi ăn như con quỷ chết đói của cô nương đó, thấy rất ngạc nhiên. Từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ chàng chưa từng thấy cô nương nào ăn uống như vậy, hơn nữa lại là một cô nương còn rất trẻ. Nhưng vị tiểu thư ấy dường như không biết người khác đang nhìn mình, chỉ cầm đầu cầm cổ vào bát mỳ. Cho nên chàng vẫn chưa nhìn rõ dung nhan của người ngồi cùng bàn.

Tiểu nhị của quán hỏi chàng muốn ăn món gì, chàng sững lại, nhìn thấy bát mỳ mà cô nương đó đang ăn rất ngon nên tiện tay chỉ vào rồi nói: “Giống như vị cô nương này đi!”.

Ngay lúc bát mỳ được đem tới, chàng vừa cầm đũa lên đã vô cùng ngạc nhiên: Đây là một bát mỳ chay. Ngoài mỳ ra thì chẳng có thêm thứ gì: không tôm nõn, không trứng gà, không thịt, thậm chí đến một cọng rau cũng không có. Chàng liếc nhìn vị cô nương đã ăn sục soát hết nửa bát mỳ, thở dài một cái, nhìn nàng ấy ăn ngon như vậy những tưởng là món ngon nhất ở đây, không ngờ chỉ là một bát mỳ chay thông thường.

Nhưng chàng đã đói lắm nên tốt hơn hết là ăn bát mỳ này thôi.

Thật đáng ngạc nhiên, hương vị rất ngon, mỳ trơn tuột, nước dùng không quá nóng, sợi mỳ rất dai. Có lẽ vì đói nên chàng thấy rất thơm ngon nhưng vẫn ăn rất nhẹ nhàng, từ tốn. Đầu tiên là uống canh rồi mới chậm rãi ăn mỳ. Hành động hoàn toàn trái ngược với cô nương kia. Lúc chàng ăn xong bát mỳ thứ nhất thì cô nương đó đã ăn hết bát mỳ thứ hai.

Tiểu nhị bước tới cười giả lả cất tiếng hỏi: “Hai vị có cần gọi thêm một bát nữa không ạ?”.

Chàng xoa xoa bụng, cảm thấy hơi no rồi nên lập tức lắc đầu.

Tiểu nhị cười theo: “Vậy có cần mang một cốc trà lên không ạ?”.

Chàng đứng dậy: “Không! Ta phải đi rồi!”.

Tiểu nhị thoáng chút do dự nói: “Vậy phiền công tử trả tiền ạ”.

“Trả tiền?” Chàng chau mày, bối rối nhìn tiểu nhị.

Tiểu nhị liền vội vàng nói: “Một bát mỳ mười lăm đồng”.

Vị công tử trẻ tuổi nhất thời bối rối, tựa hồ như chợt nghĩ tới việc hóa ra ăn cơm phải trả tiền. Tay lục trong túi, lúc rút ra đều không có gì, mặt chàng đỏ dừ, nói: “Hôm nay... ta vội ra ngoài nên quên mang theo bạc”. Nhìn sắc mặt tiểu nhị thay đổi, chàng vội vã nói: “Ta quay về kêu người lập tức đem tới”.

Tiểu nhị của quán đương nhiên có rất nhiều kinh nghiệm, nhìn thấy khí chất sang trọng và cách nói năng lịch thiệp của vị công tử này, cậu ta cũng không dám khinh suất đắc tội, chỉ cười rồi nói: “Công tử nói vậy nhưng tiệm nhỏ của chúng tôi có nguyên tắc. Nếu không có tiền để trả ngay lúc này thì chi bằng hãy đặt vật gì đó ở đây để làm tin, đợi công tử mang tiền tới, nhất định sẽ trả lại đồ cho ngài”.

Chàng nhíu mày nhìn khắp người, nghĩ rất lâu rồi lấy miếng ngọc bội rồng cuộn màu xanh sẫm từ thắt lưng ra. Tay đưa ra đến nửa chừng liền thu lại, đây là tín vật quan trọng, làm sao có thể dễ dàng đưa cho người khác cơ chứ?

Thấy hai mắt của tiểu nhị như một tên trộm nhìn chằm chằm vào miếng ngọc bội trên tay có vẻ rất thèm thuồng, chàng không thể không cảm thấy nghi ngờ. Tên tiểu nhị đưa tay ra định cầm lấy miếng ngọc thì nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của chàng. Khí chất nho nhã, thanh cao không biết từ lúc nào đã chuyển thành sự do dự rất lớn, mồ hôi của chàng chảy ròng ròng.

Sự giằng co này đã thu hút sự chú ý của người ngồi bên cạnh. Vị công tử thở dài, sự tức giận không biết làm thế nào đã chuyển thành sự tuyệt vọng, vẫn cần đưa ngọc bội ra.

Lúc này, bỗng có một cánh tay từ bên cạnh đưa ra. Cánh tay đó đưa ra một miếng bạc nhỏ. Tiểu nhị lau mồ hôi, nhanh chóng nhận lấy.

Cô nương đó nói: “Trả cả phần của vị công tử này”.

Chàng cũng sốt nhìn vị cô nương vừa mới ngồi ăn cùng bàn với chàng. Bộ đồ màu đỏ, khuôn mặt trắng bệch nhưng lại có đôi mắt sáng long lanh như những vì sao. Cô nương ấy rất xinh đẹp, vô cùng xinh đẹp. Những cô nương xinh đẹp thường rất chú ý tới hình tượng của bản thân, nhất định không thể tùy tiện ở nơi đông người ăn cặn uống sạch bát mỳ khiến chàng không thể nghĩ rằng đó lại là một tiểu thư xinh đẹp đến vậy. Cô nương này lẽ ra phải có một bàn tay mềm mại, mịn màng nhưng lại không phải như thế. Bàn tay ấy không những nứt nẻ mà còn có cả những vết sẹo.

Tim chàng bỗng đập dữ dội rồi ngừng lại, không biết tại sao chàng lập tức cảm thấy một dòng máu nóng chảy vào trong tim mình, chậm chậm dồn lên mặt khiến má nóng bừng.

Nàng là người trong giang hồ, suy nghĩ này đột nhiên xuất hiện trong đầu chàng. Không ngờ chàng cất tiếng ngăn bước chân nàng: “Cô nương chờ một lát!”.

Cô nương đó dừng bước, quay người lại, lặng lẽ nhìn chàng.

Chàng thấy nàng quay đầu lại, trong lòng vui sướng, mỉm cười và nói: “Cảm ơn sự giúp đỡ của cô nương. Không biết đến bao giờ mới có thể báo đáp?”.

Đôi mắt đen láy của nàng chăm chú nhìn chàng, từ từ lắc đầu rồi quay người bước ra ngoài.

Không khống chế được đôi chân, công tử đuổi theo. Nhưng bước chân của cô nương mặc đồ đỏ đó quá nhanh, chàng nhất thời không đuổi kịp.

Đột nhiên, tay áo của chàng bị ai đó kéo lại. “Tiểu vương gia!”. Giọng nói ồm ồm của một ông lão vang lên từ phía sau. Thuộc hạ tìm đã nửa ngày trời rồi! Sao tiểu vương gia lại ở đây?”

Sực tỉnh quay đầu lại nhìn, chàng lấy lại thần hồn vừa để vào việc tìm người con gái mặc đồ đỏ đó thì chỉ nhìn thấy một đám người như dòng nước chứ chẳng thấy hình bóng sắc đỏ ấy đâu nữa.

Dương Thành. Đêm. Vương phủ Tịnh An.

Khúc tổng quản đang ngồi ngoài cửa gian Thính Vũ. Ông đã ở vương phủ mấy mươi năm, cả đời theo lão vương gia chinh chiến, còn tận mắt chứng kiến tiểu vương gia trưởng thành. Trong mắt ông, tiểu vương gia không khác gì con ruột của mình. Nhưng trong sự gần gũi, ông chưa bao giờ vượt qua ranh giới thân phận. Lúc này, ông đang tự hỏi, không hiểu tại sao tiểu vương gia lại không vui.

Thật vậy, chỉ cần nhìn là ông đã biết tiểu vương gia của ông không vui. Đầu tiên là đến Phật đường của vương phi đã khuất núi ngôi thiền nửa ngày, sau đó còn tự giam mình trong gian Thính Vũ rồi khóa cửa lại, dặn dò bất cứ ai cũng không được quấy rầy. Là việc gì đã khiến tiểu vương gia không vui như vậy? Khúc Lâm Ý nghĩ mãi mà không ra. Bỗng ông nhìn thấy một bóng. Bóng người băng qua mái hiên tựa như một chiếc lá nhẹ nhàng tọa trên đỉnh tháp Châu Ngọc.

Tháp Châu Ngọc theo đúng nghĩa của nó là nơi cất giữ kho báu của vương phủ Tịnh An. Ánh mắt của Khúc Lâm Ý chăm chú, sát khí bùng bùng, đã hai mươi năm nay chưa từng có ai dám xông vào vương phủ Tịnh An lấy trộm đồ.

Ông bỗng cảm thấy có chút phấn khích. Nhưng ông không động dậy, như một bức tượng trước cửa gian Thính Vũ. Có gom tất cả bạc vàng châu báu trong vương phủ Tịnh An này lại cũng không quan trọng bằng người ở trong này. Hơn nữa, tháp Châu Ngọc được các cao thủ canh gác cẩn mật, tên trộm đó có muốn ra tay cũng chẳng hề dễ dàng.

Mặc dù đứng bất động tại chỗ nhưng Khúc Lâm Ý vẫn thận trọng theo dõi động tĩnh bên tháp Châu Ngọc. Một lát sau, có tiếng vàng bạc va vào nhau vang lên. Cứ ngỡ đó chẳng qua chỉ là một tên trộm bình thường,

ai dè hấn bỗng nhiên né được sự tấn công tới tấp rồi nhằm thẳng hướng gian Thính Vũ mà chạy tới. Đó là lẽ tự nhiên, muốn chạy thoát ra ngoài tất phải qua gian Thính Vũ.

Khúc Lâm Ý nhẹ nhàng vỗ tay, nhanh như chớp có hai người xuất hiện từ trong bóng tối đứng chắn đường ra của tên trộm. Đó là hai ông lão gầy guộc, một người mặc đồ đen, một người mặc đồ trắng, trông giống như hai vị thần nhà trời. Xem ra tên trộm chắc chắn chỉ còn đường chết.

Chỉ nghe thấy ông lão mặc đồ đen lạnh lùng nói: “Làm một con tiểu nha đầu! Thật là to gan! Dám tùy tiện vào trong vương phủ!”.

Ông lão mặc đồ trắng cười nói: “Lão Hoàng à, năm nay chúng ta chưa được “động tay động chân” rồi. Không biết con nha đầu này có thể chịu nổi một chưởng của lão không?”.

Người mặc đồ đen được gọi là lão Hoàng lạnh lùng nói: “Lão Tuyền, lão có muốn đánh cược không? Chúng ta đánh cược xem con nha đầu này có chịu nổi một chưởng của ta không đi!”.

Người được gọi là lão Tuyền cười: “Như vậy cũng hay! Đánh cược cái gì?”.

“Cược tính mạng con nha đầu này!” Lão Hoàng cười nhạt, thân thủ như đại bàng bất ngờ gồng lên, hai tay bỗng nhiên đập vào nhau.

Hai lão là những nhân vật lớn có tên tuổi trong giới võ lâm hai mươi năm trước. Bất kể là ai, nghe thấy tên của họ thì mặt đều biến sắc. Hai người bọn họ tầm sư học đạo trên núi Thiên Sơn, sáu tuổi đã luyện kiếm pháp. Sau khi xuống núi, lưu lạc giang hồ, chính vì tính cách cổ quái, ra tay tàn nhẫn, kiếm pháp linh hoạt mà nổi tiếng. Cho đến năm mươi năm cuối đời này, với chiến tích hàng ngàn lần chiến đấu có thể nói rằng khó tìm thấy địch thủ.

Hai mươi năm trước, họ bỗng dưng biến mất. Ai ngờ lại ẩn mình ở vương phủ Tịnh An, họ chính là trở ngại đầu tiên trên con đường tháo chạy của tên trộm áo đen.

Người con gái mặc đồ đen chưa kịp phản ứng, đã dính một đòn tàn nhẫn của lão Hoàng. Ngay lập tức thấy ngón ngọt nơi cổ họng, một dòng máu trong miệng sắp phun ra, nàng cố gắng hãm lại nhưng phải lùi về sau năm bước mới có thể đứng vững, tạo ra một luồng gió.

Lão Hoàng “hừ” một tiếng cười rồi bước tới vỗ vỗ lên vai lão Hoàng: “Dùng mấy phần công lực vậy?”.

Lão Hoàng dường như vẫn chưa phản xạ kịp, cau mày lạnh lùng nói: “Năm phần”.

Lão Tuyền cười lớn: “Tiểu nha đầu này cũng không hề đơn giản nhỉ!”

Trong lúc không phòng bị, trúng một chưởng của lão Hoàng nội công thâm hậu như vậy nhưng vẫn có thể đứng vững, võ công của người con gái này đi vượt xa dự đoán của hai lão. Thật đáng để rút kiếm.

Lão Hoàng hắng giọng rút ra thanh kiếm Trầm Ngư, lạnh lùng nói: “Binh khí thật sáng!”.

Cô nương đó đã đứng vững, đôi mắt sáng lấp lánh như có sao trời, nàng cũng rút vũ khí từ bên sườn ra. Hai lão chỉ cảm thấy một tia sáng màu đỏ quét qua trước mặt. Đây là một thanh đao đẹp lạ thường. Lưỡi đao mỏng như cánh ve, cán đao màu đỏ tươi, khi chém trong không khí nó tạo nên một sắc đỏ rực rỡ. Trong không gian yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng ngân rất khẽ lay động lòng người.

“Khuyên Thành?” Lão Tuyền kinh ngạc, dường như không dám tin Khuyên Thành vang danh khắp thiên hạ lại có thể rơi vào tay cô nương trẻ tuổi này.

Trầm Ngư trong tay lão Hoàng đã được tuốt ra khỏi vỏ, kêu “u” một tiếng khe khẽ vừa giống như tiếng chim hót, vừa giống như tiếng kêu kinh ngạc của chủ nhân nó.

“Tại sao Khuyên Thành lại có thể ở trong tay người?” Trong mắt lão Tuyền vẫn lên một tia lửa. Đôi mắt chứa đựng sự sôi sục, kinh ngạc.

Ngay lúc đó, vị cô nương ra tay. Toàn thân nàng như một mũi đao, nhắm thẳng vào bụng kẻ địch, nhằm hướng lão Hoàng mà lao đến. Lão Hoàng sức tĩnh thì nàng đã ở ngay gần kề. Sắc đỏ trong đêm đen rực rỡ không gì sánh được. Trầm Ngư vốn là một thanh kiếm hảo hạn so với sự rực rỡ lúc này của thanh đao thì Trầm Ngư đã bị thanh đao nhất thời tước đi giá trị. Ánh sáng và tốc độ lúc đó thật không gì có thể

ngăn cản được! Lão Tuyền đứng một bên, sững sờ quan sát trận giao tranh. Từ xưa đến nay, lão chưa từng nhìn thấy đường đao nào nhanh như vậy. Theo lý thuyết, đao chậm hơn kiếm, động tác của người dùng đao không nhanh như người xuất kiếm nhưng đến tận bây giờ lão cũng chưa thấy ai dùng đao nhanh như dùng kiếm đến vậy. Nhất là sao đó lại có thể là một cô nương tuổi còn rất trẻ được kia chứ?

Lúc đao và kiếm giao đầu, đáng lẽ cô nương đó phải bị lực kiếm của lão Hoàng đẩy bay ra ngoài nhưng không hề có chuyện đó. Nàng vẫn ở vị trí ngang bằng với lão Hoàng. Đây quả đúng là không tự lượng sức! Nhưng một lát sau, lão Tuyền không còn nghĩ như vậy nữa. Bởi vì cô nương này đã chịu quá ba mươi chiêu dưới tay lão Hoàng. Thân thủ của nàng biến hóa rất nhanh, bước chân vững chãi mà mạnh mẽ, lúc di chuyển đẹp mắt lạ thường giống như đang phấn khích đi lang thang dưới trời mưa gió.

Lão Tuyền kinh ngạc kêu lên: “Huyền Cơ lão nhân! Người có quan hệ gì với Huyền Cơ lão nhân?”. Bước đi đó, rõ ràng là “man thiên phong vũ ngã độc bộ” [1] của Huyền Cơ lão nhân! Mắt lão Tuyền trở nên lạnh lẽo, ngay tức khắc cùng thanh kiếm Kích Nhạn tham gia trận giao tranh.

[1]: Một mình ta đi trong mưa gió đầy trời.

Hai lão Hoàng, Tuyền vốn là hai người với hai thanh kiếm, nhưng lúc này, vị cô nương trẻ tuổi chỉ cảm thấy hai thanh kiếm đã hòa làm một, hai người đó cũng như đã nhập thành một. Hai người từ những góc khác nhau cùng tấn công, phối hợp nhuần nhuyễn, hoàn hảo khiến cô nương đó dù có tránh né thế nào cũng đều bị kẹt ở giữa đường kiếm mạnh mẽ.

Thân hình nàng mắc kẹt liền bị lão Hoàng đâm trúng một kiếm, bay thẳng lên hiên nhà, ngã mạnh xuống sân, mũi kiếm sáng lóa kẻ vào giữa cổ.

Khúc Lâm Ý lạnh lùng nhìn tên trộm, nói với tiểu vương gia đang vội vàng bước ra vì bị kinh động: “Tiểu vương gia, đã bắt sống được rồi ạ!”. Nói rồi liền dung kiếm mở mạng che mặt của người đó ra. Mấy người đều sững sờ một hồi bởi dung nhan trắng trẻo và xinh đẹp của cô nương đó. Khúc Lâm Ý lắc đầu thở dài, một cô nương xinh đẹp như vậy mà lại vượt mái bằng tường vào đây ăn trộm.

“Người...” Tiểu vương gia vội vã bước mấy bước, nhìn rõ dung nhan của tên trộm, bỗng ngây người trong chốc lát. Hóa ra là cô nương mặc bộ đồ đỏ mà chàng đã gặp ở Quy Vân lâu chiều nay. Nhưng vai nàng đã trúng một nhát kiếm, môi không còn chút sắc đỏ nào, từ đầu tới cuối mím chặt kiên cường. Nàng không thèm nhìn tiểu vương gia nhưng chàng không rời mắt, chăm chú nhìn nàng.

Khúc Lâm Ý khẽ ho một tiếng, lão Hoàng và lão Tuyền bỗng nhiên biến mất. Nhưng trước khi đi, ánh mắt họ đều dừng lại trên thanh đao Khuynh Thành. Trong mắt hai bậc tiền bối võ lâm đều lộ rõ vẻ thèm muốn.

Người canh trong tháp Châu Ngọc đến báo, đã kiếm hết châu báu trong tháp, chỉ mất một thứ là cây trầm phượng lưu ly. Nhưng cây trầm phượng lưu ly đó lại là thứ không có giá trị và không được quan tâm nhất trong tháp Châu Ngọc. Cây trầm này tương truyền từng thuộc về một vị tiểu thư trong một gia đình vô cùng giàu có ở Giang Nam, nhưng không biết tại sao lại lưu lạc rơi ở trong vương phủ Tĩnh An. Mặc dù lưu ly huyết yển trên cây trầm lấy từ Tây Vực vô cùng quý giá nhưng trong tháp Châu Ngọc, đây lại là thứ vô cùng bình thường, chẳng có giá trị gì.

Cô nương này không sợ nguy hiểm đột nhập vào đây, bao nhiêu châu báu trong tháp Châu Ngọc đều không ngó tới mà chỉ lấy chiếc trầm này sao? Sự thực quả là khó tin, chiếc trầm này đáng để mạo hiểm cả tính mạng ư? Lẽ nào chiếc trầm này còn có giá trị nào đó mà người trong vương phủ không biết sao?

Khúc Lâm Ý vẫy tay, thị vệ tới chuẩn bị đưa tên trộm vào nhà lao.

Đột nhiên tiểu vương gia lên tiếng. Chàng nói: “Buông nàng ra!”.

Khúc Lâm Ý dường như không tin vào tai mình.

Quả nhiên tiểu vương gia nhắc lại: “Buông nàng ra!”.

Cặp mắt của chàng chăm chú nhìn cô nương đó không rời.

Trong lòng Khúc Lâm Ý run rẩy. Không phải tiểu vương gia của vương phủ Tĩnh An trúng tiếng sét ái tình với nữ tặc này chứ? Phải chăng nữ tặc này không những chỉ ăn trộm chiếc trầm phượng lưu ly mà ngay đến cả trái tim của tiểu vương gia, thị cũng đánh cắp luôn rồi? Khúc đại tổng quản sững sờ.

Nàng đứng lên, nhìn tiểu vương gia, cúi đầu nói: “Chàng để ta đi sao?”.

Vật lộn một hồi, sắc mặt nàng trắng lả thường, cặp mắt sáng khiến người khác phải ngạc nhiên, trang phục tối màu ướt đẫm càng làm thân hình yếu đuối của nàng lộ rõ, toàn thân toát lên vẻ đẹp rung động lòng người.

Tiểu vương gia nén không được liền hỏi: “Nàng không nhớ ta sao?”.

Cô nương đó lộ vẻ bối rối.

Tiểu vương gia cảm thấy trong lòng trống rỗng. Chàng vừa mới cảm nhận được sự vui mừng ngạc nhiên vì cuộc gặp gỡ tình cờ, vậy mà cảm giác đó bỗng nhiên biến mất.

“Hôm nay nhờ có sự giúp đỡ của nàng, ta mới có thể thoát thân khỏi Quy Vân Lâu”.

Sự nghi hoặc hiện lên trong mắt nàng: “Cho nên vì tiền một bát mì mà chàng để ta đi sao?”

Khúc tổng quản đứng bên, nghe câu chuyện. Dù sao cũng không mất thứ gì quý giá, nếu tiểu vương gia nói thả người thì thả vậy.

“Vị cô nương này, cô hãy mau đi đi, đừng hỏi nhiều như vậy nữa”. Nói xong, Khúc tổng quản lập tức có cảm giác một tia nhìn sắc nhọn lướt qua người mình, ông ngạc nhiên phát hiện ra sắc mặt của tiểu vương gia không mấy dễ coi.

Nàng cúi đầu nói: “Đa tạ!” rồi đi ngay mà không quay đầu lại.

“Nàng... Nàng tên là gì?” Tiểu vương gia bỗng hướng về phía xa, cất tiếng hỏi.

Vị cô nương đó dừng bước, không quay người lại, khẽ đáp: “Đường Duyệt”.

Đường Duyệt. Đường Duyệt. Hóa ra nàng tên là Đường Duyệt. Tiểu vương gia lẩm nhẩm đọc đi đọc lại cái tên này mấy lần ở trong đầu.

“Truyền gọi lão Hoàng và lão Tuyền tới thư phòng của ta”. Mãi tới khi nàng bước ra khỏi vương phủ, tiểu vương gia vẫn trông theo bóng hình nàng.

Khúc tổng quản lau mồ hôi, đáp: “Vâng”.

Đêm đã khuya, nến trong thư phòng vương phủ Tĩnh An vẫn còn được thắp sáng.

“Vây ý của hai người là vị cô nương đó có quan hệ với Huyền Cơ lão nhân phải không?”

“Tiểu vương gia, Huyền Cơ lão nhân chỉ có một nam đồ đệ và một cô cháu gái, nhưng cô nương đó bị tật nguyên bẩm sinh. Năm năm trước, hai người đó đã mất tích, cho nên cô nương đột nhập vào vương phủ đêm nay không thể là cháu gái của Huyền Cơ lão nhân được. Nhưng không hiểu tại sao lại học được bộ pháp “man thiên phong vũ ngã độc bộ”. Đáng tiếc nội công của cô nương đó còn quá non kém, kinh nghiệm đối địch còn thua xa lão. Bằng không vẫn còn chịu được hơn ba mươi chiêu nữa chứ không đến nỗi bại nhanh như vậy”.

“Chỉ có một điểm mà lão nghĩ mãi không thông. Tại sao thanh đao Khuynh Thành lại rơi vào tay cô nương đó?”. Lão Tuyền đang vuốt ve bộ râu, bỗng lên tiếng.

Lão Hoàng dừng lại, cũng lắc đầu: “Thanh đao nổi tiếng như vậy lại rơi vào tay một người không thể sử dụng nó, thực là đáng tiếc! Quá đáng tiếc!”.

Tiểu vương gia nghi hoặc nói: “Nhưng đao pháp của nàng ta cũng rất nhanh đó chứ!”.

Lão Hoàng nói: “Đúng vậy! Cô nương đó có nội lực bẩm sinh. Những cô nương bình thường khác chịu không nổi một kiếm của lão nhưng cô nương này lại sử dụng Khuynh Thành như một thanh đao bình thường thì thực là lãng phí”.

“Thanh đao Khuynh Thành?”. Trên mặt tiểu vương gia có chút thắc mắc.

“Tiểu vương gia có lẽ không biết. Thanh đao Khuynh Thành này hoàn toàn không phải vật tầm thường, độ sát thương của nó vô cùng lớn. Theo như lão biết, nó lưu lạc trong giang hồ đến nay đã hơn một trăm năm,

chỉ có một người có thể sử dụng thanh đao này, cũng chỉ có người đó mới có thể phối hợp sử dụng nó. Ngoài trường hợp ngoại lệ đó ra thì còn lại đều nhận lấy thương vong. Cho nên không những không khống chế được Khuynh Thành mà ngược lại còn hại không biết bao nhiêu người. Nhưng hai mươi năm nay, không hề có bất cứ tin tức gì về thanh đao này trong võ lâm. Không hiểu hà cớ gì lại rơi vào tay vị cô nương này”, Lão Tuyền giải thích.

“Cô nương này nắm giữ thanh đao nhưng lại không có ma thuật như người đó cho nên thanh đao này vẫn không thuộc về cô ta”, lão Hoàng thở dài nói.

“Thanh đao này có sát khí nặng như vậy, liệu cô nương đó có gặp nguy hiểm gì không?”. Tiểu vương gia lo lắng hỏi.

“Về điểm này... nếu không khống chế được Khuynh Thành, cuối cùng không có cách nào trở thành chủ nhân của Khuynh Thành thì chỉ có thể biến thành vật tế đao, bị sát khí của Khuynh Thành làm ệt mỗi...”

“Vậy có cách nào hóa giải không?”. Tiểu vương gia không tha, tiếp tục hỏi.

Hai lão nhìn nhau, không dám trả lời.

“Hai người nói chỉ có một người có thể sử dụng thanh đao này. Người đó là...”

“Người này.”

Trong mắt hai lão bỗng xuất hiện thần sắc kỳ quái, có gì đó như sợ hãi tột độ mà lại vô cùng kính trọng nhưng đều không muốn nói ra.

Đường Duyệt ra khỏi vương phủ Tịnh An thì đến một con ngõ nhỏ, nàng cảm thấy chán nản thất vọng chưa từng thấy.

Nàng bắt đầu luyện kiếm từ năm mười hai tuổi. Mỗi ngày dành ít nhất tám tiếng trong phòng lạnh, chịu đựng sự lạnh lẽo và cô đơn mà người thường không thể chịu được, cứ thế luyện ròng trong vòng năm năm. Nhưng nàng không thể ngờ tới, một vương phủ Tịnh An mà có thể rút đến tận cùng sự tự tin trong nàng. Nàng cho rằng bản thân đã nỗ lực hết mình, đối diện với tất cả mọi việc đều không dễ dàng. Thế nhưng khi giao tranh với hai lão Hoàng, Tuyền, nàng bỗng cảm thấy sợ hãi. Đó là cảm giác run rẩy khi cận kề cái chết, là cảm giác sợ hãi khi lần đầu tiên gặp kẻ địch mạnh như vậy.

Nàng đâu có biết mình đã đụng phải hai lão Hoàng, Tuyền sớm nổi danh trong giang hồ từ mấy mươi năm trước. Lĩnh chưởng của lão Hoàng mà nàng vẫn có thể cầm cự tới tận bây giờ đã là ngoài sức tưởng tượng. Người bị nội thương nghiêm trọng mà vẫn dám làm bừa.

Nàng có thể sống sót mà chạy thoát khỏi vương phủ Tịnh An, kể như là đã vô cùng may mắn.

Cửa chính của quán trọ đã đóng từ sớm, chỉ chừa cửa phụ cho những vị khách tới muộn, có tiểu nhị canh ở cửa. Đường Duyệt từ từ bước đến, nhưng tứ chi bất lực, chân không nhấc nổi, bị vấp ở ngưỡng cửa, toàn thân như đang đi trên nệm bông, không có cảm giác bị ngã xuống. Tiểu nhị giật mình kêu lên, vội vàng chạy lại đỡ, nhưng có một người đến trước cậu ta, kịp thời ôm lấy cô nương đó.

Tên tiểu nhị định nói điều gì, nhưng nhìn thấy vị công tử trước mắt là một người mặc áo gấm đeo đai ngọc, nhất thời không dám lên tiếng.

“Tiểu vương gia, bây giờ làm thế nào ạ?”. Một người đàn ông trung niên ở ngoài cửa bước vào, cất giọng trầm trầm hỏi.

“Đưa người về nhà”.

Đường Duyệt bị thương rất nặng, đã không nhận thức được khi vừa rời khỏi vương phủ, đằng sau nàng có người đi theo. Vốn dĩ, tiểu vương gia chỉ muốn biết nàng từ đâu đến, nhưng những câu đối thoại trong thư phòng làm chàng cảm thấy bất an, cho nên sau khi nghe mật thám báo tin, đã âm thầm đi theo sau.

Ngày hôm sau, tại vương phủ Tịnh An.

Hách Liên Minh Ngọc nhẹ nhàng mở cửa, người thị nữ hầu hạ bên trong vội vã hành lễ, chàng xua tay đuổi cô ta ra ngoài, một mình đi thẳng vào trong.

Căn phòng này được bố trí trang nhã, khác hoàn toàn so với các nơi khác. Bước vào trong phòng, chàng không dám đến gần giường, chỉ dám ngồi xa xa bên ngoài, cách một bức bình phong.

Lần đầu tiên gặp nàng, chàng không để ý đến diện mạo của nàng, chỉ chú ý đến hình dạng đáng sợ của nàng lúc ăn mỳ. Giờ đây nghĩ lại, nàng ăn như gió cuốn, nhìn dáng hình đó cũng cảm thấy rất đáng yêu.

Chàng cứ nghĩ miên man, nàng ấy từ đâu tới, tại sao phải vào vương phủ ăn trộm đồ?

Đôi mắt của chàng nhìn chăm chú vào bình ngọc trên cửa sổ, không biết tại sao, cuối cùng nghĩ đến làn da của nàng, còn trắng hơn mấy phần so với màu ngọc kia, lại không biết tại sao nàng thích mặc áo đỏ tươi như vậy.

Hách Liên Minh Ngọc ngồi ngây ra, nghĩ mông lung, ngồi nghĩ vẫn vơ đến mức thần thờ.

Hách Liên Minh Ngọc trầm nghĩ, Đường Duyệt, Đường Duyệt ơi. Đường Duyệt à, chàng nên xưng hô với nàng thế nào cho phải? Xưng hô thế nào để không thể hiện sự xa cách, lại vẫn thể hiện sự tôn trọng? Đúng là một vấn đề đau đầu.

Đường Duyệt bị nội thương rất nặng, Hách Liên Minh Ngọc đã cho người đi mời danh y đến vương phủ Tịnh An để chữa trị, và mời hai lão Hoàng, Tuyền thay nhau giúp nàng điều khí, đến tối ngày thứ ba nàng mới tỉnh lại. Nhưng người nàng nhìn thấy không phải là Hách Liên Minh Ngọc mà là Khúc Lâm Ý tới để đuổi khách.

Khúc Lâm Ý nhìn nàng, trầm lặng hồi lâu, cuối cùng cũng từ từ mở miệng: “Đường cô nương, cô nương bị thương chưa khỏi, ta vốn không nên làm phiền cô nương. Nhưng ta có vài lời cần phải nói rõ ràng với cô nương”.

Đường Duyệt lặng lẽ nhìn ông ta, không nói lời nào.

Không biết tại sao, ánh mắt trong veo của nàng nhìn Khúc Lâm Ý lại khiến cho ông không nói ra được những lời muốn nói, ông ta than một tiếng, nhưng vẫn nói tiếp.

“Đường cô nương, có lẽ cô nương biết tại sao tiểu vương gia cứu cô nương?”

Đường Duyệt lắc đầu. Khúc Lâm Ý nhìn chằm chằm vào nàng rồi nói: “Tiểu vương gia thích cô nương”.

Thích? Đường Duyệt hoài nghi nhìn Khúc Lâm Ý, nói: “Chúng tôi chưa bao giờ gặp nhau. Khúc tổng quản, ông hiểu lầm rồi”.

Khúc Lâm Ý cười, không muốn tiếp tục vấn đề này: “Coi như ta nhầm. Nhưng, tiểu vương gia trẻ tuổi tài cao, chưa tiếp xúc nhiều, hơn nữa do thân phận của cậu ấy, từ trước tới giờ không giao tiếp với những người trong giang hồ. Đường cô nương, cô nương...”

Đường Duyệt khẽ nói: “Khúc tổng quản, ta hiểu ý của ông, ta đã làm phiền lâu như thế, cũng đến lúc nên đi rồi”.

Khúc tổng quản đỏ mặt, ông vốn cho rằng đối phương thực sự là một cô nương giang hồ có lai lịch bất minh, thực sự không thể kết thâm giao với tiểu vương gia. Khúc Lâm Ý tự bắt mình phải gánh vác trách nhiệm nặng nề của tiểu vương gia, nếu như xảy ra chuyện gì, không biết phải ăn nói với vương gia và vương phi quá cố như thế nào? Cho nên ông đành nói: “Trời cũng đã tối, cô nương có thể ở đây nghỉ ngơi, sáng sớm mai ta sẽ dùng xe ngựa đưa cô nương ra khỏi thành”.

Đường Duyệt lại lắc đầu, nói: “Không cần thiết, làm ơn cho ta gửi lời cảm ơn đến tiểu vương gia, hãy nói với chàng ấy Đường Duyệt có việc gấp phải đi. Ân đức của chàng ấy, Đường Duyệt sẽ không bao giờ quên. Ngoài ra còn ...”.

Đường Duyệt đột nhiên ngừng lại không nói, dường như có chút do dự, rồi rút một vật từ trong tay áo, dùng hai tay đưa cho Khúc tổng quản: “Đây là chiếc trâm phượng ta vốn không nên lấy đi, xin trả lại quý phủ”.

Khúc Lâm Ý vội vàng xua tay, đẩy vật đó trở về chỗ cũ: “Cô nương đem hôm vào phủ đoạt bảo vật, nhưng lại không lấy đi những vật bảo bối đáng giá, chỉ lấy cây trâm phượng này. Thiết nghĩ cây trâm này có ý nghĩa rất lớn đối với cô nương. Đường cô nương, vật này, ta có thể làm chủ. Xin cô nương hãy mang theo, coi như để cảm ơn cô nương đã lượng thứ cho lỗi lầm của ta”.

Đường Duyệt mím môi, sắc mặt thay đổi, dường như trong lòng đang có sự xáo trộn, cuối cùng cũng nắm chặt cây trầm phương, khẽ nói: “Đa tạ ông, Khúc tổng quản”.

Đường Duyệt không do dự, không làm kinh động bất cứ ai, nàng thu dọn đồ đạc đi ngay trong đêm.

8. Chương 8: Đau Lòng

Phải mất một tháng trời, vượt qua những chặng đường đầy khó khăn, cuối cùng Đường Duyệt đã trở về Đường Gia Bảo.

Lần này nàng ra đi để tìm ấu thân ba món đồ trang sức đã lưu lạc bên ngoài nhiều năm trước. Thất bảo châu liêm, khuyên tai màu xanh của tổ mẫu, món đồ cuối cùng là cây trầm phương lưu ly. Đã mất cả nửa năm, nàng mới tìm lại đầy đủ ba vật đó. Nguyên nhân là do món đồ cuối cùng lại nằm ở vương phủ Tịnh An, cũng là món đồ khó lấy lại nhất, cho nên đến tận bây giờ nàng mới có thể trở về Đường Gia Bảo.

Không ngờ vừa mới trở về, nàng liền bị Đường Mạc biết được. Còn không đợi nàng mở lời, Đường Mạc mặt u ám nói: “Đường nữ hiệp sao đã trở về rồi? Phiêu du bên ngoài nửa năm vẫn còn nhớ cánh cửa của Đường Gia Bảo mở hướng nào sao, vinh hạnh quá!”.

Đường Duyệt ngậy người, khuôn mặt có chút ngượng nghịu, nói “Đại ca, huynh có phải đang trách muội không từ mà biệt, muội ra ngoài tìm ấu thân...”.

Đường Mạc lạnh lùng đáp: “Muội không cần phải giải thích với ta, ta đối với muội không là gì cả, muội chỉ cần biết đến mẫu thân độc nhất vô nhị của muội là được rồi”.

Mặt Đường Duyệt trắng bệch, nàng biết đại ca nói như vậy, nhất định đã rất tức giận. Nàng nghĩ một lúc lấy dũng khí nói: “Đại ca, huynh đừng nói như vậy, huynh nói như vậy muội... muội thấy rất buồn”.

Đường Mạc lạnh lùng nhìn Đường Duyệt: “Ồ, người như muội lại có thể buồn phiền sao? Muội đi, sao có thể không nói một tiếng? Ta đã nói với muội những gì, ra ngoài nhất định phải nói với ta! Muội đi nửa năm liền, lúc phụ thân hỏi, ta phải giải thích như thế nào? Muội đã xem ta là đại ca, cũng nên nói với ta một tiếng rồi đi chứ!”.

“Nhưng... nhưng muội đã viết thư để lại cho huynh rồi mà”. Đường Duyệt do dự nói, từ trước tới giờ Đường Mạc không có ấn tượng tốt đẹp với mẫu thân, nếu như biết được mẫu thân muốn nàng ra ngoài, chàng sẽ dễ dàng bỏ qua sao?

“Một tờ giấy mỏng manh có thể thay mặt muội nói với ta sao? Muội có coi ta là người thân của muội không đó, hay là trong lòng muội chỉ có một mình mẫu thân?”

“Huynh... đương nhiên là đại ca của muội mà”. Đường Duyệt không phải là người mềm miệng lạnh lợi, ở một số phương diện nào đó vẫn rất chậm chạp, trả lời rất rành mạch: “Đại ca, huynh đừng giận muội, muội ra ngoài lần này, đi tìm về đầy đủ những món đồ mà mẫu thân cần, mẫu thân biết được chắc chắn sẽ rất vui!”.

Câu nói này vô tình làm ngọn lửa trong lòng Đường Mạc bốc lên. Đường Mạc lạnh lùng cười, sự lạnh lùng đã bao phủ khắp khuôn mặt tuần tú ấy”. Muội cho rằng làm như vậy, bà ấy sẽ thích muội sao? Bao nhiêu năm qua, đây không phải là lần đầu tiên bà ấy giao uội làm những việc không thể làm được, muội ngốc đến nỗi không suy nghĩ nổi sao? Hay mắt đã bị mù nên không nhìn thấy?”

Đường Duyệt ngậy người, đôi mắt hiện lên một nỗi đau vô hình: “Đại ca, muội biết huynh rất tốt với muội, nhưng... bà ấy là mẫu thân của muội”.

“Đi đi, đi đi, ta mong lần này muội sẽ làm cho bà ấy vui!”. Đường Mạc xua xua tay giống như đang đuổi một con ruồi, đầu không ngoảnh lại, cứ thế bước đi.

Đường Duyệt đứng chôn chân ở đó, ngậy ra rất lâu mới lấy lại dũng khí đi về Khởi Âm Viên của Đường Tứ phu nhân. Đó vốn là chỗ ở của mẫu thân nàng, nàng đã không đến đây năm năm rồi, cũng nên trở lại nơi này. Nhưng giờ phút này khi đứng ở đây, nàng lại có cảm giác từng nhánh cây ngọn cỏ đều xa lạ, thấy mình như người ngoài. Mỗi lần có thị nữ đi qua nàng, họ đều thì thầm.

Đường Duyệt đành phải giả vờ không nghe thấy, nén lòng đi thẳng về phía trước, vừa mới bước lên bậc đá, đột nhiên nghe thấy giọng nói của một người: “Tiểu thư đến có việc gì ạ?”

Đường Duyệt ngẩng đầu nhìn, thị nữ tên Ngân Tâm đứng ở trên bậc đá.

“Ta... muốn gặp mẫu thân, mẫu thân có bận không?”

Ngân Tâm cười rất khách sáo: “Tiểu thư thứ lỗi, phu nhân đang nghỉ trưa, chỉ sợ giờ này không tiện đánh thức phu nhân dậy. Tiểu thư có việc gì xin hãy dặn dò nô tỳ”.

Đường Duyệt chau mày nói: “Nhưng ta có vật này, muốn tận tay giao ấu thân”.

Ngân Tâm cười rất ngọt ngào nói: “Tiểu thư, phu nhân đã dặn, nếu như là ba vật có phẩm đó, tiểu thư có thể trực tiếp giao cho tiểu nhân”.

Đường Duyệt không muốn đưa ba món đồ đó cho Ngân Tâm, nhưng nàng có thể nói gì hơn? Chỉ có thể ngoan ngoãn giao ba vật đó cho cô ta, ngay cả một câu phản đối cũng không thể nói, hay đúng ra là không dám nói.

“Mẫu thân, người cho Bảo nhi chuỗi ngọc minh châu để Bảo nhi chơi đi, đi mà!”

Đột nhiên nàng nghe thấy tiếng trẻ con trong nhà vọng ra, giọng nói rất đáng yêu. Đường Duyệt ngẩng người, lặng lẽ nhìn cánh cửa đóng chặt một hồi lâu, không nói được câu nào, trong lòng muốn khóc.

Từ lúc đi khỏi Đường Gia Bảo, nàng dường như đã nghĩ hết cách để tìm tung tích của ba bảo vật đó. Vật thứ nhất lấy được từ trong tay phu nhân bang Cự Sa, để có thể đổi lấy vật đó, nàng đã không tiếc thay vị phu nhân đó đi đến tận Nam Hải tìm về một viên ngọc châu to nhất, không có chút tỳ vết nào. Vật thứ hai đổi được từ trong tay một nữ tỳ làm việc cho Ôn gia ngày trước. Để bà ấy cam tâm tình nguyện giao nó ra, nàng đã phải trèo lên Hiểm Sơn để tìm thuốc chữa bệnh cho nhi tử bị bệnh nằm liệt giường của bà ấy, loại thuốc đó chính là mật của con rắn độc, nàng đã bị con rắn độc đó cắn một miếng, suýt nữa thì mất mạng. Vật cuối cùng, nàng bí mật vào vương phủ Tịnh An, bị hai lão Hoàng, Tuyền đánh một chưởng, hàn độc công tâm. Nhưng không ngờ, đến mật mẫu thân cũng không được nhìn, càng không thể tận tay giao những vật đó ấu thân, không được nhìn thấy nụ cười của mẫu thân, huống hồ là một câu khen ngợi.

Mẫu thân rốt cuộc đang nghỉ trưa, hay không muốn nhìn thấy nàng? Đường Duyệt có con dao sắc nhọn đang cứa vào lòng nàng, cổ họng cũng thấy nghẹn đắng.

Ngân Tâm dường như có chút do dự, khuôn mặt ửng hồng: “Tiểu thư, những vật này nô tỳ sẽ giao tận tay phu nhân, xin tiểu thư hãy trở về đi ạ”.

Đường Duyệt quay đầu, nàng đi rất nhanh, không thể lưu lại thêm một phút nào nữa, nàng sợ nàng sẽ phát điên, không kiềm chế nổi bản thân mà đi vào đó, hỏi mẫu thân tại sao. Tại sao, tại sao, tại sao? Rốt cuộc nàng đã làm sai điều gì, bao nhiêu năm như vậy mà nàng vẫn phải chịu đựng sự đối xử này? Tại sao mẫu thân lại ghét nàng như vậy, tại sao đến nhìn nàng một lần thôi bà cũng không muốn, tại sao phải như vậy? Tại sao? Đường Duyệt chạy một mạch, va phải người khác cũng không quay đầu nhìn. Tới vách đá sau núi, nàng quỳ xuống đất, những giọt nước mắt thi nhau lăn xuống, ướt sũng cả khuôn mặt.

Nàng cũng là nhi nữ do chính mẫu thân sinh ra, tại sao mẫu thân lại xem nàng như một người thừa, tại sao luôn luôn lạnh lùng, tại sao trông thấy nàng mà coi như không thấy? Đã hận nàng như thế tại sao lúc đầu còn sinh ra một nữ nhi như nàng? Đường Duyệt cứ thế khóc, dường như máu cùng theo những giọt nước mắt của nàng chảy ra.

“Lần nào gặp muội, cũng thấy muội khóc”. Đột nhiên có một giọng nói dịu dàng từ phía sau vang lên.

Đường Duyệt không ngoảnh đầu, nước mắt không ngừng rơi, đầu nàng vẫn cúi rất thấp, cảm thấy toàn thân lạnh buốt, má nóng hừng hực, nước mắt lạnh băng.

“Biết rõ được kết quả sẽ thế nào rồi, muội vẫn cố chấp. Tiểu Duyệt, muội thật ngốc quá, ngốc hơn cả ta”, người đó nói tiếp. “Trong đời người, có nhiều điều mình muốn nhưng lại không đạt được. Người mà muội thích, chưa chắc đã thích muội; thứ mà muội cần chưa chắc đã thuộc về muội; muội hao công tốn sức để có được tình yêu của người ấy, người ấy chưa chắc tiếp nhận. Yêu như thế, muốn đạt được như thế, nỗ lực như thế, cuối cùng vẫn giống nhau, vẫn không giành được. Tiểu Duyệt, ta nói, muội có hiểu không?”

“Nhưng... nhưng muội đã rất cố gắng, tại sao?”.

“Tiểu Duyệt, muội vẫn chưa hiểu. Cứ coi như muội cố gắng thêm nữa, người không thích muội thì mãi mãi vẫn không thích muội. Những việc tổn công vô ích, mấy năm nay, muội cố gắng làm, mỗi lần làm muội đều nói với ta, lần này mẫu thân muội sẽ nhìn muội với con mắt khác, nhất định sẽ thay đổi thái độ với muội, kết quả như thế nào? Một lần, hai lần ta đều thấy muội khóc, mẫu thân muội sẽ vĩnh viễn không bao giờ thay đổi, muội cũng không thay đổi, nhiều năm như vậy, đều không từ bỏ. Cứ coi như muội có khóc đứt ruột, khóc mù hai mắt, có thể thay đổi được mẫu thân muội hay sao? Tất cả những việc muội làm, bà ấy đều không nhìn thấy. Muội biết không, đôi mắt ta không nhìn thấy, nhưng trái tim của mẫu thân muội đã mù rồi, bà ấy ghét muội, không chút động lòng với những việc muội làm, muội có thể làm bà ấy thay đổi như thế nào?”.

“Muội chỉ cần cố gắng thêm chút nữa... muội cho rằng... chỉ cần cố gắng thêm chút nữa...”. Tiếng khóc của Đường Duyệt càng ngày càng nhỏ, cổ họng đã khàn đặc.

“Có nhiều việc, bản thân muốn làm, nhưng không làm nổi. Cũng giống như ta, sinh ra đã là một con mù, ông trời cũng sẽ không vì ta không thích, ta không đồng ý, ta không muốn mà thay đổi tất cả. Tiểu Duyệt, nếu như muội không muốn trở thành ta như ngày hôm nay, đừng cố chấp như vậy nữa, nó chỉ làm uội thêm đau khổ mà thôi, càng không thể thoát khỏi nó”.

Người đó ngừng một lúc, rồi dịu dàng nói: “Đến bây giờ muội cũng biến sự cố gắng thành thói quen rồi, lúc này muội khóc rất nhiều, nhưng chỉ cần mẫu thân muội nói một câu, muội vẫn có thể nhảy vào nước sôi lửa bỏng, vì bà ấy muội có thể làm tất cả, vì muội đã biến sự quan tâm của bà ấy thành mục tiêu lớn nhất của đời muội rồi. Cứ coi như ta khuyên muội từ bỏ, muội cũng không làm được. Chỉ cần muội thực sự từ bỏ tham vọng ấy, những việc vô công tổn sức mới có thể dừng lại, nỗi đau của muội mới có thể tan biến”.

“Tổng tỷ tỷ, đúng là sẽ có ngày không còn đau khổ sao?”. Đường Duyệt đột nhiên quay đầu hỏi, đứng sau nàng là cô nương Tống Uyển Từ xinh đẹp lẽ ra đã hương tàn ngọc vỡ từ năm năm trước.

Tống Uyển Từ nhẹ nhàng cười, nói: “Lúc nào người ấy vô tình, muội hãy vô tình hơn người ấy, muội sẽ không thấy đau khổ. Trên đời này, có rất nhiều việc không có cách nào để thay đổi, muội là người phàm, muốn mình không đau khổ, nên từ bỏ tất cả những tham vọng vô nghĩa kia, nếu không, chỉ sợ vĩnh viễn muội sẽ không bao giờ có được ngày đó”.

Tống Uyển Từ nói tiếp: “Tiểu Duyệt, ta biết, muội là một người rất kiên trì. Năm đó nếu như không phải là muội kiên trì, không từ bỏ tìm kiếm, phát hiện ra một con đường nhỏ từ trên núi thông xuống, lưng chừng vách núi thì có lẽ ta đã chết ở đó từ lâu rồi”.

Đường Duyệt lau nước mắt, lắc đầu: “Không, Tổng tỷ tỷ, đó là ông trời không muốn tỷ tỷ chết oan, mới để cho tỷ tỷ rơi xuống đoạn dài ở không trung mà không rơi xuống vực thẳm. Nếu như tỷ tỷ không có ý chí sinh tồn, cố gắng sống, coi như muội tìm thấy, tỷ tỷ không có ý nghĩa gì. Huống hồ, người cứu tỷ tỷ chính là Đào đại ca”.

Đôi mắt nàng tự nhiên hướng về phía rừng cây xa, nơi ở của Tống Uyển Từ cách đó không đến một trăm bước, nơi ấy cũng có thể tìm thấy Đào Vân. Sau khi sự việc năm năm trước xảy ra, Đào Vân không để Tống Uyển Từ đi quá xa, chàng chỉ sợ chăm sóc không tốt sẽ xảy ra việc ngoài ý muốn.

Đường Duyệt nói tiếp: “Năm đó muội đưa tỷ tỷ lên trên, tỷ tỷ đã sức cùng lực kiệt, hơn nữa muội không hiểu y thuật, cũng không biết cách chăm sóc người khác, sức khỏe của tỷ tỷ rất yếu, nếu như không có Đào đại ca đến kịp thời, chỉ sợ muội cũng không thể sống sót quay về”.

Tống Uyển Từ cười: “Ta biết, nhưng Đào Vân là đệ tử cuối cùng của ông nội ta, bằng hữu ta quen biết từ nhỏ, huynh ấy vì ta mà chạy vạy khắp nơi, nhưng là có nguyên nhân. Muội và ta không quen không biết, lại tình nguyện vì ta chịu khổ chịu cực, làm bạn với ta trong lúc gặp khó khăn, điều đó mới thật đáng quý”.

Đường Duyệt run run nói: “Muội chưa làm được gì cho tỷ tỷ, nhưng tỷ tỷ và Đào đại ca trong những năm qua đã ngấm dạy muội võ thuật, muội mới có thể nhanh đạt tới cảnh giới như vậy. Bằng không nếu chỉ với tố chất của muội, chỉ sợ năm năm cũng không có được một thanh tích nào cả. Lần ra ngoài này, trong những tình huống khó khăn có thể sử dụng những chiêu thức mà Đào đại ca đã dạy, muội chỉ sợ có người

nhận ra, nếu như vì muội mà làm liên lụy đến tỷ tỷ, làm cho người khác phát hiện ra tỷ tỷ, trong lòng muội càng cảm thấy khó chịu”. Người mà Đường Duyệt nhắc đến chính là Tô Mộng Châm.

Tống Uyển Từ đứng một bên, khuôn mặt dịu dàng bỗng nhiên thay đổi, sự phẫn nộ đã cất giấu trong lòng nàng bao nhiêu năm nay, khi nghe Đường Duyệt nhắc đến liền lạnh lùng đáp: “Đạo lý trên thế gian này đúng là bị thay đổi rồi, những kẻ làm việc ác không sợ người ta biết, ngược lại, những người bị hại lại phải cố gắng ẩn nấp khắp nơi”.

Đường Duyệt nhận ra mình đã vô tình nhắc đến nỗi đau của Tống Uyển Từ, tự nhiên trong lòng thấy thấp thỏm, bao năm nay nàng luôn luôn tránh không nhắc tới tên Tô Mộng Châm trước mặt Tống Uyển Từ, không hiểu tại sao hôm nay lại lỡ miệng, khuôn mặt bỗng nhiên trắng bệch.

Tống Uyển Từ mặc dù không nhìn thấy sự thay đổi trên nét mặt của nàng, nhưng nhận thấy khẩu khí nghiêm khắc, bèn có ý nói lỏng ra: “Lúc đầu Đào đại ca đưa ta đến Đường Gia Bảo, vốn đã rời đi, nếu như trong lòng huynh ấy không cảm thấy bất an giữa đường quay lại, chắc ta cũng không sống được đến ngày hôm nay. Tiểu Duyệt, những gì muội nói ta đều hiểu, có rất nhiều chuyện không phải muội muốn tránh mà có thể tránh được. Muội không tìm hấn, hấn cũng sẽ tìm thấy muội, chỉ sợ nhắc lại chuyện cũ, không tránh khỏi đau lòng”.

Gió lạnh thổi vù vù, vạt áo Tống Uyển Từ bay phấp phới, toàn thân lộ ra một vẻ đẹp mỏng manh, yếu ớt.

Đường Duyệt than một tiếng, nàng không hiểu, tại sao Tống tỷ tỷ đẹp như vậy mà lại có kẻ nhẫn tâm đối xử với tỷ tỷ ấy như thế, vèn vèn chỉ vì một quyển Ly hận kinh, lẽ nào một tình nhân sống sờ sờ lại không bằng một quyển sách sao?

Tại Tống Uyển Từ rất thính, nghe thấy tiếng than của Đường Duyệt, nàng cười rất miễn cưỡng: “Muội không nên buồn vì ta, mỗi người đều có một số phận. Nếu như thực sự muội không có cách nào từ bỏ, hãy tiếp tục cố gắng. Ta hy vọng, một ngày nào đó mẫu thân muội sẽ tiếp nhận muội”.

Đường Duyệt vừa muốn nói gì đó nhưng Tống Uyển Từ đã xua tay ngăn nàng lại.

Quả nhiên không lâu sau thì thấy Đào Vân với khuôn mặt trầm tĩnh đang bước tới: “Ồ đây gió rất lớn!”. Chàng gật đầu với Đường Duyệt, dịu Tống Uyển Từ chậm chậm bước đi. Đường Duyệt nhìn đằng sau lưng họ, bỗng nhiên có chút khó chịu. Đào Vân vì Tống Uyển Từ, năm năm vẫn quanh quẩn sau núi, đi theo, chăm sóc Uyển Từ. Nhưng mặc dù hận Tô Mộng Châm, Tống Uyển Từ vẫn không thể quên được người đó. Cứ như thế, tấm chân tình của Đào Vân đại ca cũng bị phó mặc cho dòng đời trôi nổi.

Cho đến tận lúc hai người đồng cam cộng khổ đó dần biến mất khỏi tầm mắt, Đường Duyệt mới đứng dậy, nhìn những đám mây xa xa, ánh mắt mơ màng, nàng không hiểu, thực sự không hiểu, những việc trên đời này, tại sao đều khó thực hiện như vậy, những người trên đời này, vì có gì mà lại gắn chặt với nhau đến thế?

Đường Mạc chia tay Đường Duyệt, trở về lạc viên của mình, sau khoảng nửa tuần hương, thấy từng đoàn người vội vàng chạy qua, chàng chau mày: “Quần gia, xảy ra chuyện gì vậy?”

Sắc mặt Đường quần gia rất nghiêm trọng, khẽ nói với Đường Mạc: “Đại thiếu gia, vừa rồi ở Biệt Viện đến báo, Cương thiếu gia, cậu ấy... bị người ta giết chết rồi”.

Sắc mặt Đường Mạc thay đổi hẳn, Đường Cương là con trưởng của tam thúc, võ công trí tuệ thuộc loại bậc nhất trong Đường Gia Bảo, mấy năm gần đây đã tự mình phụ trách nhiều việc, hưởng hồ, người đang ở Đường Gia Bảo, làm sao có thể bị người khác giết chết?

Đường Mạc vội vàng hỏi: “Gặp nạn ở đâu?”.

Đường quần gia đáp: “Ở dốc Lạc Nhật”.

Đường Mạc không chút do dự: “Chuẩn bị ngựa!”.

Đường quần gia lưỡng lự hỏi: “Đại thiếu gia, lão gia đã biết tin...”.

Đường Mạc lạnh lùng đáp: “Ta biết phải xử lý như thế nào, việc này không nên để nhiều người biết, tốt nhất hãy đi nói với tam thúc trước”.

“Vâng!”

Đường Mạc vừa đánh ngựa ra khỏi chuồng ngựa thì nhìn thấy Đường Duyệt đang cúi đầu bước tới, chàng ghìim dây cương dừng lại trước mặt Đường Duyệt: “Lên ngựa!”.

“Dạ?”. Đường Duyệt ngẩn người nhìn Đường Mạc đang ngồi trên ngựa nhìn nàng, nhất thời không có phản ứng gì.

Đường Mạc giơ tay kéo Đường Duyệt lên lưng ngựa: “Ngồi cẩn thận!”. Quất một cái, con ngựa chồm lên, phi rất nhanh ra khỏi Đường Gia Bảo, chạy một mạch tới con dốc.

“Đại ca, đã xảy ra chuyện gì, chúng ta đi đâu vậy?”. Đường Duyệt ôm chặt eo của Đường Mạc, ngạc nhiên hỏi.

Mặt Đường Mạc u ám, lo lắng nói: “Đường Cương chết rồi!”.

Đường Duyệt ngây người, nhất thời không nói được câu nào. Trong ấn tượng của nàng, Đường Cương là một người có võ công cao cường, một cao thủ trong thế hệ trẻ của Đường Gia Bảo, làm sao có thể...

Không bao lâu đã đến được dốc Lạc Nhật.

Ở đây có người của Đường Gia Bảo đang xem xét, nhìn thấy hai người Đường Mạc và Đường Duyệt đến, bèn vội vàng hành lễ: “Đại thiếu gia...”, rồi người đó đứng ngậy một lúc, chuyển ánh mắt sang phía Đường Duyệt đang mặc một bộ áo màu đỏ, “Tiểu thư...”.

Đường Duyệt cũng ngậy ra, qua bao nhiêu năm, nàng vẫn chưa quen với cái tên tiểu thư mà người trong Đường Gia Bảo gọi nàng. Bọn họ ngắc ngứ, trong lòng nàng cũng thấy không thoải mái. Cho nên những lúc bình thường, có nhiều người nhìn thấy nàng mà coi như không gặp, còn nàng thấy trong lòng nhẹ nhàng hơn. Rốt cuộc nàng không phải là tiểu thư chính thống của Đường Gia Bảo, cách xưng hô này với nàng cũng chỉ khiến nàng thấy thêm nặng nề mà thôi.

Đường Mạc đi thẳng tới xem xét thi thể của Đường Cương.

“Đại thiếu gia, Cương thiếu gia bị người ta đâm chính diện, một nhát trúng tim, thiếu gia xem, vết thương ở đây”.

Đường Mạc nhìn vết thương ở trước ngực Đường Cương, sắc mặt có chút sợ hãi: “Một nhát xuyên tim?”.

Không, Đường Cương không thể nào bị một người chính diện đâm một nhát xuyên tim được, mặc dù võ công của địch thủ giỏi đến cỡ nào, chàng ấy cũng không có một cơ hội phản kháng sao? Nếu như không có cách nào chống trả, Đường Cương cũng không ngu ngốc đến nỗi đứng nguyên một chỗ đợi đối phương giết chết. Chàng từ từ quan sát, ở phía sau tai của Đường Cương có một vết máu màu đỏ rất đáng nghi. Đường Mạc nghĩ một lúc, liền đứng dậy, tìm khắp xung quanh xem có điểm đáng nghi ngờ nào không.

Đường Duyệt từ từ bước tới, ngồi xuống, đặt tay lên mặt của Đường Cương, nhẹ nhàng vuốt đôi mắt chàng khép lại. Không ngờ, một cao thủ trong thế hệ trẻ của Đường Gia lại có thể chết không minh bạch ở con dốc Lạc Nhật này.

Dốc Lạc Nhật. Lúc này, mặt trời đã khuất sau núi, bóng tối chạng vạng khiến trong lòng mọi người dâng lên một nỗi sợ hãi vô hình.

“Đại ca, huynh có nhận ra đây là hành động của kẻ nào không?”. Đường Duyệt do dự hồi lâu mới hỏi.

Đường Mạc lạnh lùng đáp: “Ma Giáo”.

Đường Duyệt ngậy người. Mặc dù Ma Giáo từ lâu đã bất hòa với Đường Gia Bảo, nhưng mấy năm gần đây cũng không có động tĩnh gì lớn, tại sao lại tấn công một tiểu bối của Đường gia? Huống hồ lại chọn một địa điểm cách Đường Gia Bảo gần như vậy, điều này chẳng phải đồng nghĩa với việc chính thức khiêu khích Đường Gia Bảo hay sao?

“Đại hội kiểm pháp đang tới gần, Đường Cương là một trong những cao thủ của Đường Gia Bảo tham dự đại hội này. Hành động lần này của Ma Giáo chẳng qua là sự đánh động trước đại hội. Nếu như đối phương hoang mang, nhất định sẽ trúng kế của họ”. Trầm ngâm một hồi lâu, Đường Mạc nói: “Về thôi!”.

Tên thị vệ đứng bên kia đã dùng vải trắng che lên thi thể của Đường Cương, một tay thò xuống định công chàng lên.

Tay của Đường Mạc đã đặt lên yên ngựa.

Bỗng trước mắt xuất hiện một vết sáng, một giọng nói ngọt như đường cất lên: “Đường đại thiếu gia muốn đi đâu vậy?”.

Tất cả mọi hành động đều ngưng lại, mắt Đường Duyệt chớp chớp nhìn về phía người mới đến.

Một nữ nhi dung mạo xinh đẹp khoác trên mình một bộ y phục màu xanh đậm, giống như một làn gió, bước nhanh tới trước mặt mọi người. Đôi lông mày đẹp như vàng trắng khuyết, nụ cười ngọt ngào, đôi mắt hướng về phía Đường Duyệt. Trong một đám người, người đầu tiên cô nương ấy chú ý đến không phải là một nam nhân, mà là một cô nương xinh đẹp giống như mình vậy, trước tiên nhìn quanh một cái rồi mới đi vào chủ đề chính.

Ánh mắt của Liễu Nguyệt Mi nhìn khắp Đường Duyệt một lượt, thấy làn da nàng trắng như tuyết, đôi mắt như một vì sao long lanh tỏa sáng, ánh mắt có chút lạnh lùng, sau đó đôi mắt đen tuyền ấy mới nhìn sang phía của Đường Mạc, nhẹ nhàng nói: “Đường đại thiếu gia chưa hỏi ta có đồng ý hay không mà đã đưa huynh ấy đi sao?”.

Đường Mạc cười lạnh lùng: “Đường Cương là người của Đường Gia Bảo, ta mang huynh ấy đi, có gì không đúng?”.

Đôi lông mày của Liễu Nguyệt Mi nhướng lên, chiếc roi đen bóng loáng trên tay nàng đang xoay đi xoay lại: “Vật gì ai săn được, nghiễm nhiên là của người ấy, đến đạo lý đơn giản như thế mà Đường đại thiếu gia cũng không hiểu sao?”.

Ẩn ý trong lời nói ấy quá rõ ràng, Đường Cương không phải là người, mà là một con vật mà nàng săn bắt được. Ánh mắt Đường Mạc lạnh như băng, Đường Duyệt lo lắng quan sát tình hình, trong lòng có một dự cảm không lành.

Câu nói vừa dứt, Liễu Nguyệt Mi liền cười lớn bước tới phía thi thể của Đường Cương. Không đợi Đường Mạc mở lời, bốn người thị vệ bước lên trước. “Cô nương, xin dừng bước!”

Liễu Nguyệt Mi khẽ cười, nhẹ nhàng nói: “Ta không dừng!”

Bốn thị vệ nhìn nhau, vừa mới mở lời ngăn chặn, đột nhiên trước mắt một tia sáng lóe lên. Sự việc đột nhiên thay đổi! Chỉ nghe thấy một tiếng “hự”, bốn tên thị vệ không kịp phản ứng ngã nhào xuống đất!

Đường Duyệt mở to mắt kinh ngạc “Đại ca, cẩn thận!”.

Đường Mạc khi chưa rõ ý định của đối phương thì không muốn ra tay ngay, nhưng lúc này chàng không còn quá thận trọng nữa. Bốn tên thị vệ đã chết, cô nương này ra tay rất nhanh, thậm chí chàng còn không kịp nhìn rõ, bốn tên thị vệ cũng không kịp kêu lên một tiếng, vị cô nương này quả thực ra tay rất tàn bạo!

Trong nháy mắt, hai người đã xuất chiêu, mỗi bên đều lùi lại.

Liễu Nguyệt Mi lùi lại mười bước mới miễn cưỡng dừng lại, cười mỉa nói: “Đường đại thiếu gia danh bất hư truyền, quả nhiên nội công thâm hậu, Nguyệt Mi bái phục!”.

Đường Mạc hắng giọng lạnh lùng: “Người giết Đường Cương, giờ lại muốn ngăn cản ta, lẽ nào muốn biểu thị sự ngưỡng mộ?”.

Liễu Nguyệt Mi cười lạnh lùng, chiếc roi quất xuống đất vùn vụt: “Đương nhiên không phải. Hôm nay ta muốn xin sự chỉ giáo của Đường thiếu gia”.

Ánh mắt Đường Mạc nảy lửa: “ Ta không thèm đấu với một người vô danh tiểu tốt, rốt cuộc người là ai?”.

Liễu Nguyệt Mi khẽ cười: “Bái Nguyệt Giáo Thanh Mộc sứ giả Liễu Nguyệt Mi, xin Đường đại thiếu gia chỉ giáo!”.

Bái Nguyệt Giáo? Đường Duyệt kinh ngạc, không phải chính là Ma Giáo mà chúng nhân chính đạo xem thường ư? Sao lại xuất hiện ở nơi này, không những đã giết chết Đường Cương, thậm chí còn muốn thách đấu với Đường Mạc?

Trong lúc nói, Đường Mạc đã rút kiếm ra. Ánh kiếm sắc lạnh, thanh kiếm Lưu Sương hướng xuống dưới đất, lạnh lùng chỉ thẳng vào Liễu Nguyệt Mi.

“Không ngờ một sứ giả Ma Giáo lại xuất hiện ở nơi này, xem ra lần này muốn mang đầu Đường mỗ đi?”. Đường Mạc cười nói, khóe miệng nhếch lên, hiện ra một đường cong sắc nhọn.

Liễu Nguyệt Mi rất tự tin nói: “Sớm đã nghe trên giang hồ đồn đại về sự lợi hại của Cửu Thức Đường gia, nhưng không ngờ đến người cũng tuấn tú như vậy, Nguyệt Mi rất muốn đưa người về làm tướng công của ta”.

Đường Duyệt nghe thấy rất kinh ngạc, một người lạnh lùng như đại ca Đường gia, lại... lại bị trêu ghẹo một trận như vậy. Quả nhiên, đúng với suy nghĩ của nàng, sau khi nghe xong, Đường Mạc nổi hết gân xanh, rất tức giận.

Liễu Nguyệt Mi miệng nói thì dễ nhưng không dám ra tay, chiếc roi vùn vụt bay trong không trung, thân hình di chuyển rất nhanh, chiếc roi trong tay vung ra càng mạnh, trong nháy mắt, dường như đang ngằm hướng về Đường Mạc. Đường Mạc sớm đã biết ý định ẩn trong những hành động đó, kèm với sự giễu cợt trong những lời nói, trong lòng rất tức giận, ngay lập tức xuất chiêu, sẵn sàng đánh trả.

Chỉ nghe thấy tiếng “bộp”, chiếc roi đen bóng cuộn lại cùng với thanh kiếm màu bạc, dường như gắn chặt vào nhau!

“Đường tướng công, coi như chàng muốn cùng ta trở về, cũng không nhất thiết phải gấp gáp như thế này!”. Liễu Nguyệt Mi cười nói, lông mày dường như đang chau cả lại.

Đường Duyệt đứng bên cạnh theo dõi, lau đám mồ hôi lạnh vừa toát ra. Từ trước tới giờ nàng chưa từng gặp một cô nương nào to gan đến vậy, giữa thanh thiên bạch nhật, lại dám giễu cợt Đường đại thiếu gia.

Đột nhiên nàng nghe thấy tiếng cô nương ấy kinh ngạc kêu lên, sắc mặt thay đổi hoàn toàn, “soạt, soạt, soạt, soạt”, chiếc roi của Liễu Nguyệt Mi bỗng bị Đường Mạc chém thành chín đoạn.

“Người... người...”. Liễu Nguyệt Mi ngây người nhìn những đoạn roi bị chém đứt, trên mặt lộ vẻ sợ hãi. Trong lúc đánh nhau, nàng còn phân chia nội lực trên khắp cơ thể, vốn không thể nào bị đánh bại, nội lực có thể làm tan hết đất đá, làm sao có thể dễ dàng bị bại trận như vậy được?

“Cửu Thức Đường gia”, Liễu Nguyệt Mi rất tức giận, dường như hàm răng đã bị nàng nghiền nát hết. Nàng không ngờ rằng chiêu đầu tiên mà đối phương xuất ra lại là tuyệt kỹ thành danh của Đường gia, mà nàng dường như không thể đối phó lại được, bất ngờ “A” lên một tiếng: “Quả nhiên lợi hại, không hổ thẹn là tuyệt học của Đường gia!”.

Đường Mạc lạnh lùng nhìn Nguyệt Mi: “Còn dám đưa ta về nhà không?”.

Đường Duyệt suýt nữa ngã nhào, dường như không dám tin Đường Mạc lại nói ra những lời như vậy, đúng là...

Lạnh lùng hắng giọng, Liễu Nguyệt Mi giậm chân tức giận, nhẹ nhàng nói: “Còn không mau ra đây, chờ ta bị bọn họ đánh chết hay sao?”.

Đường Duyệt chỉ thấy trong nháy mắt lại xuất hiện thêm ba người nữa.

“Một đầu bốn, xem ra muốn lấy mạng Đường mỗ đây?”. Đường Mạc mỉm cười, nhìn ba người mới xuất hiện.

“Biết thế là tốt!”. Liễu Nguyệt Mi tức giận nói.

Người mặc áo xám nói: “Tên kia chết chắc, không cần nhiều lời”.

Người áo trắng nói: “Ta muốn cô nương kia, nàng ấy trông đẹp quá!”.

Người áo xanh vỗ tay, cười vang: “Đã sắp xếp ổn thỏa, cứ như thế đi”. Ngay lập tức, người áo xanh quay sang nhìn Đường Duyệt chăm chăm, rồi nói với tên áo trắng: “VẬY, nương tử kỹ nữ tối nay sẽ thuộc về người, còn cô nương ấy để cho ta!”.

Người áo trắng lắc đầu: “Không được, không được, ta muốn cô nương ấy!”.

Liễu Nguyệt Mi tức giận không biết làm thế nào, nếu chiếc roi không bị chém đứt, nàng ta sẽ đánh cho tên áo trắng một cái: “Người bị cô nương ấy làm cho điên đảo rồi sao? Dám không chịu chấp hành mệnh lệnh!”.

Người áo trắng đứng ngậy người nhìn Liễu Nguyệt Mi: “Bề trên muốn chúng ta giết chết Đường Mạc, nhưng không nói muốn giết cô nương ấy!”. Hắn nói, trên mặt lộ ra một vẻ rất hiền lành, sau đó lại ngậy người nhìn Đường Duyệt, nói: “Mỹ nhân, làm phu nhân của ta nhé!”. Sau đó chỉ sang người mặc áo xanh nói: “Hắn rất đào hoa, đã có rất nhiều nương tử rồi. Còn ta một người cũng chưa có, làm nương tử của ta nhé!”.

Người áo xanh lạnh lùng nói: “Người không thấy bên cạnh đang có người cần giải quyết kia sao, giải quyết hắn trước rồi hãy nói sau!”.

Đường Duyệt trợn trừng mắt, Ma Giáo chúng nhân đều không tuân theo phép tắc đạo lý mà hành động như vậy sao? Làm sao mới gặp mặt mà đã xưng một điều tướng công, hai điều nương tử như thế chứ? Nhìn thấy Đường Mạc đang bị bao vây tứ phía, nàng có phần lo lắng, khẽ nói: “Đại ca, bọn họ dường như đều có chủ định, chúng ta..”.

“Muội không nghe thấy bọn chúng muốn giải quyết ta ư?” Đường Mạc nhìn nàng, nhẹ nhàng nói: “Bọn chúng đã tới đây, sẽ không dễ dàng đi như vậy đâu”.

Đường Duyệt nghe Đường Mạc nói, tay cũng bất giác nắm chặt cán đao.

“Một cô nương xinh đẹp như vậy mà cũng biết vô công!”. Người áo trắng ngạc nhiên nói, mắt mở to.

Đường Mạc đứng chắn trước Đường Duyệt, trong ánh mắt toát lên vẻ lạnh lùng.

Người áo xanh lạnh lùng cười, ra tay. Hắn phi một nhát, ít nhất có mười loại ám khí khác nhau nhất loạt hướng về Đường Mạc. Hành động rất nhanh, tàn nhẫn, chính xác, lạnh lùng.

Cùng lúc đó, người áo trắng nhanh chóng tung đạn ra, nhìn hình dáng hắn thực sự giống một người đứng ngoài cuộc, nhưng đạn mà hắn tung ra, dường như đã có âm mưu từ lâu. Tay hắn múa đôi đao sáng lóa, nhắm thẳng hướng Đường Mạc. Nếu như tránh ám khí, Đường Mạc nhất định phải nhảy lên trên, vậy chỉ có một con đường chết, chàng bị người áo trắng bao vây chặt.

Đường Duyệt đứng sau Đường Mạc, thấy rất rõ, một nửa ám khí đều rất tinh vi, ánh lên màu xanh nhạt, trong ám khí đó chứa chất độc! Bọn họ phối hợp với nhau rất nhịp nhàng, rõ ràng lúc nói chuyện vừa rồi đã bố trí người lấy tính mạng Đường Mạc.

Đường Mạc lại không né tránh, thanh kiếm trong tay di chuyển rất nhanh.

Đường Duyệt biết, chiêu thức Đường Mạc dùng là chiêu thức thứ ba trong Cửu Thức Đường gia: Nhật Chiếu Cửu Châu! Trong nháy mắt, nàng đột nhiên hiểu ra, Đường Mạc không muốn tránh là do sợ ám khí làm hại nàng! Hai bên giao đấu khiến cho long trời lở đất, sắc trời thay đổi!

Trong nháy mắt, toàn bộ ám khí đã biến mất.

Đường Mạc đã bay lên không trung tiếp chiêu người áo trắng. Hai người giao đấu nhiều lần, hình dáng hai người trên không trung phân rõ hai đường.

Đường Duyệt không suy nghĩ, rút đao ra.

“Lão đại, nhìn xem, Khuynh Thành!”. Liễu Nguyệt Mi chau mày ngậy người nhìn, đột nhiên hét lên.

Người áo xám đứng yên này giờ cũng xuất chiêu, phi nhanh áp sát Đường Duyệt.

Đường Duyệt rút đao ngăn được hai thanh đoản đao của đối phương.

Trong ánh mắt của đối phương tràn đầy sự tức giận, trận đấu lại xảy ra với tốc độ rất nhanh. Trong nháy mắt binh khí va chạm vào nhau, hấn đột nhiên cười rất lạnh lùng, cán đao xoay một vòng, thanh đao hai lưỡi đột nhiên bị chẻ ra.

Đường Duyệt kinh ngạc vạn phần, thanh đao thực sự đã bị chẻ ra, lưỡi đao bị chia thành nhiều phần, giống như một bông hoa tươi sắc nhọn, xuyên qua Khuynh Thành, đâm thẳng vào nàng. Đường Duyệt đành phân lực Khuynh Thành ngăn cản bông hoa sắc nhọn nhất trên thế gian này, không ai ngờ tâm đao đột nhiên thay đổi, từ nhị hoa phóng ra một quả nho nhỏ tròn tròn.

Thậm chí Đường Duyệt không kịp thấy rõ đó là vật gì, đã bị người đó dùng sức đẩy lùi.

“Đại ca!”. Nàng hốt hoảng kêu lên, nhìn thấy vật đó luồn vào vai trái của Đường Mạc.

Người mặc áo trắng từ trên không trung hạ dần xuống đất, lập tức cười vang, đứng cùng với ba người kia.

“Đường đại thiếu gia, ngươi có thể chống lại sức mạnh thanh đao sắc nhọn của ta, quả nhiên không đơn giản!”. Người áo xám cười, nói, nhưng trong ánh mắt không có ý cười.

“Vừa rồi ta phát hiện có một vết thương rất nhỏ sau tai của Đường Cương, các người chẳng qua muốn dùng vết thương trên ngực để che giấu vết thương thật dẫn đến cái chết của huynh ấy”, Đường Mạc ôm cánh tay phải, lạnh lùng nói.

Thì ra đầu đao có chứa ám khí, người bình thường không chú ý sẽ không phát hiện ra, cũng không phòng bị. Tên áo xám lợi dụng thanh đao hai lưỡi đâm từ đằng sau, Đường Cương tất nhiên sẽ không kịp phản ứng liền trúng kế, người đối đầu với chàng nhằm cơ hội này đâm một nhát vào ngực, do đó Đường Cương mới không thể tin được, chết không nhắm mắt.

Đường Mạc mặc dù đã ngầm đoán ra, nhưng chàng thực sự không biết ám khí nằm trong tay kẻ nào, vừa rồi tên áo xanh phóng ám khí, chàng nhất thời không chú ý, cho rằng chính hắn là sát thủ phóng ám khí, không ngờ ám khí không phải nằm trong tay hắn, mà lại được cất giấu trong thanh đao kia, thực là làm người khác không thể phòng bị.

Liễu Nguyệt Mi cười lớn: “Đường đại công tử, ngươi có biết cũng đã quá muộn, ngươi đã biết ám khí độc môn của lão đại nhà ta, vậy thì lão đại nhà ta không thể không giết ngươi! Chỉ bằng ngươi cầu xin ta, tự phé bỏ võ công, ta có thể ban cho ngươi chút ân huệ là theo ta về nhà làm tướng công, cùng ta động phòng hoa chúc!”.

Người áo xanh cười lạnh lùng: “Thanh Mộc sứ giả, câu nói này nếu để người khác nghe thấy, há chẳng cho rằng trong Bái Nguyệt Giáo không có anh tài hay sao? Mà phải đưa một tiểu tử mặt lạnh về nhà?”.

Liễu Nguyệt Mi cười: “Lam Thiên Tinh, ngươi nói gì vậy? Thập nhị đường chủ toàn là người tuấn tú, phi phạm, nhưng đáng tiếc ta nhất gan, chỉ dám nhìn chứ không dám làm!”.

Người áo trắng và người áo xám vẫn nhìn chăm chăm vào Đường Duyệt.

Lão đại đột nhiên nói: “Bạch Tiểu Tần, ta đã đợi thanh đao đó mười mấy năm nay, quyết không thể nhường, chủ ý của ngươi có chắc chắn không?”.

Người áo trắng được gọi là Bạch Tiểu Tần cười rằng: “Khôi lão đại, ta nào dám tranh, ta chỉ muốn cô nương xinh đẹp kia thôi!”

Khôi lão đại lạnh lùng cười: “Xem ra hai người tình thâm nghĩa trọng, Bạch tiểu đệ, không nên vội vàng”.

Khuôn mặt nhỏ của Bạch Tiểu Tần sa sầm: “Ngươi ta có tình ý chính là của ta! Khôi lão đại, ta giúp huynh, giết tên tiểu tử kia trước!”.

Khôi lão đại cười thâm: “Nhìn kỹ một chút, cô nương đó còn xinh hơn mỹ nhân trong tranh gấp ba lần, trong giang hồ có một đại mỹ nhân như thế này từ bao giờ vậy, Bạch lão đệ, hay là để ta ném thử trước!”.

Bạch Tiểu Tần chau mày lại, không kịp mở lời.

Thân hình Đường Mạc như có quỷ thần xuyên qua. Người và kiếm cùng lao tới! Bạch Tiểu Tần đứng sau Khôi lão đại nhìn thấy rõ một đường kiếm giống như vết lưu tinh vạch qua cổ của Khôi lão đại, máu tuôn ra! Cổ của Khôi lão đại trông hoác!

Bạch Tiểu Tần kinh ngạc kêu lên: “Ngươi!”

Khôi lão đại vừa rồi hãy còn nói chuyện vui cười với bọn họ, trong nháy mắt đã đổ sụp xuống như một cái cây bị chặt đứt.

Đường Mạc đã trúng ám khí phí hòa, có thể đủ sức để đứng vững đã rất khó, sao có thể phản kháng lại, thậm chí chỉ một nhát đã tấn công chính xác, giết chết lão đại, ba người còn lại đứng nhìn sững sờ.

Bạch Tiểu Tần đang định nhào lên, bỗng trước mắt lóe lên một ánh sáng chói lóa màu đỏ, một đường đao chém xuống! Bạch Tiểu Tần vừa nghĩ song đao Phượng Hoàng của mình có thể không chế được lưỡi đao tưởng chừng không thể cản đó, liền cảm thấy nhói đau bên vai trái, đau đến nỗi xuyên tim, đột nhiên hắn thấy chóng mặt, dường như sắp gục xuống. Hắn mở trừng mắt, không dám tin cô nương xinh đẹp ít nói trầm tĩnh ấy lại ra tay.

Nàng mặc một bộ y phục màu đỏ, khuôn mặt nhợt nhạt, nhưng đôi mắt trong sáng như ngôi sao. Hắn vốn cho rằng kỳ phùng địch thủ chỉ có một mình Đường Mạc, ai ngờ cô nương ấy có thể ra tay nhanh như chớp. Tốc độ nhanh và mạnh khiến người khác không khỏi ngạc nhiên, khiến hắn không kịp phản ứng. Liễu Nguyệt Mi đã từng tiếp qua võ công của Đường Duyệt, đã giao đấu với nàng, trong tay chỉ có thanh đao hai lưỡi của Khôi lão đại. Thanh đao đó đã hồi phục nguyên trạng, trong một ngày chỉ có thể dùng hai lần. Một lần phóng vào sau tai Đường Cương, một lần phóng vào vai trái của Đường Mạc. Hiện tại, nó chẳng qua chỉ là một thanh đao bình thường.

Lam Thiên Tinh cũng rút kiếm, tấn công Đường Mạc. Bạch Tiểu Tần đau đến nỗi quỳ hẳn xuống, tay nắm chặt song đao Phượng Hoàng, nhưng chỉ có thể cầm đao xuống đất, đỡ cơ thể của mình, đứng nhìn tình hình trước mắt.

Một bên Đường Mạc đấu với Lam Thiên Tinh. Lam Thiên Tinh có sở trường dùng ám khí, khinh công rất tốt nhưng đáng tiếc luận về võ công thực sự kém xa Đường Mạc. Hiện tại Đường Mạc bị trúng ám khí, công lực đã bị giảm đi một phần năm, nếu không Lam Thiên Tinh cũng không thể cầm cự lâu như vậy.

Còn một bên là Liễu Nguyệt Mi bị Đường Duyệt dùng đao Khuynh Thành từng bước, từng bước đánh bại.

Bạch Tiểu Tần nghiêng răng nói: “Rút lui!”

Lam Thiên Tinh, Liễu Nguyệt Mi nhìn nhau, không nói gì, dốc hết sức rút lui khỏi đối thủ của mình! Lam Thiên Tinh rút lui về chỗ cũ, đỡ Bạch Tiểu Tần lên lạnh lùng cười: “Đường thiếu gia, gặp lại sau!”. Nói rồi cùng Liễu Nguyệt Mi dùng khinh công bỏ chạy.

Đường Duyệt không dám đuổi theo, lúc này mới dám chạy đến bên Đường Mạc. Người Đường Mạc lạnh toát, nhưng võ công không hề suy yếu, thậm chí còn khiến cho Đường Mạc cố gắng hơn, nhận thấy rõ thực lực của Ma Giáo, đích thực không nên đánh giá thấp bọn họ. Nghĩ như vậy, một Đường Mạc rất mạnh mẽ khi này đã ngã nhào vào lòng Đường Duyệt!

Đường Mạc nằm trên giường, đại phu đã tới xem một lần, nói rằng ám khí đã phát độc, nhưng đến ông ta cũng không biết rốt cuộc là loại độc gì, càng không thể biết cách chữa trị như thế nào. Đường Duyệt lo lắng đứng ngồi không yên, may mà Đường quán gia kịp thời sang Biệt Viện tìm Đường bảo chủ quay về.

Đường Mẫn vốn ở Biệt Viện, tự mình nói cho Đường tam thúc biết tin Đường Cương đã chết, không ngờ rằng nhi tử của mình đã bị bọn thích khách làm cho bị thương, ông vội vàng vàng quay về, xem xét tỉ mỉ vết thương của Đường Mạc, mới yên tâm: “Ám khí đó chưa phát độc, chẳng qua là hỏa công tán cực lợi hại thôi. Nó chắc chắn sẽ không gây ra chuyện gì, con yên tâm đi”. Đường Mẫn cười rất miễn cưỡng, nói với Đường Duyệt.

“Nhưng Đường... phụ thân, con nghĩ...”. Trán Đường Duyệt toát mồ hôi, ngập ngừng nói.

Đường Mẫn hiểu rõ tâm ý của nàng, cười nói: “Con muốn ở lại đây cũng được, Mạc nhi cũng cần có người chăm sóc”.

“Đa tạ phụ thân!”. Đường Duyệt thật lòng cảm kích nói.

Đường Mạc nằm trên giường, lúc này không biết gì cả, toàn thân đột nhiên run lấy bầy, hàm răng va vào nhau, Đường Duyệt vội vàng nắm chặt tay chàng.

Đột nhiên như nhớ ra điều gì, nàng quay đầu nhìn Đường Mẫn, nhưng không thấy ông có biểu hiện khó chịu, trên mặt còn nở một nụ cười hiền từ. Đường Mẫn cũng bước lại ngồi xuống cạnh giường, nói rất dịu dàng: “Tiểu Duyệt, hàng ngày ta bận công việc, cũng không có nhiều dịp nói chuyện với con, bây giờ nhân lúc Đường Mạc chưa tỉnh, chúng ta nói chuyện một lát”, ông vừa nói, vừa chờ đợi.

Đường Duyệt vội vàng buông tay Đường Mạc, ngồi xa xa nơi cuối giường.

Nói thật lòng, Đường Mẫn rất tốt với Đường Duyệt. Với thân phận một người cha dượng mà nói, ông đã rất có trách nhiệm, rất hiền hòa, nhưng Đường Duyệt vẫn sợ ông.

“Tiểu Duyệt, Mạc nhi nói trong năm năm võ công của con có thay đổi rất đáng kể, làm ta rất ngạc nhiên. Ta nghĩ trong đại hội kiếm pháp giữa tháng tới, con cũng nên thay mặt Đường gia tham dự”.

“Con ư?”. Đường Duyệt ngạc nhiên, từ trước tới giờ nàng chưa hề nghĩ tới việc mình có đủ tư cách tham gia đại hội đó, càng không nghĩ tới việc mình có thể thay mặt Đường Gia Bảo tham dự. “Nhưng con, võ công của con không giỏi như đại ca nói, con lại còn rất ngốc”.

Đường Mẫn xoa tay nói: “Không, ta tin con mắt của Mạc nhi, tiêu chuẩn của nó rất cao, rất ít khen người khác. Trước mặt con nó chưa từng khen, không có nghĩa là nó không thích con, không khen ngợi con. Nó từng nói với ta, nghị lực và sự nhẫn nại của con cao hơn nhiều so với đám người trong Đường Gia Bảo. Nó vốn lo lắng về nhận thức của con, nhưng biểu hiện trong năm năm qua của con đã làm cho nó thay đổi cách nhìn”.

Đường Duyệt có chút lo lắng, Đường Mẫn không biết rằng, dựa vào cái đầu của nàng, nàng không thể nào tiếp thu những tuyệt kỹ võ công mà chàng dạy, tất cả đều là Tống Uyển Từ dạy nàng, chỉ bảo cho nàng. Chẳng qua nàng đã mượn trí tuệ của Tống tỷ tỷ, nên mới tiến bộ như thế. Nếu như đôi mắt của Tống tỷ tỷ không mù, chỉ e trí tuệ, nhận thức của tỷ tỷ ấy sẽ khiến cho tất cả những ai tự xưng có võ công cao cường phải thấy hổ thẹn.

Đường Mẫn thấy mặt nàng đỏ bừng, cho rằng nàng đang xấu hổ, trong lòng càng cảm thấy Đường Duyệt là một đứa trẻ rất đáng quý, bèn cười nói rằng: “Con không cần phải xấu hổ, Mạc nhi từ nhỏ đã rất lạnh lùng, cũng không thân thiết với những đứa trẻ khác trong Đường Gia Bảo, rất kiêu ngạo, tự phụ. Không ngờ nó quý con như vậy, coi như đây là duyên phận của các con, ta cũng rất vui. Hơn nữa, luyện võ còn dựa vào ý trời, dựa vào thực lực của con hiện nay, hoàn toàn có thể thay mặt Đường Gia Bảo tham dự. Mẫu thân của con mà biết cũng sẽ tự hào về con”.

Đường Duyệt nghe nhắc tới Ôn Nhã Như, tự nhiên ngậy người ra, vẻ mặt trở nên u ám, nhất thời không nói câu nào.

Đường Mẫn nhìn đôi mắt lim dim của Đường Mạc, lắc đầu nói: “Tiểu Duyệt, ta biết Đường Mạc không thích mẫu thân của con, những hành động của con, nó không thể giải thích nổi, thậm chí có những lúc sẽ nói những điều rất khó nghe, nhưng ta hy vọng con có thể hiểu không phải là nó không ưa con, nó rất thương con đấy”.

Đường Duyệt giật mình mở to mắt.

Đường Mẫn gơ tay ra hiệu im lặng, rồi mới nói tiếp: “Không nên để cho Mạc nhi biết, nó mà biết chắc chắn sẽ rất tức giận. Bản tính nó lương thiện, nhưng sinh ra đã không biết cách diễn đạt, nó thực sự thương yêu con như muối mè của mình, thấy con đối đãi với Nhã Như như vậy, lại không nhận lại được bất kỳ phản ứng nào từ bà ấy, đương nhiên nó cảm thấy rất đau lòng. Nó sợ không tìm được phương pháp đúng để hướng dẫn con, giúp con, chỉ có thể dùng những lời lẽ lạnh lùng vô tình sát thương con, hy vọng con có thể nhận ra để quay đầu lại. Đó cũng là lỗi của ta, ta dạy dỗ đứa trẻ này không tốt, khiến cho nó rất vụng về về mặt này”.

Đường Mạc động đậy, làm cho hai người giật thót mình, nhìn chàng hồi lâu, phát hiện ra chàng vẫn chưa tỉnh, đó chỉ là những cử động trong vô thức, mới nhìn nhau hồi lâu không nói gì.

Đường Mẫn cười nói: “Nói thực, ta còn có chút sợ đứa trẻ này”.

Đường Duyệt cũng cười. Đường Mẫn đột nhiên phát hiện ra, nụ cười của nàng rất ngọt ngào, rất đẹp, rất thánh thiện. Ông than một tiếng. Một đứa trẻ như vậy, phụ nhân làm sao có thể ghét nó như thế chứ, trong chuyện này rốt cuộc có ẩn tình gì?

Đường Duyệt nhìn đôi mắt vô hồn của Đường Mạc, trong đôi mắt trong sáng ẩn giấu một sự ngưỡng mộ: “Phụ thân nói sợ huynh ấy, không phải vì người thực sự sợ huynh ấy, mà vì người yêu thương huynh ấy. Bất luận phụ thân làm việc gì, thực sự đều nghĩ cho đại ca, để tốt cho đại ca”.

Đường Mẫn ngậy người, bị trực giác nhạy bén của Đường Duyệt làm cho kinh động, mới gật đầu, mỉm cười: “Con nói đúng, đáng tiếc Mạc nhi lại không hiểu, nếu như nó có thể hiểu được như con, ta thực sự rất vui mừng”.

Đường Mẫn muốn nói chuyện, thấy sắc mặt bình tĩnh của Đường Duyệt, lại cảm thấy bây giờ nói gì cũng trở nên thừa thãi. Ông nghĩ thầm, đứng đây, muốn đi ra ngoài, lại vô vai của Đường Duyệt: “Lúc nào con mệt, hãy đi nghỉ nhé!”.

Đường Duyệt lặng lẽ gật đầu, không ngoảnh mặt lại.

Đường Mẫn trong lòng than một tiếng, bước ra ngoài.

Ông vừa đi khỏi, Đường Duyệt bật khóc như mưa. Lúc Đường Mẫn ở đây, nàng đã cố gắng kiềm chế, nhưng cuối cùng cũng không nén nổi, đợi đến lúc không có ai nhìn thấy, nước mắt lập tức tuôn rơi. Vì những lời nói của Đường Mẫn, từng câu từng chữ đều làm nàng cảm thấy rất buồn. Nhìn thấy Đường Mẫn thương yêu Đường Mạc, nàng tự nhiên lại nhớ đến phụ thân nàng, nếu như ông ấy còn sống, nhất định cũng sẽ lo lắng, bảo vệ nàng như vậy.

Nàng từng hỏi mình: “Tại sao bây giờ nàng không có gì cả, phụ thân không, mẫu thân cũng nhất định không nhận nàng? Tất cả những điều này, nếu không phải do sự nhầm lẫn của ông trời, lẽ nào do nàng làm sai?”. Những ngày qua xảy ra nhiều chuyện, đi tìm kiếm ba bảo vật, trải qua bao nhiêu khổ cực mới tìm thấy, sau đó lại bị lạnh lùng từ chối ngay trước cửa, nhưng không biết tại sao, trong đầu Đường Duyệt, những việc đó chỉ lưu lại một chút ấn tượng nhỏ nhoi, còn lại nàng đã quên hết. Nhưng tất cả những gì trong năm năm qua, dường như lại tái hiện, mặc nàng xóa bỏ thế nào cũng không được.

Năm Tiểu Bảo hai tuổi, mẫu thân muốn đi Trần Phẩm Trại mua ít bánh ngon, Đường Mẫn đã nói cho Đường Duyệt đi theo. Đường Duyệt thực sự rất vui mừng, không chỉ vì được đi chơi, quan trọng hơn là nàng có thể cùng mẫu thân và tiểu đệ đi ra ngoài, có cảm giác mình đã hòa hợp được với mọi người. Chỉ ít đó cũng giống như một gia đình. Nhưng lúc nàng chuẩn bị xong tất cả, Ôn Nhã Như lại nói với nàng: “Người ở lại, cũng không cần trở về Đường Gia Bảo, hãy ở bên ngoài, đợi chúng ta trở về rồi hãy về”. Đường Duyệt chỉ có thể từ từ vén rèm ra, xuống ngựa, nhìn chiếc xe dần dần đi khuất..

Đây không phải một lần, cũng không phải hai lần, mà mỗi lần mẫu thân đưa Tiểu Bảo ra ngoài, bà đều đuổi nàng như thế, cho dù Đường Mẫn muốn bà đưa Đường Duyệt ra ngoài, bà đều nghĩ cách tìm một nơi nào đó để Đường Duyệt xuống ngựa, nàng có thể đợi ở bất cứ đâu, chỉ cần không trở về Đường Gia Bảo, bị Đường Mẫn phát hiện là được.

Lúc Tết đến là lúc Đường Gia Bảo bận rộn náo nhiệt nhất, mỗi năm mẫu thân đều nghĩ cách lờ đi, làm cho tất cả mọi người đều quên mất Đường Duyệt. Tiếc tất niên nàng không tham gia, vì không có ai nhớ đến nàng, mỗi năm nàng đều ở một mình trong một sân nhỏ, nhìn từng đợt pháo hoa bay lên trời. Đường Mạc có lẽ cũng biết, hoặc có lẽ cũng không biết, chẳng qua chàng là người không biết lễ tết, từ trước tới giờ chàng đều không đón Tết, tất cả mọi náo nhiệt đều không liên quan đến chàng. Đường nhiên, chàng cũng không nghĩ đến chuyện đưa Đường Duyệt đi đón Tết. Nhưng chàng là một người tốt, một trong những người trong năm năm qua đã giúp đỡ nàng rất nhiều.

Còn một người... còn một người... Đường Duyệt nghĩ tới người đó, không biết tại sao tim đập rất nhanh. Ngày trước, nàng nằm trên giường, không nghĩ ngợi gì, cảm thấy mình có lẽ sẽ không qua nổi cuộc sống đơn độc này, nghĩ rằng nàng sẽ giống phụ thân mình, nhanh chóng rời khỏi cuộc đời này, có thể là hôm nay, có thể là ngày mai, cũng có thể là một khoảng thời gian nào đó. Nhưng chỉ cần nghĩ đến một người rất dịu

dàng có đôi bàn tay ấm áp, nàng liền cảm thấy mình có thể tiếp tục chịu đựng, cảm thấy trong lòng có chút ấm áp.

9. Chương 9: Chuyện Cũ

Khi Đường Mạc tỉnh dậy, mưa đã ngừng rơi. Ngọn nến trong phòng đã cháy hết, quãng thời gian ban đêm tưởng chừng dài vô tận giờ đã trôi qua gần hết. Đường Mạc chợt mở bừng mắt, phát hiện có một bóng người đang ngồi trước mặt mình, cái bóng ấy nhìn không rõ lắm, mờ mờ ảo ảo, mơ hồ, tựa như hình dáng của một người con gái.

“Tại sao muội lại ở đây?”. Chàng nghe thấy mình lạnh lùng cất tiếng hỏi. Giọng chẳng không hề có chút cảm xúc nào, hoàn toàn không thể hiện được chút gì gọi là cảm kích trước tấm lòng của đối phương, người ngoài nghe thấy cứ nghĩ rằng chàng đang muốn xua đuổi khách vậy. Nhưng giọng chàng cất lên hơi yếu ớt, xem ra rất đau đớn, mệt mỏi. Đường Duyệt thấy vậy chỉ mỉm cười đáp: “Đại ca đã đói chưa? Trong bếp có cháo, để muội mang đến cho huynh”.

Nói xong, nàng vội quay gót bước ra ngoài. Trong phòng lúc này càng trở nên tĩnh lặng hơn, Đường Mạc ngồi dựa lưng vào thành giường, bỗng cảm thấy cô đơn, trống trải, và cảm thấy hơi có lỗi. Đường như chàng đã vô tình nói ra những lời làm tổn thương người khác.

Đường Duyệt đã quay trở lại, vừa đặt bát cháo xuống, nàng đã vội vã đưa tay lên xoa xoa tai, ngón tay đỏ ửng vì nóng.

Đường Mạc mỉm cười, đồ nóng như vậy mà không biết dùng vải lót vào để bưng, đúng là ngốc thật mà. “Lại đây!”

“Đại ca, vừa rồi... vừa rồi, phụ thân ghé qua”, Đường Duyệt cúi đầu, khẽ nói.

“Chuyện này không liên quan đến muội”. Đường Mạc hạ thấp giọng một cách lạnh lùng tới mức dường như có thể khiến người khác phải đóng băng, bàn tay đưa ra càng nắm chặt, suýt chút nữa khiến Đường Duyệt tuột cả da.

Đường Duyệt vội vã rút tay, thu lại ra đằng sau lưng: “Đại ca, huynh vẫn còn mệt mà, không cần phải lo uội đâu”.

Đường Mạc nhìn nàng, khẽ ho một tiếng rồi tiếp lời: “Đúng, ta đang bệnh, mà tại sao chưa thấy muội bị bệnh bao giờ cả, xem ra mọi người nói quả nhiên không sai”.

“Mọi người nói gì vậy?”

“Ừ, họ nói muội rõ ràng là được đeo ra từ khúc gỗ, không biết đau, không biết mệt, không biết khóc, không biết cười, muội không biết hay sao? Mấy năm nay muội cứ nén chịu giày vò, nén nhịn như vậy làm sao có thể là con người được cơ chứ?”

Ánh mắt Đường Duyệt thoáng chút lo buồn, nàng nói: “Mọi người không hiểu được đâu, muội cũng không cần phải nói”.

Đường Mạc say sưa ngắm nhìn cô bé Đường Duyệt đang đứng trước mặt bằng ánh mắt sắc như dao: “Muội không nói, mọi người cũng sẽ không hiểu”.

Nghe chàng nói vậy, ánh mắt Đường Duyệt toát lên một vẻ hoang mang. Đường Duyệt dường như thấy được trong đó có một tia sáng mỏng manh nhưng rõ ràng tới mức có thể chiếu rọi được cả hình bóng chàng.

“Muội nhẫn nại, chịu đựng là do muội biết sẽ không có ai để ý tới muội. Đại ca, tâm trạng này huynh có hiểu được không? Muội không bị ốm vì muội không thể để mình bị ốm, không được phép ốm, huynh có biết không? Khi huynh bị ốm sẽ luôn có người bên cạnh chăm sóc. Khi huynh không được vui sẽ có người quan tâm đến huynh. Còn muội thì không có ai cả, đại ca, muội không có gì cả, nếu ngay cả tự giác này cũng không có, chẳng phải sẽ càng khiến người khác ghét bỏ hay sao?”. Trên gương mặt nhợt nhạt của Đường Duyệt lộ rõ vẻ đau đớn dù đã cố gắng kiềm chế.

Đường Mạc cười lạnh lùng, nói: “Người khác không để ý kệ họ. Muội vì những người lạnh lùng đó mà giấu giếm cả những cảm xúc buồn vui, đau khổ hay sao, muội sẽ cứ thế này mãi sao?”.

Đường Duyệt ngừng một lúc rồi nói tiếp: “Đại ca, muội đã quen với những ngày tháng thế này rồi, muội chưa bao giờ đặt hy vọng ở mọi người cho nên lẽ tất nhiên cũng sẽ không cảm thấy thất vọng, lẽ nào không đúng ư?”.

“Muội không hy vọng gì ở người khác, vậy còn với mẫu thân của muội thì sao? Muội dám nói rằng muội không hy vọng hay không, hay là muội vẫn luôn cố gắng níu kéo, dựa vào chút hy vọng mỏng manh ấy để có thể tiếp tục lưu lại nơi đây? Hay là muội chỉ như một đứa trẻ ngốc nghếch, có bị giẫm đạp thế nào cũng cố chịu?”

Lời của Đường Mạc nghe thật nghiệt ngã, Đường Duyệt không hề phản ứng gì. Năm năm nay, những lời Đường Mạc nói ra không lời nào là không cay nghiệt như thế. Chẳng là kiểu người như vậy đó, lúc nào cũng giữ thái độ lạnh lùng che giấu sự quan tâm của mình. Thiếu gia nhà họ Đường trong sâu thẳm trái tim thực sự là một chàng trai tốt bụng và biết quan tâm. Tuy nàng không phải là muội muội ruột thịt của chàng nhưng chàng luôn cố gắng, tận tâm truyền dạy võ công cho nàng, thậm chí còn bỏ bao tâm huyết vẽ ra kế hoạch để dạy nàng, tuy phương pháp dạy có chút vấn đề nhưng đều xuất phát từ sự quan tâm dành cho nàng.

“Đại ca, không cần nói nữa đâu, huynh nên nghỉ ngơi đi, muội quay về thư phòng đây”. Đường Duyệt cười một cách miễn cưỡng rồi quay gót rời đi.

“Đường Duyệt! Muội cũng là người họ Đường, đại hội kiếm pháp lần này, muội nhất định phải tham gia”.

Đường Duyệt lạnh lùng nói. Đường Mẫn còn hay dùng cái giọng thương lượng, nhưng Đường Mạc thì lại có cái kiểu đưa ra tuyên bố đanh thép, chắc như đinh đóng cột không thể hoài nghi.

“Được, đại ca”. Đường Duyệt khép cửa lại, ngoài trời lúc này đã sáng hẳn, nàng suy nghĩ một hồi rồi chậm rãi lê bước về phòng. Vừa bước đến chỗ tán cây Phượng Nhãn Bồ Đề, nhớ đến cảnh tượng năm nào người đó hái một đóa hoa từ trên cây xuống cho nàng, nàng bất giác cứ đứng sững như vậy dưới gốc cây. Bỗng nhiên nàng nghe thấy có tiếng bước chân nhẹ nhàng đến bên, Đường Duyệt ngẩng đầu lên, nhìn hướng ra một nơi cách đó không xa. Khi đã nhìn rõ người đó, Đường Duyệt cảm thấy được rõ rệt dòng máu nóng như đang cuộn chảy trong người, nàng không nén nổi một cơn run rẩy.

Đường Duyệt vẫn lặng lẽ đứng đó, bàn tay vô thức nắm chặt lấy cán đao, ánh mắt nhanh chóng hướng về phía người đang bước lại gần.

Tô Mộng Chầm! Đã năm năm trôi qua, người đó lại một lần nữa đến Đường Gia Bảo! Đường đường một đấng công tử, phong độ vẫn như xưa. Nhưng có ai nghĩ được rằng, một vị công tử hào hoa, tuấn tú như vậy lại là người có thủ đoạn thâm độc, tàn ác. Trong đôi mắt trong veo, đẹp đẽ như nước mùa xuân ấy lại ẩn chứa những mưu tính đáng sợ. Đường Duyệt lạnh lùng dõi nhìn Tô Mộng Chầm cho đến khi hắn lại gần, chỉ còn đứng cách nàng năm bước chân.

“Đường cô nương, lâu rồi không gặp”, Tô Mộng Chầm mỉm cười, cất tiếng chào hỏi.

Đường Duyệt vẫn giữ nguyên nét mặt: “Đúng là lâu rồi không gặp”.

Ánh mắt Tô Mộng Chầm tập trung vào bàn tay của Đường Duyệt, mắt hơi nheo lại: “Đường cô nương có vẻ không hoan nghênh ta lắm”.

Đường Duyệt đáp: “Chẳng có ai hoan nghênh một tên sát nhân cả”.

Sắc mặt Tô Mộng Chầm không chút gì là tỏ vẻ kinh ngạc, trái lại hắn mỉm cười mà đáp: “Đường cô nương, có rất nhiều việc không thể phân biệt trắng đen rõ ràng, với tính cách của nàng như vậy làm sao có thể tồn tại trên thế gian này?”.

“Ta không cần quan tâm trắng hay đen, ta chỉ biết rằng, ngươi không phải người tốt”. Đường Duyệt nhìn chằm chằm vào hắn.

“Người tốt thì như thế nào, người xấu thì như thế nào? Ta là người xấu, nàng có thể đứng ra mà diệt gian trừ ác hay sao?”

“Đúng, rồi sẽ có một ngày”. Đường Duyệt nói rõ ràng từng từ một.

Tô Mộng Chầm tỏ vẻ như vừa nghe xong một chuyện gì nực cười lắm: “Ôi, chắc võ nghệ của Đường cô nương đã tiến bộ lắm rồi, nhưng nàng hãy tin rằng, dưới tay ta thì nàng không ra được quá mười chiêu đâu”.

Đường Duyệt không phải là người dễ dàng nổi giận, tinh thần nàng luôn ổn định, cân bằng nhưng lúc này lại bị những lời của Tô Mộng Chầm làm cho cực kỳ phẫn nộ. Khi một người cảm thấy phẫn nộ, nguyên nhân hẳn là do lòng tự trọng bị tổn thương. “Hãy xuất kiếm đi!” Đường Duyệt nói.

Tô Mộng Chầm khẽ cười, ra hiệu mời nàng xuất chiêu trước, Đường Duyệt không đợi nói nhiều, nhanh chóng rút đao ra.

Tô Mộng Chầm gật đầu đáp: “Thanh đao này, mấy chục năm trước rõ ràng là một thanh đao quý. Nhưng đáng tiếc là thời gian đã qua lâu như vậy rồi, nó cũng chẳng còn phát huy được gì nữa”.

Đường Duyệt không đưa ra lời giải thích nào, lúc này nàng chợt để ý đến thanh kiếm của Tô Mộng Chầm. Thanh kiếm vừa được rút ra khỏi bao, Đường Duyệt nhanh chóng cảm nhận được một cách rõ ràng rằng dường như tinh thần của cả con người Tô Mộng Chầm và thanh kiếm đã hòa làm một. Rõ ràng hẳn là một vị công tử phong độ đường đường, tưởng chừng như ngay cả một thanh kiếm cũng không cảm nổi, vậy mà lúc vung kiếm ra ánh mắt cũng theo đó mà biến đổi, dường như trở nên lạnh lẽo vô cùng.

Nhưng hẳn lại sử dụng một thanh kiếm rất đời bình thường, không có gì đặc biệt. Nó bình thường đến nỗi khiến người ta cảm thấy nó không tương xứng chút nào với ánh hào quang tỏa ra từ vị chủ nhân, giống như nhìn thấy một mỹ nhân tuyệt thế nhưng trên người lại khoác một tấm áo xấu xí, rách rưới, thật là quá nực cười.

“Đường cô nương, nàng dùng thanh đao Khuynh Thành danh tiếng lẫy lừng, ta thì dùng một thanh kiếm quá đời bình thường, có thể tìm được ở bất cứ đâu. Trận đấu này, rõ ràng không phải là ta ức hiếp nữ nhi đâu đấy!”

“Đấu võ thì chỉ có sinh tử, thắng thua, không phân biệt nam nữ”. Đường Duyệt đáp, gương mặt vẫn tỏ vẻ lạnh lùng, giọng điệu có chút mỉa mai, vạt áo đỏ tung bay trong gió đến lóa mắt.

Dưới tán cây Phượng Nhãn Bồ Đề, hai người, một bóng áo đỏ, một bóng áo trắng, tương phản dưới ánh nắng rực rỡ, đường kiếm múa lượn vô cùng đẹp mắt.

Chẳng qua chỉ là một thanh kiếm bình thường, dưới ánh sáng đỏ tới chói mắt của thanh đao Khuynh Thành rõ ràng là kém phen hơn, xem ra thậm chí tới mức không chịu nổi một đòn. Nhưng trong tay của Tô Mộng Chầm, thanh kiếm đó bỗng trở nên khác lạ, như được truyền sức mạnh, trở nên mạnh mẽ, vô song, tỏa sáng rực rỡ. Đường đâm của mũi kiếm rất nhẹ, dùng chiêu thức khá đơn giản, Đường Duyệt phán đoán và tự tin rằng mình có thể dễ dàng tránh được. Nhưng trong chớp mắt, góc độ xuất chiêu của Tô Mộng Chầm đột nhiên thay đổi, biến hóa không lường, khéo léo như lưu thủy hành vân, múa lượn đẹp mắt khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Mái tóc lòa xòa trước trán của Tô Mộng Chầm tung bay trong gió, một sợi vương lại bên thái dương, đôi mắt ánh lên tia nhìn hung dữ tựa như có thể nhìn xuyên thấu trái tim Đường Duyệt. Tất cả sự lạnh lùng, dữ dội, cùng với giây phút chớp nhoáng khi Tô Mộng Chầm thay đổi chiêu thức xuất chiêu, đi thẳng vào trái tim Đường Duyệt, từng chút một, thắt chặt trái tim nàng, khiến nàng thấy ngạt thở.

Đường Duyệt không thể tránh được đường kiếm đó, lập tức bị dồn vào thế bí, thanh đao Khuynh Thành trong tay từ thế tấn công nhanh chóng phải chuyển sang thế phòng ngự. Kiếm pháp của Tô Mộng Chầm linh hoạt, thanh thoát, thanh kiếm tầm thường trong tay hẳn bỗng hóa thành thứ vũ khí có linh hồn, đầy sức mạnh. Sự biến hóa trong từng đường kiếm của Tô Mộng Chầm diễn ra với tốc độ khá chậm, Đường Duyệt dường như có thể nhìn rõ được từng động tác biến hóa nhưng không hiểu sao, dường như mọi chiêu thức của nàng đều bị chặn lại, khó có thể tự cứu vãn được thế cục thất bại.

Khi đao Khuynh Thành của Đường Duyệt và kiếm của Tô Mộng Chầm giao nhau, trong thời khắc quan trọng này, dường như tất cả sát khí đã bị chặn ngưng lại. Được cứu rồi! Trong đầu Đường Duyệt chợt vang lên tiếng nói. Nhưng trong chớp mắt, Đường Duyệt mở to mắt nhìn thanh đao bị đánh bật ra xa. Keng một tiếng, thanh đao bị bay ra cắm sâu vào thân cây bồ đề. Thanh kiếm vốn đang rung lên bỗng yên ắng

lạ thường. Giống như mây trên trời đang lơ lửng bỗng ngừng trôi, nước trên sông bỗng ngừng chảy, thanh kiếm đó lúc này đang chìa ngang trước cổ nàng.

“Nàng thua rồi”. Tô Mộng Chằm bình thản cất tiếng như thể đang trần thuật một câu chuyện.

Chín chiều, không đến mười chiều, lời hắn nói quả nhiên không sai. Đường Duyệt khó có thể tin được, trước mặt cao thủ lão Hoàng, lão Tuyền, nàng cũng có thể dễ dàng vượt qua được hơn ba mươi lăm chiều, nhưng trước Tô Mộng Chằm, nàng lại không đỡ được quá mười chiều, là do nàng đã kém đi nhiều hay là do Tô Mộng Chằm quá lợi hại ngoài sức tưởng tượng?

Nàng cứ thế đứng sững tại chỗ, ngay cả người đã đi xa rồi cũng không hề nhận ra...

“Muội thật sự phải làm như vậy sao?”. Đào Vân sa sầm sắc mặt, cất giọng vẻ không tán thành.

Người con gái mặc đồ trắng ngồi trước cửa sổ chính là Tống Uyển Từ, người vẫn sống ẩn dật ở căn nhà nhỏ sau núi. Nghe lời chất vấn của Đào Vân, nàng ngậy người ra mắt một lúc rồi khẽ thở dài, cất tiếng trả lời: “Lẽ nào huynh không nhớ hay sao?”

Đào Vân cười nhạt: “Người ta thực sự quan tâm đến là ai, muội là người còn hiểu rõ hơn ta mà”.

Tống Uyển Từ lại thở dài: “Huynh nên tha thứ uội, một người con gái khi thấy có người xinh đẹp hơn mình, trong lòng tất phải cảm thấy ganh ghét, đố kỵ”.

“Muội không nhìn thấy gì, làm sao biết được nàng ấy xinh đẹp?”

Tống Uyển Từ mỉm cười: “Huynh yêu muội như vậy nhưng vẫn luôn quan tâm đến nàng ấy, thì làm sao nàng ấy có thể xấu hơn muội cơ chứ?”

Đào Vân chậm rãi cất tiếng: “Nhưng nàng ấy không có lỗi gì”.

Tống Uyển Từ cười nhạt: “Cho nên muội cũng đâu có ý muốn hại nàng ấy. Muội chỉ muốn nàng ấy giúp đỡ một chút thôi”.

“Nàng ấy coi muội như tỷ tỷ, muội lại lợi dụng nàng ấy”.

Tống Uyển Từ vô cùng ngạc nhiên, sau đó nàng khẽ cười rồi nói: “Trên thế gian này không thể cái gì cũng phân biệt trắng đen rõ ràng được, Đường Duyệt là người không hiểu được đạo lý đó. Muội chỉ hy vọng có một ngày nàng ấy sẽ hiểu ra được rằng, muội không phải là người con gái lương thiện, tốt bụng, dịu dàng như trong tưởng tượng của nàng ấy. Muội là người rất xấu xa, rất ác độc, cũng không tốt đẹp hơn Tô Mộng Chằm là bao nhiêu, đến một lúc nào đó muội còn có thể trở nên xấu xa hơn cả hắn ta. Huynh còn nhớ người thị nữ xinh đẹp bên cạnh Tô Mộng Chằm chứ? Người ấy bị rắn độc cắn chết như thế nào, lẽ nào huynh không biết? Huynh cũng giống như Đường Duyệt mà thôi, rất quý mến người con gái Tống Uyển Từ bị mù đáng thương, trong sáng, dịu dàng, lương thiện đúng không?”.

Đào Vân ngơ ngẩn người, cất lời không chút do dự: “Ta thích kiểu người như thế nào, muội càng là người hiểu rõ hơn ta”.

Tống Uyển Từ cười phá lên: “Muội đã sớm lên kế hoạch từ rất lâu rồi, vì kế hoạch này muội đã phải tính toán suốt năm năm trời, cố gắng tìm được một người thích hợp. Rồi đến một ngày, muội bỗng nhiên phát hiện ra, nàng ấy chính là người thích hợp nhất. Huynh yên tâm, muội sẽ không làm hại nàng ấy đâu. Nàng ấy sẽ mãi mãi không bao giờ yêu Tô Mộng Chằm, có phải không?”.

Đào Vân ngẩn ra: “Hả?”

Tống Uyển Từ đáp: “Một người như Tô Mộng Chằm, nếu muốn tỏ ra ân cần với người con gái nào thì người đó khó mà cự tuyệt. Đáng tiếc là trên thế gian này có một người là ngoại lệ, Đường Duyệt chính là ngoại lệ đó, vì nàng ấy đã tận mắt nhìn thấy con người thật của Tô Mộng Chằm, một người con trai lạnh lùng, tàn ác như vậy lại có thể rơi vào lưới tình được ư? Trừ phi nàng ấy điên rồi, hoặc là quá ngu ngốc. Thực tế, nàng ấy đã không thông minh lại còn cố chấp; quan trọng là, nàng ấy rất căm ghét Tô Mộng Chằm, sẽ không bao giờ có thể yêu hắn ta. Đối với muội mà nói, đó mới là điều quan trọng”.

Đào Vân lên tiếng: “Nhưng nàng ấy rất yêu quý muội, luôn bảo vệ muội, đối xử với muội tốt như tỷ tỷ của nàng ấy. Muội lại nỡ đối xử, báo đáp với nàng ấy như vậy sao? Năm đó, nếu không phải là nhờ nàng ấy thì muội có thể kiên trì đến lúc huynh tìm ra muội hay không?”

Tống Uyển Từ thở dài nói: “Muội sẽ bù đắp cho nàng ấy, những gì có thể cho nàng ấy, muội đều cho, kể cả Ly hận kinh”.

“Nhưng muội thậm chí còn không thèm quan tâm hỏi là nàng ấy có muốn hay không”. Đào Vân đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, từ tốn đáp.

“Muội đã quyết định rồi, từ năm năm trước muội đã nuôi dưỡng loại sâu độc này. Lúc đầu là muội muốn làm cho hắc hoàn tâm toàn ý với muội, nhưng khi hắc bức muội tới bước đường cùng, muội đã quyết định thay đổi chủ ý”.

“Nếu muội có thể khiến hắc yêu bất cứ người con gái nào, vậy tại sao không dùng cách đó để khống chế hắc?”. Thần sắc Đào Vân càng trở nên lạnh lùng.

Tống Uyển Từ im lặng một hồi rồi đáp: “Vì muội không thể cưỡng lại được sức hút của hắc. Cho dù có khống chế được hắc cũng không thể đang tâm giết vò hắc”.

Đào Vân tức giận tiến lại gần Tống Uyển Từ, hơi thở giận dữ toát ra như bao trùm lên người nàng. Đào Vân bỗng dừng bước, quay người lùi lại mấy bước rồi bắt đầu đi qua đi lại, tâm trạng vô cùng hỗn loạn, đến Tống Uyển Từ không nhìn thấy gì cũng có thể cảm nhận được. Chàng bỗng quay đầu lại hỏi: “Muội thực sự hận hắc ta đến thế sao?”.

Tống Uyển Từ như không hề để ý đến những lời vừa rồi mà khẽ đáp: “Muội không có được hắc nên bây giờ muội muốn hủy hoại hắc! Dù muội không nỡ giết vò hắc thì sẽ có người thay muội báo thù”.

“Muội không sợ huynh sẽ nói những điều này với Đường Duyệt sao?”. Đào Vân hỏi dồn.

Tống Uyển Từ cười thật tươi: “Huynh sẽ không làm như vậy đâu”.

“Muội dựa vào cái gì mà dám khẳng định như vậy?”

“Vì huynh yêu muội, vả lại...” Tống Uyển Từ nhẹ nhàng đáp, giọng rất dịu dàng, “... muội hứa với huynh, sau khi thả con sâu độc này ra, muội sẽ cùng huynh cao chạy xa bay”.

Đào Vân vô cùng kinh ngạc, định mở miệng nói gì đó.

Tống Uyển Từ lắc đầu ra hiệu: “Nàng ấy đến rồi”.

Đường Duyệt gõ cửa, Đào Vân nhanh chóng bước tới mở cửa rồi đi thẳng ra ngoài mà không hề ngoái đầu nhìn lại.

Đường Duyệt nhìn người con gái đang ngồi cô độc trong căn phòng nhỏ một cách nghi hoặc: “Tống tỷ tỷ?”

Tống Uyển Từ nở nụ cười, điềm tĩnh đáp: “Không sao đâu, không cần phải lo lắng”.

“Tỷ tỷ cãi nhau với Đào đại ca à?”

“Huynh ấy là người dễ dàng to tiếng với ta hay sao?”. Tống Uyển Từ thờ ơ hỏi lại.

Đường Duyệt nghĩ một hồi, Đào Vân xưa nay vốn trầm mặc ít nói, luôn luôn nhẹ nhàng và rất nghe lời Tống Uyển Từ, tuyệt đối không có chuyện to tiếng, gay gắt với nàng ấy.

Tống Uyển Từ đột nhiên lên tiếng: “Tiểu Duyệt!”.

“Dạ?”

“Ta thực sự muốn nhìn xem muội đã lớn như thế nào rồi”.

Đường Duyệt thấy lòng mình ảm áp, nàng chậm rãi bước đến bên Tống Uyển Từ, nắm lấy tay nàng ấy rồi nhẹ nhàng nói: “Tỷ có thể sờ lên mặt của muội thì sẽ biết muội trông ra sao”.

Tống Uyển Từ như thể bị kim đâm phải, vội vã rút tay lại.

“Sao vậy?” Đường Duyệt nghi hoặc hỏi.

Tống Uyển Từ quay đi giả vờ như không có chuyện gì: “Không cần phải sờ thì ta cũng có thể tưởng tượng được muội đã lớn thế nào”.

“Hả?”

“Ta có Đào Vân bên cạnh, huynh ấy chính là đôi mắt của ta”. Tống Uyển Từ cười nói, giọng hơi run run.

Tống Uyển Từ không dám sờ, không dám nhìn, không dám biết, vì nếu lỡ xúc động thì sợ sẽ để lộ ra tình cảm, ảnh hưởng đến kế hoạch đã dự tính của mình. Bản chất nàng cũng là một người kiên quyết, lạnh lùng, nhưng trong lúc này nàng lại thấy mình đang có chút do dự. Đường Duyệt! Chỉ có người con gái này mới có thể cự tuyệt được sức hút từ con người Tô Mộng Chấm. Tống Uyển Từ đang tự than trong lòng.

Những gì Đào Vân nhìn thấy chỉ là bề ngoài của Đường Duyệt mà thôi, chàng hoàn toàn không thể hiểu được thế giới nội tâm của người con gái ấy. Tống Uyển Từ có thể hiểu được vì nàng cũng là một người phụ nữ. Vì vậy nàng có thể thấy rõ nơi sâu thẳm trong trái tim Đường Duyệt có một sự cố chấp đáng sợ.

Đường Duyệt đột nhiên lên tiếng: “Tống tỷ tỷ, muội đã nghĩ rất lâu rồi, muội muốn nói với tỷ chuyện này”.

Tống Uyển Từ mỉm cười, một nụ cười dịu dàng: “Có chuyện gì vậy?”

“Hôm nay muội đã gặp Tô Mộng Chấm, lại còn giao đấu với hắn nữa. Tống tỷ tỷ, muội xin lỗi!”

Tống Uyển Từ hơi kinh ngạc, mất một hồi lâu mới lên tiếng: “Muội không cần phải nói xin lỗi, muội đâu có lỗi gì với ta, phải là ta có lỗi với muội mới đúng”.

Đường Duyệt không hiểu những lời của Tống Uyển Từ là có ý gì, nàng chỉ cảm thấy rất buồn: “Nhưng ngay ở chiêu thứ chín thì muội đã thua Tô Mộng Chấm rồi”.

Tống Uyển Từ cúi đầu nói: “Ngay cả đại ca của muội cũng không thể thắng nổi hắn đâu, việc gì mà muội phải cảm thấy buồn chứ”.

Đường Duyệt đáp: “Tô Mộng Chấm lợi hại đến thế hay sao?”

Tống Uyển Từ cất giọng nhẹ nhàng, dịu dàng nhưng lại có sức mạnh khiến người khác cảm thấy yên lòng: “Tiểu Duyệt, Tô Mộng Chấm tư chất cao siêu, ngay cả ông nội của ta cũng phải ngưỡng mộ. Muội có thể tiếp hắn đến chiêu thứ chín cũng có thể nói là việc rất hiếm có trong giang hồ. Muội không nên vì vậy mà cảm thấy buồn, trái lại muội nên cảm thấy tự hào vì điều này”.

Chịu thất bại dưới tay Tô Mộng Chấm, không qua nổi chiêu thứ chín, không cảm thấy hổ thẹn mà lại nên cảm thấy tự hào hay sao? Đường Duyệt thấy trán mình rịn mồ hôi, nàng hoàn toàn tin tưởng vào sự phán đoán của Tống Uyển Từ. Điều này thể hiện rằng, Tô Mộng Chấm không hề tương xứng với nàng, thậm chí trong trận đấu hôm nay, hắn có phần ra tay không được quyết liệt, đúng sức cho lắm.

“Nhưng hắn lại chỉ dùng một thanh kiếm rất bình thường”.

Tống Uyển Từ khẽ cười: “Tô Mộng Chấm là một người rất kiêu ngạo, hắn ta không cần phải dùng một thanh kiếm thật tốt cũng có thể đánh bại muội. Huống hồ, trận đấu hôm nay chỉ có lợi với muội mà thôi. Chỉ ít muội có thể hiểu được một điều rằng, vũ khí tốt cũng chỉ giúp ích uội một phần giống như hổ thêm cánh. Nhưng đối với một cao thủ thực sự thì cho dù chỉ là một thanh sắt vô dụng cũng có thể trở thành thứ vũ khí giết người lợi hại. Trong đạo lý dùng kiếm quan trọng không phải là muội dùng thanh kiếm đệ nhất thiên hạ mà là muội chính là đệ nhất thiên hạ. Muội có trong tay thanh đao Khuyên Thành có thể xem là cao thủ đứng hàng thứ hai trong võ lâm, nhưng trước một cao thủ thực sự, chút ưu thế này quả là không đủ, thậm chí có thể chuốc lấy họa sát thân, muội có hiểu không?”

“Nhưng mà muội đã thất bại trong vòng mười chiêu. Tống tỷ tỷ, muội ra sức khổ luyện võ công lâu như vậy, lẽ nào chỉ có thể dựa vào thanh đao này để hành tẩu giang hồ hay sao?”

“Tiểu Duyệt, Tô Mộng Chấm chịu xuất kiếm khi đấu với muội cũng xem như là đã coi trọng muội. Nếu võ công của muội kém hơn một chút thì chắc hẳn ta sẽ không cần phải dùng đến kiếm đâu. Một cái lá, một cành cây, một viên đá trong tay hắn đều có thể trở thành thứ vũ khí để kết liễu muội. Thanh đao Khuyên Thành quý báu trong mắt mọi người nhưng đối với hắn chẳng qua chỉ là một thanh sắt vô dụng mà thôi”.

Tổng Uyển Từ ngừng một lát rồi tiếp tục nói: “Huống hồ, cho đến bây giờ muội vẫn chưa thể thực sự phát huy được uy lực của thanh đao Khuynh Thành. Nó chẳng qua vẫn chỉ là một thanh đao mà thôi, không phải là một nô bộc tận tụy của muội, càng không phải một người bạn của muội, muội hiểu không?”

Đường Duyệt lắc lắc đầu, sắc mặt nhợt nhạt: “Muội không hiểu, Tổng tỷ tỷ, có phải muội rất ngốc không?”

Tổng Uyển Từ nói rất chậm rãi, như thể cần phải suy nghĩ rất lâu: “Tiểu Duyệt, cho dù là dùng đao hay dùng kiếm đều có những cảnh giới khác nhau. Ông nội ta đã từng dạy, phàm những người dùng kiếm trong thiên hạ đều có năm loại cảnh giới. Cảnh giới thứ nhất chính là bản thân thanh kiếm, trong mắt người đó, kiếm chính là kiếm, là thứ vũ khí có thể giết người, là công cụ để luyện võ. Cảnh giới thứ hai là chế ngự kiếm, trong tay người đó, kiếm chính là người nô bộc, có thể khống chế, ép buộc tùy theo ý mình. Cảnh giới thứ ba chính là phải coi kiếm như người bạn. Kiếm không chỉ là công cụ, là nô bộc mà còn là người bạn thân thiết, người bạn gắn bó, tương trợ ỉn. Cảnh giới thứ tư chính là tâm kiếm. Đối với các cao thủ, trong tay có kiếm hay không cũng không quan trọng. Trong tay không có kiếm nhưng bất cứ thứ gì tương tự đều có thể trở thành kiếm để họ sử dụng”.

“Vậy còn cảnh giới thứ năm?” Đường Duyệt hỏi tiếp.

“Cảnh giới thứ năm, cho đến nay có rất ít người đạt tới, khi đạt đến cảnh giới này nghĩa là ta đã hiểu được cái gọi là nhân kiếm hợp nhất. Người chính là kiếm, kiếm chính là người. Kiếm hiện hữu ở trong tim và hiện hữu ở bất cứ đâu. Cũng có thể nói rằng, người đạt được cảnh giới thứ tư vẫn còn phải dựa vào ngoại lực để giết người. Nhưng khi đạt được cảnh giới thứ năm, họ không cần phải dựa vào điều gì. Thực ra ngay cả ta cũng không hiểu rõ lắm vì từ trước đến nay ta chưa từng gặp người nào đạt được cảnh giới này. Nếu không thể nhìn thấy tận mắt thì cũng coi như không có gì chứng thực”.

“Theo như tỷ tỷ nói, có phải Tô Mộng Chằm đã đạt được tới cảnh giới thứ tư?”

Tổng Uyển Từ cười buồn bã rồi nói: “Điều này ta cũng không rõ, nhưng khi giao đấu, hắn thường không hay sử dụng kiếm quá lợi hại. Có khi chỉ cần một sợi tóc, hắn cũng có thể giết người. Do vậy, việc muội thua hắn ngày hôm nay là một chuyện rất bình thường. Ta hy vọng sau này, muội sẽ không tiếp tục thách đấu với hắn nữa”.

Đường Duyệt nhìn khuôn mặt dịu dàng của Tổng Uyển Từ mà chợt cảm thấy có một cảm giác thương tiếc trào dâng, không nén nổi mà lên tiếng: “Nhưng muội sẽ tiếp tục rèn luyện võ công, có một ngày muội sẽ thắng được hắn”.

Tổng Uyển Từ mỉm cười đáp: “Đánh bại một người, không phải cứ dựa vào trình độ võ công, nhất là để đối phó với người như Tô Mộng Chằm. Cho dù võ công của muội có thể thắng được hắn, có một ngày có thể giết được hắn, nhưng cũng chưa chắc có thể đánh bại hắn”. Tổng Uyển Từ nói tiếp một câu ẩn chứa nhiều ý nghĩa: “Tiểu Duyệt, hy vọng muội nhớ lấy câu này, hành tẩu giang hồ, sức lực không bằng mưu trí”.

Trong đầu Đường Duyệt cứ vấn vương nghĩ mãi tới câu nói này. Cuối cùng cũng không thể không thừa nhận, Tổng Uyển Từ quả thật là một người con gái rất thông minh, nếu nàng ấy có một đôi mắt sáng thì không rõ sẽ có thể gây ra sóng gió thế nào trong giang hồ. Đường Duyệt gật đầu: “Tổng tỷ tỷ, những lời tỷ tỷ nói, muội đều ghi nhớ cả rồi”.

Tổng Uyển Từ ngừng mặt lên hướng về phía Đường Duyệt.

“Huống hồ, cho dù muội có chăm chỉ khổ luyện võ công thì cũng không thể một sớm một chiều, một năm hai năm là có thể đánh bại được hắn. Mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm ư? Đợi đến khi khả năng của muội có thể thắng được hắn thì hắn cũng đã tự do tiêu dao trên thế gian này cả đời rồi, báo thù như vậy liệu có còn ý nghĩa gì không?”. Tổng Uyển Từ thở dài nói tiếp: “Nếu thực sự muốn báo thù một người thì phải khiến cho người đó đau khổ một đời, tới mức muốn sống không được, chết không xong”.

Đường Duyệt cảm thấy rợn tóc gáy, đường đường một tiểu thư đoan trang dịu dàng như Tổng Uyển Từ mà lại có thể nhắc đến việc báo thù bằng giọng điệu nhẹ nhàng đến vậy sao?

“Cái gọi là quân tử báo thù mười năm chưa muộn chẳng qua chỉ là cách tự dối mình, tự xoa dịu mình mà thôi. Đợi đến mười năm thì lúc đó cái ý chí báo thù đã sớm bị phai nhòa, chẳng còn chút dư âm nào rồi, vậy lấy gì để báo thù cơ chứ?”

Đường Duyệt cúi đầu, nhất thời không biết phải nói thế nào với Tống Uyển Từ. Cho dù nàng cảm thấy nàng ấy nói vậy không đúng, nhưng cũng không biết nên phản bác thế nào, chỉ vì nàng quả thực không phải là một cô gái thông minh cho lắm. Nàng luôn luôn chọc cười người khác khi thử khuyên giải họ chỉ vì sự vui vẻ của mình, do vậy nàng dứt khoát chọn giải pháp im lặng.

Tống Uyển Từ tuy không nhìn thấy được những nét biến đổi của Đường Duyệt nhưng dựa vào những gì đã hiểu về Đường Duyệt, nàng cũng có thể ngầm đoán được tâm tư của Đường Duyệt. Tống Uyển Từ mỉm cười rồi tiếp tục.

“Nói cho cùng, Tiểu Duyệt, ta không kiên cường, đừng cảm như muối, cũng không hề giống muối cứ mãi ôm cái hy vọng về một điều không thể nào trở thành sự thực mà sống. Bất luận là yêu hay hận đều cần có một nghị lực bền bỉ để duy trì. Yêu một người là như vậy mà hận một người cũng như vậy. Trái tim ta không đủ lớn để có thể giữ mãi một tình yêu và sự thù hận suốt mười năm, hai mươi năm. Hơn nữa ta lại là người lòng dạ hẹp hòi, ta nhất định không thể tha thứ cho kẻ phản bội mình, cho nên ta chỉ có thể cố gắng tìm bằng được cách nào đó để trả thù cho bản thân”. Tống Uyển Từ thực sự đã không thể rộng lượng, không thể nhẫn nại thêm được nữa mới tìm đến cách này.

Đường Duyệt dịu dàng nói: “Tống tỷ tỷ, nếu tỷ tỷ nhìn lại xung quanh, có lẽ sẽ thấy được người đáng để tỷ tỷ trân trọng ở ngay bên cạnh”.

Tống Uyển Từ đột nhiên ngắt lời: “Nếu người muối muốn nói đến là Đào Vân thì ta đã hiểu ý của muối rồi”.

Đường Duyệt đáp: “Dù muối không hiểu rõ về chuyện của hai người nhưng muối biết, Đào đại ca đối với tỷ rất chân tình, có thể tỷ sẽ cho là muối nhiều chuyện, nhưng muối...”.

Tống Uyển Từ mỉm cười: “Tâm ý của Đào Vân ta cũng đã biết từ lâu. Quen biết huynh ấy lâu như vậy, làm sao ta có thể không nhận ra tình cảm của huynh ấy cơ chứ. Nhưng đáng tiếc là, cho dù có tốt bao nhiêu thì huynh ấy cũng không phải là người ta cần, cho nên đến nay ta vẫn chưa hề nhận lời huynh ấy. Nhưng đến lúc này, ta cũng đã có lý do không thể không chấp nhận huynh ấy, cho nên muối cũng không cần phải lo lắng thay ta”.

Đường Duyệt đột nhiên quay sang nói với Tống Uyển Từ: “Tống tỷ tỷ, muối muốn tham gia đại hội kiếm pháp”.

Tống Uyển Từ khẽ kêu lên một tiếng nhưng vẫn không thể hiện ra vẻ kinh ngạc trên nét mặt: “Muối là một người tài giỏi trẻ tuổi của Đường Gia Bảo. Việc tham gia đại hội lần này là lẽ tất nhiên thôi”.

“Nhưng muối không hề có lòng tin”, Đường Duyệt do dự đáp.

“Muối nên có lòng tin, có một người tài giỏi hàng đầu về kiếm pháp như Đường Mạc bên cạnh dạy dỗ như vậy, lại còn có thêm một người tư chất thông minh như ta hỗ trợ phía sau, muối còn sợ gì cơ chứ?”. Tống Uyển Từ vui vẻ nói, vẻ mặt có nét gì đó ngây thơ chỉ có ở một cô gái trẻ.

Đường Duyệt thở dài: “Tống tỷ tỷ, mấy năm nay tỷ đã nhìn thấy muối khóc rất nhiều lần rồi, muối không hề kiên cường như tỷ nói đâu. Nhưng từ trước đến nay muối chưa hề thấy tỷ rơi một giọt nước mắt, vậy tỷ chẳng phải là người kiên cường hơn muối gấp trăm lần hay sao?”

Tống Uyển Từ mỉm cười đáp: “Ta không khóc vì ta biết rằng nước mắt sẽ không thể xóa sạch được sự phẫn nộ, nổi tức giận của ta, không thể sửa chữa được sai lầm của ta, khóc có ích gì kia chứ. Muối khóc là vì muối đau đớn đến cùng cực, không thể chịu đựng hơn được nữa. Điều quan trọng là, ta sợ rằng một khi ta thực sự khóc thì sẽ không thể đứng dậy được nữa. Nhưng muối lại khác, bất luận muối khóc bao nhiêu lần nhưng vẫn sẽ đứng dậy được mà tiếp tục hướng về phía trước, chẳng phải là muối hơn ta ở chỗ đó hay sao?”.

Đường Duyệt lắc lắc đầu, nói: “Tống tỷ tỷ, tỷ đúng là người con gái thông minh nhất mà muối từng gặp”.

Tống Uyển Từ tiếp lời: “Đó chẳng qua là do muối chưa hề nhìn thấy ta lúc phạm sai lầm đó thôi”.

Câu nói này khiến cả hai người đều ngẩn ra một hồi, không khí bỗng nhiên chùng hẫng xuống, chỉ là cả hai người đều vô tình không hẹn mà cùng nghĩ đến Tô Mộng Chấm. Đúng rồi, người con gái tài trí, thông minh như Tống Uyển Từ lại trượt ngã dưới tay một người con trai, người con trai ấy có thể đáng sợ như thế nào cơ chứ?

“Đúng rồi, cuốn sách này, muội cầm lấy đi”.

Đường Duyệt ngăn người, cuốn sách Tống Uyển Từ đưa cho nàng bắt ngờ lại là cuốn Ly hận kinh.

“Lần này nếu muội giao đầu với cao thủ của Bái Nguyệt Giáo, nhất định sẽ cần dùng đến nó. Cuốn sách này không chỉ là những tổng hợp của ông nội ta về tâm pháp võ công của các môn phái mà nó còn ghi chép rất nhiều bí mật thuật pháp độc môn của các cao thủ võ lâm. Các cao thủ của Bái Nguyệt Giáo thường sử dụng nhiều tà thuật, theo như ta biết, bất luận là hạ độc hay là thuật nhập hồn từ nơi khác lưu truyền tới đều có liên quan đến những người trong Bái Nguyệt Giáo. Nếu muội có cuốn sách này trong tay, chí ít cũng có thể học được cách phòng vệ...”

“Không, muội không thể giữ nó”, Đường Duyệt không chút do dự từ chối. “Đây là thứ mà Tô Mộng Chằm muốn có, nếu muội giữ nó thì lúc tỷ bị hấn tìm thấy, chẳng phải sẽ không có thứ gì đem ra để khống chế hấn hay sao? Như vậy sẽ vô cùng nguy hiểm cho tỷ, muội không thể giữ nó được”.

Tống Uyển Từ đưa tay ra ngăn lại: “Ta đã muốn đưa nó uội thì muội không nên từ chối. Ta và muội quen biết nhau đã năm năm rồi, muội đã quá hiểu ta, nếu như muội không nhận nó thì xem như đã không coi trọng người tỷ tỷ này”.

Trên thế gian này, điều khó có thể từ chối nhất chính là tình cảm, đối với người vụng về trong việc từ chối lời đề nghị như Đường Duyệt mà nói thì việc từ chối lời đề nghị của Tống Uyển Từ xem ra là một việc khó mà thực hiện được. Do vậy, dùng dằng một hồi lâu, cuối cùng nàng cũng đành lòng nhận lấy, nàng nói với Tống Uyển Từ: “Muội sẽ xem và ghi nhớ trong đầu, đợi khi đại hội kiếm pháp qua rồi, muội sẽ đem trả lại cho tỷ”.

Tống Uyển Từ mỉm cười, lặng im không nói lời nào.

Đường Duyệt lại tiếp lời: “Lần này muội đi sẽ tự biết hành sự cẩn thận, không để lộ bộ pháp mà Đào đại ca truyền dạy uội trước mặt Tô Mộng Chằm”.

“Không, nếu Tô Mộng Chằm thực sự muốn tìm ta thì hấn nhất định sẽ tìm được. Muội có cố gắng che giấu thế nào cũng vô ích thôi. Có gì ta sẽ một mình gánh chịu, cho dù không giúp được gì nhiều uội nhưng đây cũng là bộ pháp có giá trị trong giới võ lâm, có lúc sẽ cần dùng đến, muội không nên bỏ lỡ. Đúng rồi, vẫn còn một thứ ta muốn giao uội”. Tống Uyển Từ lấy trong người ra một chiếc túi gấm thêu hoa vàng rồi đặt trong lòng bàn tay Đường Duyệt: “Muội hãy giữ nó bên người một thời gian, bất luận xảy ra việc gì cũng không được lấy ra, đợi đến khi đại hội kiếm pháp kết thúc thì muội hãy thay ta đưa tận tay Tô Mộng Chằm”.

Đường Duyệt nhìn Tống Uyển Từ, lòng đầy thắc mắc. Tống Uyển Từ liền vội vã giải thích qua loa: “Không cần phải hỏi đó là thứ gì, đến lúc đó muội sẽ được biết thôi”. Đường Duyệt chăm chú nhìn Tống Uyển Từ một hồi, đôi môi nàng mím chặt lại, đoạn đưa tay cất chiếc túi gấm vào trong người.

Khi nàng quay trở về Đường Gia Bảo thì đã là buổi trưa. Đường Duyệt đến phòng của Đường Mạc. Khi mới đi đến cửa phòng, nàng bỗng nhiên dừng bước.

Có người đã đứng sẵn ở bên trong phòng. Ai? Một người trẻ tuổi nhưng vô cùng đáng sợ, Tô Mộng Chằm. Đường Duyệt không cần nghĩ ngợi, vội vã quay người định bỏ đi.

“Vào đây!” Trong phòng bỗng vọng ra tiếng của Đường Mạc, Đường Duyệt chững lại, từ từ quay bước trở lại phòng.

Nếu mà có thể, nàng thực sự không muốn gặp Tô Mộng Chằm vào lúc này. Một giờ trước hấn đã đánh bại nàng, vậy mà bây giờ lại ngồi đây, cười với nàng rất dịu dàng.

“Đường cô nương, tại sao mới đến cửa đã bỏ đi vậy?” Tô Mộng Chằm lên tiếng.

Đường Mạc nhìn nàng như chờ đợi câu trả lời.

Nét mặt Đường Duyệt không biểu lộ gì, nàng không thèm nhìn Tô Mộng Chằm mà quay sang nói với Đường Mạc: “Đại ca, muội nhớ ra vẫn còn một số việc chưa làm xong, lát nữa muội sẽ quay lại thăm huynh”.

Đường Mạc không đồng ý để nàng rời đi, chàng vội lên tiếng: “Tô công tử cũng ở đây, tại sao muội không chào hỏi huynh ấy một câu?”

Đối diện với một kẻ mà mình ghét cũng là một điều cần phải học. Về việc kiềm chế và nhẫn nại thì Đường Duyệt cần phải học hỏi, rèn luyện nhiều, Đường Mạc nghĩ trong bụng.

Đường Duyệt thờ ơ đáp: “Đường Duyệt thất lễ, Tô công tử thứ lỗi”.

“Không sao. Nếu Đường cô nương thực sự muốn chuộc lỗi, chi bằng hãy giúp Tô mỗ đây mài mực”.

Mài mực? Đường Duyệt mở to mắt ngạc nhiên, không dám tin vào tai mình mà trân trân nhìn Tô Mộng Chằm.

Đường Mạc gật đầu: “Vây muội hãy mài mực đi!”

10. Chương 10: Yêu Thầm

Tô Mộng Chằm muốn thay lời đề từ trong bức tranh thủy mặc của Đường bảo chủ. Đường Duyệt cảm thấy vô cùng phần nộ. Vì sao hắn thay lời đề từ mà nàng phải mài mực cho hắn chứ? Đặc biệt là cả buổi sáng hắn chẳng làm gì, đến giấy và bút đều không động tới, cơ sao nàng lại phải cầm bút mực theo hắn đi khắp nơi một cách ngốc nghếch, lãng phí thời gian như thế?

“Tô công tử, chẳng phải là công tử muốn đề từ sao?”

“Đúng vậy”, Tô Mộng Chằm vẫn ung dung mở cửa sổ, ngắm cảnh sắc bên ngoài. “Cả buổi sáng nay phải vác nhiều thứ như thế đi cùng ta, nàng không mệt sao?”

“Tô công tử, chẳng phải hôm qua công tử muốn ta thay công tử mài mực sao. Chẳng lẽ công tử đã quên rồi ư?” Đường Duyệt nói một cách lạnh lùng, vùng vằng bỏ nghiêng mực trong tay lên trên bàn.

Tô Mộng Chằm nghiêm nghị nói: “Đã vậy thì xin mời tiểu thư mài mực”.

Đường Duyệt chỉ cảm thấy trong đầu xuất hiện một luồng khí nóng, nổi tức giận đè nén trong lồng ngực. Nhưng thực tế nàng lại vén tay áo lên, bắt đầu mài mực.

Tô Mộng Chằm nhìn nàng một lát, trong lòng cảm thấy rất vui. Bắt nạt cái cô bé Đường Duyệt này quả là một điều thú vị, khiến tâm trạng thoải mái lên rất nhiều. Thế là Tô Mộng Chằm liền đứng trước bàn, cười một cách vui vẻ, nói với Đường Duyệt: “Thứ nàng đang cầm trong tay là thỏi mực đáng giá ngàn vàng. Mực mài ra từ nó lại càng hiếm có trên thế gian này. Nàng mài mực như thế ép đậu phụ như thế, chẳng phải là tàn nhẫn quá sao? Nàng phải biết rằng, nếu có ai tùy tiện vứt thỏi mực này xuống nước, nửa tháng sau vớt lên, cũng không hề bị gỉ sét một chút nào. Lẽ nào nàng còn không chịu thừa nhận, nó là một báu vật hiếm thấy?”

Đường Duyệt ngừng mài mực, nói: “Thỏi mực tốt như vậy, ta không điên mà cũng không ngốc, làm sao lại phải ném xuống nước?”

Tô Mộng Chằm liếc nàng một cái, càng cười to hơn, nói: “Nhưng nàng chỉ có thể sống được mấy chục năm, còn nó có thể tồn tại được hàng trăm năm đấy”.

Đường Duyệt thở hắt ra một tiếng, tiếp tục mạnh tay mài mực: “Mực này có thể dùng được hai, ba năm, nhưng một trăm năm sau, đến cái cặn cũng chẳng còn”.

Tô Mộng Chằm gần như cười thành tiếng, nhưng không biết là cười vì lời nói của nàng, hay là cảm thấy cô nương này rất thú vị: “Thỏi mực này có thể mài ra loại mực tinh khiết nhất thế gian”.

Đường Duyệt giờ đã mất đi chút kiên nhẫn cuối cùng về việc phải đối mặt với hắn, tức tối nói: “Thế gian này có mực màu trắng không?”

Tô Mộng Chằm cười lớn, vén tay áo lên, quay trở lại ngồi vào ghế, “Nói rất hay!”. Hắn ngồi lên ghế, hai bên lòng mày chau lại, nghiêm túc nói chuyện với Đường Duyệt. “Đường tiểu thư, trước đây ta không nhận ra nàng lại là người thú vị như vậy!”

Đường Duyệt không hề có chút phản ứng nào, mấp máy môi: “Thật là vinh hạnh cho ta quá!”. Sự căm ghét đối với hắn trong lòng nàng vẫn chưa bật ra, giờ lại bị hắn trêu tức, tự nhiên lòng căm ghét con người này đã lên đến đỉnh điểm. Một người đàn ông quái gở như vậy, lại có lòng dạ độc ác. Đường Duyệt càng có cảm giác như muốn nôn ra một con ruồi, sự căm ghét thực sự đã lên đến tận cùng.

“Vậy xin hỏi tiểu thư, mực đã chuẩn bị xong chưa?”

Đường Duyệt mở giấy ra: “Công tử không nhìn thấy à?”

“Ấy da, chẳng phải muốn ta đề từ sao? Nàng lấy tờ giấy trắng ra để làm gì?”

“Bức tranh đó là bức tranh mà phụ thân ta thích nhất, mời công tử tập viết ra giấy trắng trước đã, để tránh làm hỏng cả bức tranh!” Đường Duyệt cười lạnh nhạt, giọng điệu mỉa mai.

Tô Mộng Chầm ngạc nhiên đáp lại: “Không ai nói cho nàng biết, bức tranh đó là do ta vẽ sao?”. Nếu giọng điệu của hắn không vui vẻ như thế thì có lẽ Đường Duyệt đã thực sự cho rằng hắn rất ngạc nhiên. Nhưng trông bộ dạng hắn thì rõ ràng là đang cười sự ngốc nghếch của nàng.

Đường Duyệt im lặng suy tư, hai tay run run lấy bức tranh ra, sự nhẫn nại của nàng đã lên đến đỉnh điểm. Tô Mộng Chầm thực sự có bản lĩnh làm cho người khác phải tức giận. Thì ra tài làm người khác tức giận của hắn cũng xuất quỷ nhập thần giống như bản lĩnh đối phó với nữ nhi của hắn vậy.

Tô Mộng Chầm mỉm cười, vẫy tay với hai a hoàn đứng cách đó không xa khép nép lén nhìn nãy giờ. Quả nhiên, hai cô gái trẻ cứ dùn đẩy nhau vào.

Đường Duyệt vẫn lạnh lùng quan sát, không biết hắn muốn làm những gì. Chắc không phải là vừa đối mặt với nàng, lại tiếp tục nói lời tán tỉnh với những cô gái trẻ đẹp khác chứ? Ở trong Đường Gia Bảo, hắn vẫn trắng trợn thế này sao?

Nhưng Tô Mộng Chầm lại ra hiệu cho hai a hoàn kia mở bức tranh thủy mặc mà Đường Duyệt cố ý để sang bên cạnh. Đường Duyệt đoán là đã đến lúc hắn viết đề từ rồi, liền cố ý quay mặt đi chỗ khác không thèm nhìn. Nhưng một lúc sau, hai cô gái kia đột nhiên hét lên, làm nàng không nén nổi phải ngoảnh lại nhìn.

Tô Mộng Chầm thực sự là đang viết lời đề từ. Nhưng hắn không trải bức tranh lên trên bàn như bình thường, mà bắt hai a hoàn giữ hai đầu bức tranh trong không trung. Còn hắn, tay cầm bút lông, mực rơi từng giọt. Một lát sau, Tô Mộng Chầm liền ung dung đặt cây bút trong tay xuống, nhìn về phía Đường Duyệt.

Đường Duyệt tiến lại nhìn. Nét chữ trên bức tranh rất khỏe khoắn nhưng tờ giấy chẳng hề tổn hại gì. Dù nàng không hiểu gì về hội họa, nhưng cũng biết được rằng, bức họa có thể khiến Đường bảo chủ trân trọng như vậy chắc chắn là rất xuất chúng. Nàng nhìn Tô Mộng Chầm với ánh mắt nghi ngờ. Cuối cùng cũng không thể không thừa nhận rằng hắn là một kẻ xấu rất có tài. Nàng đột nhiên nhớ đến những lời mà Tống Uyển Từ nói về Tô Mộng Chầm. Hắn không chỉ cầm kỳ thi họa vô cùng tinh thông, mà y thuật cũng rất giỏi, võ nghệ thì chẳng cần phải nói. Đường như là chẳng có cái gì mà hắn ta không biết cả. Có lẽ sự khác biệt giữa người với người là do trời định. Nàng vất vả khổ luyện, ngoài võ công ra thì chẳng biết đến những thứ khác. Còn đối phương thì cái gì cũng biết, cái gì cũng tinh thông. Thế này thì đúng là chẳng có chút ngang tài ngang sức nào, và nàng sẽ thua một cách ngớ ngẩn à xem.

“Đường tiểu thư, hình như nàng có ác cảm với ta thì phải?”

Đường Duyệt nhìn Tô Mộng Chầm với ánh mắt hình viên đạn, nhưng giọng nói thì rất bình thản: “Công tử đã biết rồi, hà tất phải hỏi lại?”

“Vậy ta có thể biết nguyên nhân không?” Các ngón tay bên bàn tay trái của Tô Mộng Chầm cong lên, gõ nhẹ lên mặt bàn, lọc cọc lọc cọc, khiến Đường Duyệt càng thêm bức mình.

Đường Duyệt vừa bày bức tranh thủy mặc ra cho khô mực vừa nói: “Đáng lẽ công tử nên biết nguyên nhân, nếu công tử còn nhớ những việc mình làm năm năm về trước”.

Tô Mộng Chầm gật đầu nói: “Ta hiểu rồi”.

“Công tử hiểu cái gì?”

“Buổi tối hôm đó, quả nhiên là nàng đã nhìn thấy hết”.

Đường Duyệt hướng mắt sang phía khác, không nói gì. Căn phòng bỗng chốc yên tĩnh lạ thường.

“Nàng cho rằng tội ác của ta lớn lắm phải không?”

“Ta còn có cách nghĩ khác sao?” Đường Duyệt đáp lại. Mặt nàng trắng bệch nhưng đôi mắt thì sáng đến lạ thường, ẩn giấu bên trong khí chất sắc lạnh.

Tô Mộng Chầm cười: “Nàng không cảm thấy một cô nương trẻ đẹp, lại lộ ra cái dáng vẻ sắc lạnh như nàng bây giờ, là một việc vô cùng đáng sợ sao?”

“Ta có đáng sợ thế nào đi chăng nữa, cũng vẫn là Đường Duyệt. Công tử có cười như thế nào, cũng sẽ chẳng bao giờ trở thành người tốt được”.

“Cứ cho là đúng đi. Nhưng những việc nàng ấy đã làm, theo như cách nói của nàng, cũng là có tội lớn, chết cũng chẳng có gì oan ức”.

Đường Duyệt phần nộ tới mức đôi mắt như rực lửa: “Người còn mặt mũi nói như vậy sao?”

Tô Mộng Chầm lại cười: “Nàng ấy chỉ là một cô nương bình thường, có mặt lương thiện dịu dàng, cũng có mặt độc ác xấu xa. Khác biệt ở chỗ, nàng ấy không hề biểu hiện ra trước mặt nàng mà thôi”.

Đường Duyệt đương nhiên là không tin vào những lời của một tên tội đồ không từ một thủ đoạn nào.

“Nàng ấy vì đồ kỵ đã tìm cách hãm hại một a hoàn bên cạnh ta. Đối với người phụ nữ như vậy, ta hà tất phải lãng phí lòng nhân từ của mình? Ta chẳng qua chỉ là cho nàng ấy một sự trừng phạt nhỏ mà thôi”, Tô Mộng Chầm cười nhạt.

Đường Duyệt ngậy người ra một lát, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu: “Không, Tổng tỷ tỷ không phải là người như vậy. Tỷ ấy vô cùng lương thiện, chắc chắn là không...”. Đường Duyệt đột nhiên ngừng lại. Nàng nhận ra mình đang vô tình làm lộ bí mật mà nàng muốn giấu, bí mật Tổng Uyển Từ chưa chết.

Tô Mộng Chầm cười rất tự nhiên, dường như không để ý nét mặt của Đường Duyệt đang biến sắc, chỉ nói rằng: “Thế thì nàng có mắt mà như mù rồi!”.

Đường Duyệt im lặng không nói được gì, cũng chẳng muốn nói. Đứng trước mặt Tô Mộng Chầm, càng nói nhiều thì càng sai nhiều.

Tô Mộng Chầm nhìn nàng với ánh mắt như nước mùa xuân, chậm rãi nói: “Mọi người đều giống nhau cả, ta như vậy, Tổng Uyển Từ như vậy, nàng cũng như vậy, chỉ cần đạt được mục đích của mình, đều không từ một thủ đoạn nào cả. Trước khi sự việc chưa xảy ra, thì đều là những người lương thiện, tốt bụng. Nhưng chỉ cần có điều gì đó rơi xuống đầu mình, liền trở mặt vô tình ngay. Đây chẳng phải là chuyện rất bình thường sao? Thế nên, nàng không cần sợ hãi, ta sẽ không đối xử với nàng như với Tổng tỷ tỷ của nàng đâu”.

Đường Duyệt nhìn hẩn rồi hỏi: “Người sớm đã biết tỷ ấy còn sống?”

Tô Mộng Chầm cười, với tay lấy thỏi mực trên bàn, đặt lên lòng bàn tay thon thon nhỏ nhắn: “Quả nhiên chỉ là một thỏi mực mà thôi, chẳng có gì đặc biệt cả”.

Đường Duyệt chạy lên mấy bước, vội vàng nói: “Hãy trả lời ta!”.

“Nàng ấy bị mù, nếu không có người giúp đỡ, có thể từ nơi xa xôi ngàn dặm đến Đường Gia Bảo tìm ta được không? Chỉ dựa vào một mình nàng ấy, làm sao có thể tránh được bao nhiêu tai mắt của Đường Gia Bảo, báo tin cho ta? Người này đã không màng gian khổ bảo vệ nàng ấy, đương nhiên là sẽ không để nàng ấy phải chết”.

“Nhưng vách núi cheo leo như vậy, cứ cho là có người giúp đỡ. Tại sao người lại có thể đối đãi tàn nhẫn với tỷ ấy như thế?”

Tô Mộng Chầm cười: “Nàng ấy sống hay chết đều là do nàng ấy tự chuốc lấy, chẳng có liên quan gì đến ta cả”. Mặc dù biết có người ngầm giúp đỡ Tổng Uyển Từ, nhưng Tô Mộng Chầm không hề quan tâm người đó có xuất hiện kịp thời để cứu Tổng Uyển Từ hay không. Câu trả lời đơn giản như vậy nhưng Đường Duyệt lại không thể chấp nhận. Tô Mộng Chầm nhìn nàng, đột nhiên thở dài một cái: “Nàng ấy từ trước đến giờ

cũng không hy vọng nàng có thể giữ kín bí mật. Bất kỳ ai chỉ cần nhìn thấy nét biểu cảm trên khuôn mặt nàng cũng đều biết nàng đang nghĩ gì”.

Mặt Đường Duyệt lúc thì đỏ ửng, lúc lại trắng bệch, cứ đứng trân trân ở đó, không nói nên lời. Lại một lần nữa bị người khác đánh giá là mình ngốc nghếch, thực sự chẳng dễ chịu chút nào: “Đúng là ta rất ngốc, nhưng ta không hại người khác”.

Tô Mộng Chầm quăng luôn thỏi mực trên tay, thỏi mực lăn trên tờ giấy trắng tạo thành một vệt đen dài, nụ cười tắt trên khuôn mặt, lạnh lùng đáp: “Nàng cũng sẽ như vậy, nếu cần thiết, nàng còn có thể độc ác hơn bất kỳ ai”.

Đường Duyệt chỉ nhìn hẩn với ánh mắt đầy sự khinh bỉ.

Tô Mộng Chầm lại nói: “Một tờ giấy tinh không may bị vấy mực. Vết mực sẽ càng ngày càng lan rộng hơn. Một cô gái trong sáng cũng giống như vậy, một khi đã trở nên độc ác, thì đàn ông có cười ngựa đuổi theo cũng không kịp”.

Đường Duyệt cau mày lại, nàng không biết tại sao Tô Mộng Chầm lại nói như vậy. Điều duy nhất nàng quan tâm đó là: “Hiện giờ người không còn màng tới cuốn *Ly hận kinh* sao?”

Tô Mộng Chầm ngẩng đầu lên nhìn nàng, nói: “Ta đã tìm ra cách hay hơn, nàng có muốn biết không?”

Đường Duyệt lùi lại một bước: “Không cần đâu, chỉ cần người không làm tổn thương Tống tỷ tỷ, dùng cách gì thì dùng, không cần phải nói cho ta biết”.

Tô Mộng Chầm lại lắc đầu, nhìn chằm chằm vào Đường Duyệt nói: “Đúng là không ngờ, một khuôn mặt đáng yêu xinh đẹp như vậy lại có thể thốt ra những lời vô tình vô nghĩa như thế. Nàng không biết đàn ông không thích những cô nương nói giọng đánh thép như vậy sao?”

Nghe xong, giọng Đường Duyệt càng đánh thép hơn, giống như chiếc bánh bao đã đông cứng sau một đêm: “Ta chẳng cần người phải thích, lại càng không thích người”.

Tô Mộng Chầm đang muốn nói gì đó, đột nhiên nghĩ đến chuyện gì liền hỏi: “Vậy thì nàng thích ai?”

Đường Duyệt tức giận đến nổi mặt đỏ bừng lên: “Sao ta lại phải nói cho người biết chuyện đó!”

Tô Mộng Chầm cười lớn: “Để ta nói trước với người đó, cho huynh ấy có sự chuẩn bị kéo lại bị cái miệng của nàng làm đông cứng mà chết”.

Đường Duyệt tức muốn chết! Bất kỳ cô gái nào nghe thấy những lời xúc phạm như vậy đều sẽ vô cùng phẫn nộ. Đặc biệt con người này lại nhắc đến người con trai trong lòng nàng. Đường Duyệt đương nhiên là biết dung mạo của mình không đến nỗi nào, nhưng trong lòng nàng biết rất rõ, nàng không bằng nhiều cô gái khác. Ngoài võ công ra, nàng chẳng biết gì về cầm kỳ thi họa, càng không biết thuê thừa may vá. Ngay cả trang điểm, ăn mặc là điều cô gái nào cũng biết, vậy mà nàng chẳng biết gì. Cuộc sống của nàng giống như một bà cụ bảy, tám mươi tuổi, không hề giống cuộc sống của một cô gái trẻ đang thời xuân sắc. Vì vậy, những lời Tô Mộng Chầm nói, vô hình chung đã động đến nỗi đau của nàng.

Thương Dung, chàng trai luôn đối xử tốt với nàng, luôn cười với nàng, có phải cũng thích những cô gái xinh đẹp, dịu dàng chăng? Sắc mặt và giọng nói của nàng đột nhiên thay đổi: “Không phải ai cũng độc ác như người, làm cho người ta thực sự căm ghét!”

Tô Mộng Chầm nghiêng đầu nhìn nàng: “Xem ra ta đã đâm vào vết thương của nàng rồi. Nếu không nàng cũng sẽ không giống như con mèo bị giẫm vào đuôi như thế này”.

Đường Duyệt vênh mặt lên nói: “Trong đầu người vốn đã toàn những suy nghĩ độc ác. Ta thực sự không nên nói chuyện với người nữa”.

“Sai rồi, trong đầu ta đôi khi cũng có những suy nghĩ khác”. Giọng Tô Mộng Chầm dài ra. Nụ cười của hẩn rất bí hiểm. Đường Duyệt nuốt nửa thì không kìm nổi, định hỏi hẩn rốt cuộc là đang nghĩ gì. Nhưng chưa kịp hỏi thì đã kịp thời kìm nén, nàng giả vờ như không nhìn thấy, vẫn đứng bất động ở đó.

Tô Mộng Chầm cũng không để nàng thất vọng, cười vô cùng sáng khoái nói: “Vừa rồi ta mới nghĩ ra một ý nghĩ xấu là làm thế nào mới có thể làm cho nàng tức muốn chết”.

Đường Duyệt không chỉ tức giận, mà giờ phút này nàng thực sự muốn nhảy lên vò đầu bứt tai, ép mình phải tránh xa con người xấu xa này. Nàng đứng ở đây, chỉ là lãng phí thời gian và công sức. Nàng không thể chịu đựng nổi nữa.

Tô Mộng Chầm nói: “Lúc này nàng mới giống như một mỹ nhân tuyệt sắc. Sau này nàng càng phải để ta chọc tức nàng. Biết đâu lại có thể khiến người trong mộng của nàng nhìn nàng bằng ánh mắt khác”.

“Bộ dạng này của nàng, thực sự là vô cùng đẹp!” Tô Mộng Chầm lại cười phá lên, thực sự là cười không biết trời đất là gì.

Đường Duyệt đẩy cửa sầm một cái, bỏ ra ngoài, dùng âm thanh lớn đó để trả lời hần.

Tang lễ của Đường Cương, Đường Duyệt không tham gia. Chỉ nghe nói Đường Cương sớm mồ côi mẹ, do Như phu nhân nuôi dưỡng. Vị Như phu nhân này đối xử với chàng như con ruột. Khi nghe thấy tin chàng mất, bà đã khóc liền mấy ngày. Đường Duyệt chỉ cảm thấy rằng, Đường Cương rốt cuộc vẫn như còn sống. Chàng mất rồi, nhưng vẫn có rất nhiều người quan tâm, tưởng nhớ tới chàng, nói sẽ báo thù cho chàng. Như thế, rốt cuộc chàng cũng không đến thế giới này một cách vô ích.

Khi Đường Mạc và tất cả mọi người tham gia tang lễ. Đường Duyệt ngồi dưới gốc cây. Nàng nhớ tới người đó, vô thức lấy một thứ cát trong người ra xem. Đó là một cái chuông, lắc nhẹ là kêu tính tang, rất hay, rất đáng yêu. Nàng yêu quý cái chuông này, thường lấy ra ngắm nghía, vuốt ve. Không phải vì nàng thấy nó đáng yêu, mà là vì người tặng chiếc chuông này thực sự rất đáng yêu.

Đã năm năm rồi, không hề gặp chàng, nhưng vẫn luôn nhớ tới chàng. Thích chàng, nhưng từ trước đến giờ nàng nào dám nói, lại càng không dám có ý nghĩa bộc lộ lòng mình. Chỉ sợ đứng trước mặt người ta, nàng vẫn giữ cái bộ dạng lạnh như băng, cứng đờ như vậy.

Yêu một người luôn là điều hạnh phúc, nhưng cũng là một trải nghiệm rất đau khổ. Chỉ là nàng mãi mãi không biết đối phương có thích nàng hay không, có coi trọng nàng hay không. Nàng rung nhẹ chiếc chuông, trên môi nở một nụ cười. Nếu mình tham gia đại hội kiểm pháp, chắc chắn sẽ được gặp chàng.

Đằng xa, có một người chậm rãi bước tới. Bước chân của người đó rất nhẹ nhàng, đến nỗi Đường Duyệt không hề hay biết.

Ánh mắt của Tô Mộng Chầm dịu dàng như nước mùa thu, mắt không rời khỏi cô gái đang ngồi dưới gốc cây. Trên cành lá vẫn còn đọng lại những giọt sương, lấp lánh như những hạt minh châu, long lanh như ánh mắt của Đường Duyệt vậy. Tô Mộng Chầm không thể ngờ rằng, trong mắt của Đường Duyệt lại có ánh sáng long lanh đẹp như vậy. Chỉ cần là con người, đều sẽ có cảm giác không thể không rung động.

Đường Mạc lạnh lùng, kiêu ngạo, võ công cao cường, chàng có một tiểu muội đối xử với người khác cũng lạnh băng như vậy là điều không khiến Tô Mộng Chầm bất ngờ. Nếu Đường Mạc có thể dạy dỗ nên một cô em gái dịu dàng trong sáng, thì sợ mắt người khác sẽ rơi ra ngoài mắt. Chỉ là trên thế giới này mọi thứ đều như vậy. Những loài cây chưa bao giờ nở hoa, đến lúc nở hoa rồi thì sẽ có một vẻ đẹp làm rung động lòng người. Những người từ trước không bao giờ cười, đến khi cười rồi thì nhất định sẽ vô cùng đáng yêu. Những người trầm mặc lạnh lùng, một khi cất tiếng, đều nói ra những đạo lý vượt xa sức tưởng tượng của người khác.

Tô Mộng Chầm không nói được gì, cứ lặng lẽ đứng ở đó, bản khoăn không hiểu là việc gì hay người nào mà có thể khiến một cô gái thường ngày vốn lạnh lùng lại có thần sắc như vậy. Hần là một người đàn ông rầy hiều tâm lý phụ nữ. Nhưng Đường Duyệt lại là người mà hần chẳng hiểu gì. Chỉ vì nàng còn không được coi là một cô gái, chẳng qua chỉ là một con nha đầu thôi. Trước đây hần không hề biết, ngoài tức giận ra, khuôn mặt của nàng còn có nét biểu cảm vô cùng đáng yêu như vậy. Tô Mộng Chầm càng nhìn càng thấy không cam tâm, đến bản thân hần còn cảm thấy kỳ lạ.

Một lát sau, khuôn mặt Đường Duyệt biến sắc, nét vô cảm dần trở lại. Tô Mộng Chầm không phải là người hỉ nộ đều thể hiện rõ trên khuôn mặt. Hần vẫn giữ được nụ cười vui vẻ của mình, nói với giọng rất thiện cảm: “Chúc nàng buổi sáng tốt lành”.

“Gặp mặt người, ta chẳng thể nào vui lên được”. Nàng đứng dậy, phất sạch bụi, quay người bước đi.

Tô Mộng Chầm hỏi: “Nàng không tham gia tang lễ sao?”

“Đi hay không thì có liên quan gì đến người?” Đường Duyệt không trả lời mà hỏi lại.

Tô Mộng Chầm cười rất ngọt. Hắn liếc Đường Duyệt một cái rồi nói: “Ta cho rằng người của Đường Gia Bảo đều có mặt ở đó”.

“Người của Đường Gia Bảo đều có mặt ở đó?” Đường Duyệt nhắc lại, đầu lại bốc hỏa. Bởi vì nàng hiểu ý của Tô Mộng Chầm. Hắn vốn biết nàng không có tư cách tham gia những buổi gặp mặt của Đường Gia Bảo. Bất luận là vui vẻ hay là bi thương, nàng đều không có quyền tham gia. “Ta có đi hay không, chẳng liên quan gì đến người cả”.

“Tại sao không liên quan?” Tô Mộng Chầm nhìn khuôn mặt vì tức giận mà đỏ bừng lên của nàng, cười: “Tức giận không phải là điều mà một thực nữ nên có”.

“Ta không phải là thực nữ danh môn. Càng không cần thiết phải làm theo tiêu chuẩn của người”, Đường Duyệt thản nhiên đáp.

“Nếu nàng không để lộ cái nét biểu cảm y chang Đường Mạc, thì sẽ càng đáng yêu hơn đấy”. Tô Mộng Chầm bước đến chỗ vừa nãy Đường Duyệt ngồi, một tay đặt lên chân phải, thần thái rất điềm đạm.

“Đại ca của ta mặc dù không thích cười, nhưng cũng còn tốt hơn nhiều những kẻ lòng lang dạ sói”. Đường Duyệt không đi ngay. Nàng cố tình đả kích sự kiêu ngạo của Tô Mộng Chầm.

Tô Mộng Chầm lại không dễ bị đả kích như vậy. Về mặt nào đó, hắn rất giống với Thương Dung. Chỉ có điều Thương Dung là vì đang niệm Phật, tâm tĩnh hài hòa, còn hắn lại là bản tính có sẵn ăn sâu vào máu rồi, không dễ bị kích động bởi những tác động từ bên ngoài. Hắn nhìn Đường Duyệt, nói rất nhanh: “Ta cho rằng tình cảm của hai người không tốt lắm”.

Đường Duyệt cười nhạt: “Có rất nhiều điều mà người ngoài không thể nhìn thấy được”.

Hai mắt Đường Duyệt nhìn chằm chằm vào hắn: “Đại ca của ta là một người tốt. Bề ngoài tuy lạnh lùng nhưng cũng rất ấm áp, người không được phép tùy tiện nhận xét huynh ấy”.

Tô Mộng Chầm không hề đáp lại nàng. Ánh mắt hắn chẳng biết đang hướng về nơi nào. Một lúc sau mới nói: “Còn mẫu thân nàng thì sao, bà có tốt với nàng không?”

Đường Duyệt cau mày lại. Nàng không hiểu từ lúc nào Tô Mộng Chầm lại quan tâm đến cuộc sống của nàng, quan tâm đến người thân của nàng. Mắt nàng hướng sang phía khác: “Mẫu thân ta đương nhiên là đối với ta rất tốt”.

Tô Mộng Chầm cười to: “Nói dối”.

“Ta không nói dối”, Đường Duyệt lạnh lùng đáp. Thực sự là nàng đang nói dối, nhưng không vì thế mà đỏ mặt. Chỉ là vì nàng có thể đứng trước mặt bất kỳ ai mà nói thật rằng mình không được Ôn Nhã Như yêu thương, nhưng trước mặt một kẻ thù đáng ghét như vậy, nàng không được tỏ ra mềm yếu.

“Trên giang hồ ai cũng biết, Ôn Nhã Như có một người con gái riêng”, Tô Mộng Chầm chậm rãi nói. “Nhưng bà ta luôn ghét bỏ cô con gái này”.

Mắt Đường Duyệt trắng bệch. Nàng đứng trân trân tại chỗ, không biết nên lập tức rời khỏi đây, hay là tiến lên tát vào mặt kẻ đã đâm vào nỗi đau sâu kín trong lòng nàng.

“Ôn gia ở Giang Nam giàu có danh giá. Chẳng biết tại sao một tiểu thư cành vàng lá ngọc lại dan díu với tên phu xe ngựa. Nàng không cảm thấy rất kỳ lạ sao? Nàng cũng hiểu rõ mẫu thân của nàng. Bà ta có thể yêu một kẻ bề tôi của mình sao?” Tô Mộng Chầm đột nhiên hỏi.

Đường Duyệt như bị người khác đánh ột trận. Đầu óc quay cuồng. Nàng chỉ nghe thấy ba chữ kẻ bề tôi là đã khó chịu lắm rồi. Mắt một lúc lâu nàng mới cất được tiếng: “Nếu người còn nhục mạ phụ thân ta, ta nhất định sẽ giết chết người”.

“Nàng đã từng thử, rất tiếc là đã thất bại”. Tô Mộng Chầm mỉm cười nhắc nhở nàng, dùng giọng điệu điệu dàng nhất để nói những lời tàn nhẫn nhất. “Cứ cho là nàng giết được ta, cũng không thể thay đổi được sự thật rằng mẫu thân của nàng ghét bỏ nàng. Càng không thể bịt được miệng thế gian. Nàng là con riêng, cả thiên hạ này đều biết. Nhưng nàng lại không dám thừa nhận?” Tô Mộng Chầm nói một cách tàn nhẫn.

Hắn rất ít khi tàn nhẫn như vậy với các cô gái, mà không, từ trước đến nay hắn chưa từng làm vậy. Chỉ có điều, so với việc nhìn thấy nụ cười đáng yêu của nàng, hắn tình nguyện chọc tức nàng để nhìn thấy nàng phá vỡ cái vẻ mặt lạnh như băng, lộ ra nét biểu cảm của một người bình thường.

“Phải, ta là con riêng, cả thiên hạ đều biết, vậy thì sao chứ? Cứ cho là ta không thừa nhận, toàn bộ những điều đó đều là sự thật, người đã hài lòng chưa? Có phải là muốn nghe ta nói như vậy không?” Đường Duyệt đột nhiên hét lên, cảm giác như muốn làm nổ tai người ta. Nàng nói là để Tô Mộng Chầm nghe, cũng là để nói ỉn nghe. Về điểm này, Tô Mộng Chầm biết rõ, cuối cùng hắn cũng nhìn thấy trong mắt Đường Duyệt tràn đầy một cảm giác tuyệt vọng.

“Một người bình thường nếu không chịu thừa nhận xuất thân của mình, thì không thể thắng nổi sự giày vò trong tâm can mình”, Tô Mộng Chầm nhẹ nhàng nói. “Nàng đã dám lớn tiếng nói ra, tại sao lại không dám chấp nhận sự thật này?”

“Ta đã chấp nhận rồi”.

“Không, nàng vẫn không chịu chấp nhận. Nàng đang cố gắng thay đổi nó”.

“Ta cố gắng thay đổi thì có gì sai! Ta chỉ hy vọng người khác không ghét ta. Vậy ta sai ở đâu?”

Tô Mộng Chầm nghĩ rằng chỉ một tích tắc nữa thôi, những giọt nước mắt của Đường Duyệt sẽ tuôn rơi. Nhưng không, nàng đứng thẳng lên, giống như một chiến binh không hề gục ngã. Đôi vai nàng run lên bần bật. “Nàng sợ người khác chê cười, sợ phải đối mặt với sự thật rằng mình là con riêng. Nàng cho rằng đó là sự sỉ nhục của người đời. Không chỉ mẫu thân nàng khinh nàng, đến nàng cũng không tôn trọng bản thân. Nàng dám nói rằng từ trước đến nay nàng không hề tự ti vì phụ thân mình là một phu xe không? Đường Duyệt, điều mà nàng sợ nhất, chẳng giống ai cả”.

Đường Duyệt chỉ cảm thấy trước mắt mình nhòe đi, đến cái bản mặt đáng ghét của Tô Mộng Chầm cũng nhìn không rõ. Tâm can nàng đang gào thét, không phải, không phải như vậy. Từ trước giờ nàng chưa từng ghét bỏ phụ thân, chưa bao giờ, chưa bao giờ... Dường như lại có giọng nói ác ý đang sỉ nhục nàng. Nếu nàng không phải là một đứa con riêng, nếu nàng là con gái của Đường Mẫn, nếu nàng là em gái ruột của Đường Mạc... Chẳng lẽ đây không phải là sự sỉ nhục đối với người cha đã mất của nàng? Ngay đến bản thân cũng sợ người khác biết xuất thân của mình. Đây chẳng lẽ không phải là sự phản bội lớn nhất sao? Nàng đột nhiên cầm khẩu, giọng nói dần mất đi trong cổ họng.

“Con riêng là điều khác biệt với mọi người, nhưng nàng lại sợ sự khác biệt này. Bởi vì phụ mẫu nàng đã làm chuyện vượt quá giới hạn. Cái thế giới toàn lễ nghĩa này không thể dung thứ cho những chuyện như vậy. Vì vậy nàng phải chịu đựng tất cả những sự đối xử không công bằng. Vì sao không phản kháng lại? Vì sao phải thỏa hiệp? Vì sao phải mặc nhận? Nàng có thể đứng lên thách thức tất cả mọi người trên thế giới này, nên người cảm thấy nhục nhã phải là bản thân họ mới đúng! Đường Duyệt, nàng nên tự chúc mừng bản thân mình rằng nàng không giống những người khác”. Tô Mộng Chầm dần dần tiến sát nàng, trong ánh mắt hiện lên một vẻ khác thường. “Khi nàng sợ hãi, đừng lựa chọn chạy trốn mà hãy đấu tranh”.

Đường Duyệt như bị mê hoặc, nhìn gã trai đang ở sát bên mình, trong chốc lát không thể phân biệt nổi ý đồ trong lời nói của đối phương, nàng nặng nhọc nhắc lại: “Đấu tranh?”

“Phải, đấu tranh với tất cả mọi người!” Tay của Tô Mộng Chầm gần như đặt lên vai nàng.

“Đường Duyệt!” Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng phá vỡ sự mộng mị của thời khắc này.

Đường Duyệt như tỉnh mộng, trán ướt đầm mồ hôi.

Tô Mộng Chầm mỉm cười nhìn Đường Mạc, gạt đầu, quay người bước đi không chút luyến tiếc.

“Muội suýt nữa đã bị hắn mê hoặc rồi”. Đường Mạc lạnh lùng nhìn theo bóng dáng đang khuất dần của Tô Mộng Chầm: “Biết đâu hắn đang nghiên cứu bí kíp của Tây Vực. Lần sau muội đừng ở cùng hắn một mình nữa nhé”.

“Đừng bao giờ tin những lời quỷ quyệt đó”. Đường Mạc nhìn khuôn mặt như bị mê hoặc của Đường Duyệt rồi nói tiếp: “Muội đừng nghĩ nhiều nữa, ba ngày sau khởi hành”.

11. Chương 11: Đại Hội Kiểm Pháp

Xuất phát lên đường đến đại hội kiểm pháp. Mùng 9 tháng 9. Đại hội kiểm pháp.

Người của mười sáu đại môn phái như: Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Hoa Sơn, Phổ Đà, Không Động... đã đến đông đủ. Võ lâm thế gia, đại bang phái có tiếng trong giang hồ cũng tới rất nhiều. Thậm chí một số giáo phái nhỏ không tên tuổi cũng vội vã tham gia vào không khí nhộn nhịp của đại hội. Tất cả cùng đến khiến cho không khí vắng ngắt thường ngày trên núi Xích Hà trở nên rất náo nhiệt. Người của các môn phái đều dừng lều, lán trên đỉnh núi, thậm chí dựng cả trên vách đá chìa ra ngoài, người lên kín đặc, nhìn rất nguy hiểm.

Đường Duyệt theo sau Đường Mạc đã đến lưng chừng núi. Nàng nhìn xuống phía dưới, chỉ nhìn thấy đầu người nhấp nhô, bất giác cảm thấy rất thú vị. Nàng vốn nghĩ rằng đại hội kiểm pháp chỉ là một cuộc thi bình thường, nhưng hôm nay thì có thể thấy đây đúng là sự kiện lớn trong giới võ lâm. Bất luận là chính đạo hay Ma Giáo đều có không ít người vượt ngàn dặm xa xôi tới tham gia, có thể thấy được sự quan trọng của kỳ đại hội này.

Đường Duyệt không biết thực ra nhiều năm trước đây không hề có đại hội kiểm pháp. Bởi vì lúc đó trong võ lâm đã có người mạnh nhất, chỉ là cao thủ đó hoàn toàn không giống như những nhân tài trong phái Thiếu Lâm, Võ Đang từng lẫy lừng hàng trăm năm, cũng không như Đường Gia Bảo tranh hùng phương Bắc ngày nay, không phải võ lâm thế gia nào danh tiếng trong giang hồ, cũng chẳng có chút liên quan nào tới mười sáu đại môn phái. Đó là giáo phái thần bí - Bái Nguyệt Giáo.

Bái Nguyệt Giáo nổi lên trong khoảng thời gian mười năm gần đây, nhanh chóng càn quét giang hồ, uy phong lừng lẫy trong võ lâm, nhất thời nổi trội, có một không hai. Bởi vì giáo phái thần bí này rất đáng sợ, Người dám thách thức họ, nhẹ thì tự mang thương tích cho bản thân, nặng thì hại chết cả gia tộc. Nên người trong giang hồ đều thực sự sợ hãi gọi họ là Ma Giáo.

Trong truyền thuyết, Giáo chủ Ma Giáo Tô Ngọc Lâu là một nam nhân phi thường, trí tuệ vô song, kinh thái tuyệt diệu, có thực lực rất mạnh. Kể từ ngày đầu tiên xuất hiện trên giang hồ, ông ta đã tìm các cao thủ nổi tiếng khắp thiên hạ để quyết đấu. Trong những cao thủ này có cả chủ môn phái Thiếu Lâm Thiên Chính đại sư, Thái Ất chân nhân phái Võ Đang, chủ môn trước đây của phái Không Động Yến Hữu Thiên, ngoài ra còn có vô số cao thủ từ các môn phái khác và tứ đại thế gia. Nhưng những người này, ngoại trừ Thiên Chính đại sư và Thái Ất chân nhân ra thì đều bỏ mạng. Thậm chí hai vị này còn sống cũng bế quan bất xuất từ đó.

Chính vì vậy, ông ta đã tạo nên uy danh lừng lẫy cho Bái Nguyệt Giáo, đồng thời gây ra mối hận thù sâu sắc với mười sáu đại môn phái và tứ đại thế gia. Các nhân vật trong phe chính đạo không ai muốn bị giết nhưng cũng không có cách nào đấu lại Bái Nguyệt Giáo ngày càng khoa trương, kiêu ngạo.

Điều không ngờ tới là Tô Ngọc Lâu chết. Khi mọi người đều cho rằng ông ta sắp trở thành ma đầu đáng sợ nhất trong giang hồ thì ông ta đột nhiên chết một cách rất thần bí. Võ lâm chính đạo vui mừng, hân hoan, không quên tập hợp lực lượng chính đạo với ý đồ công phá Bái Nguyệt Giáo, hoàn toàn đánh bại thế lực Ma Giáo.

Tuy nhiên họ đã tính nhầm. Tô Ngọc Lâu chết rồi nhưng Bái Nguyệt Giáo không sụp đổ, vì lúc bấy giờ phó giáo chủ Hiên Viên Lăng Nhật trong khoảng thời gian ngắn đã thay thế chức giáo chủ, kiểm soát đại cục. Lần đó phe chính đạo không những không đánh bại được Bái Nguyệt Giáo mà còn bị tổn thương nguyên khí. Sau đó hai bên còn trải qua mấy lần đối đầu với quy mô nhỏ, cuối cùng đều không đạt được lợi ích gì nên tạm thời treo cung cất giáo. Sự phân tranh trong giang hồ chìm xuống trong hai năm.

Đáng tiếc là sự hòa bình đó không kéo dài. Hận thù không thể dễ dàng hóa giải như thế. Sau khi phục hồi nguyên khí, phe chính đạo lại một lần nữa tấn công Bái Nguyệt Giáo trên quy mô lớn. Lần này, máu chảy thành sông, hai bên tổn thất hết sức nặng nề nhưng vẫn không thể tiêu diệt được đối phương. Sát khí hai bên bốc lên tục đờ đờ mắt, thương thảo qua người ở giữa là Thiên Chính đại sư của phái Thiếu Lâm. Cuối cùng hai bên đi đến quyết định, cứ năm năm một lần sẽ tổ chức đại hội kiểm pháp. Quy định chỉ phân thắng thua, bất luận sinh tử. Trong đại hội kiểm pháp có thể rửa hận cho tiền bối trong gia tộc, lại vừa có thể thăm dò thực lực của đối phương.

Tuy nhiên, trong hai lần đại hội kiểm pháp liên tiếp gần đây, hai bên kẻ tám lạng, người nửa cân nên trong giang hồ vẫn trời yên biển lặng, duy trì được những ngày hòa bình. Đại hội kiểm pháp lần này, người tới tham dự đông gấp hai lần so với hai lần đại hội trước cũng không chừng. Mọi người đều hết sức quan tâm đến tương quan lực lượng cũng như thực lực của phe chính đạo và Ma Giáo bởi sự tương quan này sẽ quyết định đến việc liệu sẽ có một trận chiến tàn khốc trong giới võ lâm hay không?

Đường Duyệt lại không biết những việc đó, nàng chỉ cho rằng đây là một đại hội kiểm pháp bình thường mà không biết rằng mỗi một cuộc tỉ thí đều là một trận chiến sinh tử. Những vị tiền bối trong gia tộc bị chết dưới tay thuộc hạ của Tô Ngọc Lâu muốn tìm Bái Nguyệt Giáo để rửa hận. Những người đã hy sinh bạn bè đồng đạo trong trận chiến đó cũng muốn tìm Bái Nguyệt Giáo để quyết đấu. Những vị nhân sĩ chính đạo mang trong lòng sự thù ghét với Bái Nguyệt Giáo đương nhiên càng muốn đẩy những người trong phe của Bái Nguyệt Giáo vào chỗ chết. Nhưng những cuộc quyết đấu sinh tử như thế này quả thật không phù hợp để nữ nhi chứng kiến.

Nhưng một điều kỳ lạ là, ở đây không chỉ có mình Đường Duyệt là nữ nhi. Nữ nhi có rất nhiều. Lý do rất đơn giản là tại đại hội kiểm pháp thường có sự xuất hiện của rất nhiều anh hùng thiếu niên, hào kiệt du hiệp, điều này chính là một sự hấp dẫn rất lớn đối với các cô nương xinh đẹp. Vì vậy khi nhìn thấy Âu Dương Minh Châu ở trong một lán trại phía tây thì Đường Duyệt cũng không lấy làm ngạc nhiên.

“Đại hội lần này, ý của phụ thân là muội có thể không cần thượng đài, chỉ cần đứng một bên xem là được”, Đường Mạc nói nhỏ. Đường Duyệt sững người mất một lúc, thể chẳng phải là nàng đến đây chỉ để làm hậu bị thôi sao? Nàng hoàn toàn không biết rằng trong lòng Đường bảo chủ đã có chủ ý. Đường Duyệt năm nay đã mười bảy tuổi. Đây chính là độ tuổi đẹp nhất của một nữ nhi. Ôn Nhã Như hoàn toàn chẳng hề quan tâm đến hôn sự của nàng. Vì vậy Đường bảo chủ muốn tìm giúp nàng một phu quân xuất sắc tại đại hội lần này. Đường nhiên cần phải là một thanh niên chính đạo có xuất thân danh giá, Đường Mẫn nghĩ vậy.

Đường bảo chủ đang suy nghĩ mông lung. Đột nhiên có tiếng người gọi lớn từ phía lán trại đằng Tây: “Đường bảo chủ, lâu rồi không gặp!”. Đường Duyệt ngẩng đầu lên, nhìn thấy vợ chồng Âu Dương đang bước tới, Âu Dương Minh Châu mặc trang phục màu xanh ngọc cùng đi bên cạnh. Đường Mẫn mỉm cười gật đầu: “Diệt nữ(1) của Âu Dương gia cũng tới rồi à?”. Âu Dương Minh Châu lại đứng sau lưng phụ thân, chau mày quan sát Đường Duyệt.

(1) Cách gọi khách sáo con gái của bạn.

Năm năm đã trôi qua, Âu Dương Minh Châu giờ đã là một mỹ nhân ít nhiều có tiếng tăm trong giới võ lâm, đi đến đâu cũng trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Trong ấn tượng của nàng, Đường Duyệt chỉ là một tiểu cô nương vừa gầy, vừa bé lại xấu xí. Vậy mà không ngờ, sau năm năm ngắn ngủi, nàng đột nhiên thay đổi, biến thành một tiểu cô nương có dung mạo xinh đẹp.

Âu Dương Minh Châu hồ nghi nhìn nàng, không biết là ngưỡng mộ hay ghen tị. Con gái của Ôn Nhã Như đúng là không thể có dung mạo tầm thường. Nàng đáng ra nên suy nghĩ đến việc này rồi mới phải. Chỉ cần là một người có trái tim dễ xúc động, khi bị Đường Duyệt nhìn bằng đôi mắt như ánh sao đêm, sẽ không tránh khỏi trong lòng bị xao động. Vì vậy, Âu Dương Minh Châu đã thấy mấy vị sư huynh hàng ngày quan tâm chu đáo đến nàng thì hôm nay cũng chẳng thêm nhìn nàng lấy một cái. Đối với một tiểu cô nương, việc này chính là một sự đả kích, một sự sỉ nhục rất lớn.

Nhưng Âu Dương Minh Châu đã kiềm chế được. Nàng kiềm chế không phải vì tính khí của nàng đã thuần hơn, cũng không phải vì Đường Duyệt, mà là vì người thanh niên có khuôn mặt lạnh lùng nhưng tướng mạo đường đường đang đứng cạnh Đường bảo chủ - Đường Mạc.

Vì Đường Mạc, nàng đành phải tiến lên làm bộ thân mật nắm lấy tay của Đường Duyệt giống như năm năm trước đây. Có điều nàng đã vô cùng hụt hẫng, bởi Đường Duyệt nhẹ nhàng vùng tay ra rồi lùi xuống một bước, nhìn nàng với vẻ lạnh lùng.

“Xin thứ lỗi, Tiểu Duyệt vừa phải đi mấy ngày đường, nên người còn lắm nhiều bụi đường, không muốn làm bẩn y phục của Âu Dương cô nương!” Đường Mạc đứng ở bên cạnh, miệng như mỉm cười, nhưng lời nói lại chẳng có chút tình cảm nào.

Mặt Âu Dương Minh Châu đỏ bừng. Nàng khẽ quay về bên cạnh vợ chồng Âu Dương đang hàn huyên cùng Đường bảo chủ, đôi mắt vẫn mở to trừng trừng nhìn Đường Duyệt một cách thù hận.

“Đường bảo chủ, lần này đường chủ của mười hai đường thuộc Ma Giáo đã đến được hơn một nửa. Huynh xem trong đó có phải là có âm mưu gì không?” Âu Dương Tiểu Thiên hạ giọng nói.

Lý Hồng đứng bên cạnh cũng gật đầu theo: “Vừa rồi khi lên núi thiếp thấy đám đệ tử trong Ma Giáo nhiều hơn rất nhiều so với những năm trước. Hơn nữa bọn họ đều có hành tung mờ ám, không biết là định giở trò gì đây?”

Chưởng môn phái Không Động Yến Bất Nhược cũng bước tới, đứng cạnh ba người, nói: “Ta cũng phát hiện thấy những chuyện kỳ lạ, chỉ vì không có chứng cứ, nên không thể nói toạc ra mà thôi”.

Đường Mẫn chợt cảm thấy chần động trong lòng, ông bất giác nhìn về phía Nam, cũng là nơi xa nhất. Đó chính là chỗ tập trung của Ma Giáo, “Chắc chắn không?”.

Ba người kia không hện mà cùng gật đầu.

Đường Mẫn trầm ngâm một lát, thở dài nói: “Chúng ta đã đến đây rồi thì đành phải theo dõi mọi sự thay đổi và hành sự cẩn thận vậy”.

Phe Ma Giáo ngoài sự thống lĩnh của giáo chủ chính, còn có một vị phó giáo chủ Thần Long Kiến Thủ Bất Kiến Vĩ, bốn vị trưởng lão, mười hai vị đường chủ, và vô số thuộc hạ của các đường. Đại hội kiểm pháp lần này, phe Ma Giáo có tám vị đường chủ tới tham dự, bốn vị trưởng lão và bốn đường chủ khác trấn thủ tổng giáo thì vẫn chưa xuất hiện.

Đường Duyệt nhìn ra xa, trong lán trại của Bái Nguyệt Giáo toàn là những thanh niên trẻ tuổi, hoàn toàn khác với phe chính đạo ở đây. Trong lán trại của phe chính đạo, ngồi ở vị trí chính giữa nhất định phải là những vị tiền bối võ lâm đức cao vọng trọng. Nàng không tránh khỏi cảm thấy rất kỳ lạ, liền khẽ sát tai đại ca hỏi nhỏ: “Đại huynh, tại sao phía bên kia lại toàn là những người trẻ tuổi vậy?”

Đường Mạc gật đầu nói: “Tập tục của Ma Giáo khác với chúng ta. Bọn họ tàn nhẫn hảo sát. Từ trước đến nay không bao giờ phân định ngôi thứ bằng tư cách con người. Bọn họ chỉ nói chuyện với nhau bằng thực lực mà thôi. Bất kỳ một người nào trong giáo phái đó, chỉ cần có đủ thực lực là có thể thách đấu với cả đường chủ, bất luận sinh tử, người thắng cuộc có thể thay thế vị trí thống lĩnh của kẻ thua cuộc. Vì vậy mười hai vị đường chủ giữ những trọng trách quan trọng đều là những người trẻ tuổi. Nhưng bọn họ đều là đồ vong mạng, vô cùng hung tàn. Muội tuyệt đối không được coi thường”.

Những đệ tử trong phe chính đạo thì ai cũng y phục chỉnh tề, ngồi ngay ngắn. Còn những người kia thì khác hoàn toàn. Trông ai cũng giống như đến đây để du ngoạn cảnh thu, cười cười nói nói, vô cùng vui vẻ, không giống đi quyết đấu chút nào hết.

“Ôn Tĩnh Phong xin mời đường chủ đường Mục Nguyệt của Bái Nguyệt Giáo - Thẩm Sơ Không”.

Đường Duyệt đang nghĩ người thì đột nhiên nghe thấy tiếng nói lớn của một nam tử mặc áo bông phát ra từ trong lán trại lớn nhất ở phía Tây. Lúc này nàng mới kịp định thần lại, cuộc tỉ thí võ nghệ đã bắt đầu rồi. Tỉ thí võ nghệ của đại hội kiểm pháp là do một phái nào đó thách đấu với một phái khác, cho đến khi nào một trong hai phái gục ngã hoặc bị sát hại thì cuộc tỉ thí mới được coi là kết thúc. Cuộc tỉ thí võ nghệ sẽ diễn ra trong vòng ba ngày, trong ba ngày đó, các cao thủ của phe chính đạo có thể thách đấu với bất kỳ đệ tử nào trong Ma Giáo và ngược lại. Trừ phi người được mời thách đấu chủ động xin thua, còn không thì bắt buộc phải nghênh chiến.

“Đó chính là trưởng nam của cậu con đó”, Đường bảo chủ khẽ nhắm mắt nói nhỏ với Đường Duyệt.

Đường Duyệt ngạc nhiên, nhìn về phía người thanh niên lên tiếng thách đấu. Nhìn kỹ hơn, nàng thấy đôi mắt và lông mày của chàng quả thật có phần giống với Ôn Nhã Như - mẫu thân nàng, vô cùng thanh tú. Người đó, về huyết thống mà nói, là trưởng nam của cậu nàng, chỉ tiếc là những người có xuất thân từ Ôn gia không ai thèm nhìn vào lán trại của Đường bảo chủ, có thể thấy là bọn họ hoàn toàn không hề muốn nhận nàng là thân quyến. Nghĩ lại cũng phải thôi, Ôn gia là một gia tộc bách niên, gia phong nghiêm ngặt, làm sao có thể chấp nhận sự tồn tại của một tiểu nữ đã tự nguyện theo trai như mẫu thân nàng. Lại càng không thể chấp nhận được một đứa cháu gái có lai lịch không rõ ràng như nàng.

“Muội là người của Đường gia”, Đường Mạc đột nhiên nói với giọng lạnh lùng. “Vì vậy mọi việc của Ôn gia đều không liên quan gì tới muội”.

Đường Mẫn cố nhiên cũng đã nghe thấy câu nói này, quay lại lườm Đường Mạc một cái: “Huyết thống thì không thể chặt đứt được”.

Đường Duyệt cúi đầu, không biết là đang nghĩ gì.

“Trận quyết đấu giữa chính đạo và Ma Giáo năm đó, Ôn gia giữ thái độ trung lập, lúc đầu theo phe chính đạo, đáng tiếc là khi số mệnh của Ma Giáo vẫn chưa dứt thì Ôn gia đã bị tổn thất nặng nề, một số vị tiền bối đã chết dưới tay của Ma Giáo”, Đường Mạc vẫn lạnh lùng nói. Đây chính là lý do vì sao Ôn Tĩnh Phong là người đầu tiên đứng ra thách đấu với Ma Giáo. Đường Duyệt bất giác chủ động nhìn về phía lán trại của Ôn gia. Những người trong Ôn gia này, đối với nàng đều là người xa lạ. Nhưng Đường Mẫn nói cũng không sai, huyết thống thì không thể chặt đứt được. Nếu thực sự có thể coi nhau như người xa lạ, thì cũng không thể cố tình xa cách như vậy. Càng không thừa nhận, lại càng làm cho người khác chú ý. Vừa cười lại vừa đau khổ.

Người bước ra từ trong lán trại đối diện là một nam tử trẻ tuổi. Hắn chậm rãi bước tới, đứng giữa võ đài, lúc này Đường Duyệt mới nhìn rõ tướng mạo của hắn. Đây là một chàng trai đáng vẻ nho nhã yếu ớt, gần như khiến người ta phải hồ nghi liệu hắn có nhắc nổi một thanh kiếm hay không. Đường Duyệt không ngờ rằng, đường chủ đường Mục Nguyệt của Ma Giáo lại có dáng vẻ gầy yếu, gió thổi cũng bay thể này.

“Xin hãy chỉ giáo!” Ôn Tĩnh Phong chấp tay nói. Mặc dù trong lòng vô cùng thù hận những kẻ trong Ma Giáo nhưng Ôn Tĩnh Phong là một quân tử xuất thân cao quý, được giáo dục nghiêm khắc, những lễ nghĩa thông thường đều được chàng khắc cốt ghi xương, không bao giờ phai.

Đường Mẫn tán thành gật đầu.

Những Thẩm Sơ Không lại nói một câu khiến Đường Duyệt phải trợn tròn mắt: “Cút đi! Lão tử đến đây là để quyết đấu!”.

Ôn Tĩnh Phong vẫn còn chưa kịp phản ứng thì đã dính ngay một cú thiết quyền.

Trên đỉnh núi gió rất lớn, người thư sinh trông rất yếu ớt này lại có thể trụ vững trên mặt đất giống như mọc rễ ở chân, kiên cường đến đáng sợ. Hắn lớn tiếng thét lên: “Nương Nương Xoang, dậy đi nào”. Nương Nương Xoang đương nhiên là chỉ Ôn Tĩnh Phong. Chàng đã phun ra một miệng đầy máu tươi, nhuộm đỏ cả chùm hoa nhai màu trên áo bông của chàng.

Nội lực của Thẩm Sơ Không thâm hậu thế nào thì chính cú thiết quyền vừa rồi đã làm uy chấn tứ hải. Dù Ôn Tĩnh Phong có là cái đực đá đi nữa thì cũng phải lập tức tan nát, huống hồ tẩm thân chàng lại hoàn toàn bằng xương bằng thịt. Đường Duyệt không thể xem tiếp được nữa, liền quay mặt đi.

Một Ôn Tĩnh Phong tưởng chừng đã gục ngã, vậy mà trong phút chốc đã đứng dậy. Chàng miễn cưỡng chống thanh trường kiếm, đứng trên võ đài, toàn thân loạng choạng như sắp ngã. Nếu không phải là cú thiết quyền đó ra quá bất ngờ thì chàng đã không bị thua quá nhanh chóng, dễ dàng, và cũng không bị thương nặng nề như vậy.

“Nếu ngay cả những cảnh thế này mà muội cũng sợ thì hãy về sớm đi!” Đường Mạc lạnh lùng nói.

Đường Duyệt cắn chặt môi, quay đầu trở lại, ép mình phải mở to mắt để xem tiếp cuộc đọ sức trên võ đài.

Nhất định không được xảy ra chuyện gì đâu đấy, trong lòng Đường Duyệt thầm cầu mong như vậy. Mặc dù nàng không có tình cảm với những người của Ôn gia, nhưng nàng cũng không mong muốn cuộc tỉ thí vừa mới bắt đầu đã phải tận mắt chứng kiến cảnh người của Ôn gia máu chảy nơi võ đài.

Thế nhưng, Thẩm Sơ Không của Ma Giáo lại xuất chiêu nhanh như chớp. Ôn Tĩnh Phong bất ngờ ném thanh trường kiếm, hai nắm tay như sắt hươ về phía trước. Năm đấm của Thẩm Sơ Không không cần nghĩ ngợi gì liền nhằm vào huyết thái dương của Ôn Tĩnh Phong, sắc như một nét bút. Quyền pháp của hắn không chắc là thâm hậu, nhưng lại hùng hồn mạnh mẽ lạ thường. Năm ngón tay của Ôn Tĩnh Phong xoe rộng, đỡ gọn lấy cú ra đòn của Thẩm Sơ Không. Trong chớp mắt, hai người đã xuất hai mươi chiêu. Mỗi chiêu đòn uy mãnh của Thẩm Sơ Không xuất ra đều bị Ôn Tĩnh Phong tránh được.

Lúc này Đường Duyệt mới biết, Ôn Tĩnh Phong chính là một cao thủ trong việc tay không độ sức với kẻ khác. Trong tình cảnh bị trọng thương như vậy mà chàng vẫn có thể chống đỡ được sự tấn công mạnh mẽ từ phía đối phương. Điều này quả là trái ngược hoàn toàn với vẻ ngoài thanh tú của chàng. Nhưng bất luận thế nào thì thân pháp né tránh đòn nhanh như chớp của Ôn Tĩnh Phong vẫn chậm dần theo thời gian. Ngược lại, tiếng ra đòn thiết quyền phá vỡ không gian của Thẩm Sơ Không lại thanh thế lấy lùng, càng ra càng mạnh mẽ.

“Không xuất được mười chiêu thì Ôn Tĩnh Phong thua mất”, Đường Mạc thở dài.

Đường Duyệt cau mày, cục diện trên võ đài hiện nay là một bên đã gục ngã. Ôn Tĩnh Phong toàn thân toát mồ hôi, thở dốc từng hơi, dường như sắp gục xuống đất rồi.

Ngay cả Đường Mạc cũng ngạc nhiên chăm chú quan sát nhất cử nhất động trên võ đài. Chàng nhìn thấy Ôn Tĩnh Phong đã nhặt thanh trường kiếm lên.

Mặc dù toàn thân Ôn Tĩnh Phong loạng choạng như sắp ngã, nhưng chàng lại cầm kiếm rất chắc. Nếu không có sự rèn luyện vất vả hơn mười năm trời thì Tĩnh Phong tuyệt đối không thể trụ được lâu như vậy. Lại càng không thể có đủ sức để nhặt kiếm lên.

Thẩm Sơ Không cười lạnh lung, hai bàn tay hợp lại, đột nhiên tóm gọn lấy mũi kiếm một cách rắn chắc, một chân đè chặt lên ngực của Ôn Tĩnh Phong.

Đường Duyệt chỉ cảm thấy lòng bàn tay toát mồ hôi, căng thẳng tới mức không nói nên lời.

Tất cả mọi người đều cho rằng Ôn Tĩnh Phong sẽ bị ném bay ra ngoài. Nhưng toàn thân chàng đang run rẩy, bỗng nhiên lại mạnh mẽ trụ vững được trước cú đè chân đó. Tay phải lăm lăm thanh trường kiếm đâm về phía trước một cách thù hận.

Thẩm Sơ Không dường như cũng vô cùng ngạc nhiên, lùi về phía sau liền hai bước, chấn chỉnh lại tư thế vững vàng, trên võ đài chỉ nghe thấy tiếng kiếm gầy “tạch” khô khốc vang lên. Ôn Tĩnh Phong đổ gục xuống đất giống như vây bông héo, thế nào cũng không thể gượng dậy nổi.

Thẩm Sơ Không đứng trên võ đài, nhìn chàng một lát rồi đột nhiên nói: “Nương Nương Xoang, người cũng được đấy, sau này sẽ lại tỉ thí cùng người”.

Đường Duyệt nhìn rất rõ ràng, hai nắm tay buông thong của chàng đã đầm đìa máu từ lâu rồi. Người của Ôn gia vội vàng lên võ đài dìu người của mình xuống.

Thẩm Sơ Không đứng trên võ đài, làm động tác vẫy tay xem có người nào muốn tiếp tục lên tỉ thí với hắn không. Trong ngoài võ đài yên lặng như tờ.

“Ở đây có người tên là Đường Duyệt đã giết sứ giả Thiết Khôi dưới trướng của ta. Hãy ra đây đi!” Thật không ngờ, Thẩm Sơ Không bỗng nhiên gọi đích danh Đường Duyệt.

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào lán trại của Đường bảo chủ. Đường Duyệt trong lòng nghi hoặc. Người giết chết Khôi lão đại chính là Đường Mạc, nhưng không hiểu tại sao vị đường chủ Ma Giáo này lại gọi tên nàng. Nghĩ đến nụ cười bí hiểm của người đó, nàng từ từ bước lên phía trước một bước. Đường Duyệt đâu có biết rằng, sau khi quay về, Thanh Mộc sứ giả đã đổ phần lớn tội lỗi lên đầu nàng, nung nấu ý đồ làm cho nàng mãi mãi biến mất khỏi cõi đời này. Ngay cả người vốn do Đường Mạc giết cũng nhất loạt đổ tội cho nàng.

Đột nhiên có ai đó ấn chặt lấy vai của Đường Duyệt. Một bóng người vụt qua người nàng. Đường Duyệt còn chưa kịp ngăn người đã ngăn cản nàng lại thì người đó đã thượng đài rồi.

“Là người đã giết chết Khôi lão đại dưới trướng của ta phải không?” Thẩm Sơ Không nheo mắt lại quan sát Đường Mạc từ trên xuống dưới.

Đường Mạc cười nhạt nói: “Nếu kẻ mà ngươi nhắc tới là một trong bốn tên ngu ngốc của Ma Giáo các người thì chính xác rồi đó. Chính ta đã giết hắn”.

Thẩm Sơ Không nghi ngờ nhìn Đường Mạc, đột nhiên cười lớn: “Được!”. Hắn rất thích những trang quân tử dứt khoát và khẳng khái như vậy. Đường Mạc vừa hay lại rất phù hợp với sở thích của hắn: “Vậy thì

người hãy đền mạng đi!”.

“Nếu có bản lĩnh, thì hãy đến đây!” Đường Mạc đã rút kiếm ra.

Thanh kiếm sáng lóe lên, rực rỡ chói lòa dưới ánh mặt trời. Sau trận chiến đầu tiên, trong lúc đang vui mừng tự đắc với chiến thắng, Thẩm Sơ Không nhận được tin cấp báo, sau khi quay về Bái Nguyệt Giáo, Thanh Mộc sứ giả cho biết thuộc hạ của hắn đã bị giết chết dưới tay một tiểu nha đầu của Đường bảo chủ. Vậy nhưng hắn thực sự không hề muốn thách đấu với nha đầu đó. Người mà hắn muốn đối diện chính là Đường bảo chủ tiếng tăm lừng lẫy phương Bắc. Vậy mà không ngờ người thượng đài lại là một nam tử còn trẻ tuổi. Đường Mạc xuất chiêu nhanh như chớp. Đợi đến khi Thẩm Sơ Không đang kinh ngạc thì ánh kiếm liên vung tới cách trán của Thẩm Sơ Không chưa đầy gang tay. Nhưng Thẩm Sơ Không quả đúng là một cao thủ đã phải mở đường máu mới có thể ngồi vào vị trí đường chủ như hiện nay trong hàng nghìn môn đệ của Bái Nguyệt Giáo. Làm sao hắn có thể thất bại dễ dàng như vậy được? Trong lúc nguy cấp nhất, hắn lại tỏ ra lâm nguy bất loạn, lấy hơi rồi nhanh chóng lùi về phía sau một tấc, đồng thời tuốt ra thanh kiếm vẫn nằm trong bao đeo bên mình từ đầu đến giờ, chĩa về phía Đường Mạc. Đường Mạc với một nhát kiếm không trúng đích, toàn thân đã lùi về phía sau. Lúc này chàng liền né sang trái tránh đường kiếm tấn công của Thẩm Sơ Không. Chỉ nghe thấy một tiếng “choang”, hai thanh trường kiếm đã đan chéo nhau. Hai người cũng đan vào nhau, Thẩm Sơ Không đột nhiên nói: “Kiếm pháp khá lắm!”.

Đường Duyệt trong lòng bồn chồn không yên, lại nhìn thấy một dải áo trên mặt đất, thì ra đó là áo của đối phương mà Đường Mạc đã kịp chém đứt. Kể từ khi Thẩm Sơ Không ngồi vào vị trí đường chủ, tất cả các địch thủ đến thách đấu với hắn đều không ai là không chết dưới tay hắn. Lâu lắm rồi kết quả đều như vậy nên ngay cả bản thân hắn cũng cảm thấy chán chường, khó có dịp như hôm nay gặp được kỳ phùng địch thủ như Đường Mạc. Bất giác hắn thét lên một tiếng, một đường kiếm vung xuống đâm vào ngực của Đường Mạc. Khi đường kiếm còn chưa tới đích thì Đường Mạc đã cảm nhận được một luồng kiếm khí rất mạnh đang nhắm tới ngực mình. Chàng vung thanh trường kiếm lên, dùng thức thứ tư Trường Hồng Quán Nhật trong Cửu Thức của kiếm pháp Đường gia để phòng thủ phía trước thân người. Nhìn từ góc độ của Đường Duyệt, thì phía trước thân người của Đường Mạc dường như được lập nên một bức tường kiếm, làm cho thanh kiếm của đối phương không thể tấn công vào.

Thẩm Sơ Không cũng không phải kẻ tầm thường. Ngược lại hoàn toàn với vẻ ngoài yếu ớt, ngoài sức mạnh vô song với cú thiết quyền nghìn cân, hắn còn có kiếm pháp có thể thống trị thiên hạ. Gặp phải đối thủ như Đường Mạc, hắn đương nhiên sẽ càng phải tập trung tinh thần để quyết đấu. Khi hạ thủ chuyển sang một bên, sử xuất biến chiêu, liền chĩa thẳng kiếm về phía cổ của Đường Mạc. Đường Mạc cười nhạt một tiếng, toàn thân bỗng nhiên bay bổng lên, mũi chân vừa hay đứng trên thanh trường kiếm của Thẩm Sơ Không, sau đó tung mình nhảy vút lên trên không vài tấc.

Lúc này hai người cùng đối chiến. Đã hơn nửa canh giờ trôi qua, vậy mà vẫn chưa phân thắng bại. Ở lán trại bên này, trong lòng Đường Duyệt vô cùng lo lắng, còn trong lán trại của Bái Nguyệt Giáo bên kia dường như lại có người “ồ” lên một tiếng. Tiếp sau đó có hai nam tử trẻ tuổi bước ra nhìn, bọn họ chỉ chỉ trỏ trỏ về phía Đường Mạc với vẻ vô cùng hiếu kỳ và kinh ngạc.

Kiểm pháp của Đường Mạc ngày càng mạnh mẽ, xuất chúng mà lại tự nhiên thoải mái, làm cho tất cả mọi người phải nhìn không chớp mắt. Ngược lại, Thẩm Sơ Không xuất chiêu cũng càng ngày càng nhanh, hai bên giằng co quyết liệt. Kiếm pháp của Thẩm Sơ Không giống như đường quyền của hắn, mạnh mẽ như sắt. Cách xuất kiếm của hắn lại càng đơn giản hơn so với kiếm pháp của Đường gia. Nhưng nội lực của hắn vô cùng thâm hậu mặc dù hắn vẫn còn trẻ tuổi. Người bình thường cho dù biết được đường đi kiếm pháp của hắn cũng vô cùng khó khăn trong việc đỡ được thanh trường kiếm trong tay hắn.

Hắn liền xuất một chiêu nhằm thẳng vào mặt Đường Mạc. Đường Mạc không chậm trễ liền giơ kiếm nghênh chiến. Thẩm Sơ Không từ khi xuất đạo đến nay, trăm trận trăm thắng. Từ trước đến giờ chưa từng có ai đỡ được thanh trường kiếm của hắn. Hắn tưởng rằng Đường Mạc không thể né tránh mới bắt đầu đối chiến trực diện, bất giác trong lòng mừng thầm. Nào ngờ khi mũi kiếm của Đường Mạc vừa xuất ra, thì thanh trường kiếm giống như cây trúc gãy của Thẩm Sơ Không lập tức bị mất phương hướng, trượt vào không trung. Mặt của Thẩm Sơ Không chợt biến sắc, lập tức thay chiêu khác. Nhưng cho dù kiếm chiêu của hắn có thay đổi kiểu gì thì trước sau vẫn luôn cảm thấy bị thanh trường kiếm của đối phương chặn mất đường đi. Hắn thở hồng hộc, toàn thân nhảy vút lên quay về vị trí ban đầu, vút kiếm đánh xoảng một tiếng: “Mẹ

kiếp! Không đấu nữa, không đấu nữa!”.

Dáng vẻ thư sinh nho nhã của hắn bỗng nhiên thốt ra những lời tục tĩu làm cho người khác phải ngạc nhiên. Tất cả mọi người đều nhìn hắn một cách kỳ lạ, không hiểu vì sao đang tỏ thái độ hấp dẫn như vậy mà hắn lại không chịu đánh tiếp? Đường Mạc giương kiếm, phong thái thoải mái, cau mày nhìn Thẩm Sơ Không. Đối phương gấp tay áo lại: “Kiếm pháp của người quả là lợi hại, ta rất thích. Khôi lão đại quả là không biết lượng sức mình, chết dưới tay người cũng đáng, không trách người được”. Không ai ngờ, trong giờ phút quan trọng đối địch này, đường chủ của Ma Giáo lại nói những lời như vậy, ngay lập tức cả võ đài vỡ òa.

Trong lòng Đường Duyệt hiểu rõ, nếu là người khác nói những lời này thì sẽ làm ọi người nghĩ rằng người đó không đấu lại Đường Mạc, cố tình tìm cách từ chết. Nhưng với Thẩm Sơ Không thì lại hoàn toàn khác. Thực lực của hắn mặc dù tạm thời khó giành được chiến thắng, song về lâu dài thì không chắc sẽ thất bại. Hắn chịu buông kiếm ngay, tất nhiên là vì vô cùng khâm phục kiếm pháp của Đường Mạc. Mỗi một đường chủ đều đập lên thân xác của vô số người khác mà ngoi lên, huống chi là thứ tín ngưỡng này đã được phát huy đến mức cao độ. Thẩm Sơ Không đích xác là một loài hoa kỳ lạ mà trong đời Đường Duyệt hiếm gặp, tính tình thẳng thắn. Là một đường chủ, nhưng ngay cả thể diện của Ma Giáo hắn cũng không thêm giữ, quả thực làm cho người khác không thể tin được.

“Đường chủ Di Nguyệt của Bái Nguyệt Giáo, Mộ Dung Mai Kiến xin mời Đường công tử kiến giáo!” Mộ Dung Mai Kiến là một thanh niên khoảng trên dưới hai mươi tuổi, môi đỏ răng trắng, vô cùng tuấn tú, đôi mắt rất có thần, chỉ đơn giản vận y phục bằng vải, nhưng lại bay bổng lạ kỳ, giống như một công tử quý tộc.

Đường Mạc lạnh lùng nhìn Mộ Dung Mai Kiến. Không ngờ lúc hạ đài, Thẩm Sơ Không còn đột nhiên kề tai chàng nói nhỏ: “Tên này rất thâm độc đó, hãy cẩn thận!”.

Mộ Dung Mai Kiến cười rất thân mật. Nhưng Đường Mạc biết rằng người của Bái Nguyệt Giáo hoàn toàn không vô hại giống như vẻ bề ngoài của họ. Vẻ bề ngoài càng ôn hòa thì bên trong lại càng hung hãn. Đường Mạc không vội vàng động thủ ngay khi vừa bắt đầu. Chàng vẫn đang quan sát Mộ Dung Mai Kiến một cách cẩn thận, giống như một kỳ thủ đang quan sát một địch thủ sắp đánh cờ cùng mình vậy, bình tĩnh mà lý trí. Trên khuôn mặt trẻ tuổi của đối phương, mỗi một biểu cảm nhỏ, chàng đều nhìn thấy.

Mộ Dung Mai Kiến cũng đang mỉm cười với Đường Mạc, nhưng sự tàn khốc ở tận sâu đáy mắt lại đang biểu lộ rõ tính cách hoàn toàn khác với vẻ bề ngoài. Một lúc sau, Mộ Dung Mai Kiến đột nhiên cười lớn nói: “Xét về kiếm pháp, ta không phải là đối thủ của người”. Nhưng trong mắt hắn lại lộ rõ ý đồ đen tối với nụ cười xảo quyệt. Hắn nói: “Cái hay là ta lại không dùng kiếm”. Hắn nói hắn không dùng kiếm, vậy thì vũ khí của hắn là gì vậy?

Đường Mạc vẫn đứng ở chỗ cũ, nhưng lại có chút bất an. Trên đời này không có gì quan trọng hơn việc hiểu rõ đối thủ của mình. Ngay cả việc đối thủ dùng loại vũ khí gì cũng không biết, há chẳng phải là làm cho cuộc độ sức này trở nên mù quáng và ngu ngốc sao?

Trong khi đó, bên dưới võ đài đã có người thì thầm to nhỏ. Tên Mộ Dung Mai Kiến này quả nhiên là kẻ phản bội trong gia tộc Mộ Dung của tứ đại thế gia bao gồm Ôn, Nam Cung, Thượng Quan, Mộ Dung. Hóa ra Mộ Dung Mai Kiến lại có xuất thân danh giá, nhưng tại sao hắn lại gia nhập Ma Giáo nhỉ?

Một sự trầm lắng khó xử phủ xuống, trong số các đường chủ của Ma Giáo lại có một người xuất thân từ gia tộc danh giá. Đây chính là sự sỉ nhục không thể kể xiết. Quả nhiên rất nhanh chóng, một nam tử trẻ tuổi trong y phục màu trắng không kiếm chết được đã bước ra, nói to: “Tên phản bội Mộ Dung Mai Kiến kia, phải để bọn ta thanh lọc môn hộ, Đường huynh, huynh hãy lui ra trước đã!”.

Đường Mạc không động đậy. Chàng dường như cũng chẳng thèm nhìn người vừa lên tiếng. Trên đời này chưa ai dám nói với chàng hai chữ “lui ra”. Cho dù đối phương không có ác ý gì, nhưng thực chất trong lời nói lại ngầm biểu thị sự coi thường. Với tính cách kiêu ngạo của Đường Mạc, chàng chắc chắn sẽ không thêm phản ứng lại.

Mộ Dung Mai Kiến cười lớn: “Mộ Dung Tình, người không đáng một cọng cỏ, mười cú bạt tai mà người bị ta giáng xuống ba năm trước vẫn không giúp người nhớ lâu hơn sao?”

Nam tử trong y phục màu trắng có tên Mộ Dung Tình lập tức đỏ bừng mặt, giống như là muốn xông ra. Đường Duyệt chỉ mong sao cho Mộ Dung Tình xông ra ngay. Nàng đâu có quan tâm xem kẻ phản bội của gia tộc Mộ Dung sẽ tử thí với ai. Chỉ cần đại ca của nàng không gặp nguy hiểm gì là tốt rồi. Chẳng hiểu tại sao, từ lúc tên Mộ Dung Mai Kiến thượng đài đến giờ, nàng cứ bị nháy mắt liên tục, có một dự cảm không lành nào đó cứ len lỏi trong nàng...

Gương mặt trắng tinh của Mộ Dung Tình đã đỏ tới mức giống như một quả hồng chín, khi chàng vừa mở miệng định nói thì trong lán trại của gia tộc Mộ Dung đột nhiên vọng ra một giọng nói nhẹ nhàng, khiến Mộ Dung Tình lập tức im bật, vội vã lui về mà không ý kiến gì. Xem ra, người vừa ngăn chàng chính là Mộ Dung Tiểu Vũ - người nổi tiếng nhất trong những người trẻ tuổi của gia tộc Mộ Dung. Mọi người vốn vẫn mong Mộ Dung Tình trong lúc tức giận sẽ nói ra bí mật tại sao gia tộc Mộ Dung lại nảy ra một kẻ phản nghịch như vậy. Nào ngờ chỉ với một câu nói của Mộ Dung Tiểu Vũ, Mộ Dung Tình đã hết hồn mà rút về. Vì thế mọi người đều không tránh khỏi cảm thấy vô cùng thất vọng.

“Nàng nhìn lán trại bên đó đăm đăm như vậy, người khác thấy sẽ cho rằng nàng đã phải lòng Mộ Dung Mai Kiến đó”. Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai Đường Duyệt.

Đường Duyệt quay đầu lại nhìn, bỗng nhiên chau mày. Nàng làm sao lại quên mất rằng Tô Mộng Chầm cũng theo lên đây. Có điều là không biết tại sao, hắn vốn lên núi cùng Đường bảo chủ nhưng đến tận giờ này mới xuất hiện. “Tại sao người luôn theo sát bọn ta vậy?”

Tô Mộng Chầm áo quần bảnh bao, phong độ ngời ngời đứng ngay cạnh Đường Duyệt. Hắn ghé sát vào tai Đường Duyệt nói: “Sao thế? Nàng không hoan nghênh ta hay sao?”.

Đường Duyệt đã nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Đường bảo chủ, liền miễn cưỡng bớt giận nói: “Chẳng liên quan đến ta cả!”.

Tô Mộng Chầm mím môi nín cười: “Nàng không hoan nghênh ta đến, còn ta thì lại cứ muốn đến. Đến rồi thì lại cứ theo sát nàng, không chịu rời bước. Chắc là nàng ghét ta lắm nhỉ?”.

Trán Đường Duyệt lấm tấm mồ hôi, nhưng lại không dám tỏ ra thất lễ ngay trước mặt mọi người, đành phải nhẫn nhịn quay mặt đi nhìn lên võ đài.

Tô Mộng Chầm khẽ sát thêm chút nữa: “Như thế mới phải chứ, hãy vứt bỏ sự kháng cự đi. Như vậy mới là một cô nương tốt!”.

Mặt Đường Duyệt không một chút biểu cảm, nhưng lại ngằm giẫm lên chân Tô Mộng Chầm một cái rõ mạnh. Liếc mắt nhìn Tô Mộng Chầm đau tới mức phải lùi lại một bước, nhưng trên mặt lại làm ra vẻ không có chuyện gì, trong lòng nàng mới cảm thấy dễ chịu đôi chút.

Thế giằng co trên võ đài đã thay đổi. Đường Mạc dường như không muốn đợi nữa, tuốt kiếm ra trước. Đường Duyệt nhìn sang phía Mộ Dung Mai Kiến, nàng trợn tròn mắt ngạc nhiên. Hắn cũng đã lộ vũ khí rồi. Nhưng đó không phải là đao, không phải là kiếm, không phải là ám khí, cũng không phải là bất kỳ thứ vũ khí nào mà nàng đã từng nhìn thấy hàng ngày, mà chỉ là hai dải tay áo. Nàng còn nghi ngờ mình đã nhìn nhầm, phải dụi mắt để nhìn cho rõ hơn.

Lúc này, Tô Mộng Chầm lại nhẹ nhàng nói: “Theo ghi chép mưu đồ trong giới võ lâm, trong số những tuyệt học truyền thế của gia tộc Mộ Dung mà người đời biết đến, chỉ có công phu dải tay áo và “Dĩ bỉ chi đao, hoàn thi bỉ thân”. Nếu như ta không nhìn nhầm, thì vũ khí mà Mộ Dung Mai Kiến dùng chính là công phu dải tay áo”.

Từ trước đến nay nàng chưa bao giờ nghe thấy những điều này, cũng chưa từng nghĩ tới chuyện trong giang hồ đột nhiên lại có người dùng cách này để ngăn chặn những đường kiếm sắc bén. Từ ống tay áo của Mộ Dung Mai Kiến đột nhiên xuất hiện hai dải lụa trắng dài khoảng một tấc ba thước. Một thứ vũ khí mềm mại như vậy, làm sao có thể chống đỡ được với thanh trường kiếm sắc bén của Đường Mạc được chứ? Đường Duyệt không dám tin.

Nhưng chỉ một lát sau, nàng lại không dám nghĩ như vậy nữa. Bởi vì mỗi một động tác của Mộ Dung Mai Kiến đều đoan trang mà tài hoa, mạnh mẽ mà thướt tha, như mây bay nước chảy, nhảy múa nhẹ nhàng.

Khi Đường Mạc cầm kiếm tấn công thì Mộ Dung Mai Kiến lại xếp chồng dải tay áo làm lộ ra đôi bàn tay nuột nà đẹp hơn tay nữ nhi để đỡ lấy mũi kiếm nhọn. Khi Đường Mạc tấn công từ trên xuống, muốn đi một đường xuyên suốt thì Mộ Dung Mai Kiến lại dùng ngón tay trở đẩy dải tay áo bay lên đỡ trọn mũi kiếm, trong khoảnh khắc đã cuốn gọn Đường Mạc bằng dải tay áo và ném ra xa.

Trên võ đài gần như không còn nhìn thấy thanh trường kiếm của Đường Mạc đâu nữa. Chỉ còn nhìn thấy dải tay áo của Mộ Dung Mai Kiến ném, quăng, vút, vung, khua, giật, hồi, buộc, nâng, cứ thế luân phiên bay nhảy. Thế tấn công của Đường Mạc lúc này như rồng bay gặp nước, giờ tuyệt nhiên không thấy tăm hơi.

Trước đây Đường Duyệt đã từng nghe người ta hát kịch, đã từng nhìn thấy dải tay áo như thế này. Nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ rằng, một thứ vốn chỉ được dùng như một đạo cụ để bày tỏ tình cảm, khi ở trong tay của Mộ Dung Mai Kiến lại đột nhiên biến thành một thứ vũ khí lợi hại có thể giết người. Dải tay áo trên sân khấu kịch đẹp là vậy, thế nhưng dải tay áo đang bay lượn trên võ đài thì mỗi một động tác đều mang sát khí hùng hực. Không một thế tấn công nào là không mang theo sự hung tàn đến mức làm cho người ta thịt nát xương tan. Hấp dẫn đến mức nàng không thể dự đoán trước được. Mọi người cũng đều xem đến mê hoặc, học hoàn toàn không nghĩ rằng hiện giờ Đường Mạc đang ở trên bờ vực của sự nguy hiểm nhất.

Mộ Dung Mai Kiến tuy sinh ra môi đỏ răng trắng, dung mạo tuấn tú, tư thế đánh võ cũng rất đẹp, nhưng mỗi một chiêu hấn xuất ra đều tàn độc đến cùng cực. Đường Mạc từ thế tấn công lúc đầu bây giờ đã chuyển sang né tránh. Vai chàng đã bị trúng hai cú từ dải tay áo. Chàng mặc y phục sẫm màu, lúc này y phục đã bị máu tươi nhuộm đỏ. Có điều không ai chú ý tới việc này, vì tất cả ánh mắt của mọi người đang đổ dồn vào trận quyết đấu hấp dẫn đẹp mắt đang diễn ra trên võ đài.

“Đại huynh của nàng bị thương rồi”, Tô Mộng Chằm lạnh lùng nói.

“Người nói cái gì?” Lần đầu tiên Đường Duyệt nhìn thẳng vào hắn.

“Nàng hãy nhìn vai phải của Đường huynh xem, hình như đã bị thương do trúng đòn rồi đó”, Tô Mộng Chằm nói nhỏ.

Đường Duyệt chăm chăm nhìn vào vai phải của Đường Mạc, quả nhiên thấy có màu máu mờ mờ thấm ra ngoài. Nàng thẳng thốt kêu lên: “Tại sao lại như vậy?”.

“Dải tay áo của gia tộc Mộ Dung nhìn thì đẹp nhưng không dễ chơi đâu. Nàng cũng nên biết rằng, may mà đó là đại huynh của nàng đấy, nếu là người khác thì e rằng đã bị dải tay áo đó đánh cho thịt nát xương tan rồi”.

“Nhưng đó chỉ là một dải tay áo thôi mà!” Trong lòng Đường Duyệt đã trở nên nôn nóng nên nàng nói cứng.

“Dải tay áo của gia tộc Mộ Dung vốn có nội lực thâm hậu, lại thiên biến vạn hóa, không gì có thể nắm bắt được. Võ công của Mộ Dung Mai Kiến không kém hơn Mộ Dung Tiểu Vũ - cao thủ thế hệ trẻ của gia tộc Mộ Dung. Đại huynh của nàng chẳng có chút kinh nghiệm nào trong việc đối đầu với người của gia tộc Mộ Dung nên đương nhiên sẽ bị thiệt thòi”.

“Dải tay áo mềm mại là thế làm sao lại có uy lực như vậy?” Đường Duyệt nắm chặt tay lại, vết móng tay hằn rõ trên da thịt.

Tô Mộng Chằm liếc nhìn vẻ mặt căng thẳng của Đường Duyệt, cười nói: “Lấy nhu thắng cương vốn là tinh túy trong tuyệt học của gia tộc Mộ Dung mà”.

Lấy nhu thắng cương, lấy nhu thắng cương, lấy nhu thắng cương... Đường Duyệt cứ lẩm bẩm nhắc đi nhắc lại mấy từ này. Kiếm pháp của Đường Mạc không còn nghi ngờ gì nữa chính là cương, còn dải tay áo xem ra yếu mềm kia đương nhiên chính là nhu rồi. Nhưng ai cũng đều biết rằng, càng là những thứ mà mình sơ suất không để ý tới thì lại càng là nguồn họa đáng sợ.

“Vậy bây giờ nên làm thế nào?” Đường Duyệt bước lên một bước, nắm chặt lấy thanh Khuynh Thành như để kiềm chế đôi bàn tay đang run bần bật.

“Có hai cách, một là đại huynh của nàng phải xin thua, ta sẽ chữa trị giúp vết thương cho huynh ấy. Hai là huynh ấy chống chọi đến cùng, rồi sẽ được khiêng xuống núi”.

Đường Mạc tuyệt đối không phải là nam tử cam tâm tình nguyện xin thua. Cho dù biết là mình chết chắc chàng cũng không bao giờ xin thua. Điều này Đường Duyệt hiểu rõ hơn ai hết. Nhưng nàng không muốn Đường Mạc bị thương. Không còn nghi ngờ gì nữa. Đường Mạc chính là một trong những người quan trọng nhất trong lòng nàng. “Ta không tin, đại huynh của ta sẽ không bao giờ thua”, Đường Duyệt nghiêng răng nói.

Tô Mộng Chằm khẽ mỉm cười: “Ta đã nhìn tướng mạo đại huynh của nàng, huynh ấy thái dương cao vút, cốt cách thanh kỳ, đầu chính là tướng thiếu niên đặc chí, vốn rất thuận buồm xuôi gió, có quý nhân phù trợ. Nhưng đáng tiếc là huynh ấy lại gặp phải sát tinh là nàng, nên đã ảnh hưởng đến mệnh số, e rằng năm nay sẽ có họa đổ máu”.

Đường Duyệt lạnh lùng nhìn chàng: “Ta cũng biết xem tướng, ấn đường của người hiện nay đang u tối, sẽ lập tức gặp rủi ro lớn đấy”.

“Ồ?” Tô Mộng Chằm ngạc nhiên nói. “Nàng cũng biết xem tướng sao? Lại còn có thể xem được ta sắp bị rủi ro cơ đấy?”

Đường Duyệt cười nhạt: “Người cũng ở cùng với sát tinh là ta đây, nếu đại huynh của ta bị cái miệng u ám của người trù ẻo mà xảy ra bất kỳ điều gì, thì ta sẽ băm vằm người ra thành trăm mảnh, đến lúc đó, người sẽ biết thế nào là gặp rủi ro lớn”. Đường Duyệt nói rồi cũng chẳng thèm nhìn hắn.

Đường Mạc giữ hơi, lùi lại hai bước, chuẩn bị xuất chiêu thứ năm trong Cửu Thức Đường gia - chiêu Kim Nhật Sinh Huy. Đường kiếm này càng đi càng nhanh. Mũi kiếm càng ngày càng mạnh mẽ. Trên võ đài chỉ cảm nhận thấy kiếm khí trầm lạnh của Đường Mạc cứ tới tấp vung tới.

Mộ Dung Mai Kiến lại tỏ ra rất ung dung trước kiếm khí như vũ bão của Đường Mạc. Nhưng dải tay áo thì đã thay đổi, hoàn toàn không phòng thủ nữa là mà lại triển khai thế tấn công đáng sợ. Dải tay áo đó đã cuốn chặt lấy thanh trường kiếm của Đường Mạc từ một góc độ tưởng chừng như không thể. Khi mọi người vừa kịp định thần phản ứng lại thì vừa hay nhìn thấy thanh trường kiếm của Đường Mạc đã đâm thủng ngực chàng...

“Mạc nhi...” Đường Mẫn đứng dậy kêu lên thất thanh.

“Đại huynh...” Đường Duyệt gần như muốn xông ra, nhưng lại bị Tô Mộng Chằm đứng bên cạnh giữ lại.

“Nàng mà xông ra lúc này thì chỉ tổ làm cho huynh ấy không có chỗ nào mà trốn vì xấu hổ thôi. “Dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân” của gia tộc Mộ Dung vốn là một loại công phu mượn lực đả lực. Kiếm pháp của đại huynh nàng càng giỏi, tốc độ càng nhanh bao nhiêu thì khi bị trúng thương sẽ càng nặng bấy nhiêu”.

“Người câm miệng đi, câm ngay!” Đường Duyệt đã xông ra.

Người của Đường gia, ngoài Đường Mẫn đứng bất động tại chỗ như cảnh tượng, đều đã xông ra.

Đường Mạc rõ ràng là một cao thủ tài năng xuất chúng của thế hệ thanh niên trong giới võ lâm. Chàng xuất thân danh giá, tính cách lạnh lùng, tinh thông võ nghệ, bản thân đã có tư cách kiêu ngạo. Thế nhưng chàng đã thất bại thật rồi, thất bại trong tay kẻ phản bội của gia tộc Mộ Dung khi mà chàng không ngờ tới nhất. Điều này đối với chàng quả thật là một sự sỉ nhục vô cùng to lớn.

Đường Duyệt là người đầu tiên xông ra, đã kịp thời đỡ được Đường Mạc đang gục xuống. Vết thương trên ngực chàng nhìn vô cùng khiếp sợ, Đường Duyệt không thể nào kìm nén được đã bật khóc, nước mắt đầm đìa khuôn mặt.

Mộ Dung Mai Kiến lần đầu tiên nhìn thấy một nữ nhi kỳ lạ như vậy. Nàng đỡ lấy Đường Mạc, quay đầu lại nhìn Mộ Dung Mai Kiến. Đôi mắt sáng lấp lánh ẩn chứa một sự phẫn nộ sục sôi. Dung mạo của nàng vừa trẻ trung vừa xinh đẹp, giống như một nụ hoa vừa chớm nở. Nhưng sắc mặt nàng lại phẫn nộ tới cùng cực, dường như bất kỳ lúc nào cũng sẵn sàng nhảy lên để tìm hấn liều mạng.

Tất cả những người khác trong Đường gia đều lý trí hơn Đường Duyệt nhiều, bọn họ khiêng Đường Mạc đã hôn mê quay xuống.

Tô Mộng Chằm ở trong lán trại của Đường gia, đang chữa trị cho Đường Mạc. Lòng Âu Dương Minh Châu nóng như lửa đốt, muốn qua đó xem Đường Mạc thế nào, nhưng lại bị Lý Hồng ngăn lại, không thể cử động

được. “Không được phép qua đó, một lát nữa phụ thân của con cũng sẽ thượng đài, nếu có mùi máu thì làm thế nào?”

Trên võ đài vốn luôn có thắng bại, có sống chết, nhưng khi mọi việc xảy ra với Đường Mạc thì Đường Duyệt mới cảm thấy trong lòng đau đớn vô cùng. Đó là người thân của nàng, là đại huynh luôn giúp đỡ, bảo vệ nàng. Thế mà người ta bỗng nhiên khinh suất làm hại chàng.

Đường Mạc không chết, chàng vẫn còn sống, có điều hơi thở rất gấp gáp. Đường Mẫn nhắm mắt lại không dám nhìn con trai mình, lo sợ một lát sau Tô Mộng Chầm sẽ đưa ra chẩn đoán đáng sợ. “Vết thương của Đường công tử rất sâu, nhưng không làm tổn thương đến mạch, có ta ở đây, sẽ không có việc gì đâu”, Tô Mộng Chầm sau một hồi thăm khám đã hạ giọng nói. “Bây giờ hãy tìm cho ta một nơi yên tĩnh, ta sẽ nhỏ thanh kiếm cho công tử”.

Đường Duyệt nhìn hẩn không nói, Tô Mộng Chầm cười: “Nếu nàng không yên tâm, có thể kê đao bên cổ ta”. Đường Duyệt đứng lên, quay đầu nhìn Đường Mẫn, ông liền nhẹ nhàng gạt đầu.

Người của Đường gia đưa Đường Mạc đến một nơi cách võ đài không xa, đã phát sẵn một mảnh đất rất to để dựng lều, phòng khi dùng đến.

Đường Duyệt đứng ở bên ngoài lều, không hề có chút biểu cảm nào, như thể người nằm trong lều không có chút quan hệ gì với nàng vậy. Tới khi Tô Mộng Chầm từ trong lều bước ra, nàng vẫn giống như một người bằng gỗ đứng nguyên tại đó, không chút phản ứng.

“Huynh ấy không sao đâu. Đường Duyệt, ta đã nói rồi, đại huynh của nàng không sao cả. Tim của huynh ấy chết hơn một chút so với người bình thường. Nhất kiếm đỏ nhìn thì đáng sợ, nhưng thực ra không làm tổn thương đến tim, nàng đã nghe thấy chưa?”

Đường Duyệt nghe xong liền chạy vụt đi.

12. Chương 12: Tài Năng

Trong khu rừng vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe tiếng khóc rất thương tâm. Tô Mộng Chầm từ từ bước đến, Đường Duyệt ẩn mình sau một gốc cây to và khó thống thiết như một đứa trẻ.

Chỉ có điều Tô Mộng Chầm chưa nghĩ ra, một Đường Duyệt ngày thường với khuôn mặt lạnh lùng sao có thể bật ra tiếng khóc như vậy, dường như những giọt nước mắt đã bị dồn nén quá lâu đến nỗi không thể kìm được nữa nên đã vỡ òa. Hẩn phỏng đoán, người con gái này xem ra không giống với vẻ kiên cường thường ngày của nàng.

Hẩn cười rất vui vẻ, bởi vì hẩn tự tin mình có thể đối phó với một người con gái yếu đuối như vậy. Hẩn an ủi người khác rất khéo, đặc biệt là các cô gái xinh đẹp. Nhưng bàn tay hẩn chưa kịp chạm vào vai nàng thì khuôn mặt của Đường Duyệt đã ngược lên. Nàng vội vàng lau nước mắt, không thèm quay đầu lại mà cứ thế bước đi.

Tô Mộng Chầm thần thờ nhìn theo bóng nàng: “Nàng đi đâu vậy?”. Đường Duyệt không đáp, chỉ bay thật nhanh lên phía võ đài. Tô Mộng Chầm trong lòng sửng sốt một lúc. Thật là ngốc, chẳng lẽ nàng ấy định thay Đường Mạc báo thù ư?

Kể sau Đường Mạc, Mộ Dung Mai Kiến gặp và liên tiếp đánh bại đại đệ tử phái Nga Mi Châu Phượng Lai, Hoa Sơn kiếm khách Tống Minh, đệ tử chương môn phái Phổ Đà Quách Bình, đại đệ tử chương môn phái Không Động Lâm Tĩnh. Tất cả những người này đều bị trọng thương. Trong đó Hoa Sơn kiếm khách Tống Minh và đệ tử phái Phổ Đà Quách Bình đã chết ngay trên võ đài. Điều khiến người ta sồn tóc gáy nhất là bọn họ đều chết dưới những tuyệt kỹ đã thành danh của mình, cũng giống như Đường Mạc bị thương dưới Cửu Thức Đường gia độc nhất vô nhị vậy.

Các cao thủ thế hệ trẻ, ngay cả đại công tử của Đường Gia Bảo, đều đã bị thương dưới tay của Mộ Dung thể gia. Mấy vị cao thủ có tiếng khác cũng đều gặp không ít khó khăn, buộc phải lạng lẹ rút lui. Lúc này không một người nào dám bước lên thách đấu. Tất cả mọi người đều dồn ánh mắt vào lều của Mộ Dung thể gia, nhưng đáng tiếc bên trong chỉ là một cảnh lặng ngắt, không chút động tĩnh.

Trên võ đài bỗng xuất hiện một người, mặc một chiếc áo đỏ như lửa, khiến người ta mê mẩn. Nàng có đôi mắt sáng như sao, mặt trắng như tuyết, vẻ mặt như vừa mới khóc. Nhưng nước mắt trên khuôn mặt nàng đã bị gió dữ thổi khô, tay phải nàng cầm một thanh đao, nhằm thẳng vào Mộ Dung Mai Kiến nói: “Người đã làm đại ca của ta bị thương”.

“Nàng là muội muội của Đường Mạc?” Mộ Dung Mai Kiến cười nói: “Đại ca của nàng suýt chút nữa đã chết dưới tay ta. Nàng có tự tin là nàng mạnh mẽ hơn đại ca của nàng không?”

Đường Duyệt cầm chắc thanh đao, khoe miệng lộ rõ nụ cười đầu tiên của ngày hôm nay, dưới ánh sáng chói lòa của mặt trời: “Trước khi ta ngừng thở, sẽ phải giết người trước đã”.

Mộ Dung Mai Kiến chau mày, hấn bỗng nghĩ đến một truyền thuyết trên giang hồ, chậm rãi nói: “Nàng không nhất thiết phải động thủ với ta, Đường Mạc đâu phải là huynh ruột của nàng?”

Rồi Mộ Dung Mai Kiến bất chợt cười lớn, nói: “Mộ Dung Tiểu Vũ, người nhìn thấy không? Cô nương này cũng là con rơi giống người. Nhưng nàng dám đứng dưới ánh mắt trời, tại sao người không dám?”

Đám đông rộ lên.

Đường Duyệt lúc này lòng đau như dao cắt, hai chữ “con rơi” giống như mộ lưỡi dao sắc đâm nhói tim nàng. Đối diện với ánh mắt hiếu kỳ của mọi người, nàng vô cùng đau khổ, Mộ Dung Tiểu Vũ ngồi bên trong lều, cũng đang nghĩ gì đó.

“Người là con rơi của Mộ Dung thế gia, bây giờ ở trên cao rồi, chẳng phải cảm thấy rất vui vẻ sao? Người không được quên rằng, ta mới chính là cháu đích tôn của Mộ Dung thế gia, người thì tính làm gì?” Mộ Dung Mai Kiến nhìn với ánh mắt thâm độc, tiếp tục nói một cách lạnh lùng: “Sao? Đến tận bây giờ người vẫn không dám đối mặt với ta? Người sợ ta sẽ vạch bộ mặt nham hiểm của người trước mặt mọi người hay sao? Người hại ta không chỗ dung thân, bức tử mẫu thân của ta. Món nợ này sẽ có một ngày ta tìm người để tính! Mộ Dung Tiểu Vũ, người muốn làm con rùa rụt cổ hay sao, bước ra đây!”

Trong lều dường như có người đứng dậy, nhưng không phải là Mộ Dung Tiểu Vũ mà là Mộ Dung Tình, chàng không kìm nén được nữa nên đã xông ra, giọng nói run run: “Mộ Dung Mai Kiến, rõ ràng người đã thông dâm với biểu tẩu, giết chết biểu huynh, bị bắt tại trận, đại bá mẫu cũng bị người giết chết. Thế mà người vẫn còn dám ăn nói xằng bậy, vu không huynh trưởng của mình. Người có còn là con người hay không?”

Chẳng ai ngờ tới, người có tiếng tăm trong giang hồ như Mộ Dung Tiểu Vũ lại là con rơi của Mộ Dung Bất Phàm, trưởng tộc Mộ Dung thế gia. Lại còn chuyện Mộ Dung Mai Kiến hợp mưu cùng biểu tẩu giết hại biểu huynh của mình, cuối cùng mới phản lại Mộ Dung thế gia. Lẽ nào Mộ Dung thế gia thậm chí chịu đựng, không muốn ép Mộ Dung Mai Kiến thái quá, sợ rằng hắn sẽ tiết lộ toàn bộ những việc này ra ngoài?

“Huynh trưởng ư? Huynh trưởng? Ha ha. Từ khi hấn bước vào Mộ Dung gia, ta đã kính hấn như huynh trưởng. Nhưng sao hấn lại đối đãi với ta và mẫu thân ta như vậy? Mộ Dung Tình, người hãy dùng cái đầu ngu xuẩn của mình mà nghĩ xem, ta và biểu tẩu vừa mới về chẳng hề quen biết, làm sao mà hẹn gặp nhau ở hậu hoa viên, sao lại khéo bị biểu huynh bắt gặp? Sau đó lại có thể khiến biểu huynh treo cổ tự tử? Mộ Dung Mai Kiến ta sao có thể làm cái việc ngu xuẩn không có chút lý trí đó được chứ?” Khuôn mặt tuấn tú của Mộ Dung Mai Kiến chất đầy oán hận, giận dữ nói. “Chính là do tên cầu tặc chủng Mộ Dung Tiểu Vũ, chỉ có hấn mới có thể hại ta thậm chí đến như vậy!”

Cho dù Mộ Dung Mai Kiến có chửi bới thế nào, Mộ Dung Tiểu Vũ vẫn không chút phản ứng. Như thể chàng là một hòn đá, cứ thờ ơ.

Đường Duyệt bước lên trước một bước, lạnh lùng nói: “Mộ Dung Mai Kiến!”. Tất cả mọi người đều toát mồ hôi thay cho tiểu cô nương trẻ tuổi này. Trên bàn tay mảnh dẻ của nàng đã xuất hiện một thanh đao đẹp lạ thường. Lưỡi đao mỏng như cách ve. Cán đao đỏ rực, khi múa trong không khí gợi lên một luồng sáng màu đỏ. Thân đao so với đao bình thường thì nhỏ hơn, kỳ lạ hơn và đẹp hơn. Bất kỳ một người luyện võ nào khi nhìn thấy thanh đao này đều kinh ngạc trước vẻ đẹp của nó. Mọi người đều cho rằng Mộ Dung Mai Kiến đã đánh mất lý trí. Nhưng hấn nhanh chóng trấn tĩnh lại bởi vì hấn đã nhìn thấy thanh đao Khuyết Thành.

“Thanh đao này thiên hạ đều biết. Nhưng thanh đao có tốt thế nào chẳng nữa, rơi vào tay người không biết sử dụng thì chỉ là đồ bỏ đi”, Mộ Dung Mai Kiến chậm rãi nói. “Nàng không thể giao thanh đao này cho ta, đúng không?”

Đường Duyệt nhìn hắn bằng một ánh mắt kỳ quặc. “Ta vốn không muốn giết một mỹ nhân. Nhưng nếu không giết nàng, Khuynh Thành không thể thuộc về ta”. Mộ Dung Mai Kiến cười khẩy, hắn lại nhìn vào bên trong lều của Mộ Dung thế gia, nói tiếp: “Hơn nữa, chúng bay là lũ cướp cướp, đều đáng chết”.

Ánh mắt Đường Duyệt đỏ rực giống như ngọn lửa. Nhưng nét mặt nàng lại không biểu lộ bất cứ điều gì, lạnh lùng nói: “Loại người như ngươi mới đáng chết!”. Nàng đã dùng tốc độ nhanh nhất, chém về phía Mộ Dung Mai Kiến. Đao Khuynh Thành rất cay nghiệt, luôn luôn đánh đòn phủ đầu.

Khi đao Khuynh Thành của Đường Duyệt chém về phía hắn, Mộ Dung Mai Kiến đã chọn thời cơ tốt nhất, dùng ống tay áo chặn đứng sự tấn công của đối phương, hóa giải đòn tấn công của nàng.

Tô Mộng Chầm ở trên đài than vãn: “Luận về võ công điểm mạnh của Mộ Dung Mai Kiến so với Đường Duyệt không phải ít. Luận về thực chiến, lúc hắn xuất đao thì Đường Duyệt mới vừa bắt đầu cầm đao. Trận tỉ thí này có nhất thiết phải xem nữa hay không?”. Hắn giống như đang độc thoại, nhưng đột nhiên có một người đáp lại lời của hắn.

“Thế gian này vẫn luôn có những chuyện tưởng chừng không thể mà lại có thể xảy ra. Tô công tử, ta nghĩ công tử mãi mãi chẳng thể nào hiểu đâu. Tình cảm mà Đường Duyệt dành cho đại huynh của nàng ấy rất sâu đậm”. Thương Dung mặc bộ đồ trắng, chẳng hiểu đã xuất hiện từ lúc nào.

Tô Mộng Chầm chau mày: “Ồ! Suy cho cùng thì Thương huynh am hiểu đến nhường nào mà ta nhìn mãi vẫn không ra hai con người chẳng mấy may có chút máu mủ nào này lại có thứ gọi là tình cảm sâu đậm vậy?”.

Khuôn mặt khô ngô của Thương Dung ung dung, đôi mắt chăm chú quan sát sự thay đổi trên võ đài, nhẹ nhàng đáp: “Nếu huynh là Đường Duyệt thì huynh có thấy vui khi có một người chẳng hề có quan hệ ruột thịt với mình sẵn lòng dạy võ công cho huynh, âm thầm chăm sóc huynh dù người đó luôn tỏ ra nghiêm khắc, lạnh lùng với huynh hay không?”.

“Ồ! Ta quên mất điều mà nha đầu này mong mỗi nhất chính là sự quan tâm và yêu thương của người thân”. Tô Mộng Chầm dựa vào một cái cây, đưa mắt nhìn Thương Dung một lượt từ trên xuống dưới, cười lạnh lùng: “Không đạt được điều gì, nàng ấy sẽ luôn cho rằng thế là mỹ mãn rồi. Đó là vì nàng ấy chưa hiểu hết lòng người, và không sống cùng người mà nàng ấy yêu thương được bao lâu. Đến một ngày khi nàng ấy hiểu được thì sẽ phát hiện ra có rất nhiều thứ không hề tốt đẹp như trong tưởng tượng”.

Thương Dung chỉ nói: “Tình cảm tất nhiên không phải để làm từ thiện, không thể trao tặng một cách bừa bãi. Mẫu thân nàng ấy đối xử với nàng ấy không tốt, có lẽ là có nguyên nhân, cũng có thể không có nguyên nhân, nhưng đó là quyền của Đường Tứ phu nhân. Đường Duyệt đối xử với mẫu thân rất tốt, một lòng một dạ muốn thành một người con tốt, đó cũng là nguyện vọng của nàng. Hậu quả có như thế nào đi chăng nữa thì nàng ấy cũng không sợ. Chúng ta là người ngoài, không nên nhiều lời”.

Tô Mộng Chầm ngạo mạn, lạnh lùng nói: “Điều này ta không quan tâm. Ta đối xử với người tốt, tự nhiên người phải đối tốt với ta gấp hai lần. Nếu không thì việc gì phải tốt với người!”.

Thương Dung lắc đầu nói: “Đây chính là điểm khác nhau cơ bản nhất giữa huynh và Tiểu Duyệt”.

“Khác nhau ư?” Tô Mộng Chầm tỏ vẻ không hiểu. “Chúng ta giống nhau, huynh có dám nói tận đáy lòng nàng ấy không có hy vọng, không mong đợi mẫu thân sẽ yêu thương nàng ấy hay không? Huynh có dám nói cuối cùng khi cứu không nổi thì nàng ấy sẽ phát điên không? Thương huynh à, người thực sự không hiểu nổi lòng người chính là huynh, đừng có ra vẻ hiểu được người trong thiên hạ nữa”. Trước đây, khi đối đáp với Thương Dung, Tô Mộng Chầm đều dùng ngữ khí hòa nhã và hiểu biết, không hề có chút đối chọi, gay gắt nào, nhưng biểu hiện lần này rõ ràng đã có sự khác biệt.

Thương Dung không hề bác bỏ, nhẹ nhàng nói: “Chính nhân hành tà pháp, tà pháp diệt chính, tà nhân hành chính pháp, chính pháp diệt tà, nhất thiết duy tâm tạo. Tương lại của Tiểu Duyệt, ta nói không chuẩn, huynh nói cũng không chuẩn, tất cả đều là ở nàng ấy”.

Tô Mộng Chằm cười mỉa một tiếng: “Thương công tử, nếu huynh có thể để nàng ấy tự làm mọi việc theo ý mình thì đúng là một người tự do tự tại trên thế gian này rồi”.

Thương Dung cup mắt xuống rồi nói: “Ta cũng muốn làm một người tự do nhưng đáng tiếc là người trên thế gian này không thể không vấp ngã. Khi ta khuyên nàng ấy cố gắng cũng là muốn nàng ấy không từ bỏ hy vọng. Nhưng từ trước đến nay, nàng ấy cũng không hề buông tay. Ta không biết cuối cùng thì tận trong đáy lòng, nàng ấy đã đau khổ đến nhường nào...”.

Tô Mộng Chằm cười to: “Đúng là điên! Tay nàng ấy sống chết nắm lấy một vật mà không buông, chỉ để có thể có được điều đó. Khi nàng ấy buông tay rồi, chẳng lẽ cả thế giới rộng lớn này không chờ đợi gì ở nàng ấy sao? Có nhiều sự lựa chọn không phải là tốt hơn sao?”.

Thương Dung nói: “Trước đây ta cũng từng hỏi hân, không nên khuyên nàng ấy như vậy. Nhưng hôm nay nhìn thấy nàng ấy thì lại suy nghĩ khác”.

“Ồ!” Tô Mộng Chằm mở to mắt.

“Trong những năm qua, chắc chắn Đường Tứ phu nhân đã khiến cho nàng ấy cảm thấy đau khổ, nhưng có một người mẹ luôn đối xử không tốt với nàng ấy như vậy thì Đường Duyệt mới có cái để theo đuổi. Cuộc sống của nàng ấy mới có trọng tâm, mới có mục tiêu, mới không trở nên trống rỗng. So với một số người được sự sủng ái của phụ mẫu, ngay từ khi sinh ra đã cho rằng bản thân mình là nhất, là hoàn mỹ cho nên sống rất ích kỷ, không hề có chí tiến thủ, thì chẳng phải Tiểu Duyệt cũng có điểm may mắn sao?”

Tô Mộng Chằm liền hỏi: “Lẽ nào nàng ấy không biết tự lượng sức mình, đi thách đấu với một người võ công cao cường hơn gấp vạn lần mình, huynh tận mắt nhìn thấy rồi, cũng không định ngăn cản?”.

Thương Dung cười và nói: “Ta tin tưởng nàng ấy”.

Tô Mộng Chằm bước ra khỏi lều, nói một cách lạnh lùng: “Bệnh ngu ngốc là bệnh truyền nhiễm, ta phải tránh xa nơi này một chút”. Tô Mộng Chằm nói vậy nhưng lại đứng gần hơn về phía võ đài.

Trong thời gian diễn ra cuộc đối thoại ngắn ngủi giữa Thương Dung và Tô Mộng Chằm, ống tay áo của Mộ Dung Mai Kiến đã đâm thấu vào vai của Đường Duyệt. Mọi người xung quanh đều thở dài vì với một cô nương xinh đẹp yếu đuối như vậy mà Mộ Dung Mai Kiến vẫn ra tay một cách vô tình. Đúng thật là một nam nhân lạnh lùng và sắt đá.

Đường Mẫn châu mày theo dõi, ông không hy vọng cuộc tỉ thí này tiếp tục diễn ra, Nhưng ông chỉ nhìn bóng dáng Đường Duyệt trên võ đài và chưa thật sự muốn lên tiếng ngăn cản. Lúc Đường Duyệt bị đâm lần nữa, nàng vẫn không hề kêu đau, càng không hề kêu cứu, nàng cắn răng chịu đựng và từ từ đứng dậy.

“Mẹ nó, Mộ Dung Mai Kiến đúng là đồ hèn. Nàng ấy chỉ là một tiểu cô nương. Mẹ nó, hãy mở to mắt cho ra mà nhìn đi!” Thẩm Sơ Không đột nhiên gầm lên.

“Trên đấu trường không phân biệt nam nữ”. Thẩm Sơ Không không ngờ được rằng đáp lại lời hấn không phải là Mộ Dung Mai Kiến mà chính là Đường Duyệt với bờ vai bên phải đang chảy máu đầm đìa.

Thẩm Sơ Không đứng ngây người. Công tử Mạnh Trúc Túy đứng bên cạnh cười nhẹ và vỗ vào vai hấn: “Bị ăn quả đắng rồi phải không? Người ta đâu muốn huynh quan tâm”.

Đường chủ đường Văn Nguyệt Tần Thời Vũ đứng bên cũng huých nhẹ khuỷu tay hấn và nói: “Này, này, Thẩm huynh, đừng thấy tiểu cô nương kia xinh đẹp mà nảy sinh ý đồ xấu nhé”.

Thẩm Sơ Không đáp lại: “Thì ta cũng trắng hoa như huynh thôi”.

Tần Thời Vũ ngắt lời ngay: “Thế đường chủ ngày trước cũng là một cô nương, tại sao ta không thấy huynh nương tay với nàng ấy. Cả cô nương tháng trước thách đấu với huynh nữa, huynh chẳng phải cũng ra tay không thương tiếc hay sao?”.

Thẩm Sơ Không không nói được gì thêm nữa.

Tô Mộng Chằm nhú mày: “Cứ đà này thì nàng ấy sẽ bị đánh cho ngã xuống mất”.

Tất cả mọi người đều cho rằng Đường Duyệt không bị thương nặng. Chỉ có Mộ Dung Mai Kiến biết rằng, chiêu đòn mà hắn vừa dành cho Đường Duyệt là đòn trí mạng. Chỉ đáng tiếc là Đường Duyệt né tránh được, chứ với sức mạnh như vậy thì Đường Duyệt không thể tiếp tục đứng lên được nữa.

Lần đầu tiên nhìn kỹ Đường Duyệt, Mộ Dung Mai Kiến khê cười: “Người và đại ca của người rất giống nhau, đều là những đối thủ đáng gờm”.

Khuôn mặt của Đường Duyệt trở nên trắng bệch đến đáng sợ. Vết thương trên vai của nàng làm cho cánh tay đang nắm chặt thanh đao run lên. Máu từ vết thương ở vai đang từ từ nhỏ xuống, nhuộm đỏ cánh tay trắng nõn của nàng rồi rơi xuống trên thân đao, rơi cả trên lưỡi đao.

Trong nháy mắt, đao Khuynh Thành sáng rực lên. Đường Duyệt lại một lần nữa xuất chiêu, tốc độ cực nhanh, nhưng không ổn định. Mộ Dung Mai Kiến nhìn vào mắt Đường Duyệt, biết chắc đó là sự gắng sức cuối cùng. Nhưng tư thế của nàng không chút do dự, vậy là một lần nữa ông tay áo của Mộ Dung Mai Kiến lại tung lên. Lần này hắn muốn hoàn toàn đánh bại Đường Duyệt.

Một tay áo của Mộ Dung Mai Kiến đã trực tiếp quấn chặt cổ Đường Duyệt. Chỉ cần nàng thu đao lại, nỗ lực để chặt đứt tay áo của hắn thì một chiếc tay áo khác đang sẵn sàng chờ nàng sẽ nắm lấy cơ hội đó và đâm xuyên vào ngực nàng. Trong khoảnh khắc đó, Mộ Dung Mai Kiến không phải không cảm thấy thương xót cho Đường Duyệt. Bởi vì từ trước đến nay hắn chưa bao giờ gặp người con gái nào vừa xinh đẹp lại vừa kiên cường đến vậy. Chỉ tiếc là trên võ đài, khoảnh khắc ấy ngắn ngủi mà động tác của hắn lại quá nhanh và quá mạnh, không vương chút xót thương nào dành cho nàng.

Bàn tay phải của Tô Mộng Chấm đã siết chặt lại. Tất cả mọi người có mặt ở đó đều hồi hộp đến nín thở. Đường Duyệt không thu đao Khuynh Thành về. Toàn thân nàng giờ đây giống như đang nhập làm một với đao Khuynh Thành, giống như một thanh bảo đao không thể tìm được người phù hợp với nó hơn nữa, giống như tia sét chia thẳng xuống. Mộ Dung Mai Kiến lặng người, hắn chưa bao giờ nhìn thấy cách tấn công không màng đến sống chết như vậy. Nhưng Đường Duyệt đã đến trước mặt hắn, trong lúc bàng hoàng sửng sốt hắn không nghĩ đến việc thắt chặt tay áo dưới cổ của Đường Duyệt mà lại đưa chiếc tay áo mà hắn định dùng để đâm thấu vào ngực Đường Duyệt ra để chống đỡ. Đường Duyệt tiếp tục giống như một mũi tên nhắm thẳng mục tiêu của mình để hạ gục đối phương.

Mộ Dung Mai Kiến chỉ cảm thấy ở vai đau đớn tận xương tủy, hắn kêu lên một tiếng. Do đã mất đi tay áo nên hắn dùng bàn tay không vũ khí của mình đâm mạnh vào miệng Đường Duyệt! Đường Duyệt bật ngược trở lại và ngã nhào trên võ đài, thổ ra một bùm máu. Cả Đường Duyệt và Mộ Dung Mai Kiến đều bị thương.

Mọi người xung quanh đều nhìn nhau, không ai ngờ được rằng chính người con gái mà họ nghĩ không còn chút hy vọng nào nữa, trong phút cuối cùng đã không màng đến tính mạng để đả thương Mộ Dung Mai Kiến.

Mộ Dung Mai Kiến ngã nhào trên võ đài. Hắn cũng không thể nào thu tay áo lại bởi vì tay phải của hắn đã bị Đường Duyệt chặt đứt. Cánh tay cường tráng, một thời từng lấy mạng của biết bao cao thủ lấy lưng trên giang hồ, giờ đây đã không còn chút sinh khí nào nữa, nằm lăn lóc trên võ đài. Đôi mắt mờ đi, hắn gào lên vì tức giận. Nhưng vì mất đi thăng bằng nên nhất thời không thể đứng lên được.

Lần này, ngay cả những kẻ trong Ma Giáo đều kinh ngạc.

Thương Dung lo rằng đối phương sẽ nhân cơ hội này đánh trả Đường Duyệt một đòn cuối cùng nên chàng định lên võ đài để bảo vệ nàng. Nhưng có kẻ đã nhanh chân hơn chàng, bước lên trước và bế Đường Duyệt lên. Mộ Dung Mai Kiến vốn dĩ vẫn cố gắng để đánh lại Đường Duyệt nhưng khi nhìn thấy người đang ôm Đường Duyệt trên võ đài thì bỗng lặng người. Thẩm Sơ Không cũng nhảy ra từ đám người trong Ma Giáo, bước lên trước đỡ Mộ Dung Mai Kiến dậy và nói: “Mẹ nó, thật là mất mặt quá!”.

Tô Mộng Chấm bế Đường Duyệt bước xuống, Đường Duyệt mở to mắt, hỏi: “Ta thắng rồi sao?”.

Tô Mộng Chấm bật cười: “Đúng vậy, nàng thắng nhưng suýt mất mạng”.

Thương Dung bước đến, nhìn Tô Mộng Chấm một lát, rồi chàng bước đến bên cạnh Đường Duyệt, nói: “Tiểu Duyệt, nàng vẫn ổn chứ?”.

Đôi mắt của Đường Duyệt bỗng sáng rực lên. Ngay cả Tô Mộng Chằm cũng nhận thấy điều đó. Đường Duyệt bỗng nói: “Dĩ nhu khắc cương, hà dĩ khắc nhu”.

Thương Dung và Tô Mộng Chằm đều sững người lại. Tô Mộng Chằm liền nói ngay: “Không cần đến mạng sống thì có thể khắc nhu, không muốn chết vì mất máu thì lập tức ngậm miệng lại”.

Thương Dung kiểm tra một lượt vết thương của Đường Duyệt, gạt đầu và nói: “Vấn may là nàng không bị thương quá nặng”.

Tô Mộng Chằm lạnh lùng nói: “Vậy để ta kiểm tra”.

Đường Duyệt giãy giụa cố gắng thoát ra khỏi Tô Mộng Chằm, hét lên: “Người... người! Người... tránh ra!”.

Đường Duyệt không muốn chữa trị vết thương, Tô Mộng Chằm biết rất rõ điều này nên khế cười và nói với Thương Dung: “Huynh nghe thấy chưa, Đường Duyệt muốn huynh tránh ra đó”.

Đường Duyệt bị thương khá nặng nên cũng không thể nói ra một câu trọn vẹn, và nàng cũng không thể giải thích rõ ràng nàng thực sự muốn ai tránh ra.

Cuối cùng, Đường Duyệt cũng mở mắt ra. Bên cạnh nàng có một người đang vừa hát vừa nhóm lửa. Trong tình cảnh như thế, Đường Duyệt bật cười nhưng nàng không thể cười nổi: “Người đang làm gì thế?”. Đường Duyệt mở miệng nói và phát hiện ra giọng của nàng đã trở nên khản đặc.

“Cô nương tỉnh rồi sao, thế mà tôi cứ tưởng tôi phải nấu chín cô lên thì cô mới tỉnh dậy được đó?” Cậu thiếu niên cười nói.

Quả thật Đường Duyệt sắp bị nấu chín rồi, bởi vì quần áo trên người nàng đều đã bị cởi ra hết, và nàng đang được đặt ngồi trong một chiếc bồn tắm nước nóng.

“Người là ai?” Đường Duyệt muốn đưa tay ra, tóm lấy cậu bé. Nhưng nàng phát hiện ra toàn thân đã cứng đờ như tượng gỗ, không thể nào cựa quậy.

“Tôi?” Cậu bé chỉ vào cái mũi tròn xinh, đôi mắt sáng long lanh đảo lên đảo xuống một vòng: “Tôi là người chuyên nấu tôm đây!”. Cậu bé muốn ám chỉ rằng Đường Duyệt chính là con tôm đang được nấu. Mà quả thật da trên người nàng lúc này đã biến thành màu đỏ đỏ, rất giống một con tôm đã bị bóc vỏ.

Đường Duyệt giận sôi người, nhưng nàng cố kìm nén. Tô Mộng Chằm, chính là hắc tặc, trong cái đầu trống rỗng của Đường Duyệt hiện lên ba chữ được viết hoa - Tô Mộng Chằm.

Đường Duyệt tuy không phải là người thông minh nhưng lại là người có trực giác rất tốt, cho nên phản ứng đầu tiên của nàng chính là cậu bé này có liên quan đến Tô Mộng Chằm.

“Tô Mộng Chằm ở đâu, gọi hắn ra đây cho ta!” Đường Duyệt nói một cách lạnh lùng, nhưng toàn thân nàng không thể động đậy, ngay cả sự tức giận cũng không uy hiếp nổi người khác.

Cậu bé cười to: “Mới có một lúc mà đã nhớ công tử nhà tôi rồi sao. Cô nương ngoan ngoãn một chút thì công tử nhà tôi sẽ ra tiếp cô ngay!”.

Đường Duyệt nghiêng răng tức giận nhìn đối phương.

Cậu bé nói một cách kỳ lạ: “Này, cô nương đừng thấy người sang bắt quàng làm họ nhé! Tuy thiếu gia nhà tôi đã ra tay giúp đỡ cô nhưng đó hoàn toàn xuất phát từ đạo nghĩa giang hồ, không hề có ý gì khác. Cho nên cô nương chớ có hiểu lầm, hồng nhân tri kỷ của thiếu gia tôi nhiều lắm, không cần thêm cô nương nữa đâu”.

Cậu bé bò đến gần cái chậu thuốc của Đường Duyệt, nhìn trộm vào trong, khuôn mặt dần đỏ ửng, nói: “Thân thể của cô nương cũng được đấy”.

Đường Duyệt không nói gì, nàng giả vờ như không thèm để ý đến cậu bé.

Cậu bé không chịu ngồi yên, tiếp tục hỏi: “Này, nghe nói cô nương đánh bại đường chủ Mộ Dung Mai Kiến, còn chặt đứt cánh tay của hắc tặc phải không?”.

Đường Duyệt mở mắt ra, nhìn chằm chằm vào cậu bé và hỏi: “Tô Mộng Chằm kể với người sao?”.

Cậu bé đáp: “Mặc dù đại hội kiểm pháp chưa kết thúc nhưng trên giang hồ đã loan truyền tin này từ lâu rồi”.

Đường Duyệt không chút phản ứng, nói: “Đúng thế thì đã sao?”.

Cậu bé cười: “Chẳng sao cả, chỉ là tôi thấy cô nương lấy nhu thắng cương, ngay cả tính mạng của mình cũng không cần. Tôi cảm thấy rất khâm phục”.

Đường Duyệt đáp: “Mộ Dung Mai Kiến làm đại ca ta bị thương trước, sau đó còn làm nhục ta. Nếu là người khác thì cũng sẽ quyết liều mạng với hắn”.

Cậu bé nói: “Điều đó thì cũng chưa chắc, Mộ Dung Tiểu Vũ của Mộ Dung thế gia vẫn chưa ra tay đúng không? Thiếu gia nhà tôi nói, cô nương chính là người ngốc nghếch nhất trên giang hồ. Nếu không có thiếu gia nhà tôi thì cô nương đã đi gặp Diêm Vương từ lâu rồi. Cô nương trong họa còn có may, lần sau mà còn thiếu thận trọng như vậy nữa thì không còn mạng sống đâu đấy”.

Đường Duyệt đáp: “Sống chết là việc của ta, không cần người khác phải lo”.

Cậu bé tức giận đáp: “Cô nương đúng là chó chạy cùng rào, không biết cảm ơn lòng tốt của người khác! Người ta vẫn nói, ơn cứu mạng kiếp sau vẫn còn phải báo đáp. Lẽ nào cô báo đáp thiếu gia nhà tôi như vậy sao?”.

Đường Duyệt không nói được gì, nếu người cứu nàng là người khác thì nàng đã không có phản ứng dữ dội như vậy, nhưng người đó lại là Tô Mộng Chấn, người mà nàng vô cùng căm ghét và nàng không muốn hắn cứu nàng, cho nên nàng nói: “Người nói đúng, nhưng thiếu gia nhà người không phải là người tốt...”.

Cậu bé cắt ngang lời nàng: “Thế nào là người tốt kẻ xấu? Người tốt không bao giờ làm việc xấu còn kẻ xấu không bao giờ làm việc thiện sao? Lẽ nào người tốt làm việc xấu thì không bao giờ được tha thứ còn kẻ xấu làm việc thiện thì không đáng được cảm ơn sao? Những người luôn tự ỉn là thanh cao như các người thật đáng ghét. Tôi những tưởng cô là một cô nương xinh đẹp, lương thiện nhưng không ngờ cô lại lấy oán báo ân, vừa tỉnh dậy đã nói xấu công tử nhà tôi. Thôi cô nương lập tức đi khỏi đây đi, ở đây không ai chào đón cô nương đâu”.

Đường Duyệt nói: “Vậy người giải huyết cho ta đi”.

Cậu bé trừng mắt lên nhìn nàng: “Cô nương chẳng phải là lợi hại lắm sao? Cô không tự mình giải huyết được à?”.

Đường Duyệt nhắm mắt lại, không thêm nói thêm gì nữa.

Cậu bé nhìn thấy Đường Duyệt dường như đang có ý định lấy chân khí để giải huyết, lập tức hoảng hốt và nói: “Cô thật sự muốn chết sao, bây giờ còn dám dùng chân khí?”.

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu của Đường Duyệt và vỗ nhẹ hai cái, toàn bộ nội lực mà nàng vừa luyện đã lập tức biến mất. Đường Duyệt cảm thấy huyệt hắc, nàng mở mắt ra. Tô Mộng Chấn với vẻ mặt không vui đang đứng trước mặt nàng. Hắn nói: “Các người đang làm gì thế?”.

“Công tử, cô nương này muốn dùng chân khí để giải huyết. Tiểu Liên không cần nổi cô ấy”. Cậu bé xưng là Tiểu Liên mở to mắt kể với Tô Mộng Chấn.

Tô Mộng Chấn khom người xuống gần bên chậu thuốc của Đường Duyệt, nhìn thẳng vào mắt Đường Duyệt: “Nàng đang định làm gì thế?”.

Đường Duyệt nói một cách rõ ràng: “Thả ta ra!”.

Khuôn mặt của Tô Mộng Chấn bỗng trở nên nghiêm nghị: “Nàng đã trúng một chương của Mộ Dung Mai Kiến, buộc phải ngâm mình trong chậu thuốc này suốt sáu giờ đồng hồ, và phải luôn có người túc trực ở đây để đổ thêm thuốc vào chậu, làm cho thuốc ngấm vào người nàng thì mới có thể giải độc cho nàng được. Chỉ cần cử động nhẹ thôi thì nàng sẽ không bao giờ rời khỏi chậu thuốc này được chứ đừng nói đến chuyện rời khỏi căn phòng này”.

Đường Duyệt nói: “Điều này không liên quan gì đến ngươi”.

Tô Mộng Chầm cười đáp: “Nếu nàng muốn chết thì tùy nàng thôi. Ta cũng không quan tâm đại ca của nàng nữa, để cho nàng với đại ca của nàng cùng xuống gặp Diêm Vương nhé?”.

Đường Duyệt đành ngoan ngoãn ngồi trong chậu thuốc với ánh mắt đầy vẻ tức giận. Xét về góc độ nào đó thì Đường Duyệt quá cố chấp, cố chấp đến nỗi không phân biệt được tốt xấu nữa. Nhưng xét về một góc độ khác thì nàng quả thật là một người rất khó bị kẻ khác thu phục. Những người như vậy thường có những điểm yếu. Và điểm yếu của Đường Duyệt đang bị Tô Mộng Chầm nắm trong lòng bàn tay.

Tô Mộng Chầm nói: “Nếu võ công của nàng có tốt hơn bây giờ mười lần đi chăng nữa thì cũng làm sao mà thoát khỏi Ngũ Chỉ Sơn của ta”.

Đường Duyệt đáp ngay: “Người nghĩ người là ai, thần tiên trên trời chắc?”.

Tô Mộng Chầm cười đáp: “Thần tiên trên trời thì ta không dám nhận. Nhưng ta cũng đáng làm thần tiên của nàng, chỉ chuyên quan lý mỗi mình nàng thôi”.

“Những người luôn tự mình là giỏi hơn người thì chắc chắn sẽ không có kết quả tốt đẹp gì đâu”, Đường Duyệt đáp một cách lạnh lùng.

Tô Mộng Chầm nhếch mép lên, đưa tay ra sờ lên má của Đường Duyệt: “Ta thì lại nghe nói, những người kiêu ngạo còn có thể cứu được chứ những người tự ti thì không thể cứu được đâu?”.

Đường Duyệt tức giận hỏi: “Rốt cuộc người muốn gì mới được cơ chứ?”.

Tô Mộng Chầm tức giận hỏi: “Rốt cuộc người muốn gì mới được cơ chứ?”.

Tô Mộng Chầm rút tay lại, nhẹ nhàng nói: “Không đủ nóng, tiếp tục thêm lửa”.

Tiểu Liên đang thẫn thờ nhìn hai người, lập tức bỏ thêm củ vào phía dưới chậu thuốc.

Tô Mộng Chầm tiếp tục nói: “Nàng có biết tại sao ta cứu nàng, còn mang nàng đến tận đây không?”.

Đường Duyệt đáp: “Chắc chắn là vì người có ý đồ xấu”.

Trên mặt Tô Mộng Chầm khẽ nở một nụ cười: “Tuy tính tình của nàng không được tốt lắm, cũng không được dịu dàng. Nhưng nàng cũng khá xinh đẹp. Ta định giữ nàng lại, mùa đông còn có thể làm ấm đôi chân giúp ta”.

Đường Duyệt đáp trả: “Nếu như ta có thể cử động thì ta nhất định sẽ giết chết người”.

“Nàng không thích ý định đó của ta sao? Nếu vậy thì làm ấm chân giúp ta nhé?” Tô Mộng Chầm thì thầm.

Đường Duyệt đáp lại đầy căm phẫn: “Ta cắt lưỡi của người”.

“À, hóa ra tốt nhất vẫn là để nàng làm ấm cơ thể của ta!” Tô Mộng Chầm đáp nhanh.

Khuôn mặt Đường Duyệt đã trở nên đỏ rực như màu đỏ ở cổ nàng, nhưng lời nói vẫn tỏ ra đầy căm phẫn: “Đập nát hết xương trên người của người”.

Tiểu Liên đỡ người ra, luôn tiện tay nhóm thêm lửa vào lò.

Tô Mộng Chầm nói một cách đầy nghi ngờ: “Sớm biết nàng hung dữ thế này thì ta đã không hy sinh bản thân để động đến người nàng rồi”.

Đường Duyệt mở to mắt: “Người nói cái gì?”.

Biểu lộ trên khuôn mặt của Tô Mộng Chầm đổi khác: “Lẽ nào nàng không biết, ngay cả quần áo trên người nàng cũng do tay ta cởi ra, nàng sớm đã là người của ta rồi”.

Đường Duyệt cắn chặt môi, ánh mắt nhìn Tô Mộng Chầm không có sự tức giận nào có thể miêu tả nổi: “Người... người nói láo!”.

Tô Mộng Chầm than: “Mặc dù ta không muốn thừa nhận sự thật đáng sợ ấy, nhưng trên người nàng từ trên xuống dưới, không có chỗ nào là ta chưa nhìn thấy, chưa có chỗ nào là ta chưa sờ đến”.

Cổ họng Đường Duyệt ngọt ngào, nàng đột nhiên phun ra một ngụm máu, máu lập tức rơi xuống nhuộm đỏ đôi môi trắng bột của nàng.

Tô Mộng Chằm cười đáp: “Tốt rồi! Tốt rồi! Nhổ được ra ngụm máu này thì bệnh của nàng đã thuyên giảm một nửa rồi đó”.

Tiểu Liên cũng cười theo: “Cô đúng là một cô nương ngốc, Đường bảo chủ làm sao lại để chon am nhân giúp cô nương cởi đồ chứ. Quần áo của cô nương là một a hoàn do ông ấy mời đến thay giúp. Ngay cả chậu thuốc cũng được thiết kế rất đặc biệt, nếu nhìn từ bên ngoài thì sẽ không thể thấy gì. Vì danh dự của cô nương, phương pháp chữa trị của thiếu gia nhà tôi dành cho cô cũng hết sức bí mật. Nói chung, trước khi đại hội kiểm phát kết thúc thì nơi đây rất an toàn cho cô nương”. Cậu bé nghĩ lại rồi nói thêm: “Nhưng nếu cô nương cứ như vậy mà bước ra ngoài thì sáng mai cô nương sẽ nổi tiếng khắp nơi rồi”.

Tô Mộng Chằm vì muốn cố tình chọc tức nàng nên mới nói như vậy, Đường Duyệt cảm thấy hơi có lỗi. Nhưng nàng lại có cảm giác Tô Mộng Chằm không phải là người tốt, chắc chắn là có ý đồ xấu xa gì đó nên mới cứu nàng. Nhưng trên người nàng có gì đáng giá đến mức hẳn phải tốn nhiều công sức như vậy? Vì cuốn Ly hận kinh mà hẳn muốn có bằng mọi giá sao, lẽ nào hẳn biết cuốn Ly hận kinh đang nằm trong tay nàng? Những ý nghĩ thay nhau xuất hiện trong đầu Đường Duyệt, đến lúc nàng nghĩ đến Tô Mộng Chằm thì hẳn đã rời khỏi đó. Trong căn phòng chỉ còn lại hơi nóng từ củi và cậu bé đang tiếp tục nhóm lửa.

“Người có biết... Thương Dung công tử đang ở đâu không?” Đường Duyệt ngập ngừng, nhưng cuối cùng vẫn nóng lòng hỏi.

Cậu bé nhóm thêm chút củi, đáp lại với vẻ không hài lòng: “Công tử nhà tôi vì cô nương mà lao tâm khổ tứ. Vậy mà cô lại nghĩ đến người đàn ông khác, cô đúng là người con gái lẳng lơ...”.

Đường Duyệt chưa kịp đáp trả thì suýt nữa ra một ngụm máu nữa.

“Thôi được rồi, để tôi trả lời cô nương. Lúc huynh ấy đi có nói rằng lúc nào cô nương tỉnh lại thì huynh ấy sẽ đến gặp cô nương”, cậu bé đáp.

Đường Duyệt nhắm mắt lại, cảm thấy trong lòng trở nên ảm áp.

“À, đúng rồi, công tử nhà tôi nói cái túi thơm của cô nương rất đẹp. Xem ra nó không hợp với người thô bạo như cô nương. Hay là cô nương tặng lại cho công tử nhà tôi đi, coi như là tiền khám bệnh”.

Túi thơm? Đường Duyệt giật nảy mình, lẽ nào là cái túi thơm mà Tống Uyển Từ nhờ nàng đưa cho Tô Mộng Chằm hay sao?

Cái tên Tiểu Liên, bất cứ ai nghe thấy đều tưởng là tên của một người con gái, nhưng thật ra đó là một tên tiểu tử vô cùng nghịch ngợm. Nhưng với Tô Mộng Chằm thì cậu ta không bao giờ dám trêu đùa, vì cậu ta rất tôn kính chủ nhân của mình. Cậu ta chính là tên ăn mày được công tử nhặt về nuôi, nên khi nghe Đường Duyệt nói vậy, cậu ta mới có phản ứng kịch liệt. Cho dù chính mắt cậu ta nhìn thấy Tô Mộng Chằm đầy Tống Uyển Từ xuống núi thì cậu ta cũng không thể động lòng. Chỉ bởi vì ấn tượng ban đầu thường gắn bó mãi với con người, rất khó để chìm vào quên lãng. Hình ảnh Tô Mộng Chằm trong trái tim của Tiểu Liên là một người tốt hiếm có trên thế gian. Bất kể Đường Duyệt nói gì, Tiểu Liên cũng vẫn giữ lập trường của mình. Lúc nhìn thấy Tô Mộng Chằm khoanh tay đứng bên cạnh giỏ hoa tường vi, Tiểu Liên lập tức chạy đến.

“Nàng ấy ngủ rồi sao?” Tô Mộng Chằm hỏi.

Tiểu Liên đáp: “Vâng”.

“Tại sao người lại có vẻ không vui như vậy!” Tô Mộng Chằm nói.

“Cô nương ấy nói những lời không hay về công tử. Tiểu Liên không thích cô nương ấy!” Tiểu Liên nói.

Tô Mộng Chằm lại cười nói: “Nàng ấy không thích ta, người không thích nàng ấy, quả đúng là thế gian này rất công bằng”.

Tiểu Liên nói đầy vẻ tức giận: “Công tử còn cười được sao, cô nương này xấu xa như vậy, công tử còn cứu làm gì?”.

Tô Mộng Chằm cố gắng nghe hết rồi nói: “Tất nhiên là vì nàng ấy có ích cho ta rồi”.

“Cô ta còn có thể có ích gì cơ chứ?” Tiểu Liên hỏi đầy nghi hoặc.

“Mỗi người đều có ích, chẳng qua là ít người biết đến vai trò của họ thôi. Đường Duyệt là người rất có ích, đặc biệt là rất có ích cho ta, người hãy nhớ lấy điều này”, Tô Mộng Chằm chậm rãi nói.

Tiểu Liên nhìn Tô Mộng Chằm đầy nghi hoặc. Còn Tô Mộng Chằm thì cười một cách bí ẩn, không chịu đưa ra lời giải thích nào nữa.

Tiểu Liên chỉ vào cái túi thơm ở lưng của Tô Mộng Chằm và nói: “Công tử, người cần thứ này để làm gì. Trước đây có rất nhiều cô nương tặng túi thơm cho công tử, công tử đều ném hết đi mà!”.

Tô Mộng Chằm tháo chiếc túi thơm ở lưng ra, đưa cho Tiểu Liên: “Người nhìn rõ ký hiệu này không?”.

Tiểu Liên nhìn thật kỹ chiếc túi thơm. Trên chiếc túi thơm được thêu rất đẹp ấy quả nhiên có một bông hoa phong lan giống y như thật.

“Có một người đặc biệt thích hoa phong lan”, Tô Mộng Chằm nói.

Tiểu Liên lật đi lật lại cái túi thơm, bỗng tỉnh ra: “Tiểu nhân nghĩ ra rồi. Là Tống cô nương với đôi mắt bị mù. Khắp nơi trong nhà cô nương ấy đều trồng hoa phong lan, trên góc áo và trên khăn tay của cô nương ấy đều thêu hoa phong lan. Nhưng chiếc túi thơm này là của cô nương ấy, tại sao lại ở trên người Đường cô nương? Tống cô nương muốn làm gì nhỉ? Chiếc túi thơm này cũng không có gì đặc biệt, công tử đã đoán ra chưa?”.

Tô Mộng Chằm cười và đưa tay ra.

Tiểu Liên cúi thấp đầu xuống, khuôn mặt biến sắc. Chỉ nhìn thấy cánh tay của Tô Mộng Chằm không biết từ lúc nào đã xuất hiện một mạch máu nhỏ như sợi chỉ màu đỏ chạy dài từ cổ tay cho đến ống tay áo.

“Tiểu Liên, người theo ta lâu như vậy, có biết thứ này là gì không?”

Tiểu Liên nhìn một hồi lâu, lắc đầu đầy nghi hoặc, rồi sau đó đoán: “Chẳng lẽ Tống cô nương đã bỏ độc vào trong chiếc túi thơm?”.

Tô Mộng Chằm lắc đầu đáp: “Trong chiếc túi thơm này không phải chứa thuốc độc mà là chứa một loại độc tình do Tống Uyển Từ tự chế theo bí quyết của Miêu Cương”.

“Độc tình?” Tiểu Liên kinh ngạc nhìn mạch máu màu đỏ mong manh. Cái này hoàn toàn không giống với những loại độc dược mà công tử đã cho cậu xem. Tại sao lại là độc dược của Miêu Cương chứ?

“Độc dược của Miêu Cương rất nhiều chủng loại, những loại mà ta đưa cho người xem chỉ là một phần rất nhỏ trong số đó. Số độc dược mà người chưa biết còn rất nhiều. Độc tình cũng là một trong những độc dược ít được biết đến. Nhưng loại độc dược này thường phát huy tác dụng theo tình lực và sự nhạy cảm, Đường Duyệt đã vô tình bỏ túi thơm này lên người, và trở thành nơi cất giữ tốt nhất”, Tô Mộng Chằm nhìn một vòng xung quanh căn phòng rồi nói.

“Vậy chiếc túi thơm này có tác dụng gì?” Tiểu Liên nhìn chăm chăm vào mạch máu đỏ lúc ẩn lúc hiện dưới ánh trăng.

“Làm cho ta yêu Đường Duyệt”. Tô Mộng Chằm dường như đang nghĩ đến một chuyện buồn cười nào đó, phá lên cười.

Tiểu Liên hếch mũi lên: “Chỉ với cái này mà làm cho công tử trúng độc sao? Không thể nào?”.

Tô Mộng Chằm không cười nữa, thở dài và đáp: “Người đánh gia ta quá cao rồi”.

Tiểu Liên mở to mắt, nói: “Lẽ nào công tử, người...”.

Tô Mộng Chằm đáp: “Nếu như không phải vì trúng độc tình thì hà tất ta phải đứng ở đây để than thở?”.

Tiểu Liên như muốn khóc: “Vậy làm thế nào bây giờ, công tử? Hay là chúng ta giết Đường cô nương đi!”.

Cảm giác như bị kim đâm vào ngực, Tô Mộng Chằm trả lời: “Người chỉ mới nói thể thôi mà công tử của người đã đau lòng rồi đó”. Chất độc ngấm vào tim phổi, Tô Mộng Chằm đành không chế hành vi của bản thân bằng lý trí và bộ não. “Nếu người giết chết nàng ấy thì công tử nhà người cũng sẽ đau lòng quá mà chết. Cho nên Tiểu Liên à, vì công tử của người, vì tính mạng của ta, người hãy từ bỏ ý định đó đi”, Tô Mộng Chằm chậm rãi nói.

Tiểu Liên nhìn thấy công tử vẫn bình tĩnh như vậy, liền đưa ra chủ ý: “Hay là chúng ta nghĩ cách hóa giải loại độc được này?”.

Tô Mộng Chằm cười đáp: “Nếu như không phải vì đang nghĩ cách thì người nghĩ ta còn đứng đây nói nhảm làm gì chứ?”.

Tiểu Liên hỏi: “Thế công tử đã nghĩ ra cách gì chưa?”.

Tô Mộng Chằm nắm chặt tay lại: “Tạm thời thì chưa nghĩ ra”.

Tiểu Liên im lặng. Nếu như không phải vì từ trước đến nay Tô Mộng Chằm chưa bao giờ nói đùa với cậu thì có lẽ cậu đã cho rằng công tử đang nói đùa. Chẳng có người nào lại dùng ngữ khí nhẹ nhàng bình tĩnh như vậy khi nói về độc được đang ngấm dần từ cổ tay theo mạch máu và đi đến tim phổi như vậy? Bỗng nhiên Tiểu Liên không còn cảm thấy lo lắng nữa. Tô Mộng Chằm là một người vô cùng tài giỏi, chẳng lẽ lại bị không chế bởi thứ gọi là độc được ấy sao?

“Nhưng... sau khi ta cảm thấy độc được của chất say tình ngấm vào người, tim của ta giống như đang dần dần bị ăn mòn vậy”, Tô Mộng Chằm đột nhiên nói.

“Công tử, người nói thật sao?”

Tô Mộng Chằm nói một mình: “Ta từng xem bệnh cho rất nhiều cô gái. Nhưng chưa bao giờ chạm vào cơ thể mềm mại như vậy, ngửi thấy mùi hương hấp dẫn như thế. Trước đây, ta chưa từng kích động đến nỗi không thể kiềm chế bản thân, nhưng lúc này suýt chút nữa ta đã đưa tay ra ôm nàng ấy vào lòng”. Tô Mộng Chằm vừa nói, vừa đưa tay trái ra xoa nhẹ vào ngực.

“Loại chất độc này, xem ra đáng sợ hơn so với những loại chất độc bình thường khác! Không biết Tổng cô nương làm sao lại biết được cách điều chế?” Tiểu Liên gật đầu.

“Tổng Uyển Từ chắc chắn hiểu ta. Nàng ấy không đưa những thứ đồ chơi của trẻ con cho ta đâu. Nhưng với lai lịch của nàng ấy thì nàng ấy chưa đến mức tinh thông bí quyết của Miêu Cương. Xem ra trong cuốn Ly hận kinh hẳn có ghi chép lại”, Tô Mộng Chằm nói.

Tiểu Liên nói ngay: “Tổng cô nương chắc hẳn là rất hận công tử?”.

Tô Mộng Chằm cười đáp: “Có thể là vậy, mà cũng có thể không phải vậy, bụng dạ phụ nữ thì ai mà biết được chứ. Hôm nay đứng đó chắc hẳn người cũng thấy rồi, với võ công của Đường Duyệt mà có thể có sức công phá đáng gờm như vậy, không phải rất kỳ lạ hay sao? Ta cũng muốn xem thử, đao của nàng ấy cắm hận đến mức nào”.

Tô Mộng Chằm quay người đi, Tiểu Liên chỉ nghe thấy công tử của mình nói: “Một người nếu không biết chịu đựng đau đớn thì cuối cùng cũng sẽ không thể sống sót”.

Tiểu Liên nhanh chân chạy theo.

13. Chương 13: Bày Tổ

Ngày thứ hai của đại hội kiểm pháp, Đường Duyệt đã gặp được Thương Dung. Trông chàng vẫn tuấn tú và ôn hòa như năm năm trước, chàng khẽ mỉm cười với nàng, giơ tay ra xoa đầu nàng.

Nàng cũng cười đáp lại với sự thẹn thùng xấu hổ.

“Tiểu Duyệt, vết thương của muội đã đỡ chút nào chưa?” Thương Dung ngồi ngay bên cạnh giường, cách nàng không đầy một thước.

Đường Duyệt có thể nghe thấy tiếng tim mình đập thành thịch, đầu óc trống rỗng, nhưng trong mắt dường như chỉ còn đọng lại mỗi nụ cười của đối phương. Khuôn mặt trắng bệch của nàng đã bắt đầu hồng hào trở lại, giọng nói có đôi chút căng thẳng: “Muội rất khỏe”. Vừa nói xong nàng lại cảm thấy hối hận, bởi vì lẽ nàng đã có thể tỏ ra tự nhiên hơn chút nữa, biểu hiện phải tốt hơn chút nữa.

Thương Dung gật đầu nói: “Huynh biết, muội luôn luôn là một tiểu cô nương dũng cảm mà”. Sau đó chàng ngừng lại một lúc rồi cười bảo: “Suýt nữa thì huynh quên mất, muội đã không còn là một tiểu cô nương nữa rồi”.

Đường Duyệt nhìn vào mắt chàng, thật yên bình và dịu dàng, nhưng nàng thật sự cảm nhận được một nỗi thất vọng vô bờ. Thì ra trong lòng chàng, nàng vẫn chỉ là một tiểu cô nương mười hai tuổi hiền lành, nhút nhát. Nghĩ cũng phải thôi, ngoài việc cơ thể phát triển cao hơn và lớn hơn ra, thì tính cách của nàng chẳng hề có chút thay đổi nào, vẫn là một tiểu cô nương không thích nói chuyện và cũng không biết nói chuyện.

“Hôm qua huynh cũng đã đến đây, nhưng muội vẫn chưa tỉnh”, Thương Dung nói tiếp.

Không hiểu sao lần này gặp Thương Dung, Đường Duyệt lại cảm thấy có cái gì đó đang lặng lẽ thay đổi trong con người chàng. Nụ cười của chàng vẫn đây nhưng thiếu đi sự cởi mở tự nhiên, mà lại có thêm sự trầm mặc. Sự thay đổi này không phải không tốt, nhưng nàng lại cảm thấy có điều đó khác thường. Nhất định đã xảy ra chuyện gì làm cho chàng thay đổi mà nàng không biết rồi.

Đường Duyệt nhìn chàng chăm chú, tự nhiên quên cả việc nói chuyện.

Ánh mắt thăm dò của Thương Dung dừng lại trên gương mặt nàng. Vậy mà nàng vẫn không có phản ứng gì. “Muội sao vậy? Huynh có gì không phải sao?” Thương Dung hỏi.

Đường Duyệt đột nhiên phản ứng lại thật nhanh: “Muội cảm thấy Thương huynh có điều gì đó không giống trước đây”.

Thương Dung liền hỏi lại: “Có điều gì không giống?”.

Đường Duyệt cắn môi, một lúc sau mới trả lời: “Mấy năm nay huynh đã gặp phải chuyện gì đó vô cùng phiền muộn phải không?”.

Thương Dung sững người, một đám mây u ám vụt xuất hiện trong mắt chàng, nhưng chàng vẫn cười đáp lại: “Con người ai cũng đều có chuyện phiền muộn, không biết là muội muốn hỏi chuyện gì vậy? Muội cảm thấy huynh có thể có chuyện phiền muộn gì nào? Tiểu Duyệt, muội nghĩ quá nhiều đấy thôi, huynh không có chuyện gì cả”.

“Không có chuyện gì? Nếu đã không có chuyện gì thì tại sao huynh lại cười thâm trầm như vậy?” Đường Duyệt chợt bật ra câu hỏi mà bản thân không thể kìm nén được.

Thương Dung giơ một bàn tay rồi xòe ra.

Mắt Đường Duyệt chợt sáng lên: “Chiếc chuông?”. Thứ bảo bối mà lúc nàng tỉnh lại đã tìm khắp xung quanh, nhưng tìm thế nào cũng không thấy, giờ lại xuất hiện trước mặt nàng.

“Chiếc chuông này là của muội phải không?” Thương Dung hỏi.

Đường Duyệt gật đầu nhận lại chiếc chuông từ tay Thương Dung, nhưng khi chạm phải ngón tay của chàng thì mặt nàng chợt đỏ bừng lên. Nhưng đúng lúc mặt Đường Duyệt đỏ bừng lên thì trong đầu chàng chợt lóe lên một ý nghĩ.

Chiếc chuông đó là do chàng vô tình nhìn thấy ở chợ, thấy nó rất tinh xảo nên mua về, nhưng sau đó lại cho rằng một chính nhân quân tử thì không phù hợp dùng đồ vật này, chợt nhớ đến Đường Duyệt, liền sai người mang chiếc chuông này và một số thứ khác mang đến tặng cho nàng. Thực ra chàng không ngờ nàng lại luôn luôn đeo thứ đồ chơi không đáng giá này bên người. Đường Duyệt nắm chặt chiếc chuông trong lòng bàn tay như thể đang nắm giữ trong tay một đồ vật vô cùng quý giá. Thương Dung lập tức hiểu được sự tình. Lúc này đây không khí chợt trở nên ngưng ngùn, khó xử.

Thương Dung ngơ ngàng trong phút chốc, rồi từ từ nói: “Tiểu Duyệt, trong lòng huynh, huynh luôn coi muội như tiểu muội của mình”.

Đường Duyệt sững sờ đứng đó, khuôn mặt đột nhiên mất hết thần sắc, không biết có phải do đau lòng hay không? Chỉ cảm thấy đột nhiên trong lồng ngực vô cùng ngọt ngào, đau đớn, khiến nàng dường như không thể cử động được.

Điều mà nàng âm thầm cất giấu lại bị phát hiện bẽ bàng như thế. Kẻ yêu đơn phương bị chính người được thầm yêu trộm nhớ phát hiện, xưa nay vốn là một chuyện làm cho người ta thấy xấu hổ. Huống hồ người ấy lại còn cự tuyệt nàng thẳng thừng. Chàng chẳng cần suy nghĩ chút nào, nói một câu nhẹ tênh rằng: “Muội cũng giống như muội muội của ta mà thôi”.

Nhưng rốt cuộc thì nàng đâu có phải là muội muội của chàng, nàng không phải là muội muội của chàng! Đường Duyệt gần như muốn nhảy lên hét thật to, nhưng nàng không làm như vậy, chỉ lặng lẽ, trầm mặc. Nàng cũng có thể nói rằng: “Huynh nói cái gì vậy? Muội chỉ là cảm thấy chiếc chuông này rất đáng yêu nên mới đeo bên người thôi. Muội không có ý gì khác cả, huynh đừng hiểu lầm”. Đây chính là cách mà các nàng tiểu thư thường dùng để khỏa lấp sự xấu hổ của mình, nhưng Đường Duyệt sao lại ngốc nghếch thế, ngu xuẩn thế. Ngay cả một câu nói để che đậy sự thật cũng không thốt nên lời.

Mặt Đường Duyệt trắng bệch như tờ giấy. Thương Dung đột nhiên cảm thấy hối hận. Đối với những người con gái nhạy cảm như nàng, chàng không nên cự tuyệt thẳng thừng như vậy mới phải. Tại sao lúc này chàng lại có thể nói ra những lời dễ làm nàng tổn thương đến thế chứ? Ước gì có thể rút lại những lời mình đã nói, nhưng đáng tiếc là mọi việc đã quá muộn rồi.

Cứ để cho nàng tiếp tục yêu chàng ư? Không, nếu vậy thì thà để cho nàng mãi mãi không có hy vọng còn hơn. Là người ai cũng lòng hư vinh, trong lòng Thương Dung không phải là không vui sướng, huống hồ Đường Duyệt lại là người mà chàng vẫn luôn quan tâm. Chính vì vậy mà chàng luôn mong nàng được hạnh phúc. Bởi vì chàng biết rõ rằng tuy nàng trầm mặc kiệm lời, không giỏi bày tỏ, nhưng nàng lại là một người con gái dịu dàng.

Nàng xứng đáng có một trang quân tử tốt hơn chàng, xứng đáng được hạnh phúc. Mà người ấy không thể là chàng, mãi mãi không thể là chàng. Thương Dung thở dài trong lòng, chàng không thể mang lại hạnh phúc cả cuộc đời cho nàng, vì thế đương nhiên không nên gieo hy vọng cho nàng. Nhân lúc tình cảm của nàng vẫn còn chưa sâu sắc thì phải cắt đứt mọi lưu luyến của nàng dành cho chàng, đây chính là sự lựa chọn tốt nhất.

“Sau đại hội kiểm pháp lần này, chắc chắn sẽ có nhiều quân tử thích muội lắm. Ta nghe nói đã có người sang thưa chuyện với Đường bảo chủ rồi. Tiểu Duyệt, muội sẽ tìm thấy người người có thể mang lại hạnh phúc đích thực ỉn”.

Đường Duyệt trong trận giao đấu cuối cùng đã tỏa sáng rực rỡ. Nàng không nên lãng phí thời gian với chàng. Nàng thích chàng là bởi một chút lòng tốt của chàng dành cho nàng. Có lẽ từ trước đến nay chưa từng có ai quan tâm đến nàng, nên nàng mới gửi gắm cho chàng cả tấm chân tình. Thương Dung luôn tỉnh táo nhắc nhở bản thân không được vì một phút yếu lòng mà gây ra sai lầm lớn.

“Muội đừng khóc nữa”. Chàng giơ tay định lau nước mắt trên mặt Đường Duyệt. Những giọt nước mắt long lanh cho tay run rẩy. Bất giác nhìn vào đôi mắt trong veo của nàng làm cho bàn tay chàng chợt dừng lại. Chàng lau nước mắt trong vô thức, nên tự nhiên giống như đang vuốt má nàng. Có lẽ, tình cảm mà nàng dành cho chàng không phải là ít. Lòng Thương Dung chợt xao động mạnh mẽ. Người con gái có đôi mắt sáng ngời này thực sự đã yêu chàng rồi. Ý thức được hành động không nên nổi tình cảm của mình, Thương Dung vội vàng rút tay lại giống như bị bỏng, “Tiểu Duyệt, xin lỗi muội!”. Nói rồi chàng liền đứng dậy, nhanh chóng rời đi.

Đường Duyệt siết chặt bàn tay, những cạnh sắc nhọn của chiếc chuông cửa vào lòng bàn tay nàng, khiến nó bị tổn thương nặng nề. Đường Duyệt muốn khóc thật to để giải tỏa nỗi ảm ức trong lòng. Nhưng sau đó nàng nhanh chóng lau khô nước mắt, bởi vì Tô Mộng Chấn không hiểu đã đứng ở cửa từ lúc nào, đang lặng lẽ nhìn nàng.

“Người nghe trộm bọn ta nói chuyện phải không?” Đường Duyệt cảm thấy trong từng lời nói của mình đều chất chứa sự thù hận sâu sắc. Nhưng thực sự không biết thù hận Tô Mộng Chấn hay thù hận chính bản thân nàng.

“Bị người mình thâm yêu cự tuyệt, chắc là đau lòng lắm hả?” Tô Mộng Chằm đột nhiên hỏi.

“Ta không cho rằng chúng ta là bằng hữu, vì vậy ta không cần thiết phải trả lời ngươi”, Đường Duyệt trả lời. Hiện giờ, nàng đang vô cùng xấu hổ, nên không muốn bị bất cứ người nào nhìn thấy, nhất là những người như Tô Mộng Chằm.

Tô Mộng Chằm cười lớn. Nụ cười của hắn rất đẹp, một vẻ đẹp khó mà diễn tả thành lời. Mọi người trong khắp thiên hạ đều bị nụ cười ấy làm cho xao xuyến, nhưng nó không thể làm cho trái tim Đường Duyệt tan chảy. Lúc đôi mắt nàng lạnh lùng nhìn hắn bằng cảm giác căm ghét đến tận xương tủy, đó chính là cái thần thái mà Tô Mộng Chằm từ trước đến nay chưa từng bắt gặp ở người khác.

Đường Duyệt ngồi bất động, suy nghĩ mông lung, nhìn chằm chằm vào nụ cười của Tô Mộng Chằm, một nụ cười tỏa sáng, tự tin mãnh liệt. Trong lúc nàng đang xấu hổ, chỉ hận một nỗi là không thể coi mình như chưa từng tồn tại trên thế gian, vậy mà con người sở hữu nụ cười ấy lại đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt nàng, cười nhạo sự tự tác đa tình của nàng bằng nụ cười khinh đạm.

Tô Mộng Chằm bước và lạnh lùng cười nói: “Ngươi đến để cười nhạo ta chăng?”.

Tô Mộng Chằm cũng lạnh lùng đáp lại: “Thế nàng cho rằng ta đến đây để cười nhạo nàng ư? Vậy ta nên cười nhạo nàng chuyện gì đây?”.

“Tự tác đa tình, không tự lượng sức, hoặc là bất cứ chuyện gì như thế!” Đường Duyệt trả lời.

Tô Mộng Chằm cười nói: “Nếu như nàng đã tự mình biết hết rồi thì ta hà tất phải nhắc lại nữa”.

Hắn nhìn nàng với ánh mắt hứng thú nhưng lại đầy phức tạp rồi nói tiếp: “Một tình cảm tự nguyện xưa nay vốn đã là không dễ dàng. Đường Duyệt, cứ coi như nàng đủ cứng rắn đi nữa nhưng làm sao nàng có thể làm ột người không hề có chút tình cảm gì với nàng yêu nàng được?”.

Đường Duyệt trả lời: “Từ trước đến nay ta chưa từng hy vọng Thương huynh sẽ yêu ta”.

“Nàng không hy vọng ư?” Tô Mộng Chằm ngạc nhiên.

“Việc ta yêu huynh ấy và việc huynh ấy có chấp nhận ta hay không là hai việc hoàn toàn khác nhau. Ta biết rằng tất cả đều do ta tự mơ tưởng, từ trước đến nay ta cũng chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ bày tỏ với huynh ấy, cũng không cần người nhắc nhở ta”. Giọng nói của Đường Duyệt dường như đến từ một chân trời xa xăm: “Ta biết rằng Thương huynh chỉ đồng cảm với ta mà thôi. Ta thật là đáng thương, cứ coi như huynh ấy chấp nhận tình cảm của ta đi chẳng nữa thì ta cũng sẽ không bao giờ không biết tự lượng sức mình mà cho rằng huynh ấy yêu ta”.

“Nàng đúng là tự ti đến mức hết thuốc chữa rồi”. Ánh mắt của Tô Mộng Chằm sáng bừng lên, sự cười nhạo đọng đầy trong giọng nói. “Có điều việc bị cự tuyệt lại là một việc tốt cho nàng đấy, ít nhất nó cũng làm cho đầu óc nàng tỉnh táo nhìn nhận mọi việc rõ ràng hơn”.

Đường Duyệt nắm chặt tay lại: “Ngươi đi ra ngoài ngay!”.

Tô Mộng Chằm thở dài nói: “Nàng đã biết rõ kết quả thế nào rồi, vậy tại sao không chọn lấy một người yêu thương mình nhỉ?”.

Giọng nói của Đường Duyệt không có một chút biểu cảm nào: “Trên đời này có người nào thực sự yêu ta không?”.

Tô Mộng Chằm lặng lẽ nhìn Đường Duyệt đang đấu tranh tư tưởng rồi đứng lên, bước tới nền nhà mát lạnh ở giữa phòng. Nàng quay đầu lại nhìn hắn, ánh mắt lộ rõ vẻ kỳ quái, nàng nói: “Tô Mộng Chằm, mặc dù Thương huynh đã cự tuyệt ta, song ta hoàn toàn không hận huynh ấy, bởi vì huynh ấy đã thành thực nói ra tâm ý của mình. Nhưng ngươi thì hoàn toàn khác. Ngươi lợi dụng Tống tỷ tỷ, chà đạp lên tình yêu và lòng tự trọng của tỷ ấy, vì vậy tỷ ấy hận ngươi vô cùng”.

Tô Mộng Chằm dường như không nghe thấy tên của Tống Uyển Từ, hắn chỉ hỏi lại: “Nàng kiên trì một cách ngu ngốc như thế phỏng được ích gì?”.

Nét mặt Đường Duyệt gần như đanh lại, nhưng nàng vẫn nói: “Ta không giống người, trên đời này thế nào cũng có người phải lòng người, sẵn sàng làm mọi việc vì người. Nhưng ta thì không có gì cả, cũng chẳng có cái gì để gọi là được hay mất cả”.

Tô Mộng Chầm nhìn ánh mắt của Đường Duyệt, quả là giống như đang nhìn một con quái vật. Giọng hần lạnh lùng chùng xuống: “Ta thật không hiểu tình cảm của cô nương lại cao cả như vậy”.

“Ta không cao cả đâu, không, không cao cả chút nào! Ta chẳng qua chỉ thích huynh ấy mà lại biết rõ ràng không thể giành được tình cảm của huynh ấy, nên mới nói vậy thôi. Ta cũng chỉ muốn giữ lại chút thể diện ỉn, như thế không được sao? Như thế là có tội sao?” Đường Duyệt muốn nói mà lòng không thốt nên lời.

“Sau này khi nhìn thấy Thương Dung yêu người khác, rồi thành thân, sinh quý tử, ta mong rằng lúc đấy nàng vẫn có thể vui vẻ, thoải mái như bây giờ. Nếu đi dự hôn lễ của huynh ấy thì nàng sẽ khóc hay cười, có phải là vì người vì mình yêu đang rất hạnh phúc nên nàng cũng cảm thấy hạnh phúc hay không?” Tô Mộng Chầm đột nhiên cười lớn, thái độ khảng khái, ánh mắt bình lặng, hỉ nộ không đổi.

Đường Duyệt đứng nguyên tại chỗ, muốn cười mà cười không nổi, muốn khóc mà lại không dám, nếu khóc trong lúc này, nàng sợ nước mắt của mình sẽ không thể ngừng tuôn rơi. Việc yêu một người có nực cười không? Biết là đối phương không thích mình, mà vẫn kiên trì với tình yêu ấy, thì có nực cười không? Chỉ là yêu thầm mà thôi. Từ trước đến nay chưa từng bày tỏ, cũng chưa từng đòi hỏi, mà chỉ lo sợ bị người khác phát hiện, nên ngay cả nhìn ấy một cái thôi cũng phải cẩn thận dè chừng. Chỉ có thể thôi mà cũng bị người cười nhạo, bị người khác làm nhục. Đường Duyệt dù thế nào đi nữa cũng không thể chịu đựng được. Nàng đứng phồng, từ từ cúi đầu xuống ôm ngực, dường như chỉ làm vậy mới có thể ngăn được sự đau đớn vô bờ bến trong lòng.

Nét mặt Tô Mộng Chầm vô cùng lạnh lùng. Hần có một trái tim vô cùng tàn độc, tàn độc đến mức chỉ có sự đau khổ của người khác mới đem lại cho hần niềm vui. Đường Duyệt thầm nghĩ, ngay cả một con người đáng sợ như vậy thích hần, yêu hần. Vậy tại sao từ trước đến nay lại không ai thích nàng, yêu nàng? Mẫu thân thì đối xử với nàng như vậy, Thương huynh cũng thế. Có phải nàng đã làm sai điều gì không, nên cái gì cũng không có được?

Đột nhiên, có ai đó túm tóc nàng một cách thô bạo, ép nàng phải ngẩng đầu lên. Đường Duyệt chợt nhìn thấy khuôn mặt đáng ghét của Tô Mộng Chầm.

“Không được khóc!” Giọng nói của hần cũng tàn độc không kém trái tim hần.

Nước mắt Đường Duyệt lại càng lăn chã tuôn rơi. Chẳng có gì quan trọng cả, coi như bị nhìn thấy, thì cũng chẳng có gì quan trọng cả, bị cười nhạo thì đã sao nào? Rốt cuộc điều tồi tệ nhất chẳng qua cũng chỉ là thế này mà thôi.

“Đường Duyệt, nàng hãy nhìn ta đi. Hãy nói cho ta biết nàng thực sự yêu huynh ấy đến thế nào?”

Yêu, không yêu? Đường Duyệt chỉ cảm thấy mình rất nực cười. Nàng mãi mãi chỉ là người đuổi theo phía sau người khác, mãi mãi không bao giờ có được cái mà mình mong muốn. Đây chính là số mệnh, Đường Duyệt biết rõ như vậy.

“Nàng thử nhìn lại xem mình giống cái gì?” Tô Mộng Chầm lạnh lùng nói. “Cứ coi như người đó là thần tiên đi chẳng nữa thì đã làm sao nào? Có đáng để cho nàng phải dày dạn bản thân thành ra nông nổi này không? Nàng đã qua lại với người đó bao lâu rồi, tình cảm sâu sắc đến mức nào rồi? Hay nàng đã mang cả tấm chân tình đáng thương của mình gửi gắm cả vào con người ảo tưởng đó rồi?”

“Không cần phải nói nữa, không cần phải nói nữa! Đủ rồi! Hãy chấm dứt mọi chuyện ở đây!” Đường Duyệt dồn toàn bộ sức lực của cơ thể xô vào ngực đối phương. Nhưng bàn tay của Tô Mộng Chầm trước sau vẫn túm chặt lấy tóc nàng, ấn nàng ngã dúi dụi xuống nền nhà.

“Ta không giống với nàng, ta có dự vọng và có dã tâm, chỉ cần là những thứ ta mong muốn... thì ta nhất định sẽ tìm mọi cách để đạt được”, Tô Mộng Chầm gằn giọng nói.

Đường Duyệt nhìn hần, thực sự không để ý rằng tư thế của hai người lúc này trông vô cùng thân mật. Nàng trả lời: “Cứ cho là người đạt được điều mình mong muốn đi thì đã sao nào? Nhưng những cái gì không phải là của người thì mãi mãi không bao bao không bao giờ thuộc về người!”.

Tô Mộng Chầm cười ngất, khoảng cách hai người gần gũi như thế này, thậm chí Đường Duyệt còn có thể soi rõ vào đáy mắt hắn để thấy hình ảnh của chính mình. “Nói ta dễ tiện cũng được, bắn thủ cũng được, chỉ cần đạt được mục đích không phải là tốt hay sao?” Hắn nói chắc nịch.

Đường Duyệt lạnh lùng nói: “Quả nhiên là chỉ có loại người như ngươi mới nói ra những lời như vậy!”

Tô Mộng Chầm cười một cách tàn độc: “Nàng cứ ở đó mà tiếp tục giữ lấy lòng cao thượng và vô tư của mình đi. Sau đó đứng nhìn người mà mình yêu thương bị kẻ khác cướp mất. Hay là... nàng hãy chấp nhận lời đề nghị của ta”. Hắn ngừng lại, đôi mắt như nước mùa xuân tuôn chảy ánh nhìn đầy mê hoặc. Mỗi khi hắn nhìn ai với ánh mắt này, người đó luôn hiểu lầm về sự quý giá không kể xiết của mình đối với hắn. Nhưng trên thực tế thì hắn chỉ đang suy tính xem có thể lợi dụng người đó được bao nhiêu mà thôi. Cho đến một ngày, khi đối phương đã bày tỏ rõ ruột gan với hắn rồi, thì hắn chỉ việc điềm nhiên vứt bỏ không thương tiếc trái tim nóng bỏng, đang đập thành thịch ồn ào đó.

“Ngươi muốn làm gì?” Đường Duyệt bắt giắc hỏi.

“Ta có thể giúp nàng có được trang nam tử mà nàng ao ước. Đổi lại nàng phải giúp ta một việc”, Tô Mộng Chầm trả lời. Hắn đã từng trao đổi điều kiện với rất nhiều người, từ trước đến nay chưa bao giờ bị ai cự tuyệt, bởi vì lần nào hắn cũng lấy được thứ mà đối phương mong muốn có được nhất để làm mồi nhử. Cho nên hắn hoàn toàn không cho rằng mình sẽ bị thất bại. Bởi vì hắn biết rõ ràng, con người có thể chống cự với kẻ địch nhưng không bao giờ có thể chống cự lại được khát vọng trong lòng mình.

Nhưng Đường Duyệt lại lắc đầu. Ngay cả những việc mà hắn muốn nàng thực hiện thì nàng càng không thêm nghe đã vội lắc đầu. “Không!” Nàng trả lời quả quyết, sự yếu đuối vừa mới đây thôi còn lộ rõ trong chớp mắt dường như đã biến mất hoàn toàn.

Tô Mộng Chầm chau mày hỏi: “Tại sao?”

Đường Duyệt hít một hơi thật sâu, đẩy bật con người vẫn đang đè lên người mình rồi đứng dậy: “Đây không phải là có thể đem ra để đánh đổi”.

Đây không phải là cái có thể đem ra để đánh đổi ư? Tô Mộng Chầm muốn cười thật to, nhưng lại không cười nổi. Hắn đột nhiên cảm thấy phẫn nộ, lạnh lùng nhìn Đường Duyệt nói: “Trên đời này có thể gì không thể đánh đổi được sao?”

Đường Duyệt chỉ vào trái tim mình: “Trái tim của ta! Ngươi có hiểu không? Ta không muốn biết ngươi muốn ta làm gì cho ngươi, nhưng ta sẽ không bao giờ đồng ý, dù lấy bất kỳ thứ gì để đánh đổi cũng không được. Ta yêu Thương huynh, điều này không sai. Ta cũng đã từng mong ước làm cho huynh ấy yêu ta, điều này cũng không sai. Nhưng ta sẽ không bao giờ lấy việc này để đánh đổi với ngươi”.

Tô Mộng Chầm ngồi dậy từ dưới nền nhà, nhếch mép cười lạnh lùng: “Căn bệnh tự tình là giới của nàng lại tái phát rồi”.

“Ngươi điên rồi, còn ta thì không. Ta biết hậu quả sẽ thế nào nếu trao đổi điều kiện với ngươi”, Đường Duyệt nói. “Có thể giống như ngươi nói, những người đó rất giả dối, họ giấu kín khát vọng trong lòng, cứ sống mà làm ra vẻ không biết gì hết. Thế thì đã sao nào, lẽ nào có thể vì ngươi muốn một thứ gì đó mà có thể bất chấp thủ đoạn để đạt được hay sao? Tô Mộng Chầm, đáng tiếc là ta đã làm ngươi thất vọng. Ta sẽ tiếp tục giả dối như vậy đó. Cho dù phải nhắm mắt lại coi như không thấy hình bóng của huynh ấy, bịt tai lại giả như không nghe thấy tiếng của huynh ấy, lừa dối bản thân mình rằng ta vốn không thích huynh ấy, hay phải biến bản thân thành một kẻ điên loạn, thì ta cũng không mong huynh ấy sống mà không được vui vẻ”.

“Đúng là nực cười!” Tô Mộng Chầm đứng dậy đi ra ngoài cửa: “Tùy nàng thôi!”

Đường Duyệt nhìn theo hắn, rồi toàn thân rã rời ngã gục xuống đất.

Đúng lúc nàng tưởng mình đã có thể nghỉ ngơi đôi chút thì lại có người xuất hiện ở cửa. Nụ cười thiếu niên trông rất ngọt ngào, rất ấm áp, nhưng lại chứa đựng một sự độc ác không thể nói thành lời.

“Này, cô nương đang rất đau lòng phải không? Tôi có cách làm cô nương hết đau lòng đấy!”

Đường Duyệt ngẩng đầu lên, Tiểu Liên đã đứng ngay ở trước cửa. Thì ra là như vậy, Tô Mộng Chẩm vừa đi khỏi, thì Tiểu Liên đã tới. Có phải là đã hẹn từ trước rồi phải không? Từng người từng người một đang chờ xem nàng có thể kiên trì được đến lúc nào.

“Cô nương có muốn uống rượu không?”

Tiểu Liên rõ ràng có ý không tốt. Cậu ta thừa biết rằng với vết thương của Đường Duyệt hiện nay, nếu uống rượu vào có thể mất mạng như chơi. Vậy mà cậu ta lại còn mang rượu đến. Cậu ta biết rõ điều này, nhưng lại cho Đường Duyệt không biết.

Đường Duyệt gượng cười với vẻ thất vọng đôi chút: “Tô Mộng Chẩm thật hạnh phúc, rõ ràng là hắn đang ăn hiếp người khác. Vậy mà lại có người dám giúp đỡ hắn ta ra mặt. Thật hạnh phúc...”. Nàng ngán ngẩm nhắc lại một lần nữa.

Tiểu Liên không hiểu sao lúc này lại đột nhiên không thể nhìn vào mắt nàng. Cậu ta vốn cho rằng Đường Duyệt chỉ là một nữ nhi ngu ngốc. Thế nhưng cậu ta không ngờ nàng lại có con mắt tinh đời thông thuộc mọi thứ như vậy. Có lẽ nàng đã biết trước, nhưng lại không từ chối. Càng kỳ lạ hơn là, sau khi uống rượu vào Đường Duyệt liền biến thành một con người hoàn toàn khác. Nàng uống rượu như thể không cần đến mạng sống nữa. Đôi mắt càng ngày càng sáng, con người cũng càng ngày càng tỉnh táo. Cậu ta đột nhiên cảm thấy sợ hãi khi nghĩ đến ánh mắt của Đường Duyệt khi hạ nhất đao đó. Thật đáng sợ, ánh mắt của nàng lúc đó giống như của loài mãnh thú.

Tiểu Liên thực sự hối hận, cậu làm thế này là giấu Tô Mộng Chẩm. Nếu bị công tử phát hiện, nhất định cậu sẽ bị trừng phạt. Vì vậy, cậu liền lên ra ngoài, như thể mình chưa bao giờ đến đây vậy. Đôi mắt Đường Duyệt trừng trừng nhìn người thiếu niên vừa lên ra ngoài, không nói gì.

Khi Thương Dung bước vào, bình rượu trên bàn đã vơi đi một nửa. Đường Duyệt ngồi bên cạnh bàn, đang lặng lẽ uống rượu. Nhìn thấy Thương Dung bước vào, đột nhiên nàng còn chào hỏi với vẻ thần thái tự nhiên: “Thương huynh!”.

“Muội đang làm cái gì vậy?” Thương Dung giữ chặt tay nàng, ngăn không cho nàng uống tiếp.

“Có người muốn muội chết đi, muội đang làm hài lòng họ đấy!” Đường Duyệt nghiêm túc trả lời.

“Người khác muốn muội chết, muội lập tức nghe lời như vậy sao?” Thương Dung tóm lấy tay nàng, Đường Duyệt nhìn chàng mỉm cười.

“Thương huynh, huynh nói xem con người sống là vì cái gì nào?”

Thương Dung không trả lời.

“Đau khổ như vậy thì còn sống làm gì nữa!” Đường Duyệt vẫn kiên trì hỏi lại.

“Muội uống say rồi, mau tỉnh lại đi”, Thương Dung chau mày.

Thương Dung muốn đỡ nàng dậy, nhưng lại bị nàng túm chặt ống tay áo. Thương Dung ngạc nhiên nhìn Đường Duyệt.

“Hôm nay, chỉ hôm nay thôi, hãy để uội được yêu huynh có được không?”

Thương Dung nhắm nghiền mắt lại: “Đường Duyệt...”. Chàng vốn muốn nói lời xin lỗi, muốn cự tuyệt nàng nhưng Đường Duyệt không để cho chàng nói tiếp. Chàng chỉ có thể bị động mà đón nhận đôi môi mềm mại và đôi bàn tay mảnh mai ấm nóng đang bao phủ lấy khuôn mặt mình. Trong tâm trí, chàng luôn tự hỏi, rõ ràng là không thể chấp nhận nàng, tại sao lúc đó lại không lập tức đẩy nàng ra? Chàng vừa rồi còn ép mình gờ cánh tay lên, còn nàng thì lại lỏng ngóng giống như một đứa trẻ, cứ ôm chặt lấy chàng không chịu buông ra. Trong tình cảnh này, chàng dường như đã mất hết sức lực. Chàng đứng đó cứng đờ người, để mặc nàng hôn.

“Người say rượu dù cho có làm sai việc gì thì cũng sẽ được tha thứ, có phải vậy không?” Đường Duyệt khẽ bên môi chàng, nhẹ nhàng thở.

Thương Dung không trả lời, chàng như đang bị mê hoặc, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đỏ bừng của nàng, không rời mắt. Khi nàng lại áp môi mình vào môi chàng, chàng như đã mất hẳn lý trí, hôn đáp lại nàng.

Từ trước đến nay chưa từng có ai cần chàng, cũng chưa từng có ai thích chàng như vậy. Được nàng yêu, được nàng quyến luyến, trái tim chàng khê run rẩy. Một cảm giác mẫn nguyện khó tả đang lớn dần lên trong lòng chàng, làm cho chàng cũng bị thiêu đốt theo. Chắc chắn có một ngày trong tương lai, nàng sẽ quên chàng và đem lòng yêu người khác. Tâm trí Thương Dung luôn luôn nói như vậy.

Người chủ động chính là Đường Duyệt, đáng tiếc là nàng lại không hoàn toàn tỉnh táo, cho dù nhìn bề ngoài trông nàng rất bình thường. Nhưng Thương Dung hiểu rằng, nàng không biết bản thân mình đang làm gì. Cái hay là ở chỗ, những người uống rượu cuối cùng cũng sẽ bình tĩnh trở lại. Nếu không thì chàng cũng không biết nên giải thích thế nào về việc bản thân mình cũng đột nhiên hôn nàng đắm đuối như vậy. Thậm chí ngay cả khi phát hiện ra Đường Duyệt đã say hay mất đi lý trí thì trong lòng chàng vẫn dậy lên một cảm giác thất vọng kỳ lạ.

Sau khi dìu Đường Duyệt quay lại giường nghỉ ngơi, Thương Dung chợt sờ lên trán mình xe có bị sốt hay không, tại sao lại hồ đồ đến nông nổi này cơ chứ? Thở dài ngao ngán, chàng không biết ngày mai sẽ phải đối diện với nàng thế nào đây.

Tinh thần của Đường Duyệt tốt vô cùng, tâm trạng cũng rất vui vẻ. Nàng đột nhiên có thể nhồm người trên giường, không cần ai dìu đỡ mà có thể đi ra khỏi phòng. Điều này càng khiến cho Tiểu Liên thấy bất an. Chỉ có mình cậu biết đêm qua Đường Duyệt đã uống bao nhiêu rượu. Bản thân Đường Duyệt lại rất giữ mồm giữ miệng về chuyện này, ngay cả một tiếng cũng không nói với Tô Mộng Chấm. Việc đầu tiên mà nàng muốn làm là đi thăm Đường Mạc. Đường Mạc cũng đã tỉnh rồi, nhìn thấy Đường Duyệt đi vào liền ngoảnh mặt đi không thèm nhìn.

Đường Duyệt lại làm như không nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Đường Mạc, vẫn chào hỏi như thường lệ: “Đại huynh!”.

Đường Mạc vẫn không thèm lên tiếng.

Đường Duyệt không nói gì nữa mà nhẹ nhàng đến ngồi xuống cạnh Đường Mạc.

“Ai cho phép báo thù cho huynh? Muội chê mạng của mình là quá lớn hay sao?”

“Đại huynh, cảm ơn huynh!” Đường Duyệt nói một cách nghiêm túc. “Từ trước đến nay huynh đều không bỏ rơi muội muội này của huynh. Thực sự cảm ơn huynh!”

Đường Mạc cảm thấy nàng rất kỳ lạ, rõ ràng là đang cười, vậy mà sâu thẳm trong đáy mắt dường như lại ánh lên lệ sầu. Đột nhiên chàng cảm thấy không biết nên làm thế nào. Đối với một người không giỏi bày tỏ tình cảm như Đường Mạc, sự quan tâm của chàng chỉ giới hạn trong việc dạy bảo nghiêm khắc và thường xuyên mà thôi. Đối với Đường Duyệt, chàng rất ít khi cười, huống chi là nói những lời ngọt ngào. Chàng thậm chí còn quên mất rằng năm đó Đường Duyệt chẳng qua chỉ là một tiểu cô nương mới mười hai tuổi và luôn mong muốn được người khác quan tâm. Chàng chỉ biết nhào nặn ra nàng theo đúng khuôn mẫu mà mình hi vọng. Nhiều năm sau, khi nhìn lại Đường Duyệt, nàng đã biến thành một con người càng kiêu lời và trầm mặc hơn. Đường Mạc chỉ cảm thấy trong lòng khi thì lạnh lẽo, khi thì lại nóng bỏng, không biết nói gì cho phải.

Chàng chỉ có thể hỏi nàng một câu cứng nhắc: “Vết thương... của muội có còn đau không?”.

Vai phải của Đường Duyệt bị dải tay áo của đối phương làm bị thương. Ngực bị trúng một đòn mạnh. Chàng vốn vẫn đang rất lo lắng, nhưng bây giờ khi nhìn thấy nàng có thể tự mình đi ra khỏi phòng, chàng thấy an tâm phần nào.

Đường Duyệt cúi đầu, âm thầm áp mặt lên mu bàn tay của Đường Mạc, dịu dàng nói: “Đại huynh, huynh tốt như vậy, sau này nhất định sẽ rất hạnh phúc!”.

Từ góc nhìn của Đường Mạc, chỉ có thể nhìn thấy cặp mi dài cong vút của Đường Duyệt đang chớp chớp.

Đường Mạc cảm thấy mặt mình bắt đầu nóng dần lên, trong lòng rất ngượng ngùng. Từ trước đến nay Đường Duyệt chưa bao giờ gần gũi với chàng như vậy, nên chàng nhất thời cảm thấy không quen. Chàng rút mạnh tay lại, lạnh lùng nói: “Nếu không có gì nói nữa thì muội hãy về đi!” Nói xong liền cảm thấy ân hận. Chàng vốn định nói rằng, vết thương của muội vẫn còn chưa khỏi, có gì để sau hãy nói, bây giờ muội hãy về nghỉ ngơi đi. Thế nhưng lời nói đã nói ra miệng rồi lại biến thành một câu nói lạnh lùng vô cảm.

Mãi một lúc lâu sau Đường Duyệt mới ngẩng đầu lên. Khuôn mặt không hề biểu lộ chút không vui nào, vẫn bình thản như thường lệ: “Vâng, vậy thì muội đi đây, đại huynh hãy bảo trọng nhé!”.

Lúc Đường Duyệt đi ra cửa, vừa hay nhìn thấy Đường Mẫn và Thương Dung đang bước tới. Đường Mẫn nhìn thấy Đường Duyệt, vẫn khuôn mặt nghiêm nghị như thường ngày, khó mà nở một nụ cười, nói: “Tại sao lại chạy ra ngoài lúc này? Con đã khỏi hẳn chưa?”. Đường Duyệt bình tĩnh trả lời: “Phụ thân, con đã khỏi hẳn rồi, cảm ơn phụ thân!”. Nói rồi nàng liền cười với Thương Dung lúc đó đang rất lung túng, và chào hỏi chàng như thường lệ: “Thương huynh!”. Không kịp Thương Dung kịp phản ứng, nàng liền chen vai họ, bước qua.

Thương Dung chỉ cảm thấy bóng hình màu đỏ vụt qua người mình, trong lòng chợt nhói lên cảm giác buồn bã, thất vọng. Chàng đã suy nghĩ rất lâu, quả thật hồ nghi về chuyện Đường Duyệt mà hôm nay chàng nhìn thấy có phải Đường Duyệt của tối hôm qua hay không. Tại sao hôm qua còn yêu chàng mãnh liệt mà hôm nay lại đối xử với chàng không hơn gì những người bạn đơn thuần, lại có thể chào chàng một cách dừng dưng như thế? Chàng bất giác nhíu mày, có cái gì đó thôi thúc chàng, chàng muốn đuổi theo nàng để hỏi cho rõ ràng xem việc hôm qua rốt cuộc là thế nào, tại sao hôm nay nàng lại thờ ơ với chàng đến vậy? Nhưng lý trí đã nhắc nhở chàng rằng bản thân chàng không có tư cách để làm điều đó.

Mãi cho đến khi họ đã đi rất xa rồi, Đường Duyệt mới quay đầu nhìn lại. Nàng tiếp tục bước đi, nhưng không đi về phía phòng mình mà đi về nơi xa thẳm của núi Xích Hà.

14. Chương 14: Từ Bỏ

Kể từ đêm qua, nàng đã biết vết thương của mình đã bắt đầu nứt ra. Tô Mộng Chấm đã dặn rằng, trong vòng nửa năm nàng tuyệt đối không được đụng tới rượu. Lúc đó nàng còn còn nghĩ bản thân mình từ trước tới giờ không uống rượu, vậy thì cái lệnh cấm này đối với nàng mà nói quả thật chẳng có ý nghĩa gì. Thế nhưng khi Tiểu Liên mang rượu đến, Đường Duyệt liền thay đổi chủ ý. Chỉ vì nàng cảm thấy bản thân mình thật quá vô dụng. Đối với mẫu thân, nàng là một sự sỉ nhục, đối với Đường huynh, nàng chỉ là một sự phiền toái, còn đối với Thương huynh... chàng nhất định cảm thấy rất khó đối xử mỗi khi đối diện với nàng. Sự tồn tại của một người như nàng chính là nguồn cơn làm mọi người phải phiền não. Không phải nàng cố ý tìm đến cái chết, chỉ là nàng thực sự cảm thấy mệt mỏi. Vậy mà lúc vết thương đang rỉ máu, nàng lại cảm thấy sợ hãi, vì vậy mới liều mình túm lấy áo của Thương Dung. Người nàng yêu thực sự là một người tốt, vì thế nàng không muốn mình mang đến phiền phức cho chàng.

Từ sáng đến giờ, nàng luôn cảm thấy vết thương ở ngực ngày một đau đớn, mỗi lần hít thở cũng làm nàng nhói buốt. Nàng rất sợ, sợ mình sẽ chết ngay trên giường, chết trong căn phòng đóng kín cửa. Càng sợ hơn nữa là sau khi chết sẽ bị người khác chỉ chỉ trỏ trỏ, nói này nói nọ. Như thế sẽ lại mang đến cho Đường gia vô vàn những lời đơm đặt. Đường Duyệt mỉm cười, miễn cưỡng bước về phía trước. Nàng cảm thấy mình đã đi rất xa, thế nhưng khi quay nhìn lại thì thấy mình mới chỉ đi được một đoạn đường ngắn ngủi. Nhưng nàng đã mệt tới mức không bước nổi nữa, nên đành ngồi xuống dựa vào một thân cây cạnh con đường mòn.

Gió thổi lướt qua tai nàng, giống như có ai đó đang thì thầm. Đường Duyệt nhắm mắt lại, nàng có thể nhìn thấy quá khứ hiện về rõ mồn một. Những ký ức mà cả đời này nàng không thể quên được. Kể từ khi có thể nhớ được sự việc, nàng đã biết rằng mẫu thân không yêu nàng. Phụ thân mặc dù thực lòng yêu thương nàng nhưng ông vẫn chỉ là một đàn ông qua loa đại khái, không thể chu toàn mọi mặt với nàng được. Nàng lúc nào cũng giống như vừa được moi dưới hố đất lên, người vừa bẩn vừa hôi. Sau khi phụ thân qua đời, nàng đã cùng mẫu thân đến Đường gia. Lúc đầu mặc dù vẫn luôn bị đứa con lớn trong Đường gia đánh cho sưng mày tím mặt, nhưng nàng vẫn cố gắng chịu đựng, bởi vì nàng luôn cảm thấy mọi việc chắc chắn sẽ thay đổi tốt đẹp hơn, chắc chắn có ngày nàng không bị đánh nữa, nàng sẽ được sống những ngày tươi đẹp. Nàng cứ ôm ấp niềm tin này, nên mới có thể sống qua ngày.

Mãi cho đến bây giờ nàng cũng không thấy hận Ôn Nhã Như, mẫu thân của nàng. Đường Mạc mắng nàng là ngu xuẩn, ngốc nghếch. Nhưng phụ thân đã từng nói với nàng rằng, cứ coi như mẫu thân có hàng trăm nghìn điểm không tốt, nhưng bà đã sinh ra nàng. Chỉ riêng điều này thôi đã là một ân tình rồi.

Chí ít thì khi đến với cuộc đời này nàng cũng đã được trải nghiệm tình cảm ấm áp của nhân gian. Nàng yêu Thương Dung bởi vì chàng chính là người thứ hai trên đời này quan tâm đến hỉ nộ ái ố của nàng. Người đầu tiên chính là phụ thân đã qua đời của nàng.

Đường Duyệt che mặt lại, không muốn ánh mặt trời chiếu rọi đến tận sâu thẳm trái tim. Nàng không phải là không muốn sống nữa, mà chỉ sợ bản thân mình giống như lời Tô Mộng Chầm nói, sẽ trở nên rất đáng sợ. Sự việc ngay hôm đó, nàng chưa hề nói với ai, mà luôn giấu trong lòng. Tại đại hội kiểm pháp, nàng chưa từng nghĩ muốn giết chết Mộ Dung Mai Kiến, bởi vì lúc đó nàng vốn không nghĩ đến hậu quả. Nhưng sau đó, khi Mộ Dung Mai Kiến mắng nàng là đồ tạp chủng, nàng quả thật cảm thấy vô cùng phẫn nộ, bỗng chốc trở nên mất hết lý trí. Trước mặt nàng chỉ còn lại màu máu đỏ tươi bao phủ khắp bầu trời, trong đầu tràn ngập ý định giết người mà nàng không thể kìm nén lại được.

Vài năm nay, một sự đau khổ đang dồn nén lại và lớn dần lên trong lòng nàng. Chắc chắn có một ngày nó sẽ biến thành một nỗi thù hận khắc cốt ghi tâm, để rồi sẽ bùng nổ dữ dội. Trong lúc ngần ngừ do dự, đột nhiên nàng nghe thấy có tiếng người bước tới, nàng liền ngẩng cao đầu lên. Không xa trước mặt nàng, một đoàn bốn người đang đi tới. Đường Duyệt nắm chặt tay lại, ngồi yên một chỗ, nhìn bọn họ. Người thanh niên đáng vẻ thư sinh nho nhã đi đầu tiên đột nhiên dừng lại. Ba người kia vốn đang nói chuyện với nhau, nhìn thấy Đường Duyệt liền im bặt, trên mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Bốn nam tử này, Đường Duyệt chỉ nhận ra người đi đầu tiên chính là Thẩm Sơ Không. Thẩm Sơ Không nhìn có vẻ yếu ớt gió thổi cũng bay, nhưng sự lợi hại của cú thiết quyền thì Đường Duyệt đã tận mắt chứng kiến. Ba người kia, mặc dù nàng không quen biết, nhưng đi cùng với Thẩm Sơ Không thì đương nhiên cũng là người của Ma Giáo. Bốn người đó tròn mắt nhìn Đường Duyệt, đột nhiên mặt đối mặt nhìn nhau trong giây lát.

Đường Duyệt không động đậy, giữ nguyên tư thế lúc đầu, ngồi bệt trên nền đất. Nàng vẫn mặc bộ y phục màu đỏ chói mắt, thế nhưng sắc mặt lại trắng bệch ra, càng làm cho đôi mắt nàng sáng lấp lánh như sao trời. Có điều là ai cũng có thể thấy rằng nàng đang thở rất yếu ớt, giống như số mệnh đang tới gần.

Bốn người này chính là Thẩm Sơ Không – đường chủ đường Mộc Nguyệt, Mạnh Trúc Túy – đường chủ đường Mão Nguyệt, Tần Thời Vũ – đường chủ đường Văn Nguyệt và Liễu Tam Nguyệt – đường chủ đường Trường Nguyệt. Người lên tiếng đầu tiên lại là Liễu Tam Nguyệt, người vốn trầm ngâm nhất trong số mười hai đường chủ. Hắn nhìn Đường Duyệt nói: “Người sắp chết rồi!”.

Đường Duyệt biết rằng đây không phải câu hỏi mà là lời khẳng định rằng nàng chắc chắn sẽ chết.

Thẩm Sơ Không cau mày nói: “Sao nàng lại ở đây một mình vậy?”. Hắn hỏi như vậy, ít nhất cũng nói lên hai điều, một là bọn họ đều biết Đường Duyệt là ai, hai là xác nhận ở xung quanh đây hoàn toàn không có ai khác.

Đương nhiên là Đường Duyệt sẽ không trả lời. Người trả lời Thẩm Sơ Không lại là Tần Thời Vũ đang cười hì hì: “Lão Thẩm, lẽ nào huynh không nhận ra tiểu cô nương xinh đẹp này đang sắp chết hay sao?”.

Thẩm Sơ Không khoát tay nói: “Chết hay không, ta tự mình biết xem!”. Nói rồi hắn liền nhón chân bước tới, giơ tay lay cổ tay của Đường Duyệt.

Thẩm Sơ Không quay đầu lại nhìn, nói: “Con nha đầu này quả thật là không xong rồi!”. Vừa dứt lời, hắn liền buông tay ra. Tay trái của Đường Duyệt lập tức thông xuống mềm rũ, không còn sức lực. Nàng lạnh lùng nhìn bốn người đang đứng trước mặt mình. Đối phương lại chẳng thèm để ý đến nàng, bởi vì lúc này đây ngay cả đứng dậy nàng cũng không thể làm nổi, huống hồ là cầm đao.

Thẩm Sơ Không nói: “Bị thương nặng như vậy mà còn dám một mình bỏ ra ngoài, đúng là một con nha đầu to gan”.

Đường Duyệt muốn nhắm mắt lại, nhưng không thể. Nếu lộ ra sự yếu đuối ở ngay trước mặt kẻ địch, không những không thể tạo được sự thông cảm, mà chỉ làm cho cái chết đến nhanh chóng hơn mà thôi. Nàng đã từng muốn kết liễu cuộc đời mình, nhưng như vậy không có nghĩa là nàng muốn chết trong tay người của Ma Giáo. Bất kỳ chuyện gì làm mất mặt Đường gia, Đường Duyệt đều tuyệt đối không thể làm được. Rõ ràng là mệt mỏi như vậy, đau đớn như vậy, nhưng nàng vẫn bình tĩnh ngồi yên, nhìn bọn họ không chút sợ hãi.

Mạnh Trúc Túy hàng ngày vốn nói nhiều nhất, hôm nay lại là người lên tiếng cuối cùng. Hắn cười và nói: “Ta lại rất thích những nữ nhi như thế này”.

Liễu Tam Nguyệt lạnh lùng nói: “Người thì dành cho huynh, còn mắt thì dành cho ta”. Liễu Tam Nguyệt có một sở thích rất quái lạ. Hắn luôn thích những thứ sáng lấp lánh. Cho dù là bay trên trời, chạy trên mặt đất, bơi dưới nước hay trốn trên núi, chỉ cần phát sáng thì hắn sẽ tìm mọi cách để có bằng được món đồ đó, rồi dùng một cái bình thật đẹp để đựng, cất vào trong phòng ngày đêm thưởng lãm. Võ công Thuần Dương mà hắn đang luyện chí cương chí chính, suốt đời không được gần gũi với nữ nhi. Vì thế từ trước tới nay hắn không bao giờ mở to mắt ngắm nhìn những người con gái đẹp. Nhưng hôm đó tại dạ hội kiếm pháp, mặc dù trước sau chỉ ngồi trong lán trại, nhưng mắt hắn luôn nhìn chằm chằm vào Đường Duyệt đang ở trên võ đài.

Lý do thứ nhất là vì từ trước tới giờ hắn chưa từng gặp một người con gái nào không sợ chết như nàng.

Lý do thứ hai là vì nàng có một đôi mắt làm người khác rất thích, đôi mắt sáng lấp lánh khiến hắn không thể rời mắt.

Lúc đó hắn đã bắt đầu cảm thấy ngứa tay, muốn tự mình móc đôi mắt đó ra, để vào trong chiếc bình thật đẹp, đặt ở trên đầu giường. Hắn nghĩ đó nhất định sẽ là món đồ đẹp mà hắn có chơi mãi cũng không chán. Vì thế khi nhìn thấy Đường Duyệt ở đây, hắn rất hưng phấn. Bởi vì hắn biết mình sắp có một báu vật tuyệt thế. Chỉ cần nghĩ rằng đôi mắt đẹp này đã từng thuộc về một cô nương vừa đẹp vừa ác thì máu trong hắn đã sôi lên sùng sục.

Mạnh Trúc Túy thì lại không giống Liễu Tam Nguyệt, bởi vì Mạnh Trúc Túy từng là một kẻ hái hoa vương vào mười tội ác không thể dung thứ. Lần đầu tiên có người con gái bày tỏ với hắn, hắn đã thắng thường cự tuyệt. Khi đó đối phương đã quay ngoắt lại vu cho hắn là kẻ hái hoa dọc đường. Để được yên thân, hắn đã ra tay đâm chết người đó, nhưng lại dẫn đến sự truy sát trên khắp giang hồ, bắt đắc dĩ mới phải gia nhập Bái Nguyệt Giáo. Vì vậy những người bên phe chính đạo có một câu nói rất đúng, môn đệ của Bái Nguyệt Giáo đều là đồ vong mạng đã đến đường cùng. Do đó ai cũng biết rằng đường chủ Mạnh Trúc Túy rất ghét con gái, đặc biệt những người con gái đẹp mà độc ác. Đường Duyệt với một nhát dao đã chặt phăng cánh tay phải của Mộ Dung Mai Kiến. Điều đó đủ cho thấy mức độ độc ác của nàng, nên hắn mới nảy ra ý làm cho nàng phải ê chề nhục nhã. Cho dù nàng sắp chết thì trước khi chết cũng phải làm cho nàng chịu đau đớn tới mức không muốn sống nữa. Đây chính là triết lý sinh tồn của Mạnh Trúc Túy. Vì thế hắn liền bước tới, không kiêng dè gì, ra tay cởi bỏ quần áo của Đường Duyệt.

Tần Thời Vũ và Liễu Tam Nguyệt đứng nguyên tại chỗ, không hề có ý định né tránh. Khi chiếc cổ trắng ngần của Đường Duyệt lộ ra, ánh mắt họ không thể rời đi được. Nhưng bàn tay của Mạnh Trúc Túy đã bị bàn tay thiết quyền tóm mạnh lấy. Mạnh Trúc Túy ngạc nhiên hỏi: “Sao, huynh muốn làm trước hay sao?”.

Thẩm Sơ Không tức giận nói: “Bỏ ngay cái tay chó má của ngươi ra!”.

Mạnh Trúc Túy cau mày nói: “Huynh không được ngăn cản ta”.

Khuôn mặt nho nhã của Thẩm Sơ Không đột nhiên sa sầm: “Ai cho phép ngươi động vào cô nương ấy?”.

Sắc mặt của Mạnh Trúc Túy cũng trở nên khó coi: “Không nên xía vào chuyện của người khác, hãy bỏ tay ra!”.

Nhưng bàn tay thiết quyền của Thẩm Sơ Không vẫn tóm chặt lấy cổ tay hắn: “Ta nhắc lại lần nữa, không được phép động vào cô nương ấy!”.

“Đại cục là quan trọng, không nên vì một nữ nhi mà làm hỏng hòa khí hai bên”, Tần Thời Vũ bước tới hạ giọng nói. “Chúng ta còn có đại sự cần phải làm”.

“Vậy thì hãy điểm huyết cô nương này đi. Đợi đến tối khi xong việc sẽ mang về tính sau”, Liễu Tam Nguyệt đột nhiên cũng bước tới nói.

Một chơi ba, Mạnh Trúc Túy không có kế thắng nên đành lạnh lùng nhìn Đường Duyệt một cái rồi quay người bước đi. Đường Duyệt thở phào một cái, vừa rồi khi Mạnh Trúc Túy tiến sát đến người nàng, nàng đã quyết tâm liều mạng với hắn. Nào ngờ được Thẩm Sơ Không cứu thoát trong gang tấc.

Bốn vị đường chủ của Bái Nguyệt Giáo đang ở cách nàng có bảy bước chân. Họ ngồi quây lại với nhau để bàn chuyện. Bốn người này đều là cao thủ của Ma Giáo, thâm độc ghê gớm, tung hoành vô lâm đã lâu, hoàn toàn không coi Đường Duyệt ra gì. Đặc biệt là bây giờ nàng đã giống một phế nhân, không có một chút nguy hiểm nào.

Đường Duyệt ngồi im lặng, lén nghe bọn họ nói chuyện. Thì ra lần này tám vị đường chủ của Ma Giáo ra tay hành động, không chỉ để làm cho phe chính đạo sợ hãi. Quan trọng là còn nhất cử lưỡng tiện diệt toàn bộ người của phe chính đạo. Chuyện mà họ đang bàn bạc bây giờ chính là dùng thuốc nổ làm cho lở núi, như thế sẽ chôn sống toàn bộ môn đệ của phe chính đạo ở trên và dưới núi. Đường Duyệt nhớ đến ghi chép về thuốc nổ trong cuốn Ly hận kinh, chỉ cảm thấy lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh. Nàng thực sự không bao giờ nghĩ được rằng Ma Giáo lại dùng cách đáng sợ như vậy để đối phó với môn đệ của phe chính đạo.

Mạnh Trúc Túy nói: “Hàng vạn cân thuốc nổ đã được chôn xong rồi, môn đệ của các đường sẽ tránh xa trước. Chỉ đợi đến canh ba là có thể phát nổ”.

Tần Thời Vũ nói: “Ta đã lệnh ôn đệ dưới trướng trấn giữ bốn cửa khẩu xuống núi. Đợi đến khi người của chúng ta rút xong là lập tức chặn ngay lại”.

Liễu Tam Nguyệt lạnh lùng nói: “Phó giáo chủ đã bố trí xong người tiếp ứng ở dưới núi. Đến lúc đó sẽ dẫn đường cho chúng ta tới nơi an toàn”.

Thẩm Sơ Không cười nhạt: “Phó giáo chủ tính toán như thần, có điều chẳng lẽ tất cả môn đệ của phe chính đạo đều là đồ ngu hay sao? Ngộ nhờ có kẻ thoát ra được thì làm thế nào?”.

Mạnh Trúc Túy nhớn nhớn nói: “Huynh còn nhớ sự bố trí của phó giáo chủ khi chúng ta đến không? Dưới núi đã sớm bố trí nhân lực rồi, ngay cả một con chim cũng không thể bay ra được, huống hồ là một con người”.

Hắn tiếp tục nói: “Một khi phát nổ, sườn núi đương nhiên sẽ sạt lở, đường đi sẽ bị chặn đứng. Bọn họ rốt cuộc cũng chỉ là con người, không thể mọc cánh mà bay, nên không thể chạy ra ngoài được. Có điều trong kế hoạch của chúng ta có thêm một khâu nữa, nhưng phải bảo mật không được tiết lộ ra ngoài”.

Thẩm Sơ Không không nói gì, một lát sau mới nói: “Vậy thì... ai sẽ là người phát nổ?”. Ai tình nguyện liều chết ở đây?

Liễu Tam Nguyệt cười nhạt: “Đương nhiên là Mộ Dung Mai Kiến rồi”.

Sắc mặt của Thẩm Sơ Không chợt thay đổi: “Các huynh định bắt Mộ Dung Mai Kiến ở lại sao?”.

Mạnh Trúc Túy cười nói: “Là do hắn chủ động xin ở lại”.

Thẩm Sơ Không lạnh lùng nói: “Hắn đã mất đi một cánh tay, lẽ nào các huynh lại nỡ để hắn ở lại sao?”.

Liễu Tam Nguyệt nói: “Việc này là tốt cho hắn ta. Chết ở đây còn tốt hơn là quay về, lẽ nào huynh không hiểu điều này?”.

Tần Thời Vũ ngược mắt nói: “Một người tàn phế liệu có ích gì cho Bái Nguyệt Giáo nữa không?”. Đúng vậy, Mộ Dung Mai Kiến giờ đã là một người tàn phế, đối với Bái Nguyệt Giáo mà nói, hắn đã không còn một chút giá trị lợi dụng nào. Hơn nữa, với bản tính kiêu ngạo, Mộ Dung Mai Kiến đương nhiên sẽ không quay về để phải đối mặt với sự chế nhạo của người khác.

“Xin huynh chớ quên lời dặn của phó giáo chủ”, Liễu Tam Nguyệt lạnh lùng nhắc nhở Thẩm Sơ Không.

Thẩm Sơ Không chợt rùng mình: “Phó giáo chủ?”.

Liễu Tam Nguyệt nói: “Đúng vậy, chắc huynh vẫn còn nhớ đường chủ đường Sơ Nguyệt Ân Liễu Liễu ba năm trước chứ?”.

Sắc mặt Thẩm Sơ Không chợt trở nên u ám. Đương nhiên là hắn không thể nào quên được, Ân Liễu Liễu đã từng là đệ nhất mỹ nhân trong giáo. Nàng không những có dung mạo xinh đẹp, võ nghệ cao cường mà còn đa mưu túc trí, chỉ trong vòng hai năm ngắn ngủi đã bước lên vị trí đường chủ đường Sơ Nguyệt. Không chỉ vậy, nàng còn là ái tướng tâm phúc của phó giáo chủ. Trong giáo cũng đã từng đồn rằng, nàng là người tình của phó giáo chủ. Thế nhưng đây chẳng phải chuyện gì mới mẻ. Trong Bái Nguyệt Giáo, những mỹ nhân

muốn bước lên giường cùng phó giáo chủ không chỉ có một mình Ân Liễu Liễu. Người tình của phó giáo chủ cũng không phải chỉ có một mình nàng. Chỉ đáng tiếc là ba năm trước đây, Bái Nguyệt Giáo ở Lĩnh Nam có một kẻ phản bội tên là Cao Hữu Lâm, hắn đã cấu kết với Tản Hoa Kiếm Phái của chính đạo, định xóa sạch toàn bộ thế lực của Bái Nguyệt Giáo ở Lĩnh Nam. Nhưng ngay vào đêm trước khi bọn họ hẹn nhau hành sự, Cao Hữu Lâm đột nhiên bị đường chủ đường Sơ Nguyệt Ân Liễu Liễu ám sát. Tản Hoa Kiếm Phái cũng bị tàn sát trong vòng một đêm. Chỉ có người gác cổng của Tản Hoa Kiếm Phái là Vũ Thành liêu chết vật lộn. Trước khi chết còn làm Ân Liễu Liễu trọng thương, vì thế võ công của nàng đã bị phá hủy. Ân Liễu Liễu vốn định lập công lớn, nhưng do võ công bị mất hết, nên địa vị trong giáo cũng vì thế mà xuống dốc không phanh, chẳng mấy chốc đã bị người khác thay thế. Ân Liễu Liễu từ trước đến nay luôn tự nhủ là giỏi, không chịu nổi sự đả kích này, nên đã cầu cứu phó giáo chủ giúp nàng đánh lại những kẻ đối lập để khôi phục địa vị.

Ba ngày sau đó, Ân Liễu Liễu đã bị phó giáo chủ tiện tay thưởng ột môn đệ đã lập công trong giáo. Người này không lâu sau đó liền tặng nàng ột người khác. Trong vòng ba năm ngắn ngủi, nàng từ địa vị cao quý của một đường chủ đã biến thành hạt cát nhỏ nhoi trên đường. Hiện nay, Ân Liễu Liễu vẫn theo Bái Nguyệt Giáo, cách đây không lâu Thẩm Sơ Không vẫn còn nhìn thấy nàng. Bất kỳ người nào trong Bái Nguyệt Giáo muốn nàng đều đơn giản và dễ dàng hơn cả việc bỏ tiền mua vui với các cô nương ở Thượng Hoa Lâu. Có điều bây giờ nàng đã không còn là đệ nhất mỹ nhân của Bái Nguyệt Giáo năm nào. Có lẽ ngay cả bản thân nàng nếu soi gương cũng sẽ không nhận mình nữa.

Đấu tranh minh bạch hay ám sát, bất kể là ai, bất kể là bằng cách gì, chỉ cần giết được đường chủ là có thể thay thế vị trí đó. Không ai hiểu được cảm giác này hơn Thẩm Sơ Không, bất kỳ lúc nào, bất kỳ nơi đâu cũng có thể đón nhận cái chết. Kể từ khi trở thành đường chủ đường Mộc Nguyệt đến nay, hắn đã kinh qua một trăm bảy mươi chín lần bị ám sát, một trăm linh sáu lần quyết đấu, trong số những người đến giết hắn có cả những người đã từng là bạn hắn, có người từng là huynh đệ kẻ vai sát cánh chiến đấu cùng nhau, có người từng là a hoàn của hắn. Bất kỳ người nào trong số họ cũng đều có khả năng trở thành đường chủ kế tiếp. Chỉ cần giết được hắn mà thôi.

Thẩm Sơ Không hít một hơi thật sâu, không thể không thừa nhận rằng Mộ Dung Mai Kiến chết ở đây thì vẫn tốt hơn. Sự lựa chọn này quả là quá sáng suốt. “Hắn ta là một người thông minh!” Cuối cùng Thẩm Sơ Không nói.

Trong lòng Đường Duyệt chỉ cảm thấy từng cơn đau đớn trĩu nặng, không biết là do vết thương đang nhức nhối hay bởi vì nàng nghe thấy Mộ Dung Mai Kiến sắp thành kẻ thế mạng. Nàng nhớ lại nhát dao của mình, nếu không phải vì nhát dao đó, có lẽ Mộ Dung Mai Kiến vẫn là một thiếu niên ngời ngời ý chí. Hắn hoàn toàn không phải ở lại đây để chờ chết. Nàng cảm thấy bản thân mình đã phạm phải một sai lầm không thể cứu vãn.

Quả là kỳ lạ, bọn họ đang bàn nhau sẽ giết người như thế nào, vậy mà nàng lại cảm thấy hối hận vì mình đã làm người khác bị thương. Bọn họ đang nắm trong tay sinh mạng của hàng nghìn con người, vậy mà nàng lại chỉ vì đã hủy hoại tương lai của một người mà thấy áy náy tới mức toàn thân run rẩy. Không cần phải nghĩ ngợi lung tung gì nữa, điều quan trọng nhất bây giờ chính là ngăn bọn họ lại! Nếu không thì không chỉ một mình Mộ Dung Mai Kiến, mà ngay cả phụ thân, đại huynh, thậm chí cả Thương huynh đều sẽ gặp nguy hiểm. Đặc biệt là đại huynh, huynh ấy đang bị trọng thương, ngay cả cơ hội thoát hiểm cũng không có.

Đường Duyệt nghiêng rằng, muốn đứng dậy nhưng lại phát hiện toàn thân không còn chút sức lực. Đường như chỉ cần khẽ cử động thì ngay cả xương cũng sẽ vỡ vụn. Nàng vốn cảm thấy bản thân mình không yêu cuộc đời này, vậy mà tận bây giờ nàng mới biết rằng nàng nhất định phải kiên trì để tiếp tục sống. Nếu nàng cứ thế này mà chết đi, thì ai sẽ báo cho đại huynh tin tức quan trọng này? Đường Duyệt đã quyết định rồi, nhất định phải nghĩ cách để quay về! Vì bản thân mình mà phải tiếp tục sống thì đau khổ và gian nan như vậy. Nhưng vì người khác mà phải tiếp tục sống thì nàng lại đột nhiên cảm thấy mình có động lực hơn. Đường Duyệt mở to mắt nhìn bốn người bọn họ.

Trong bốn người này, nàng mới chỉ tận mắt chứng kiến võ công của Thẩm Sơ Không, còn thực lực của ba người ra sao thì nàng hoàn toàn không biết. Đơn giản chỉ cần một mình Thẩm Sơ Không thôi cũng đã là một cao thủ có thể bất phân thắng bại với Đường Mạc rồi. Đường Duyệt biết chắc chắn rằng, cho dù bản

thân mình có liều sống chết đi chẳng nữa thì cũng không thể nào chạy thoát khỏi tay bọn họ.

Nghĩ đến đây lòng Đường Duyệt chợt rớt như tơ vò. Nàng cứ ngồi ngây ra đó, mệt mỏi gồng người lên để không bị ngã xuống. Một người mà ngay cả tự mình đứng lên cũng không nổi thì làm sao có thể chạy thoát khỏi tay của bốn người được. Thật là mơ tưởng hão huyền. Đây cũng chính là lý do tại sao bốn người kia lại bàn bạc kế hoạch đáng sợ đó ngay trước mặt nàng mà không chút kiêng dè gì. Bọn họ sớm đã biết chắc chắn rằng, cho dù có mọc thêm cánh thì nàng cũng không thể bay đi được.

Chợt nghe có tiếng cười lạnh lùng, là Mạnh Trúc Túy đang trầm ngâm nói: “Thảo nào mà huynh lại muốn nhảy lên, thì ra huynh căn bản là...”.

Hắn do dự không nói hết, ánh mắt đang nhìn Thẩm Sơ Không đột nhiên chuyển sang nhìn Đường Duyệt, châm biếm nói: “Quả thật không thể nhìn ra được bản lĩnh lôi kéo đàn ông của con nha đầu lạnh lùng kia lại giống hệt với mẫu thân nó”.

Nghe thấy Mạnh Trúc Túy nhắc đến mẫu thân, ánh mắt Đường Duyệt chợt lạnh ngắt.

“Sao, không thích nghe hay sao? Người trong giang hồ đều biết rằng khi Ôn Nhã Như còn trẻ đã bỏ nhà đi theo một người phu xe ngựa một cách vô liêm sỉ, lại còn sanh ra một đứa con gái nữa chứ. Cô nương cho rằng cô nương cùng mẫu thân tái giá thì có thể trở thành thiên kim đại tiểu thư được hay sao?”

Đường Duyệt nhìn ánh mắt của Mạnh Trúc Túy. Không biết là trong mắt nàng có bao nhiêu phần là sự phẫn nộ, bao nhiêu phần là sự đau khổ, nhưng vượt lên tất cả nàng đã kiềm chế nhẫn nhịn, không hề lên tiếng phản bác.

Thẩm Sơ Không bỗng nhiên bước tới, giơ hai tay ra nói: “Cô nương có thể đứng lên được không?”.

Liễu Tam Nguyệt lên tiếng: “Huynh muốn đưa cô nương ấy cùng đi à?”.

Thẩm Sơ Không lạnh lùng nói: “Không liên quan gì đến người”.

Mạnh Trúc Túy “hừ” một tiếng: “Nhưng phó giáo chủ đã hạ lệnh không được bỏ sót một ai lên núi Xích Hà, trừ môn đệ của Bái Nguyệt Giáo”.

Thẩm Sơ Không ngây người ra một lát rồi nói với Đường Duyệt: “Nếu cô nương chịu gia nhập Bái Nguyệt Giáo thì đương nhiên sẽ không phải chết”.

Đường Duyệt cười lạnh lùng nói: “Ta thà chết cũng không gia nhập Bái Nguyệt Giáo”.

Tần Thời Vũ liền đứng dậy nói: “Ta thấy ngươi đã bị trúng độc của Đường gia rồi, rất nặng đó. Trên đời này lẽ nào còn có điều gì quan trọng hơn mạng sống của ngươi hay sao?”.

Đường Duyệt nói: “Nếu không có Đường gia thì cũng không có Đường Duyệt ta. Những thứ quan trọng hơn mạng sống của ta, trên đời này quả thực là rất nhiều”.

Thẩm Sơ Không nói: “Nhưng cô nương cũng nên biết rằng, nếu không phải vì bọn ta không ra tay hạ sát, thì chắc cô nương cũng chẳng còn sống mà ngồi đây nói đạo lý với bọn ta”.

Đường Duyệt nhìn hắn rồi nói: “Các người có thể giết chết ta ngay bây giờ cũng được”.

Thẩm Sơ Không cau mày: “Cô nương đã là người của Đường gia, bọn ta đương nhiên có thể dùng cô nương để dụ người của Đường gia mắc bẫy, rồi triệt hạ bọn họ”.

Mạnh Trúc Túy cười lớn: “Thẩm huynh, nếu huynh muốn cứu tính mạng của cô nương này thì cũng không cần phải lấy lý do vớ vẩn như vậy. Huynh coi ta là đứa trẻ lên ba hay sao. Cứ cho là bây giờ chúng ta không ra tay đi nữa, thì người của Đường gia cũng sẽ nhanh chóng bị thuốc nổ làm thịt nát xương tan. Hà tất phải rườm rà thêm việc này”.

Mạnh Trúc Túy vừa nói vừa bước lại gần Đường Duyệt: “Có điều là, huynh nói cũng đúng, nếu giết cô nương này đi thì quả là đáng tiếc. Mỹ nhân trên đời này tuy nhiều, nhưng lại thiếu những gai hoa hồng kiên cường thế này. Chỉ bằng để lại thêm vài ngày để thưởng thức, cũng không uổng công ông trời đã sinh ra những mỹ nhân như thế”.

Đường Duyệt nhìn thấy ánh mắt của Mạnh Trúc Túy lấp lánh, biết rằng hắn không hề có ý tốt, bất giác lạnh lùng nói: “Thảo nào các người luôn bị người đời phỉ nhổ. Các người còn có tư cách gì để mà oán trách ông trời đã đối xử không công bằng với các người? Ta không biết Bái Nguyệt Giáo là nơi như thế nào, nhưng ta tuyệt đối không bao giờ đến đó, lại không bao giờ đi theo đồ súc sinh như các người”.

Mạnh Trúc Túy tức điên, túm lấy tay áo của Đường Duyệt, cười to: “Người mắng bọn ta là đồ súc sinh à! Được lắm! Mắng hay lắm, cứ đợi một lúc nữa rồi người sẽ phải khóc lóc mà cầu xin ta đấy!”.

“Buông nàng ấy ra!” Thẩm Sơ Không đột nhiên nói to.

Mạnh Trúc Túy cười nhạt nói: “Thẩm huynh, hẳn là đến bây giờ huynh vẫn có ý định muốn bảo vệ con nha đầu này phải không?”.

Thẩm Sơ Không nói: “Không, nếu phải giết cô nương này thì cũng phải để ta là người ra tay. Cô nương này cũng là một địch thủ đáng khâm phục. Ta muốn cô nương này chết dưới tay ta”.

Mạnh Trúc Túy cau mày cười nhạt: “Lời nói này có thể coi là thật không? Huynh có thể ra tay được không?”.

Thẩm Sơ Không nói: “Nếu ta không giết được cô nương này, đến lúc đó huynh động thủ cũng chưa muộn mà”.

Mạnh Trúc Túy lùi về sau mấy bước, làm động tác xin nhường. Hai người kia vẫn đứng nguyên tại chỗ, quan sát màn đối lập vừa rồi với vẻ vô cùng thích thú.

Thẩm Sơ Không bước tới trước mặt Đường Duyệt, nhìn nàng từ trên cao xuống rồi nói: “Nàng còn điều gì muốn nói không?”.

Đường Duyệt không thể ngăn nổi sự đau đớn ở ngực, ho mạnh một tiếng rồi miễn cưỡng nói: “Ta chẳng có gì để nói cả”. Đến nước này thì nàng cũng không có tham vọng tiếp tục sống được nữa. Không ai có thể cứu nàng. Bây giờ không còn là vấn đề nàng muốn sống nữa hay không, mà là không còn sự lựa chọn nào khác. Đường Duyệt cảm thấy dường như ông trời đã chơi nàng một vở độc ác, lúc nàng muốn chết thì lại không chết được; lúc nàng biết rằng bản thân không được phép chết thì lại không thể không đối diện với tuyệt cảnh, không thể không chết.

Thẩm Sơ Không đã giơ cao nắm thiết quyền tay phải của mình...

Khuôn mặt của Đường Duyệt cuối cùng cũng lộ rõ vẻ bi thương, rất nhiều người, rất nhiều chuyện dần hiện lên trong đầu nàng, đột nhiên đều mờ mờ không thấy đâu nữa. Ngay cả những chuyện đau khổ nhất mà trước đây nàng đã từng kinh qua, bây giờ cũng đều trở nên mơ hồ, giống như chưa từng tồn tại. Thì ra khi phải đối mặt với cái chết thì sẽ có cảm giác như nàng lúc này. Bỗng nhiên nghe thấy một tiếng “roạt”, Đường Duyệt gần như nghĩ rằng đó là tiếng xương của mình đang vỡ ra. Ngay sau đó lại phát hiện ra mình có thể mở to mắt. Nàng tận mắt nhìn thấy Mạnh Trúc Túy đã bay ra xa. Thân người va vào một thân cây to, rồi đổ sập xuống. Sức mạnh đó quả là khủng khiếp, dường như ngay cả sống lưng của hắn cũng bị đập vỡ.

Mạnh Trúc Túy không thể đứng dậy được nữa. Toàn bộ sống lưng của hắn xương thịt lẫn lộn. Cú đấm này là do Thẩm Sơ Không động thủ. Đường Duyệt không dám tin liên mở to mắt để nhìn.

“Huynh điên rồi à?” Sắc mặt Tần Thời Vũ thay đổi hẳn, nhìn chăm chăm vào Thẩm Sơ Không. Đường Duyệt lại chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, không hiểu tại sao Tần Thời Vũ đột nhiên ngã gục xuống đất, khuôn mặt đầy hắc khí, toàn thân dường như bị lửa đốt cứ lăn qua lăn lại trên mặt đất, kêu gào không dứt.

Liễu Tam Nguyệt gần giọng nói: “Thẩm Sơ Không, là người đã hạ độc”. Đường Duyệt kinh ngạc nhìn Thẩm Sơ Không với khuôn mặt nhơ nhĩ đang đứng trước mặt mình, hắn có thể đã thương Mạnh Trúc Túy với một cú đấm, lại còn hạ độc Tần Thời Vũ nữa. Tại sao Thẩm Sơ Không lại phải làm vậy?

“Liễu Tam Nguyệt, người không phải là đối thủ của ta”, Thẩm Sơ Không chậm rãi nói, ánh mắt sắc lạnh như dao. Liễu Tam Nguyệt sau một lát kinh ngạc, đã bình tĩnh trở lại, hắn nói: “Người nên biết kết cục của một kẻ phản bội”.

Thẩm Sơ Không cười lớn: “Ta vốn không phải là người của Bái Nguyệt Giáo, nên làm chuyện gì có chuyện phản bội”.

Liễu Tam Nguyệt trầm ngâm nói: “Vậy rốt cuộc ngươi là ai?”

Thẩm Sơ Không nói: “Ngươi không cần phải biết ta là ai. Ngươi chỉ cần biết rằng, ta chính là địch thủ của Bái Nguyệt Giáo, như thế là đủ rồi!”

Liễu Tam Nguyệt nói to: “Được lắm! Thẩm Sơ Không, ngươi to gan thật!” Hắn không còn do dự nữa, bay người lên nhắc Mạnh Trúc Túy và Tần Thời Vũ, đầu cũng không ngoảnh lại nhìn.

Đường Duyệt còn chưa kịp nói gì đã bị Thẩm Sơ Không bế lên. “Bọn chúng sẽ lập tức quay lại đây. Tốt nhất là nàng nên tiết kiệm sức, có gì ta sẽ giải thích sau”.

Đường Duyệt trầm ngâm không nói rất lâu. Thẩm Sơ Không cúi đầu hỏi: “Có phải nàng có chuyện muốn hỏi ta?”

Đường Duyệt do dự, nàng không biết có nên hỏi hay không. Nhưng cuối cùng thì nàng vẫn hỏi: “Ngươi đã thả bọn họ ra, thiết nghĩ là đã biết được kết cục?”.

Thẩm Sơ Không cười nói: “Cho dù ta có giết chết họ thì kết cục vẫn như vậy thôi”.

“Tại sao?” Đường Duyệt vẫn không hiểu, hỏi lại.

“Trong vòng nửa canh giờ, nếu bốn người bọn ta không thể cùng về một lúc thì bốn vị đường chủ khác cũng vẫn sẽ đuổi theo đến đây”, Thẩm Sơ Không lạnh lùng trả lời.

“Đây không phải là lý do”, Đường Duyệt vẫn kiên quyết phủ nhận.

Thẩm Sơ Không ngạc nhiên hỏi: “Vậy điều gì mới là lý do để ta thả mấy người bọn họ đi?”.

“Ngươi...đã bị thương rồi!” Đường Duyệt nói.

Sắc mặt Thẩm Sơ Không chợt thay đổi. Một lúc lâu sau mới trả lời: “Nàng biết từ lúc nào vậy?”

Đường Duyệt nhìn tay hắn: “Lúc ngươi xuất cú thiết quyền đó”.

Thẩm Sơ Không cười đau khổ: “Ngay cả nàng cũng có thể nhìn ra, thì Liễu Tam Nguyệt không thể không nhìn ra được. Đúng vậy, ta đã bị thương tại đại hội kiểm pháp. Không chắc chắn thắng, nên mới không thể động thủ với Liễu Tam Nguyệt”.

Đường Duyệt cảm thấy nhiệt huyết đang dâng trào trong người. Đôi mắt rơm rớm lệ.

“Nàng không cần phải xúc động. Ta làm như vậy không phải vì nàng”, Thẩm Sơ Không nói.

Đường Duyệt cúi đầu, không muốn cho đối phương nhìn thấy cảm xúc của mình.

Thẩm Sơ Không ho nhẹ một tiếng rồi nói: “Ta vốn đã định phá vỡ kế hoạch của họ. Tuyệt đối không phải là vì nàng mà động thủ”. Nhưng...chắc chắn là vì nàng mà Thẩm Sơ Không mới phải động thủ sớm như vậy chứ...Cho dù toan tính của Thẩm Sơ Không có bị phát hiện ra đi chăng nữa thì Đường Duyệt vẫn cứ nghĩ như vậy. Bất giác nắm chặt lấy tay áo của Thẩm Sơ Không, Đường Duyệt nói nhỏ: “Xin thứ lỗi!”. Nếu không phải nàng tự ý bỏ chạy ra đây thì Thẩm Sơ Không đã có thể tìm một cơ hội phù hợp hơn để phá vỡ kế hoạch của đối phương rồi, chứ không phải vội vàng hành động như vậy, cũng không phải đối diện với tình cảnh nguy hiểm như bây giờ.

Thẩm Sơ Không bất giác thở dài trong lòng, rồi nói tiếp: “Mặc dù ta không biết nàng đã gặp phải chuyện gì, nhưng cho dù thế nào đi nữa, vứt bỏ niềm hy vọng của mình vẫn là điều sai lầm”.

Đường Duyệt không nói, vùi đầu vào trong bóng của Thẩm Sơ Không. “Huynh...căn bản là không thể hiểu được tâm tư của ta”, Đường Duyệt nói.

Mắt Thẩm Sơ Không chợt nhìn vào vết thương trên vai nàng. Rồi dường như không kìm nén được lại vội vàng nhìn đi chỗ khác: “Ta lớn hơn nàng rất nhiều, đương nhiên là không thể hiểu được những người trẻ trung như nàng đang nghĩ gì rồi. Nhưng phụ mẫu là ruột thịt. Cho dù nàng không yêu thương thì cũng không nên làm điều gì không phải với họ”.

Những lời này không giống với con người của Thẩm Sơ Không chút nào. Đường Duyệt ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn chàng. Một Thẩm Sơ Không động một chút là vắng tục, vậy mà khi an ủi người khác lại nhỏ nhả, tự nhiên và chân thành như vậy.

Thẩm Sơ Không cười nói: “Nhiều năm trước đây ta cũng giống như nàng, cho rằng Bái Nguyệt Giáo đều là đồ vong mạng. Thế nhưng khi ta thực sự đến đó, thì lại phát hiện ra rằng rất nhiều suy nghĩ của mình trước đây là sai lầm”.

“Lẽ nào bọn họ không phải người xấu sao?”

“Không, bọn họ là người xấu, phần lớn đều là những người đã phạm phải mười điều ác không thể dung tha”. Giọng nói của Thẩm Sơ Không rất lạnh lùng: “Nhưng bọn họ hoàn toàn không phải khi sinh ra đã là người xấu”.

Đường Duyệt không lên tiếng, nhưng cảm xúc trên gương mặt nàng đã làm cho Thẩm Sơ Không biết rằng nàng không hề tin vào những lời này, không những không tin mà còn không cho là như vậy. Nhưng nàng không phải là người lấy oán báo, vì thế nàng không hề phản bác lại.

Thẩm Sơ Không thở dài: “Người trong Bái Nguyệt Giáo đều là người không có nhà để quay về. Có thể nói, đó là những người không biết đi đâu về đâu. Cô nương nói bọn họ tâm địa xấu xa độc ác, nhưng quả thực hoàn toàn không phải bản chất trời sinh ra đã như vậy”.

Đường Duyệt vẫn không nói gì, chỉ trầm ngâm lắng nghe.

Thẩm Sơ Không hít một hơi thật sâu, chàng không biết được rằng đã bao lâu rồi chàng không nói chuyện với người khác. Trong Bái Nguyệt Giáo, những huynh đệ đã từng cùng chàng vào sinh ra tử hoàn toàn không được coi là con người. Bất kể bọn họ đến từ đâu, tại sao lại đến, thì trong lòng đều mang đầy lòng thù hận, độc ác đáng sợ. Đằng sau mỗi con người đều có một hoàn cảnh, nhưng lại không có ai quan tâm tới họ. Vì những hoàn cảnh đó mà không ai là không đáng sợ, cũng không ai là không đáng thương.

Thẩm Sơ Không suy nghĩ một lát, giọng nói trở nên ảm áp lạ thường: “Từ trước đến nay ta luôn cho rằng con người đều như vậy. Bọn họ đã bị người khác làm hại, ngược lại bọn họ cũng làm hại người khác. Thật đáng sợ, nhưng cũng thật đáng thương. Hôm nay phát hiện ra... cũng có ngoại lệ”.

Đường Duyệt sững người: “Ngoại lệ?”.

“Ta phát hiện ra rằng, cũng có người vì không muốn làm hại người khác, đành phải làm hại bản thân mình”.

Đường Duyệt lại trầm ngâm không nói, nàng đã hiểu người mà Thẩm Sơ Không muốn nói tới là ai rồi. Rất lâu, rất lâu sau đó nàng mới nói tiếp: “Trong lòng huynh chắc chắn cho rằng ta rất ngu xuẩn, nực cười phải không?”

Thẩm Sơ Không nói: “Ta... ta không biết”.

Đường Duyệt mỉm cười, nàng chăm chú nhìn Thẩm Sơ Không và nói: “Ngay cả bản thân ta cũng thấy mình thật nực cười. Những người như ta, đối với người khác mà nói, chính là sự phiền phức và sự sỉ nhục. Vậy huynh thử nói xem, ta tiếp tục sống phổng còn ý nghĩa gì?”.

Thẩm Sơ Không nghĩ ngợi giây lát rồi nói: “Nói như vậy chẳng khác nào nàng sống là vì người khác”.

Đường Duyệt dựa đầu vào vai chàng, thở dài nói: “Ta không hề cầu mong mẫu thân sinh ra ta. Mẫu thân đã cho ta mạng sống nhưng lại không cho ta niềm vui”.

Thẩm Sơ Không lắc đầu nói: “Ngay cả mẫu thân, ta cũng không có. Vì thế ta không thể trải nghiệm được sự đau khổ của nàng”.

Đường Duyệt ngạc nhiên nhìn chàng, Thẩm Sơ Không nói tiếp: “Không có mẫu thân thì có gì đáng ngạc nhiên đâu? Nếu như ta nói với nàng ngay cả phụ thân ta cũng không có thì chẳng phải nàng còn ngạc nhiên hơn nữa hay sao?”.

Trên đời này, quả thực có những đứa trẻ được sinh ra mà không có phụ mẫu. Đường Duyệt biết rõ điều này, nhưng nàng không ngờ rằng Thẩm Sơ Không cũng như vậy.

“Tên thật của ta không phải là Thẩm Sơ Không, mà ta mang họ Thượng Quan. Phụ mẫu ta trong khi quyết đấu với Bái Nguyệt Giáo đều đã qua đời. Kể từ khi mười lăm tuổi, ta đã tuân theo mệnh lệnh của tộc trưởng, ẩn nấp trong Bái Nguyệt Giáo để tìm hiểu các bí mật của họ. Hy vọng một ngày nào đó có thể giúp phe chính phái san bằng Bái Nguyệt Giáo. Đến nay đã mười một năm rồi”. Thẩm Sơ Không nói với giọng điệu bình thản như đang nói về một chuyện hết sức bình thường.

Đường Duyệt biết rằng gia tộc Thượng Quan là một trong tứ đại gia tộc trong võ lâm. Những việc này, nghe thì đơn giản, nhưng đối với Thẩm Sơ Không mà nói lại là một bí mật lớn nhất trong đời người. Một bí mật đã cất giấu suốt mười một năm qua. Khi Thẩm Sơ Không mười lăm tuổi, vẫn chưa lớn bằng nàng bây giờ đã phải một thân một mình dấn thân vào chỗ nguy hiểm. Đường Duyệt có thể tưởng tượng được hoàn cảnh khó khăn vất vả của chàng lúc bấy giờ.

“Lúc đó ta đã suy nghĩ rất đơn giản, cho rằng cũng chỉ cần hai, ba năm thôi là ta có thể khôi phục thân phận để trở về với gia tộc Thượng Quan. Nhưng lại không ngờ rằng đã nhiều năm như vậy mà ta vẫn còn ở trong Bái Nguyệt Giáo”, Thẩm Sơ Không nói. “Vậy mà rất nhiều suy nghĩ của ta lúc đó, bây giờ nghĩ lại thấy rất buồn cười. Vì thế ta cũng sẽ không cười nàng, ta không có tư cách gì để cười nàng cả”.

Trong mắt Đường Duyệt đã trào dâng một đồng cảm và kính phục không nói nên lời. Nàng vốn không nghĩ rằng Thẩm Sơ Không sẽ nói ra những lời như vậy.

“Mười một năm nay, ta luôn trăn trở. Để gia nhập Bái Nguyệt Giáo ta đã phải giết người. Để làm được đường chủ lại càng không được nhận người thân. Bây giờ bàn tay ta đã vấy máu quá nhiều rồi, ta có khác gì ác quỷ mà bọn họ nói đâu? Lẽ nào đợi Bái Nguyệt Giáo diệt vong rồi là ta có thể không chút hổ thẹn trở về làm người của gia tộc Thượng Quan hay sao?”

“Nhưng huynh có nỗi khổ riêng mà”. Đường Duyệt nhìn sắc mặt âm đạm, đau buồn của chàng, không biết nên an ủi thế nào cho phải.

“Nỗi khổ riêng ư?” Thẩm Sơ Không cười chua chát. “Mỗi một người có đôi tay đã vấy máu đều sẽ nói mình có nỗi khổ riêng. Thế nhưng như thế thì có tác dụng gì? Sai là sai rồi, không ai có thể cứu vãn được. Vì thế... hai năm nay ta đã không còn nghĩ đến việc quay về gia tộc Thượng Quan nữa. Kể cả một ngày nào đó Bái Nguyệt Giáo không còn trên đời này, ta cũng không thể quay về”.

Đường Duyệt nghĩ rằng, hóa ra những người đáng thương không biết đi về đâu trên đời này hoàn toàn không phải chỉ có riêng mình nàng.

“Vậy tại sao hôm nay huynh lại...”

“Ta không muốn có quá nhiều người chết như vậy. Gia tộc Thượng Quan rốt cuộc vẫn là thân quyến của ta”, Thẩm Sơ Không nói. “Mặc dù phần lớn họ đều cho rằng Thượng Quan Ninh đã chết khi bị ngã ngựa cách đây mười một năm!”

Thượng Quan Ninh, đây có lẽ là tên thật của chàng, Đường Duyệt nghĩ.

“Đường cô nương, sau khi nàng chết đi sẽ có ai vì nàng mà đau lòng không?” Đang lúc nàng lơ đãng thì Thẩm Sơ Không lại chậm rãi hỏi.

Đường Duyệt nói nhỏ: “Có lẽ đại huynh của ta sẽ... Không, huynh ấy sẽ không đau lòng đâu. Huynh ấy chỉ biết rằng ta là ngu xuẩn. Có thể... thực sự là không có ai cả”. Giọng nàng như sắp khóc. Thẩm Sơ Không không dám cúi đầu nhìn nàng, đành phải tiếp tục rảo bước.

15. Chương 15: Nguy Hiểm

Đường Duyệt vốn cho rằng mình đi không quá xa, nhưng thực ra nàng đã lạc sâu vào trong núi Xích Hà. Do nơi này sương mây dày đặc hòa quyện vào nhau, khi nhìn ra xa sẽ có ảo giác gần ngay trong gang tấc. Bên tai Đường Duyệt dường như nghe thấy tiếng nước chảy. Quả không sai, bước thêm vài bước là tới một vách núi. Dưới vách núi có một dòng nước đang chảy rất xiết, có thể khiến cho hoa tàn ngọc nát. Đường Duyệt biết, Thẩm Sơ Không chọn con đường này, nhìn thì có vẻ rất khó đi, nhưng cũng là nơi khó bố trí mai phục nhất.

“Đến một người vì nàng mà đau lòng cũng không có, thì không nên chết”. Lúc nàng cho rằng chàng không nói chuyện nữa thì đột nhiên Thẩm Sơ Không lại lên tiếng.

Đường Duyệt hoàn toàn không thể lý giải được ý nghĩa của câu nói đó. Nàng không biết, trên thế gian này, khi đã không có người quan tâm, không có việc gì để dẫn đo suy nghĩ, tại sao lại không thể chết?

“Bây giờ nếu nàng chết đi, không để lại được điều gì, thì sẽ không có ai nhớ đến nàng nữa”, Thẩm Sơ Không nói rất thâm thúy. “Người yêu quý nàng cũng được, người nàng yêu mến cũng được, ai cũng có thể, chỉ cần có một người, sau khi nàng chết đi vẫn luôn luôn nhớ đến nàng, vì cái chết của nàng mà đau lòng”.

Chàng lại thùng thảng hỏi: “Trước khi chưa tìm được người đau lòng vì nàng thì nàng cam tâm chết như vậy hay sao?”.

Giữa màn sương bàng bạc trong núi, đôi mắt Đường Duyệt dường như sáng lên. Nàng nhẹ nhàng hỏi lại: “Có người như vậy sao?”.

Đôi mắt Thẩm Sơ Không đột nhiên hướng ra xa: “Nếu như nàng muốn có, ắt sẽ có thôi”.

Đường Duyệt cười, khi cười trông nàng rất đẹp. Nhưng đồng thời, nàng lại cảm thấy mệt mỏi rã rời như sắp kiệt sức. Thẩm Sơ Không này giờ dường như cũng nhận ra điều đó. Đó chính là chàng nói chuyện với nàng. Chàng chỉ sợ giờ mà nàng không thể gắng sức được thì sẽ tắt thở. Chàng không sợ người chết, nhưng chàng sợ sự cô đơn. Đặc biệt trong khoảnh khắc này, chàng luôn hy vọng Đường Duyệt có thể sống, mặc dù trước đây họ không hề quen biết.

Đường Duyệt thở rất khẽ: “Huynh sợ ta chết, cho nên mới nói với ta những điều này?”.

Thẩm Sơ Không ngây người, bị đoán trúng tim đen nên không nói được lời nào.

“Bất luận thế nào, ta cũng cảm ơn huynh!” Đường Duyệt nói. “Chỉ ít bây giờ ta cũng không muốn chết nữa, một chút cũng không”.

“Người không muốn chết, sẽ chết rất nhanh!” Có người đột nhiên nói lớn.

Thẩm Sơ Không dừng bước, lảo đảo: “Bọn họ đến nhanh thật!”.

Đường Duyệt chỉ cảm thấy giọng nói nghe rất quen. Ngẩng đầu nhìn, mới phát hiện ra trước mắt mình có mấy người đã đứng đó từ bao giờ.

Đám người đó trên dưới khoảng hai mươi người, môi đỏ răng trắng, trông rất tuấn tú. Kỳ lạ thay, người đầu tiên nàng chú ý đến lại là người đứng sau cùng. Tay áo phải của người đó trống rỗng, đôi mắt tuấn tú chất chứa đầy hận thù.

Đường Duyệt đương nhiên biết người đó là ai, e rằng cả đời này cũng không thể nào quên được, Mộ Dung Mai Kiến, người đã bị nàng chém một nhát vào vai phải. Đứng bên cạnh hắn chính là khuôn mặt u ám của Liễu Tam Nguyệt.

Nàng nắm chặt Khuynh Thành, toàn thân bỗng trở nên rất căng thẳng. Bái Nguyệt Giáo đã phái người đến nhanh như vậy, hành động của Liễu Tam Nguyệt không hề chậm chút nào. Nàng quay sang nhìn Thẩm Sơ Không, tìm chút dũng khí từ trong mắt chàng. Nàng nghĩ rằng ít nhất giờ đây nàng cũng không chỉ có một mình.

“Nàng có thể đứng vững chứ?” Thẩm Sơ Không nhẹ nhàng hỏi, Đường Duyệt khẽ gật đầu mỉm cười. Thẩm Sơ Không liền buông tay nàng ra, không đỡ nữa.

“Đến giờ phút này mà hai người vẫn còn có thể tình chàng ý thiếp như vậy sao, khiến người khác nhìn thấy mà ngưỡng mộ”. Trong phe của đối phương, một cô nương mặc bộ y phục màu xanh đậm, dung mạo xinh đẹp bước ra, hàng lông mày đen tuyền giống như một vầng trăng khuyết, nụ cười rất ngọt ngào, hiền dịu. Đường Duyệt nhận ra, cô nương ấy chính là Liễu Nguyệt Mi, một trong bốn người đã phục kích đại ca của nàng.

Bạch Thiếu Tần với khuôn mặt như búp bê và Lam Thiên Tinh với bộ mặt thờ ơ vẫn còn đứng bên cạnh nàng ta. Đường Duyệt bất ngờ quay sang nhìn Thẩm Sơ Không, nhớ lại những điều mà chàng đã từng nói,

những người này đều là thuộc hạ của chàng. Nét mặt của Thẩm Sơ Không vẫn bình tĩnh: “Chính là mấy người bọn người?”. Bạch Thiếu Tần cười, đột nhiên giơ tay áo vung lên không trung.

Đường Duyệt chỉ nhìn thấy một luồng sáng lóe qua, rồi biến mất trên không trung. Bọn họ dường như đang phát tín hiệu cho những kẻ đang tìm kiếm khác. Trong chốc lát chỉ sợ bốn vị đường chủ khác của Bái Nguyệt Giáo cũng sẽ đến.

Thẩm Sơ Không ở trong Bái Nguyệt Giáo lâu như vậy, hiểu rõ tính tình của Liễu Tam Nguyệt, mặc dù lập dị, kỳ quái, tàn nhẫn, hiếu chiến, nhưng võ công lại cao cường. Nếu như hôm nay gặp năm người bọn họ ở đây, người khó đối phó nhất chính là Liễu Tam Nguyệt.

Liễu Tam Nguyệt không nói không rằng, xuất kiếm, hướng thẳng về phía Thẩm Sơ Không.

Thẩm Sơ Không khẽ nói với Đường Duyệt: “Nàng hãy cẩn thận!” rồi phi thân về phía trước. Hai người xoay tròn giao đấu với nhau. Lam Thiên Tinh cùng Bạch Thiếu Tần ngậy người ra, sau đó cũng nhanh chóng nhập cuộc.

Đường Duyệt đang lo lắng về vết thương của Thẩm Sơ Không, không ngờ đến một chiếc roi đang vun vút lao tới, nhắm thẳng vào cổ nàng. Đường Duyệt sợ hãi lùi lại. Lúc này nàng mới phát hiện ra, trong tay Liễu Nguyệt Mi lăm lăm chiếc roi màu vàng, đang chăm chăm nhìn nàng.

“Đại ca người đã hủy hoại chiếc roi bạc của ta. Hôm nay ta phải đòi lại từ trên người người!” Liễu Nguyệt Mi cười lạnh lùng. Không chờ Đường Duyệt lên tiếng, chiếc roi vàng trong tay nàng đã quất xuống ngay trên đầu Đường Duyệt. Đường Duyệt nhẹ nhàng lách sang một bên. Nhưng nàng cảm thấy lồng ngực đau nhói, dường như đang bốc hỏa ngàn ngút, suýt ngã xuống đất. Nàng biết rõ tình hình của mình bây giờ, đến đi bộ cũng thấy rất khó khăn, huống hồ là chống đỡ được trận chiến này.

Trong khi đó, Thẩm Sơ Không đang phải một mình chiến đấu với ba người là Liễu Tam Nguyệt, Lam Thiên Tinh và Bạch Thiếu Tần.

Đường Duyệt cắn chặt răng, Khuynh Thành được rút ra. “Tự tìm đường chết!” Liễu Nguyệt Mi cười lạnh lùng, chiếc roi rung rung, cuộn lại, rồi đâm thẳng tới trước ngực Đường Duyệt.

Thẩm Sơ Không không thể coi thể coi thường được nữa. Chàng phải cùng lúc ngăn cản thanh trường kiếm của Liễu Tam Nguyệt, song đao Uyên Ương của Bạch Thiếu Tần, thậm chí còn có cả Lam Thiên Tinh. Lam Thiên Tinh giả bộ tấn công một chiêu rồi lùi lại sang một bên, thực chất chỉ đang đợi đến thời cơ thích hợp là sẽ phóng ám khí. Qua sáu lần giao kiếm liên tiếp, Thẩm Sơ Không đều có thể tránh được lưỡi kiếm của Liễu Tam Nguyệt. Nếu chỉ có một mình Liễu Tam Nguyệt thì cho dù thanh kiếm Lân nguyệt có lợi hại tới đâu cũng không thể làm chàng nao núng, nhưng lại có thêm hai người bọn họ. Trong lòng Thẩm Sơ Không lo lắng cho Đường Duyệt, những suy nghĩ trong đầu nhanh chóng thay đổi.

Bỗng chốc, thanh trường kiếm trong tay chàng đã đánh rơi song đao Uyên Ương của Bạch Thiếu Tần. Bạch Thiếu Tần ngã sòng soài trên mặt đất, miệng nôn ra máu, không thể nào đứng dậy nổi nữa. Liễu Tam Nguyệt lạnh lùng đáp: “Vật cản trở đã không còn. Thẩm Sơ Không, chúng ta quyết đấu một đối một, xem trong hai ta, ai ngã xuống trước”.

Thẩm Sơ Không không nói gì, thanh kiếm trong tay chém xuống những đường sắc nhọn, khí thế hùng hồn. Lưỡi kiếm của Liễu Tam Nguyệt đã chém vào vai của Thẩm Sơ Không một nhát, máu bắt đầu chảy. Thẩm Sơ Không lạnh lùng như không có chuyện gì.

Mười hai vị đường chủ của Bái Nguyệt Giáo tính tình kỳ quái, nhưng lại có một đặc điểm chung: bọn họ đều là những kẻ chiến thắng từ trong chiến bại, quyết không bao giờ chịu nhận thua trước khi trận chiến chưa kết thúc. Chỉ bằng một đường kiếm Thẩm Sơ Không đã đẩy lùi Liễu Tam Nguyệt, đổi hướng tấn công sang Lam Thiên Tinh.

Trên không rít lên tiếng roi khô khốc, “phạch”, “phạch”, “phạch”. Cuối cùng là một âm thanh rất nặng nề, trầm mặc, hiển nhiên là đã trúng mục tiêu. Liễu Nguyệt Mi thu roi về, lạnh lùng cười: “Đường đại tiểu thư, mùi vị của chiếc roi đó như thế nào?”. Đường Duyệt đã dùng hết sức để né tránh, đầu gối bên phải bị chiếc roi quất vào. “Ta khuyên người hãy hạ Khuynh Thành xuống. Có lẽ... chúng ta sẽ để cho người một con đường sống”.

Đường Duyệt đương nhiên không tin. Bọn họ biết được tin tức đã lộ, có thể để nàng sống mà truyền tin ra ngoài sao? Đang lúc Đường Duyệt suy nghĩ, Liễu Nguyệt Mi lại giương roi lên. Đường Duyệt thuận thế né tránh, chiếc roi vung phải một mỗm đá vỡ thành mấy miếng! Một mảnh vỡ nhỏ bay về phía mặt Đường Duyệt, làm á phải của nàng bị xước một vết. Máu bắt đầu chảy.

“Một tiểu cô nương xinh đẹp, nếu khuôn mặt này bị hủy hoại thì thật đáng tiếc!” Liễu Nguyệt Mi cười vang, nhưng trên mặt không biểu lộ vẻ tiếc nuối nào. Trong con mắt của Liễu Nguyệt Mi, khuôn mặt là thứ đáng quý nhất của người con gái. Khi nhìn thấy trên khuôn mặt của Đường Duyệt có vết thương nhỏ, nàng lại càng tỏ ra đắc ý. Đường Duyệt không hề để ý, thần sắc không hề biến đổi.

Cây Bát Tiên đó vốn không thể làm thân thể Đường Duyệt bị thương. Nhưng khi chiếc roi đập xuống hòn đá, những mảnh đá bắn tung tóe không ngừng đâm rách chiếc áo của Đường Duyệt, làm cho người nàng xây xát. Khóe môi Liễu Nguyệt Mi nở một nụ cười. Nếu cứ như thế, Đường Duyệt sẽ không thể chịu đựng được bao lâu nữa.

Nhưng sự việc không đơn giản như Liễu Nguyệt Mi tưởng tượng. Sắc mặt Đường Duyệt trắng bệch như sắp kiệt sức nhưng đôi mắt dường như có một ngọn lửa đang bùng cháy. Đường Duyệt không hề cảm thấy đau đớn. Nàng chỉ không cam tâm khi đến với thế giới này mà cuối cùng lúc ra đi lại không thể mang theo gì được. Nếu nàng chết ở nơi này, sẽ không có ai đau buồn vì nàng. Hóa ra sự tồn tại của nàng trên đời này thật nực cười. Nàng không thể chết một cách vô ích ở nơi đây!

Chiếc roi dài của Liễu Nguyệt Mi như một con rắn độc cuốn lấy nàng. Đường Duyệt biến rằng, nàng chỉ có thể tiến, không thể lùi. Vì chỉ cần lùi một bước, nàng sẽ thất bại ngay lập tức. Kỳ lạ thay, trong đầu nàng lúc này không phải là mẫu thân, người mà nàng vĩnh viễn không bao giờ quên được, mà là phụ thân, người đã mất cách đây khá lâu. Trong ánh sáng lóe ra từ thanh đao, nàng dường như nhìn thấy khuôn mặt, giọng nói, nụ cười của phụ thân mình. Nàng luôn nghĩ, nếu như có một ngày, mẫu thân có thể chấp nhận sự tồn tại của nàng, thì điều đó đồng nghĩa với việc mẫu thân chấp nhận sự tồn tại của phụ thân. Nếu như có ngày đó, cả cuộc đời của phụ thân sẽ không bi ai như vậy. Nàng thực ra chỉ muốn lên tiếng giúp cho phụ thân. Còn nữa, nàng luôn luôn tự lừa dối, rằng nàng không hận, rằng nàng sẽ tha thứ! Không, tất cả đều là giả dối! Nàng rất hận. Nàng hận ông trời, hận mẫu thân đã sinh ra nàng nhưng không yêu thương nàng. Nàng hận tất cả mọi người. Cuối cùng nàng hận chính bản thân mình tại sao lại đến thế giới này.

Khuynh Thành “xoẹt” một tiếng, Đường Duyệt xoay người tấn công. Cây roi dài trong tay Liễu Nguyệt Mi văng lên không trung, nàng ta không dám tin thanh đao sắc nhọn đó lại đâm thẳng vào giữa lòng mày của mình, thân hình lập tức bay về phía sau, toàn thân sồn da gà, đôi tay cứng đờ, lạnh toát như băng. Tuy đã gặp rất nhiều thanh đao, nhưng Liễu Nguyệt Mi chưa từng gặp đao pháp nào đáng sợ như vậy. Người con gái mặc áo đỏ trước mặt và thanh đao Khuynh Thành dường như đang hòa làm một, vẽ ra một đường sáng mạnh như sấm chớp, như sắp hủy hoại tất cả những gì có trên thế gian này.

Trong nháy mắt, Liễu Nguyệt Mi thấy rõ ngọn lửa đang bốc cháy ngùn ngụt trong đôi mắt của Đường Duyệt. Đó là sự oán hận! Một sự oán hận đến tận xương tủy! Liễu Nguyệt Mi nhận ra rằng mình chắc chắn sẽ chết. Nàng muốn tháo chạy khỏi bóng hình đỏ rực của thanh đao. Nhưng do quá sợ hãi nên đôi chân cứng đờ. Nhưng thanh đao Khuynh Thành không chém người Liễu Nguyệt Mi ra làm hai mảnh. Bởi vì có một người đã lao lên phía trước, hứng trọn lưỡi đao sắc nhọn của Khuynh Thành thay nàng. Trong nháy mắt, lưỡi đao sắc nhọn đã đâm sâu vào lưng người ấy. Liễu Nguyệt Mi hét lên thất thanh. Nàng mở trừng mắt nhìn. Người dùng cả tính mạng để bảo vệ người đàn bà của mình chính là Mộ Dung Mai Kiến, người đã từng một lòng một dạ bái nàng làm Di Nguyệt đường chủ! Liễu Nguyệt Mi là một người xinh đẹp và thông minh, nhưng lại vô cùng thực dụng. Nàng nắm chắc tất cả những điều kiện có lợi cho bản thân mình. Bái Nguyệt Giáo là nơi đàn bà rất khó nổi danh. Nhưng đối với nàng thì khác, nàng là một người đàn bà đầy thủ đoạn. Nàng nguyện đánh đổi tất cả để đạt được mục đích, thậm chí cả bản thân mình. Cho nên trong Bái Nguyệt Giáo, người tình nguyện theo nàng không chỉ có một mình Mộ Dung Mai Kiến. Nhưng nàng không ngờ được người cứu mình lúc này lại chính là người mà nàng đã vứt bỏ ấy.

Đường Duyệt không ngờ, mũi đao sắc nhọn của Khuynh Thành đã hai lần để lại dấu vết trên cùng một người, Mộ Dung Mai Kiến!

Nàng vội thu Khuynh Thành lại, nhìn Mộ Dung Mai Kiến đổ vào lòng của Liễu Nguyệt Mi. Nhưng trước khi chết, người Mộ Dung Mai Kiến nhìn lại không phải Liễu Nguyệt Mi. Hắn lạnh lùng nhìn Đường Duyệt.

Liễu Nguyệt Mi ôm lấy đầu hân, dường như người hân đang dần dần lạnh đi. Những giọt lệ bất giác thi nhau lăn xuống.

“Huỳnh... Huỳnh..”. Liễu Nguyệt Mi lẩm bẩm như muốn nói điều gì đó, nhưng không thể cất thành lời. Mộ Dung Mai Kiến vẫn không nhìn nàng. Hân chỉ chăm chăm nhìn Đường Duyệt.

Đường Duyệt chống đao xuống đất, ngăn ình không bị ngã xuống. Cuối cùng nàng cũng nghe thấy đối phương nói: “Khuynh Thành... giết hơn một người, tà khí sẽ tăng thêm một phần... Sẽ có một ngày, sẽ có một ngày..”. Không kịp nói hết câu, Mộ Dung Mai Kiến đã ngưng thở. Một lúc lâu sau, Đường Duyệt vẫn còn nhớ rõ nụ cười tàn khốc trên khuôn mặt ấy. Liễu Nguyệt Mi cho rằng cái chết của Mộ Dung Mai Kiến là sự hy sinh vì tình yêu đối với nàng. Đường Duyệt lại cảm thấy rằng, đó là sự oán hận sau khi hân trở thành một phế nhân. Sự thật thế nào, chỉ có một mình Mộ Dung Mai Kiến biết. Đáng tiếc là trên đời này, mãi mãi không có sự thật nào được phơi bày.

Đường Duyệt quay lại xem xét tình hình của Thảm Sơ Không, mới phát hiện ra Bạch Thiếu Tần đang nằm sõng soài trên mặt đất, Lam Thiên Tinh đã chết. Thanh trường kiếm của Thảm Sơ Không đã cắt đứt cổ họng của Lam Thiên Tinh. Chỉ còn Thảm Sơ Không và Liễu Tam Nguyệt đang giao đấu với nhau.

Liễu Tam Nguyệt đang giao đấu, bỗng quay người né tránh Thảm Sơ Không, quay người chạy trốn, không dám ngoảnh lại. Tình hình đột nhiên thay đổi như vậy, Đường Duyệt thậm chí không kịp phản ứng.

Thảm Sơ Không lùi lại bên cạnh Đường Duyệt, khẽ nói: “Nàng... vẫn ổn chứ?”.

Đường Duyệt gạt đầu, ánh mắt nàng hướng về phía Bạch Thiếu Tần đang cố gắng bò dậy.

“Để cho hân đi”, Đường Duyệt lên tiếng.

Thảm Sơ Không xua tay, Bạch Thiếu Tần khẽ nói: “Đường chủ..”.

“Ta không phải là đường chủ của bọn người”, Thảm Sơ Không lạnh lùng đáp.

Bạch Thiếu Tần bước đi, không dám nói điều gì nữa.

Thảm Sơ Không háng giọng, thân hình gầy guộc, một đầu gối khuỵu xuống đất. Đường Duyệt muốn đỡ chàng dậy, mới phát hiện mình đã mất hết sức lực.

Thảm Sơ Không cười: “Đường cô nương, ta chỉ sợ không thể theo nàng đến phút cuối cùng được..”.

Mắt Đường Duyệt hướng về ngực chàng, không cần nói nhiều, nàng đã hiểu ra tất cả. Âm khí của Lam Thiên Tinh là một chiếc kim bạc nhỏ như lông bò, cắm sâu vào ngực Thảm Sơ Không. Đoạn cuối chiếc kim đó phát ra một thứ ánh sáng màu xanh nhạt.

Đường Duyệt thấy cay cay nơi khóe mắt. Nàng không biết bây giờ nên nói điều gì. Không có Thảm Sơ Không, lòng tự tin bước tiếp của nàng bỗng dưng biến mất.

“Bọn họ đi rồi... nhưng huỳnh..”. Đường Duyệt không nói nên lời.

Thảm Sơ Không lắc đầu nói: “Không, bọn họ nhận được tín hiệu phải rút lui. Ta nghĩ, chỉ sợ... chúng ta phải hành động trước”.

Phải hành động trước, lẽ nào ý huỳnh ấy là... một suy nghĩ lóe lên trong đầu của Đường Duyệt. Bái Nguyệt Giáo đã rút lui trước, muốn kích hoạt tất cả số thuốc nổ.

Lẽ nào... bốn vị đường chủ vẫn chưa tới, có lẽ nào kế hoạch đã bị thay đổi...

Thảm Sơ Không chau mày: “Nàng đi đi!”.

Đường Duyệt nắm chặt vạt áo của chàng, nhất định không buông ra.

Lần đầu tiên khuôn mặt của Thảm Sơ Không lộ vẻ hung dữ: “Đừng lo cho ta, nàng có thể đánh thắng người khác. Nhất định có thể thoát khỏi nơi này! Mau đi đi!”.

Đường Duyệt không muốn đi. Nàng biết rõ, bây giờ nếu nàng đi, Thảm Sơ Không nhất định sẽ chết.

Lòng Đường Duyệt đau như cắt. Trong khoảnh khắc quay người bước đi, thậm chí nàng cảm thấy mình đã ruồng bỏ bằng hữu của mình. Nếu như không có chàng, nàng đã chết trong rừng từ lâu rồi. Quen biết chàng chỉ trong một thời gian ngắn, nhưng dường như nàng lại có tình cảm rất sâu sắc với chàng.

Đường Duyệt vẫn quyết tâm đi vì nàng không có sự lựa chọn nào khác. Vì chàng đã nói: “Hãy giúp ta cứu lấy mọi người, cứu lấy nàng”.

Đường Duyệt biết rõ mình chưa chết. Nàng cảm thấy toàn thân đau đớn dữ dội. Bên tai nàng chỉ nghe thấy tiếng “uâng uâng”, trên trán ướt đầm mồ hôi. Trước mắt là cả một màn xám xịt.

Đường Duyệt ngật ngưỡng trở về nơi diễn ra đại hội kiếm pháp. Nàng cảm thấy toàn thân mềm nhũn, đôi chân giống như đang đi trên nệm bông. Nàng nào có biết, toàn thân mình, chẳng qua dựa vào quán tính mới có thể rảo sức đi tới nơi này.

Nàng định nhờ một người bất kỳ nào đó báo tin cho người của Đường Gia Bảo để mọi người tránh khỏi nguy hiểm. Nhưng nàng thực sự không tìm được người nào, cũng không thể phân biệt được kẻ thù. Vì nơi đây đang vô cùng hỗn loạn. Toàn bộ Bái Nguyệt Giáo vốn phải rời khỏi nơi đây, nhưng không hiểu sao lại đang hỗn chiến với chính đạo.

Đường Duyệt nhìn ra xa, ngậy người ra. Kể từ ngày đầu tiên bị thương, nàng vẫn chưa trở lại vô đài tỉ thí này, đương nhiên không thể hiểu rõ tình hình ở đây.

Khi đại hội kiếm pháp bước sang ngày thứ ba, đã diễn ra ba mươi lăm trận đấu. Chính đạo thắng mười tám trận. Qua đó có thể thấy rằng tương quan lực lượng của phe chính đạo cân bằng với Bái Nguyệt Giáo.

Cuộc hỗn chiến ngày hôm nay là do những kẻ ứng chiến của Bái Nguyệt Giáo được phái tới. Trong số tám vị đường chủ của Bái Nguyệt Giáo, vẫn còn một người chưa xuất trận, thậm chí còn chưa lộ diện. Đến lúc chúng nhân chính đạo đấu sang trận thứ tư, Bái Nguyệt Giáo cũng chưa có phản ứng gì. Điều này cuối cùng cũng khiến cho Hoa Sơn thiếu hiệp Lâm Thủy Sắc nghi ngờ. Qua thăm dò chàng đã phát hiện ra tám người ngồi trên ghế đường chủ của Bái Nguyệt Giáo không phải tám vị đường chủ, mà chỉ là tám người bình thường mặc áo đường chủ ngồi đó mà thôi. Điều này khiến chàng vô cùng kinh ngạc.

Môn đệ của chính đạo sau khi biết được tin này, bỗng chốc như ong vỡ tổ. Thiếu Lâm, Võ Đang là Thái Sơn Bắc Đẩu của giới võ lâm, những tiền bối có uy tín nhất của bọn họ đều chưa đến tham gia đại hội này, những vị đang ngồi kia là những người có danh vọng cao nhất. Đặc biệt là khi đường chủ Đường Gia Bảo Đường Mẫn rời khỏi cuộc thi đấu này lúc Đường Mạc bị trọng thương, những môn đệ của chính đạo như rần mất đầu.

Lúc các đường chủ của Bái Nguyệt Giáo rời đi, mặc dù mang theo phần lớn những người tinh thông võ nghệ, nhưng có để lại một người không dễ đối phó. Hơn nữa bọn họ mặc dù phân ra mười hai đường chủ, nhưng trong lúc gấp gáp đều có thể đồng tâm hiệp lực, cùng nhau kháng địch. Trong khi đó chính đạo lại chia thành mười sáu môn phái, tứ đại thế gia, và vô số những môn phái nhỏ. Gặp phải cảnh hỗn chiến thế này, bọn họ đánh nhau chỉ vì bản thân mình, như thế khó tránh khỏi thất bại. Mặc dù số người của Bái Nguyệt Giáo không đông đảo bằng chính đạo, nhưng khi thực sự nổi dậy thì cũng khó để chống đỡ.

“Đừng đánh nhau nữa! Thuốc nổ sắp nổ cả rồi... đừng đánh nữa... đừng đánh nữa...”. Đường Duyệt dốc hết sức mình mới cất được tiếng. Nàng nhanh chóng bị ngập chìm trong đám người chết. Không có người nào chú ý tới nàng. Tất cả mọi nơi đều hô lớn một tiếng “giết”, tất cả mọi nơi đều thấy máu chảy. Nhưng nàng hoàn toàn không nghe thấy gì nữa. Nàng chỉ lặp lại một cách vô thức: “Đừng đánh nhau nữa, bọn họ sắp kích hoạt thuốc nổ rồi... sẽ nổ tung tất cả...”.

Nhưng vẫn không có ai để ý tới nàng. Bọn họ chỉ giết và bị giết, hoặc cùng hủy diệt lẫn nhau.

Cuối cùng cũng có một môn đệ trong Bái Nguyệt Giáo phát hiện ra Đường Duyệt. Người này bị một vết chém rất dài sau lưng. Máu từ vết thương chảy lan tận xuống chân, đầu gối, thậm chí cả ở trên mặt đất. Đường Duyệt quay lưng về phía hắn, nên nàng không có cảm giác là thanh trường kiếm của hắn đã đâm vào sau lưng mình. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên một cánh tay giơ ra. Bàn tay ấy xem ra rất mềm mại, như đang nắm một cây bút. Nhưng chủ nhân của đôi bàn tay ấy đã làm một việc rất đáng sợ. Đôi bàn tay ấy nắm chặt thanh kiếm, hai ngón tay kẹp lại, chỉ nghe thấy “tạch” một tiếng, thanh trường kiếm đã bị gãy thành hai đoạn.

Tên môn đệ này nhìn chằm chằm vào thần khí của đôi tay đó. Chủ nhân của đôi tay đó nhất thời làm hắn kinh sợ, nhưng không vì thế mà có thể làm cho hắn tỉnh lại. Hắn nhào tới rất nhanh, mục tiêu vẫn là Đường Duyệt. Vẫn là đôi bàn tay ấy, nhẹ nhàng chống lại sức mạnh tấn công của hắn và quăng hắn lên không trung. Đường Duyệt lấy hết sức quay đầu lại, nhưng không nhìn rõ người trước mặt là ai,

Nàng chỉ lơ mơ nhận ra hình như đó là một vị công tử trẻ tuổi. Nhưng đến hình dáng người đó nàng cũng không nhìn rõ. Nhưng thật kỳ lạ, nàng lại có cảm giác dường như đã từng quen biết chàng.

“Thương đại ca?” Nàng thở cất tiếng. Nếu như đối phương là chàng thì chàng đương nhiên sẽ thừa nhận. Nếu như không phải, chắc chắn người đó sẽ bỏ đi.

Người đó im lặng một lúc, đưa bàn tay giữ chặt nàng.

Đúng là Thương Dung rồi. Nhưng bàn tay chàng sao lại lạnh như thế? Trong ấn tượng của nàng, bàn tay của Thương đại ca luôn ấm áp, như thể chàng sinh ra là để an ủi người khác vậy. Trực giác đột nhiên mách bảo nàng rằng người này chắc chắn không phải là Thương Dung, nhưng cảm giác quen thuộc này từ đâu tới?

Cuối cùng, người đó đưa nàng ra khỏi nơi hỗn chiến. Chàng vẫn chưa buông tay nàng ra ngay mà nắm chặt thêm một lúc nữa rồi mới dần dần buông ra. Chàng nhẹ nhàng vung tay áo, dường như sắp rời đi.

“Huynh... huynh là ai?” Đường Duyệt ngật ngưỡng bước lên nửa bước. Người đó dừng lại, quay đầu nhìn nàng. Rõ ràng khoảng cách gần như vậy, nhưng nàng vẫn không thể nào nhìn rõ khuôn mặt của đối phương. Chàng kéo tay nàng, từng nét, từng nét, cẩn thận viết trong lòng bàn tay.

Mộ Dung.

Mộ Dung.

Đây nhất định là ảo giác. Nếu không, một người đã chết như Mộ Dung Mai Kiến làm sao có thể xuất hiện ở đây được? Hay đó đúng là Mộ Dung Mai Kiến, vậy tại sao hắn lại cứu nàng?

Đợi khi nàng dần hết thần trí và chút sức lực còn lại để mở to mắt nhìn rõ tình hình lúc đó, thì người đó đã nhẹ nhàng rời đi.

Rốt cuộc chàng là ai? Đường Duyệt đứng chôn chân tại chỗ. Nghi hoặc một hồi lâu, lúc nàng tin chắc rằng người mình vừa gặp chẳng qua là một hồn ma thì chợt có người nắm chắc vai nàng.

Đường Duyệt sợ hãi hét lớn: “Thương... Thương đại ca...”.

Khuôn mặt bình tĩnh của Thương Dung dường như cũng biến sắc. Đôi mắt vốn tràn đầy sự lo âu và đau khổ của chàng trong khoảnh khắc đó lại lộ rõ vẻ vui mừng: “Muội đi đâu vậy? Có bị thương không?”.

Đường Duyệt vội vàng nói: “Trên núi có đặt thuốc nổ, sắp nổ tung cả rồi! Hãy tin muội! Thương đại ca, hãy tin muội đi!”.

Thương Dung lạnh lùng im lặng một lát. Rồi cuối cùng chàng cũng lên tiếng: “Việc này hãy để huynh xử lý. Muội hãy cùng Thương Lục rời khỏi đây ngay lập tức!”.

Thương Lục mặc dù không tin nơi này có giấu thuốc nổ, nhưng nhìn những vết máu loang lổ khắp người Đường Duyệt và bộ dạng thảm hại của nàng, đến một câu cũng không nói được, bèn đỡ lấy Đường Duyệt từ lòng công tử.

Thương Dung đã lao về hướng vô đài. Đường Duyệt không hề hoài nghi, có Thương Dung ở đây, chàng nhất định sẽ nghĩ ra cách để ngăn cản đám người điên này.

“Đường cô nương, chúng ta nên rời khỏi đây thôi”, Thương Lục gấp gáp nói.

“Không, ta phải đợi Thương đại ca trở về”. Đường Duyệt không động đậy.

Thương Lục ngây người. Cuối cùng cũng nhận ra một điều gì đó từ dáng vẻ bất thường của nàng, cậu đột nhiên mềm lòng. Hóa ra cô nương này thực tâm thích chủ nhân nhà cậu. Thương Lục an ủi: “Thiếu gia cát nhân thiên tướng, nhất định sẽ không có chuyện gì xảy ra. Bây giờ điều quan trọng nhất là cô nương phải

nghe lời thiếu gia, nhanh chóng rời khỏi nơi này. Nếu không sẽ trở thành nỗi lo cho thiếu gia, không chừng sẽ làm thiếu gia phân tâm”.

Đường Duyệt vẫn kiên quyết nói: “Không! Ta không đi, ta vẫn phải đi tìm đại ca ta!”. Với sức mạnh vô hình, nàng liền đẩy Thương Lục ra và bước đi. Thương Lục toát mồ hôi, một tay kéo nàng lại: “Vậy để nô tài đi báo tin trước. Đường cô nương, cô nương hãy đứng ở đây chờ, không được chạy đi đâu, nô tài sẽ trở về ngay!”.

Đường Duyệt chỉ có thể gật đầu, không có sự lựa chọn nào khác.

Thương Lục trở tài khinh công, trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm nhìn. Đường Duyệt lúc này giống như một đồng bùn, ngã sõng soài trên mặt đất.

Nhiệm vụ của nàng đã hoàn thành... Tất cả mọi thứ đều đã yên tĩnh trở lại. Đường Duyệt nằm trên mặt đất, từ từ chờ đợi. Nàng không biết rằng, rốt cuộc nàng đang đợi ai? Có lẽ là Thương Lục, người đang nhanh chóng đi báo tin. Có lẽ là Thương Dung, người nàng đang quan tâm, lo lắng. Có lẽ là đại ca, có lẽ, nàng không đợi ai cả, chỉ đợi cái chết mà thôi. Ít nhất nàng cũng đang đối mặt với cái chết, có thể cứu được mạng người nào đó, cũng coi như mình có giá trị. Trong nháy mắt, nàng đã quên tất cả mọi việc trên thế gian. Cho đến lúc có một người kéo nàng từ dưới đất lên.

“Nàng muốn chết hay sao?” Giọng nói của người đó dường như rất gấp gáp. Người ấy dùng hết sức để ôm chặt lưng nàng, hơi thở nóng rực lan tỏa tới cổ nàng.

“Buông ta ra! Người hãy buông ta ra!” Đường Duyệt rất ghét người nào đột nhiên dám liêu lĩnh như vậy.

“Nàng hãy tỉnh lại đi!” Đôi tay của người đó đột nhiên xua xua, tát đi tát lại nàng mấy cái.

Khuôn mặt trắng bệch ngay lập tức nổi lên những vết đỏ, Đường Duyệt đau tới mức bật khóc. Những giọt nước mắt thi nhau rơi xuống, nàng cũng không hiểu vì sao, trong lúc hỗn loạn như vậy, nàng lại bật khóc. Dường như tất cả mọi buồn đau, thương tâm từ trước tới giờ đều được dịp phơi bày.

Mọi hoạt động của tất cả mọi người bỗng chốc dừng lại. Đúng lúc này, chỉ nghe thấy tiếng nổ bùm rất to, dường như trời đất đều sụp xuống.

“Nàng thực sự muốn chết à!” Người đứng trước mặt đột nhiên kéo nàng vào lòng, ôm nàng thật chặt.

Người này, dường như là... Tô Mộng Châm. Trong đầu Đường Duyệt xuất hiện ý nghĩ đó, nhưng bỗng chốc mất hết ý thức...

Thế giới của Đường Duyệt là một bầu trời u ám, vô biên, không bờ bến. Đột nhiên nàng nhìn thấy Đường Mạc từ xa bước tới. Đường Duyệt nhào về phía trước, nắm chặt vạt áo đại ca. Đường Mạc chau mày: “Tại sao muội vẫn chưa về?”. Đường Duyệt ngẩng người: “Về đâu?”. Đường Mạc nắm chặt lấy đôi bàn tay lạnh ngắt của Đường Duyệt nói: “Về nhà!”. Đường Duyệt hỏi: “Đâu là nhà của muội?”. Đường Mạc nói: “Đường Gia Bảo”. Đường Duyệt lùi lại đây sợ hãi: “Không, đó không phải là nhà của muội?”. Đường Mạc lạnh lùng tiến lên mấy bước: “Không phải nhà của muội ư? Nơi đó có mẫu thân, có đệ đệ của muội, sao nơi đó không phải là nhà của muội?”. Đường Duyệt nói: “Không, đó không phải mẫu thân của muội, muội không có đệ đệ”. Trong tay Đường Mạc đột nhiên xuất hiện thanh kiếm Lưu Sương, tỏa ra một thứ ánh sáng lạnh lẽo, chàng tức giận hét lên: “Bất hiếu!”. Đường Duyệt muốn tiến lên phía trước, nhưng bị thanh kiếm lạnh lùng ngăn lại. Đường Duyệt cương quyết nói: “Đại ca!”. Nhưng không biết tại sao, ánh mắt của Đường Mạc lạnh như băng, vô tình. Phía trước đột nhiên xuất hiện một bóng người. Đường Duyệt ngẩng đầu nhìn, hóa ra là người phu xe ngựa, ông khẽ mỉm cười với nàng. Đường Duyệt bất chấp tất cả xông lên: “Phụ thân!”. Nhưng Đường Mạc lại dùng một tay giữ lấy vai nàng: “Không được đi!”.

Đường Duyệt hét lên, vùng vẫy muốn thoát khỏi bàn tay của Đường Mạc. Nhưng thật đáng tiếc, đôi bàn tay ấy vững chắc như sắt thép, giữ chặt lấy nàng, dường như không có ý muốn buông ra. Đường Duyệt tuyệt vọng khóc òa lên, khẩn cầu: “Muội rất đau khổ, muội quá mệt mỏi rồi, hãy uội đi đi!”. Đường Mạc lại nói: “Muội đi đâu?”. Đường Duyệt ngẩng đầu, chỉ vào người phu xe ngựa, nói: “Đi tìm phụ thân muội”. Đường Mạc lạnh lùng đáp: “Ồ đó không có gì cả”. Đường Duyệt không tin, nhìn kỹ lại một lần, người phu xe ngựa đang đứng đó cười với nàng, không biết từ lúc nào đã hóa thành hơi sương bay đi mất. Đường Duyệt quỳ ngất người trên mặt đất, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đường Mạc nói: “Muội không có

phụ thân”. Đường Duyệt lắc đầu nói: “Không, muội có phụ thân”. Đường Mạc nói: “Ông ấy đã chết từ lâu rồi!”. Đường Duyệt nói: “Ông ấy vừa mới đứng ở kia”. Đường Mạc nói: “Ông ấy đi rồi”. Đường Duyệt hỏi: “Đại ca, ông ấy đi đâu? Muội đi tìm ông ấy”. Đường Mạc lạnh lùng cười, đáp: “ Trên đời này muội không gặp được ông ấy đâu”. Đường Duyệt đứng dậy, chăm chú nhìn vào khoảng không không một bóng người. Đường Mạc bước đến kéo tay nàng: “Đi thôi”. Đường Duyệt vùng vằng giật tay ra: “Muội không đi đâu cả, muội phải đợi phụ thân”. Đường Mạc lại một lần nữa nắm chặt nàng, hét lên: “Muội hãy tỉnh lại đi!”.

Nhìn thấy bóng người phu xe, trong lòng Đường Duyệt bỗng dâng lên một sự vui mừng khôn tả. Bất luận đó là cái gì đi chăng nữa, là ảo giác cũng được, chỉ cần có thể đưa nàng đi, bất luận đi đâu, đến địa ngục cũng được, chỉ cần giúp nàng thoát khỏi nơi này, đến một nơi nào đó không phải đối mặt với mẫu thân nàng, không phải đối mặt với Thương đại ca, nàng đều cảm thấy đó là sự giải thoát. Nàng muốn từ bỏ tất cả, không cần yêu thương, không phải hận thù, chỉ có một mình nàng ra đi, như thế có được không, làm như vậy... cũng không được sao?

Nghĩ đến đó, đôi bàn tay sắt thép đang đặt trên vai nàng đột nhiên biến mất. Đường Duyệt ngẩng đầu nhìn, lại thấy hình bóng của Đường Mạc dần dần mờ đi. Trên thế gian rộng lớn này dường như chỉ có mình nàng mà thôi. Lòng nàng buồn bã đau thương, hét lên: “Đại ca”. Nhưng hình bóng của Đường Mạc đã không còn thấy đâu nữa, mặt đất dưới chân Đường Duyệt bỗng nhiên rung chuyển, toàn thân nàng dường như không chống đỡ nổi, dường như sắp rơi xuống vực thẳm đen tối...

Đường Duyệt hét lớn, đột nhiên tỉnh lại.

Người ngồi bên cạnh giường nàng lại là Đường Mạc, người nàng vừa gặp trong mơ. Chỉ có điều nàng gọi chàng, chàng dường như không nghe thấy. Nàng nhìn Đường Mạc chăm chăm, không biết rốt cuộc là mộng hay là thực.

“Không phải đã nói là sẽ ổn hay sao, sao ngược đến như vậy?” Đường Mạc chau mày.

“Đường thí chủ yên tâm. Lão nạp nói sẽ ổn, nhất định sẽ ổn”. Bên chiếc bàn cách đó không xa, có một vị hòa thượng.

Thấy Đường Duyệt nhìn mình, lão hòa thượng chấp tay hành lễ: “Nữ thí chủ cuối cùng đã tỉnh lại”.

“Tiểu Duyệt, muội nên cảm tạ Cửu Niệm đại sư. Nếu như không có đại sư, sẽ không có ai cứu được muội đâu”, Đường Mạc nói.

Đường Duyệt ngạc nhiên, mở to mắt nhìn vị hòa thượng, thấy lông mày và râu của ông ấy đều đã bạc trắng, khuôn mặt rất hiền từ. Biết được đây là vị ân nhân đã cứu mình, nàng cất lời: “Đa tạ Cửu Niệm đại sư!”. Câu nói vừa thốt ra, nàng mới phát hiện giọng mình khàn khàn, yếu ớt, không chút sức lực.

Cửu Niệm xua tay nói: “Không cần phải tạ ơn, không cần phải tạ ơn. Hai đồ đệ của lão nạp đã mời tới, thấy được cô nương vẫn còn có thể cứu được, Cửu Niệm ta chẳng qua là thuận theo ý trời mà thực hiện thôi”.

Đường Duyệt nghi hoặc nhìn Đường Mạc, Đường Mạc nói: “Thương huynh là đồ đệ tục gia của Cửu Niệm đại sư”.

Đường Duyệt gật đầu, nhưng vẫn không hiểu: “Nhưng rõ ràng đại sư vừa nói là hai người?”.

Cửu Niệm đại sư cười nói: “Mộ Dung Tiểu Vũ cũng là đồ đệ của lão nạp”.

Mộ Dung Tiểu Vũ ư? Mộ Dung Tiểu Vũ của Mộ Dung thế gia ư? Đường Duyệt nhớ đến câu Mộ Dung Mai Kiến từng nói. Nàng càng khó hiểu hơn, Mộ Dung Tiểu Vũ trước giờ chưa từng lộ diện, không thân thích với nàng, tại sao cũng đi cứu Cửu Niệm giúp nàng? Nhưng vết thương cũ của nàng chưa khỏi, chỉ cần suy nghĩ một chút, liền cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Cửu Niệm đại sư nói: “Nữ thí chủ không được làm bừa. Bị thương như thí chủ mà có thể sống lại là nhờ Phật Tổ đã rủ lòng thương đó. Nhưng không thể quá vội vàng, vẫn cần phải chữa trị đến nơi đến chốn”.

Đường Mạc nói: “Tiểu Duyệt, ý của đại sư là, lần này không chỉ có Thương huynh vượt ngàn dặm trùng khơi đi tìm Cửu Niệm đại sư. Ngay cả Mộ Dung công tử cũng đã tặng rất nhiều loại thuốc quý hiếm trị

thương của Mộ Dung gia. Muội không được phụ ý tốt của mọi người, sau này không được hành động hồ đồ như vậy nữa!”.

Đường Duyệt gật đầu, Đường Mạc tiếp lời Cửu Niệm: “Đại sư đã cứu được tính mạng của tiểu muội, Đường Gia Bảo rất cảm kích. Tiểu Duyệt đã tỉnh lại, nhưng vẫn mong đại sư lưu lại Đường Gia Bảo vài ngày, để chúng tôi báo đáp ân tình này”.

Đường Duyệt bỗng nhiên nhớ ra tất cả những sự việc đã xảy ra ở trên núi ngày hôm đó. Nàng chợt nắm chặt tay Đường Mạc: “Đại ca!”.

Đường Mạc quay đầu nhìn nàng, giọng nói rất ấm áp: “Sao thế?”.

“Muội nhớ ra rồi... muội nhớ ra rồi... lúc đó..”. Trong lòng Đường Duyệt có hàng ngàn câu hỏi, nhưng không biết nên hỏi câu nào.

“Mọi người đều không sao, Tiểu Duyệt, không cần phải lo lắng”. Đường Mạc nắm lấy tay nàng, trên khuôn mặt cuối cùng cũng nở một nụ cười.

Đường Duyệt thở phào nhẹ nhõm: “Vây... chúng ta bây giờ đã trở về?”.

Đường Mạc ngạc nhiên hỏi: “Đến nhà của muội cũng không nhận ra sao? Đây là Đường Gia Bảo”.

“Đường Gia Bảo? Đại ca, muội bị thương bao lâu rồi?” Đường Duyệt kinh ngạc hỏi.

Đường Mạc trả lời: “Muội đã hôn mê hơn một tháng, vết thương của ta cũng đã khá hơn nhiều”. Câu nói này của chàng thực chất còn giấu một phần sự thật. Vết thương của chàng đã khá hơn một chút, nhưng vẫn chưa thể xuống giường đi lại được, nói gì đến việc ngồi ở đây. Những việc chàng làm ngày hôm nay đều là vì tấm chân tình một lòng lo lắng cho Đường Duyệt.

Cửu Niệm than một tiếng: “Đường thí chủ, người vẫn nên tự chăm sóc bảo vệ bản thân mình!”.

Trong ánh mắt của Đường Mạc ánh lên một sự cảm kích. Chàng sớm đã biết Cửu Niệm biết rõ sự tình, nhưng không nói cho Đường Duyệt biết, chàng nói: “Đại sư yên tâm, Tiểu Duyệt đã tỉnh lại. Ta cũng có thể yên tâm điều trị”.

“Muội hôn mê lâu như vậy sao? Tình hình trên núi lúc đó như thế nào, Thương đại ca có khỏe không?” Đường Duyệt liên tiếp hỏi.

Đường Mạc lạnh lùng nhìn nàng: “Muội không xem lại mình đi, bây giờ mặt trắng bệch trông giống hết một nữ quỷ, còn hỏi nhiều như vậy nữa. Hãy nghỉ ngơi cho khỏe đi đã, đợi muội khỏe lại rồi hãy nói”.

Đường Duyệt “ơ” lên một tiếng, có chút thất vọng, sờ soạng bên giường, đột nhiên hỏi: “Khuynh Thành đâu?”.

Đường Mạc chau mày. Cửu Niệm đứng dậy nói: “Đường thí chủ, lão nạp có đôi lời muốn nói với một mình nữ thí chủ”.

Đường Mạc thở dài đứng dậy, nhìn Đường Duyệt, sau đó bước ra ngoài.

16. Chương 16: Kẻ Thù

Đường Duyệt càng hoài nghi, không rõ họ đang giấu bí mật gì. Tại sao Khuynh Thành không ở bên cạnh nàng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Nữ thí chủ, Khuynh Thành vốn là một vũ khí chất chứa đầy oan nghiệt, vốn không nên tồn tại trên thế gian này. Lão nạp hy vọng, thí chủ đồng ý cho lão nạp hủy nó đi”.

Cửu Niệm nói: “Nữ thí chủ, Khuynh Thành đã nhuộm máu quá nhiều! Tà khí oan nghiệt quá nặng, oan khí nhiều vô kể. Chỉ sợ có một ngày nó sẽ xâm lấn linh hồn, khống chế thần trí thí chủ. Cuối cùng sẽ làm hại cả tính mạng thí chủ. Thí chủ còn muốn có nó chăng?”.

Đường Duyệt ngây người, Khuynh Thành là vật sở hữu duy nhất của nàng nhiều năm nay. Nàng không bao giờ nghĩ sẽ có một ngày Khuynh Thành rời xa nàng, càng chưa từng nghĩ tới việc nàng phải chủ động từ bỏ

thanh đao này. Không! Không phải là thanh đao này, không phải là người bạn duy nhất không rời bỏ nàng, nên nàng kiên quyết nói: “Đúng, bất luận có xảy ra chuyện gì, ta vẫn cần có nó”.

Cửu Niệm bước đến gần bên giường, Đường Duyệt nhìn thẳng vào mắt ông. Trong mắt nàng ánh lên ngọn lửa kỳ lạ. Đó là một sự cố chấp đáng sợ, dù chết cũng không chịu quay đầu lại, quyết không vì bất cứ lý do gì mà thay đổi.

Khuôn mặt nàng trắng bệch, nhưng lại có vẻ đẹp khiến người khác kinh ngạc. Nét mặt của Cửu Niệm đại sự chợt thay đổi. Đường như ông nhận ra một việc khó tin nào đó, thất thanh kêu lên: “Thí chủ!”.

“Đại sư, ngài làm sao thế?” Nàng giơ tay ra, muốn đỡ vị hòa thượng dường như sắp ngã xuống đất.

Cửu Niệm lùi về sau mấy bước, khuôn mặt dường như đã bình tĩnh lại. Nhưng tay ông vẫn run run, ông bình tĩnh nói: “Không, nữ thí chủ quyết không thể giống người đó được!”.

Đường Duyệt hoài nghi nhìn ông. Cửu Niệm lẩm bẩm: “Nhưng đôi lông mày đó, cặp mắt đó, nét mặt đó... sao giống nhau đến vậy...” Ông lắc đầu không ngừng, dường như muốn đẩy một suy nghĩ đáng sợ ra khỏi đầu mình.

“Đại sư?” Đường Duyệt vốn đang dựa người vào giường liền lập tức xuống giường.

“A di đà phật”. Cửu Niệm niệm một câu phật hiệu, dường như đã bình tĩnh trở lại: “Nữ thí chủ, lão nạp vọng ngôn, xin thí chủ thứ lỗi”. Tay của ông đã đỡ lấy Đường Duyệt, đợi nàng nằm xuống rồi mới nói: “Lão nạp không sao, đa tạ nữ thí chủ đã quan tâm”.

Đường Duyệt bán tín bán nghi nhìn ông, nhưng không hỏi nữa lời. Vì nàng biết, trong lòng mỗi người chắc chắn đều có một bí mật không muốn cho người khác biết. Nếu như đối phương muốn nói, tự nhiên sẽ nói, nếu không, thì có miễn cưỡng cũng vô ích.

Cửu Niệm đứng chôn chân tại chỗ, trầm lặng hồi lâu, rồi thở dài một tiếng. Ông rút từ trong tay áo cà sa rộng ra một vật, nhẹ nhàng đặt xuống bên chiếc gối của Đường Duyệt: “Nữ thí chủ, vật trở về nguyên chủ, hy vọng thí chủ biết tự chăm sóc mình”.

Đường Duyệt sờ vào Khuynh Thành. Nàng cảm nhận được sự sắc nhọn lạnh lùng của thanh đao. Tất cả mọi người đều nói Khuynh Thành là một vật không tốt lành. Nhưng như vậy thì đã sao, nàng không phải cũng là người không được người khác đón nhận đó sao? Không có ai bên cạnh quan tâm nàng, nàng chỉ muốn có Khuynh Thành là đủ. Nàng ngẩng đầu, nhìn vị hòa thượng bước ra khỏi phòng.

“Sư phụ!” Giọng nói của một nam nhân từ bên ngoài vang lên.

Đường Duyệt sờ vào thanh đao Khuynh Thành, nhẹ nhàng ôm lấy nó vào lòng, cất nó vào trong ngực. Đột nhiên nàng cảm thấy một sự lạnh lẽo lan tỏa toàn thân.

Thương Dung đẩy cửa bước vào. Không hiểu sao Đường Duyệt cảm thấy mắt mình cay cay. Nhưng tất cả những gì nàng có thể làm là kéo tấm chăn lên, nhằm che đi những giọt nước mắt đang trào ra. Nàng làm ra vẻ không có chuyện gì, nói: “Thương đại ca”.

Thương Dung bước tới bên cạnh nàng, theo thói quen, chàng giơ tay muốn vuốt mái tóc nàng. Đôi bàn tay đã giơ lên nửa chừng nhưng không hiểu sao lại hạ xuống. Chàng cười miễn cưỡng: “Muội khỏe lại rồi...”, sau đó không nói được lời nào nữa.

Đường Duyệt nhìn cánh cửa đang chắn những tia nắng mặt trời, nói: “Vâng, muội đã khỏe lên nhiều rồi”. Đường như khó có thể chịu đựng không khí miễn cưỡng này hơn nữa, nàng nói: “Thương đại ca, huynh đến không đúng lúc rồi, Cửu Niệm đại sư vừa rời khỏi đây”.

“Huynh biết...” Thương Dung cười, nụ cười đầy gượng gạo.

Thấy vậy, tim Đường Duyệt đau nhói, nhưng nàng vẫn lấy hết dũng khí nói: “Thương đại ca, thực ra huynh không cần phải làm như thế này. Muội sớm đã biết, huynh chưa từng... giống như đại ca muội. Từ nay về sau, muội sẽ không bao giờ làm những việc như vậy nữa, huynh không cần phải lo lắng”.

Nàng cúi thấp đầu, sợ bị Thương Dung phát hiện ra mắt nàng đã ướt đầm, nước mắt chực trào ra. Nàng không muốn khóc trước mặt chàng, càng không muốn làm chàng khó xử. Cho nên nàng vẫn cố gắng kìm nén.

Thương Dung không nói gì, đứng chôn chân tại chỗ, lặng lẽ nhìn nàng. Hai người không nói một lời nào. Thời gian dường như trôi qua rất lâu, rất lâu. Mãi sau Đường Duyệt mới cất tiếng: “Thương đại ca, muội vẫn còn nhớ lần đầu tiên gặp huynh, muội ngồi trên một cái cây cao, nhìn xe ngựa chạy qua, trong lòng thầm nghĩ tại sao mọi người đều đến chúc mừng Tiểu Bảo, nhưng không có ai quan tâm đến muội. Trong lòng muội thậm chí đã nghĩ, nếu như không có Tiểu Bảo, nếu như không có Đường Gia Bảo, nếu như phụ thân muội không chết, thì thật là tốt biết bao...” Đường Duyệt tiếp tục nói: “Nhưng, sau đó xe ngựa đã dừng lại, huynh bước tới nói chuyện với muội. Hỏi muội có thể hái cho huynh một bông hoa anh đào không. Muội liền nghĩ, người này thật tuấn tú, nhưng cũng rất kỳ lạ... Sau đó, huynh đã tặng muội rất nhiều thứ mà nữ nhi thích, muội liền cho rằng, trên thế gian này coi như đã có một người xem muội là một nữ nhi. Huynh không biết lúc đó trong lòng muội cảm kích huynh như thế nào đâu...”

“Muội đừng nói nữa!” Thương Dung đột nhiên cương quyết nói, ngăn những lời của Đường Duyệt lại. Chàng không dám nghe tiếp, nhưng giọng điệu cương quyết, lạnh lùng của chàng khiến Đường Duyệt hiểu nhầm là chàng ghét những câu nói đó.

Nước mắt Đường Duyệt đã tràn đầy khóe mắt: “Xin lỗi, muội... muội không nên nói những lời vô nghĩa như vậy”.

Thương Dung thở dài, cố gắng lấy lại bình tĩnh, nói: “Tiểu Duyệt, muội không sao thì tốt rồi! Lần này may mà muội đã kịp thời báo tin. Nếu không sẽ có rất nhiều người chết”.

Đường Duyệt khẽ cười, nói: “Muội không tốt như huynh nói đâu. Lúc đó muội chỉ hy vọng, không phụ sự ủy thác của bằng hữu, không muốn đại ca phải chết. Muội thực sự... không hề nghĩ đến những người khác”.

Thương Dung không dám đối diện trực tiếp với những cảm xúc của nàng. Chàng ép buộc mình nói: “Muội biết không? Trong võ lâm có rất nhiều người nhắc đến đại nghĩa của muội, đến Đường phu nhân lần này cũng thấy rất vui”.

Trên mặt Đường Duyệt không hề biểu lộ sự vui mừng. Dường như nàng không hề để ý đến những lời Thương Dung nói, nàng hồ hững nói: “Vậy sao?”.

Thương Dung nói: “Đúng vậy, mẫu thân muội còn đến thăm muội, chỉ là lúc đó muội không biết thôi”.

Khóe môi Đường Duyệt lại nở một nụ cười kỳ lạ: “Đó có lẽ... là do bà ấy bây giờ còn cần đến muội thôi”.

Thương Dung nói: “Ta nghe nói, người của hai gia tộc Nam Cung, Thượng Quan và một số môn phái khác đã tìm đến để kết thân. Chỉ đợi muội tỉnh lại, có thể đi xem xem, tất... có người muội thích”.

Giọng Đường Duyệt lạnh lùng: “Thương đại ca, nếu như huynh đã nói xong, có thể đi ra ngoài được không? Muội muốn nghỉ một lát”.

Thương Dung chưa từng nhìn thấy bộ dạng lạnh lùng của Đường Duyệt như vậy, chàng nhất thời không kịp định thần lại được. Lời nói lạnh lùng, vô tình, giống như một gáo nước lạnh giội từ đầu xuống đến chân chàng.

Lần đầu tiên chàng được trải nghiệm cảm giác bị Đường Duyệt lạnh nhạt là như thế nào. Xưa nay chàng vẫn biết, đối với Tô Mộng Châm, đối với những người Đường Duyệt không hề để ý tới, nàng đều đối xử lạnh lùng như vậy, không bao giờ nở một nụ cười thân thiện. Nhưng chàng chưa từng nghĩ, có một ngày, Đường Duyệt cũng sẽ nói với chàng những câu nói đó.

Thương Dung phát hiện ra, chàng hoàn toàn không thể chịu đựng thái độ đó của nàng. Đường Duyệt có thể đối xử với những người khác như vậy, nhưng sao có thể đối xử với chàng như thế? Cho nên, chàng lập tức nói tiếp, thậm chí chưa kịp suy nghĩ và có phần vội vàng: “Xin lỗi, Tiểu Duyệt, là huynh sai rồi, huynh không nên nói với muội những lời đó...”

Đường Duyệt dịu dàng trở lại, nàng than một tiếng: “Không, người nói xin lỗi phải là muội mới đúng. Muội đã làm khó cho Thương đại ca”.

Thương Dung nhận ra mình đã quá tùy tiện. Rõ ràng là không thể chấp nhận, nhưng vẫn trăm phương nghìn kế muốn có được sự quan tâm, chú ý của nàng.

“Thương đại ca, muội...” Đường Duyệt chưa nói hết câu, nhưng bị một người chặn lại.

“Đường cô nương, nàng dường như quên mất phải tạ một người”. Bên ngoài cửa, một nam nhân đột nhiên bước vào. Đôi mắt chứa đầy tình cảm, trên môi nở một nụ cười. Tô Mộng Chầm... Đường Duyệt nhìn hắn, chau mày. Từ lúc bắt đầu tỉnh lại, nàng đã nhất thời bỏ qua tình tiết đó, chỉ vì nàng biết, lúc đó, người bắt chấp tất cả ôm lấy nàng chính là Tô Mộng Chầm, không sai.

Tô Mộng Chầm cười cười nhìn hai người họ, trong lòng hỗn loạn. Vừa rồi đứng ngoài cửa, hắn đã nhìn thấy cảnh hai người họ gặp nhau. Đường Duyệt thích Thương Dung, hắn đã sớm biết được điều này. Chỉ là khi tận mắt nhìn thấy không khí ấm áp giữa họ, dường như không cho phép bất cứ người nào chen chân phá vỡ, Tô Mộng Chầm bỗng cảm thấy khó chịu khôn tả. Hai người ấy dường như có một thế giới riêng, bất luận hắn có làm gì cũng không thể chen chân vào được.

Lần đầu tiên hắn cảm thấy ghét Thương Dung đến vậy. Hắn lẽ mờ nhận ra, trong lòng Đường Duyệt, Thương Dung là một bóng hình in vào tim nàng rất sâu, rất nặng. Sâu nặng tới mức chỉ cần Thương Dung nói một câu thôi cũng có thể làm cho nàng khóc hoặc cười.

Hắn có thể làm cho Thương Dung biến mất trên thế gian này. Nhưng có thể làm chàng ấy biến mất trong lòng Đường Duyệt được không? Dù cho Thương Dung chết nghìn lần, vạn lần thì cũng chỉ khiến cho nàng thêm nhớ thêm thương chàng mà thôi.

“Lẽ nào nàng đã quên người ôm lấy nàng chính là ta sao?” Khuôn mặt Tô Mộng Chầm khi cười càng hiện từ bao nhiêu thì lại thể hiện ác ý bấy nhiêu. Hắn bước đến bên giường, đặt tay lên trán Đường Duyệt: “Cuối cùng cũng đã hết nóng rồi. Hơn nửa tháng nay, nàng sốt liên miên, đã mấy lần suýt mất mạng, làm ta lo quá”.

Hắn dường như không biết xấu hổ, nói nửa giả nửa thật. Nàng sốt là việc có thật, nhưng hắn mượn cơ hội công kích cũng là có thật. Hắn biết rõ Thương Dung vì đi tìm hòa thượng Cửu Niệm nên không thể ở bên cạnh Đường Duyệt. Thực chất, lấy cớ Đường Duyệt bị thương, Tô Mộng Chầm có thể chữa trị, nhưng không có cách nào đoán được rốt cuộc tới lúc nào nàng mới có thể hồi phục lại. So với chân khí chính thống của Cửu Niệm hòa thượng, võ công của Tô Mộng Chầm thuộc phái âm nhu, không thích hợp để xua đuổi hàn khí trong cơ thể nàng, cho nên hắn mới không dám ra tay chữa trị cho nàng.

Thương Dung ra khỏi phòng của Đường Duyệt, bèn đi đến phòng của Cửu Niệm đại sư. Để thuận tiện cho việc chữa trị, Cửu Niệm đại sư đã được sắp xếp ở Khiên Cơ Viên, nơi gần phòng của Đường Duyệt nhất. Thương Dung đi một mạch đến cửa phòng đại sư, giơ tay gõ cửa. Nhưng đột nhiên chàng dừng lại một lúc, rồi buông tay, quay người định bước đi.

“Đã đến đây rồi thì hãy vào đi!” Một giọng già nua từ trong phòng vọng ra.

Thương Dung do dự một lát, rồi đẩy cửa bước vào. Nơi đây vốn là một phòng khách được bài trí rất trang trọng. sau khi Cửu Niệm đại sư đến, Đường Gia Bảo muốn bố trí một thiền thất cho ông, nhưng Cửu Niệm ngăn lại. Ông nói, ông là hòa thượng, ở bất cứ nơi đâu cũng đều là hòa thượng, hà tất phải lãng phí tiền bạc bố trí lại?

Trong phòng có một chiếc giường, một chiếc bàn và một chiếc ghế. Nhưng Cửu Niệm đại sư lại ngồi trên một mảnh bồ hương đặt trên mặt đất. Thương Dung bước vào, ngồi xuống mảnh bồ hương đối diện với Cửu Niệm đại sư.

“Sư phụ, con đến rồi!” Chàng khẽ nói.

“Lão nạp thấy rồi”. Cửu Niệm đại sư mở to mắt, trên khuôn mặt phúc hậu nở một nụ cười. Trong mắt đại sư, Thương Dung vẫn là một đứa trẻ mới lên tám tuổi đang theo ông học võ công.

Cửu Niệm chăm chú quan sát Thương Dung, nói: “Con có tâm sự phải không?”

Trong lòng Thương Dung, Cửu Niệm đại sư tuy chỉ là sư phụ, nhưng thực ra cũng quan trọng giống như phụ thân của chàng, cho nên chàng nói: “Sư phụ, gần đây có một việc luôn làm con phiền lòng”.

“Không thể giải quyết được?” Cửu Niệm đại sư hỏi.

Thương Dung đáp: “Không thể”.

Cửu Niệm hỏi: “Không thể buông xuôi?”.

Trong giọng nói của Thương Dung có một sự cô độc không nói thành lời, chàng đáp: “Không thể”.

Cửu Niệm im lặng một lát rồi hỏi: “Cũng không thể quên được?”.

Thương Dung im lặng một lát: “Đệ tử không thể”.

“Không thể, hay không muốn?”

“Là không thể, cũng là không muốn”.

“Vậy thì lão nạp cũng bất lực”.

Thương Dung vội đáp: “Nhưng người là sư phụ của con”.

Cửu Niệm nói: “Lão nạp chỉ là tăng nhân, không phải là Phật Tổ”.

Thương Dung đáp: “Sư phụ, đệ tử muốn hỏi người một điều. Làm sao mới có thể thực lòng đối đãi tốt với một người? Để cho người đó sau hạnh phúc ngắn ngủi là một đời đau khổ, hay là để người đó đau khổ nhất thời nhưng có thể tránh được những oán hận trong tương lai?”.

Cửu Niệm nhắm mắt nói: “Con nghĩ thế nào?”.

Thương Dung than một tiếng thật dài, trả lời rằng: “Con luôn cho rằng, muốn đối tốt với một người thì chỉ cần luôn đứng sau nghĩ cho người đó. Mặc dù khiến cho người đó nhất thời đau khổ, nhưng có thể tránh khỏi mọi phiền muộn trong tương lai”.

Cửu Niệm đáp: “Nếu đã như vậy, hà tất phải hỏi lão nạp?”.

Thương Dung nhắm mắt lại một lát, rồi nói: “Nhưng con phát hiện ra, sự đau khổ nhất thời đó người bình thường cũng khó có thể chịu đựng được”.

Cửu Niệm nói: “Là đau khổ của người đó, hay là đau khổ của con?”.

“Con... con không biết”.

“Đúng như lời nói đó, con đã bắt đầu hoài nghi quyết định của bản thân mình rồi. Làm thế nào có thể thực hiện triệt để được?”.

“Vâng, hiện giờ con đang hoài nghi về quyết định của mình. Nhưng... sư phụ, nếu như con thay đổi cách làm của mình, thì trong tương lai sẽ có một ngày người đó cảm thấy hối hận, lúc đó làm cách nào mới có thể cứu vãn?”.

“Người đó có hối hận hay không là việc của người đó, có liên quan gì tới con?”

Thương Dung ngây người: “Nhưng con hy vọng cả cuộc đời người đó sẽ hạnh phúc, không muốn sau này người đó phải hối hận”.

Cửu Niệm cười rằng: “Sau này như thế nào cũng chưa thể biết trước được. nhưng đến hôm nay thì con đã thấy hối hận rồi”.

“Mặc dù con hối hận, nhưng cũng không thể để cho người đó sau này gặp bất hạnh”.

“Sư phụ tu hành bao năm nay vẫn còn chưa hiểu được, lẽ nào con đã có thể biết được thiên cơ?”.

Thương Dung đỏ mặt nói: “Đệ tử vọng ngôn, mong sư phụ thứ lỗi!”.

Cửu Niệm cười: “Tất cả mọi việc đều có số cả. câu này đích thực lão nạp đã dạy con. Nhưng còn một câu, con cũng không bao giờ được quên”.

Thương Dung hỏi: “Câu gì vậy ạ?”.

Cửu Niệm đáp: “So với việc hối hận về quá khứ, ưu phiền vì ngày mai, chi bằng sống tốt ngày hôm nay”.

Thương Dung than rằng: “Sư phụ dạy bảo, đệ tử không dám quên. Chẳng qua, biết rõ số mệnh không thể thay đổi, còn phải đi theo vết xe đổ sao?”.

Cửu Niệm đáp: “Việc này con không có cách nào giải quyết, chẳng qua do trái tim con đã đóng lại không có cách nào mở ra. Lão nạp không giúp gì được cho con”.

Thương Dung chán nản nói: “Chính là do đệ tử không có cách giải quyết, mới đến thỉnh giáo sư phụ”.

Cửu Niệm nói: “Người có thể nắm chắc vận mệnh chính là bản thân con. Con không có cách nào giải quyết. Lão nạp chỉ là người ở bên cạnh con, sao có thể giải quyết giúp con”.

Thương Dung nói: “Đệ tử biết tất cả mọi việc không thể dựa vào người bên cạnh. Nhưng đệ tử sợ sẽ làm sai”.

Cửu Niệm than một tiếng: “Con thật là ngốc, một chữ tình, làm sao có thể hỏi một người xuất gia như lão nạp”.

Thương Dung vốn cho rằng Cửu Niệm sẽ không biết. Nhưng chàng chưa từng nghĩ điều này có thể dễ dàng nhìn thấu như vậy. Khuôn mặt chàng bỗng nhiên đỏ bừng rồi trắng bệch ra, dường như rất lúng túng.

Cửu Niệm nói: “Vị tiểu thư Đường gia thực sự là một cô nương tốt”.

Thương Dung ngậy người nói: “Sư phụ, con...”

Cửu Niệm tiếp tục nói: “Có thể con cũng biết, sư đệ của con cũng từng đến cầu xin lão nạp cứu tính mạng cho vị Đường cô nương đó”.

Thương Dung ngậy người, hỏi: “Mộ Dung cũng đến tìm sư phụ ư?”.

Cửu Niệm đáp: “Đúng, nó cũng đến. Mặc dù lão nạp không biết hai người họ có duyên phận gì, nhưng thiết nghĩ sẽ có một sự liên quan mật thiết đến nhau. Bằng không với tính cách của nó, sẽ không bao giờ vì một người không hề quen biết mà đi cầu cứu lão nạp”.

Thương Dung cho rằng Mộ Dung Tiểu Vũ cảm kích Đường Duyệt vì đã đánh bại Mộ Dung Mai Kiếm trong đại hội kiếm pháp. Chàng hỏi: “Sư phụ, vết thương của Tiểu Duyệt, đúng là có thể hồi phục như lúc ban đầu sao?”

Cửu Niệm đáp: “Ít nhất cũng phải ba tháng, nhiều thì nửa năm, cô nương ấy mới hoàn toàn hồi phục”.

Thương Dung liền an tâm, nhưng thấy thần sắc trên mặt của Cửu Niệm có chút lặng lẽ, không kìm được chàng lại hỏi: “Sư phụ, người có việc gì muốn nói?”.

Cửu Niệm đáp: “Lão nạp luôn muốn hỏi con, vị đường cô nương đó năm nay bao nhiêu tuổi?”.

Thương Dung đáp: “Năm nay nàng ấy tròn mười bảy”.

Cửu Niệm nhắc đi nhắc lại mấy lần từ “mười bảy”, dường như đang suy nghĩ một điều gì đó.

Thương Dung hỏi: “Sư phụ, sao thế ạ?”.

Cửu Niệm đáp: “Lão nạp thấy dung mạo của đường cô nương đó rất quen”.

Thương Dung cười đáp: “Sư phụ, có phải giống với người ở trong bức tranh treo trong thiền phòng của người không?”.

Cửu Niệm hỏi: “Xem ra con đã sớm biết?”.

Thương Dung đáp: “Vâng, đệ tử đã sớm nhận ra. Thực sự đệ tử có một điều không hiểu, nhưng không dám hỏi”.

Trên mặt Cửu Niệm khẽ nở một nụ cười: “Có phải con muốn biết, người trong bức tranh đó rốt cuộc là ai?”.

Thương Dung gật đầu. Cửu Niệm than một tiếng, quay ra hỏi: “Thương Dung, con thấy võ công của lão nạp như thế nào?”.

Thương Dung đáp: “Võ công của sư phụ rất cao cường, rất hiếm thấy”.

Cửu Niệm lắc đầu: “Lão nạp cũng đã từng cho rằng như vậy, nhưng sự thực lại không phải vậy. Lão nạp mặc dù là người xuất gia, nhưng luôn luôn bị ám ảnh bởi võ công. Cũng từng cho rằng võ công của mình có thể độc bộ thiên hạ. Nhưng nhiều năm trước, lão nạp không những bị đánh bại bởi một người, mà còn bị mất đi một nửa võ công, suýt nữa bị chết dưới tay đối phương”.

Thương Dung thấy được sự mất mát hiện trên khuôn mặt Cửu Niệm, bèn chăm chú lắng nghe, không dám ngắt lời, càng không dám lên tiếng thúc giục.

Sau một hồi lâu, Cửu Niệm mới nói tiếp: “Người này không những là đối thủ lớn nhất thuở bình sinh của ta mà còn là người duy nhất khiến cho lão nạp kính phục”.

Thương Dung hỏi: “Sư phụ kính phục ông ấy ư?”.

Cửu Niệm cười đáp: “Đúng, lão nạp rất kính trọng ông ấy. Vì một người có thể luyện võ công đến trình độ đó, nhất định phải có nghị lực và lòng kiên trì phi thường”.

“Lẽ nào đó chính là người trong bức tranh đó?”.

“Đúng”.

“Ông ấy là người như thế nào?”.

“Ông ấy... chính là giáo chủ Bái Nguyệt Giáo, Hiên Viên Lăng Nhật”.

Thương Dung rất đổi kinh ngạc: “Hiên Viên Lăng Nhật?”.

Cửu Niệm đáp: “Đúng, lão nạp treo bức tranh vị thí chủ đó trong thiền phòng, chính là để ngày ngày, giờ giờ nhắc nhở bản thân mình rằng, trên đời còn có nhiều người hơn mình, ngoài vùng trời mình thấy còn có vùng trời rộng lớn hơn nữa, việc tu hành vĩnh viễn không có điểm tận cùng”.

“Vậy sau này sư phụ còn gặp lại ông ấy không?”.

“Lão nạp vốn nghĩ sẽ phải quyết đấu với ông ấy một lần nữa. Nhưng đáng tiếc, bao nhiêu năm như vậy, lão nạp vẫn chưa gặp lại ông ấy”.

“Đệ tử nghe qua, mấy năm gần đây vị giáo chủ Bái Nguyệt Giáo này không quan tâm đến tình hình thế sự nữa, mà chuyên tâm tu luyện”.

“Những việc làm của ông ấy, lão nạp cũng đã nghe thấy tất cả. Nhưng không ngờ, vị Đường cô nương đó lại có dung mạo giống ông ấy đến vậy. Thực sự không phải là một việc bình thường”.

Thương Dung im lặng một lúc, đột nhiên nói: “Sư phụ, Đường Duyệt không phải nhi nữ thân sinh của Đường Bảo Chủ”.

Cửu Niệm nói: “Không được ăn nói hồ đồ”.

Rồi ông than rằng: “Thực sự cô nương ấy có giống người đó hay không cũng không quan trọng”.

Thương Dung đáp: “Quan trọng hay không, nàng ấy phải tự mình phán đoán”.

Cửu Niệm cười, nụ cười mang một hàm ý sâu sắc: “Đúng, tất cả đều do cô nương ấy phán đoán”.

Thương Dung ngây người. Cuối cùng, hiểu rõ Cửu Niệm đại sư đang nói điều gì. Nhưng chàng vẫn hoài nghi, cuối cùng đành nói: “Nàng ấy tuổi còn trẻ, đệ tử sợ suy nghĩ không được chín chắn”.

Cửu Niệm nói: “Tất cả những gì con vừa nói vốn mâu thuẫn với nhau. Tại sao tất cả chủ ý đều là của con. Con chưa từng hỏi qua ý kiến của cô nương ấy”.

Đúng vậy, chàng biết để Đường Duyệt tự quyết định là tốt nhất. Nhưng tại sao không dám giao quyền quyết định vào tay nàng? Trong phòng trở nên tĩnh lặng, hai người dường như đang suy nghĩ, không ai lên tiếng phá vỡ sự im lặng này.

Còn bên phòng của Đường Duyệt, sau khi Thương Dung đi, lại có một bầu không khí khác.

Đường Duyệt nhìn Tô Mộng Chấm đang dương dương tự đắc trước mặt, lạnh lùng nói: “Người đến đây làm gì?”.

Tô Mộng Chầm ngạc nhiên hỏi: “Ai dạy nàng nói với ân nhân cứu mạng mình những lời này thế?”

Đường Duyệt nhớ lại khung cảnh vụ nổ, bèn mím chặt môi, không nói một lời nào. Tô Mộng Chầm ngồi xuống bên cạnh, rất hài lòng: “Như vậy mới đúng là một đứa trẻ ngoan”.

Đường Duyệt không thèm nhìn hắn, dứt khoát quay đầu vào trong. Tô Mộng Chầm cười vang, không thèm để ý, nói: “Đường như bất luận ta có làm điều gì, đều rất khó khiến cho nàng động lòng”.

Đường Duyệt vẫn không nói gì. Tô Mộng Chầm cười: “Nàng có thể không nhìn ta, không nghe ta nói, không nhớ ta. Nhưng nàng không thể ngăn cản được ta nhìn nàng, nghe nàng nói, cũng không thể ngăn được ta nhớ nàng”.

Đường Duyệt quay đầu lại, chầm chầm nhìn hắn rồi chầm chậm nói: “Ta tin rằng ngươi cũng nói với Tổng tỷ tỷ như vậy”.

Tô Mộng Chầm lộ ra một vẻ đau buồn, nói: “Nàng có thể đừng nhắc tới nàng ấy được không?”

“Tại sao ta không được nhắc tới tỷ ấy? Ngươi không cảm thấy, giữa ta và ngươi, ngoài tỷ ấy ra không có gì để nói sao?”

“Vì nàng ấy nên nàng mới oán hận ta?”

“Ta không hận ngươi”.

Tô Mộng Chầm nghiêng răng nói: “Nàng không hận ta, sao lại thờ ơ với ta?”. Thấy Đường Duyệt không có phản ứng gì, hắn nói tiếp: “Từ trước tới giờ chưa có người con gái nào đối với ta như thế. Huống hồ, nàng vẫn là một tiểu nha đầu chưa hiểu chuyện”.

Đường Duyệt lạnh lùng đáp: “Ta đúng là không hiểu chuyện, ta mãi mãi không hiểu chuyện gì. Sao lại có người yêu được một kẻ lòng dạ sói như ngươi chứ!”

Trong lòng Tô Mộng Chầm dâng lên một sự phẫn nộ mơ hồ: “Thì ra nàng luôn xem ta là con người như vậy”.

Đường Duyệt nói: “Đúng, ta luôn xem ngươi là người như vậy”.

Tô Mộng Chầm chậm rãi nói: “Bất luận ta làm việc gì, cách nhìn của nàng cũng không hề thay đổi? Cũng giống như nàng yêu Thương Dung, vĩnh viễn không bao giờ thay lòng?”.

Sắc mặt Đường Duyệt bỗng thay đổi, nàng nói: “Không liên quan đến ngươi”.

Tô Mộng Chầm bình tĩnh nói: “Nàng tin vào con mắt nhìn người của mình?”

Đường Duyệt đáp: “Có lẽ ngươi coi thường ta, nhưng ít nhất ta cũng nhận thức được ai thật lòng, ai giả tình giả nghĩa. Cho dù nam nhân trên thiên hạ này có chết hết, ta cũng không bao giờ thích ngươi”.

Con mắt của Tô Mộng Chầm trở nên lạnh lùng: “Ồ, nàng chắc chắn chứ?”.

Đường Duyệt nói như đinh đóng cột: “Cho dù thế gian có chuyển dời, ta cũng quyết không thay đổi”.

“Đường Duyệt, nàng không yêu ta, chẳng qua do nàng chưa nhìn nhận ta đúng đắn”.

Đường Duyệt chầm chầm nhìn Tô Mộng Chầm đang ở trước mặt. Nàng không nghi ngờ vẻ đẹp và thủ đoạn của hắn. Càng không phủ nhận sự mê hoặc kỳ lạ nơi hắn. Hắn có một dung mạo tuần tú, giao tiếp khéo léo, cái miệng có thể làm cho nữ nhi hồn xiêu phách lạc. Chỉ đáng tiếc, điều này không thể che giấu tâm địa lang sói của hắn. Hắn hành sự theo ý thích, mong muốn của hắn, không suy nghĩ đến cảm nhận của người khác. Hắn tàn nhẫn hiếu chiến, đối với nữ nhi không có giá trị lợi dụng, hắn có thể đá ngay lập tức. Đường Duyệt cười thầm, ngoại trừ nàng bị điên, hoặc quá ngốc, nếu không thì làm sao nàng có thể yêu một người như vậy?

“Bây giờ ta đang nhìn ngươi, nhưng ta không yêu ngươi. Tô Mộng Chầm, ta không biết rốt cuộc ngươi có mục đích gì. Nhưng ta quyết không tin vì ngươi thích ta nên mới đến gần ta. Người như ngươi cũng có thể thật lòng hay sao?”

Tô Mộng Chầm ngậy người một lúc rồi cười nói: “Cái nàng cần là tấm lòng chân thành của Thương Dung, không phải tấm chân tình của ta”.

“Không, tấm chân tình của bất kỳ ai ta cũng không dám mong muốn có được. ta không có phúc phận như vậy. Nhưng Tô Mộng Chầm, từ nay về sau, xin người hãy rời xa ta một chút, ta không có giá trị ưu đồ của người đâu”.

“Ồ, không có sao, sao nàng biết mình không có?” Tô Mộng Chầm cười lạnh lùng. “Giá trị lợi dụng của nàng còn cao gấp mấy lần so với vị Tổng tỷ tử kia”.

“Người đã thừa nhận, người quả nhiên muốn lợi dụng ta để đạt mục đích gì đó”.

Tô Mộng Chầm từ từ đến gần nàng, nhẹ nhàng gỡ bỏ kẹp tóc nàng xuống, khẽ nói: “Nếu như vậy thì sao? Nàng luôn cho rằng ta không thực lòng yêu nàng, cho nên phải quần lấy nàng”.

Đường Duyệt quay đầu né tránh: “Ta không dám nghĩ như vậy, nếu như đúng là bị một người như người yêu phải, có lẽ là sống không bằng chết”.

Tô Mộng Chầm cười vang buông mái tóc của nàng rồi đứng dậy, nhìn Đường Duyệt đang nằm. hần nói từng câu từng chữ: “Cứ chờ xem!”.

Sau khi Tô Mộng Chầm rời đi, Đường Duyệt không nằm nghỉ nữa. Nàng khoác thêm áo, nhẹ nhàng bước ra ngoài. Gió lạnh đang rít lên từng hồi, nàng không kìm nổi, toàn thân run lên. Nàng phát hiện ra, sức khỏe của mình vẫn chưa hồi phục đến độ có thể tự ra ngoài đi dạo. Nhưng nàng không thể đợi được nữa. Việc Tô Mộng Chầm ở Đường Gia Bảo, nàng hy vọng Tống Uyển Từ cũng có thể biết, đồng thời có thể phòng bị trước. Nàng vốn có thể nhờ Đường Mạc làm việc này, nhưng mặc dù đại ca không nói thì nàng cũng có thể nhận ra, tình hình của Đường Mạc cũng không mấy khả quan. Còn Thương Dung, nàng không muốn làm phiền chàng. Những người khác trong Đường Gia Bảo, nàng không tin tưởng.

Bình thường, chỉ nửa canh giờ nàng đã có thể đến ngôi nhà nhỏ đó. Nhưng Đường Duyệt đã đi hơn hai canh giờ. Tới lúc trèo lên được đỉnh núi, nàng đã toát hết mồ hôi. Nhưng nàng cảm thấy rất vui, vì chỉ một lát nữa nàng có thể gặp Tống tỷ tử. Trên thế gian này, ngoài Đường Mạc và Thương Dung còn có một người đối xử thật lòng với nàng. Tuy còn chưa đi đến cửa gian nhà nhỏ đó, nhưng nàng đã nghe thấy tiếng cãi nhau vọng tới. Đường Duyệt không muốn nghe trộm nên định quay đầu bước đi. Nhưng trong nháy mắt, nàng dừng lại, vì nàng nghe thấy giọng của một nam nhân nhắc tới tên mình.

“Rõ ràng nàng biết Đường Duyệt coi nàng là tỷ tử, vậy mà lại lợi dụng nàng ấy? Nàng nhần tâm vậy sao?”

“Muội không lợi dụng nàng ấy, chỉ ít muội không có ý định muốn hại nàng ấy”.

17. Chương 17: Lợi Dụng

Đường Duyệt nghe rất rõ. Đó là giọng nói của Đào Vân và Tống Uyển Từ.

“Nếu như không phải, tại sao nàng lại đưa cuốn sách đó cho nàng ấy? Nàng còn nói không phải vì lợi dụng nàng ấy sao?” Giọng Đào Vân đầy tức giận, Đường Duyệt đứng chôn chân tại chỗ.

“Tại sao huynh lại nhắc đi nhắc lại chuyện này? Trước đây không phải chúng ta đã nói rõ với nhau rồi hay sao. Chỉ cần muội đi với huynh, huynh sẽ quên hết chuyện này mà”.

“Uyển Tử, đó là vì muội nói sẽ cùng ta cao chạy xa bay. Nhưng muội có thực hiện lời hứa của mình đâu? Từ lúc biết Tô Mộng Chầm đã trở về, muội luôn trì hoãn ngày khởi hành. Ta cứ đợi rồi lại đợi. Muội nói cho ta biết trái tim muội có phải đã héo khô, không còn hình bóng người đó nữa hay không?”

“Muội đã từng nói, chỉ là muội đang đợi kết quả muội mong muốn”.

“Muội muốn kết quả như thế nào? Đợi Tô Mộng Chầm vì một âm mưu đáng buồn cười mà yêu Đường Duyệt? Hay là đợi Tô Mộng Chầm hối hận, đau khổ quỳ xuống dưới chân muội xin tha thứ. Hay bởi muội không quên tình cũ, muốn cùng hần “gương vỡ lại lành”?”

Một tiếng “choang” vang lên, trong phòng phát ra một âm thanh nghe chói tai.

Đường Duyệt không dám tin vào những gì mình vừa nghe thấy, cho đến lúc Đào Vân từ trong phòng xông ra. Chàng ngây người khi phát hiện Đường Duyệt đang đứng bên ngoài. Đào Vân vốn không sơ suất như vậy. Nhưng chàng không ngờ, trong lúc truyền tin ở đại hội kiểm pháp, Đường Duyệt bị thương nặng, đến bây giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh, vậy mà lúc này lại xuất hiện ở đây. Làn môi nàng nhợt nhạt không còn một giọt máu khiến lòng người lay động. Nàng xinh đẹp khiến cho người ta không dám nhìn trực diện. Nhưng thần thái, trái tim của nàng dường như đang bị người ta đâm từng nhát, từng nhát một. Bao trù lên tất cả sự tổn thương. Đào Vân không dám nhìn vào mắt nàng, cũng không dám quay đầu bỏ đi.

Tổng Uyển Từ cũng phát hiện ra có điều khác thường, liền hỏi lớn: “Đào Vân, huynh sao vậy?”

“Tổng tỷ tỷ... muội vốn... muội nói cho tỷ biết, Tô Mộng Chấn đang ở Đường Gia Bảo, tỷ hãy cẩn thận!” Đường Duyệt khẽ khàng nói. Không đợi Tổng Uyển Từ lên tiếng, Đường Duyệt vội vàng nói: “Xin lỗi, muội không nên tới nơi này”.

Tổng Uyển Từ lao ra ngoài, rất ngạc nhiên. Nàng có thể dựa vào cảm giác của mình để xác định chính xác vị trí của Đường Duyệt.

Nàng nắm chặt tay Đường Duyệt rồi nói: “Không, Tiểu Duyệt, hãy để ta giải thích với muội được không?”.

Đường Duyệt muốn thoát khỏi bàn tay của Tổng Uyển Từ. Nhưng Uyển Từ vẫn cố gắng giữ thật chặt. Đường Duyệt lạnh lùng đáp: “Tổng tỷ tỷ, buông muội ra”.

Tổng Uyển Từ khẩn thiết nói: “Muội đừng đi, ta xin muội. Tiểu Duyệt, chúng ta hãy nói chuyện một lát được không, muội hãy cho ta cơ hội để giải thích”.

Đường Duyệt nói: “Tổng tỷ tỷ, giữa chúng ta còn điều gì để nói nữa? Những điều vừa rồi muội đều nghe rất rõ, dụng ý thực sự của tỷ là như thế nào?”.

Trên mặt Tổng Uyển Từ hiện lên sự đau khổ: “Tiểu Duyệt, ta đã muốn nói với muội từ rất lâu rồi. Ta không nên giấu muội. Nhưng nếu như khi mới bắt đầu đã đi cầu xin muội, muội sẽ không giúp ta đúng không? Muội là một cô gái rất ngây thơ trong trắng, sao ta có thể nói tất cả với muội?”.

“Nếu như tỷ nói với muội, thì bất luận là tỷ cầu xin muội làm gì, muội đều sẽ làm. Nhưng tỷ không nói, khiến uội giống như một con ngốc thay tỷ trải bằng đường đi vậy. Tỷ luôn đi bên cạnh xem xét, có phải cảm thấy muội là một con ngốc, rất đáng buồn cười không?”.

“Ta thực sự đã nghĩ phải nói với muội, nhưng ta không làm được. Muội luôn luôn bình tĩnh, hiền dịu như vậy. Sao ta có thể đem những việc này làm vậy bấn muội?”.

“Cho nên tỷ mượn cớ nói vậy, khiến muội cho rằng trên đời này vẫn còn có người đối đãi với muội chân thành. Có thể nói tỷ tỷ là một bằng hữu tốt trong lòng muội hay không?”

“Ta có giấu muội, nhưng chưa từng nói một lời giả dối nào. Ta từ nhỏ không có phụ mẫu, càng không có huynh đệ tỷ muội. Năm năm nay, ta đã thực sự coi muội là muội muội của mình!”

“Không, xin tỷ... hãy buông muội ra”.

“Đợi một chút, Tiểu Duyệt, muội hãy quay đầu nhìn tỷ được không? Muội biết, đôi mắt của tỷ nhìn không rõ. Nếu như muội chạy đi rồi, tỷ cũng không thể tìm thấy muội. Cho nên, muội đừng đi! Tỷ biết mình sai rồi, muội hãy tha thứ cho tỷ!”

Đường Duyệt nhắm hờ mắt nói: “Muội vốn nghĩ nếu biết muội đến, Tổng tỷ tỷ nhất định sẽ rất vui mừng. Nhưng không ngờ, muội lại nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người. Tỷ nói uội biết đi, nếu như hôm nay muội không tới đây, rồi cuộc tỷ còn giấu muội đến bao giờ nữa?”.

Tổng Uyển Từ ngây người, rất khó đưa ra được một lời giải thích. Thực sự, nếu hôm nay Đường Duyệt không nghe thấy cuộc nói chuyện này, có lẽ cả đời này nàng vẫn sẽ giấu Đường Duyệt, vẫn nhận sự quan tâm, kính trọng của Đường Duyệt.

Đường Duyệt nói: “Tỷ có biết không, suýt nữa muội đã không thể trở về. Phút cuối cùng, muội vẫn còn nghĩ, nếu như có thể nhanh chóng trở về, trao trả lại Ly hạn kinh cho tỷ tỷ, như thế mới được... như thế mới được...”.

Nàng đột nhiên quay đầu lại, nhìn Tống Uyển Từ. Tống Uyển Từ không nhìn thấy, nhưng vẫn cảm thấy. Từng giọt lệ thi nhau lăn xuống, ướt đẫm cánh tay lạnh như băng của nàng, khiến cho nàng giống như bị ngâm nước nóng, tay nàng buông thõng xuống.

Tống Uyển Từ mím chặt môi, cuối cùng cũng không chịu từ bỏ, tiếp tục nói: “Bất luận thế nào, Tiểu Duyệt, ta rất hận Tô Mộ Chấn. Hận hắn đến nỗi có thể làm tất cả mọi việc để hủy hoại các kế hoạch của hắn. Cho nên ta mới hồ đồ nhất thời lợi dụng muội như vậy. Sau này ta sẽ không làm thế nữa, muội tha thứ cho ta được không? Muội hãy nói một câu tha thứ cho ta, được không?”.

Đường Duyệt quay đầu nói: “Tổng tỷ tỷ, xin lỗi, muội không thể tha thứ cho tỷ. Nếu như tỷ nói với muội sớm một chút, có lẽ... Muội thật ngu ngốc... Đúng... Có một điều Tô Mộ Chấn nói không sai. Các người đều là những con người thông minh, nên có thể khiến một người ngu ngốc vì các người mà làm tất cả mọi chuyện, sau đó mới nói với cô ta, đúng không?”.

Tống Uyển Từ giật mình thẩn thức: “Ít nhất trong năm năm qua, muội có thể hỏi ta, ta không có chút tình cảm thật nào sao? Muội không tin ta, chỉ ít hãy tin vào cảm nhận của mình, được không? Muội hãy dùng trái tim để cảm nhận sự khó chịu của ta lúc này, được không?”.

Đường Duyệt nói: “Xin lỗi, giờ đây muội không thể phân biệt thật giả đúng sai. Vừa rồi muội còn nói với Tô Mộ Chấn rằng muội có thể phân biệt rõ ràng, đâu là thật lòng, đâu là giả tình giả nghĩa, nhưng muội đã nhầm. Muội giống phụ thân muội, chỉ là một con người dấn dôn mà thôi. Tống tỷ tỷ, huyết thống là thứ thực sự không thể lừa người đúng không, thực sự muội không dám tin tỷ nữa”.

Tống Uyển Từ nhào tới chỗ Đường Duyệt, nắm chặt tay nàng, đặt lên trước ngực mình: “Muội không tin tưởng ta, thì hãy lắng nghe trái tim ta. Cầu xin muội hãy tin ta một lần”.

Đường Duyệt nói: “Tô Mộ Chấn nói gì, muội đều không tin, vì tỷ đối xử với muội rất tốt... Nhưng muội phát hiện ra, từ đầu đến cuối muội đều tự huyễn hoặc, tự lừa dối mình, lừa dối người khác. Tỷ xem muội như vậy có đáng cười không?”.

Rồi nàng chợt kéo tay Tống Uyển Từ, khiến trong lòng Uyển Từ lóe lên một tia hy vọng. Nào ngờ, Đường Duyệt chỉ nhẹ nhàng đặt quyển sách vào trong tay Uyển Từ.

“Tống tỷ tỷ, muội không nợ tỷ điều gì nữa”.

Tống Uyển Từ biết, nếu không phải vì Đường Duyệt rất đau lòng, nàng ấy sẽ không bao giờ có biểu hiện như vậy. Chính vì biết được điều này, nàng mới không thể ngăn cản nữa, không còn mặt mũi nào để cầu xin Đường Duyệt tha thứ nữa. Tống Uyển Từ cầm cuốn Ly hận kinh, nước mắt rơi lã chã. Đáng tiếc là Đường Duyệt đã đi rất xa rồi.

Đường Duyệt không biết mình về Đường Gia Bảo như thế nào. Nàng chỉ thấy đầu rất đau, thân hình nhẹ tênh. Nhưng kỳ lạ thay trong lòng lại trống rỗng. Nàng không cảm thấy gì nữa, không thấy đau lòng, cũng không buồn, thậm chí đến thất vọng cũng không. Trong lúc lơ đãng, nàng va phải một người. nói đúng hơn là người đó đã quấn lấy nàng.

Thật buồn cười, ở nơi này lại gặp bảo bối của Đường Tứ phu nhân, Đường Tiểu Bảo. Sắc mặt nàng bỗng nhiên thay đổi, ngay đến nàng cũng không nói rõ được tại sao, trong lòng có đôi chút chua chát, rốt cuộc là gì.

Đường Tiểu Bảo mới có năm cuối, thân hình béo mập, tròn như cục bột mỳ. Đôi mắt to tròn vừa đen vừa sâu, lông mi vừa dài vừa cong, rất giống một chú búp bê mập mạp từ trong tranh bước ra. Lúc đó nó đang mút ngón tay, mở to mắt nhìn Đường Duyệt với bộ dạng rất hiếu kỳ.

Đường Duyệt đẩy nó ra, đi về phía trước, đầu không ngoảnh lại.

“Tỷ tỷ... tỷ tỷ...” Đường Tiểu Bảo giơ ngón tay vừa mút ra, kéo áo của Đường Duyệt.

Đường Duyệt chau mày, đẩy tay nó ra: “Đừng chạm vào ta”.

Đường Tiểu Bảo đâu có chịu sự đối xử như vậy bao giờ. Nó nhảy lên mấy bước, rồi nhào về phía Đường Duyệt, miệng lúng búng đầy nước dãi: “Tỷ tỷ... Bế! Bế!”.

Bất luận Đường Duyệt có đẩy ra thế nào, nó vẫn cố đuổi theo, nhất định đòi Đường Duyệt bẻ nó. Trong lòng Đường Duyệt rối bời, chốc chốc lại đẩy nó ra. Nó ngã bệt mông xuống đất, miệng ngoác to, khóc òa.

Trái tim Đường Duyệt như sắt đá, không ngoảnh lại tiến thẳng về phía trước. Đường Tiểu Bảo nhìn theo muồn khóc, nhưng chẳng thay đổi được gì. Nó tức giận lau mặt, bò dậy lập cập đuổi theo.

Đường Duyệt không quan tâm tới nó, chỉ muốn đi nhanh về phía trước, nhưng bỗng có một tiếng động kỳ lạ vang lên. Đường Duyệt dừng phắt lại, quay đầu nhìn, bên cái hồ xa xa đó, dòng nước đang cuộn tròn lên. Dưới nước dường như có màu áo đỏ, nhưng chẳng chốc đã bị chìm xuống.

Nó... bị rơi xuống nước rồi ư? Đường Duyệt giật thót tim, nằng không kịp nghĩ được gì nữa, chạy nhanh về phía hồ. Nhưng khi đến bên hồ, nằng bỗng dừng sững lại. Đường Tiểu Bảo có quan hệ gì với nằng? Là đệ đệ cùng mẹ khác cha? Không, không có ai thừa nhận điều này, đến mẫu thân nằng cũng không thừa nhận. Vậy tại sao nằng phải cứu nó? Tại sao không thể nào dứt khoát hủy hoại hy vọng của Ôn Nhã Như?

Đôi mắt Đường Duyệt nhìn chằm chằm xuống hồ. Mọi thứ vẫn như trước, nằng biết trong lòng nằng không có cách nào xóa bỏ hình bóng của Ôn Nhã Như. Vì người phụ nữ đó mãi mãi là mẫu thân của nằng, là phu nhân yêu quý của một người phụ xe ngựa, người phụ thân nằng quan tâm nhất. Những suy nghĩ đó luôn lẫn khuất trong đầu nằng, luôn chảy trong dòng máu của nằng, đã trở thành gốc rễ ăn sâu trong tâm trí nằng. Trước khi chút gợn sóng trên mặt nước hoàn toàn biến mất, Đường Duyệt đã nhảy xuống nước.

Lúc Đường Mạc vừa đến, Đường Duyệt đang từ từ bước từ dưới hồ lên. Đường Tiểu Bảo mặc áo đỏ đang nằm trên lưng nằng đã bị ướt hết, từng mảnh áo dính chặt vào người. Nằng dường như đã kiệt sức, nhưng đôi mắt vẫn sáng như những vì sao trên bầu trời. Đường Mạc chau mày, việc đầu tiên chàng làm không phải là đón lấy Đường Tiểu Bảo đã bị hôn mê từ tay Đường Duyệt, mà là cởi chiếc áo khoác ngoài để khoác lên người Đường Duyệt. Với bộ dạng như vậy, trông nằng không ra hình người nữa.

Sau đó chàng mới từ từ đỡ Đường Tiểu Bảo từ tay Đường Duyệt, đánh giọng nói: “Để ta đưa nó đi, muội hãy trở về đi”. Nói xong, chàng quay người bước đi, đầu không ngoảnh lại.

Đường Duyệt hít một hơi thật sâu. Vừa đi được vài bước, liền bị một người chặn lại. Nằng ngẩng đầu nhìn, thiếu nữ trước mặt có hàm răng trắng bóng, toàn thân phát ra một thứ ánh sáng kỳ lạ. Người đó mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, trên cổ đeo một chuỗi ngọc minh châu. Đó chính là đại tiểu thư của Âu Dương sơn trang, Âu Dương Minh Châu.

Âu Dương Minh Châu ngạc nhiên hỏi: “Đường cô nương, bộ dạng hôm nay của cô nương thực sự không giống một tiểu thư danh môn chút nào”.

Đường Duyệt biết toàn thân mình đang ướt sũng, thật đáng xấu hổ. Nhưng nằng không muốn bị người khác chế nhạo, nên nằng không có ý định ở lại, đôi mắt lướt nhìn Âu Dương Minh Châu.

Âu Dương Minh Châu giơ tay ra, tiếp tục ngăn nằng lại.

Đường Duyệt lạnh lùng nói: “Cô nương muốn gì?”.

Câu nói của Âu Dương Minh Châu khiến cho người khác phải kinh ngạc: “Muốn cô rời khỏi Đường Gia Bảo ngay lập tức”.

Đường Duyệt nói: “Câu này không phải để cho cô nói”.

Âu Dương Minh Châu cười rằng: “Tại sao ta không được nói?”.

“Cô không phải là người của Đường Gia Bảo”.

“Cũng sắp rồi... chẳng bao lâu nữa ta sẽ là người của Đường Gia Bảo”.

Nét mặt của Đường Duyệt không chút thay đổi, trong lòng dường như cảm thấy ớn lạnh. Tại sao Âu Dương Minh Châu lại xuất hiện ở Đường Gia Bảo vào lúc này? Tại sao cô nương ấy lại nói những lời như vậy? Trong Đường Gia Bảo có rất nhiều nam tử đến tuổi lập gia thất. Nhưng người có tư cách làm chủ nhân Đường Gia Bảo chỉ có đại ca nằng, Đường Mạc.

Âu Dương Minh Châu cười thâm: “Chắc chắn cô đã đoán ra câu nói của ta rốt cuộc có ý nghĩa gì rồi”.

Đường Duyệt lạnh lùng đáp: “Ta không biết”.

Má Âu Dương Minh Châu đỏ ửng lên, nói: “Cô nên đi hỏi đại ca của cô”.

“Không liên quan tới ta, ta không biết”.

“Đương nhiên có liên quan tới cô. Không bao lâu nữa ta sẽ trở thành đại tẩu của cô”.

“Sau đó thì sao? Cô muốn đuổi ta đi?”

“Đúng, ta muốn cô đi khỏi Đường Gia Bảo”.

“Tại sao?”

Nụ cười trên khuôn mặt Âu Dương Minh Châu trở nên gượng gạo. Nàng đến Đường Gia Bảo từ sau đại hội kiếm pháp. Trong lúc Đường Mạc bị thương, nàng luôn ở bên cạnh chăm sóc chàng. Nhưng cuối cùng cũng không gây được ấn tượng tốt đẹp nào. Tất cả những điều này khiến nàng cảm thấy không vui.

“Vì ta không thích cô”, Âu Dương Minh Châu nói.

Đường Duyệt bật cười, không biết đang chế nhạo Âu Dương Minh Châu, hay chế nhạo bản thân mình không được chào đón ở đây. Nàng nói: “Đơn giản như vậy thôi sao?”.

Âu Dương Minh Châu nói: “Lẽ nào ghét một người thì cần phải có lý do?”.

“Không cần thiết”.

“Vậy thì tốt, mời cô ra khỏi Đường Gia Bảo”.

“Trừ phi đại ca đuổi ta đi”.

Âu Dương Minh Châu lạnh lùng đáp: “Cô không biết, nam nhân sau khi thành thân sẽ trở nên biết nghe lời sao?”.

“Đại ca sẽ không như vậy”.

Âu Dương Minh Châu trợn mắt lên nói: “Đó là do cô không hiểu đám nam nhân đó thôi. Đại ca cô cũng là một nam nhân, chàng ấy sẽ nghe lời ta”.

Đường Duyệt đáp: “Huynh ấy sẽ không đuổi ta đi”

Âu Dương Minh Châu nói: “Chỉ cần ta muốn, chàng sẽ làm như vậy”.

Đường Duyệt vốn không hiểu, cứ coi như Âu Dương Minh Châu được gả vào Đường Gia Bảo, tại sao lại muốn đuổi nàng đi? Giữa hai người bọn họ đã từng có xích mích, ân oán. Nhưng đó là chuyện của năm năm trước. Tại sao đến bây giờ, nàng ta còn nhớ ân oán đó? Nàng nghi ngờ hỏi: “Ta không nghĩ ra nguyên nhân tại sao cô muốn làm như vậy”.

Âu Dương Minh Châu trơ mặt nói: “Ta không muốn nói với cô”.

Đường Duyệt đáp: “Vậy xin cô hãy tránh ra”.

Âu Dương Minh Châu vẫn đứng nguyên đó, dường như không muốn nhường đường. Nàng đương nhiên có lý do của mình, hơn nữa lý do này rất đầy đủ. Thấy Đường Duyệt không hiểu gì, nàng rất tức giận, bàn tay nắm chặt lại: “Tại vì chàng ấy mắng cô”.

“Vì đại ca mắng ta ư?”

Âu Dương Minh Châu nói tiếp: “Từ trước tới giờ, chàng ấy luôn đối xử lạnh lùng với người khác. Nhưng chàng ấy đã mắng cô”.

Đường Duyệt đương nhiên không hiểu vấn đề mấu chốt của việc này. Vì Đường Mạc thường mắng nàng, nên nàng cho rằng đó là điều không có gì đáng ngạc nhiên, càng không nghĩ Đường Mạc đối xử với nàng khác với người khác. Âu Dương Minh Châu nói đúng, nếu như đại ca tức giận, chàng sẽ tỏ ra rất lạnh lùng, vô cảm. Cách đối xử này khiến cho nữ nhi rất sợ! Lúc chàng nhìn Âu Dương Minh Châu, vẻ mặt chàng giống như nhìn một chiếc bàn, một chiếc lá, khiến Âu Dương Minh Châu cảm thấy hoài nghi về sự hấp dẫn

của mình. Nhưng sau đó nàng cảm thấy thoải mái, bởi vì Đường Mạc đều đối xử như thế với tất cả mọi người. Chỉ có một người duy nhất được chàng đối xử khác biệt, đó chính là Đường Duyệt. Biết rõ giữa hai người bọn họ chỉ là tình huynh muội bình thường, nhưng nàng vẫn cảm thấy đố kỵ. Đố kỵ vì cách đối xử khác biệt đó. Nàng ghét tất cả những nữ nhân khác nhận được sự quan tâm của Đường Mạc. Kể cả người đó là muội muội hay là mẫu thân của chàng cũng không được! Những người có tính sở hữu như nàng đều rất ương bướng và cứng đầu. Vì nàng đã quen giành được những gì mình thích, rất hiếm khi bị từ chối, bị coi thường.

“Cô nương thực sự không biết phải trái. Đại ca ta sẽ không lấy cô đâu”, Đường Duyệt lạnh lùng đáp.

Mặt Âu Dương Minh Châu biến sắc: “Phụ thân ta đã bắt đầu bàn việc hôn sự với Đường Bảo Chủ. Chàng ấy nhất định sẽ lấy ta”.

Đường Duyệt gạt tay Âu Dương Minh Châu ra: “Vậy hãy đợi tới lúc cô làm đại tẩu của ta, để đích thân đại ca nói với ta”.

Nhìn nét mặt khác thường của Đường Duyệt, Âu Dương Minh Châu đột nhiên nhớ tới đao pháp đáng sợ của Đường Duyệt trong đại hội kiếm pháp cách đây không lâu. Nàng lùi lại nửa bước, cuối cùng cũng nhường đường cho Đường Duyệt đi.

Đường Duyệt đi rồi, Âu Dương Minh Châu nhìn theo bóng nàng, lạnh lùng hắng giọng một tiếng. Chỉ có nam nhân mới dựa vào đao kiếm để giải quyết ân oán. Nữ nhi không cần phải làm như vậy. Có một ngày nàng sẽ khiến cho Đường Mạc trở thành phu quân của mình.

Sắc mặt Đường Duyệt càng lúc càng trở nên trắng bệch. Đường Mạc rốt cuộc là đại ca của nàng, là đại ca duy nhất của nàng. Cho dù huynh ấy thực sự muốn đuổi nàng đi thì cũng nên đích thân nói với nàng. Nàng vốn không tin, nhưng những lời nói của Âu Dương Minh Châu đã khiến cho nàng hoài nghi. Lúc này nàng mới hiểu ra, cho dù Đường Gia Bảo không có Ôn Nhã Như thì vẫn còn có người nàng rất để ý, quan tâm.

Đường Duyệt đi thẳng một mạch đến Lạc Viên của Đường Mạc. Nàng dựa vào cửa và thở rất mạnh. Đột nhiên nàng nhớ ra, lúc này Đường Mạc đang ở bên Đường Tiểu Bảo. Nàng cũng không biết mình đến đây làm gì, muốn tìm đại ca để xác nhận việc gì. Nếu như huynh ấy thực sự lấy Âu Dương Minh Châu, huynh ấy sẽ nghe lời cô ta, đuổi nàng đi sao? Đường Duyệt thực sự sợ hãi, nàng không tự tin vào bản thân mình. Một người muội muội không cùng huyết thống, so với một thiên kim tiểu thư xinh đẹp, rốt cuộc Đường Mạc chọn ai, dường như không cần phải so sánh.

“Muội làm gì ở đây?” Đột nhiên có một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Đường Duyệt giật mình, quay người lại, phát hiện ra người đang đứng sau mình chính là Đường Mạc.

“Muội đến tìm ta?” Đường Mạc hỏi. Đường Duyệt vẫn không trả lời. Nàng mở to mắt nhìn chàng, muốn nói nhưng không thể cất tiếng.

Đường Mạc nói tiếp: “Không phải ta bảo muội về phòng thay y phục sao, muội chạy tới đây làm gì?”

Căn phòng của Đường Mạc rất sạch sẽ, tịnh không một hạt bụi. Đường Duyệt lặng lẽ theo sau chàng, bước vào trong phòng.

“Bây giờ có thể nói được rồi. Rốt cuộc có việc gì?” Đường Mạc thấy tóc nàng ướt sũng, những giọt nước đang lăn trên mặt, từng giọt, từng giọt chảy trên cổ áo nàng. Nhưng nàng vẫn im lặng, không nói một lời.

“Không muốn nói thì hãy về phòng đi”. Đường Mạc từ trước tới giờ không an ủi người khác. Cho dù chàng biết rõ trong lòng Đường Duyệt nhất định không phải là chuyện nhỏ.

Đường Duyệt vẫn ngây người, nghe chàng nói như vậy liền cúi đầu bước ra ngoài. Đường Mạc chau mày, gọi nàng quay lại: “Muội vì cứu người nên mới nhảy xuống hay là muội không muốn sống nữa?”

Lúc này Đường Duyệt mới nói: “Muội không phải là muốn nhảy xuống nước tự vẫn đâu”.

Đường Mạc đã ngồi xuống ghế, khuôn mặt lạnh lùng đáp: “Ta cho rằng sau khi bị người ta cự tuyệt, muội nghĩ không thông nên muốn tìm đến cái chết”.

Đường Duyệt không ngờ Đường Mạc đã biết việc này, càng không ngờ chàng lại chủ động nói ra. Nàng không chút chuẩn bị, không có cách nào che đậy: “Đại ca... muối...”

“Cho dù muối không nói với ta, lẽ nào ta mù hay sao? Ánh mắt muối nhìn Thương Dung, người nào có mắt cũng đều thấy rõ”. Nhìn khuôn mặt Đường Duyệt lộ vẻ không hiểu, Đường Mạc nói tiếp: “Nếu muối vì thế mà đi tìm cái chết, chính là làm mất mặt ta, mất mặt Đường Gia”.

Ánh mắt Đường Duyệt dao động, nhưng không nói lời nào. Rất lâu sau nàng mới lên tiếng: “Huynh ấy đối với muối rất tốt”.

Đường Mạc từ tốn đáp: “Trên thế gian này không chỉ có mình huynh ấy đối tốt với muối”.

“Nhưng muối chỉ yêu huynh ấy”.

“Đó là do muối gặp quá ít những người khác”.

“Đại ca, huynh không hiểu”.

“Ta không hiểu, tại sao vì một người năm năm không gặp mà muối có thể hồn xiêu phách lạc”.

Đường Duyệt miễn cưỡng cười rằng: “Mặc dù thời gian muối và Thương Dung đại ca quen nhau chưa lâu, nhưng bằng đó cũng đủ để muối ghi nhớ trong lòng”.

Đường Mạc lạnh lùng nói: “Không ngờ Thương huynh lại có sức hấp dẫn lớn đến thế”.

“Muối biết mình không nên có biểu hiện như vậy, nhưng muối không muốn hối hận”.

“Bị người ta cự tuyệt mà không hối hận sao?”

“Muối đã quen với việc bị người khác cự tuyệt, cho nên... sẽ không buồn đâu”.

Đường Mạc lạnh lùng hắng giọng: “Huynh ấy cự tuyệt muối, chính là coi thường muối, coi thường Đường Gia Bảo”.

Đường Duyệt đáp: “Không, không có liên quan gì tới Đường Gia Bảo cả”.

Đường Mạc nói: “Có liên quan đó, muối là muối muối của ta, còn ta là Thiếu Bảo Chủ. Tại ta không bị điếc, mắt ta không bị mù. Huynh ấy cự tuyệt muối, đúng là không biết tốt xấu”.

Đường Duyệt cúi đầu nói: “Muối vốn không xứng với Thương đại ca”.

Đường Mạc đứng bật dậy, mặt hầm hầm nói: “Nếu không phải huynh ấy không biết phải trái, thì muối đúng là một con cóc”.

Đường Duyệt muốn cười nhưng không thể cười nổi, nàng nói: “Đại ca, muối vốn rất ngốc mà”.

Dường như câu nói đó khiến Đường Mạc rất tức giận. Đôi mắt lạnh lùng ấy dường như đang chứa một ngọn lửa bùng cháy: “Huynh ấy không muốn lấy muối thì thôi. Muối biến mình trở thành hình dạng ma quỷ như thể này để làm ta tức chết phải không?”.

Đường Duyệt không nói được lời nào. Nàng biết những lời nói thật của mình khiến cho Đường Mạc tức giận. Nhưng những gì nàng nghĩ tới lúc này không phải là tình yêu với Thương Dung mà chính là làm thế nào để giữ chặt vị huynh trưởng Đường Mạc này. Trong lòng nàng, người thân mãi mãi quan trọng hơn người yêu rất nhiều. Khi nhận ra mình có thể mất Đường Mạc, nàng hiểu ra rằng, nhất định nàng phải làm gì đó. Cho nên nàng chỉ nói rằng: “Đại ca, bây giờ muối đã không còn hy vọng gì với huynh ấy”.

Đường Mạc bỗng ngậy người một lát, dường như không có phản ứng.

Đường Duyệt nói tiếp: “Muối muốn ở lại Đường Gia Bảo, mãi mãi”.

Đường Mạc lặp lại câu nói của nàng: “Muối nói là mãi mãi?”.

Đường Duyệt đáp: “Vâng”.

Đường Mạc nói: “Thế có nghĩa là gì?”.

Đường Duyệt cúi đầu suy nghĩ, nhưng đột nhiên nàng chuyển chủ đề, nói: “Nếu như có một ngày... đại ca thành thân rồi, liệu huynh có đuổi muội đi không?”.

Đường Mạc thở dài một tiếng nói: “Tại sao ta phải đuổi muội đi?”.

Đường Duyệt đáp: “Có lẽ... đại tẩu không thích muội, cũng giống như mẫu thân vậy”.

“Vậy muội có thể ở lại”.

Đường Duyệt ngẩng lên nhìn Đường Mạc.

Đường Mạc lạnh lùng nói: “Ta chưa có ý định thành thân”.

Đường Duyệt không kìm lòng được, buột miệng nói: “Tại sao?”.

Đường Mạc đáp: “Nữ nhi thật là phiền phức”.

Đường Duyệt không hiểu, nàng hỏi: “Nhưng Âu Dương Minh Châu nói...”.

Đường Mạc ngắt lời nàng: “Không cần để ý đến cô nương ấy nói gì”.

Căn phòng bỗng chốc trở nên im lặng. Đường Mạc nói: “Sau đại hội kiếm pháp, ta đã từ chối việc hôn sự của mấy môn phái hộ muội. Muội không muốn biết là những ai sao?”.

Đường Duyệt lắc đầu: “Đại ca, muội không muốn biết”.

Đường Mạc cười rằng: “Muội không hỏi tại sao ta từ chối sao?”.

“Đại ca muốn nói với muội ư?”

“Ta vốn muốn thay muội tìm một người hơn Thương huynh để làm phu quân. Nhưng xem ra, tốt nhất muội hãy cứ ở bên cạnh ta, trong tương lai sẽ không có ai bắt nạt muội được”.

“Vâng, chỉ cần đại ca không đuổi muội đi, muội sẽ mãi mãi ở lại Đường Gia Bảo”. Nàng nói như vậy, trong lòng rõ ràng rất vui mừng, nhưng không hiểu sao hai mắt lại nhòa lệ.

Nhìn thấy những giọt lệ đang lăn dài trên khuôn mặt Đường Duyệt, trong lòng Đường Mạc thầm than một tiếng. Thực sự chàng không hiểu, tại sao Thương Dung lại cự tuyệt muội muội của mình? Mặc dù nét mặt Đường Mạc vẫn bình tĩnh như mọi ngày, nhưng điều đó không có nghĩa là lạnh lùng, vô tình. Dưới vòm trời này, chỉ có Đường Duyệt là người đặc biệt, vì nàng là muội muội của chàng. Lúc còn nhỏ, mẫu thân đã từng nói muốn cho chàng một muội muội. Nhưng chàng chờ rất lâu mà không thấy, sau đó mẫu thân lâm trọng bệnh qua đời, chàng cũng không có thêm hy vọng đó một lần nào nữa. Bây giờ gặp Đường Duyệt, trong lòng chàng có một thứ tình cảm rất kỳ lạ, một nửa là thương hại, một nửa là thứ tình cảm rất đặc biệt, khó có thể nói rõ ràng. Chàng bước đến, nhẹ nhàng ôm Đường Duyệt một lát, rồi buông ra. Trong cuộc đời, đây là lần đầu tiên chàng thể hiện sự dịu dàng với một người con gái.

Khi trở về phòng, Đường Duyệt cảm thấy đã kiệt sức. Nhưng nàng không thể nghỉ ngơi, vì có người đã đứng rất lâu ngoài cửa đợi nàng.

“Phu nhân mời tiểu thư đến Khởi Âm Viên một chuyến”.

18. Chương 18: Oán Hận

Năm năm qua đi, Ngân Tâm vẫn thích mặc chiếc áo màu tím nhạt. Khuôn mặt tròn tròn, thân hình yếu ớt. Nhưng Đường Duyệt từ một tiểu cô nương đã trở thành một thiếu nữ mười bảy tuổi. Dạo trước, chỉ cần thấy Ngân Tâm xuất hiện ở nơi này, Đường Duyệt sẽ cảm thấy rất vui. Nhưng hôm nay, nàng không còn vui mừng như thế nữa. Ngân Tâm phải nói lại một lần nữa, tới khi nhìn thấy Đường Duyệt khẽ gật đầu, cô ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù là một thiếu nữ rất xinh đẹp nhưng Đường Duyệt lạnh lẽo hơn rất nhiều so với những thiếu nữ bình thường khác. Trong lòng Đường Duyệt nghĩ những gì? Nàng chỉ cảm thấy mệt mỏi. Nàng đã không gặp Ôn Nhã Như tròn hai tháng rồi. hai người bọn họ đúng là cặp mẩu tử kỳ lạ nhất trên đời này, xa nhau nhưng không nhớ nhau. Mỗi lần gặp nhau đều làm cho nhau đau lòng.

Khi nhìn thấy Ôn Nhã Như, trong lòng Đường Duyệt trỗi dậy một sự hỗn loạn khó nói. Ôn Nhã Như cũng đã nhìn thấy nàng, khuôn mặt vẫn như mọi khi, không lộ chút biểu cảm.

Khi Đường Duyệt nhẹ nhàng bước tới, Ôn Nhã Như chỉ lạnh lùng nói: “Con đến muộn”.

Đường Duyệt nhìn thẳng vào mắt bà và nói: “Mẫu thân”. Đường Duyệt trước kia luôn luôn khao khát một ánh mắt quan tâm, một cái ôm triu mến của mẫu thân. Bao nhiêu năm trôi qua, khoảng cách giữa hai người bọn họ ngày càng bị kéo dài ra.

Đường Duyệt đã từng nghi ngờ, rốt cuộc mình có phải là con ruột của Ôn Nhã Như hay không. Có lẽ nàng chỉ là đứa trẻ mà Ôn Nhã Như và người phu xe ngựa nhặt được. Như thế, Ôn Nhã Như không thích nàng cũng là chuyện đương nhiên. Thậm chí nàng nghĩ, có lẽ mẫu thân sinh ra nàng cũng không xinh đẹp bằng Ôn Nhã Như. Có lẽ bà ấy chỉ là một người phụ nữ khốn cùng, do một vài nguyên nhân nào đó mới phải bắt cóc đi từ bỏ nàng.

Trong giấc mơ, nàng dường như đã nhìn thấy một bức tranh: một ngôi nhà nhỏ, một cánh cửa, một chiếc giường, một chiếc ghế, một chiếc đèn dầu, tất cả đều rất đơn giản và cũ kỹ. Hoặc là có một người phụ nữ bình thường nhưng hiền dịu, nhưng đó nhất định là một phụ nữ có thể chung sống cả đời với người phu xe ngựa, quyết không phải là người có xuất thân danh giá như Ôn Nhã Như.

Ôn Nhã Như cũng đang nhìn Đường Duyệt, rất lâu sau, bà mới thủng thẳng nói: “Hóa ra con đã lớn thế này rồi”.

Đôi mắt của Đường Duyệt rất sáng, rất trong. Nhưng giờ phút này, trong đôi mắt ấy chứa một nỗi đau rất lớn. Cuối cùng nàng không chịu nổi nữa: “Con năm nay đã mười bảy tuổi, nếu như mẫu thân không quên”.

Nét mặt của Ôn Nhã Như giống như đang bị ai đó dùng dao đâm từng nhát, từng nhát vào tận trong tim: “Sao ta có thể quên được? Cả đời này ta cũng không thể quên được”. Ánh mắt lời nói của Ôn Nhã Như không giống như đang nhắc đến những ngày nhi nữ của mình ra đời, dường như bà đang nhớ lại những nỗi đau ghi tâm khắc cốt trong những ngày xưa đó.

“Con sinh ra giờ dần, ngày mồng 6 tháng 5”, Ôn Nhã Như chậm rãi nhớ lại.

Đường Duyệt khẽ nhắm mắt, trong lòng nhớ ra những lời năm đó phụ thân đã nói với nàng, lúc nàng chào đời, chính là ngày và đêm chuyển giao cho nhau. Vậy là giờ dần, không sai.

Nét mặt của Ôn Nhã Như bỗng trở nên hỗn loạn, bà nói: “Cũng vào đêm đó, ta bị đuổi khỏi Ôn gia”.

Đường Duyệt đáp: “Con biết, vì con, mẫu thân vĩnh viễn không còn là đại tiểu thư của Ôn gia nữa”.

Ôn Nhã Như đáp: “Đúng, ta hận con, con buồn lắm phải không?”.

Ôn Nhã Như hận nàng. Thật ra Đường Duyệt đã sớm biết điều đó. Nhưng việc nàng biết và việc nghe chính miệng mẫu thân nói ra là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Cảm giác khi nghe thấy mẫu thân nói chữ “hận” thực sự rất khó tả, trừ khi tự mình trải nghiệm. Khi Đường Duyệt đã khẳng định được điều này, trong lòng nàng trào dâng một nỗi đau buồn khôn nguôi.

Dường như nước mắt Đường Duyệt đang chực trào ra. Nàng cho rằng mình sẽ ngã quỵ, không đứng lên được nữa. Nhưng không, nàng vẫn tỉnh táo, đứng vững và đối mặt với tất cả. Điều tồi tệ chẳng qua cũng chỉ như thế thôi, Đường Duyệt nghĩ.

Ôn Nhã Như nói: “Ta vẫn hận con, từ khi sinh ra con chính là một quái vật”.

“Là do tay phải của con có sáu ngón sao?” Đường Duyệt giơ bàn tay phải của mình lên, hỏi Ôn Nhã Như.

Ôn Nhã Như khẽ nhìn nàng, một lúc sau mới từ từ trả lời: “Không chỉ như vậy, con còn tự chặt đi ngón tay của mình”.

“Con làm vậy là để mẫu thân yêu quý con... nhưng mẫu thân càng ngày càng ghét con”.

“Đúng”.

“Phụ thân đã từng nói, chỉ cần chúng ta cố gắng, sẽ có một ngày mẫu thân vui vẻ. Nhưng không, bất luận con và phụ thân làm gì đi chăng nữa, mẫu thân vẫn nhất định không nở một nụ cười”.

Ôn Nhã Như ngần không cho nàng nói tiếp: “Nhưng đó không phải là điều quan trọng nhất”.

Đường Duyệt hỏi: “Còn điều gì nữa?”.

Ôn Nhã Như nói: “Vì con, ta đã mất đi mẫu thân của mình”.

Đường Duyệt không thể bình tĩnh hơn nữa, nàng bèn bước lại gần hỏi: “Mẫu thân nói thế là có ý gì vậy?”.

“Mẫu thân ta đã vì con mà chết”.

“Con không hiểu?”

“Con đương nhiên không hiểu”.

“Thậm chí con còn chưa từng gặp bà ấy”.

“Ta vừa mới nói, bà ấy đã vì con mà chết”.

Đường Duyệt không nói gì nữa. Ôn Nhã Như tiếp tục: “Việc này ta chưa từng nói với người nào, nhưng...”. Rồi bà nói tiếp: “Sau khi có con, mẫu thân đã trăm phương nghìn kế thay ta che giấu. Nhưng cuối cùng vẫn bị phát hiện”.

Ôn gia là bách niên thế gia, gia phong nghiêm khắc, sao có thể dung nạp một việc xấu xa như thế. Lúc đó phụ thân của Ôn Nhã Như, Ôn Văn Đình, là con trưởng của Ôn gia, nắm đại quyền trong tay, nhưng trong đêm xảy ra sự việc đó đã mất hết địa vị làm chủ gia đình, đương nhiên rất tức giận.

“Mẫu thân ta là thiếp trong Ôn gia. Bình thường bà làm gì cũng đều rất cẩn thận, nói chuyện cũng không dám nói to, chỉ sợ đại phu nhân không vui. Nhưng vì ta, bà đã phó mặc tất cả”. Giọng nói của Ôn Nhã Như rất bình tĩnh, không chút đau thương. Nhưng Đường Duyệt cảm thấy, nỗi khổ của bà còn lớn hơn nàng rất nhiều. cho dù trong tim đang rỉ máu, bà cũng không thể nào rơi lệ. Đường Duyệt biết, Ôn Nhã Như là một người như vậy.

Ôn Văn đình vì chuyện này mà muốn nhốt Ôn Nhã Như lại, đồng thời muốn giao bà cho tộc trưởng Ôn gia xử lý.

“Tất cả mọi người đều ức hiếp một con người nhỏ bé yếu ớt như mẫu thân ta. Đến bạc cũng cho ít hơn những người thiếp. Ta thích tranh đấu hiếu thắng, những thứ tỷ muội khác có, ta cũng phải có. Mẫu thân vì ta, mua những thứ ta muốn nên nhiều năm như vậy cũng không tích lũy được gì, thậm chí còn phải giấu giếm bán nữ trang của mình”.

Cho nên Ôn Nhã Như không bị đuổi khỏi ôn gia, mà là trốn ra ngoài. Ôn gia là danh môn đất Giang Nam. Đường Duyệt chưa từng nghĩ rằng tuy Ôn gia có gia tài lớn như vậy nhưng không phải người nào trong Ôn gia cũng có cuộc sống tốt đẹp. có người sống trong ánh hào quang, nhất định sẽ có người phải sống trong nơi ẩm thấp tối tăm.

“Ta luôn cho rằng phụ thân yêu thương ta như vậy, sao nữ lòng nào giao ta cho người khác xử lý. Thật nực cười, giờ phút ra khỏi Ôn gia, ta vẫn cho rằng sẽ có một ngày mình có thể trở về. Nhưng sau đó, ngày ôm con ra đi, ta mới phát hiện sự thật không phải như vậy”.

Ngón tay cái của Đường Duyệt đã liền thịt. Nhưng nàng không nói câu nào, thậm chí một chút biểu hiện cũng không có.

“Lúc đó ta mới hiểu rằng, Ôn Văn Đình yêu thương ta chẳng qua vì ta trẻ đẹp, có cơ hội nổi tiếng, sau này có thể đem lại lợi ích cho ông ấy”.

“Vậy... bà ấy?” Đường Duyệt hỏi, nàng thực sự không thể nói ra từ “ngoại tổ mẫu”.

“Ta nhìn bà ấy bị người ta khiêng ra từ cổng sau”, Ôn Nhã Như nói rõ ràng từng chữ.

“Sao lại như thế?” Đường Duyệt run run hỏi.

“Chẳng qua bà ấy đói mà chết. Ở Ôn gia, đó là cách chết từ bi nhất”, Ôn Nhã Như nói.

“Nhưng...”

Ôn Nhã Như đã nghe ra câu nàng chưa nói hết, thậm chí còn đưa ra lời giải thích: “Nếu như con là nam nhân, con cũng sẽ làm như vậy”.

Đường Duyệt im lặng hồi lâu, lắc đầu nói: “Con không hiểu”.

Ôn Nhã Như đứng dậy, bước đến bên cửa sổ, một lúc lâu sau mới nói: “Đối với ông ấy, như thế đã là ban ân thân ta một cái chết có thể giữ thể diện cho bà ấy rồi”.

Đường Duyệt không nhìn rõ nét mặt của Ôn Nhã Như, nàng chỉ cảm thấy cay cay nơi khóe mắt. Những vết thương trong lòng đang ngấm chảy máu, khiến nàng thấy rất đau đớn, nàng nói: “Tại sao mẫu thân muốn nói với con những điều này?”.

Ôn Nhã Như quay đầu lại, bà vẫn trẻ như vậy, dung mạo quý phái, nếu như mọi người nhìn thấy hình dáng bên ngoài của bà, sẽ không ai dám tin bà đã sinh được hai người con. Ôn Nhã Như đột nhiên bật cười, nụ cười không chút âm áp: “Ta nói với con những việc này, là để con rời khỏi Đường Gia Bảo”.

“Tại sao?” Trong mắt Đường Duyệt có chút mơ hồ, nàng vẫn muốn hỏi nguyên do như trước.

“Ta hận con, nhưng không phải là vì những lý do như con nói. Vì con, ta đã mất đi người quan trọng nhất, mất đi thứ quan trọng nhất của mình”.

“Vậy tại sao mẫu thân còn sinh ra con, hay... tại sao mẫu thân không vứt con đi?” Đường Duyệt luôn luôn dồn nén tình cảm của mình. Lúc đó nàng đã không kiểm soát nổi, cuối cùng cũng bật ra câu hỏi mà mình đã canh cánh bao năm qua.

“Vì con là do bà ấy dùng mạng mình để đổi lại, cho nên ta mới để con sống”. Đường Duyệt biết mình sẽ ghi nhớ câu nói này suốt cả cuộc đời. Cho dù nàng muốn quên đi, nhưng mãi mãi cũng không thể quên được. Ôn Nhã Như đã biết Đường Duyệt cứu Đường Tiểu Bảo nhưng không chút cảm kích, ngược lại còn muốn đuổi nàng đi. Đường Duyệt chắc chắn phải rời khỏi Đường Gia Bảo, nàng đã không còn con đường nào để lựa chọn nữa.

Lúc Ôn Nhã Như đưa ra lý do đó, Đường Duyệt thấy mình không thể chịu đựng được nữa, vì tất cả đều là sự thật. Nếu Ôn Nhã Như vì sinh nàng ra mà mất đi sự vinh hoa phú quý, thì Đường Duyệt vẫn có thể nghĩ ra tất cả mọi cách để bù đắp. Nhưng vì cái bà mất là mẫu thân, làm sao Đường Duyệt có thể tìm được một người mẫu thân sống khỏe mạnh để trả lại cho bà? Mặc dù sự oán hận trong lòng Ôn Nhã Như chẳng qua chỉ là giận cá chém thớt, thậm chí sự oán hận đó rất nực cười, vô lý, nhưng Đường Duyệt vẫn biết, nàng thực sự nên đi khỏi đây.

Từ hôm Đường Duyệt từ đại hội kiếm pháp trở về Đường Gia Bảo đến nay mới có mười mấy ngày, nhưng tất cả sự việc xảy ra trong thời gian này khiến nàng cảm thấy mệt mỏi chưa từng thấy.

Con người đúng là một loài động vật rất kỳ lạ, việc sở trường nhất chính là nói một đằng, làm một nẻo. Đường Duyệt rõ ràng từng nói với Đường Mạc rằng sẽ không bao giờ rời khỏi Đường Gia Bảo, nhưng bỗng chốc, nàng lại âm thầm ra đi mà không để lại một lời nhắn nhủ nào. Đường Duyệt biết, nếu như nói với đại ca, nàng sẽ không đủ dũng cảm rời khỏi đây, vì người duy nhất khiến nàng lưu luyến ở Đường Gia Bảo chính là đại ca nàng. Nhưng như Ôn Nhã Như đã nói, vì chàng đã dùng tất cả thời gian của mình để chăm sóc Đường Duyệt, thậm chí còn khẳng khái thay nàng cự tuyệt một số danh gia đến kết thân, nên khiến Đường bảo chủ không vui.

Đường Duyệt rất yêu quý đại ca, nhưng không muốn vì nàng mà khoảng cách giữa Đường Mạc và Đường bảo chủ thêm xa cách. Đường Duyệt bước đi vô định, không biết mình đang đi đâu, không biết mình đã đi được bao lâu. Cuối cùng nàng cũng đã rời khỏi địa phận Đường Gia Bảo, đến một thị trấn xa lạ. Nhưng nàng không biết, từ giờ phút nàng rời khỏi Đường Gia Bảo, có một người luôn đi theo nàng, chốc chốc lại nhìn theo nàng.

“Công tử, Đường cô nương rốt cuộc muốn đi đâu?” Người thanh niên mặc áo xanh hỏi.

Chàng trai bước đến trước mặt cậu ta, khuôn mặt tuấn tú, khí chất hào sảng, trên đường đi đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người. Chàng mặc một chiếc áo choàng màu trắng đã nhuộm màu sương gió đậm

trường. Chàng vẫn chưa trả lời, chăm chú nhìn bóng Đường Duyệt đi đằng trước. Cho đến khi người mặc áo xanh hỏi tới lần thứ ba, chàng mới khẽ tỉnh lại, trả lời: “Ta cũng không biết”.

“Vậy tại sao công tử không trực tiếp gọi cô nương đó lại!” Người mặc áo xanh hỏi tiếp.

Người mặc áo trắng chần chừ hồi lâu, mới khẽ nói: “Biết rõ không giữ được nàng, hà tất phải làm khó nàng”.

Một lão già áo quần rách nát dừng lại trước mặt Đường Duyệt. Khi nàng đi qua, trong chiếc bát của lão có một chiếc túi đựng đầy đồng xu.

Nàng đã đem tất cả số tiền mình có cho người khác, rồi cuộc nàng muốn làm gì?

“Người hãy quay về trước, nói với tổ mẫu, ta sẽ về muộn vài ngày”, người mặc áo trắng nói.

Người mặc áo xanh dạ một tiếng, quay người, đi ngược trở lại.

Những người bình thường qua trấn này đều đứng lại uống thuốc, bổ sung lương thực, nghỉ ngơi một đêm, rồi mới lên đường. Nhưng Đường Duyệt thì không, nàng đi thẳng ra ngoài thành. Thương Dung vốn không ngăn cản nàng, nhưng hy vọng nàng có thể mượn cơ hội này để giải tỏa hết tâm tư trong lòng.

Nàng dừng lại trước cửa một ngôi nhà rất nghèo, nghèo đến nỗi dường như nhà đó chỉ có bốn bức tường. Một người đàn bà ngồi cuộn tròn bên cửa, tia nắng không chiếu tới người bà ấy, nhưng Đường Duyệt vẫn nhìn thấy rõ, bên trong bộ quần áo đã rách nát của bà ấy là những vết sẹo tím xanh, một số chỗ còn không ngừng chảy máu.

Dường như nhận ra có người lạ tới gần, người đàn bà đó đột nhiên ngẩng mặt lên. Mí mắt bên phải của bà ấy đột nhiên khép hờ mà bỏ chạy. Nhưng Đường Duyệt vẫn đứng nguyên tại chỗ, nàng nhìn chằm chằm vào vết thương trên mặt người đàn bà đó với sự phẫn nộ ngày một lớn dần.

Khuôn mặt của người đàn bà đó không chút biểu cảm, dường như đối với tất cả nỗi đau này bà ấy đều cảm thấy tê dại, thờ ơ. Đường Duyệt không có ý định hỏi ai đã đánh bà ấy đến nông nỗi này, vì nàng đã nhìn thấy tên hung thủ đó, Cát Đại. Cát Đại đang nằm phơi nắng trông rất thoải mái ở trong sân sau khi đánh phu nhân của mình. Cho đến lúc hắn nhìn thấy một cô nương trẻ tuổi đứng trước mặt hắn. Nếu là bình thường, nhìn thấy một cô nương trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, Cát Đại sẽ cảm thấy rất vui, nhưng hôm nay hắn dường như sắp bật khóc. Vì tiểu cô nương xinh đẹp này đã kề thanh đao đáng sợ vào cổ hắn.

Hôm nay nàng là người qua đường thứ ba đòi lại công bằng cho phu nhân hắn. Nhưng hai nam nhân trước đều bị hắn đánh cho đến nỗi không dám xen vào chuyện của người khác nữa. Hắn vốn cho rằng hắn là người đàn ông có thân thể cường tráng, không sợ bất cứ điều gì. Nhưng đứng trước vị tiểu cô nương này, hắn sợ đến nỗi đá cả ra quần.

Lúc Đường Duyệt quyết định cắt tai hắn thì phu nhân của hắn nhào tới, giống như người điên cắn vào tay Đường Duyệt làm máu tươi phun ra. Đường Duyệt kinh ngạc lùi lại một bước. Nàng ngơ ngàng nhìn người đàn bà đang đứng chắn trước mặt phu quân của bà ta. Cát Đại nhân cơ hội đó lấy chiếc xẻng sắt định phang vào trán nàng. Với võ công của Đường Duyệt, làm sao nàng không tránh nổi chiếc xẻng sắt của tên vũ phu thôn quê cơ chứ? Nhưng nàng vẫn đứng chôn chân tại chỗ, không động đậy. Không biết là do những hành động của người đàn bà đó, hay là do nàng cảm thấy thế giới này quá hoang đường. Nàng cứ để mặc cho chiếc xẻng đập vào trán mình.

Bỗng nhiên, một chiếc quạt thật kỳ diệu đã ngăn chiếc xẻng đang phừng phừng đập xuống. Một nam tử đứng trước mặt họ, làn gió nhẹ thổi chiếc áo choàng màu trắng như tuyết của chàng bay lên.

Cát Đại mở trừng mắt kinh ngạc khi nhìn thấy chiếc xẻng cầm chắc trong tay mình bị chiếc quạt đó nhẹ nhàng đánh bay đi. Một tiếng “keng”, chiếc xẻng lặn ngay trên mặt đất, lưỡi xẻng sắc nhọn đã bị gãy tan.

Thương Dung kéo Đường Duyệt vẫn còn đứng bất động ra khỏi ngôi nhà đó. Chàng chỉ thấy mình tức giận tột cùng. Không biết chàng giận vì Đường Duyệt dám xen vào chuyện của người khác khi sức khỏe vẫn còn yếu như vậy, hay vì nàng biết chỉ cần một đao có thể giết chết đối phương nhưng lại cứ đứng ngây ra đó chờ đối phương tấn công.

Đường Duyệt nhìn thấy Thương Dung nhưng khuôn mặt không chút biểu cảm, còn ngây ngô hỏi: “Tại sao?”.

Chàng thở dài, bình tĩnh nói: “Đạo lý đó thực sự rất đơn giản. Hẳn là phu quân của bà ta, phu quân làm hại bà ta, bà ta cam tâm tình nguyện. Chỉ lúc nàng cam tâm tình nguyện, người khác mới có thể làm hại nàng. Không phải chịu oán hận vì bị làm hại, vì quyền làm hại đối phương nằm trong tay nàng”.

Đường Duyệt cúi đầu, nhìn bàn tay mình, đột nhiên nàng hiểu ra điều đó có nghĩa là gì. Chính nàng đã giao vũ khí lợi hại vào tay Ôn Nhã Như, khiến nhất cử nhất động của mẫu thân đều dẫn dắt những niềm vui, nỗi buồn của nàng. Nàng đã giao ấu thân quyền tự ý làm hại nàng, luôn luôn tận tâm phục vụ, chưa từng đòi hỏi bất cứ sự báo đáp nào. Nàng lặng lẽ nhặt Khuynh Thành lên, quay người bỏ đi. Thương Dung đi đằng sau nàng, cũng không nói một lời nào.

Cả một ngày, Đường Duyệt không ăn gì, chỉ dừng lại nghỉ một lúc rồi đi tiếp. Thậm chí nàng cũng không quay đầu nhìn xem Thương Dung có đi theo mình không. Nàng đã không còn quan tâm đến bất cứ điều gì. Lúc trời đã tối, Đường Duyệt nằm ngủ trên một đám cỏ. Nàng hoàn toàn không để ý đến đám cỏ ẩm lạnh khiến cho xương cốt nàng cũng lạnh theo, càng không để ý đến lớp sương dày đang phủ dày lên váy mình. Dường như nàng không để ý đến bản thân mình nữa. Thương Dung nhìn nàng từ xa, cảm thấy đau lòng, dường như tim chàng đã vỡ thành từng mảnh. Nhưng chàng vẫn không dám lại gần, càng không dám làm phiền nàng, chỉ lặng lẽ canh cho nàng ngủ, không cho bất cứ ai hay con vật hoang nào đến gần nàng. Còn Đường Duyệt, nàng dường như không có cảm giác gì. Nàng đã ngủ thật say, tới khi trời sáng vẫn chưa tỉnh dậy.

Thương Dung cuối cùng không chịu được nữa, nhẹ nhàng bước lại gần xem xét tình hình của nàng. Chàng nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của nàng dường như có sắc hồng, người cuộn tròn rất dễ thương. Khẽ chạm vào trán nàng, chàng lập tức kinh ngạc, sợ hãi. Hóa ra nàng đang bị sốt, nên đã mất hết ý thức. toàn thân nàng lạnh toát, trán nóng bừng bừng.

Không còn cách nào khác, Thương Dung đành bế Đường Duyệt lên, quay lại thị trấn nhỏ nơi hai người vừa đi qua, tìm một căn phòng sạch sẽ, đặt nàng xuống. Rồi chàng mời đại phu tốt nhất thành về khám bệnh cho Đường Duyệt, nhưng cũng không tìm ra được bệnh gì. Trong lòng Thương Dung biết rõ, chắc chắn vì nàng quá tuyệt vọng, đau khổ, lại còn phải chịu đả kích, hơn nữa vết thương đạo trước chưa lành và bị nhiễm lạnh trong đêm khuya, nên nàng mới rơi vào tình trạng hôn mê như vậy.

Đường Duyệt sốt cao suốt một ngày, đến tận tối ngày thứ hai mới thuyên giảm. Việc đầu tiên lúc nàng tỉnh lại, không phải nhìn Thương Dung đang ở bên cạnh mà là nhìn lên trần nhà suy nghĩ.

Câu đầu tiên chàng hỏi là: “Đã thấy khỏe hơn chưa?”.

Ánh mắt Đường Duyệt đột nhiên có vẻ rất kỳ lạ, nàng chậm rãi nói: “Thương đại ca, ở Đường Gia Bảo được tiếp đãi quá lâu, muội đã quên mất lúc đói có cảm giác như thế nào rồi”.

Thương Dung cho rằng nàng thực sự thấy đói, dặn nhà bếp chuẩn bị cháo mang lên.

Đường Duyệt nói: “Muội luôn nghĩ, một người chết đói sẽ có cảm giác như thế nào?”.

Nàng không chỉ hỏi, mà còn cười, nụ cười cô độc. Thương Dung nhìn thấy nàng cười như vậy, trong lòng cảm thấy trống rỗng, một sự khó chịu khôn tả.

Nét mặt của Thương Dung rất bình tĩnh, để không ai nhận ra sự đau khổ trong lòng nàng lúc này. Chàng biết từ trước tới giờ mình che giấu cảm xúc rất giỏi. Chàng luôn cười nói vui vẻ với người khác, không bao giờ khiến cho người khác cảm thấy chàng đặc biệt nhiệt tình với người nào hoặc lạnh lùng với người nào, đối với nữ nhi trong thiên hạ chàng đều rất quan tâm, rất khách khí, quyết không vì một người chàng thực sự yêu thương trong lòng mà để lộ cảm xúc. Cũng giống như bây giờ, chàng biết Đường Duyệt đang đứng bên bờ vực thẳm, sự thất vọng triền miên đã khiến nàng hoàn toàn chán nản, nhưng chàng vẫn không dùng đôi cánh tay mình để ôm lấy nàng, an ủi nàng giống như một tình nhân bình thường. Chàng rất lý trí, giống như một người bạn, một người huynh trưởng, quan tâm an ủi nàng. Chàng nói: “Tiểu Duyệt, trên thế giới này có rất nhiều việc chúng ta không thể giải quyết. cứ để nó qua đi như vậy có sao đâu?”.

Đường Duyệt lặng lẽ nhìn, một lúc sau mới cất tiếng: “Nếu như có thể, muội hy vọng những việc như thế này chưa từng xảy ra”.

Thương Dung hỏi: “Muội muốn nhắc đến những việc gì vậy?”.

Đường Duyệt đáp: “Mẫu thân muội, phụ thân muội, và sự ra đời của muội”.

Thương Dung nói: “Nếu như không có sự xuất hiện của muội, sẽ không có sự gặp gỡ của hai chúng ta. Ta phải cảm ơn mẫu thân muội, đã cho ta gặp muội... một người bằng hữu tốt, một muội muội tốt”.

Đường Duyệt im lặng, một lát sau mới nói: “Cảm ơn huynh đã nói như vậy”. Nàng nói cảm ơn nhưng nét mặt lại rất hồ hững.

Thương Dung nói: “Chỉ cần muội mở mắt ra xem, muội sẽ phát hiện ra trên thế giới này có rất nhiều điều tươi đẹp”.

Đường Duyệt miễn cưỡng cười: “Thiên hạ rộng lớn như vậy, đương nhiên sẽ có nhiều điều tươi đẹp. Nhưng những điều đó không thuộc về muội”.

Thương Dung nói: “Không phải mọi thứ mình thích thì nhất định phải chiếm hữu nó. Hãy để những vật đó ở những nơi chúng nên ở, như vậy mới là tốt nhất”.

Đường Duyệt khẽ than một tiếng, rồi nói: “Thương đại ca, muội không hiểu lý lẽ nhiều như huynh. Phải hay không phải, đúng hay sai, thực sự muội không quan tâm. Muội chỉ hy vọng người mà muội coi trọng có thể để ý, quan tâm muội. lẽ nào điều này cũng không thể?”.

Thương Dung hỏi: “Tại sao muội nhất định phải dựa vào tình cảm của người khác mới có thể sinh tồn?”.

Đường Duyệt đáp: “Vì... như vậy mới khiến uội cảm thấy mình vẫn còn sống”.

Thương Dung nắm chặt hai tay. Nhưng một lúc sau, chàng từ từ rời lỏng chúng, chàng nói: “Mỗi người trên thế giới này đều hy vọng những công sức mình bỏ ra sẽ nhận được báo đáp. Nhưng không phải tất cả bọn họ đều được như ý, sẽ có người phải thất vọng”.

“Muội vẫn không hiểu, tại sao người phải thất vọng đó mãi mãi vẫn cứ là muội”.

“Có lẽ do muội chỉ nhìn thấy một mặt của sự việc, không nhìn thấy mặt kia”.

“Mặt kia ở đâu?”

“Hãy hỏi chính bản thân muội. Nếu như không có mẫu thân, muội có đến Đường Gia Bảo được không. Có quen được Đường huynh, có biết võ công không?”.

Đường Duyệt không nói gì, Thương Dung nói tiếp: “Trong quá trình muội học võ công, có lẽ rất vất vả. Nhưng tới lúc muội đạt được trình độ đệ nhất đao, muội có cảm thấy vui vẻ không? Có lẽ mẫu thân muội có nhiều chỗ đối xử chưa đúng với muội. Nhưng bà ấy đã đưa muội tới Đường Gia Bảo, uội một khối đầu mới, một lần nữa nhìn nhận lại chính bản thân muội. Bây giờ... chỉ ít bà ấy còn thả muội ra”.

Đường Duyệt lẩm bẩm: “Thả muội ra?”.

Thương Dung nhìn nàng đầy hoài nghi, từ từ nói: “Đúng, bà ấy hoàn toàn đã thả muội đi. Thứ duy nhất trói buộc muội, chỉ có bản thân muội mà thôi”.

Giọng Đường Duyệt nắc nhen, từng giọt nước mắt rơi xuống. nàng không ngẩng đầu lên, nói: “Có lẽ... muội đã sai”.

Thương Dung nhìn thấy những giọt nước mắt của nàng, trong lòng bỗng nhiên đau như dao cắt. Nhưng chàng không hề lau nước mắt cho nàng. Chàng chỉ nói: “Không, muội không sai. Điều muội thực sự từ bỏ chẳng qua là sự nỗ lực mà muội đã bỏ ra trong những năm qua”.

“Muội... muội không hiểu”.

“Trước kia sư phụ đã kể cho ta một câu chuyện. Nếu như muội đồng ý, ta sẽ kể lại uội nghe. Có một người trên đường lên núi bị lạc đường. Người ấy đoán rằng trong hai con đường này chắc chắn sẽ có một con đường xuống núi. Ngay sau đó bèn chọn con đường bên phải. Nhưng từ lúc trời sáng đến lúc trời tối, đã phát hiện ra cuối con đường này thông ra vách núi. Người ấy đau khổ đứng bên vách núi bật khóc. Lúc này, Phật Tổ từ đâu đi ngang qua, hỏi người ấy tại sao lại khóc? Người ấy nói bị lạc đường, đồng thời khẩn cầu Phật Tổ giúp mình biến vách núi thành đồng bằng. Phật Tổ nghe xong bèn cười lớn, nói với người ấy tại sao không chọn con đường khác xem sao. Nhưng người ấy nói đã tốn một ngày đi con đường này, không

thể quay lại từ đầu như vậy. Phật Tổ lắc đầu nói, rõ ràng biết sai, tại sao vẫn không chịu tỉnh ngộ? Có thời gian để đau khổ, oán hận, khóc lóc thì nên sớm lên đường trở về nhà”.

Thương Dung nói tiếp: “Vì một hy vọng không hề có kết quả, lẽ nào muội muốn bỏ cả đời mình để theo đuổi sự oán hận, đau khổ và khóc lóc? Nếu như không xác định được lựa chọn của mình là đúng hay sai, sao không đi đến đích? Nhưng nếu như đã biết cuối con đường đó là vực thẳm, tại sao không kịp thời quay đầu lại? Những người không nỡ từ bỏ tâm huyết và thời gian đã bỏ ra, không chịu làm lại từ đầu, sẽ phải trả giá rất đắt, lãng phí càng nhiều thời gian. Trong số những người đã đứng bên bờ vực thẳm, có rất nhiều người chỉ biết đứng khóc, chỉ có rất ít người chọn con đường làm lại từ đầu”.

“Nếu như muội đi theo con đường thứ hai, nhưng vẫn không tìm ra lối đi, muội nên làm thế nào?”.

Thương Dung giật mình một lúc lâu sau, mới kìm nén những kích động của mình, nói: “Con người sống trên đời, không mong muốn mọi việc đều như ý. Nhưng mong muốn không hổ thẹn với lương tâm của mình”.

Trở về phòng mình, Thương Dung mới từ từ ngồi xuống, dựa vào cánh cửa. Ngồi trên nền đất lạnh lẽo ẩm ướt, chàng đã không cần phải giấu giếm nữa. Lúc này, khi nói chuyện với Đường Duyệt, chàng cảm thấy trong lòng nóng như lửa đốt, dường như muốn nổ tung cả lực phủ ngũ tạng, khiến cho toàn thân chàng vỡ vụn. Chàng phải dùng tất cả sức lực của mình, toàn bộ ý chí của mình, mới có thể miễn cưỡng kìm nén nỗi đau. Trên thế giới này không có người không thể sống thiếu chàng, cũng không có chuyện không có chàng thì không thể làm được gì. Cho nên chàng mới cho rằng, lúc nào bị bệnh chết cũng được. Nhưng bây giờ chàng không thể ra đi như vậy. Những ngày tháng được tiếp xúc với Đường Duyệt, chàng đã thay đổi rất nhiều. Cho đến giờ phút này, trong mắt Đường Duyệt đã lộ ra một thứ tình cảm sâu sắc, không thể rời xa chàng. Thương Dung miễn cưỡng rút một chiếc bình gốm sứ rất tinh xảo từ trong lòng. Nhưng trong lúc đổ thứ thuốc bột màu đen đó ra, chiếc bình trong tay chàng rơi xuống đất lăn mấy vòng. Thuốc bột rơi rải khắp mặt đất. chàng cười khổ, mọi người không biết rằng chàng chỉ là một người tàn phế, một người bỏ đi mà thôi. Người Đường Duyệt yêu thương, chắc chắn không phải là một nam nhân như chàng. Còn chàng thà chết cũng không muốn Đường Duyệt xem thường mình.

Bột thuốc màu đen vương rải khắp mặt đất, dính đầy bụi nâu. Trước đây, Thương Dung thà chết cũng không lấy thứ nhặt dưới đất đã bị bao người dẫm lên để bỏ vào miệng ăn, hơn nữa lại còn dính đầy bùn đất. Nhưng bây giờ thì không như vậy, có lẽ vì Đường Duyệt hoàn toàn không có chỗ dựa, nên chàng nhất định phải tiếp tục sống. Lúc chàng nuốt bột thuốc, trong dạ dày trào lên một cảm giác rất khó chịu. Nhưng chàng vẫn không hề do dự bỏ tất cả chỗ thuốc còn lại vào trong bình sứ.

Đường Duyệt ngủ trên một chiếc giường trong quán trọ. Lần đầu tiên nàng cảm thấy trong lòng rất yên ổn, bình an. Cuối cùng nàng đã nghĩ thông, trên đời này vốn không có chuyện gì nhẹ nhõm hơn so với việc nghĩ thông một vấn đề gì đó.

Mặc dù ngồi trên mặt đất lạnh lẽo, nhưng trong lòng Thương Dung cảm thấy rất bình lặng, vì cuối cùng chàng đã kìm nén được cơn đau phát tác. Tuy nhiên chàng không biết, lần sau cơn đau có thể nhẹ nhàng trôi qua như vậy không...

19. Chương 19: Đồng Hành

Đi khỏi Đường Gia Bảo đã được vài ngày, nhưng Đường Duyệt chưa từng được ngủ ngon và sâu như vậy. Lúc tỉnh dậy, nàng mặc quần áo và trang điểm nhẹ một chút, rồi ra mở cửa. Thương Dung đã đứng ngoài hành lang, quay lưng lại phía Đường Duyệt. Nghe thấy tiếng mở cửa ken két, chàng quay người nhìn nàng.

Bên ngoài hành lang lất phất mưa. Đường Duyệt thấy Thương Dung mặc chiếc áo màu trắng, trên mặt khẽ nở một nụ cười, càng hiện lên phong thái nho nhã của chàng. Nàng bất giác ngây người: “Thương đại ca, sớm thế này huynh đã tới đây rồi”.

Thương Dung cười đáp: “Tối hôm qua huynh ngủ sớm”. Chàng không hề nói thật với Đường Duyệt, cả đêm hôm qua chàng không hề chợp mắt.

“Dùng cơm xong, chúng ta nên lên đường thôi”, Thương Dung tiếp lời.

“Đi đâu?” Đường Duyệt ngạc nhiên. Nàng không ngờ Thương Dung đã chuẩn bị đi cùng nàng.

Thương Dung mỉm cười không đáp. Chàng đã dặn dò người của quán trọ chuẩn bị bữa sáng rất kỹ càng, đó đều là những món ăn rất thanh đạm, khi mang lên đều còn nóng hôi hổi. Nếu là một ngày bình thường, Đường Duyệt sẽ rất cảm động trước sự quan tâm chu đáo của chàng. Nhưng tâm trạng vui vẻ của nàng đã sớm biến mất hoàn toàn nên nàng ăn rất ít.

Nhìn thấy Đường Duyệt lặng lẽ bỏ đôi đũa xuống, Thương Dung bèn nhẹ nhàng nói: “Có phải là không hợp khẩu vị không? Là huynh không tốt, tối qua muối mới đỡ sốt, huynh nên dặn họ nấu uội một ít cháo”. Ánh mắt Đường Duyệt có chút không vui, trong lòng thầm than một tiếng nhưng không tiện nói thẳng ra.

Thương Dung thấy bộ dạng nàng như vậy, lo lắng hỏi: “Hay có chỗ nào không khỏe? Có phải mời đại phu đến xem không?”.

Đường Duyệt đáp: “Thương đại ca, chúng ta từ lúc này nên tách nhau ra thôi”.

Ánh mắt Thương Dung tối sầm lại, nét mặt dường như không chút thay đổi, nói: “Có phải vì huynh đi cùng muối nên khiến uội thêm mệt mỏi không?”.

Đường Duyệt đang định nói: “Muội không muốn trở về Đường Gia Bảo, nhưng câu nói vừa tới bờ môi thì không bật ra thành tiếng được nữa. Nàng lơ đãng cầm đôi đũa lên, chậm rãi ăn hai miếng, nhưng lại nhanh chóng buông đũa xuống, giọng buồn đáp: “Muội không có ý đó, huynh đừng hiểu lầm!”.

Thương Dung khẽ mỉm cười, nói: “Vậy muội để huynh đi cùng muội chứ?”.

Đường Duyệt ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt chàng, thấy nụ cười trên khuôn mặt Thương Dung vẫn dịu dàng như vậy, ánh mắt làm lay động lòng người. Trái tim nàng bỗng đập rộn ràng: “Không phải huynh muốn đưa muội trở về Đường Gia Bảo sao?”.

Ánh mắt của Thương Dung chạm vào khuôn mặt nàng, bất giác quay mặt đi, hướng về những hạt mưa đang lất phất rơi: “Muội đã không muốn trở về, huynh cũng không ép muội”.

Khóe miệng Đường Duyệt cuối cùng cũng khẽ nở một nụ cười. Nàng đáp lại: “Cảm ơn huynh!”.

Thương Dung không quay đầu lại, thậm chí chàng không dám nhìn nàng. Trong khoảnh khắc vừa rồi, chàng đột nhiên phát hiện ra, bản thân mình không có cách nào để đối diện với đôi mắt trong sáng của nàng. Đôi mắt ấy đã khiến chàng không kìm nổi lòng mình mà liên tưởng đến những giây phút được đặt nụ hôn lên đó. Xem ra đây là một nữ nhi rất lạnh lùng, nhưng trong trái tim lại ẩn giấu một tình cảm mạnh mẽ đang bùng cháy, khiến chàng không biết nên làm thế nào.

“Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?” Đường Duyệt không phát hiện ra tâm trạng khác lạ của chàng, bèn hỏi như vậy.

“Giang Nam”.

“Tại sao lại đến nơi đó?”

“Mùa này phong cảnh ở đó rất đẹp, cũng thích hợp uội dưỡng thương”, Thương Dung đáp.

Đường Duyệt suy nghĩ một lát, trái tim không hiểu sao lại đập rộn ràng. Nàng bất giác nhắc nhở bản thân, không được vì một câu nói của chàng mà nảy sinh ý nghĩ khác. Những tình cảm đơn phương từ trước tới giờ đã gây rất nhiều phiền phức cho Thương đại ca.

Thương Dung chuẩn bị một chiếc xe ngựa, người đánh xe thuê ở thị trấn nhỏ đó rất am hiểu đường xá vùng này. Xe ngựa chạy nhanh nhưng êm ru, Đường Duyệt ngồi bên trong không hề có cảm giác bập bênh, lắc lư. Nàng không biết rằng, để chọn được người phu xe này, Thương Dung đã hao tổn rất nhiều công sức. Thương Dung học rộng biết nhiều am hiểu mọi thứ. Trên đường đi, qua các thành trấn nào, chàng đều nói được lịch sử hoặc những câu chuyện đã từng lưu truyền của thành trấn đó. Bất luận là phong tục, đặc sản hay phong thủy, dân tình, chàng đều có thể lần lượt nói ra. Đường Duyệt ngồi trên xe ngựa, luôn chăm chú nghe Thương Dung nói chuyện. Dường như không kiềm chế nổi bản thân mình nữa, nàng quay sang nhìn chàng. Chỉ vì nàng thực sự yêu thương hình dáng của chàng, bất luận là lúc chàng nói chuyện hay im lặng. Cho dù nàng nhắm mắt nghĩ ngợi, trước mắt nàng cũng hiện rõ mồn một, không phải nụ cười hiền dịu của Thương Dung mà chính là đôi mắt trầm tĩnh như đầm nước trong vắt của chàng. Hai người cứ đi như vậy,

ban ngày ngồi xe ngựa, ban đêm tìm quán trọ nghỉ ngơi. Thấm thoát cũng đã hơn một tháng, bọn họ đã đến Dương Thành.

Đường Duyệt đột nhiên hỏi: “Hay là chúng ta nghỉ ở đây hai ngày, sau đó hãy lên đường được không?”

Thương Dung gật đầu đáp: “Phong cảnh Giang Nam là nơi đẹp nhất. Chúng ta nên lưu lại đây”.

Đường Duyệt cúi đầu, may thay Thương Dung không biết những suy nghĩ trong lòng nàng. Sống cùng Thương Dung càng lâu, nàng càng mắc kẹt sâu hơn. Nàng đề nghị ở lại Dương Thành, nhưng không phải để tham quan cảnh sắc, mà để có thể sống cùng chàng thêm một thời gian nữa.

Các cửa hiệu của Thương gia có ở khắp mọi nơi. Hai ngày nay mỗi lần đến nơi nào, các chủ cửa hiệu đều nhân tiện mang các khoản mục cho Thương Dung kiểm tra. Những ông chủ này không chỉ đem sổ kế toán tới, mà còn mang theo bốn bức thư mà tổ mẫu phái người đem tới đốc thúc Thương Dung trở về. Những việc này, Thương Dung không hề nói với Đường Duyệt. Nhưng nàng vẫn biết, hơn nữa biết rất rõ, và luôn tự nhắc nhở bản thân không được nhắc tới, thậm chí nàng rất sợ Thương Dung nhắc đến. Rất tình cờ, bọn họ lại vào Quy Vân Lâu. Thương Dung gọi điểm tâm của Quy Vân Lâu cho Đường Duyệt, còn mình chỉ gọi một bình Long Tỉnh. Thoạt đầu, Đường Duyệt chỉ biết Quy Vân Lâu nổi tiếng bề ngoài, nhưng không ngờ nơi đây cũng có những món điểm tâm ngon và đẹp mắt như vậy. Nhìn thấy Hải Đường Canh, món ăn nổi tiếng của Dương Thành đang được bưng lên, không những hình dáng giống hải đường, mà cách làm, bày trí lại còn rất tinh xảo, rất sống động, khiến cho Đường Duyệt vô cùng ngạc nhiên.

Lúc này, khách ở Quy Vân Lâu cũng không nhiều, tầng hai là nơi có phong cảnh đẹp nhất, cũng chỉ có vài ba người khách. Sắc mặt tiểu nhị rất phấn chấn, đi đi lại lại ở đại sảnh, trên tay bưng một tách trà, chốc chốc lại rót thêm trà cho khách.

Chiếc bàn trong cùng ở phía Tây có ba viên ngoại của Phúc Thái đang ngồi nói chuyện, uống trà và ăn điểm tâm. Trong đó có một vị viên ngoại vừa thấy Đường Duyệt thì lập tức nhìn chằm chằm, cho đến khi Thương Dung khẽ nhìn đối phương. Ánh mắt Thương Dung mặc dù rất điềm tĩnh, nhưng vị viên ngoại béo tròn đó dường như cảm thấy một sự lạnh lùng vô hình, một nỗi sợ hãi khó tả trào dâng trong lòng ông ta. Để tránh ánh mắt của chàng, người đó lập tức cúi thấp đầu xuống, không dám nhìn sang chiếc bàn có vị cô nương trẻ tuổi xinh đẹp khác thường đó nữa.

Trông Thương Dung và Đường Duyệt giống hệt một đôi vợ chồng trẻ đang đi thăm thú sơn thủy. Phần lớn những người bên cạnh đều cho rằng như vậy, nên cũng không chú ý đến hai người bọn họ.

Chỉ có một người kỳ lạ nhất. Người đó có ngoại hình rất đẹp, ăn vận sang trọng, ngồi quay lưng lại với Đường Duyệt và Thương Dung. Đường Duyệt không nhìn rõ dung mạo của người ấy, nhưng nhìn thấy chiếc áo choàng màu trắng lông lánh ánh bạc, trên áo thêu mấy gốc hoa mai bằng bạc, nàng có cảm giác rất thân thuộc, suy nghĩ một lúc, rốt cuộc vẫn chưa nhớ ra điều gì.

Lần đến Dương Thành này cách lần trước ba tháng. Lúc đó vẫn sắc xuân rực rỡ, bây giờ đã sang mùa hạ.

“Thương đại ca, chúng ta đi đâu tiếp đây?” Đường Duyệt hỏi.

Thương Dung cười đáp: “Ở ngoại thành Dương Thành có một cái hồ. Vào mùa hạ, hoa sen nở rất nhiều, phong cảnh rất đẹp. Một lát nữa huynh sẽ đưa muội đi xem”.

“Được”. Đường Duyệt rất vui.

Nam nhân kỳ lạ kia liền quay người lại. Chàng nhìn lướt qua, rồi đột nhiên nhìn thẳng vào mặt Đường Duyệt, dường như ngẩn ra. Một lúc sau, như thể tỉnh lại từ giấc mộng, chàng bước những bước dài qua chỗ nàng. Khi đi ngang qua chiếc bàn có hai người thư sinh ngồi, chàng va phải tiểu nhị, làm đổ một cốc trà vương vãi khắp người. Cánh tay phải của chàng bị nước trà nóng in lên một vết đỏ. Tên tiểu nhị sợ hãi, mặt cắt không còn giọt máu, luôn miệng xin lỗi. Chàng không nói gì, đẩy tên tiểu nhị ra. Không ngờ trong khoảng thời gian đó, Đường Duyệt đã đi đâu mất.

“Bọn họ đi đâu rồi?” Chàng nắm chặt tiểu nhị, vội vàng hỏi.

Tiểu nhị của quán vẫn chưa bình tĩnh lại, lúng ta lúng túng nói: “Nghe... nghe vị công tử đó nói muốn đi... hồ sen ở ngoại thành...”.

Câu nói vừa dứt, vị công tử từ trước mặt đã vội vàng vàng đuối theo. Tên tiểu nhị ngây người, xoa xoa đầu, chép miệng nói: “Đúng là một người kỳ lạ, một người kỳ lạ!”.

Thương Dung đưa Đường Duyệt đến bên bờ hồ. Đúng như lời chàng nói, sen nở khắp hồ, những bông sen lay động trong gió, trông rất sinh động. Trong lòng hồ có rất nhiều thuyền, dường như tới đây để ngắm cảnh sắc của hồ sen. Đường Duyệt nhìn khắp xung quanh, cảm thấy các thuyền nhỏ đang len lỏi xuyên qua giữa tầng tầng lớp lớp lá sen. Những làn gió mát lạnh thổi tung bay vạt áo, mùi hương hoa thoang thoảng khiến người ta cảm thấy rất dễ chịu.

Thương Dung muốn thuê một chiếc thuyền nhỏ, nhưng Đường Duyệt ngăn lại. Nàng nhẹ nhàng nói: “Thương đại ca, chúng ta không cần phải đi thuyền, hãy đi vòng quanh hồ một lát”.

Thương Dung khẽ nở một nụ cười: “Được, để huynh đưa muội đi”.

Đường Duyệt nhìn chàng, rồi lập tức quay sang ngắm nhìn những bông hoa sen trong hồ, khuôn mặt bỗng ửng đỏ.

Đường Duyệt nói: “Phong cảnh nơi này đẹp thật đấy. Nếu như có thể vĩnh viễn ở lại đây thì tốt biết bao”.

Thương Dung cố gắng lắm mới tìm lại được giọng nói của mình: “Chỉ sợ muội nhìn quá nhiều, sẽ thấy chán ngay”.

Đường Duyệt lắc đầu đáp: “Ngắm nhìn càng nhiều, sẽ chỉ thấy nơi này càng đẹp mà thôi”.

Thương Dung gượng cười, liền chuyển chủ đề: “Đáng tiếc, chúng ta đến đây quá muộn. Nếu đến sớm nửa tháng, chúng ta có thể nếm được đặc sản của Dương Thành - Thụy Ngư”.

“Thụy Ngư, đó là cái gì?” Đường Duyệt hỏi.

Thương Dung đáp: “Đó là giống cá đặc sản ở nơi này. Nước canh trắng như tuyết, thơm ngon vô cùng. Huynh đưa muội đến đây, vốn là để uội nếm thử món đặc sản ấy”.

Họ bỗng nhiên yên lặng, dường như cả hai người đều không tìm ra một chủ đề nào để có thể cùng nói tới. Có lẽ trong lòng hai người đều hiểu nhưng đều không dám đề cập.

Ngày thứ hai, Đường Duyệt dậy rất sớm, lúc mở cửa, nàng bỗng ngây người ra.

Một chiếc nồi lớn màu tím cát đặt trong khay sơn trước cửa phòng, nàng mở ra xem, thấy hơi nóng của canh cá tỏa ra. Những người khách trong các phòng khác đều lần lượt mở cửa, thò đầu ra xem.

“Là Thụy Ngư!” Một người kinh ngạc kêu lên.

Vài người bắt đầu thấy bất mãn: “Hôm qua, khi ta đến, ông chủ quán rượu đã nói dối ta là đã qua thời gian đó rồi. Đây không phải là Thụy Ngư sao?”.

Trong lòng Đường Duyệt ngơ ngẩn, đôi mắt nàng sáng lên, Thương Dung bước đến, trên mặt lộ ra vẻ hoài nghi. Thấy ánh mắt của chàng, Đường Duyệt dần dần bình tâm lại.

“Chắc hẳn đã đưa nhầm địa chỉ”, Đường Duyệt khẽ nói.

Nhưng ba buổi sáng liên tiếp đều có canh cá tươi ngon đưa đến trước cửa phòng Đường Duyệt.

Thương Dung không nói lời nào, thực sự chàng cũng ngầm để ý. Ba ngày liên tiếp đều nhìn thấy chiếc nồi màu tím cát, trong lòng không thể không hoài nghi. Lẽ nào người ta thực sự đưa nhầm? Nhưng người có thể tìm thấy Thụy Ngư trong thời gian này, thực sự mà nói đúng là thần thông quảng đại. Sao có thể đưa nhầm địa chỉ được chứ? Huống hồ lại còn đưa nhầm địa chỉ hẵn ba lần liên tiếp?

“Người nào đưa đến, muội thực sự không biết sao?” Giọng Thương Dung dường như rất xa lạ.

Đường Duyệt lắc đầu, việc này thực sự rất kỳ lạ, ngay cả nàng cũng nghi ngờ.

“Có lẽ là bằng hữu của muội”, Thương Dung khẽ nở một nụ cười, nói.

Đường Duyệt kiên quyết phủ nhận: “Muội không có bằng hữu nào như vậy”.

Thương Dung ngậy người ra, cười sần nảo đáp: “Xin lỗi, muội cũng đã lớn. Huynh không nên hỏi nhiều như vậy”.

Nét mặt của chàng rất bình thường, nhưng Đường Duyệt cảm thấy câu nói này có ý nghĩa gì khác, nghiêm giọng đáp: “Muội không có gì giấu huynh”.

Thương Dung lại ngậy người, nhẹ nhàng nhìn nàng nói: “Vậy muội hà tất phải tức giận”.

Trong lòng Đường Duyệt rất đau đớn, một sự tức giận vô hình đang dần dần trào dâng. Giọng nàng đành lại: “Tại sao muội phải tức giận huynh? Dựa vào cái gì để tức giận chứ?”.

Thương Dung đáp: “Huynh cũng không hiểu, muội... vì lý do gì phải tức giận”.

Đường Duyệt nhìn chàng đầy nghi ngờ: “Huynh không tin tưởng muội sao?”.

Thương Dung tránh ánh mắt của Đường Duyệt, đáp: “Huynh chưa từng nói như vậy”.

Đường Duyệt cảm thấy trái tim nóng hừng hực của mình đã dần nguội lạnh: “Thực sự muội chưa từng quen người nào như vậy”.

“Tiểu Duyệt, những ngày muội rời khỏi Đường Gia Bảo, lẽ nào chưa từng gặp bằng hữu?”

“Những người quen biết trên đường đi, đều có thể coi là bằng hữu ư?”

“Chỉ có một người, muội có thể muốn dùng hai từ này để gọi người ấy”.

Đường Duyệt ngậy người. Nàng muốn nói nàng hoàn toàn không có cách nào để giải thích hàm ý của hai chữ bằng hữu đó, vì từ trước tới giờ nàng chưa từng có bằng hữu. Nhưng đột nhiên nàng nghĩ tới một người, một nam nhân đã có cùng nàng đồng tâm hiệp lực, sống chết có nhau. Bọn họ gặp nhau vội vàng, rồi đột ngột chia tay, tất cả điều đó đã ảnh hưởng và gây chấn động tới Đường Duyệt. Nhưng chính những điều đó khiến nàng không thể quên được chàng trong suốt cuộc đời này. Nghĩ vậy, nàng chậm chậm nói: “Mặc dù trước đây từng có, nhưng bây giờ đã không còn”. Người nàng nhắc đến đương nhiên là Thẩm Sơ Không, một Thẩm Sơ Không đã chết ở núi Xích Hà.

Thương Dung không biết điều này. Chàng nhìn Đường Duyệt, trầm tĩnh lại.

Ngày hôm sau, hai người bọn họ đều tránh nhắc tới tất cả những chuyện đã xảy ra, tiếp tục đi tham quan Dương Thành. Đường Duyệt rất lơ đãng, Thương Dung cũng rất trầm ngâm. Tiết trời đã sang hạ, đi bộ một lúc đã toát mồ hôi, hai người tìm một quán trà, vừa uống trà vừa nghỉ chân.

Đường Duyệt nhìn nước trà xanh cánh trà tỏa khói, tự nhiên nói: “Chúng ta có nơi nào để đi nữa không?”.

Thương Dung than một tiếng, đáp: “Chúng ta đã đi gần hết các nơi ở Dương Thành rồi, ở thêm một ngày nữa... cũng phải trở về thôi”.

Đường Duyệt cảm thấy tâm trạng mình chùng hẫ xuống, không chịu đựng được nữa, nàng đáp: “Thực sự không còn nơi nào khác để đi sao?”.

Thương Dung đáp: “Hết rồi”.

Đường Duyệt khẽ nói: “Cho nên cả ngày hôm nay, huynh không biết nên làm thế nào để cáo biệt muội”.

Thương Dung im lặng hồi lâu, thở dài đáp: “Huynh không nói ra được”.

Đường Duyệt cười lạnh lùng: “Sớm muộn gì cũng phải nói, chi bằng nói sớm một chút để muội biết”.

Thương Dung đáp: “Tiểu Duyệt, huynh...”.

Đường Duyệt cắn chặt răng: “Huynh không phải thương hại muội. Người đơn độc không phải chỉ có mình muội. Người khác đều có thể sống rất tốt, muội cũng sẽ không tìm đến cái chết đâu. Mọi người sống với nhau trong một thời gian dài, tự nhiên sẽ nảy sinh tình cảm... Huynh tốt với muội như vậy, muội sẽ không... sau này, sau này cũng sẽ không có nữa, huynh yên tâm”. Đường Duyệt đứng lên, không nói một lời, bước ra ngoài.

Thương Dung ngăn nàng lại: “Muội đi đâu?”.

Đường Duyệt đáp: “Thương đại ca, huynh trở về nhà đi”.

Thương Dung thất thanh hỏi: “Vậy muội đi đâu?”.

“Muội... muội đi thăm thú một số nơi nữa”.

“Để huynh đưa muội đi”.

Đường Duyệt gạt đi: “Không cần đâu. Muội muốn đi thăm thú khắp nơi, có lẽ... sẽ mất một thời gian khá dài. Muội sẽ đi tìm huynh”.

Thương Dung chậm chậm hỏi: “Thực sự muội sẽ đến chứ?”.

Đường Duyệt đáp: “Vâng, muội sẽ đến”.

Thương Dung chăm chú nhìn nàng rồi nói: “Không, muội sẽ không đến. Muội vốn không biết Thương gia ở đâu”.

Đường Duyệt cúi đầu, đáp: “Nếu như muội muốn, nhất định sẽ tìm thấy”.

Thương Dung ngây ra rất lâu, rồi nói: “Điều đó có nghĩa là nếu muội không muốn gặp huynh thì từ lúc này muội sẽ tránh gặp huynh, phải không?”.

Trong khóe mắt Đường Duyệt, nước mắt đã rơi xuống. Thương Dung nói không sai, thực sự nàng hy vọng, từ đây về sau, hai người sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa.

Thương Dung nhìn sắc mặt nàng, tự đáy lòng như bị dao đâm: “Chẳng lẽ muội thực sự có dự định như vậy?”.

Đường Duyệt không phủ nhận, nàng chỉ khẽ quay đầu đi hướng khác, không dám nhìn chàng.

Thương Dung đáp: “Được, muội không đến tìm huynh. Huynh sẽ đi tìm muội”.

Trong lòng Đường Duyệt dường như đang run lên, trong mắt chứa đầy nỗi đau. Nàng muốn hỏi, nếu không có chút tình cảm nam nữ gì với nàng, tại sao chàng lại luôn luôn đi theo nàng, tại sao đến tận bây giờ vẫn nhất định không chịu buông tay? Lẽ nào đợi đến khi nàng ngập chìm trong thứ tình cảm không có kết quả này đến phát điên phát cuồng thì chàng mới cam tâm? Nhưng những câu hỏi này, nàng không thể nói ra được, nàng chỉ có thể đáp: “Cảm ơn huynh, muội thực sự nên đi rồi”.

Thương Dung nhìn theo bóng nàng dần dần khuất khỏi tầm mắt. Chàng từ từ ngồi xuống ghế. Chỉ cảm thấy lòng dạ rối bời.

Trời tối dần, quán trà đã thấp đèn. Thương Dung vẫn ngồi bất động ở đó, ngây người nhìn cốc trà. Nước trà đã nguội ngắt từ lâu, chàng đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn ra ngoài.

Một cô bé ngồi đơn độc trên cây giữa đám khách khứa ồn ào, tới lúc gặp lại đã là một thiếu nữ tuyệt đẹp trong bộ đồ màu đỏ, khi nói chuyện đôi mắt sáng như những vì sao trên trời, còn đôi môi lúc hôn chàng thì vô cùng mềm mại. Tất cả đều rất mờ ảo, giữa trời và đất chỉ còn hình bóng nàng lúc rời xa... Cho đến phút cuối, đến một câu giải thích, chàng cũng không nói được.

Nàng cũng chưa từng hỏi tại sao, chỉ nhẹ nhàng rời khỏi chàng như vậy? Thế cũng tốt, chỉ cần từ nay về sau không gặp lại nhau nữa, sẽ có một ngày nàng quên được một người tên là Thương Dung.

Quen nhau, hiểu nhau, yêu nhau, sau đó chia tay, đã có rất nhiều người như vậy. Bọn họ cũng chưa có gì đặc biệt, chỉ có điều, chàng vốn không có cơ hội nói với nàng rằng chàng cũng yêu nàng. Đối với người khác mà nói, phép tắc yêu đương có đến hàng nghìn hàng vạn điều. Còn đối với Thương Dung, duy nhất chỉ có một điều mà thôi. Đó là làm cho người mình yêu được hạnh phúc. Qua một, hai năm, không, có lẽ còn nhanh hơn thế, bên cạnh nàng tự nhiên sẽ xuất hiện một người phù hợp với nàng hơn chàng, đến lúc đó vết thương trong lòng nàng sẽ có thể lành lại. Thậm chí có lẽ nàng cũng sẽ quên quãng thời gian yêu một người như Thương Dung. Kết cục của cuộc sống này là như vậy, không có sự lựa chọn nào khác.

Từ lúc Đường Duyệt bỏ đi, trong lòng chàng trở nên trống rỗng, ngay cả cảm giác về sự đau đớn và hận thù cũng rời xa chàng.

Bỗng có người bước đến, Thương Dung ngẩng đầu lên. Đó là hai người một già, một trẻ. Ông lão có vẻ bụi bặm, sắc mặt mệt mỏi, người thiếu nữ mở to mắt chăm chú nhìn chàng.

“Thất lễ công tử, có thể...” Ông lão mở miệng thỉnh cầu.

Thương Dung khẽ gật đầu, không đợi hai người bọn họ ngồi xuống, bèn quay mặt nhìn đi chỗ khác.

Từ lúc bước vào, cô nương đó luôn để ý đến Thương Dung, nhìn chàng đến mức ngây dại. Ông lão khẽ ho một tiếng, khuôn mặt cô nương đó lập tức đỏ ửng, tự biết mình đã thất lễ, bèn vội vàng cúi đầu xuống. Ông lão nhẹ nhàng lau cây hồ cầm yêu quý của mình, cũng không nói lời nào.

Không lâu sau, người đến quán trà ngày càng đông. Có người nhìn thấy hai ông cháu đi hát kiếm ăn trên khắp giang hồ này bèn mời họ hát cho nghe một khúc. Tiếng hồ cầm ỉa vang lên, chỉ nghe thấy giọng thiếu nữ đó chậm chậm ca: “Khu rừng vào mùa xuân hoa nở rất đẹp, tiếng chim hót đầy bi thương, ai oán, gió mùa xuân chất chứa đầy tình cảm, đã bay đến mở cửa trái tim tôi. Trào dâng màn sương mù dày đặc, trong đêm khuya trong đầm Thưa nguyệt hái hoa sen, đêm đêm lấy hạt sen”.

Cuối cùng Thương Dung cũng ngược mắt lên nhìn người thiếu nữ đang ca đó, nét mặt rất thờ ơ.

Người thiếu nữ đó ca tiếp: “Nguyện cho trời không có sương tuyết, cây ngô đồng sống mãi ngàn năm. Nước băng dày ba tấc, tuyết phủ hơn ngàn dặm. Lòng ta như cây tùng cây bách, tấm lòng người quân tử sao như...”.

Giọng ca mới uyển chuyển, mềm mại làm sao. Tuy phần lớn mọi người ngồi nghe ở đây đều không hiểu được tình ý trong bài thơ này, nhưng vẫn cổ vũ rất nhiệt tình. Còn vị công tử mặc áo trắng ngồi cùng bàn với họ thì vẫn ngồi yên, không cổ vũ, cũng không vỗ tay. Lúc nghe thấy câu, “Tấm lòng người quân tử sao như...”, chàng bèn gơ tay nắm chặt cốc trà. Người thiếu nữ cảm thấy rất kỳ lạ, đột nhiên nghe thấy “tạch” một tiếng. Hóa ra vị công tử ngồi im như tượng ở chiếc ghế đó, không biết tại sao, đã bóp vỡ chiếc cốc. Một tên tiểu nhị đang rót thêm trà cho khách vội vàng chạy tới, vị công tử áo trắng đột nhiên đứng bật dậy, chạy ra ngoài như một người điên.

Cuối cùng Thương Dung cũng tìm thấy Đường Duyệt, nàng đang đứng một mình dưới một mái hiên, lặng lẽ nhìn mưa rơi, trông rất cô đơn. Người Thương Dung ướt như chuột lột, nhưng chàng đứng cách nàng vài bước chân, đứng dưới trời mưa như trút nước. Có thể nói, Đường Duyệt là thiếu nữ xinh đẹp nhất trong võ lâm, nhưng ai nhìn thấy nàng cũng đều nói sắc mặt nàng rất nhợt nhạt, tính tình lạnh lùng. Nhưng trong lòng Thương Dung chưa từng so sánh nàng với bất cứ một người nào. Đường Duyệt chính là Đường Duyệt, một Đường Duyệt có một không hai. Sự kiên cường, cô độc, trầm tĩnh, thậm chí là nỗi đau tuyệt vọng, mỗi biểu hiện của nàng đều tự nhiên khắc sâu vào trong trái tim chàng. Bây giờ, nàng chỉ còn cách chàng vài bước chân. Nếu chạy qua đó, chàng lập tức có thể ôm chặt nàng!

Thương Dung do dự rất lâu. Cuối cùng, lấy hết dũng khí, chàng quyết định không quan tâm tới bất cứ điều gì, bất chấp tất cả mà chạy tới, nói với nàng, chàng cũng...

Nhưng chàng vẫn không bước tới. Vì có một chiếc xe ngựa dừng lại trước mặt Đường Duyệt. Rèm xe được vén lên, một vị công tử trẻ tuổi ngồi bên trong khẽ nở nụ cười với Đường Duyệt, gơ tay về phía nàng. Đường như Đường Duyệt cảm thấy rất kinh ngạc, vì biểu hiện trên mặt nàng khiến chàng không thể hiểu được. Vị công tử đó vẫn đang cười, đồng thời thu tay lại. Đường Duyệt ngẩng đầu lên nhìn cơn mưa ngày càng lớn, cuối cùng cũng lên chiếc xe ngựa đó.

Giọng nói của Thương Dung bỗng chốc tắc nghẹn. Chàng muốn gọi tên nàng, nhưng chỉ đứng nhìn chiếc xe ngựa dần dần rời đi. Ký hiệu trên xe, chàng đã từng nhìn thấy ở rất nhiều cửa hàng của Thương gia ở Dương Thành. Bông hoa sen màu đen đó thuộc quyền sở hữu của Hách Liên Hoàng Thị. Trong lòng Thương Dung buồn bã đau đớn, nhưng chỉ có thể lặng lẽ đi về dưới trời mưa. Chàng cảm thấy nghẹt thở, căn bệnh đáng sợ đã chọn đúng thời điểm này để phát tác.

Nhưng chàng không dừng lại nghỉ ngơi, cũng không lúi thuốc ra uống, vì nó chẳng còn tác dụng gì nữa. Bây giờ nàng không cần chàng nữa. Đường Duyệt đã lên chiếc xe ngựa đó. Đường như hy vọng của chàng đã thành sự thật, đã có người xuất hiện bên nàng, đi theo làm bạn với nàng, an ủi nàng. Còn Thương Dung thì sao, chàng nên làm thế nào, nên đi đâu? Mưa như trút nước, cơn mưa giống như một cơn bão lớn, rửa trôi tất cả những đau thương, thất vọng.

Thùng chiếc xe ngựa rất to, bố trí đẹp mắt và hài hòa. Có một chiếc bàn màu tím bằng gỗ đàn, trên bàn để một chiếc lư hương và một quyển sách. Còn có hai chiếc ghế ngồi rất thoải mái, thậm chí đáy thùng xe còn bố trí thêm một chiếc ghế trúc rất quý giá. Hương đã nghi ngút bay lên, sách chưa mở trang nào. Mỗi vật dụng trong này đều được bố trí hợp lý, thể hiện rằng thân phận, phẩm chất và vị trí của chủ nhân rất cao quý. Người mời nàng lên xe ngựa, chốc chốc lại nhìn nàng đầy hoài nghi. Nhưng đến khi nàng nhìn qua, chàng lại đỏ mặt trước. Đường Duyệt nghĩ, mình đã từng gặp người này bao giờ nhỉ?

“Nàng không nhớ ta sao?” Hách Liên Minh Ngọc hỏi.

Xem ra cuộc gặp tình cờ ba tháng trước thực sự không lưu lại một chút ấn tượng nào với nàng. Hách Liên Minh Ngọc cảm thấy có chút đau khổ. Trên mặt Đường Duyệt lộ rõ vẻ xin lỗi, Hách Liên Minh Ngọc cười đáp: “Ba tháng trước nàng đã đến Dương Thành, chúng ta đã từng gặp nhau”. Mặc dù chỉ mới gặp qua, nhưng từ đó về sau, chàng luôn nhớ nàng, làm cách nào cũng không thể xóa bỏ hình bóng nàng trong tâm trí.

Đường Duyệt kinh ngạc nói: “Chàng là...”. Nàng vốn không nên quên Hách Liên Minh Ngọc. Bất cứ người phụ nữ nào trên thế giới này cũng sẽ không thể dễ dàng loại bỏ một người như Hách Liên Minh Ngọc ra khỏi tâm trí. Hách Liên Minh Ngọc vốn cũng cho rằng như vậy. Chàng xưa nay rất tự tin. Trên thế giới này, những nam nhân có dung mạo tuấn tú như chàng không nhiều. Huống hồ, chàng còn xuất thân từ Hách Liên Hoàng Thất, địa vị tôn kính, có lý do gì để chàng không tự tin chứ? Nhưng đến khi gặp lại Đường Duyệt, chàng giống như va phải một tảng băng lạnh tanh, mọi niềm kiêu hãnh bỗng chốc tan biến.

Hách Liên Minh Ngọc cảm thấy rất kỳ lạ, dễ dàng bị người ta quên đi như vậy, nhưng chàng vẫn không cảm thấy tức giận. Không những thế, chàng còn từ từ nhắc lại với vẻ ngại ngùng: “Hách Liên Minh Ngọc”.

Đường Duyệt ngậy người, cuối cùng nàng cũng nhớ ra, đúng ba tháng trước mình đã từng gặp vị công tử này, không những thế còn có một sự trùng hợp đầy kịch tính. “Sao chàng có thể ở nơi này?” Đường Duyệt nghi ngờ hỏi.

Hách Liên Minh Ngọc buột miệng đáp: “Ta đang đợi nàng”.

“Đợi ta?” Sắc mặt Đường Duyệt thay đổi: “Chàng hối hận vì lần trước đã để ta đi ư?”.

Hách Liên Minh Ngọc chăm chú nhìn vào mắt nàng, không nói được lời nào.

Đường Duyệt hơi sững người lại một lúc, rồi đáp: “Chẳng sao, bây giờ chàng tới bắt ta cũng chưa muộn”.

“Không, Đường Duyệt cô nương, nàng đừng hiểu lầm”. Sự say đắm trong nét mặt của Hách Liên Minh Ngọc, nếu là người khác chắc chắn sẽ không thể không nhìn ra. Nhưng sao Đường Duyệt lại thờ ơ, không có cảm giác gì?

Chàng nói: “Ta chỉ là... hy vọng có thể gặp lại nàng một lần nữa. Có thể trở thành... trở thành bằng hữu”.

Trên thế giới này có việc kẻ trộm và người mất của trở thành bằng hữu của nhau sao? Sự nghi ngờ trong lòng Đường Duyệt ngày càng tăng lên. Hách Liên Minh Ngọc không trách Đường Duyệt quên mình, càng không hy vọng nàng cảm thấy xấu hổ vì điều này, bèn nói: “Nàng đến Dương Thành, trong lòng ta cảm thấy rất vui. Không biết... nàng có thể ở lại thêm vài ngày được không, để ta có thể tiếp đãi nàng giống như một người chủ ở đất này?”.

Trên mặt Đường Duyệt vốn đang nở một nụ cười, nhưng sau khi nghe chàng nói câu đó, nụ cười dần dần biến mất.

Hách Liên Minh Ngọc vô duyên vô cớ nghĩ đến một người. Lúc nhìn thấy Đường Duyệt ở Quy Vân Lâu, chàng vui mừng đến phát điên, đến nỗi đã không để ý bên cạnh nàng còn có một nam nhân. Một nam nhân rất tuấn tú, phong độ.

Hách Liên Minh Ngọc ngẫm có một dự cảm không tốt, chàng khẽ nói: “Nếu như nàng có bằng hữu khác, có thể...”.

Đường Duyệt ngắt lời chàng, khẽ nói một hơi: “Huynh ấy đi rồi”.

Hách Liên Minh Ngọc nhìn nét mặt nàng, thấy sự bất an trong lòng ngày càng tăng. Trong lòng chàng có một sự hỗn loạn, giọng nói có chút khác thường: “Huynh ấy? Nàng... người nàng nhắc đến là...”.

Đường Duyệt không chú ý đến sự thay đổi trong giọng nói của chàng, nàng đáp: “Có lẽ trong cuộc đời này ta và huynh ấy sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa...”. Nàng chưa nói hết, đã cúi thấp đầu xuống, dường như không muốn nói tiếp. Nước mắt nàng từng giọt, từng giọt nóng hổi rơi xuống.

Một tia sáng lóe lên, Hách Liên Minh Ngọc hiểu ra tất cả. Chàng đột nhiên cảm nhận được nỗi đau chưa từng chịu đựng ấy. Còn chưa kịp thở lộ, chàng đã phát hiện ra người trong tim mình sớm đã có người khác. Lúc gặp nàng lần đầu tiên, chàng chỉ cảm thấy giữa nàng và những người con gái khác có những điểm không giống nhau. Rốt cuộc khác nhau ở điểm nào, chàng cũng không có cách nào nói rõ, chỉ thấy ở nàng có một cảm giác cô đơn rất kỳ lạ, khiến tim chàng đập thình thịch. Mặc dù nàng không thích cười, cũng không thích nói chuyện thậm chí cũng không ngược mắt lên nhìn chàng, nhưng trái tim chàng vẫn nhớ nàng. Từ đó về sau, chàng đã ghi sâu hình bóng nàng vào trái tim mình. Một nữ nhi xinh đẹp, nếu như dễ dàng đạt được thì sẽ không mấy quý trọng. Đường Duyệt đã bỏ đi, hơn nữa lại đi mà không cáo biệt, không hề lưu luyến chàng, khiến Hách Liên Minh Ngọc ngày nhớ đêm mong, dáng hình tiêu tụy. Mặc dù thân phận hách, giàu có khắp bốn biển, nhưng chàng không thắng nổi những nhớ nhung và khát vọng cứ âm thầm trào dâng vừa mãnh liệt vừa hoang dại trong trái tim chàng. Một lần, hai lần, ba lần, chàng đều không ý thức được mình đi đến Quy Văn Lâu, hy vọng có cơ hội gặp lại nàng lần nữa. Thậm chí chàng đã phải những thuộc hạ giỏi nhất, không tiếc tiền bạc đi khắp nơi tìm kiếm thông tin của Đường Duyệt. Giữa biển trời mênh mông, chỉ có một cái tên, có thể tìm được gì kia chứ? Huống hồ, nàng và chàng cùng sống trong đất trời, nhưng không sống cùng một thế giới.

Khúc quán gia nhắc nhở chàng một lần nữa, đối phương chẳng qua chỉ là một cô nương giang hồ không rõ lai lịch. Nhưng chàng không bận tâm đến điều đó. Thân phận ư, địa vị ư, hoàn cảnh ư, những điều này có gì quan trọng? Chỉ cần tìm thấy nàng là được.

Lần gặp lại ở Quy Văn Lâu này, Hách Liên Minh Ngọc vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, nhưng vì việc ngoài ý muốn mà lỡ mất nàng. Sau đó, mặc dù đã nghe ngóng được những nơi bọn họ dừng chân, nhưng vì bên cạnh nàng còn có một sứ giả bảo vệ nên chàng không dám mạo muội hành động. Chàng sợ Đường Duyệt đã được gả làm phu nhân của người ta. Vì nhìn bọn họ thực sự rất xứng lứa vừa đôi, cứ như một cặp trời sinh vậy. Nhưng chàng vẫn đợi cơ hội. Đến lúc nàng chỉ có một mình, mệt mỏi, buồn bã dưới trời mưa, chàng vốn cho rằng đây là cơ hội tốt nhất để tiếp cận nàng. Nhưng không ngờ, nàng không những không nhớ chàng là ai, thậm chí nàng còn yêu người khác.

“Nàng biết không, ba tháng nay, hàng ngày ta đều đến Quy Văn Lâu đợi nàng. Ta nhớ nàng rất nhiều, đã chuẩn bị cho nàng bao nhiêu bất ngờ, bao nhiêu niềm vui”. Những lời này, chàng đã không nói ra được. Bây giờ điều chàng muốn biết nhất chính là sao nàng có thể yêu người khác trước như vậy? Hai người bọn họ quen biết nhau thế nào? Thậm chí chàng cảm thấy hối hận. Lúc đầu đáng lẽ chàng phải bắt chắt tất cả để giữ nàng lại, không nên bỏ lỡ một cơ hội tốt tình tốt như thế. Nhưng điều chàng hối hận nhất chính là, ngay cả hình dáng của tình địch, chàng cũng không nhớ được. Rốt cuộc, nam nhân đó là người thế nào, sao hắn có thể làm ột cô gái như Đường Duyệt đau lòng vì hắn như vậy, đến nỗi không có cách nào kìm nén được?

Rõ ràng chàng cảm thấy rất đau lòng, nhưng vẫn dùng giọng điệu vui vẻ nói: “Bất luận như thế nào, ta vẫn đợi được nàng”.

Đường Duyệt ngẩng đầu nhìn, không tránh khỏi ngây người ra, lúng túng đáp: “Có thể chúng ta... vẫn không thể được coi là bằng hữu”.

Sắc mặt của Hách Liên Minh Ngọc, ngữ điệu trong câu nói, đều trở nên dịu dàng lạ thường: “Bắt đầu từ lúc này, chúng ta sẽ có thể là bằng hữu”.

Đường Duyệt nhìn chàng, khẽ than một tiếng. Nàng đã không còn cách nào để từ chối thiện ý nhiệt tình như vậy. Mặc dù vị tiểu vương gia đưa ra lý do gì, chí ít cũng không có ý thương hại nàng.

Quả nhiên, Hách Liên Minh Ngọc dịu dàng nói: “Nàng không phải lo lắng, ta quyết không làm hại nàng”.

Đường Duyệt ngoài cách gật đầu, không thể nghĩ ra lý do gì để từ chối.

Hách Liên Minh Ngọc cười, mặc dù chàng biết rõ, Đường Duyệt tuy ngồi cùng xe ngựa với mình nhưng trong lòng lại đang nghĩ về người khác. Người đó đã bỏ đi, vị trí đó trong lòng nàng chắc chắn sẽ có một ngày trở nên trống rỗng, có đúng vậy không? Hách Liên Minh Ngọc tự an ủi lòng mình.

20. Chương 20: Bị Tiêu Diệt Toàn Bộ

Trong vương phủ Tịnh An có xây một khuôn viên mới bên cạnh hồ. Trong khuôn viên, đường đi quanh co, sâu hun hút, lầu các chen chúc, các phòng thấp thoáng nối tiếp nhau, nhìn xa xa, tương ứng với màu nước, tỏa sáng rực rỡ, khiến người ta cảm thấy như đang sống trong cảnh thần tiên. Khu lạc viên này được khởi công từ hai tháng trước, mới hoàn thành xong cách đây ba ngày. Không ai có thể nghĩ ra vị tiểu vương gia xây dựng khu lạc viên này là vì ai, càng không ngờ khi vừa mới xây xong, chàng đã đưa về một vị cô nương rất trẻ tuổi.

Vị cô nương này đã khiến cho rất nhiều người hao tổn tâm trí để suy đoán, đương nhiên chính là Đường Duyệt. Nàng là khách ở vương phủ Tịnh An, nhưng lại sống những ngày cao quý hơn chủ nhân rất nhiều.

“Ông không có gì đáng phải xin lỗi, người sai vốn là ta”. Đường Duyệt nói, nhìn thấy nét mặt bất an lộ ra trên mặt Khúc Lâm Ý. Nàng không muốn lưu lại nơi này, không muốn sống những ngày được rất nhiều người phục vụ tôn kính. Thậm chí nàng muốn thoát khỏi cung điện nguy nga, bỏ chiếc thoa cài đầu lấp lánh, hay cởi bỏ đôi hài gấm đầy trân châu. Sáng dậy rửa mặt chải đầu, nàng cảm thấy lạ lẫm với khuôn mặt in trên chậu nước. Rõ ràng biết vẫn là khuôn mặt đó, nhưng sao nhìn đi nhìn lại vẫn cảm thấy... dường như không phải khuôn mặt của mình. Có lẽ nàng đã quen nhìn sắc mặt mình trong những ngày nghèo khổ, không quen với cuộc sống quần lượt áo là, thức ăn ngon như ở nơi đây. Có lẽ nàng chịu nhiều sự châm chọc, cạnh khóe của người khác, không dám nhìn người khác nở một nụ cười thực sự sợ hãi với nàng. Có lẽ... vì một lý do ngay cả nàng cũng không nói rõ được, Đường Duyệt nghĩ nàng phải rời xa nơi này.

Tất cả những gì có thể khiến cho trái tim nữ nhi rung động, Hách Liên Minh Ngọc đều đã làm. Cho dù nàng phản ứng chậm chạp, không để tâm, cũng có thể nhận ra chàng không chỉ muốn làm bằng hữu với nàng một cách đơn giản như vậy. Vì chàng đã khiến cho địa vị của nàng không giống bất kỳ ai trong phủ này, không giống như một người khách, trái lại, giống như một tân nương này lập tức bay lên đậu ở cành cao, trở thành tiểu vương phi... Một thứ cảm giác kỳ lạ khiến nàng không dám ở lại đây nữa. Nàng biết cho dù nàng tự mình nói, Hách Liên Minh Ngọc cũng sẽ không đồng ý để nàng ra đi. Khúc Lâm Ý mãi mãi là người cảnh giác nhất trong vương phủ này. Ông là người đầu tiên nghĩ đến việc Đường Duyệt muốn rời đi, cũng là người đầu tiên đuổi theo. Đường Duyệt vốn cho rằng lần đuổi theo này cũng giống như lần trước, nhưng không ngờ điều đợi nàng chính là lời xin lỗi trong sợ hãi của ông.

“Tiểu vương gia vì Đường cô nương, có thể nói là đã hao tâm tổn sức. Ta ở vương phủ nhiều năm như vậy, chưa từng thấy thiếu gia như thế”. Khúc Lâm Ý than một câu, đợi Đường Duyệt trả lời.

Đường Duyệt im lặng một lúc mới đáp: “Chúng tôi không xứng đôi”.

Khúc Lâm Ý cười rất dịu dàng: “Xứng đôi hay không, không quan trọng. Ý của vương phi lúc còn sống là chỉ cần tiểu vương gia vừa ý, những người khác đều không được ngăn cản”.

Đường Duyệt không trả lời, thậm chí đến một chút do dự cũng không có. Nàng chỉ nghĩ nên từ chối thế nào. Tại sao ông trời không cho nàng khéo ăn khéo nói, có thể ứng phó với hoàn cảnh như thế này? Chỉ ít cũng không làm tổn hại đến thể diện của đối phương. Nàng không thể yêu thương người khác. Chỉ cần nghĩ tới người đó thôi là nàng đã cảm thấy như có một mũi dao đâm vào tận đáy trái tim nàng. Mặc dù như vậy, nhưng nàng vẫn không có cách nào để quên được người đó.

Khúc Lâm Ý không đợi được câu trả lời, bèn hỏi dò: “Hay là tiểu vương gia đối với cô nương...?”

“Ta... xin lỗi, ta không thể...” Đường Duyệt vẫn chưa nói hết, Hách Liên Minh Ngọc đã đẩy cửa ra.

Sắc mặt Khúc Lâm Ý trở nên khó coi, trong lòng ông chất chứa đầy lo lắng. Tiểu vương gia trẻ tuổi, kiêu ngạo, sao có thể chịu đựng sự từ chối của người trong lòng mình chứ? Huống hồ, tiểu vương gia có thể nói đã luôn làm tất cả những gì có thể... Nhưng không có cách nào khiến cho Đường cô nương động lòng.

“Ta... rốt cuộc có chỗ nào không bằng huynh ấy?” Hách Liên Minh Ngọc nắm chặt hai tay, cố gắng kiềm chế bản thân.

Sắc mặt Đường Duyệt hiện lên rõ sự nhột nhột đầy mệt mỏi, nhưng đôi mắt vẫn trong sáng lạ thường, nàng nhẹ nhàng đáp: “Ta chưa từng so sánh hai người với nhau”.

Trên khuôn mặt Hách Liên Minh Ngọc dần dần hiện lên sự đau khổ. Nhưng chàng hiểu rất rõ, bản thân chàng chắc chắn phải không chế sự đố kỵ đáng sợ trong lòng. Chàng nói: “Chỉ ít hãy cho ta biết, nàng... tại sao phải cự tuyệt... cự tuyệt... ta?”.

Khúc Lâm Ý đã nhẹ nhàng lui ra ngoài. Ông không biết kết cục sẽ như thế nào, nhưng chắc chắn sẽ không giống như tiểu vương gia mong đợi.

Trả lời câu hỏi của chàng chỉ là một không gian im lặng. Đường Duyệt không phải không muốn trả lời, chẳng qua nàng không biết trả lời thế nào. Thời gian qua lâu rồi, đến nàng cũng không phân biệt được lần rung động đầu tiên là vì sao. Nếu như Thương Dung đối với nàng rất tốt, rất dịu dàng, lẽ nào Hách Liên Minh Ngọc đối với nàng không tốt, không dịu dàng ư?

Để nàng có thể giải nhiệt sau những giờ luyện công, chàng đã ra lệnh cho nô tài lấy hoa làm nguyên liệu, ủ chế thành một hơn mười loại mật hoa khác nhau có tác dụng giải nhiệt. Nghe nàng nhắc qua một lần về bánh hình con bướm, chàng bèn mời một đầu bếp nổi tiếng ở Quy Vân Lâu đến đặc biệt làm cho nàng một tử bánh hình bướm bướm. Biết nàng không quen được hầu hạ, chàng đuổi hết tất cả những thị nữ ở trong viên này, ngay cả chàng khi đến đây ngồi một lát, cũng phải tự tay đun nước rót trà... Những việc này nếu như truyền ra ngoài, e rằng tất cả người trong Dương Thành đều sẽ rất ngạc nhiên. Có ai ngờ đến, một vị tiểu vương gia địa vị cao quý khi đối đãi với Đường Duyệt lại hạ thấp mình như vậy.

Nhưng lúc này, Hách Liên Minh Ngọc đã kìm nén tất cả sự tức giận của mình. Chàng nói với giọng bình tĩnh nhất: “Người nàng muốn gặp, ta biết huynh ấy ở đâu”.

Trái tim Đường Duyệt đột nhiên đập rất nhanh, nàng nhẹ nhàng, từ từ đứng dậy: “Chàng biết?”.

Hách Liên Minh Ngọc khẽ nhắm mắt rồi chậm chậm nói: “Đúng, ta biết”.

Ba ngày sau, lần đầu tiên Đường Duyệt ra khỏi Tịnh An vương phủ.

Hách Liên Minh Ngọc đứng trước xe ngựa, lặng lẽ đợi nàng.

Lúc nhìn thấy Đường Duyệt bước ra ngoài, tay trái của chàng tự nhiên khẽ nắm chặt lại. Lúc bước vào vương phủ, bộ dạng nàng như thế nào thì lúc bước ra cũng y như thế. Không cần nói đến những châu ngọc chàng tặng, thậm chí ngay cả đến ngọn cỏ trong Tịnh An vương phủ, nàng chắc chắn cũng sẽ không mang theo. Trên ngón tay cái ở bàn tay trái của Hách Liên Minh Ngọc luôn luôn đeo một chiếc nhẫn đá cẩm thạch trắng sáng bóng, nhưng bây giờ chiếc nhẫn đó đã in trong lòng bàn tay chàng một vết hằn.

Đường Duyệt bước lại gần, nói: “Chàng thực sự biết huynh ấy ở đâu?”.

Hách Liên Minh Ngọc gật đầu, trên nét mặt vẫn chưa lộ ra sự tức giận.

Đường Duyệt nhìn chàng, nở một nụ cười đầy cảm kích.

Bình tâm lại, có thể nói rằng, vị tiểu vương gia của Tịnh An vương phủ này có thân hình cao lớn, tướng mạo tuấn tú, tính cách ôn hòa, nói chuyện nho nhã. Nhiều lúc chàng còn khiến Đường Duyệt thấy ảo giác, chàng và người trong lòng nàng có đến ba phần giống nhau. Nhưng nhìn kỹ lại, lại có thể phân biệt được rõ ràng sự khác nhau giữa hai người bọn họ.

Hách Liên Minh Ngọc thực sự rất giống Thương Dung, một mỹ nam hiếm có. Nhưng bất luận thái độ đối xử với mọi người của chàng dịu dàng đến thế nào, trong đôi mắt ấy vẫn có một sự ưu việt và kiêu ngạo không hề nói thành lời. Chàng thực sự kiên trì theo đuổi Đường Duyệt nhưng đối với những người khác, chàng không bao giờ kiên nhẫn, tỉ mỉ như vậy. Chàng vốn ở địa vị rất cao, còn Đường Duyệt, thực sự không thích hợp để làm quen với những người như chàng. Mặc dù để theo đuổi nàng, chàng dường như đã hạ thấp địa vị, tiếng nói của mình xuống.

Một tên nô tài bước lên trước, nhưng bị Hách Liên Minh Ngọc xua tay cho lui. Chàng tự mình cúi xuống, thay Đường Duyệt vén rèm cửa.

Trên đường đi, xe chạy rất êm.

Giữa hai người bọn họ có một sự im lặng đáng sợ. Đường Duyệt không biết nên nói với Hách Liên Minh Ngọc điều gì, mất một thời gian khá lâu để nghĩ không biết nên đối mặt với Thương Dung thế nào. Vốn dĩ, nàng cho rằng chàng đã rời khỏi đây, vừa nghe tin chàng ở lại Dương Thành, trong lòng nàng lại dâng lên một tia hy vọng. Lúc Đường Duyệt chuẩn bị bước xuống xe, Hách Liên Minh Ngọc đột nhiên kéo chặt tay nàng. Đường Duyệt quay đầu lặng lẽ nhìn chàng.

Hách Liên Minh Ngọc trầm giọng nói: “Có lẽ những gì nàng sắp nhìn thấy, không giống như nàng hy vọng. Nếu đúng là như thế, nàng vẫn còn muốn đi chứ?”

Những ngón tay dường như mất hết cảm giác của Đường Duyệt nắm chặt rèm xe, cuối cùng run run nói: “Ta phải đi gặp huynh ấy”.

Trong đáy mắt Hách Liên Minh Ngọc hiện lên một sự trầm lặng. Khuôn mặt bình tĩnh ấy khẽ nở một nụ cười, đáp: “Mặc dù như vậy, ta vẫn ở đây đợi nàng”. Dường như chàng đã dự liệu, Đường Duyệt nhất định sẽ trở lại. Trong giọng điệu của chàng có một sự chắc chắn về tương lai không thể đoán trước.

Đường Duyệt gỡ tay chàng, bước xuống. Trước mắt nàng, chính là quán trọ nơi Thương Dung và nàng đã từng sống trong một thời gian. Trong lòng Đường Duyệt dâng lên một niềm vui, chàng vẫn ở nơi này. Nàng không nói rõ được, chỉ cảm thấy, trái tim lạnh giá của nàng đã dần dần đập trở lại.

Hách Liên Minh Ngọc ngồi trên xe, lặng lẽ nhìn Đường Duyệt đứng bên ngoài. Nàng đã không còn cúi đầu nữa. Dường như chàng có thể tưởng tượng thấy, Đường Duyệt nhất định sẽ nở một nụ cười rất hiền dịu, nụ cười ấy giống như ánh nắng ấm áp mùa hạ đang tỏa ra trên khuôn mặt nàng.

Ngón tay trở của Hách Liên Minh Ngọc nhẹ nhàng vờ về chiếc nhẫn đá cẩm thạch trắng, cảm nhận chút lạnh lẽo. Mỗi lần cảm thấy phiền não, chàng đều có những hành động vô thức như vậy.

Bóng Đường Duyệt đã khuất sau cánh cửa lớn, Hách Liên Minh Ngọc vẫn chăm chăm nhìn theo khoảng trống đó.

Trong lòng Đường Duyệt rất hỗn loạn, mỗi bước đi đều chứa sự kích động. Nhưng cuối cùng nàng vẫn đến được căn phòng Thương Dung đang ở. Chỉ cần xuyên qua hành lang ngoằn ngoèo này, nàng có thể gặp được chàng. Tim Đường Duyệt bỗng đập rất nhanh. Nàng hít một hơi thật sâu, cuối cùng trái tim nàng cũng tự thừa nhận, nàng yêu chàng, bất luận chàng lạnh lùng, thờ ơ thế nào, cự tuyệt thế nào, nàng vẫn kiên quyết yêu chàng. Cho nên, chỉ ít phải gặp được chàng, có lẽ chỉ cần nói một câu thôi cũng được.

Lúc này, một cô nương mặc bộ quần áo rất đơn giản nhưng dung mạo xinh đẹp đang bưng một chậu nước từ một hướng khác bước đến.

Đường Duyệt nhìn cô nương ấy bước vào bên trong cánh cửa dường như đã thân thuộc từ lâu, bước chân nàng lập tức dừng lại.

Cánh cửa khép hờ, Đường Duyệt nhẹ nhàng bước lại gần. Có lẽ, chàng không ở nơi này, có lẽ, vị cô nương kia chẳng qua chỉ là khách mới tới. Nhưng sau khi đặt chậu nước lên bàn, vị cô nương đó đã xắn tay áo lên, nhắc lên một chiếc khăn từ trong chậu nước, vắt sạch nước, rồi bước đến bên cạnh giường, nhẹ nhàng lau những giọt mồ hôi trên trán chàng trai đang nằm trên giường. Không biết có một sức mạnh nào ngăn cản không cho Đường Duyệt bước thêm một bước để vào trong phòng. Nàng chỉ có thể dừng lại ở trước cửa, đứng ngây người như một khúc gỗ, chăm chăm nhìn, không chút động đậy. Vị cô nương nhìn chàng trai đang nằm trên giường, dường như rất đăm đuối, rất lâu sau vẫn chưa thu tay lại.

Đường Duyệt nhìn chăm chú những ngón tay đang vuốt trên khuôn mặt ấy. Nàng cảm thấy đau đớn, khó có thể chịu đựng sự âu yếm này. Mặc dù chỉ nhìn nghiêng, nhưng Đường Duyệt chắc chắn trăm phần trăm, người nằm trên giường kia đúng là Thương Dung, không sai được.

Thương Dung nằm bất động trên giường, sắc mặt vị cô nương trẻ tuổi ấy nhìn chàng rất lo lắng. Miệng Thương Dung bắt đầu lẩm bẩm câu gì đó, thậm chí đến thở cũng trở nên gấp gáp hơn.

Bàn tay Đường Duyệt nắm chặt cánh cửa, cố gắng kiềm chế hết sức để không bị kích động bước vào bên trong.

Sắc mặt của vị cô nương đó có phần nhợt nhạt, nhưng vẫn kịp thời đưa tay nắm chặt tay Thương Dung, giọng nói có phần run run: “Công tử, công tử, chàng hãy tỉnh lại đi”.

Bàn tay Thương Dung cũng nắm chặt bàn tay cô nương ấy, khóe miệng còn khẽ nở một nụ cười, dường như trong mộng đẹp vô tình gặp được người mình mong gặp nhất.

Trong lòng Đường Duyệt như bị dao đâm, hai bàn tay đan vào nhau, dường như đang chế giễu bản thân không còn chút sức lực. Thì ra, nàng ngốc nghếch cho rằng chàng ở lại vì nàng, nhưng không ngờ, đã có người bên cạnh chàng từ trước. Tình yêu trong trái tim Đường Duyệt bị chính nàng từng chút, từng chút chôn chặt xuống, từng giọt máu nhỏ xuống.

Nàng đột nhiên nghĩ đến chuyện nhiều năm trước đây, nàng đã từng vì để Ôn Nhã Như vui lòng mà làm một việc ngu ngốc. Lúc đó, nàng không biết đau khổ có mùi vị thế nào, chỉ vì nàng cảm thấy tương lai có rất nhiều hy vọng. Cho đến bây giờ, nàng cảm thấy toàn thân đau đớn, đau đến nỗi toàn thân run lên cầm cập, nỗi đau vô hình này đã lan tỏa khắp trái tim nàng, không chế khả năng suy nghĩ, tư duy của nàng, khiến nàng không còn nhìn rõ hai người trước mắt.

Đó là sự đổ kỵ, hay là sự hận thù, nàng cũng không biết. Ai có thể nói cho nàng biết, lẽ nào Thương Dung gấp gáp từ chối nàng, chính là vì trong lòng chàng đã có vị cô nương này? Đã như vậy, tại sao chàng lại đối xử với nàng dịu dàng đến thế? Tại sao vẫn có thể luôn luôn đi theo nàng như vậy?

Những năm gần đây, nàng không ngừng theo đuổi, tìm kiếm, chịu đựng tất cả nỗi đau. Nhưng bây giờ, nàng đã không còn mục đích nào nữa. Những thứ nàng muốn đạt được, rốt cuộc vẫn không thuộc về nàng...

Thương Dung lại nắm bắt điều gì đó, dường như toàn thân run lên cầm cập. Vị cô nương ấy đỏ mặt, đặt bàn tay lạnh toát của chàng lên đôi má đang nóng bừng của mình.

Nếu như Đường Duyệt có đủ lý trí, nàng sẽ biết sắc mặt của Thương Dung không được tốt. Tình hình sức khỏe của chàng so với mấy ngày trước đây không giống nhau. Thần trí của chàng hoàn toàn không tỉnh táo, thậm chí có nhiều lúc rơi vào trạng thái hoảng loạn, kêu thầm tên của một người một cách điên loạn. Nhưng do giọng của chàng bị khàn nên không phân biệt được rốt cuộc chàng đang gọi tên ai.

Thương Dung dường như đã tỉnh lại, chàng mở mắt nhìn. Nhưng chàng vẫn chưa buông tay người con gái đó ra. Ngược lại, chàng lại nắm rất chặt, như thể dùng hết sức lực còn lại của mình. Vị cô nương đỏ bừng mặt, dùng chút sức lực nhỏ bé của mình để thoát khỏi bàn tay chàng. Nhưng chút sức lực của nàng dường như vô hiệu trước một nam tử như Thương Dung, cả người nàng đã bị chàng ôm trọn vào lòng.

Đường Duyệt lạnh lùng nhìn hai người bọn họ đến nỗi thấy khóe mắt cay cay. Người nàng yêu thương, giờ phút này đang sống chết ôm người con gái khác. Chàng ôm một người con gái không biết từ nơi nào tới như thế đó chính là bảo bối quý giá của mình. Đường Duyệt cảm thấy mình rất nực cười khi đứng ngoài cửa, đến nỗi nàng thực sự sắp bật cười thành tiếng.

Nàng quay người bước đi. Nơi đây đã từng có người nàng yêu thương nhất, nhưng người ấy bây giờ đã không còn tồn tại.

Nếu như chàng sớm nói rõ với nàng, nguyên nhân cự tuyệt chính là chàng có tình yêu khác, nàng chắc chắn không oán hận chàng. Nhưng chàng không hề nói, nhất nhất tiếp cận nàng, cho nàng hy vọng, cuối cùng, chính lúc trái tim nàng tràn trề hy vọng nhất, chàng lại cầm dao đâm từng nhát, từng nhát sắc nhọn vào tim nàng. Nàng thấy mình thật nực cười.

Thương Dung sốt rất cao, sau trận mưa lớn ngày hôm đó, chàng bị bệnh rất nặng, không thể dậy được. Sau ba ngày, dường như không có giờ phút nào chàng tỉnh. Nhưng đến tối ngày thứ ba, cơn sốt đã bị đẩy lùi, sức khỏe, sắc mặt chàng đã dần dần hồi phục. Lúc nhìn thấy người đang chăm sóc mình không phải là người chàng đã ôm chặt trong giấc mơ, chàng thấy rất thất vọng.

Người này, Thương Dung vẫn còn nhớ, tối hôm đó chàng đã có duyên gặp mặt ở quán trà. Nhưng tại sao vị cô nương ấy lại ở đây? Tại sao lại chăm sóc chàng? Thương Dung đặt tay lên trán, không biết nên mừng

khi không chết sau khi phát bệnh trong cái đêm mưa to gió lớn ấy hay nên đau khổ vì đã mất đi người thực sự luôn muốn gặp.

Lúc thấy Thương Dung tỉnh lại, khuôn mặt thanh tú của vị cô nương trẻ tuổi hiện rõ một nụ cười ngại ngùng, trong đôi mắt chất chứa sự say đắm.

Thương Dung nhẹ nhàng nói lời cảm ơn, rất khách khí, xa lạ.

“Trong cơn mưa ngày hôm đó, chúng tôi đã nhìn thấy công tử ngã bên vệ đường, nhưng không biết nhà công tử ở đâu. Có người nói công tử trọ ở quán trọ này, chúng tôi bèn đưa công tử tới đây”. Thái Vân dường như không nhận thấy sự lạnh lùng trong lời chàng, dịu dàng giải thích.

Khuôn mặt nhợt nhạt của Thương Dung miễn cưỡng nở một nụ cười. Bất cứ người nào đối đãi với người đã từng giúp mình đều không thể có thái độ quá đáng như vậy, huống hồ Thương Dung không phải là một người lạnh lùng.

Chàng chỉ cảm thấy thất vọng, cho đến giờ phút này, chàng chỉ mong rằng Thái Vân chưa từng tồn tại ở nơi này.

Ánh mắt Thái Vân khẽ quay sang nhìn Thương Dung, cuối cùng không chịu nổi, đành nói: “Ông nội gọi muội là Tiểu Vân, công tử cũng có thể...”.

“Vậy thì, nàng hãy thay ta cảm ơn ông nội của nàng”, Thương Dung nói.

Căn phòng của hai ông cháu họ đối diện với phòng của Thương Dung. Vốn dĩ ngân lượng của họ không nhiều, cũng không dự định ở đây lâu, nhưng Thái Vân còn trẻ, xinh đẹp như một bông hoa, thực sự không thích hợp ở cùng ông lão tại một nơi tuềnh toàng, cho nên hai người không tiếc tiền bạc thuê phòng ở quán trọ này.

Để đền đáp hai người, Thương Dung đã tặng họ rất nhiều lễ vật. Nhưng hai người họ kiên quyết trả lại. Thương Dung không biết làm thế nào, bèn trả tiền thuê phòng trong một tháng cho hai người họ. Như vậy, ban ngày họ có thể đi làm kiếm tiền, tối đến có thể trở về quán trọ nghỉ ngơi.

Bệnh tình của Thương Dung đỡ rồi lại tái phát, không thể khỏi hoàn toàn, trong lòng Thái Vân lo lắng, cho nên hàng ngày sau khi trở về đều đến thăm chàng, ngồi trong phòng chàng một lúc. Nếu là tiểu thư của một đại gia tộc, quyết sẽ không lưu lại trong căn phòng của một người không quen, nhưng Thái Vân từ nhỏ đã theo ông đi khắp từ Nam chí Bắc, mặc dù nhìn nàng rất nữ tính, nhưng thực ra nàng là một cô nương có chủ kiến, có lòng dũng cảm. Từ lần đầu tiên gặp mặt Thương Dung, nàng đã không quên được chàng, sau khi vô tình cứu được chàng, tình cảm trong lòng nàng dần dần lớn lên rất nhanh.

Thương Dung đương nhiên nhận thấy tâm ý của cô nương Thái Vân. Vì có sự giúp đỡ của nàng, đến hôm nay chàng mới có thể bình an vô sự, cho nên không thể cự tuyệt quá lạnh lùng. Đến bản thân chàng cũng kỳ lạ, tại sao đối với Đường Duyệt, chàng cự tuyệt một cách mạnh mẽ, quyết liệt như thế, nhưng đối với người khác, chàng vẫn có thể khoan dung rộng lượng như vậy?

Thái Vân rót cho chàng một cốc trà, vốn nở một nụ cười trên khuôn mặt nhưng dần dần có chút do dự, khẽ nói: “Thương công tử, mấy ngày trước muội có nghe thấy trong lúc hôn mê, huynh nhắc tới tên một người”.

Thương Dung chau mày, ngẩng đầu nhìn nàng.

Đôi má Thái Vân đỏ ửng lên, nhưng vẫn nói: “Không biết người huynh nhắc tới, có phải là... thê tử của huynh hay không?”.

Thương Dung lạnh lùng đáp: “Ta vẫn chưa có thê tử”.

Thái Vân lấy hết can đảm, tiếp tục nói: “Vậy đó là người trong lòng của Thương công tử?”.

Thương Dung ngây người, có chút suy tư, đáp: “Cũng không phải”.

Trong ánh mắt Thái Vân lộ ra một vẻ vui mừng, hỏi: “Vậy... không biết...”.

Thương Dung cười sần sùi đáp: “Thái Vân cô nương, nàng không cần hỏi. Cho dù nàng có hỏi, ta cũng không thể trả lời”.

Thái Vân thấy tướng mạo tuấn tú của chàng tiểu tụy đi nhiều, trong lòng không khỏi chua xót, bèn khuyên chàng: “Thương công tử, mặc dù muội không biết trong lòng huynh có chuyện gì. Nhưng bất luận là điều gì, huynh cũng hãy cố gắng chăm sóc sức khỏe của mình”.

Thương Dung hứng hờ đặt cốc trà trong tay xuống, lẩm bẩm: “Ta không biết bản thân mình có thể cầm cự bao lâu, nhưng chắc chắn sẽ không sao”.

Ánh mắt Thái Vân đầy dịu dàng, nàng nói: “Thương công tử không nên nói như vậy. Ông nội nói, con người huynh là long là phượng. Tuổi còn trẻ như vậy, tại sao lại từ bỏ chính bản thân mình, từ bỏ hy vọng?”.

Thương Dung khẽ nở một nụ cười đầy sâu sắc, đáp: “Ta... nếu như còn có hy vọng, cũng sẽ không như thế này”.

Thái Vân đáp: “Huynh còn có người thân, bằng hữu. Vì họ, huynh nên giữ gìn sức khỏe của mình mới đúng”.

Thương Dung khẽ lắc đầu đáp: “Trên đời này, người thân của ta cũng không còn nhiều. Tổ mẫu không hiểu tình trạng của ta, cho dù biết, thiết nghĩ cũng sẽ không giận ta. Còn về người khác, nàng ấy... đã sớm không cần ta nữa”.

Nói xong, trên khuôn mặt chàng bất giác lộ ra vẻ đau khổ, khiến trong lòng Thái Vân thấy xao động, nàng nói: “Không phải huynh nói... huynh chưa có ý trung nhân hay sao?”.

Thương Dung ngậy ra một lúc, giọng trầm lại: “Ta không xứng”.

Thái Vân ngậy người ra, rồi nàng bật cười: “Không biết vị cô nương ấy hình dáng như thế nào mà có thể khiến Thương công tử bận tâm như vậy?”.

Thương Dung khẽ nở một nụ cười, đáp: “Nàng ấy không thích nói chuyện, cũng không thích gặp người lạ, không có bằng hữu, tình hình cũng không cởi mở bằng cô nương Thái Vân. Ta luôn luôn lo lắng, nếu như có một ngày ta không còn trên đời này, nàng ấy sẽ không biết cách chăm sóc cho bản thân mình, nên làm thế nào...”.

Thái Vân nghe xong lại ngậy người hỏi: “Vậy, bây giờ cô nương ấy ở đâu?”.

Thương Dung lắc đầu: “Ta không biết”. Nói tới đây, dường như nghĩ đến một cảnh tượng nào đó, tinh thần của chàng bỗng thay đổi, dường như có một sự đau khổ kỳ lạ hiện lên trên khuôn mặt chàng.

Thái Vân nhìn chàng, trong ánh mắt cuối cùng cũng lộ ra sự đau khổ. Cuối cùng nàng cũng hiểu, người mà chàng luôn miệng gọi tên trong lúc hôn mê có ý nghĩa như thế nào đối với chàng.

“Nàng ấy... bên cạnh nàng ấy đã có người khác, không còn cần ta nữa”. Một lúc lâu sau, Thương Dung dường như bình tĩnh trở lại, chậm chậm nói.

Thái Vân đáp: “Thương công tử, nếu như huynh thực sự yêu thương cô nương ấy, thì không nên để cô nương ấy ra đi”.

Thương Dung nghe xong, nghĩ đến Đường Duyệt vừa ngang ngạnh vừa kiên cường, trong lòng có chút gì đó nhói lên đau đớn. Chàng miễn cưỡng nở một nụ cười đáp lại: “Cám ơn nàng đã nhắc nhở. Ta biết điều gì tốt nhất cho nàng ấy”.

Trong lòng Thái Vân có chút chua xót, nhưng vẫn nở một nụ cười đáp: “Vậy Thương công tử, sau này huynh có dự định gì?”.

Thương Dung nhẹ nhàng đáp: “Ta có thể làm cho nàng ấy điều gì, đều sẽ cố gắng làm. Chỉ cần nhìn thấy người đó đối với nàng ấy, ta cũng có thể không vương vấn nữa”.

Thái Vân chăm chú nhìn Thương Dung, chỉ cảm thấy ánh mắt chàng mặc dù rất dịu dàng, nhưng lộ ra sự kiên định, trong lòng lo lắng: “Thương công tử, muội hiểu rồi”.

Ánh mắt Thương Dung tập trung trên khuôn mặt nàng, Thái Vân than một tiếng: “Những lời này của huynh, nếu như cô nương ấy biết được, nhất định sẽ rất cảm động...”.

Thương Dung hạ giọng nói: “Ta không cần nàng ấy biết”.

Chàng không cần nàng biết. Điều quan trọng nhất chính là, nhất định chàng phải khiến cho nàng hạnh phúc, cho dù cả đời này giấu nàng. Sẽ có một ngày nàng hiểu được tấm chân tình của chàng.

Biết rõ rằng hai bên không thể thành đôi, sớm muộn cũng phải buông tay, để nàng đi một mình, nhưng chàng vẫn không đành lòng. Luôn kéo dài thời gian ở Dương Thành, luôn tìm kiếm người nào vì nàng sẵn sàng làm tất cả. Chàng bắt đầu vô duyên vô cớ lạnh nhạt với nàng, vì chàng sợ mất nàng. Chỉ cần nghĩ đến việc nàng có thể thuộc về một nam nhân khác, trái tim chàng lại cảm thấy rất đau đớn. Ai có thể xứng với nàng? Ai có thể tốt với nàng cả cuộc đời này? Sẽ có một ngày, nàng nên biết tất cả những tâm ý của chàng. Biết được có một người đã từng yêu thương nàng rất nhiều, hiểu được tất cả những gì chàng làm đều vì không để nàng phải chịu tổn thương. Mặc dù nàng đã rời đi, một câu cũng không nói, rồi lên xe của người khác. Chàng đột nhiên cảm thấy người thực sự bất chấp tất cả chính là nàng...

Bỗng chốc, trong lòng chàng dường như trống rỗng. Chàng thậm chí hoài nghi mình rốt cuộc có phải đã làm sai, có lẽ chàng nên thừa nhận tình cảm của chính mình. Như vậy, có lẽ chàng sẽ không đau khổ như vậy, Tiểu Duyệt cũng sẽ không bỏ đi không ngoảnh đầu lại.

Thương Dung nhắm mắt, nhưng bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa.

Người ông từ bên ngoài bước vào, đặt chiếc đàn hồ cầm lên bàn, than một tiếng thật dài rồi nói: “Gây ra tội ác rồi...”.

Thái Vân kinh ngạc, chăm chăm nhìn ông nội mình, hỏi: “Sao vậy ông?”.

Ông lão lắc đầu đáp: “Chúng ta mau mau thu dọn hành lý trở về quê hương ngay. Vừa rồi trước cửa quán trọ nghe thấy mọi người nói, bây giờ miền Bắc đang rất loạn. Người của Bái Nguyệt Giáo đã hủy diệt một số giáo phái, dường như ngay cả đến cái gì... cái gì Bảo... cũng không còn”.

“Đường Gia Bảo, ông ơi, là Đường Gia Bảo”, Thái Vân đáp, đồng thời bất giác quay đầu lại, muốn tiếp tục nói chuyện với Thương Dung.

Ai ngờ Thương Dung đang ngồi bên cạnh bàn, đứng bật dậy, sắc mặt tái nhợt, hỏi: “Ông... ông vừa nói gì?”.

“Ta nói điều gì?” Ông lão hoài nghi đáp: “Bái Nguyệt Giáo ư?”.

Thái Vân nhìn Thương Dung không hiểu, đáp: “Những gì ông muội nói là Đường Gia Bảo không còn nữa”.

Ở bên hồ vương phủ Tịnh An, có hơn một nửa số hành lang và lầu các được xây dựng trên mặt nước, nhìn từ xa, giống như cánh chim đại bàng rộng lớn đang rải cánh. Lúc này là lúc nóng nhất trong ngày. Những tầng lá màu bạc xếp từ trên xuống dưới trong hành lang, giống như một bức thảm màu xanh, khiến cho bên trong và bên ngoài hành lang ngấm cách biệt. Người ngồi trong hành lang cảm thấy rất thoải mái, không chịu ảnh hưởng chút nào của ánh nắng mùa hạ. Trên hành lang, có một chiếc bàn đá, trên bàn bày năm bát tô đựng các loại hoa quả tươi ngon, nổi tiếng, năm tấm sứ màu xanh để các loại mứt nhiều màu sắc, ngoài ra có hai chiếc cốc bạch ngọc, một bình nước hoa phù dung. Gần đó có hai nhạc sư ngồi trên một chiếc ghế thấp, một người vỗ đàn, một người thổi sáo, nhẹ nhàng diễn tấu khúc nhạc thịnh hành nhất.

Bàn tay đeo nhẫn cẩm thạch trắng đưa ra, rót cho Đường Duyệt một cốc nước hoa phù dung.

Đường Duyệt dường như đang cười, uống cạn.

Nước hoa phù dung tuy không phải là một loại rượu mạnh nhưng uống nhiều cũng có thể say. Đường Duyệt uống rượu càng nhiều, đôi mắt càng sáng. Hách Liên Minh Ngọc cũng biết mình phải ngăn nàng lại, nhưng cuối cùng cũng không mở lời.

Chàng đành chậm chậm rót rượu, hi vọng nàng sẽ không say quá nhanh.

“Sao... chàng lại nhìn ta như vậy?” Đường Duyệt hỏi.

Trái tim Hách Liên Minh Ngọc bỗng run lên, khuôn mặt ửng đỏ, một lúc sau mới trả lời: “Lẽ nào nàng không thích nhìn chàng như thế nào?”.

Đường Duyệt cười đáp: “Ta chỉ sợ, sau này chàng sẽ hối hận vì đã đối tốt với ta”.

Hách Liên Minh Ngọc đột nhiên nói lớn: “Không, ta sẽ không hối hận!”.

Chàng đứng dậy, bước đến trước mặt nàng, cúi xuống nhìn nàng nói: “Nàng hãy tin ta!”.

Đường Duyệt hờ hững đặt cốc rượu xuống, ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn chàng, đáp: “Ta tin hay không thì có gì quan trọng?”. Nàng nhìn chàng, trên khuôn mặt nở một nụ cười, không chút tuyệt vọng đau thương của ngày hôm qua, xem ra tuổi trẻ và sắc đẹp cũng chỉ giống như bông hoa phù dung thôi.

Hách Liên Minh Ngọc đặt tay lên vai Đường Duyệt, không kiềm chế được tình cảm, từ từ cúi xuống.

Đường Duyệt đột nhiên đẩy chàng ra, đứng dậy bỏ đi.

Hách Liên Minh Ngọc che đậy sự thất bại, thở dài nói: “Nàng phải về sao?”.

Đường Duyệt bước mấy bước, dừng lại ở bên hành lang Bách Bộ Cửu Chiết, nhìn hai nhạc sư, đáp: “Nhạc hay như vậy, chàng có muốn xem ta múa không?”.

Một cô gái giang hồ như Đường Duyệt mà cũng biết múa sao? Hách Liên Minh Ngọc nhìn nàng rất đổi ngạc nhiên.

Đường Duyệt cười nói: “Ngày xưa đại ca nói ta là một cô nương thì cần học những thứ để làm cho người ta vui. Nhưng đến hôm nay, khi thực sự đã học được thì cũng không có người xem”.

Trên cánh tay nhỏ nhắn của Đường Duyệt xuất hiện một lưỡi đao rất đẹp. Lưỡi đao mỏng như cánh ve sầu, chuôi đao đỏ thẫm, lúc vung lên không trung, lướt nhẹ như vệt sáng màu hồng. Thân đao nhỏ hơn, tuyệt mỹ và khác biệt so với những thanh đao bình thường khác. Bất cứ ai luyện võ công nhìn thấy thanh đao này đều rất kinh ngạc mà thốt lên sao lại có một thanh đao đẹp như vậy.

Người con gái mặc áo đỏ đi qua, khiến cho những nhạc sư dừng ngay diễn tấu lại, khiến cho sắc nước bên hồ mất đi màu sắc vốn có, khiến cho tất cả những sự vật xung quanh đều trở nên tĩnh lặng. Trên thế gian này sẽ không có ai tưởng tượng được, có một Đường Duyệt khác như vậy, một cô nương xinh đẹp song toàn. Thanh đao của nàng dường như vô tình, lạnh lùng, mỗi động tác trong giờ khắc này đều rất uyển chuyển, linh hoạt như thể tâm tư đang vây quanh người con gái này, một tình cảm vô hạn đang chảy khắp người nàng. Dường như, đó là màn vũ đạo sinh động nhất trong cuộc đời này, nhưng lại thể hiện sự ưu phiền, sầu não không thể miêu tả được. Mệnh lý vô thời, cường cầu bất đắc[1]. Dường như tất cả vẻ đẹp trên thế gian này đều đọng lại trong điệu múa của nàng. Một vẻ đẹp khiến lòng người lay động, dường như in sâu vào trong mắt Hách Liên Minh Ngọc, khắc sâu vào trong trái tim chàng, Hách Liên Minh Ngọc đột nhiên muốn biết, lúc này Đường Duyệt thực sự đang có tâm trạng ra sao mà lại muốn múa cho người khác xem. Chàng bước tới, giờ tay muốn đỡ nàng.

[1] Số mệnh đã đặt sẵn, có cố gắng theo đuổi cũng không được.

Đường Duyệt ngẩng mặt lên, khẽ nở một nụ cười, đôi mắt trong sáng ấy đã nói lên một sự bi thương, đau buồn khó tả. Hách Liên Minh Ngọc ngậy người, nàng đã đứng dậy, thu Khuynh Thành lại.

“Mọi có thể tự đứng dậy được”, nàng nói.

Hách Liên Minh Ngọc dùng hết sức mình mới có thể ngăn sự nuối tiếc của trái tim, kiềm chế ham muốn ôm trọn nàng. Chàng đành nói: “Được, nàng tự đứng dậy nhé!”.

“Tiểu vương gia!” Đột nhiên có một giọng nói vọng tới, phá vỡ sự im lặng giữa họ.

Hách Liên Minh Ngọc khẽ chau mày, nhìn người quản gia đang hành lễ: “Tiểu vương gia...”.

Khúc Lâm Ý ngập ngừng, hai nhạc sư kia biết ý khom người, xin cáo lui.

Đường Duyệt khẽ cười nói: “Ta về phòng đây”.

Sau đó nàng quay người, đi về phía phòng mình.

Hách Liên Minh Ngọc nhìn nàng cười, cảm thấy tim đập rất nhanh, nhưng bất chợt cảm thấy đau nhói. Điều chàng sợ nhất chính là đối mặt với mặt với hình bóng nàng. Một dáng hình rất bình tĩnh, cô độc.

Hách Liên Minh Ngọc đột nhiên cất giọng ngăn lại: “Nàng không cần đi, ta không có gì giấu nàng”.

Hách Liên Minh Ngọc nhìn Khúc quân gia với ánh mắt nghiêm khắc, trong lòng Khúc Lâm Ý thầm than một tiếng rồi nói: “Đường cô nương, xin cô chờ hiểu lầm, ta không có ý đuổi cô nương đi”. Sắc mặt ông rất nghiêm trọng nói: “Đêm hôm qua, đột nhiên có người mang chín cái hòm lớn. Tiểu nhân vốn không dám nhận, nhưng người mang đồ đến nói, một vị hảo bằng hữu của tiểu vương gia đặc biệt gửi tặng, chúc tiểu vương gia thêm phúc thêm thọ”.

Vừa nói, ông vừa quan sát sắc mặt của tiểu vương gia, cuối cùng nói tiếp: “Đêm đã khuya, tiểu nhân không dám phiền vương gia, kiên quyết nói rằng nếu họ không nói rõ mình là ai thì không thể nhận. Ai ngờ bọn họ xếp những cái hòm đó trước cửa rồi bỏ đi. Tiểu nhân lo rằng sau khi trời sáng, mọi người nhìn vào sẽ thấy kỳ lạ, đành tự ý quyết định chuyển vào”. Nói xong, ông vẫy vẫy tay, mấy tên nô tài đã đứng ngoài hành lang từ lâu liền vác đồ lên.

Đường Duyệt hững hờ ở lại đó, không cảm thấy có gì thú vị.

Chín cái hòm này được mười tám tên nô tài khỏe mạnh vác lên. Bọn họ có khuôn mặt đen sáng bóng, đôi bàn tay thô ráp, lực lưỡng. Nhưng lúc này bọn họ đều thở hồng hộc, mồ hôi ra ướt hết áo, như thể vác nặng muốn đứt hơi. Xong việc, bọn họ bèn lui ra.

Hách Liên Minh Ngọc không thường xuyên nhận lễ vật. Không phải là do người ta không muốn tặng lễ vật cho chàng, mà là trước khi tặng lễ vật cho tiểu vương gia ở Tịnh An phủ, thông thường đều phải xem xét thân phận của người tặng và giá trị của lễ vật.

Chàng cũng chau mày, rất lâu sau mới hỏi: “Bên trong là cái gì?”.

Khúc Lâm Ý đáp: “Không có ý chí của chủ nhân, tiểu nhân nào dám mở”.

Hách Liên Minh Ngọc bước đến cái hòm, mở ra.

Đường Duyệt bước tới, nhất thời ngây người. Cả cái hòm đều là vàng sáng bóng. Cái thứ hai mở ra, đều là bạc trắng lóa. Chiếc hòm thứ ba là các loại ngọc thạch đủ màu: trắng, xanh lam, xanh lục. Chiếc hòm thứ tư có một bức tượng Phật màu xanh được điêu khắc rất tinh vi. Chiếc hòm thứ năm chứa đầy những viên dạ minh châu kích cỡ to nhỏ khác nhau. Chiếc hòm thứ sáu đựng chín chiếc áo da chồn đen và da rái cá. Chiếc hòm thứ bảy đựng một đôi ngà voi từ nước khác chuyển tới. Chiếc hòm thứ tám to nhất, đựng một con san hô đỏ dài ba thước, cao hai thước.

Hách Liên Minh Ngọc lặng lẽ không nói gì, người đến tặng liền một lúc những lễ vật có giá trị như vậy, rốt cuộc có ý đồ gì?

Chiếc hòm cuối cùng không khóa nhưng được niêm phong cẩn thận.

Đường Duyệt không kìm nổi sự hiếu kỳ, đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra tới giờ nàng cảm thấy tò mò như vậy. Tám chiếc hòm trước nàng đã tận mắt nhìn thấy, chiếc hòm cuối cùng là cái gì đây?

“Nàng muốn xem ư?” Hách Liên Minh Ngọc chú ý đến nét mặt nàng.

Đường Duyệt đáp: “Ai cũng có sự hiếu kỳ”.

Hách Liên Minh Ngọc cười đáp: “Vậy hãy mở ra xem”.

Đường Duyệt mở chiếc hòm đó.

Trong khoảnh khắc cúi đầu nhìn, khuôn mặt nàng trở nên trắng bệch.

Hách Liên Minh Ngọc cảm thấy không ổn, bước lên phía trước một bước, không giấu khỏi sự ngạc nhiên.

Chiếc hòm thứ chín không phải là vàng bạc châu báu, mà là ba chiếc đầu người. Chàng vốn không biết ba người này, nhưng nhìn sắc mặt Đường Duyệt thì nàng không chỉ quen biết họ đơn giản mà thôi. Vì toàn thân nàng bắt đầu run lên không ngừng, thậm chí nghe thấy tiếng răng nàng va vào nhau.

“Nàng quen bọn họ?” Hách Liên Minh Ngọc đóng ngay chiếc hòm lại, quan tâm hỏi.

Ba chiếc đầu đựng trong hòm đó là của một nam nhân trung tuổi, một đứa trẻ và một tấm lụa màu trắng bao đầu của một mỹ nhân, trên tóc có cài một chiếc trâm màu vàng.

Hách Liên Minh Ngọc đột nhiên nhớ ra, chiếc trâm phượng này đã bị Đường Duyệt lấy đi, nhưng không hiểu sao lại xuất hiện trên tóc của người phụ nữ này.

Đường Duyệt đứng ngây người, màu sắc trên mặt đã phai sạch, biến thành một trang giấy trắng.

“Mẫu thân của ta...” Nàng lảo bầm. Sau đó, Đường Duyệt không nói được một câu nào nữa.

Người bên trong chiếc hòm đó, một là Đường Mẫn, một là đệ đệ cùng mẹ khác cha – Đường Tiểu Bảo. Còn một người, chính là Ôn Nhã Như, người mẫu thân mà nàng đã thề sẽ phải quên đi. Là Ôn Nhã Như! Sao có thể là Ôn Nhã Như?

“Ta phải trở về!” Hách Liên Minh Ngọc nghe thấy nàng nói.

Lúc nàng nói thế, sắc mặt nàng rất kỳ lạ, khiến cho Hách Liên Minh Ngọc không dám nhìn lên.

Vẫn còn một người, huynh ấy vẫn còn sống! Đường Duyệt cố gắng nói với bản thân mình như vậy, nhưng trong lòng nàng, một giọng nói khác đang nói với nàng rằng, bọn họ đến cả một đứa trẻ không tha, sao có thể tha cho thiếu bảo chủ của Đường Gia Bảo? Đại ca, đại ca, huynh còn sống hay không, có thể để muội gặp mặt huynh một lần nữa hay không? Rốt cuộc là ai, ai đã gây ra việc đáng sợ thế này? Là ai đã đưa những chiếc hòm này đến Tịnh An vương phủ? Hắn vốn không phải đưa đến cho Hách Liên Minh Ngọc, mà là đưa đến cho nàng... Tại sao, đương nhiên vì muốn nàng tức giận, muốn hủy hoại nàng.

Mặc dù trong đôi mắt Đường Duyệt tràn đầy sự phẫn nộ và đau khổ, nhưng nàng vẫn cố gắng kiềm chế. Tất cả những tâm tư, cảm xúc, nàng đều phải nén xuống tận đáy lòng. Những sự phẫn nộ, đau thương, tuyệt vọng này, nàng đều có thể chịu đựng, nhẫn nại, cho dù, có lẽ nàng chỉ cần chớp mắt, những giọt nước mắt sẽ thi nhau lăn xuống, nhưng lúc này không được. Đường Mạc có lẽ vẫn còn sống, nàng có thể vẫn tìm thấy huynh ấy, sao có thể khóc vào lúc này?

Hách Liên Minh Ngọc luôn ở cạnh nàng, cùng nàng trở về Đường Gia Bảo. Nhưng trên đường đi, đến một câu chàng cũng không biết nên giải thích thế nào, mình và mấy chiếc hòm đó có quan hệ gì, càng không biết, Đường Duyệt sẽ có phản ứng thế nào.

Chuyến đi từ Dương Thành đến địa phận Đường Gia Bảo vốn mất đến một tháng. Nhưng họ chỉ đi mất hơn mười ngày.

Trên đường đi, Đường Duyệt không ngủ, không nghỉ, chỉ trừng trừng mở to mắt, trong lòng trống rỗng, không biết đang nghĩ gì. Cho tới lúc tới dốc Lạc Nhật nàng cuối cùng không nén nổi, mệt quá ngủ thiếp đi.

Trong mơ, nàng nhìn thấy một cậu bé mập mạp, đôi mắt tròn xoe đen láy mở to, kéo áo nàng, vội vàng gọi nàng, tỷ tỷ, tỷ tỷ. Nàng đột nhiên muốn khóc, lần đầu tiên muốn ôm lấy đứa bé đó.

Sau đó, nàng thấy Đường Mẫn đứng dưới mái hiên, nụ cười đó rất giống phụ thân. Khuôn mặt Đường Mẫn giống khuôn mặt người phụ thân đánh xe ngựa của nàng một cách lạ lùng.

Nàng muốn bước đến đó, nhưng đột nhiên lại nhìn thấy Đường Mạc. Người Đường Mạc đầy máu, ánh mắt chàng sao nhìn bi thương đến thế, đau khổ đến thế. Chàng giơ tay về phía nàng, Đường Duyệt muốn nắm chặt lấy, nhưng đột nhiên bị người khác lay dậy...

“Đường cô nương, chúng ta đến nơi rồi”. Hách Liên Minh Ngọc khẽ nói, lần đầu tiên giơ tay ra, đỡ Đường Duyệt xuống xe. Đám bảo vệ vội vã theo sau nàng, Hách Liên Minh Ngọc xua tay cho bọn họ lui xuống.

Gió mùa hạ vốn rất nóng, nhưng thổi vào người Đường Duyệt, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh giá. Nàng không dám tin vào cảnh tượng trước mắt, dường như tất cả chỉ như một giấc mơ. Đường Gia Bảo vốn xa hoa, tráng lệ, nhưng giờ đây, trước cửa không còn đám vệ sĩ cao lớn, những chiếc cột trụ màu đỏ ở cửa lớn đã bị lửa thiêu rụi. Đi đến đâu cũng là sự chết chóc, những bức tường đổ nát, những viên gạch cháy đỏ, không còn bất cứ thứ gì!

Tất cả đều không còn.

Đường Duyệt không thích nơi này. Từ lần đầu tiên đến đây, nàng đã cảm thấy nó là một lỗ cốt rất lớn, ngày ngày đè nặng trong lòng nàng, khiến lòng tự tôn của nàng bị đè bẹp. Nhưng một lỗ cốt cổ kính, rộng lớn và xinh đẹp trong nháy mắt đã biến mất. Nàng cảm thấy muốn khóc, nhưng một giọt nước mắt cũng

không thể rơi xuống được. Một Đường Gia Bảo uy trấn phương Bắc, chỉ trong một đêm đã thành đồng đổ nát. Một Đường bảo chủ oai phong lẫm liệt, chỉ trong một đêm đã bị giết hại, ngay đến đứa con nhỏ của ông mà sát thủ cũng không buông tha.

Kẻ giết người và người bị giết là hai chuyện không thể tránh khỏi trong giang hồ này. Nhưng đường đường là chủ nhân của một bảo mà lại rơi đầu một cách thần bí. Tất cả mọi người đều biết, việc này do ai làm. Còn ai vào đây? Ngoài Bái Nguyệt Giáo, còn ai có sức mạnh đáng sợ trong một đêm giết hết người trong Đường Gia Bảo? Sao Bái Nguyệt Giáo dễ dàng tấn công Đường Gia Bảo đến vậy? Sao Đường Gia Bảo dễ dàng bị thất bại như thế này?

Giang hồ một đêm đã bị lật đổ, sóng gió bắt đầu nổi lên.

21. Chương 21: Huỳnh Trưởng

Đường Duyệt vẫn kiên trì ở lại Đường Gia Bảo. Cho dù Hách Liên Minh Ngọc có khuyên giải thế nào đi chăng nữa, nàng vẫn một mực nói một câu duy nhất: “Ta muốn đợi đại ca quay trở về”.

Đường Mạc, thiếu chủ của Đường Gia Bảo vang danh khắp thiên hạ, đã biến mất một cách bí ẩn vào ngày Đường Gia Bảo bị phá hủy. Chuyện này có thể được xem là chuyện đại sự trong giang hồ. So với những người đã chết, việc mọi người quan tâm hơn cả là tung tích của người đang biến mất một cách thần bí là Đường Mạc.

Có người nói, chàng đã vất vả, khó nhọc lắm mới phá được vòng vây tập kích của Bái Nguyệt Giáo mà thoát ra. Nhưng nhiều người khác lại cho rằng, chàng đã bị chết trong trận hỏa thiêu đó, và là một trong những tử thi bị cháy đen không thể nhận dạng được của Đường Gia Bảo.

Câu trả lời chính xác thì không ai biết, vì không có người nào tận mắt chứng kiến biến cố lớn xảy ra vào đêm mùng 4 tháng 8 đó. Chỉ trong một đêm, tất cả ba trăm bốn mươi bảy người của Đường Gia Bảo đã bị tước đi tính mạng. Một trận hỏa thiêu lớn đã thiêu rụi tất cả, ngoài những xác người cháy đen không nhận dạng được, không còn lưu lại bất cứ tàn tích nào.

Trong giang hồ luôn không thiếu những lời bàn tán, đồn thổi qua lại. thậm chí còn có những kết luận chắc như đinh đóng cột.

“Chắc chắn không sai!”

“Cậu ấy nhất định đã chết rồi”.

“Ngay cả Đường bảo chủ và rất nhiều cao thủ của Đường gia đều đã chết, huống hồ là Đường Mạc?”

“Cũng không chắc chắn mà”.

“Bái Nguyệt Giáo không lẽ nào lại để sót một mạng, huỳnh không nghe nói hay sao?”

“Nói gì?”

“Tất cả mọi người trong nhà Đường bảo chủ đều bị cửa cổ”.

“Sợ quá, tàn ác như vậy sao?”

“Hừ, tàn ác ư? Trong vòng hai tháng, Bái Nguyệt Giáo đã thôn tính biết bao nhiêu môn phái, sát hại biết bao nhiêu người? Cái gì gọi là tàn ác chứ? Thành vương bại quân!”

“Đã tâm của Bái Nguyệt Giáo cũng lớn thật đó!”

“Suyt, huỳnh muốn chết hả, sao lại dám nói to như vậy chứ!”

“Các môn phái chính đạo không quan tâm đến việc này hay sao?”

“Ta nghe nói Đường Mẫn là do bọn họ đề cử lên làm minh chủ gì đó mà lại bị sa vào cảnh này!”

“Thảo Nguyệt Minh”.

“Đúng, chính là Thảo Nguyệt Minh, mười sáu đại môn phái kết hợp với tứ đại thế gia, vốn muốn tôn Đường Mẫn lên làm minh chủ, phen này thì không được rồi”.

“Đừng nói đến mười sáu đại môn phái nữa, từ khi Đường Gia Bảo không còn, không ít trong đám bọn họ đã chạy sang Bái Nguyệt Giáo. Chuyện các người nói đều là tin tức cũ rích rồi!”

“Làm gì có chuyện đó?”

“Người thì hiểu gì chứ, Bái Nguyệt Giáo bây giờ tiếng tăm lừng lẫy. Ngay cả triều đình cũng phải nhượng bộ cho qua”.

“Triều đình thì cần gì phải quan tâm tới mấy việc này, giang hồ càng loạn càng tốt”.

“Ấy dà, quả thực đáng tiếc cho Đường Mẫn, năm ngoái ta vẫn còn gặp, quả đúng là một con người tài giỏi, xuất chúng”.

“Nghe nói, khi ông ta mới hai mươi tuổi đã đơn thương độc mã đánh bại Giang Tây Thập Hồ, ngay cả Trường Giang Nhị Thập Bát Thủy Trại cũng vượt qua. Ôi, thật đúng là uy phong lẫm liệt!”

“Ông ta ba mươi tuổi đã nổi danh khắp thiên hạ, lấy được con gái của Giang Bắc danh môn Lâm gia lúc đó làm vợ, và còn một tay gây dựng lên Đường Gia Bảo. Thật không ngờ, chỉ trong một đêm đã bị Bái Nguyệt Giáo ra tay thiêu rụi hết”.

“Ai nói là không phải chứ, đúng là nhân sinh vô thường!”

Những lời bàn tán ấy có thể được nghe thấy ở bất cứ đâu, lúc trà dư tửu hậu, nơi đường lớn ngõ hẻm... Mọi người dường như cảm thấy rất hứng thú với đề tài tai họa lửa thiêu của Đường Gia Bảo. Họ tìm hiểu, đi sâu phân tích từng tình tiết nhỏ mà không hề thấy chán. Thậm chí họ không hề bỏ qua việc đề cập đến bất cứ người nào có khả năng và có liên quan ít nhiều tới vụ việc. Họ còn lật lại chuyện cũ của Ôn Nhã Như năm xưa, bàn tán sôi nổi về cuộc đời của người đàn bà xinh đẹp đó. Chưa có chồng mà đã sinh con, tư thông với người khác, từ một người đàn bà xinh đẹp nổi tiếng trong giang hồ bỗng chốc trở thành vợ của một kẻ phu xe ngựa vô danh. Rồi đến khi thi hài của người chồng khốn khổ còn chưa lạnh đã không biết liêm sỉ mà lên giường cùng với Đường Mẫn. Người đàn bà như vậy, sau lưng không biết có bao nhiêu chuyện thị phi có thể bàn tán, để người ta lấy ra mà cười chê.

Thậm chí có người còn nhắc đến cả Đường Duyệt. Họ thêm thắt nọ kia để miêu tả về dung mạo của nàng, thuật lại những hành động của nàng trong đại hội kiếm pháp. Gay gắt nhất, họ còn nói nàng dám tự coi mình tài trí hơn người, không biết tự lượng sức mình, dám chối từ lời cầu hôn của mấy vị thế gia công tử.

“Ha ha, mấy người không nghe nói gì sao? Hôn sự của cô ấy là do Đường Mạc từ chối đó. Huynh muội họ thân thiết tới mức quá đáng. Mọi người nghĩ xem, một đôi nam nữ trẻ tuổi, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén...”

“Vậy thì sao chứ, muội muội lên giường của ca ca. Chẳng phải là đã thân, nay lại càng thêm phần thân thiết hay sao? Ha ha ha!”

“Đứa con tạp chủng chui ra từ bụng của một người đàn bà lăng lợ, có gì mà tốt đẹp chứ?”

“Không phải! Đường Mạc vốn trước đây cũng muốn lấy đại tiểu thư của Âu Dương sơn trang. Ai ngờ Đường Duyệt ở đâu xuất hiện giữa đường cản bước, làm hỏng cả hôn sự tốt đẹp của nhà người ta! Nói không chừng chính cái người xui xẻo ấy đem tai họa lửa thiêu cho Đường gia đó!”

Những lời bàn tán ấy rốt cuộc là do ai lan truyền vậy? Và tại sao lại có thể nói những lời khó nghe như thế? Đường Duyệt không biết, nàng chỉ cảm thấy mấy người đó thật nực cười. Họ đều là những người sống dưới sự bảo hộ của Đường Gia Bảo. Khi bị người khác ức hiếp, điều đầu tiên họ nghĩ đến là cầu sự giúp đỡ của Đường Gia Bảo. Nhưng đến bây giờ, khi Đường Gia Bảo gặp chuyện, Đường Mẫn đã chết, mấy người đó lại nhanh chóng trở mặt, nói ra những lời lẽ xúc phạm, sỉ nhục. Khi nào cần thì họ ngoan ngoãn vẫy đuôi như con chó nhỏ; khi không còn có giá trị lợi dụng nữa thì họ lại nhanh chóng tránh xa. Loại người như vậy, quả thực có rất nhiều. Đường Duyệt sụp mắt xuống, uống nốt cốc trà đã nguội ngắt trên chiếc bàn trước mặt.

Giữa tiết trời ngày hè oi ả, nàng lại cảm thấy lạnh buốt thấu xương. Bàn tay nàng vô tình đưa ra chạm phải thanh đao Khuynh Thành đeo bên mình. Bất chợt, nàng cảm thấy run rẩy. Cho đến tận khi bước ra

khỏi quán trà, rẽ vào một con ngõ nhỏ, nàng mới quay mặt lại, cúi gập người và nôn thốc nôn tháo. Dạ dày nàng quặn lên một cách khó chịu, dường như cốc trà nguội ngắt kia đã khiến cơn buồn nôn mà nàng đã nén nhịn suốt cả ngày hôm nay chột dăng trào. Nhìn thấy vô số những tử thi cháy đen không nhận dạng nổi. Nghĩ tới hình dáng họ khi còn sống, nàng cảm thấy vô cùng kinh hãi. Nhất là khi nàng nhìn thấy thi thể của Ngân Tâm dù đã trốn trong chum nước nhưng vẫn không tránh khỏi cái chết thì nàng thực sự cảm thấy không thể chịu đựng thêm nữa.

Bái Nguyệt Giáo cho dù rất đáng sợ nhưng những người vừa rồi lẽ nào không đáng sợ hay sao? Bái Nguyệt Giáo dùng đao sắc sát hại người ta. Còn những người kia lại giết người bằng miệng lưỡi của mình.

Đường Duyệt cảm thấy đau đớn thay cho những người xấu số của Đường Gia Bảo. Khi còn sống, họ luôn đấu tranh vì chính nghĩa, luôn nỗ lực đem lại sự yên bình ọi người. Đường Duyệt nắm chặt tay lại, áp má vào gạch lạnh.

“Đường cô nương, nàng không sao chứ?” Có tiếng người vang lên bên cạnh, Đường Duyệt ngẩng đầu lên thì thấy Hách Liên Minh Ngọc đang đứng đó với vẻ mặt đầy lo âu.

“Chàng vẫn còn đi theo ta sao?” Đường Duyệt chậm rãi nói.

“Đường cô nương, ta chỉ là không muốn để nàng một mình đi khắp nơi vào lúc này. Người của Bái Nguyệt Giáo có lẽ cũng đang tìm nàng khắp nơi”.

Trong mắt Hách Liên Minh Ngọc ánh lên vẻ thương cảm, chàng nói tiếp: “Cho dù nàng không muốn ta đi cùng nàng đi chăng nữa thì chí ít cũng nên đồng ý để ta ấy người ở lại chăm sóc cho nàng”.

“Mấy người đó là do chàng phái đến? Mong chàng hãy đưa họ đi”, Đường Duyệt lạnh lùng đáp.

Hách Liên Minh Ngọc hơi sững lại. Cho dù trong ấn tượng của chàng, Đường Duyệt vẫn luôn là con người lạnh lùng, ít nói nhưng từ trước đến nay nàng chưa hề nói với chàng bằng cái giọng lạnh lùng như vậy. Dù sao chàng cũng là một công tử xuất thân cao quý, chưa từng phải chịu ảm ức, thế mà lúc này chàng lại phải xuống giọng vì một người con gái, rồi lại phải nhận lấy những lời lẽ lạnh nhạt, nên chàng cũng không tránh khỏi lo lắng mà nói: “Rốt cuộc là nàng có ý gì?”.

“Tiểu vương gia, chúng ta không cùng đi trên một con đường, chàng cũng nên đi đi”. Đường Duyệt nhìn thanh đao trong tay mà nói bằng giọng trầm buồn.

Nhìn vẻ chán nản trong đôi mắt nàng, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Hách Liên Minh Ngọc. Chàng nói: “Nàng... sợ liên lụy đến ta phải không?”.

“Chàng không cần phải nghĩ quá nhiều, từ trước đến nay ta chưa hề thích chàng, thậm chí chúng ta cũng chưa từng là bạn!” Đường Duyệt lạnh lùng đáp.

Hách Liên Minh Ngọc cảm thấy lời nói này như khẳng định lại suy nghĩ vừa rồi của chàng. Chàng tuyệt đối không tin Đường Duyệt có thể là con người bạc tình, bạc nghĩa, tỏ vẻ lạnh lùng với người đã giúp đỡ mình như vậy. Chàng nói rành rọt từng từ: “Không, ta nhất quyết không đi”.

Ánh mắt Đường Duyệt tỏ vẻ rất kiên quyết, nàng nói: “Ta không muốn nhìn thấy chàng nữa”.

Hách Liên Minh Ngọc không phản ứng gì, chàng nói: “Nếu ta làm điều gì đó không đúng thì nàng cứ nói ra, ta có thể thay đổi vì nàng. Còn nếu nàng muốn đuổi ta đi, trừ phi là giết chết ta”.

Đường Duyệt nhìn chàng chằm chằm, rồi bỗng nở một nụ cười lạnh lùng: “Được, vậy ta sẽ giết chàng”.

Một thanh đao tuyệt đẹp lạ thường hiện diện trên tay nàng. Lưỡi đao mỏng như cánh ve, chuôi đao màu đỏ, khi vung lên trong không khí thì lóe lên một quang ánh sáng đỏ rực. Thân của thanh đao này cũng nhỏ hơn, kỳ lạ hơn và đẹp hơn những thanh đao thông thường khác. Trên thế gian này, duy nhất chỉ có thanh đao Khuynh Thành mới có thể phát ra thứ ánh sáng lạ thường đến vậy.

Trong giây phút thanh đao Khuynh Thành vung lên, sát khí bùng bùng bao trùm lấy thanh đao. Đường Duyệt lạnh lùng nói: “Chàng vẫn còn đứng mãi đây mà chưa chịu đi sao?”.

Hách Liên Minh Ngọc không tin Đường Duyệt sẽ ra tay với mình. Chàng chỉ đáp: “Chỉ cần nàng thực sự muốn ra tay với ta, ta nguyện sẽ chết mà không oán trách điều gì”.

Đường Duyệt hỏi: “Tại sao ta lại không thể ra tay với chàng kia chứ?”.

Hách Liên Minh Ngọc đáp: “Cho dù nàng không yêu ta, nhưng tuyệt đối sẽ không bao giờ giết ta”.

Đường Duyệt đứng đưng đáp: “Ta ghét chàng cứ mãi bám theo ta như một con chó vậy”.

Hách Liên Minh Ngọc tuy biết là Đường Duyệt đang cố ý khiêu khích mình nhưng lòng kiêu hãnh khiến chàng không thể chịu đựng nổi. Chàng đã cố gắng nén nhịn nhưng vẫn không kiềm chế được, sự tổn thương lộ rõ trên nét mặt. Dù vậy, chàng vẫn lặng lẽ đứng đó, si mê ngắm nhìn gương mặt Đường Duyệt.

Đường Duyệt tỏ ra không hề để ý đến ánh mắt của chàng. Nàng chậm rãi tiến từng bước lại gần, dường như thực sự có ý định đưa thanh đao Khuynh Thành ra chia về phía ngực chàng.

Nhưng Hách Liên Minh Ngọc có thể nhìn thấy, bàn tay nàng có chút gì đó như đang run rẩy, thậm chí ngay cả đầu mũi đao cũng run rẩy theo.

Đột nhiên, nàng xoay người, một vệt sáng đỏ lóa lên, quét qua không khí.

Hách Liên Minh Ngọc nhắm mắt lại, phó mặc tính mạng mình cho ông trời định đoạt.

Nhưng mục tiêu mà thanh đao nhắm tới lại không phải là Hách Liên Minh Ngọc. Trong giây phút Đường Duyệt vung đao ra, một thanh trường kiếm cũng vừa đúng lúc trở tới. “Keng” một tiếng, đao kiếm giao nhau!

Hách Liên Minh Ngọc giật mình mở choàng mắt. Lúc này chàng mới nhận ra đao của Đường Duyệt và thanh kiếm kia đang giao nhau, tiếng kim loại va vào nhau sắc lạnh xuyên thẳng vào tai chàng.

Người đang giao đấu với Đường Duyệt lúc này cũng đang lừng lờ giữa không trung. Người đó vốn đang định đánh lén bỗng dưng bị phát hiện, giờ đang ở vào trạng thái vô cùng bối rối. Ánh đao của Đường Duyệt cũng khiến đối phương bị bất ngờ. Dường như chiêu thức ra tay của Đường Duyệt đã bị chặn lại tất cả các đường thoát, khiến người đó không kịp trở tay, phản ứng gì.

Đường Duyệt đứng chắn trước mặt Hách Liên Minh Ngọc, đối mặt với địch thủ.

Thuộc hạ dưới quyền Hách Liên Minh Ngọc đều là những cao thủ trong võ lâm. Ngoài Hoàng, Tuyền nhị lão ra còn có mười tám cao thủ khác danh tiếng lẫy lừng trong giang hồ nhưng đã lâu không xuất đầu lộ diện. Chỉ cần chàng cần đến là những người này lập tức ra mặt san bằng tất cả. Bọn họ có thể bảo vệ chàng, vì chàng mà giết người. Chỉ cần chàng chộp miệng là một con cá tươi ngon đã nằm trong đĩa. Chỉ cần chàng ra hiệu bằng một động tác thì sẽ có vô số người mang tiền ra để đem về cho chàng bất cứ thứ gì chàng muốn.

Thế nên chàng không hề biết võ công, và cũng không cần phải học võ công. Nhưng lúc này đây, chàng cảm thấy hối hận hơn bao giờ hết. Hôm nay vì muốn ở một mình với Đường Duyệt nên chàng đã cho đám thuộc hạ tránh mặt hết. Bây giờ, chính chàng lại là người làm liên lụy đến Đường Duyệt.

Con ngõ nhỏ vốn không có người qua lại bỗng xuất hiện khoảng mười, hai mươi người. Chẳng mấy chốc, con ngõ rộng khoảng bảy, tám thước bỗng trở nên chật hẹp.

Đột nhiên, có tiếng than thở cất lên: “Đáng tiếc!”.

Cùng với tiếng than thở ấy, đằng sau đám người kia xuất hiện một chiếc kiệu. Người áo trắng vừa giao đấu cùng với Đường Duyệt lập tức lùi lại phía sau, và quỳ xuống trước chiếc kiệu kia.

Đường Duyệt chau mày, nhìn chiếc kiệu đang dừng lại cách chỗ nàng đứng không xa. Lúc này, nàng mới hiểu ra tại sao người mặc áo trắng kia lại cúi người, tại sao lại có tư thế tôn trọng như vậy. Từ trong chiếc kiệu phủ tấm màn che xuất hiện một đôi giày thêu. Trên đôi giày có đính hạt trân châu to như quả trứng gà, khiến cho đôi chân đi đôi giày kia có vẻ mềm mại hơn, làm người ta không khỏi chú ý. Đôi giày thêu chậm chậm hạ xuống trên lưng của người áo trắng, động tác vô cùng nho nhã.

“Thật đáng tiếc cho đôi tình nhân nhỏ bé”. Người con gái kia cất tiếng cười và khẽ nói.

Đó là một cô nương vô cùng xinh đẹp, một vẻ đẹp khác hẳn với Đường Duyệt. Đường Duyệt xinh đẹp nhưng không đem lại cho nam giới cảm giác muốn được che chở, bảo vệ, vì nàng không hề có chút gì gọi là yếu

đuôi. Còn cô nương kia, sinh ra đã có một vẻ đẹp mong manh khiến người ta có cảm giác yêu mến, chở che, muốn luôn được giữ gìn trong vòng tay để bảo vệ.

Đường Duyệt có một trực cảm rất tốt. Cái cảm giác này giống như cảm giác của chim ưng khi gặp rắn, của nai khi gặp sói, của ong khi gặp phải nhím. Đó là một cảm giác rất kỳ lạ, nếu ai đó không trải nghiệm qua thì sẽ không thể nào cảm nhận được. Chỉ cần gặp phải địch thủ, sẽ sinh ra tương sinh tương khắc, chắc chắn sẽ có người phải chết.

Đường Duyệt lạnh lùng nhìn cô nương kia rồi nói: “Ngươi là người của Bái Nguyệt Giáo?”.

Cô nương kia cười dịu dàng, ánh mắt dán chặt vào Đường Duyệt, đáp: “Ta là Hiên Viên Trì Trì”. Hiên Viên Trì Trì đương nhiên là người của Bái Nguyệt Giáo, vì nàng chính là con gái của giáo chủ Bái Nguyệt Giáo, Hiên Viên Lăng Nhật.

Mắt Đường Duyệt bỗng hoe đỏ, giọng nàng có vẻ run run không thể kiềm chế nổi: “Là các người đã giết chết mẫu thân của ta đúng không?”.

Ánh mắt của Hiên Viên Trì Trì ẩn chứa nét gì đó dịu dàng, có vẻ giống một nàng tiên giáng trần thuần khiết, trong trẻo. Nàng chậm rãi lên tiếng hỏi ngược lại: “Ngươi là con gái của Ôn Nhã Như sao?”.

Sắc mặt của Đường Duyệt càng lúc càng trở nên trắng bệch. Đôi môi mím chặt của nàng khê mở ra nhưng không nói được thành tiếng.

Hiên Viên Trì Trì bỗng lên tiếng trước: “Ngươi muốn hỏi ta tại sao ư?”.

Đường Duyệt bước lên phía trước một bước, nói: “Là...”.

Hiên Viên Trì Trì khê cất tiếng cười. Nụ cười của nàng có một nét gì đó rất đáng yêu. Nàng nói: “Vì bà ta là phu nhân của Đường Mẫn, mà Đường Mẫn lại là một người không biết nghe lời”.

Không biết nghe lời? Dạ dày của Đường Duyệt bắt đầu quặn lên, dường như không kiềm chế nổi cảm giác buồn nôn. Nhưng nàng cố gắng kìm nén lại rồi lên tiếng hỏi: “Chỉ vì ông ấy không chịu nghe lời các người, mà các người giết sạch tất cả già trẻ trai gái của Đường gia hay sao?”.

Hiên Viên Trì Trì thở dài một tiếng, lặng lẽ đáp: “Chúng ta chỉ muốn đưa ra cách nào đó để bắt người ta phải nghe lời thôi”.

Đường Duyệt hít vào một hơi thật sâu rồi nói: “Đại ca của ta bây giờ ở đâu?”.

Hiên Viên Trì Trì đáp: “Ồ! Đại ca của ngươi, chàng ấy...”. Khi nàng nói, giọng điệu rất mềm mại nhưng cuối câu lại hơi ngân lên, thu hút người nghe. “Ta có đem theo chàng ấy đến đây, ngươi có muốn gặp không?” Hiên Viên Trì Trì hỏi.

Đường Duyệt tuy trong lòng chột có một dự cảm chẳng lành, nhưng nàng vẫn kiên quyết đáp: “Có”.

Hiên Viên Trì Trì hơi nhếch mép, khê vỗ tay. Sau ba tiếng vỗ tay, trong con ngõ trống trải lập tức vang lên tiếng bước chân.

Hiên Viên Trì Trì quả thực không hề nói dối. Trang nam tử đứng trước mặt cô có đôi lông mày rậm mà sắc, sống mũi cao, từng đường nét trên khuôn mặt đều đẹp như được tạc khắc, đôi môi mỏng, cái cằm nhỏ, tất cả đều toát lên vẻ lạnh lùng. Tất cả những đường nét đó đem lại một cảm giác vô cùng thân thuộc. Đường Mạc lạnh lùng đứng đó, tức trực bên cạnh Hiên Viên Trì Trì mới chính xác. Đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía trước một cách vô hồn, cả con người chàng lúc này có cảm giác như một khối đá vững chắc, lạnh lùng.

“Đường công tử, cô nương này nhận là muội muội của ngươi. Ngươi có nhận ra cô ấy không?” Hiên Viên Trì Trì dịu dàng hỏi.

Ánh mắt Đường Mạc cuối cùng cũng hơi chuyển động, rồi dừng lại trên người Đường Duyệt. Sắc mặt Đường Duyệt trắng bệch, nhưng đôi mắt nàng lại sáng như sao buổi sớm. Nàng lặng lẽ chờ đợi, không nói một lời, Hách Liên Minh Ngọc đưa ánh mắt kỳ quái nhìn sang phía người con trai vốn được Đường Duyệt gọi là ca ca.

Trong đôi mắt lạnh lẽo đó, tuyệt đối không hề chứa một chút tình cảm nào, cũng không có một chút sinh khí nào, thậm chí nó không hề giống với ánh mắt của một người đang sống. Nhưng Đường Mạc lại đang dùng ánh mắt đó để nhìn Đường Duyệt.

Đường Duyệt ngay từ đầu đã nhận ra Đường Mạc có chút gì đó không ổn. Vì chàng, là đại ca của nàng, họ đã từng sớm tối bên nhau, và nàng vẫn luôn xem chàng là người thân vô cùng quan trọng của nàng.

Làm sao mà nàng lại không thể nhìn ra cơ chứ, Đường Mạc lúc này hoàn toàn không giống với người con trai có vẻ ngoài lạnh lùng nhưng bên trong ẩn chứa một trái tim ấm áp như trước đây. Chàng nhìn nàng mà không biểu lộ cảm xúc gì, gương mặt lạnh lùng, cảm xúc chai sạn, tựa như một cái xác biết đi mà vô hồn.

Đường Duyệt không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của chàng, nàng lẩm bẩm: “Tại sao lại có thể...”.

Hiên Viên Trì Trì cũng có thể nhìn thấy vẻ kinh ngạc và nghi hoặc biểu lộ trên gương mặt Đường Duyệt. Lúc này nàng không kìm được nụ cười đắc ý. Đây thực sự là một việc khiến nàng thấy vô cùng vui vẻ.

Đường Duyệt chậm rãi nói: “Các người... rốt cuộc các người đã làm gì đại ca của ta?”.

Khóe miệng Hiên Viên Trì Trì khẽ nhếch một nụ cười nhạt, nàng nhẹ nhàng đáp: “Lẽ nào bản thân người không nhìn ra được hay sao?”.

Đường Duyệt từ trước đến nay chưa từng gặp người con gái nào như Hiên Viên Trì Trì. Dung mạo của Hiên Viên Trì Trì mang một vẻ đẹp kiêu hãnh, giọng nói cũng vô cùng ấm áp, dịu dàng thậm chí chỉ cần một nụ cười nhạt cũng khiến người khác có cảm giác tiếc nuối. Nhưng dưới vẻ đẹp đó lại ẩn chứa, che giấu một tâm tư khó đoán.

Đường Duyệt nắm chặt thanh đao Khuynh Thành trong tay, cất tiếng hỏi: “Các người đã khống chế huynh ấy?”.

Hiên Viên Trì Trì nghe xong cười mà đáp rằng: “Đường cô nương nghĩ mọi chuyện hơi quá rồi đấy. Đường công tử quả thực là một người ẩn chứa nhiều sức mạnh tiềm tàng, bây giờ bên cạnh ta không thể thiếu chàng được!”.

Đường Duyệt không nói thêm lời nào, trong chớp mắt, nàng đã tiến sát bên người Hiên Viên Trì Trì.

Người mặc đồ trắng thấy vậy lập tức tiến ra hỗ trợ, đứng sát bên cạnh Hiên Viên Trì Trì. Khi Đường Duyệt bay người tới, hẳn ta đã chịu một chưởng của Đường Duyệt. Tuyệt đối vô cùng sắc nét.

Hiên Viên Trì Trì vẫn chăm chú nhìn Đường Duyệt một lúc rồi mới quay sang nói với người mặc áo trắng: “Người thua rồi”.

Gương mặt người áo trắng vốn không hề biểu lộ cảm xúc gì. Lúc này rốt cục cũng tỏ ra vẻ hơi ngạc nhiên, hắn hỏi: “Tại sao?”.

Hiên Viên Trì Trì khẽ mỉm cười đáp: “Đường cô nương đang lơ lửng giữa không trung, không có lực dựa vào, vốn đã là chịu thiệt rồi, nhưng vừa rồi người lại không lập tức đánh bại được cô ta. Có thể thấy được rằng, cục diện này, nhà người đã thua rồi”.

Người mặc áo trắng tỏ thái độ khó chịu, nhìn Đường Duyệt bằng ánh mắt giận dữ, có chút gì đó hiểm độc. Hắn không để cho nàng có cơ hội thở một chút mà đột nhiên xoay người, giống như con cá vẩy đuôi một cái, bay người lên không trung, thanh trường kiếm xoáy thẳng về phía Đường Duyệt.

Đường Duyệt khẽ cử động, vung thanh đao Khuynh Thành trong tay ra đỡ lấy đường kiếm. Trong giây phút đao kiếm giao nhau, tạo ra một âm thanh chói tai. Thanh trường kiếm của hắn bị đánh bật ra. Sắc mặt tên áo trắng nhanh chóng thay đổi. Hắn không ngờ rằng, thanh đao trong tay Đường Duyệt lại có thể lợi hại đến vậy. Cho tới khi hạ người xuống mặt đất, hắn mới nhìn thấy thanh kiếm đã bị gãy làm hai đoạn.

Đến lúc này thì không còn thấy nét cười trên gương mặt Hiên Viên Trì Trì nữa. Nàng điềm nhiên nói với những người khác: “Các người đều là đồ gạch đá, sao còn không mau ra tay?”. Quả nhiên, tất cả mấy người đứng xếp hàng ngay ngắn, tề chỉnh kia vội rút binh khí ra, xông tới bao vây Đường Duyệt.

Hách Liên Minh Ngọc vội vàng lên tiếng: “Các người định ý đồng hiếp yếu hay sao?”.

Hiên Viên Trì Trì dùng đôi mắt nhìn xuyên thấu người khác quay sang nhìn Hách Liên Minh Ngọc mà nói: “Tiểu vương gia, chúng ta là bạn hay là kẻ địch vậy?”.

Hách Liên Minh Ngọc lạnh lùng đáp: “Các người không xứng đáng làm bạn của ta”.

Hiên Viên Trì Trì mỉm cười rồi nói: “Đây là kẻ địch đối đầu với ta, đương nhiên chỉ cần thắng được là tốt rồi. Lẽ nào cần phải nghe theo thứ đạo lý giang hồ kia sao?”.

Hách Liên Minh Ngọc quát mắt nhìn nàng nói: “Người đã biết rõ ta là ai, vậy mà vẫn còn dám nói với ta như vậy hay sao?”.

Hiên Viên Trì Trì nghiêng nhiên đáp: “Bái Nguyệt Giáo xưa nay vốn trọng lễ, trọng tình. Vậy mà tiểu vương vẫn không vui vẻ nhận cho. Nhưng như thế này cũng không hề gì, bát nhang của các vị vương phủ Lễ An, Trịnh An, Duệ An, Dự An, Túc An, chúng tôi còn có thể bái lạy”.

Mặt Hách Liên Minh Ngọc biến sắc. Chàng đột nhiên ý thức được ẩn ý trong câu nói của đối phương. Lần trước, những lễ vật đưa đến trước cửa vương phủ Tịnh An chắc hẳn cũng được đưa đến các phủ của các vị thân vương khác. Nói theo cách khác, cho dù tiểu vương gia của Tịnh An vương phủ như chàng có không hợp tác thì Bái Nguyệt Giáo cũng có đủ thực lực để đối đầu. Hơn nữa, triều đình vốn không can thiệp vào mọi chuyện trong giang hồ. Vốn trong đám hoàng thân quốc thích, chỉ có Tịnh An vương phủ là trực hệ, nhưng Hách Liên Minh Ngọc mới lên nắm quyền lực, bây giờ đã giương cờ ra mặt đứng ra giúp đỡ Đường Duyệt. Rất dễ là lý do để đám người chống lại triều đình đến công kích. Nghĩ vậy, Hách Liên Minh Ngọc chau mày lại, nhìn Hiên Viên Trì Trì đang đứng đó với nét mặt khó đoán, nửa như đang cười, nửa như không.

Đường Duyệt sau khi đánh bại người mặc áo trắng lại đang đứng giữa vòng vây, chợt nàng nhận ra có một thanh kiếm đâm tới từ phía bên phải. Thế kiếm đi rất nhanh, góc độ cũng rất hung hãn!

Hách Liên Minh Ngọc thấy thanh kiếm đưa ngang trước cổ họng Đường Duyệt thì vội vã kêu lên thất thanh: “Cẩn thận!”.

Đường Duyệt hơi giật mình run sợ, thở mạnh và gấp, nhanh chóng lùi lại phía sau! Lúc này, nàng mới nhìn rõ người vừa đánh lên. Bất ngờ lại chính là Thương Hạc đạo trưởng của phái Thanh Thành. Đường Duyệt cảm thấy gương mặt trắng bệch đó vô cùng quen thuộc. Năm năm trước, nàng đã từng bí mật đem Thương Hành Châu đi từ trong tay của ông ta và Âu Dương Tiểu Thiên. Nhưng phái Thanh Thành cũng được xem như là danh môn chính phái. Thương Hạc đạo trưởng tại sao lại có thể công khai, mặc nhiên đứng cùng một phe với Bái Nguyệt Giáo?

Lúc này, những người khác cũng dần dần quây tròn lại. Họ áp lại mỗi lúc một gần, cho đến khi Đường Duyệt có thể nhìn rõ dung mạo của từng người, nàng không thể không lấy làm kinh ngạc. Trong những người này, có rất nhiều người nàng đã từng gặp qua. Mỗi năm có dịp mừng thọ người của Đường Gia Bảo, những người này đều vượt muôn dặm xa xôi, lặn lội đến để chúc mừng. Trong đám bọn họ có chương môn phái Tung Sơn Hoa Bất Bình, Hằng Sơn đại đệ tử Kim Kiếm Lâm, Điểm Thương cao thủ Triệu Vô Cực, Côn Luân phái Lý Nam Tân, Mạc Can sơn Phục Ma chân nhân, Linh Đài sứ giả Nguyên Bảo Trân, Bảo Hoa phái Dương Đức, Dương Tiến giáo Giang Nhất Thủy, Nhạn Đăng tôn giả Chu Bạch Thạch...

Họ đứng đó với vẻ mặt lạnh lùng, không chút biểu cảm. Đường Duyệt cảm thấy hơi run sợ, không kìm được mà lùi lại nửa bước.

Bọn họ đều là những cao thủ đã thành danh trong giang hồ, vốn không bao giờ ngang nhiên vây kích một vãn bối tuổi còn trẻ. Nhưng lúc này đây, tâm trí bọn họ dường như đã bị u mê, nhưng tại sao lại có vẻ kiêu ngạo như vậy? Họ chỉ tiến tới quây tròn, đẩy Đường Duyệt vào giữa, liên tiếp công kích. Tuy thanh đao Khuynh Thành trong tay Đường Duyệt là binh khí hiếm có trong thiên hạ, nhưng dù thế nào đi chăng nữa cũng không thể đầu lại được sự tấn công của đám cao thủ kia.

Đường Duyệt cắn chặt môi, nhìn sang phía Đường Mạc, nhưng gương mặt chàng không hề biểu lộ cảm xúc gì. Dường như nàng chỉ là một người không liên quan gì đến chàng. Lòng oán hận Bái Nguyệt Giáo càng dâng lên trong lòng nàng, thanh đao Khuynh Thành có vẻ cũng cảm nhận được sự phẫn nộ ấy của chủ nhân, lúc này nó cũng đang phát ra thứ ánh sáng đỏ lấp lánh!

Đường Duyệt quay người vung đao, nhằm thẳng vào hường người vừa đánh lén. Máu đỏ phun ra, chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Hằng Sơn đại đệ tử Kim Kiếm Lâm mặt trắng bệch, ngã gục xuống. Nhìn thấy vậy, đám người có vẻ hơi sợ hãi kia tỏ vẻ như không hề nhìn thấy gì, cũng không hề có ý đưa tay ra trợ giúp đồng bọn đang trong cơn đau đớn khôn cùng, chỉ biết xông lên ào ạt một lần nữa như thủy triều dâng. Thân thủ Đường Duyệt càng lúc càng nhanh nhẹn, nàng đã nhanh chóng phát triển thể “mạn thiên phong vũ ngã độc bộ” của Huyền Cơ lão nhân năm đó. Nhân tùy phong táo, hình bì vũ bạc[2]. Đao vừa vung lên, Thương Hạc đao nhân ngã xuống, đao quét được nửa đường, máu tươi từ bụng Điểm Thương cao thủ Triệu Vô Cực tuôn ra, thanh đao hạ xuống, chém ngang chùy trong tay của Dương Tiễn giáo Giang Nhất Thủy, phá vỡ liên thủ công kích của bọn họ.

[2] Người di chuyển cuốn theo gió, mỏng manh hơn cả mưa.

Hiên Viên Trì Trì điềm tĩnh ngồi lại vào trong kiệu. Không lâu sau, từ trong kiệu vọng ra tiếng đàn. Tiếng đàn cất lên du dương, như lời thủ thi tâm tình. Mới nghe chỉ cảm thấy đó là một khúc nhạc bình thường, nhưng nghe kỹ hơn một chút thì lại thấy dường như từng âm thanh cất lên đều vô cùng kỳ diệu, không diễn tả được bằng lời.

Hách Liên Minh Ngọc vốn rất ác cảm với Hiên Viên Trì Trì. Nhưng lúc này, nghe tiếng nhạc vô cùng đáng yêu kia, lại nhìn thấy thần thái của người ngồi đằng sau tấm màn mỏng đó khiến chàng hơi động lòng, khó mà kiềm chế được.

Nhưng tiếng đàn ấy, khi Đường Duyệt nghe lại có một cảm giác vô cùng đáng sợ. Sự oán hận trong lòng nàng dường như bị tiếng đàn êm dịu kia làm cho tiêu tan, ngay cả thanh đao cũng có vẻ dung hòa. Vùng ánh sáng đó ảm đạm toát ra từ thanh đao lúc này soi rõ đám người kia đã đứng hết cả dãy, tiến lại gần vây chặt Đường Duyệt với ánh mắt đầy sát khí.

Bất luận là ai khi nghe thấy tiếng đàn này thì sự thù hận trong lòng cũng vơi dần đi, ý chí chiến đấu cũng suy giảm. Đường Duyệt đã từng được nghe Cửu Niệm đại sư giảng kinh. Lúc đó nàng chỉ cảm thấy mọi thứ trong mình như tiêu tan, thấy tâm hồn dường như tĩnh lặng. Lúc này đây, khi nghe tiếng đàn này nàng lại cảm thấy tâm trạng thêm rối bời, nôn nóng, đau đầu dữ dội, dường như ngay cả thanh đao Khuynh Thành cũng không nắm chặt nổi nữa.

Xuân Phong Dao Cầm, khẩu phạt tâm xà, nhân ví ngư nhục, ngã vi đao trở.

Trong thoáng chốc, nàng chợt nhớ trong Ly Hận kinh từng có một ghi chép về Xuân Phong Dao Cầm. Nàng biết rằng tiếng đàn này có thể khiến người ta mất đi ý chí, thậm chí khiến người ta sinh ra ảo giác, khó mà thoát ra được. Ngoài thanh đao Khuynh Thành ra thì đây cũng là thứ có ma lực mạnh nhất trong thiên hạ. Những người đầu óc bị khống chế, căn bản vốn không nghe thấy tiếng đàn. Người bị ảnh hưởng ở đây chỉ có Đường Duyệt và Hách Liên Minh Ngọc mà thôi. Đường Duyệt nhanh chóng quét một đường đao về phía những người kia, cố gắng vượn người lên, bay qua đầu bọn họ nhanh như một tia chớp, trong chớp mắt nàng đã dừng lại trước kiệu.

Thực ra không chỉ Đường Duyệt và Hách Liên Minh Ngọc bị tiếng đàn làm cho thần chí trống rỗng mà người mặc áo trắng kia cũng bị. Lúc này hắn cũng đang bịt tai, cố gắng chống cự, thậm chí không kịp ngăn Đường Duyệt lại.

Đường Duyệt vung đao ra, tấm màn mỏng bị xé làm đôi, như thể mưa bụi bay khắp trời. Tiếng đàn bỗng dừng ngừng bật.

Ánh mắt Đường Duyệt và Hiên Viên Trì Trì giao nhau. Dường như trong một khoảnh khắc rất lâu họ không hề cử động.

Hiên Viên Trì Trì cảm thấy đầu ngón tay mình hơi đau mới cúi đầu nhìn xuống thì phát hiện dây đàn thứ hai của cây đàn ngọc bị đứt tự lúc nào.

Đường Duyệt cũng rất ngạc nhiên, chỉ dựa vào sự sắc bén của thanh đao Khuynh Thành thì không thể cắt đứt dây đàn được. Xem ra cây Xuân Phong Dao Cầm này quả thực vô cùng cổ quái, kỳ lạ.

Đầu mũi đao Khuynh Thành chỉ cách trong gang tấc, máu tươi từ đầu mũi đao nhỏ xuống. Hiên Viên Trì Trì vẫn không hề tỏ vẻ lo sợ, chỉ điềm tĩnh nói: “Đao Khuynh Thành sát mỹ nhân, quả nhiên là danh bất

hư truyền”.

“Hãy thả đại ca của ta ra”, Đường Duyệt lạnh lùng nói.

Hiên Viên Trì Trì vuốt ve sợi dây đàn bị đứt, ra vẻ tiếc nuối, cuối cùng nàng lên tiếng: “Đường cô nương, ta khuyên người hãy dừng tay lại đi. Chỉ dựa vào sức một mình người mà muốn đối đầu với Bái Nguyệt Giáo, khác nào lấy trứng chọi với đá”.

Đường Duyệt hít vào một hơi thật sâu, bình tĩnh đáp: “Ta chưa bao giờ có ý định muốn đối địch với bất cứ ai, là do các người ép ta mà thôi”.

Mũi đao Khuynh Thành lúc này đây đang kề sát bên cổ Hiên Viên Trì Trì. Sắc đỏ trong thanh đao ngấm chuyển động, dường như lóe lên bao trùm cả chiếc cổ trắng ngần của Hiên Viên Trì Trì. Nhưng nàng vẫn chỉ mỉm cười mà không hề nói câu nào.

Người mặc áo trắng thấy được khí thế bùng bùng phát ra từ Đường Duyệt thì cũng không dám lại gần và có bất cứ động thái nào.

Từ khi tiếng đàn ngưng lại, Hách Liên Minh Ngọc cũng đã trở lại được trạng thái cũ. Chàng chỉ cảm giác sau lưng mình ướt đầm, đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Trong không gian tĩnh lặng, đột nhiên nghe thấy có một tiếng “tách” vang lên. Một giọt máu tươi nhỏ xuống từ trong không trung. Vừa hay lại rơi đúng vào chỗ dây đàn bị đứt rồi cuối cùng thấm vào cây đàn không còn thanh sắc kia.

Hiên Viên Trì Trì thở dài nói: “Đường cô nương, tay phải của người bị thương rồi mà vẫn còn cứng rắn đến thế sao?”.

Đường Duyệt không hề nhìn xuống vết thương nơi cổ tay phải lấy một lần, mà bình tĩnh đáp: “Thả đại ca của ta ra”.

Hiên Viên Trì Trì lặng lẽ, chăm chú nhìn vào đôi mắt sáng của đối phương, chậm rãi lắc đầu đáp: “Ta tuyệt đối không bao giờ chịu sự uy hiếp của bất cứ ai. Đường cô nương, người cũng không phải là ngoại lệ đâu”.

Lời nói vừa dứt, ngón tay bên bàn tay phải của cô ta ngoắc vào dây đàn chưa đứt hẳn, dây đàn rung lên một chập. Cùng lúc đó, Đường Duyệt chỉ nghe thấy tiếng gió thổi mạnh đằng sau lưng. Theo phản xạ, nàng quay lưng lại đưa đao ra nghênh chiến, phòng thủ. Trong giây phút nhìn rõ mặt khuôn mặt của người đứng trước, nàng vội vã thu đao lại. Đao Khuynh Thành vốn có thể đâm xuyên qua ngực người đó, cũng có thể giúp nàng tránh được tình huống nguy hiểm, nhưng Đường Duyệt lại không hề làm như vậy. Đường Duyệt lại dồn sức mà tránh ra, rốt cuộc phải chịu một đòn mạnh từ thanh đao sắc lạnh của người kia nhắm tới.

Hách Liên Minh Ngọc đứng từ xa, không rõ là Đường Duyệt rốt cuộc bị thương ở chỗ nào. Chỉ thấy nàng đưa tay bịt vào mắt. Gương mặt trắng bệch như tuyết, cảm xúc khó đoán, vừa có chút gì đó thất vọng, vừa có chút gì đó phẫn nộ, lại vừa có chút gì đó đau đớn khó mà hình dung được.

“Đại ca...” Đường Duyệt khẽ kêu lên, lúc này nghe như tiếng rên khóc vậy, nó mang theo cả sự bi thương, đau đớn.

Người mặc áo trắng lúc này đột nhiên, vội vã hướng mục tiêu về phía Hách Liên Minh Ngọc, hẳn là muốn nhân cơ hội thanh toán tôn khách của Tịnh An vương phủ. Đường Duyệt không hề do dự, lập tức xông tới phía sau hắn.

Hiên Viên Trì Trì cũng sững người lại. Nàng thực sự không ngờ được rằng, vào lúc này mà Đường Duyệt vẫn còn có tâm trạng lo cho tính mạng của người khác.

Người mặc áo trắng vốn tưởng có thể dễ dàng tóm được Hách Liên Minh Ngọc nhưng giữa chừng cảm thấy có cái gì đó khiến hắn phải dừng lại. Hắn quay đầu, lập tức một tia chớp màu đỏ quét tới, khiến hắn hứng trọn một đòn mạnh vào vai trái. Hắn kêu lên một tiếng thảm thiết rồi ngã xuống đất.

Đường Duyệt chưa dừng lại hẳn. nàng không hề quay đầu lại mà nhanh chóng nắm lấy tay Hách Liên Minh Ngọc mà bay lên, hướng ra đầu con hẻm.

Hiên Viên Trì Trì nhìn theo bóng dáng họ mà thở dài một tiếng nhưng cũng không hề ra lệnh cho người đuổi theo.

Cho đến khi đã chạy xa khỏi nơi nguy hiểm, Đường Duyệt mới dừng lại. Hách Liên Minh Ngọc nhìn xung quanh và nhận ra lúc này bọn họ đã tới một nơi vắng vẻ không có bóng người qua lại. Chàng nắm chặt lấy bàn tay Đường Duyệt rồi nói với vẻ quan tâm: “Đường cô nương, nàng có bị thương không?”. Vô tình nhìn lướt qua gương mặt Đường Duyệt, Hách Liên Minh Ngọc bỗng nhiên buông tay nàng ra, lảo đảo lùi lại mấy bước, rồi ngã xuống đất.

“Nàng...” Chàng dường như không nói nổi lên lời.

Đường Duyệt lặng lẽ nhìn chàng, dường như vẫn chưa nhận ra trên người mình có sự thay đổi gì. Bên má trái của nàng, không biết từ bao giờ đã bị rách một đường, máu tươi đang rỉ ra theo miệng vết thương. Phần mặt bên phải của nàng vẫn xinh đẹp như xưa, nhưng phần má bên trái lại bị một vết cắt dài, sâu đến tận xương.

Thì ra Đường Mạc đã hủy hoại dung mạo của chính muội muội mình.

Hách Liên Minh Ngọc vô cùng bối rối. Chàng cúi đầu nhìn xuống bàn tay mình. Chàng không ngờ mình lại có phản ứng dữ dội như vậy, càng không biết nên giải thích thế nào về lý do tại sao chàng buông tay nàng ra. Cho dù, chàng đã cố gắng ép bản thân phải ngẩng đầu lên để đối diện với nàng, nhưng tất cả đều vô ích. Thậm chí ngay cả việc ngước lên nhìn một cái thôi, chàng cũng không có đủ dũng khí.

Đường Duyệt thấy dáng vẻ của chàng như vậy, chợt ý thức được thực tế lúc này, nàng cất giọng rất khẽ: “Bọn họ có thể vẫn đang đuổi theo chúng ta, mau đi thôi”.

Hách Liên Minh Ngọc không nói thêm được lời nào, chỉ biết lắp bắp mấy từ: “Vây... vết thương của nàng...”.

Đường Duyệt quay người đi, bình thản đáp: “Không sao đâu, đi thôi”.

Suốt hai canh giờ sau đó, hai người bọn họ không ai nói với ai câu nào. Giữa đường, khi đi qua một con suối, Đường Duyệt vục lấy nước rửa mặt. Cho dù đã rửa sạch hết lớp máu bẩn, gương mặt nàng đã có vẻ bớt đáng sợ nhưng Hách Liên Minh Ngọc như đang được nhắc nhở thêm một lần nữa, vết thương đó sâu như bị dao tạc khắc, rửa cũng không thể hết được.

Nếu Hách Liên Minh Ngọc không quá say mê dung mạo của Đường Duyệt thì chắc hẳn phản ứng của chàng sẽ không dữ dội đến vậy. Chỉ ít là lúc này đây, chàng sẽ có thể nói ra được một, hai câu an ủi nàng, giống như một người bạn thực sự mà không có kiểu phản ứng ác cảm như vừa rồi. Chỉ cần dám ngẩng đầu lên nhìn nàng, thì có lẽ chàng sẽ biết được rằng nàng cũng không hề bình tĩnh, không hề thờ ơ như nàng đang thể hiện. Có lẽ chàng sẽ nhận thấy rằng, đôi mắt sáng kia đang vô cùng buồn thảm, thậm chí đã mất đi thần sắc vốn có. Đáng tiếc là suốt cả chặng đường, Hách Liên Minh Ngọc vẫn cứ trầm lặng, chìm trong sự hụt hẫng của chính mình mà không hề quan tâm đến Đường Duyệt.

Một lần nữa quay trở lại con phố đông đúc, ánh mắt của mọi người nhìn Đường Duyệt cũng đã hoàn toàn thay đổi. Lần trước, mọi người nhìn nàng bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Bây giờ, thái độ của họ vô cùng phức tạp, có người đồng cảm, có người ác cảm, nhiều người cảm thấy tiếc nuối. Một cô gái trẻ trung như vậy, xinh đẹp như vậy lại phải chịu sự thiệt thòi lớn thế này. Vết thương đáng sợ kia sẽ mãi đi theo nàng suốt cả đời.

Bước chân của Hách Liên Minh Ngọc theo sau Đường Duyệt bất giác cứ chậm dần lại. Họ đi mãi cho đến khi tới một quán trọ.

Đường Duyệt đứng trước cửa, lặng lẽ chờ Hách Liên Minh Ngọc bước lại gần rồi bất ngờ lên tiếng: “Chàng thấy sợ ta như vậy có phải vì gương mặt của ta không?”.

Hách Liên Minh Ngọc hạ giọng nói, ánh mắt vẫn không dám nhìn nàng: “Nàng... đừng nên suy nghĩ quá nhiều!”.

Suy nghĩ nhiều ư? Đường Duyệt cười không thành tiếng, trong nụ cười ấy ẩn chứa một sự đau đớn khó hình dung được. Nàng chậm rãi đưa tay sờ vào vết thương trên mặt, rồi tự nói với chính mình: “Thì ra là ta đã suy nghĩ quá nhiều sao?”.

Hách Liên Minh Ngọc vẫn không dám nhìn nàng, chỉ gật đầu một cách vô thức. Sắc mặt của Đường Duyệt càng trở nên trắng bệch hơn bao giờ hết, ánh mắt mang một vẻ thê lương, một lúc sau mới thấy nàng lên tiếng: “Thế còn bọn họ nhìn ta như vậy, lẽ nào cũng là vì ta suy nghĩ quá nhiều hay sao?”.

Hách Liên Minh Ngọc không cất nổi lời nào, chỉ biết đứng ngây người tại chỗ.

Đường Duyệt cũng lặng thinh, dường như có vẻ đang chờ đợi điều gì đó, nhưng rốt cuộc thì không chờ đợi được gì. Nàng thở dài một tiếng rồi nói: “Ta phải đi rồi, tiểu vương gia... bảo trọng”.

Hách Liên Minh Ngọc nghe nàng nói vậy, bóng chốc toàn thân run lên, không nén nổi mà cất tiếng hỏi: “Nàng muốn đi về đâu?”.

Đường Duyệt lắc đầu, lúc bắt đầu nói, giọng nói của nàng trở nên hơi khan khan: “Tiểu vương gia, bọn họ vẫn đang đợi chàng, hãy mau vào đi”.

Bọn họ, đương nhiên chính là đám tùy tùng và hộ vệ của vương phủ. Hách Liên Minh Ngọc đang định cất tiếng hỏi tiếp thì Đường Duyệt đã quay người bước đi, đầu không hề ngoảnh lại thêm lần nào nữa.

Hách Liên Minh Ngọc tưởng rằng mình sẽ đuổi theo nhưng cho đến tận khi bóng của Đường Duyệt đã biến mất vào trong đám người đông đúc kia, hai chân chàng vẫn đứng nguyên tại chỗ, dường như không còn chút sức lực nào để nhấc lên nữa. Hách Liên Minh Ngọc cứ đứng như vậy rất lâu, mãi cho đến khi đám hộ vệ đi ra ngoài tìm chàng quay trở lại, nhìn thấy chàng đứng ở đây, bọn họ vội vàng gọi tiểu vương gia thất thanh. Bọn họ đều tưởng là chàng đã mất tích rồi. Lúc này, chàng mới hét to lên một tiếng, tựa hồ như vừa mới tỉnh dậy khỏi một giấc mộng dài, và ý thức được vừa rồi rốt cuộc mình đã làm những gì.

Trong đầu chàng chợt xuất hiện một ý nghĩ. Vừa rồi, liệu nàng... liệu có phải là nàng chỉ ra vẻ cố gắng điềm tĩnh như vậy không? Lẽ nào thái độ lúc trước của chàng đã làm nàng tổn thương, khiến nàng đau lòng, nếu không thì tại sao nàng lại bỏ đi như vậy chứ? Nghĩ đến đây, Hách Liên Minh Ngọc cảm thấy máu trong người mình như đông cứng lại, hối hận vô cùng về thái độ của mình lúc này. Chàng vẫn nghĩ rằng mình vốn không phải loại người dễ dàng bị sắc đẹp làm mê muội. Chàng vốn tưởng rằng tình cảm của mình đối với Đường Duyệt thực sự sâu nặng, không chỉ vì dung mạo xinh đẹp của nàng, mà còn vì nàng là một người con gái có khí chất khác lạ. Nhưng mà tại sao khi nhìn thấy dung nhan bị hủy hoại của nàng, tình cảm trong lòng chàng lại như bị che phủ, và dần biến mất. Tại sao lại như vậy chứ? Chàng yêu mến nàng rất thật lòng, tại sao tình yêu đó lại có thể thay đổi nhanh chóng chỉ vì một vết thương như vậy?

Hách Liên Minh Ngọc cảm thấy vô cùng căm ghét thái độ của chính mình. Nhưng trong chớp nhoáng, hình ảnh gương mặt hiện tại của Đường Duyệt lại hiện lên trong đầu chàng. Nếu trước đây nàng không xinh đẹp đến vậy, có lẽ vết thương kia sẽ không thể nào đem đến cho chàng cú sốc lớn đến nỗi khiến chàng sợ hãi, xa lánh nàng như thế này.

Hách Liên Minh Ngọc không chịu đựng nổi sự dằn vặt của lương tâm. Chàng phải tất cả mọi người tảo đi tìm Đường Duyệt. Họ đi tìm mất hai ngày trời, lật tung khắp mọi nơi trong thành cũng không thu được bất cứ tin tức nào của Đường Duyệt. Chàng thậm chí còn phải người đến cả đồng phế tàn đổ nát của Đường Gia Bảo để tìm kiếm nhưng cũng không đạt được kết quả gì.

Hách Liên Minh Ngọc cảm thấy vô cùng bất an. Chàng cảm thấy gánh nặng như đè nặng thêm, vì mỗi khi bình tâm nghĩ lại, chàng lại bất giác nghĩ, nếu tìm được Đường Duyệt thì chàng sẽ thế nào đây? Lẽ nào vẫn thực sự muốn lấy nàng làm vợ, muốn cùng nàng sống hạnh phúc bên nhau đến hết đời?

Vương phi của Hách Liên Minh Ngọc có thể là một cô gái bình thường, có thể xuất thân từ thôn quê. Nhưng làm sao lại có thể là một cô gái xấu xí, dung nhan bị hủy hoại cơ chứ?

22. Chương 22: Trùng Phùng

Đường Duyệt vừa bước vào cửa quán trọ thì Thương Dung đã lập tức nhận ra nàng. Cho dù nàng đeo mạng che mặt. Gương mặt bị che gần hết chỉ chừa lại đôi mắt đầy vẻ mệt mỏi nhưng chàng mới nhìn qua đã nhận ngay ra nàng. Từ lúc Đường Duyệt bắt đầu bước chân vào cửa lớn đã có rất nhiều chàng trai chú ý tới nàng. Trong một đêm gió tuyết thổi mạnh như vậy, một cô nương trẻ tuổi lại một thân một mình xuất hiện nơi quán trọ toàn những nam nhân, quả thực là một việc khiến người ta phải chú ý.

Đường Duyệt không che ô. Mái tóc nàng vương đầy tuyết, hai vai cũng đầm tuyết. Nàng không hề nhìn bất cứ ai xung quanh. Từ lúc bước vào quán trọ, nàng chỉ lặng lẽ cúi đầu, cố ý tìm một góc nào đó ít ai để ý đến nhất, ngồi xuống rồi gọi một vài món ăn nguội, ăn qua loa rồi đi thẳng lên phòng trên lầu hai.

Thương Dung vẫn lặng lẽ quan sát cho đến khi bóng dáng Đường Duyệt biến mất nơi đầu cầu thang gỗ chật hẹp. Chàng không hiểu tại sao Đường Duyệt lại một thân một mình xuất hiện tại nơi đây trong một đêm bão tuyết. Tại sao bên cạnh nàng không hề có ai bầu bạn? Không rõ Hách Liên Minh Ngọc đã đi đâu mất rồi?

Tin tức về Đường Gia Bảo bị lửa thiêu rụi hoàn toàn chỉ sau một đêm đã trở thành đề tài ồn ào, lan truyền khắp trong giang hồ. Con người thân phận tôn quý như tiểu vương gia đó làm sao có thể không biết việc này cơ chứ? Nếu mà biết rồi thì lý do tại sao người đó lại không ở bên cạnh Đường Duyệt vào lúc này? Đến khi bình tĩnh lại chàng mới đột nhiên phát hiện ra, lòng bàn tay không rõ đã bị chiếc đĩa mình bẻ gãy đâm thủng từ lúc nào, máu đang chảy ứ đọng cả bàn tay.

Thương Dung nhìn khắp hành lang tối hun hút, nhất thời không biết nên đi tìm Đường Duyệt hay cứ ngồi ở đây. Gần nửa năm kể từ sau khi nghe được tin, chàng vẫn luôn tìm kiếm nàng. Nhưng đứng vào lúc gần như đã tuyệt vọng, chàng lại tìm thấy người mà chàng đã tìm kiếm khổ cực bấy lâu nay ngay trong quán trọ nhỏ này.

Bốn bề xung quanh yên lặng không một tiếng người, chỉ có tiếng cánh cửa sổ bị gió thổi không ngừng đập ra đập vào.

Lúc này, trong phòng lớn vẫn còn có ba người đàn ông đang ngồi uống rượu. Nhưng dựa vào những thanh kiếm được lau sáng bóng của họ, có thể dễ dàng đoán ra họ là người như thế nào. Bọn họ chỉ là những người ngoại đạo tầm thường trong giới giang hồ. Các cao thủ thực sự, tuyệt đối không bao giờ đặt bình khí ở những nơi dễ thấy, làm như thể sợ mọi người không ai biết đến vậy.

Cũng không biết là ai đó đang thì thào mấy lời hàm hồ: “Lạnh chết đi được, đêm nay ta phải đi Thúy Phương Lâu mới được”.

“Thôi đi, trong túi người có được mấy đồng xu, đến con chó cái bên lề đường cũng chẳng thềm qua đêm với người”.

Người đàn ông lên tiếng trước nhổ một miếng nước bọt rồi xiêu xiêu vẹo vẹo đứng lên.

Một người khác cười nói: “Lão Tam à, huynh đi đâu vậy, không phải là huynh đi tìm chó cái thật đấy chứ?”. Nói xong, người đó bắt đầu phá lên cười lớn, người ngồi bên cạnh chỉ nhìn hẩn một cách lạnh lùng, rồi đột nhiên hạ thấp giọng nói: “Cũng không phải là không có cách, vừa rồi chẳng phải có một cô gái trẻ đến đây hay sao? Nhìn cái vòng eo nhỏ và đôi chân dài của nàng xem, nếu mà người dám đi, đêm nay chẳng phải là được sung sướng hay sao?”.

Lão Tam, người đầu tiên đứng lên, trợn trừng đôi mắt mà nhìn chăm chăm. Như thể đột ngột thức tỉnh, hẩn ngẩng đầu nhìn lên cầu thang, sắc mặt lộ vẻ khó đoán.

“Thế nào, không dám đi sao?”

“Đứa con gái đó có vẻ khá ngon đấy, chỉ sợ huynh không dám đi thôi”.

Sắc mặt Thương Dung bỗng trở nên lạnh lùng. Chàng không thể chịu nổi thêm những lời lẽ bần thiêu của gã đàn ông đó. Nhưng chàng không thể sát thương người khác ở đây, chí ít là không phải lúc này. Chàng nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, cố gắng tự ép mình bình tĩnh lại.

Nhưng lão Tam đó lúc này đã thực sự loạng choạng đi lên lầu trên. Hai người kia quay sang nhìn nhau rồi cũng đứng lên và đi theo sau hẩn.

Thương Dung lạnh lùng đưa mắt nhìn theo, với võ công của Đường Duyệt, nàng có thể thừa sức đối phó với những người như vậy, thực sự chàng không cần thiết phải ra tay. Nếu chàng không thể kiềm chế được mà động thủ trước thì sẽ khiến Đường Duyệt phát hiện ra và sẽ biến mất ngay trước mặt chàng mà không để lại một dấu vết nào. Sau gần nửa năm khó khăn, cực khổ đi tìm nàng, chàng đã dần dần nhận ra rằng,

Đường Duyệt đang cố gắng lảng tránh tất cả mọi người. Nàng không muốn ọi người biết nàng đang ở đâu, đang làm những gì, trong những người mà nàng giấu giếm đó cũng có cả chàng.

Mặc dù biết vậy nhưng Thương Dung vẫn cảm thấy dạ dày mình cuộn lên, người cứng đờ. Chàng chăm chú lắng nghe động tĩnh ở lầu trên, lo lắng không biết liệu những người này có dùng đến thủ đoạn dơ bẩn nào không. Cho đến khi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của một người đàn ông vang lên thì lúc này Thương Dung mới thấy nhẹ người. Người đàn ông được gọi là lão Tam kia ngã lún từ lầu trên xuống dưới, bò lê lét, miệng không ngừng kêu mấy tiếng “ma quỷ” hết sức vô nghĩa.

Không chỉ lão Tam, mà tiếp sau đó hai người đàn ông kia cũng ngã nhào xuống, mặt mũi trắng bệch, vội vã lồm cồm bò dậy, theo gót người kia xông ra ngoài mà không kịp quay đầu lại.

Trong bóng tối xuất hiện bóng của một người con gái đi từ đầu cầu thang xuống, dáng vẻ xem ra vô cùng mệt mỏi, cô độc. Gương mặt nàng đã bị ẩn khuất trong bóng tối, nhìn không rõ, tuy nhiên, đến khi nàng bước ra chỗ có ánh sáng thì tim của Thương Dung đột ngột thất lại. Nàng chỉ mặc trên người bộ đồ màu trắng mỏng, mái tóc đen dài, buông xuống hai bờ vai gầy guộc khiến nàng trông càng mong manh hơn, làn da càng thêm nhợt nhạt hơn. Rõ ràng là, lúc mấy người đó đi lên lầu là lúc nàng đang chuẩn bị đi nghỉ. Nhưng nàng vẫn luôn giữ chặt thanh đao Khuynh Thành sáng lóa ánh đỏ trong tay dường như đó chính là chỗ dựa duy nhất của nàng.

“Á!” Tiếng kêu lớn thất thanh của người chủ quán trọ vang lên. Ông ta vì nghe thấy có tiếng động nên trở ra ngoài kiểm tra, chắc hẳn lúc này đã nhìn thấy rõ dung mạo của Đường Duyệt.

Đường Duyệt dường như hơi kinh ngạc, không biết nên làm thế nào trước tiếng hét đó nên vẫn đứng ngây tại chỗ.

Thương Dung nhìn thấy dáng vẻ nàng như vậy càng cảm thấy nhói đau trong lòng. Tiểu Duyệt của chàng, tại sao nàng lại phải chịu tổn thương như vậy chứ? Tại sao nàng lại trở nên đáng sợ như vậy? Lễ nào suốt nửa năm qua nàng đã phải sống những ngày tháng như thế, điều này lý giải tại sao nàng lại dùng mạng che mặt.

Nếu vào ban ngày thì có lẽ vết sẹo của Đường Duyệt sẽ không khiến người ta quá sợ hãi. Nhưng vào ban đêm thế này thì một cô gái với khuôn mặt bị hủy hoại mất một nửa khiến ai nhìn thấy cũng phải nhất thời thất thần. Phản ứng của chủ quán trọ vừa rồi cũng không phải là quá đáng, nhưng vô tình đã làm người khác bị tổn thương sâu sắc.

Đường Duyệt lao ra ngoài trời bão tuyết. Thương Dung không cần nghĩ ngợi gì mà chạy ngay theo sau nàng, nhưng ngoài đó chỉ là bốn bề tuyết rơi trắng xóa, không thể tìm thấy bóng dáng của Đường Duyệt đâu nữa.

Thương Dung thực sự chưa bao giờ nghĩ rằng, lần này gặp lại Đường Duyệt, khuôn mặt của nàng lại có thể trở thành như thế. Nếu không phải tại chàng quá ngu ngốc, nếu chàng có thể luôn ở bên cạnh nàng, thì chẳng phải Tiểu Duyệt sẽ không phải chịu những tổn thương như vậy hay sao?

Gió tuyết ngày một lớn, tấm áo choàng dày của Thương Dung vẫn đang để trong quán trọ. Lúc này, y phục của chàng không thể ngăn cản được những đợt gió tuyết thổi mạnh như mưa đá trút xuống. Gió lạnh làm cho cổ họng chàng khó có thể phát ra bất cứ âm thanh nào, ngay cả tiếng gọi của chàng cũng đã trở nên khàn đặc.

Tuyết lạnh thấm vào trong người khiến toàn bộ cơ thể chàng lạnh cóng. Bốn bề dường như đã bị tuyết bao phủ. Nhưng Thương Dung vẫn không cho phép mình được từ bỏ hy vọng, chàng vẫn kiên nhẫn gọi tên người con gái mà ngay cả chính chàng cũng không rõ là đang ở đâu. Tới khi chàng tìm thấy thì Đường Duyệt đã bất tỉnh, gần như bị chôn vùi trong tuyết, trái tim chàng sợ hãi tới mức gần như ngừng đập...

Khi Đường Duyệt tỉnh dậy, nàng thấy mình đang ở bên cạnh một ngọn lửa ấm áp. Nàng cố gượng ngồi dậy, ngạc nhiên không rõ là ai đã đưa mình vào tránh bão tuyết trong hang động, thậm chí còn giúp nàng đốt lên đồng lửa này. Đôi môi của Đường Duyệt đã tím ngắt vì lạnh. Nhưng nàng vẫn cố gắng vật lộn để đứng lên, khi vừa bám được vào tảng đá thì chợt thấy có một người đi từ ngoài hang vào. Đường Duyệt bất giác đưa tay lên che mặt mình. Những ngày qua, khi phải trốn tránh mọi người, nàng đã dần dần cố gắng học được cách chấp nhận ánh mắt cảm thông hoặc sự ghét bỏ của người khác. Và cũng bắt đầu học được cách tránh khỏi những tình huống khó xử như vậy.

“Tiểu Duyệt..”.

Trái tim Đường Duyệt lập tức chùng xuống, dường như đã bị rơi vào vực thẳm. Bất cứ ai cũng có thể được, nhưng tuyệt đối không nên là huynh ấy. Đường Duyệt thâm hót lớn trong lòng, nhưng người con trai đứng trước mặt đó, ngoài Thương Dung ra thì còn có thể là ai nữa?

Những cành cây khô cháy trong lửa tạo ra những tiếng nổ lép bép. Thương Dung ngồi bên đống lửa, cẩn thận bỏ thêm vào những cành cây khô mà chàng khó khăn lắm mới kiếm được.

Đường Duyệt ngồi ở đằng xa, cố tình quay phía nửa gương mặt bị thương đi chỗ khác. Môi nàng mím chặt với một vẻ phòng bị và xa cách.

Gương mặt của Thương Dung vẫn rất tuấn tú, đôi mắt chàng vẫn hiền hòa, ấm áp như xưa. Nhưng Đường Duyệt vì quá nhạy cảm mà cảm thấy rằng trong ánh mắt đó mang một vẻ thương hại. Nàng ôm chặt lấy khuôn mặt mình. Rõ ràng trước mặt Hách Liên Minh Ngọc, nàng vẫn có thể tỏ ra bình thản, nhưng tại sao lúc này nàng lại quá để ý tới ánh mắt của Thương Dung đến vậy? Thì ra yêu và không yêu lại khác nhau như thế đó. Đường Duyệt muốn cười nhưng lại thấy mình không sao cười nổi.

Vô tình ngẩng đầu lên nhìn Thương Dung, rồi lại bất ngờ khi bắt gặp ánh mắt của chàng cũng đang nhìn lại mình, Đường Duyệt kinh hãi khi nhận ra gương mặt xấu xí của mình đã bị phơi bày trước mắt chàng. Trong tiềm thức, nàng muốn vùng dậy trốn chạy, nhưng lối ra duy nhất đã bị Thương Dung bít kín.

Chàng chậm chậm bước lại gần, Đường Duyệt chau mày, quay mặt đi không muốn đối diện với chàng. Thương Dung khẽ gọi tên nàng, đưa tay ra, khe khẽ nhẹ nhàng, giống như đang ôm ấp vỗ về vật báu quý giá nhất của mình. Chàng nhẹ nhàng chạm vào trán, vào mắt nàng... khi tay của chàng chạm tới vết sẹo trên nửa khuôn mặt gần như bị hủy hoại của nàng, Đường Duyệt thở thật gấp.

“Đừng nhìn..”. Giọng nói của nàng nghẹn đắng cổ họng, vô tình nhận ra nước mắt đã ứa đầy trên mặt từ lúc nào.

“Ngoan, không sao rồi, không sao rồi”. Ánh mắt Thương Dung chan chứa đầy vẻ yêu thương, nhẹ nhàng, ấm áp, giống như đang vỗ về một con búp bê vậy. Chàng nhẹ nhàng lên tiếng an ủi nàng.

Làm thế nào để coi là không sao được cơ chứ? Khi nàng vẫn còn khuôn mặt lạnh lặn, đẹp đẽ, nàng đã không nhận ra rằng dung mạo của một người con gái quan trọng đến nhường nào. Nhưng khi đã thực sự mất đi, nàng mới cảm thấy giá trị quý báu cuối cùng đã không còn nữa.

“Đừng chạm vào mũi!” Khi nàng sực tỉnh, hành động đầu tiên của nàng là cố gắng trốn tránh vòng tay của Thương Dung. Những ao ước được ôm ấp, vỗ về, khó khăn lắm đến ngày hôm nay mới có được. Khi mà nàng đã trở nên nông nổi này, khi mà mọi hy vọng dường như đã bị từ bỏ.

Nhưng một nụ hôn nhẹ nhàng bỗng chốc khẽ đặt lên vết sẹo xấu xí trên má nàng.

Đường Duyệt hoàn toàn chết lặng, cứ ngây ra, mặc cho Thương Dung nắm chặt lấy tay nàng và đặt lên vết sẹo xấu xí khiến người khác ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn kia những nụ hôn dịu dàng.

Không biết từ lúc nào, Đường Duyệt đã nằm gọn trong lòng Thương Dung rồi dần dần chìm vào giấc ngủ. Suốt nửa năm qua, lang thang, phiêu bạt bên ngoài, cho dù có một sức khỏe dẻo dai đến mấy nhưng cũng không tránh khỏi sự mệt mỏi.

Nhìn Đường Duyệt nằm gối trên đùi mình, trái tim Thương Dung dâng lên một niềm thương cảm. Những sợi tóc đen lòa xòa trên trán, hai hàng chân mày mảnh hơi chau lại lộ rõ vẻ mệt mỏi, buồn bã. Đôi mắt sáng nhắm chặt nhưng hai hàng lông mi vẫn khẽ run rẩy. Không rõ là do hơi nóng của lửa, hay bởi vì nụ hôn vừa rồi mà đôi gò má xanh xao, trắng bệch của nàng lúc này lại hơi ửng đỏ.

Những ngón tay mảnh mai của Thương Dung vô tình khẽ chạm lên đôi má mềm mại của nàng, và rồi chậm rãi, nhẹ nhàng chạm tới vết sẹo bên má trái. Sự thương tiếc, giận dữ, từng chút một tích tụ lại trong lòng chàng, âm thầm kết thành nỗi đau không thể diễn tả nổi.

Chàng đã từng muốn cắt đứt tình cảm này. Nhưng càng xa cách thì vô tình lại càng chìm sâu hơn nữa, đến mức không thể tự giải thoát cho chính mình. Cuối cùng lại tiếp tục cố gắng theo đuổi những thứ không biết trước. Trong ngực chàng luôn hiện hữu một nỗi đau đốn cháy bỏng. Thương Dung từ từ cúi đầu, đôi

môi ghé sát gò má lạnh ngắt của nàng, khẽ đặt một nụ hôn nhẹ nhàng, rồi thì thầm: “Xin lỗi nàng... Điều là lỗi của ta... Ta đã muốn nói với nàng những lời này ngay từ lúc đầu mới gặp mặt, nhưng dù thế nào cũng không dễ dàng nói ra được. Chỉ hy vọng mỗi giây, mỗi phút sau này có thể luôn ở bên cạnh nàng, tuyệt đối không để cho bất cứ ai làm tổn thương nàng nữa”.

Giống như đang mơ một giấc mơ tuyệt vời vậy. Trong giấc mơ ấy, cuối cùng Đường Duyệt cũng được nắm bàn tay mà nàng luôn ao ước được nắm. Trái tim băng giá lúc này đã có một chút ấm áp, khóe miệng nàng chợt nở một nụ cười. Thương Dung mở mắt ra, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt chàng là khuôn mặt của Đường Duyệt. Dáng vẻ của nàng rất mệt mỏi, nhưng tinh thần có vẻ khá tốt. Thấy chàng thức dậy, nàng mỉm cười, rồi như làm phép biến hóa, nàng lấy từ trong đồng lửa bên cạnh ra một cái đùi thỏ nướng hơi cháy và đưa cho Thương Dung.

Thương Dung lần đầu tiên cảm thấy hơi ngạc nhiên. Đường Duyệt đã rời khỏi hang từ bao giờ? Hay là chàng đã quá mệt mà không nhận thức được? Hay là võ công của Đường Duyệt đã tài giỏi vượt quá mức tưởng tượng của chàng?

Đường Duyệt thấy biểu hiện của chàng như vậy, chỉ dịu dàng nói: “Ngoài trời rất lạnh, muội phải tìm kiếm rất lâu mới bắt được con thỏ này”.

Thương Dung dường như muốn hỏi thêm điều gì đó nhưng Đường Duyệt đã đưa miếng thịt thỏ ra trước mặt chàng. Đường Duyệt lại hỏi tiếp: “Thương đại ca, làm thế nào mà huynh lại đến được đây?”.

Thương Dung không nói gì, phải mất một lúc lâu sau chàng mới chậm rãi lên tiếng: “Đây là câu mà huynh muốn hỏi muội mới phải. Muội một thân một mình đến đây làm gì?”.

Ánh mắt của Đường Duyệt vẫn tỏ vẻ bình tĩnh lạ thường, nàng từ tốn đáp: “Muội cứ đi như vậy một cách không mục đích. Không biết tại sao lại đến được nơi này nữa”.

Thương Dung cứ nhìn Đường Duyệt không chớp mắt cho đến khi nàng không thể chịu đựng nổi ánh mắt đó nữa mà nhìn ra chỗ khác: “Không, không phải vậy. Muội đã ở lại đây trong suốt nửa năm”.

Ánh mắt của Thương Dung dường như nhìn xuyên thấu được tất cả.

“Thương đại ca, muội biết ý tốt của huynh. Nhưng muội..”. Quả là Đường Duyệt vẫn không chịu nói ra lý do thực sự.

Thương Dung mỉm cười, đột nhiên hỏi: “Muội sống ở đây có tốt không?”.

Đường Duyệt đáp: “Tốt, rất tốt”.

Thương Dung biết rõ là nàng sống không hề tốt như nàng nói. Chỉ với lần gặp gỡ đêm qua, chàng đã phần nào hiểu được tình cảnh của nàng lúc này. Một lúc sau, nàng đi ra khỏi hang và bắt đầu đứng luyện võ công giữa không gian đầy tuyết trắng xóa. Thương Dung chỉ biết đứng tựa người trong hang mà quan sát nàng từ xa.

Nàng nắm chặt thanh đao Khuynh Thành trong tay, toàn bộ khí chất con người đã có những thay đổi lớn. Có lẽ ở nàng vẫn mang hình bóng của một cô gái trầm lặng, nhưng từng đường, từng nét đã có được sự nhạy bén tuyệt vời.

Trong đôi mắt nàng lúc này không hề có tuyết, không hề có núi, thậm chí không hề có Thương Dung mà chỉ có ánh sáng đỏ lấp lánh của thanh đao Khuynh Thành. Đường Duyệt đứng giữa một bên là sắc trắng của tuyết và một bên là ánh sáng đỏ lấp lánh toát ra từ thanh đao. Dường như nàng đã trở thành một con người hoàn toàn khác. Thương Dung chau mày, chàng nhận ra ở Đường Duyệt đã có nhiều sự thay đổi. Trước đây nàng còn vô cùng khó khăn để kiểm soát, chế ngự thanh đao này. Nhưng bây giờ, sát khí lạnh lùng trên thân đao đã hòa quyện với nàng, một cách hoàn toàn tự nhiên.

Một cụm tuyết từ trên cành cây bất ngờ bị gió thổi rơi xuống, hướng thẳng vào mặt Đường Duyệt. Đường Duyệt chớp mắt, thanh đao trong tay đột nhiên phát ra thứ ánh sáng màu đỏ chói mắt, nhanh chóng chém thẳng xuống. Chỉ trong giây lát, một tiếng xé thật ngọt vang lên. Cây thông vốn ở cách xa nàng ba trượng đột ngột bị tách đôi, rễ thì vẫn còn bám chắc.

Thương Dung lặng lẽ quan sát vết cắt xẻ dọc thân cây. Chợt hiểu được tại sao Đường Duyệt lại lựa chọn một nơi quanh năm băng tuyết bao phủ như thế này để lưu lại lâu như vậy. Chỉ bởi vì nàng muốn rèn luyện ý chí của mình, khổ luyện võ công.

Đường Duyệt không hề tỏ ra vui vẻ hay hài lòng một chút nào mà chỉ có vẻ thất vọng. Cho dù nàng không hài lòng với kết quả này, nhưng Thương Dung biết rằng, một cao thủ có thể khiến một thân cây lớn bị xẻ dọc như vậy trong giang hồ có không quá mười người. Xem ra, dường như Đường Duyệt cũng có thể được xem là một cao thủ dùng đao trong giang hồ. Nhưng tại sao nàng vẫn không cảm thấy hài lòng? Rốt cuộc là phải nghiêm khắc với bản thân như thế nào thì mới khiến nàng chấp nhận? Nàng mím chặt đôi môi, ngẩng người ra, đứng đó bất động, không rõ là đang nghĩ gì. Cho dù vẫn đứng ở xa, nhưng ngay lập tức Thương Dung đã có thể đọc được ý nghĩ của nàng. Chàng nhắm mắt lại, một hồi lâu mới mở ra, cố gắng nói bằng giọng bình tĩnh nhất: “Muội hãy nghỉ ngơi đi!”

Đường Duyệt lắc đầu: “Muội không thấy mệt”.

Suốt ba canh giờ sau đó, Đường Duyệt vẫn luyện đi luyện lại hết lần này đến lần khác chỉ một chiêu thức mà không hề tỏ ra chán nản. Cho đến khi mặt trời đã lặn sau núi, cho đến khi không còn nhìn rõ được mọi vật, cho đến khi nàng không còn đủ sức để đứng vững nữa.

Đây thực sự không phải là sự cực khổ mà một cô gái phải gánh chịu. Đây thực sự cũng không phải là cuộc sống mà một người bình thường sẽ lựa chọn.

Chân Đường Duyệt bị tê buốt vì lạnh. Lúc đầu chỉ có một số vết tụ máu nhưng rồi nhanh chóng sưng lên. Nhưng nàng vẫn khập khiễng đi ra ngoài, cố gắng nắm chặt thanh đao Khuynh Thành trong tay.

Thương Dung biết rằng tay chân nàng đều đã bị lạnh cóng, thâm tím. Chàng chỉ biết lặng lẽ đi mua thuốc cho nàng. Có lúc ban ngày thì nàng phong hàn, ban đêm lại lên cơn sốt cao. Chàng vẫn thức dậy giữa đêm để chăm sóc nàng mà không một lời oán trách. Nàng muốn luyện công thì chàng cùng nàng luyện công, không bao giờ ngăn cản, thậm chí không một lời khuyên can. Bởi vì chàng đã hiểu lý do tại sao nàng lại làm như vậy, mà chàng cũng không có quyền để ngăn cản nàng. Chàng chỉ biết luôn sẵn sàng ở bên cạnh nàng.

Cuối cùng thì cũng có một ngày thanh đao Khuynh Thành có thể đánh bật cả gốc của cây tuyết tùng. Đường Duyệt cứ đứng đó nhìn một hồi lâu, sau khi sức tỉnh thì nàng lại tỏ ra im lặng một cách lạ lùng. Dường như trong lòng Thương Dung cũng đã cảm nhận được điều gì đó nên vẻ mặt chàng lộ vẻ vui sướng.

Đêm đó, họ dựa vào nhau, cùng nói về rất nhiều điều. Hầu hết thời gian họ đều nói về những hồi ức của Thương Dung. Đường Duyệt chỉ lặng lẽ lắng nghe, nhưng cả hai người đều cảm thấy lòng mình rất yên bình. Mãi đến tận canh một, họ mới chịu nằm xuống nghỉ ngơi.

Thấm thoát, Thương Dung đã ở bên Đường Duyệt được mười lăm ngày. Xuất thân là một thế gia công tử, từ trước đến nay chàng chưa bao giờ trải qua một cuộc sống đơn giản và bình thường như vậy. Nhưng chàng vẫn cảm thấy rất quen thuộc như thể chàng sinh ra đã thuộc về nơi này. Ở bên cạnh Đường Duyệt, nấu ăn cho nàng, trò chuyện với nàng, cho dù ngày nào cũng phải ngủ trên đồng cỏ khô nhưng chàng vẫn cảm thấy rất ấm áp, rất thoải mái. Kỳ lạ là, ở nơi lạnh lẽo này, chẳng có căn bệnh nào có thể xâm nhập họ, dường như ngay cả thời gian cũng như đông cứng lại.

Những người trước đây biết Thương Dung đều không bao giờ nghĩ được rằng bây giờ chàng lại trở thành như thế. Ngay từ những ngày đầu, chàng đã thay bộ y phục màu trắng trên người và mua lại của người tiểu phu dưới núi bộ quần áo cũ. Bàn tay với những ngón thon dài của chàng vốn trước đây chỉ dùng để chơi đàn, họa tranh nhưng bây giờ lại được dùng để vun vén chỗ trú ngụ trong hang, hay đi lên núi lấy nước nấu cơm. Khuôn mặt chàng vẫn giống một công tử cao quý như xưa nhưng khi làm những công việc thường ngày tầm thường, chàng lại tỏ ra ngày càng thuần thục. Có lúc nhìn Đường Duyệt, chàng thậm chí còn nghĩ rằng nàng đã thực sự trở thành thê tử của chàng. Tận sâu trong trái tim, chàng vẫn thầm mong những tháng ngày như thế này có thể tiếp tục kéo dài mãi.

Sáng hôm sau, chàng dậy từ rất sớm, muốn lên thị trấn mua một vài thứ gì đó. Lúc chàng đi đã không thấy Đường Duyệt đâu. Điều này cũng rất bình thường. Nàng thường ở một mình để luyện võ công. Nhưng vào buổi trưa khi chàng quay trở lại, trong hang động vẫn trống rỗng không một bóng người. Thương Dung khẽ mỉm cười, chắc hẳn là nàng đã quên mất giờ ăn rồi. Chàng đi tìm ở những nơi xung quanh khu vực nàng

thường tìm đến luyện công một hồi lâu nhưng vẫn không thấy Đường Duyệt đâu. Thương Dung thở dài một tiếng, chàng nghĩ có thể nàng không muốn bị chàng quấy rầy nên đã cố tình lẩn trốn chàng chăng?

Thương Dung đã nấu cơm xong, thậm chí còn chuẩn bị thêm một số hương vị lạ để đổi món, nhưng ngồi đợi mãi trong hang vẫn không thấy nàng quay trở lại. Cho đến tận đêm khuya, vẫn không có dấu vết gì của Đường Duyệt. Chàng lại một mình nằm trên đồng cỏ mục lạnh lẽo mà ngủ. Đến khi trời gần sáng, chàng mới thực sự biết rằng, Đường Duyệt sẽ không quay trở lại nữa.

Chàng đứng dậy, theo thói quen hàng ngày chờ đợi, nấu cơm, dọn dẹp, sửa chữa những nơi bị hỏng hóc. Bận rộn suốt từ sáng đến tối, không có nổi một chút thời gian để ngồi xuống mà suy ngẫm. Vì vậy, khi màn đêm lại sắp sửa buông xuống một lần nữa, chàng đã gần như kiệt sức, quá mệt mỏi đến mức không còn sức đâu để nghĩ ngợi xem rốt cuộc nàng đã đi đến nơi nào rồi. Không phải là tự mình cố ý dằn vặt mình, chỉ là chàng cảm thấy vô cùng trống rỗng. Chàng không biết ngoài Đường Duyệt ra, chàng còn có thể chăm sóc, quan tâm, nhớ nhung một ai khác nữa không.

Vào lúc nhập nhoạng tối của ngày thứ ba, chàng tìm thấy một vật gì đó được bọc rất kỹ trong một chiếc khăn tay ở lớp dưới cùng của đồng cỏ khô. Chàng mở nó ra xem, đó là một chiếc chuông nhỏ đã hơi bạc màu. Gió lạnh từ bên ngoài thổi vào, chiếc chuông phát ra một thứ âm thanh khe khẽ, nhẹ nhàng. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, dường như âm thanh đó đã làm trái tim Thương Dung tan nát.

Đường Duyệt đã sớm quyết định là nàng phải đi đến Bái Nguyệt Giáo. Chỉ có một lý do duy nhất, đó là vì Đường Mạc, vì đại ca của nàng. Nhưng nàng không hề biết Bái Nguyệt Giáo ở đâu, chỉ còn cách là để bọn họ chủ động tự tìm đến nàng. May mắn thay, lúc này Bái Nguyệt Giáo không mấy khó khăn để đi nghe ngóng. Bọn họ có các cứ điểm tại các môn phái đã bị họ chiếm giữ. Mỗi cứ điểm đều có người lãnh đạo cầm đầu.

Trong một tháng, Đường Duyệt đã liên tiếp khiêu chiến với mười ba vị cao thủ của Bái Nguyệt Giáo. Mười một người trong số đó là sứ giả của các đường của Bái Nguyệt Giáo. Trong đó có hai người là đường chủ của đường Thương Nguyệt và đường Lạc Nguyệt. Những người này vốn rất ngông cuồng, kiêu ngạo, khi bị thua thì càng tỏ ra cay cú. Thanh đao Khuynh Thành của Đường Duyệt chỉ cần ra một chiêu cũng đủ để đánh bại đối thủ.

Đại tiểu thư Đường Gia Bảo Đường Duyệt sau hơn nửa năm trời đã tái xuất giang hồ và trở thành một đối thủ rất đáng gờm. Cho đến nay, vẫn không có ai tiếp nổi được một chiêu của nàng. Đường Duyệt đã sớm dự đoán được kết quả như vậy. Nàng đã luôn chuẩn bị cho ngày này từ rất lâu rồi, thậm chí mỗi ngày ngoài những lúc ăn và ngủ ra thì tất cả thời gian còn lại nàng đều dùng để luyện võ công. Say mê khổ luyện đến mức tay chân đông cứng vì lạnh, hoàn toàn mất hết cảm giác nhưng nàng vẫn không chịu dừng lại. Đây rõ ràng là sự tự giày vò, hành hạ bản thân mình một cách đáng sợ. Nếu người nào có thể chịu đựng nổi thì người đó sẽ có thể đạt được sự tiến bộ đáng kinh ngạc.

Cuối cùng, Bái Nguyệt Giáo một lần nữa tìm thấy Đường Duyệt...

Đường Duyệt đang đi một mình trên đường, đột nhiên nghe thấy một âm thanh lạ. Nàng ngẩng đầu lên và thấy một đám khói bụi cuộn cuộn ở cuối đường. Xa xa có một đám người ngựa đang hướng về phía nàng. Đất bụi từ xe ngựa hòa cùng với gió lạnh thổi vào mặt Đường Duyệt, mang đến cảm giác đau rất khó chịu. Cùng lúc đó, người dẫn đầu đoàn người đã đến trước mặt Đường Duyệt. Con ngựa to lớn hí vang một tiếng thật lớn, chân trước nhấc bổng lên dữ dội, ngông cuồng phì ra một tiếng mạnh mẽ rồi mới chịu dừng lại.

Đường Duyệt đứng bất động ở giữa đường.

Người kỵ sĩ mặc đồ trắng ngồi trên ngựa rõ ràng vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ. Một chiếc roi dài trông tựa như một con rắn độc vung ra quất về phía mặt Đường Duyệt. Tuy nhiên, hắn không ngờ được rằng, Đường Duyệt chỉ nhẹ nhàng đưa tay ra, nắm chặt lấy chiếc roi sắc bén của hắn.

Hắn dùng sức muốn rút roi trở lại, nhưng sức mạnh từ bàn tay của Đường Duyệt dường như vượt quá sự tưởng tượng của hắn. Do vậy lực phản trở lại đã khiến con ngựa sợ hãi mà giật lùi về phía sau làm cho hắn bị ngã xuống đất. Nhưng ngay lúc vừa hạ xuống đất, hắn đã nhanh chóng đứng vững, lấy lại tư thế để không bị mất mặt trước mọi người. Sau sự cố này thì sự khinh bỉ trong đôi mắt của hắn đã không thấy đâu nữa. Lúc này hắn chỉ giữ một vẻ mặt ngạo nhiên mà nhìn Đường Duyệt.

Một làn gió nhẹ thổi tới, tấm mạng che mặt khẽ lay động trong gió. Vẻ mặt của Đường Duyệt dưới tấm mạng kia tỏ ra bình tĩnh vô cùng. Nàng nhẹ nhàng buông tay, chiếc roi ngựa rơi xuống đất, đứt thành ba đoạn. Đường Duyệt vượt qua hắc, hướng về phía một chiếc kiệu nằm cách đó không xa.

Người mặc áo trắng ngay lập tức lên tiếng hét lớn: “Chờ đã! Người có biết chúng ta là ai không?”. Đường Duyệt thậm chí không thèm quay đầu nhìn hắc, cứ thế đi thẳng về phía trước.

Người mặc áo trắng vô cùng tức giận. Hắc rút thanh kiếm ra rồi đâm thẳng vào sau lưng Đường Duyệt. Nhưng thanh kiếm của hắc còn chưa chạm được tới lưng của Đường Duyệt thì nàng đã quay người lại.

Thanh đao Khuynh Thành nhanh chóng được rút ra, ánh sáng đỏ lấp lóa, người mặc đồ trắng kêu thất thanh: “Người... là người!”.

Hắc chợt nhớ ra nàng là ai. Đường như trong vô thức, hắc cảm thấy vết thương bên vai trái nhói đau. Làm sao mà hắc có thể quên được kia chứ. Nửa năm trước, cũng chính là thanh đao này, cũng chính là người con gái này, đã khiến hắc phải chịu một đòn nặng. Lúc đó, vết thương sâu vào tới nửa tấc, cánh tay trái của hắc gần như bị gãy. Nhưng cho dù hắc có thể nhớ ra nàng là ai, thì thanh đao Khuynh Thành đáng sợ đó đã đâm xuyên vào giữa xương sườn thứ tám và thứ chín của hắc rồi. Lúc này cả cơ thể hắc chỉ còn lại một cảm giác lạnh buốt thấu xương mà thôi.

Làm sao mà trong khoảng nửa năm trời ngắn ngủi như vậy, đao pháp của nàng đã tiến bộ nhanh đến thế?

Thanh kiếm của hắc thậm chí còn chưa chạm nổi vào người nàng thì bản thân hắc đã thất thế thảm hại. Sau khi hắc ngã xuống, tất cả những người còn lại đều im lặng. Khắp xung quanh chỉ còn lại tiếng gió thổi và tiếng thở đều đều.

Bỗng trong kiệu cất lên giọng nói nhẹ nhàng của một người con gái: “Người ngoài đó có phải là Đường cô nương không?”.

Nghe thấy giọng nói này, theo bản năng Đường Duyệt quay ra tìm kiếm gì đó xung quanh kiệu. Đại ca không hề có ở đây. Vừa nghĩ tới Đường Mạc, trên mặt Đường Duyệt bỗng chốc lộ ra một vẻ đau đớn. May mà nàng đeo mạng che kín mặt nên đối phương không thể nhìn thấy những cảm xúc thực sự của nàng lúc này.

Xung quanh kiệu vẫn còn khoảng hơn mười người tùy tùng, họ đều đang cúi đầu, đứng hầu cận bên cạnh.

Một cô nương trẻ mặc đồ màu xanh lá vốn đứng bên cạnh kiệu, lúc này hơi cúi người, nhẹ nhàng vén tấm màn buồng trước kiệu lên rồi nhanh chóng lui về một bên.

Đường Duyệt vẫn đứng đó lặng lẽ, lạnh lùng quan sát tấm màn che của chiếc kiệu được vén lên. Bên trong kiệu xuất hiện một gương mặt xinh đẹp như tiên giáng trần.

Cô nương xinh đẹp đang ngồi trong kiệu đó chính là con gái của giáo chủ Bái Nguyệt Giáo - Hiên Viên Trì Trì.

Đôi mắt của Hiên Viên Trì Trì khẽ long lanh. Giọng nói cất lên rất dõng dàng: “Đường cô nương, lâu rồi không gặp”.

Đường Duyệt đáp: “Người vốn nghĩ là ta nhất định sẽ quay trở lại”.

“Theo cá tính của người thì tại sao lại không quay trở lại để báo thù ta cơ chứ?”

“Vậy tại sao lúc đầu người lại để ta đi?”

“Tất cả những người con gái trên thế gian này, không chỉ có mỗi người là tự tin như vậy đâu”.

“Đại ca của ta đâu?”

“Người vẫn còn nhận người đó là đại ca hay sao?”

Đường Duyệt lạnh lùng nói: “Huynh ấy mãi mãi vẫn là đại ca của ta”.

Hiên Viên Trì Trì nhìn một cách dò xét vào tấm mạng che mặt của Đường Duyệt rồi nói: “Đối với một người con gái, điều quan trọng nhất trong cuộc đời chính là dung mạo. Lẽ nào người không để ý đến?”.

Đường Duyệt im lặng một hồi rồi đáp một cách dứt khoát: “Đối với ta bây giờ, điều quan trọng nhất chính là đại ca của ta”.

“Là... đại ca của người?”

“Đúng”.

“Người thật sự vẫn bao dung như vậy sao?”

Đường Duyệt lạnh lùng nhìn Hiên Viên Trì Trì: “Huynh ấy không đến đây ư?”.

Hiên Viên Trì Trì không giấu nổi nụ cười trên nét mặt: “Thế nào, người trở lại lần này, chỉ là muốn gặp hân ta à?”.

Đường Duyệt đáp: “Vậy thì sao? ”.

Ánh mắt của Hiên Viên Trì Trì nhìn xoáy vào mạng che mặt của Đường Duyệt, rồi nói: “Vậy, người lại đây”.

Đường Duyệt lạnh lùng đáp: “Tại sao ta phải qua đó? ”.

Hiên Viên Trì Trì nói bằng giọng ngọt ngào: “Ta muốn nhìn thấy gương mặt của người”

Ánh mắt của Đường Duyệt càng trở nên lạnh lùng hơn, nàng nói bằng giọng chắc nịch: “Tại sao ta phải để cho người xem?”.

Hiên Viên Trì Trì nở nụ cười dịu dàng và nói: “Xem thì nhất định phải xem rồi, nếu người không lại đây thì ta sẽ qua bên đó”. Vừa dứt lời thì chân nàng đã bước xuống kiệu. Trong gió lạnh, cô gái mặc đồ màu xanh vội vã chạy đến phía nàng, choàng lên người nàng một chiếc áo choàng lông khổng tước. Tấm áo choàng dày lớn khoác trên người càng khiến nàng thêm phần duyên dáng, đối lập hẳn với Đường Duyệt với bộ đồ màu đỏ vô cùng giản đơn. Thân phận của hai người trái ngược nhau hoàn toàn. Hiên Viên Trì Trì nói muốn qua bên đó nhưng Đường Duyệt thấy nàng ta vẫn đứng nguyên trước kiệu mà lạnh lẽo quan sát Đường Duyệt, chẳng hề có chút ý định gì gọi là muốn di chuyển.

Cô gái mặc y phục xanh lá lên tiếng quả trách: “Thánh chủ muốn xem mặt người con gái đó, các người bị điếc hết cả hay sao?”. Chỉ một câu nói thôi mà có vẻ đã đánh thức những người mê muội như đang trong mơ kia. Tám người mặc đồ trắng dường như cùng hành động một lúc, xông về phía Đường Duyệt với tốc độ nhanh như nhau.

Đường Duyệt chau mày, sát khí của thanh đao Khuynh Thành trong tay bốc lên ngàn ngạt. Bầu không khí nặng nề như bao trùm lấy tất cả mọi người, không khí đột nhiên trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết.

Ánh mắt lạnh lùng của Hiên Viên Trì Trì lướt khắp xung quanh. Nàng có thể nhìn thấy rõ từng cử động của Đường Duyệt. Trong lúc tám con người kia cùng một lúc lao về phía nàng, thì thanh đao Khuynh Thành trong tay Đường Duyệt cũng khẽ rung lên, dường như nó cũng tỏ ra rất kích động trước sự tấn công bất ngờ kia.

Khi người mặc đồ trắng đầu tiên xông tới, thanh đao trong tay Đường Duyệt quét xuống một đường. Thanh kiếm trong tay người kia tựa như làm bằng giấy vậy, không có chút lực chống đỡ nào, nhanh chóng bị gãy đôi trước khi vị chủ nhân của nó ngã xuống.

Hiên Viên Trì Trì chau mày, nàng đã đọc qua rất nhiều sách, các bí kíp võ công của các giáo phái đã thuộc như nằm lòng bàn tay. Nhưng nàng chưa bao giờ được thấy một thứ đao pháp nào vừa lợi hại, lại vừa đơn giản như vậy. Chiêu này mới nhìn qua thì có vẻ quá bình thường, bất cứ một người chặt củi nào cũng có thể sử dụng. Nhưng trên thế gian này chưa từng có ai sử dụng đao pháp này mà lại có thể dễ dàng đánh bại một bậc cao thủ đứng vào bậc thứ ba mươi chín trong giang hồ như vậy.

Khuynh Thành nhất đao – Thạch phá thiên kinh, phong vân biến sắc[1].

[1] Thanh đao Khuynh Thành có một sức mạnh đáng kinh sợ, khiến đất trời rung chuyển.

Khi lần đầu tiên được tận mắt nhìn thấy, lúc đầu Hiên Viên Trì Trì vẫn cảm thấy khá hoài nghi. Nhưng sau đó nàng đã nhanh chóng tin điều đó, bởi vì người mặc đồ trắng thứ hai lại tiếp tục bị đánh bại y như vậy.

Sắc đỏ toát ra từ thanh đao Khuynh Thành càng lúc càng trở nên khác lạ. Dưới sức mạnh lợi hại của đao pháp, tấm mạng che mặt của Đường Duyệt đã bị gió thổi bay, nhưng lúc đó Hiên Viên Trì Trì lại không hề chú ý tới dáng vẻ của nàng. Trong đôi mắt của Đường Duyệt lúc này không còn có bất cứ thứ gì khác mà chỉ có sát khí bốc lên ngùn ngụt đáng sợ, rực rỡ, sắc nét hơn cả ánh sáng toát ra từ thanh đao Khuynh Thành, ánh mắt đó lạnh lẽo hơn cả sắc máu.

Khuôn mặt bị hủy hoại mất một nửa của Đường Duyệt lúc này lại trở nên có sức hút đầy ma lực không thể nào diễn tả được. Tất cả những người còn lại đều ngẩn ra, mở trừng trừng mắt mà nhìn theo ánh sáng đỏ từ thanh đao Khuynh Thành quét qua từng người một, mang theo cả sắc máu đỏ tới lóa mắt, rồi sau đó, nhanh như chớp, nó lướt qua đến đâu đều để lại những dấu tích hằn sâu trên người đến đó.

Tám vị cao thủ võ lâm đứng trước mặt Đường Duyệt dường như đã mất đi sự sắc bén vốn có mà giờ đây chỉ giống như những cây khô không có nổi một chút khả năng tự vệ. Khi tám người đó ngã xuống, máu của một người trong số đó bắn cả lên viên ngọc minh châu trên đôi giày thêu của Hiên Viên Trì Trì.

Hiên Viên Trì Trì lùi lại nửa bước, gạt đầu với Đường Duyệt rồi nói: “Người vẫn có chút nương tay đúng không?”.

Gân tay bên bàn tay phải của tám người kia đều đã bị đứt. Điều này có nghĩa là họ sẽ bị phế đi võ công nhưng vẫn có thể giữ lại mạng sống.

Điều làm Hiên Viên Trì Trì cảm thấy ngạc nhiên không phải là tại sao Đường Duyệt lại trở nên đáng sợ như vậy, mà là tại sao nàng lại tỏ ra nương tay, khoan dung với những người này. Sức mạnh khủng khiếp của thanh đao Khuynh Thành rõ ràng thừa sức chế người khác ra làm đôi, nhưng tại sao nàng lại không làm vậy chứ?

Hiên Viên Trì Trì vẫn có chút gì đó nghi hoặc nhưng lại tỏ ra đã hiểu rất rõ, khiến người khác phải e dè.

Nhưng Đường Duyệt chỉ lạnh lùng đáp: “Hôm nay ta đến đây không phải để giết người”. Nói cách khác, nàng không muốn phạm vào sát giới.

Hiên Viên Trì Trì cười nói: “Cho dù người không giết bọn họ, nhưng người vô dụng thì không thể sống”.

Cô gái mặc áo màu xanh lá bèn rút từ trong ống tay áo ra một cây sáo trúc nhỏ, đặt lên môi và thổi một khúc nhạc êm dịu. Trong chớp mắt, tám người mặc áo trắng đang nằm trên mặt đất rên rỉ kia bỗng không ngừng lăn lộn như thể phải chịu một tác động mạnh. Thậm chí bọn họ còn kêu thét lên những tiếng thảm thiết, sau một hồi thì máu tràn ra từ các thất khiếu rồi tắt thở.

Mặt Đường Duyệt dần dần biến sắc, Hiên Viên Trì Trì vẫn nhìn nàng một cách dịu dàng Nhưng trong ánh mắt đó rõ ràng vẫn có sự tàn ác, đối lập hẳn với vẻ bề ngoài dịu dàng mà nàng tạo ra.

Hiên Viên Trì Trì ngồi trở lại vào trong kiệu, ánh mắt nàng sáng long lanh, khẽ nói qua hàm răng nghiến chặt: “Ta đã nhìn thấy con người của ngươi rồi”. Bên cạnh nàng lúc này ngoài bốn người khiêng kiệu chỉ còn lại không quá mười người. Nhưng Hiên Viên Trì Trì vẫn không tỏ vẻ gì là lo lắng cả. Đôi mắt nàng vẫn đầy ắp nụ cười. Tám người đó trong mắt nàng chẳng qua chỉ giống như tám con kiến mà thôi, không để lại bất cứ điều gì vương vấn. Nàng nhìn Đường Duyệt rồi đột nhiên nói: “Đường cô nương, ngươi có muốn gia nhập Bái Nguyệt Giáo không?”.

Đường Duyệt lạnh lùng đáp: “Ta chỉ muốn gặp đại ca của ta”.

Hiên Viên Trì Trì nói: “Cũng giống nhau thôi. Nếu ngươi gia nhập Bái Nguyệt Giáo thì đương nhiên ta sẽ cho ngươi gặp hẳn”.

Đường Duyệt ngừng một lúc rồi không nén được, cất tiếng hỏi: “Tại sao ngươi lại muốn ta gia nhập Bái Nguyệt Giáo?”.

Hiên Viên Trì Trì nói: “Bởi vì đao pháp của ngươi có thể thắng được bất cứ ai trong môn giáo của ta”.

Đường Duyệt nói: “Không, đây không phải là lý do”.

Hiên Viên Trì Trì đáp: “VẬY... là bởi vì ta rất ngưỡng mộ sự kiên trì của ngươi”.

Đường Duyệt cười một cách lạnh lùng, như thể điều mà Trì Trì vừa nói là một câu nói đùa buồn cười nhất trên thế gian này vậy.

Hiên Viên Trì Trì chau mày khổ não, gương mặt xinh đẹp toát lên đầy vẻ ngây thơ và thuần khiết. Nàng nói một cách thành thật: “Người thật là xấu xí, rất xấu xí!”.

Đường Duyệt nghĩ một hồi lâu nhưng vẫn không hiểu nổi câu nói này mang hàm ý gì.

Khỏe miệng Hiên Viên Trì Trì nở một nụ cười vô cùng dịu dàng, ầm ầm rồi nói: “Người mà đứng bên cạnh ta, ta sẽ đẹp hơn bây giờ gấp trăm, gấp nghìn lần”.

Đường Duyệt dường như đã hiểu được một chút, nhưng vẫn có chút gì đó mơ hồ.

Người hầu cận mặc áo xanh lá đứng bên cạnh đưa tay che miệng cười: “Thật đúng là một cô gái ngốc nghếch. Ý của Thánh chủ chúng ta, người mãi mãi sẽ không bao giờ hiểu được đâu”.

Đường Duyệt im lặng không nói gì, nàng vẫn đứng từ xa nhìn đôi chủ tớ kia bằng ánh mắt lạnh lùng.

Hiên Viên Trì Trì lập tức lên tiếng nhắc nhở nàng: “Lẽ nào người đã quên đại ca của người rồi hay sao?”.

Đường Duyệt nói: “Chỉ cần ta đồng ý đi theo người thì người sẽ cho ta gặp mặt đại ca, đúng không?”.

Đường Duyệt vẫn còn rất trẻ, bên nửa gương mặt không bị thương kia vẫn rất xinh đẹp, mái tóc đen óng ả, đôi mắt sáng long lanh khiến nàng càng thêm thu hút người khác. Nhưng Hiên Viên Trì Trì lại chỉ nhìn vào bên nửa gương mặt bị thương của Đường Duyệt bằng ánh mắt đầy vẻ quan tâm, cười nói: “Ta không bao giờ nuốt lời. Lần trước ta nói để cho người gặp, chẳng phải là người đã được gặp hay sao?”.

Đúng, đồng thời lúc đó Đường Duyệt cũng đã phải trả một cái giá rất đắt. Thanh đao Khuynh Thành trong tay nàng khê rung lên, ánh sáng đỏ trở nên lạ thường. Những người đứng xung quanh kiệu lập tức nhanh chóng đứng chắn trước mặt để bảo vệ cho Hiên Viên Trì Trì. Đường Duyệt đột nhiên hít một hơi thật sâu, thu thanh đao lại rồi lẩm bẩm nói: “Được, ta sẽ đi cùng người”.

23. Chương 23: Bái Nguyệt

Trên đường đi, Hiên Viên Trì Trì trò chuyện với Đường Duyệt đi bên cạnh kiệu với vẻ thân thiết như với một người bạn.

Nàng nói: “Tất cả những người đứng đầu của các môn phái lớn trong võ lâm như Phổ Đà, Hoa Sơn, Thiên Đài, Thái San, Côn Luân, Mạc Can, Linh Đài đều đã buông kiếm đầu hàng. Tứ phái Bảo Hoa, Dương Tiễn, Mã Tích, Nhạn Đãng cũng đều đã quy thuận. Thiếu Võ Lâm, Võ Đang thì cũng bế quan bất xuất. Chỉ còn lại một số võ lâm thể gia thì đều đứng ngoài cuộc. Ngày Bái Nguyệt Giáo thống nhất thiên hạ không còn lâu nữa đâu”.

Nhưng bất luận nàng nói gì, Đường Duyệt vẫn luôn giữ vẻ thờ ơ, lãnh đạm.

Đây là lần đầu tiên Hiên Viên Trì Trì phải chịu sự đối xử lạnh nhạt như vậy. Nhưng nàng cũng không tỏ vẻ gì là quá quan tâm tới điều đó mà chỉ lên hỏi: “Huynh ấy đâu?”.

Câu hỏi này không phải là dành cho Đường Duyệt bởi vì người con gái mặc đồ màu xanh đã nhanh chóng cất tiếng trả lời: “Phó giáo chủ đã sớm quay trở về môn giáo mấy hôm trước để xử lý việc này rồi ạ”.

Hiên Viên Trì Trì nghe xong thì không hỏi thêm gì nữa.

Kiếm đi rất xa rồi dừng lại ở ven một con sông. Chỉ một lúc sau bỗng thấy xuất hiện một con thuyền rất lớn chuyển từ xa lại gần. Sau khi thuyền cập bến, một tấm gỗ lớn đủ để cho bốn, năm con ngựa đi lên cùng một lúc được hạ từ trên thuyền xuống. Bốn người đàn ông lực lưỡng nâng cả kiệu lên thuyền. Những người đó không hề tỏ vẻ gì là để ý đến sự có mặt của Đường Duyệt. Cuối cùng nàng cũng theo sau bọn họ mà cùng bước lên thuyền.

Giữa sóng to gió lớn nhưng khi đứng trên thuyền lại thấy khá vững chãi. Hiên Viên Trì Trì lên đến thuyền thì xuống kiệu rồi đi vào phía bên trong khoang nghỉ. Đường Duyệt nhìn quanh, không khỏi ngạc nhiên. Trên thuyền không có lấy một người, vậy thì người lái con thuyền này ở đâu cơ chứ? Nàng nhìn khắp

một lượt con thuyền từ trên xuống dưới, chỉ thấy tám mái chèo bằng sắt cực lớn ở hai bên thân thuyền đang cùng đều nhịp chèo. Con thuyền thì vẫn cứ tiến về phía trước như bay như lướt.

Lênh dênh giữa sông nước mênh mông một hồi, chỉ sau khoảng hai canh giờ, con thuyền lớn đã lại một lần nữa cập bến. Đường Duyệt theo sau mọi người đi xuống thuyền, trong lòng cảm thấy hơi kinh sợ. Nơi này là một hòn đảo nhỏ, san hô rải rác xung quanh, và cũng chỉ có duy nhất một bến đậu cho tàu thuyền.

Bến đậu chỉ có một con đường dẫn vào duy nhất. Hai bên đường vào là những tảng đá có hình thù kỳ dị. Mấy người đàn ông khiêng kiệu và đám người tùy tùng đã nhanh chóng biến mất ở đầu con đường. Đường Duyệt cũng đã đoán được là có điều gì đó kỳ lạ ở đây, nhưng thật khó để mà thấy rõ được.

Nàng chăm chú quan sát những hình thù người đá ở đây. Nàng cảm thấy ngoài kích thước chẳng khác gì người thật ra thì biểu cảm, thần thái của chúng cũng giống y như thật. Điều có đủ hỉ, nộ, ái, lạc, miêu tả đầy đủ các trạng thái biểu cảm của con người. Nhưng kỳ lạ là trên mỗi bức tượng đều được khắc một chữ “cấm”, không biết điều đó có nghĩa là gì.

Đường Duyệt vừa đặt chân, đột nhiên cảm thấy bị hẫng, như thể bước chân vào một khoảng không, nàng cúi đầu nhìn xuống, mặt biến sắc. Con đường bằng phẳng dưới chân không biết từ lúc nào đã trở thành một biển lửa sâu vạn trượng. Nàng suy nghĩ thật nhanh, lập tức tung người bay lên, ngón chân hạ cánh an toàn trên vai của một tượng người đá, nhưng rồi không biết tại sao, đột nhiên vai của tượng đá bị chìm xuống khiến toàn bộ cơ thể nàng cũng bị nhấn chìm theo. Đường Duyệt hoang mang quay người lại, vội vã tóm lấy cánh tay của một tượng đá đang gờ ra. Nàng cảm thấy gió thổi ù ù bên tai, ớn lạnh sống lưng, nhìn xuống dưới thì thấy toàn bộ thân hình mình đang lơ lửng giữa không trung. Phía dưới là một vách đá hun hút vô tận, chỗ bám vào duy nhất lúc này chỉ là một cánh tay bằng đá.

Trong tình cảnh này, cho dù Đường Duyệt có ngu ngốc hơn đi nữa thì cũng hiểu được là những tượng người đá này thực chất là một ma trận cực kỳ lợi hại. Đứng vào lúc đó, cánh tay đá mà nàng đang nắm đột nhiên chuyển động, Đường Duyệt ngẩng đầu nhìn lên, tượng đá vốn lúc trước còn mang một vẻ mặt đau buồn tang thương nhưng lúc này đột nhiên lại đang toét miệng cười với nàng. Còn chưa kịp phản ứng, nàng đã cảm thấy mình bị cánh tay kia đẩy ra. Nhìn cái vực thẳm mà mình sắp sửa rơi xuống, nàng cảm thấy sợ hãi tới mức choáng váng. Toàn bộ huyết mạch trên người dường như đảo lộn hết cả, trái tim nàng như đông cứng lại.

Giữa những chớp lửa lập lòe, bàn tay nàng đột nhiên được ai đó kéo lại. Đường Duyệt thấy lo lắng vô cùng, vội vã cố gắng nhìn cho rõ dung mạo của người ấy. Áo choàng màu trắng, y phục màu tím nhạt, cách ăn mặc mang vẻ cao quý và tinh tế, càng làm nổi bật hơn đôi mắt đẹp như hồ nước mùa xuân.

Đường Duyệt giật mình, người đưa tay ra nắm lấy tay nàng vào lúc nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc lại chính là Tô Mộng Chấm!

Tô Mộng Chấm nhìn đắm đuối vào gương mặt nàng.

“Là người!” Đường Duyệt đột nhiên bừng tỉnh.

Giữa những chớp lửa dữ dội ấy, điều mà nàng nghĩ đến không phải là sự an toàn cho riêng bản thân mình mà là ám ảnh về trận lửa thiêu Đường Gia Bảo. Và tất nhiên điều này có một sự liên hệ nào đó với người con trai trước mặt nàng đây.

Đường Duyệt không biết hắn đã cứu nàng bằng cách nào. Nhưng đến khi hai chân nàng cảm nhận được mặt bằng phẳng thì Tô Mộng Chấm đã buông tay nàng ra.

Tô Mộng Chấm dùng ánh mắt và thái độ rất lạ nhìn nàng. Đường Duyệt chau mày, thái độ của hắn rất lạ, không hẳn là ghét bỏ, cũng không thể nói là thương hại. Mà chính là một thứ tình cảm gì đó phức tạp, khó hiểu, khó diễn tả thành lời.

“Ta biết nàng đang nghĩ gì”, Tô Mộng Chấm nói. “Nhưng có một điều ta phải nhắc nhở nàng”.

“Chuyện gì vậy?”

“Tốt nhất là nàng nên nhanh chóng rời khỏi đây càng sớm càng tốt”, Tô Mộng Chấm nói. “Nếu nàng không đi thì nhất định sẽ phải bỏ mạng trên hòn đảo này”.

“Ta không đi”, Đường Duyệt lạnh lùng đáp. “Trừ khi mang được đại ca của ta theo cùng”.

“VẬY, NÀNG HÃY TỰ LO ÌNH”, Tô Mộng Chầm nói.

Nói xong hần quay người đi mà không hề ngoảnh đầu lại.

Đường Duyệt nhìn theo bóng dáng hần. Đôi môi nàng khẽ run rẩy mấp máy định nói điều gì đó nhưng rốt cuộc lại không nói nên lời, ánh mắt càng lúc càng trở nên lạnh lùng.

Đường Duyệt đang nghĩ tới biến cố vừa xảy ra với tượng đá thì đột nhiên nghe thấy những tiếng bước chân vang lên khe khẽ. Quay người lại, nàng nhận ra cô gái mặc đồ màu xanh đang đi tới, gương mặt đầy vẻ tức giận: “Tại sao ngươi không đi theo chứ?”

Bầu trời tối dần, nhưng vẫn còn mờ hồ thấy được cảnh sắc xung quanh. Đi qua hết con đường đầy tượng người đá thì đến trước một phủ đệ cao lớn.

Đường Duyệt thấy môn phủ cực kỳ rộng rãi, uy nghi, bề thế cũng khá so với Đường Gia Bảo trước đây. Nghĩ vậy, tim nàng chợt nhói đau, nhưng rồi rất nhanh chóng kiềm chế được cảm xúc để không suy nghĩ lung tung. Cô gái mặc đồ màu xanh đi phía trước dẫn đường. Lúc này bọn họ đã đi tới cửa lớn, cô gái đó lấy từ trong người ra một lệnh bài không rõ là vàng hay đồng, vừa khéo khít với vết lõm trên cánh cửa. Cánh cửa lập tức được mở ra rất khẽ, không một tiếng động.

Đường Duyệt đi theo người đó vào trong, choáng ngợp nhìn xung quanh. Đường như phải đi hết một tuần hương mới thấy trước mặt xuất hiện một bức tường đá cao lớn. Hai bên trái phải bức tường đều thông với con đường nhỏ dài tít tắp, không rõ là ra đến đâu. Cô gái mặc đồ màu xanh đưa ngón tay ấn nhẹ vào giữa bức tường đá ba lần, một lúc sau thì thấy bức tường bắt đầu tách ra làm hai, ở giữa lộ ra một con đường rộng. Sau đó, họ lại đi qua liên tiếp sáu bức tường đá, mỗi bức lại có một cách mở khác nhau, cho dù Đường Duyệt đã cố gắng để ghi nhớ nhưng nàng không khỏi cảm thấy hoa mào chóng

mặt. Chỉ có một điều khiến nàng cảm thấy lạ, cho dù bức tường đá có thể mở ra được, nhưng tại sao chỉ chặn con đường duy nhất ở giữa, trong khi cố tình để lại hai con đường hẹp quanh co hai bên?

Cô gái mặc y phục xanh vô tình quay lại quan sát thần sắc của Đường Duyệt. Nhìn thấy sự căng thẳng trên gương mặt nàng, cô ta không nén nổi tiếng cười khúc khích: “Có phải ngươi đang tự hỏi tại sao mỗi bên trái phải của cửa đá lại để lại hai con đường đúng không?”. Đường Duyệt không nói gì, cô gái mặc đồ màu xanh cười nói: “Ngươi cũng cùng tuổi với Thánh chủ của chúng ta nhưng tri thức thì lại khác xa nhau. Bấy bức tường đá này vô cùng kỳ diệu. Người ngoài đến chỗ chúng ta sẽ không thể mở được, hơn nữa cũng khó mà phân biệt được con đường bên trái hay bên phải mới là con đường thật, do vậy họ sẽ không thể không chia nhau ra hai đường. Bấy bức tường có tất cả mười bốn nhánh phân ra, càng đi sâu vào trong thì số người sẽ càng ít hơn. Người đến dù có đông thế nào đi nữa thì cũng không đủ để đối phó”.

“Nếu tập trung lực lượng đi vào một con đường thì sao?” Đường Duyệt hỏi.

Cô gái mặc y phục xanh cười đáp: “Đáng tiếc là mười bốn con đường đó cuối cùng cũng đều dẫn đến suối vàng mà thôi”.

Đường Duyệt bình thần nhìn cô ta, không hỏi thêm gì nữa. Cô ta nhìn thanh đao Khuynh Thành trong tay nàng, bĩu môi mà nói rằng: “Danh kiếm phối hiệp sĩ, hương hoa phối mỹ nhân[1]. Đao cũng như vậy, với dung mạo thế này của ngươi thì có xứng đáng với thanh đao Khuynh Thành hay không?”.

[1] Kiếm hay thường sánh với chủ nhân tài giỏi, hoa thơm sánh với người đẹp.

Đường Duyệt bình thần đáp: “Có xứng hay không thì cũng không do ngươi phán xét”.

Cô gái mặc y phục xanh lạnh lùng nói: “Đường cô nương, ngươi vẫn còn tưởng là mình đang ở Đường Gia Bảo ư?”.

Đường Duyệt chậm rãi đưa tay chạm vào thanh Khuynh Thành. Sự sắc bén của Khuynh Thành truyền qua vỏ bao mang đến một cảm giác giá lạnh. Nàng ngẩng lên và nói: “Đây là Bái Nguyệt Giáo hay là Đường Gia Bảo, đối với ta mà nói cũng không có gì khác nhau cả”.

Cô gái mặc y phục xanh ngời tới sự đáng sợ của Khuynh Thành, bỗng cảm thấy lạnh dọc sống lưng, không dám mở miệng nữa.

Bọn họ đi một lúc lâu mới đến một con đường được soi tỏ bởi ánh sáng của những ngọn đuốc trên tường. Phía trước đột nhiên mở rộng ra, như thể họ đã đến một kinh thành nhộn nhịp, náo nhiệt của thế giới bên ngoài. Ánh mặt trời tỏa sáng khắp nơi, bầu trời trong xanh không một gợn mây như thể vừa mới được gột rửa. Mọi thứ ở đây xem ra cũng mang một vẻ yên bình, tĩnh lặng. Mọi người đều trông rất bình thường, rõ ràng cũng giống như bao người bình thường khác trên phố. Những thiếu niên đều mặc quần áo rực rỡ. Những thiếu nữ đeo đồ trang sức lấp lánh, thân hình duyên dáng mảnh mai. Những người trung niên thì nghiêm trang, cử chỉ nho nhã, và thậm chí còn có cả những cụ già tóc bạc nhàn nhã. Bọn họ có già có trẻ, có cao có thấp, có béo có gầy, mỗi người lại làm một việc khác nhau.

Tuy nhiên, Đường Duyệt thấy rõ rằng những người này đều có ít nhất một điểm chung: Không ai trong số họ là không từng luyện qua võ công. Điều này không có gì lạ. Chỉ cần đi đến bất cứ kinh thành nào cũng có thể nhìn thấy người trong giới giang hồ. Nhưng có thể nào lại là cả một kinh thành hay sao? Cảm giác này rất kỳ lạ. Bọn họ dường như không hề tỏ ra để ý đến Đường Duyệt. Họ đều đang bận rộn với việc riêng của mình, thậm chí còn không buồn nhìn lên. Cái cảm giác dữ dội đang tồn tại này khiến Đường Duyệt cảm thấy lo lắng không yên.

Cuối cùng họ cũng đi qua đám người này. Cô gái mặc đồ màu xanh dẫn Đường Duyệt đến trước một phủ đệ hoa lệ tuyệt mỹ rồi dừng bước. Cô ta chỉ tay vào cửa mà nói: “Thánh chủ dặn đưa người đến đây”. Nói xong, cô ta quay người bước đi, như thể chỉ muốn nhanh chóng rũ bỏ gánh nặng là Đường Duyệt.

Bước vào cửa lớn, Đường Duyệt cảm thấy mọi thứ trước mặt thay đổi đột ngột, như thể đột nhiên bước từ một thế giới bình thường vào một thế giới đẹp đẽ hoa lệ hoàn toàn khác biệt vậy. Điều đầu tiên đập vào mắt là một quảng trường rộng lớn đủ sức chứa cả bốn, năm trăm người. Trên quảng trường có mười hai cột đá lớn. Trên cột đá chạm khắc rất nhiều mẫu hoa văn tinh xảo. Ở đầu và cuối mỗi cây cột đá được khảm những viên dạ minh châu với kích thước to như những viên đá cuội.

Đường Duyệt không ngờ Bái Nguyệt Giáo lại là một nơi vừa thần bí vừa vĩ đại đến vậy. Đầu tiên là một hòn đảo lớn tưởng chừng như bị bỏ hoang không có lấy một bóng người. Tiếp theo là đội quân tượng đá đầy bí ẩn. Thêm vào đó là bảy lớp phòng ngự, phải vượt qua một thành trì đầy những bậc cao thủ võ lâm giăng trận mới có thể đến được nơi này. Nhưng, ngay cả lúc này Đường Duyệt vẫn không hiểu rõ đây là đâu. Rõ ràng có thể thấy Bái Nguyệt Giáo là một nơi vô cùng đặc biệt.

Lúc Đường Duyệt vừa đến thì đi nghe thấy tiếng bước chân rất kỳ lạ. Sau đó, nàng nhìn thấy vô số người từ các ngõ ngách nhỏ bốn phương tám hướng xuất hiện. Bọn họ dường như đã rất quen thuộc với nhau, chào hỏi cười đùa rôm rả. Cũng giống như những người dân trong thành, tất cả những người này đều tỏ vẻ như không hề thấy Đường Duyệt.

Thế là Đường Duyệt bị ẩn khuất trong đám đông cho đến khi nàng nhìn thấy một vài gương mặt quen thuộc đứng phía trước. Đường chủ đường Mao Nguyệt Mạnh Trúc Túy, đường chủ đường Văn Nguyệt Tần Thời Vũ, đường chủ đường Trường Nguyệt Liễu Tam Nguyệt. Đường Duyệt chau mày, vô tình lùi lại một chút. Ba người bọn họ đều biết Đường Duyệt, nhưng lúc này họ đang đứng cùng với những người khác, và không hề nhìn sang bên này.

Bỗng một người xuất hiện từ trên bậc thang cao nhất, bước xuống một cách chậm rãi. Đó chính là người vừa biến mất trước đó, Hiên Viên Trì Trì. Bây giờ nàng đã thay một bộ đồ diêm lệ. Nàng đi đến một chiếc ghế lông cáo mềm mại và ngồi xuống. Phục trang sang trọng, cử chỉ nho nhã, đúng là nhân gian tuyệt sắc, đạo trì tiên tử.

Đúng lúc đó, trong đám đông đột nhiên náo động, Đường Duyệt còn chưa kịp phản ứng, đã thấy đám đông tách ra như nước chảy, tạo ra một con đường ở giữa. Đường Duyệt vừa hay đứng bên đường, lúc này cũng vô thức lùi lại nửa bước, và thấy một người đi từ bên ngoài vào.

Người này mặc một chiếc áo choàng trắng, y phục màu tím, có vẻ rất phong lưu, phóng khoáng. Đôi mắt đẹp tựa hồ nước mùa xuân lướt qua mọi người, thu hút bao ánh mắt. Nhưng khi người đó đi qua chỗ Đường Duyệt, hắn vẫn cúi mặt xuống, không thèm nhìn Đường Duyệt lấy một lần, làm như thể họ không hề quen biết nhau.

Sự hoài nghi trong lòng Đường Duyệt ngày càng tăng. Nàng thấy Tô Mộng Chấn chậm rãi lướt qua đám đông, và cuối cùng bước lên bậc thang, ngồi ở vị trí bên cạnh ghế của Hiên Viên Trì Trì. Tất cả mọi người đều quỳ rạp xuống hành lễ, chỉ còn lại một mình Đường Duyệt vẫn ngạo nhiên đứng bất động. Nàng không thể hành lễ trước Hiên Viên Trì Trì, càng không thể quỳ xuống trước Tô Mộng Chấn.

Chẳng bao lâu sau, nàng nghe thấy đám đông hô lớn: “Tham kiến phó giáo chủ, Thánh chủ an khang”.

Đường Duyệt cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, lòng bàn tay toát mồ hôi. Người vốn được mọi người xưng hô là Thánh chủ chính là Hiên Viên Trì Trì. Vậy người được gọi là phó giáo chủ lẽ nào lại là...

Lúc mọi người đứng lên, nàng nghe thấy Tần Thời Vũ bước lên trước mà nói: “Phó giáo chủ và Thánh chủ vì lo lắng cho đại nghiệp của Bái Nguyệt Giáo bao nay mà phải trì hoãn hôn sự. Đến hôm nay, có thể coi như đại nghiệp của môn giáo ta đã thành. Giáo chủ lệnh cho ta thông báo cho giáo chúng đến tham dự hôn lễ của hai vị”.

Hiên Viên Trì Trì khẽ mỉm cười: “Chư vị giáo chúng rất bận rộn, vì việc cá nhân của Trì Trì mà ảnh hưởng đến mọi người, Trì Trì thấy vô cùng áy náy”.

Mạnh Trúc Túy đứng bên cạnh cười nói: “Thánh chủ quá lời rồi. Bái Nguyệt Giáo chúng ta đã lâu không được náo nhiệt như thế này. Nhờ có hôn lễ đại sự của người mà chúng thuộc hạ có thể cùng nâng cốc vui vẻ, tụ họp lại nơi đây. Đây chẳng phải là lương toàn kỳ mỹ hay sao”.

Hiên Viên Trì Trì nhìn Tô Mộng Chấn mỉm cười. Nhưng hắn vẫn tỏ ra im lặng, trên khuôn mặt không hề lộ bất cứ vẻ gì gọi là vui mừng đặc biệt. Thế là nàng sầm mặt xuống, rồi đột nhiên nói: “Lần này ta từ bên ngoài trở về, còn mang theo một vị khách quý...”.

Nói đến đây, giọng nàng dịu xuống: “Đường cô nương, người và các vị đường chủ ở đây đều là chỗ quen biết cũ. Tại sao không lại đây chào hỏi nhau?”

Đường Duyệt chậm rãi ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Trì Trì ở trên cao. Lúc này nàng không đeo mạng che mặt. Người phát hiện ra nàng đầu tiên khẽ kêu lên một tiếng kinh ngạc, rồi sau đó mọi con mắt đều lập tức đổ dồn vào gương mặt của nàng. Nhất thời khung cảnh trở nên im ắng lạ thường. Cả trăm người không hề phát ra một tiếng động nào, và sau đó chợt bùng lên sôi sục.

Hiên Viên Trì Trì nhẹ nhàng vẫy bàn tay thon dài như những búp măng. Tất cả mọi người lại im lặng. Nàng khẽ cười nói. “Vị Đường cô nương này theo ta đến Bái Nguyệt Giáo là vì muốn gia nhập môn giáo của chúng ta”.

Một số vị đường chủ của Bái Nguyệt Giáo đã quen với Đường Duyệt thì trầm ngâm, sa sầm nét mặt, nhìn chằm chằm vào nàng không nói lời nào, như thể hận một nỗi không thể khoét sâu vào cơ thể nàng

Tần Thời Vũ lạnh lùng nói: “Nhưng môn giáo của chúng ta có quy tắc riêng. Người ngoài muốn gia nhập, phải đi từ ngoài thành vào, trải qua từng mức thách thức rồi mới vào được nội thành. Thời gian ngắn nhất cũng phải mất nửa năm, lâu nhất lên đến mười năm Thậm chí có người cả đời cũng không vào được đến nội thành. Đường cô nương đã chuẩn bị tâm lý như vậy hay chưa?”.

Nửa năm ư? Đường Duyệt chau mày, vết sẹo trên khuôn mặt nàng lúc này trông càng rõ hơn bao giờ hết khiến những người đứng gần nàng không kiềm chế được mà lùi lại phía sau vài bước.

Hiên Viên Trì Trì nói khẽ như hơi thở: “Đường cô nương vì muốn gặp đại ca của mình nên mới đến Bái Nguyệt Giáo chúng ta. Sao chúng ta có thể không hiểu và thông cảm cho cô ấy được. Theo ta, chi bằng...”. Nàng dừng lại, không biết vô tình hay cố ý quay sang phía Tô Mộng Chấn rồi mới nói tiếp: “Trước đây cũng có tiền lệ là một người thân trong số các đường chủ có thể trực tiếp vào nội thành. Nếu Đường cô nương có một vị đường chủ nào đó ở đây... thì cũng có thể được coi như là một trường hợp đặc biệt có thể được trực tiếp vào nội thành”.

Đường Duyệt cảm nhận được sự run rẩy tận sâu trong trái tim. Nàng chợt hiểu ra ý đồ của Hiên Viên Trì Trì khi muốn nàng tới Bái Nguyệt Giáo. Rõ ràng cô ta muốn si nhục nàng, hơn nữa là phơi bày nàng trước mặt đám đông.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, rõ ràng họ đều không dám tin những gì Thánh chủ vừa nói. Ai thêm lấy một người con gái xấu xí, đáng sợ như vậy cơ chứ? Ai sẽ coi người con gái như vậy là gia quyến để đưa vào nội thành? Ai dám thừa nhận trước đám đông rằng mình có liên quan tới người con gái như vậy? Họ đều ra vẻ như vừa nghe thấy một điều gì đó cực cười, và cười ầm cả lên.

Đường Duyệt đứng giữa đám đông, khuôn mặt không hề biểu lộ cảm xúc gì, và cũng không hề tỏ vẻ tức giận.

Bỗng có một người bước ra và nói: “Nếu đã như vậy, tại hạ xin nguyện đưa Đường cô nương vào thành”.

Lời nói vừa được thốt ra, ngay cả Hiên Viên Trì Trì cũng cảm thấy ngạc nhiên. Người con trai đứng dưới đó chính là người luôn ghê tởm phụ nữ nhất, Mạnh Trúc Túy.

Đường Duyệt cười nhạt. Trong đám đường chủ ở đây, người hận nàng và Thẩm Sơ Không nhất chính là Mạnh Trúc Túy. Hắn làm như vậy chẳng qua chỉ là muốn tìm cơ hội để giày vò, hành hạ nàng mà thôi.

Hiên Viên Trì Trì im lặng rồi không nhịn được cười mà nói: “Đã như vậy...”. Lời vừa cất lên thì bị một giọng nói cắt ngang.

Tô Mộng Chấm điềm điềm nói: “Mạnh đường chủ thật có lòng hào hiệp, Nhưng ta thấy hai người không xứng đôi cho lắm, e là không hợp, Có thể mời Liễu đường chủ dẫn Đường cô nương nhập môn giáo thì tốt”. Liễu Tam Nguyệt sao? Tô Mộng Chấm lại đề nghị một người từ trước đến nay chưa từng đụng đến đàn bà là Liễu Tam Nguyệt đưa Đường Duyệt vào hay sao?! Như vậy là có ý gì?

Hiên Viên Trì Trì nói: “Ta chỉ e là Liễu đường chủ không muốn...”.

Liễu Tam Nguyệt từ tốn đáp: “Được”. Lần này không chỉ sắc mặt của Mạnh Trúc Túy mà ngay cả sắc mặt của Hiên Viên Trì Trì cũng khó phân biệt được là vui hay giận. Đường Duyệt cười lạnh lùng, những người này vẫn chưa hề hỏi qua ý muốn của nàng...

Hoàng hôn buông xuống, ánh chiều ta nhuộm màu lên cảnh vật, phản chiếu lên gương mặt trắng bệch của Đường Duyệt nhưng cũng không thể làm tăng thêm chút sắc hồng trên gương mặt nàng.

Hiên Viên Trì Trì chậm rãi đứng lên, tư thế của nàng vô cùng duyên dáng, uyển chuyển, thu hút tất cả ánh mắt của những người đứng dưới. Nàng đưa đôi bàn tay trắng trẻo nờn nà lên nhẹ nhàng vỗ ba tiếng, từ trong góc khuất có một người bước ra.

Cả quảng trường rộng lớn, ánh sáng rạng rỡ chiếu khắp nhưng người đó lại đứng ở một nơi ánh mặt trời không chiếu tới được. Cho đến khi được Hiên Viên Trì Trì triệu ra thì chàng mới chịu xuất hiện trước mặt mọi người

Đường Duyệt đứng cách chàng rất xa. Nhưng chỉ cần nhìn thấy hình bóng đó nàng đã nhận ra ngay lập tức, chàng chính là Đường Mạc – thiếu chủ của Đường Gia Bảo.

Lúc này, chàng đang đứng lặng lẽ đằng sau Hiên Viên Trì Trì, như thể được gắn với nàng bằng một sợi dây, một bản thỏa thuận không bao giờ bội ước, như một vị thần hộ mệnh, trung thành đứng bên Hiên Viên Trì Trì để bảo vệ nàng với một khí thế lạnh lùng có thể tàn phá tất cả.

Đường Duyệt thở dài, đột nhiên nghĩ đến Thương Dung. Nếu mà Thương Dung ở đây lúc này thì sẽ đưa ra lựa chọn thế nào... Ít nhất chàng cũng có thể bảo nàng nên làm thế nào.

Hiên Viên Trì Trì đã nhìn thấu tâm tư Đường Duyệt, nàng nghiêm nhiên nói: “Đường công tử là đại công thần của chúng ta. Mọi việc của chàng cũng chính là bạn của chúng ta. Bất luận như thế nào thì chúng ta cũng hãy để cô ấy tự đưa ra quyết định của riêng mình”. Nàng nhìn Đường Duyệt, nở nụ cười dịu dàng, nhẹ nhàng như gió xuân tháng Ba. Thái độ đối đãi với Đường Duyệt của nàng có thể nói là vô cùng thân thiện. Thân thiện tới mức bọn họ như những người bạn tốt nhất sinh ra là để dành cho nhau.

Hiên Viên Trì Trì hiểu được rằng, càng là những chốn đông người, càng là những dịp công khai trước mọi người thì càng nên biết học cách “bao dung” hơn cho kẻ thù của mình.

Đường Duyệt từ từ siết chặt nắm tay, chỉ cảm thấy lòng bàn tay cũng đang dần trở nên lạnh cứng như cơ thể của mình. Nhưng đôi mắt sáng như sao của nàng vẫn ánh lên vẻ kiên định vô cùng. Nàng cắn chặt răng

rồi nói: “Được! Ta đồng ý”.

Hiên Viên Trì Trì chợt mỉm cười nhẹ nhàng, dịu dàng nói: “Đường cô nương, việc này có liên quan đến cả cuộc đời của nàng. Theo ta thì nàng nên nghĩ kế lâu dài thì sẽ tốt hơn”.

Cùng một lúc, tất cả mọi con mắt đều tập trung vào Đường Duyệt, thật khó mà phân biệt nổi nó mang những hàm ý gì.

Đường Duyệt cuối cùng cũng không thể chịu đựng thêm nữa. Nàng quay ra liếc nhìn Đường Mạc một cái. Chàng không hề nhìn sang phía Đường Duyệt, trong mắt chàng đã không hề có bóng dáng của người muội muội đang đứng đối diện kia. Đường Duyệt nghĩ đến một cảnh của nhiều năm trước, lúc đó nàng bị mẫu thân nhốt vào nhà chứa củi, chịu cảnh vừa đói vừa lạnh cả một ngày trời, cuối cùng cũng có một người đến cứu nàng. Mặc dù chỉ nói một câu vô cùng lạnh lùng, vô cùng cứng nhắc, “theo ta về nhà”, nhưng câu nói đó và con người đó ngày càng chiếm vị trí lớn trong tâm trí nàng, dần dần nó cũng ngang với bóng dáng của phụ thân trong nàng. Đó chính là đại ca, là người thân yêu của nàng.

Những hồi ức đó khiến đôi mắt lạnh lùng của Đường Duyệt nhuốm sắc buồn. Nhưng đôi mắt nàng lại trở nên càng dịu dàng hơn, kiên định hơn, nàng bình tĩnh đáp: “Ta đã nói rồi, thế nào cũng được”.

Hiên Viên Trì Trì lại mỉm cười rạng rỡ như hoa bách hợp chớm nở. Nhưng sâu trong ánh mắt của nàng thì tuyệt nhiên không thấy có ý cười nào. Hiên Viên Trì Trì nói: “Đã như vậy thì Liễu đường chủ không nên từ chối nhã ý của người đẹp”.

Phía dưới có người cất tiếng cười, rồi đám đông cười rộ lên theo, trong những tiếng cười đó ẩn chứa cả sự ác ý và nhạo báng.

Từ đầu đến giờ, Đường Mạc vẫn không hề ngẩng mặt lên lấy một lần. Ánh mắt chàng vẫn tỏ vẻ bình tĩnh lạ thường, như thể quyết định của Đường Duyệt không hề liên quan gì đến chàng. Nếu chàng vẫn còn là thiếu chủ của Đường Gia Bảo năm nào, biết muội muội của mình phải hy sinh như vậy, chàng sẽ nghĩ gì?

Đường Duyệt đã phải hy sinh như thế nào? Lê nào bản thân nàng không biết sao? Liễu Tam Nguyệt là một kẻ bệnh hoạn, lập dị, độc ác, tàn nhẫn. Hắn luyện thứ võ công cực mạnh, cả đời không thể gần gũi với đàn bà. Nếu Đường Duyệt trở thành người của hắn thì không rõ là tương lai nàng sẽ ra sao?

Tất cả những điều này, Đường Duyệt đều không hề quan tâm.

Hiên Viên Trì Trì quay lại nhìn Tô Mộng Chấm. Nhưng gương mặt hắn không hề biểu lộ cảm xúc gì khiến nàng không cười nổi.

Lúc mọi người tản đi hết, Đường Duyệt vẫn cứ đứng bất động ở đó. Liễu Tam Nguyệt bước đến trước mặt nàng. Về mặt hắn chỉ là một sự khinh miệt và thờ ơ. Hắn lạnh lùng nói: “Đi theo ta”.

Bước ra khỏi sân vườn hoa lệ, hắn dẫn nàng đi qua đám đông, qua hai con ngõ nhỏ rồi cuối cùng đến một cái sân. Sân này rất hẻo lánh, xung quanh không hề có bất cứ ngôi nhà nào. Hắn dường như là một người đàn ông thích sống ẩn dật, tách biệt với mọi người.

Bước vào cửa lớn, Đường Duyệt mới phát hiện ra bên trong vô cùng đơn giản, thậm chí có chút gì đó lạnh lẽo.

Lúc này trời đã tối hẳn, Liễu Tam Nguyệt không hề hỏi Đường Duyệt có đói bụng hay mệt không. Hắn thậm chí không hề nhìn nàng lấy một lần mà đi thẳng vào một căn phòng.

Đường Duyệt đứng ngoài cửa, hy vọng Liễu Tam Nguyệt cứ tiếp tục coi nàng như không hề tồn tại. Nhưng cánh cửa lại được mở ra một lần nữa, rồi Liễu Tam Nguyệt nói: “Vào đây”.

Trong phòng, thứ gì cũng sáng lấp lánh, tương phản rõ rệt với sự đơn giản bên ngoài. Dường như đây là nơi hội tụ tinh hoa của tất cả những thứ đẹp đẽ nhất, tuyệt vời nhất khắp thế gian này. Đúng như theo lời đồn bên ngoài, đường chủ đường Trưởng Nguyệt Liễu Tam Nguyệt là một người cổ quái, có những thói quen lạ lùng. Hắn thích tất cả những thứ lấp lánh sáng bóng, tất cả mọi thứ dù bay trên trời, chạy dưới đất, bơi dưới nước hay ẩn trên núi, chỉ cần phát ra ánh sáng thì hắn đều tìm mọi cách để có được trong tay, trưng bày trong phòng để ngắm nghía thưởng thức suốt ngày đêm.

Thứ võ công hần luyện là Thuần Dương Công nên suốt đời không được gần gũi nữ sắc. Do vậy từ trước đến nay hần không bao giờ để mắt đến những phụ nữ đẹp. Nhưng trong đại hội kiếm pháp hôm đó, cho dù ngồi ở vị trí khuất bên trong nhưng cặp mắt hần vẫn cứ nhìn Đường Duyệt chăm chăm.

Lý do thứ nhất là vì hần chưa bao giờ thấy một người con gái nào không sợ chết đến như vậy.

Lý do thứ hai là vì nàng có một đôi mắt rất đẹp, khiến người khác phải say mê. Nó sáng tới mức khiến hần không rời mắt nổi.

Lúc đó hần cảm thấy ngứa ngáy chân tay và rất muốn móc đôi mắt đó ra để cho vào trong một chiếc lọ xinh đẹp, bày trên đầu giường. Nhưng nàng lại cứ tránh khỏi tầm nhìn của hần khiến mọi hy vọng của hần trở thành bong bóng mà tan đi. Gặp lại nàng một lần nữa, hần chỉ cảm thấy dòng máu đã sớm nguội lạnh bấy lâu lại trở dậy.

Liễu Tam Nguyệt bước lại gần Đường Duyệt. Hần nhìn nàng với một ánh mắt rất lạ, rất lâu và chăm chú. Hần thậm chí còn đưa tay ra, muốn chạm vào khuôn mặt của Đường Duyệt.

Đường Duyệt chau mày quay đi, nhưng hần cũng không vì thế mà giận dữ. Trái lại, hần nói với vẻ lập dị: “Tốt, rất tốt. Đôi mắt đẹp không bị hủy hoại như gương mặt”. Hần nói chậm rãi, giọng rất bình thản như thể đang nói về một cái gì đó rất đẹp, rất bình thường.

Đường Duyệt không nói gì. Đôi mắt màu xám của Liễu Tam Nguyệt ánh lên một vẻ gì đó như giễu cợt, nhạo báng, hần nói: “Ta thực sự sẽ không làm gì ngươi đâu, chỉ cần ngươi ở đây bên ta. Những người đàn ông khác sẽ không thể nào chạm đến ngươi được”.

Đường Duyệt nói: “Ngươi đang muốn giúp ta phải không?”.

Liễu Tam Nguyệt nói mà không biểu lộ cảm xúc gì: “Ta không có hứng giúp đỡ người khác, càng không có hứng giúp ngươi”. Bàn tay hần lại một lần nữa đưa lên chạm vào gương mặt của Đường Duyệt. Đường Duyệt ngẩn người nhưng không hề tránh né. Hần chậm rãi sờ vào mí mắt nàng, lông mi nàng. Đường Duyệt cảm thấy rất khó chịu, nghiêng đầu muốn thoát khỏi bàn tay gây cho người ta cảm giác kỳ quái, khó tả ấy.

“Đừng cử động”, Liễu Tam Nguyệt nói, “Nếu ngươi phản kháng, ta sẽ đưa trả ngươi ra ngoài. Đến lúc đó Thánh chủ sẽ cho ngươi một sự an bài đáng sợ khó lường”.

Đôi mắt hần có một sự ám ảnh mê muội lạ thường. Dường như hần thực sự có thể đưa tay ra móc lấy đôi mắt nàng nếu nàng dám cử động. Đường Duyệt khó có thể chịu đựng sự đụng chạm này. Nàng chỉ cảm thấy sau lưng mình như có một con rắn lạnh như băng đang bò lên bò xuống. Liễu Tam Nguyệt không hề để ý đến vẻ khó chịu trên gương mặt Đường Duyệt mà nói với nàng bằng cái giọng rất bình thản, thoải mái: “Nếu ngươi ở lại đây, ngươi sẽ phải quen với việc ta chạm vào ngươi”.

Trước khi đi nghỉ, Liễu Tam Nguyệt bưng đến một bát cơm nguội, Đường Duyệt không hề từ chối và đón lấy để ăn. Liễu Tam Nguyệt nhìn nàng ăn từng hạt, từng hạt cơm, cuối cùng hần cũng phải tỏ vẻ ngạc nhiên. Đại tiểu thư của Đường Gia Bảo lẽ ra phải là một người con gái cao quý như Hiên Viên Trì Trì. Nhưng không ngờ ngay cả bát cơm nguội để qua đêm mà nàng vẫn có thể nuốt trôi mà không nói một lời nào.

Lúc đi ngủ, Đường Duyệt nằm dưới nền. Nửa đêm, nàng đột nhiên bị đánh thức bởi sức nặng của một người đè lên, nàng mở mắt ra và nói: “Ngươi nói sẽ không chạm vào ta mà”.

Liễu Tam Nguyệt cười chế nhạo: “Với dung mạo thể này của ngươi thì có quỳ xuống cầu xin, ta cũng sẽ không chạm vào. Nói xong, hần nhấc người dậy rồi trở lại giường, quay lưng ra phía ngoài và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Đường Duyệt khê thở dài, nàng không phải là không biết hần muốn làm gì. Thế nhưng ngay cả nụ hôn và những cử chỉ đụng chạm của hần ở đôi mắt của nàng thôi cũng khiến nàng cảm thấy ghê sợ.

Trên đời này sao lại có một kẻ cổ quái, lập dị đến vậy chứ? Liễu Tam Nguyệt quả thực rất ghét Đường Duyệt, nhưng lại vô cùng yêu đôi mắt nàng. Nếu có cơ hội tách đôi mắt sáng ngời đó với vị chủ nhân xấu xí kia, chắc hần hần sẽ rất sung sướng. Nhưng một khi Hiên Viên Trì Trì vẫn muốn giữ Đường Duyệt thì hần không thể làm vậy được.

Ba ngày sau trôi qua trong êm đềm. Đường Duyệt chưa hề hỏi bất cứ câu nào về Đường Mạc, mặc dù nàng đã tìm khắp một lượt những nơi có thể tìm đến trong Bái Nguyệt Giáo nhưng vẫn không có bất cứ tin tức gì về chàng. Liễu Tam Nguyệt cũng không hề ngăn cản hành động của nàng.

Đến đêm thứ ba, khi Liễu Tam Nguyệt trở về, nét mặt vô cùng khó chịu. Hắn hỏi Đường Duyệt một câu bất thường; “Người không muốn gặp đại ca của người hay sao?”.

Đường Duyệt đưa mắt nhìn lên, nói: “Các người chịu nói cho ta biết huynh ấy ở đâu sao?”.

“Ta đương nhiên sẽ không làm vậy”. Trong đôi mắt màu xám của Liễu Tam Nguyệt lấp lánh những tia nhìn lạnh lùng. “Trừ khi người cầu xin ta”.

Đường Duyệt hít vào một hơi thật sâu, rồi nói: “Người muốn ta cầu xin người như thế nào?”.

Liễu Tam Nguyệt im lặng, một lúc sau mới lên tiếng: “Phụ nữ có thứ gì là hay nhất?”.

Đường Duyệt sững người, nói: “Ta không biết”.

Liễu Tam Nguyệt cúi thấp đầu, tự nói với mình: “Bọn họ đều nói ta là kẻ điên, chỉ vì muốn luyện công mà quyết không gần gũi với phụ nữ, có lẽ phụ nữ thực sự có điều gì đó đặc biệt”.

Đường Duyệt nói: “Ta không hiểu người muốn nói gì”.

Liễu Tam Nguyệt ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào nàng và nói: “Nhưng người lại là một phụ nữ”.

Đường Duyệt không phải là kẻ thông minh, nhưng nàng vẫn hiểu được ám chỉ của hắn. Khuôn mặt nàng càng trắng bệch hơn, thậm chí dưới ánh nến, gương mặt nàng còn trắng hơn cả tờ giấy trắng.

Liễu Tam Nguyệt nói thêm: “Ta chỉ muốn xem một chút mà thôi”.

Từng thớ thịt trên cơ thể Đường Duyệt căng lên, cảm giác xấu hổ dâng tràn. Nàng im lặng rất lâu, đến tận khi Liễu Tam Nguyệt không còn kiên nhẫn nữa mà ngẩng đầu lên, dường như nín thở.

Nàng vẫn đứng trước mặt hắn, y phục trên người đã trút hết xuống, lúc này nàng hoàn toàn khỏa thân.

Ánh nến dịu dàng, ấm áp che đậy sự đau đớn dữ dội trong đôi mắt nàng.

Liễu Tam Nguyệt hoàn toàn chết lặng, tất cả những báu vật mà hắn đã sưu tập được, lúc này đây, chẳng thể sánh bằng sự cuốn hút của người phụ nữ tuyệt vời này. Làn da mịn màng của nàng tỏa ra chút ánh sáng nhẹ nhẹ. Làn da ấy còn trắng hơn, có sức sống hơn cả khuôn mặt nàng. Ngay cả vết sẹo trên khuôn mặt nàng trong ánh nến lung linh dường như cũng có chút gì đó khác lạ, thực sự khiến người ta không thể không cảm thấy xao xuyến.

Thanh đao Khuynh Thành nằm lẫn trong đám quần áo nằm rải rác trên nền, phát ra thứ ánh sáng mờ mờ màu đỏ.

Trong đôi mắt trầm buồn màu tro tàn của Liễu Tam Nguyệt đột nhiên bùng lên một sự đam mê như ngọn lửa, hắn nói rõ ràng: “Lại đây”.

Đường Duyệt cảm thấy một cơn buồn nôn dâng trào, không rõ là vì người đàn ông đang đứng trước mặt hay là vì chính bản thân mình. Giọng nói của hắn rít nhẹ nhưng dường như đâm xuyên vào tai nàng.

Liễu Tam Nguyệt vẫn nhìn nàng đắm đuối, hơi thở loạn nhịp, dường như trong trái tim hắn có một cảm giác rất kỳ lạ. Cảm giác này khiến hắn không kìm nổi mà từ từ đưa tay ra, khẽ kháng chạm vào làn da mịn màng như lụa kia. Cái cảm giác chưa từng được trải qua bao giờ đó dần dần biến thành một ngọn lửa cháy dữ dội, khiến toàn bộ cơ thể hắn như bị lửa thiêu đốt vậy.

Nhìn thấy Đường Duyệt nhắm mắt với một vẻ chán ghét lộ rõ trên nét mặt, cảm giác trong lòng Liễu Tam Nguyệt chợt bùng lên thành một cảm xúc mãnh liệt là muốn hủy hoại tất cả. Đột nhiên hắn ôm chặt lấy nàng, đôi môi lạnh giá đặt thật mạnh lên môi nàng

Lúc ham muốn trỗi dậy thì giống như chìm sâu vào một đầm lầy bí ẩn, chỉ cần sơ suất một chút là sẽ ngay lập tức bị nhấn chìm. Đặc biệt nếu một người sống một cuộc sống khổ hạnh, kiềm chế ham muốn trong một thời gian dài, một khi đã phá vỡ xiềng xích ràng buộc thì sẽ khó mà kiềm chế hơn những người bình thường,

Đường Duyệt đột nhiên cảm thấy oán hận, một nỗi hận khó tả xiết, nàng nhận ra mình đã đưa ra một quyết định không thể nào đảo ngược được nữa. Nàng quyết đẩy Liễu Tam Nguyệt ra, nhưng bàn tay giá lạnh của người đàn ông kia đã phủ lên cặp đùi ấm áp của nàng, dùng hết sức để giữ lấy nàng...

Hắn rõ ràng đã tuyên bố sẽ không bao giờ chạm vào bất kỳ người phụ nữ nào. Nhưng lúc này hắn lại ôm lấy nàng, hôn lên khuôn mặt nàng, vuốt ve cơ thể nàng. Đường Duyệt cảm thấy buồn nôn vô cùng, nàng đẩy Liễu Tam Nguyệt ra, không thể chịu đựng được nữa, nàng cúi gập người xuống mà nôn thốc nôn tháo.

Liễu Tam Nguyệt đưa tay ra kéo lấy cánh tay trần của nàng, hỏi một cách đầy kinh ngạc: “Người... tại sao người...”.

Tất nhiên là hắn không thể hiểu được, khi một người con gái bị một người mà mình ghê tởm chạm vào thì cảm giác đó còn kinh khủng hơn cả cái chết. Hắn vẫn chưa nói hết lời thì trong bóng tối bỗng lóe lên một tia chớp sáng, tia sáng như chớp đó lướt qua vai hắn, Liễu Tam Nguyệt đau đớn buông tay ra, vô cùng ngạc nhiên.

Một con dao sáng loáng găm sâu vào tường...

Ánh mắt Liễu Tam Nguyệt đột nhiên thay đổi, hắn xoay người bay ra ngoài cửa sổ.

Đường Duyệt nhặt vớ mớ quần áo vứt lung tung dưới đất, trong lúc vội vàng chưa mặc được y phục cho chỉnh tề đã vội giữ lấy Khuynh Thành trong tay.

Không lâu sau, Liễu Tam Nguyệt nhảy trở vào cửa sổ, Đường Duyệt chau mày nhìn hắn.

Nàng khoác tấm áo choàng rộng mặc màu đỏ tươi lên người, mái tóc buông xõa trên vai, vẫn để lộ ra cặp đùi thon dài, làn da hơi xanh xao toát lên vẻ lạnh lẽo trong ánh nến mờ ảo khiến người ta không khỏi quên đi dung mạo bị hủy hoại của nàng. Những cảm xúc xuất hiện trên gương mặt Liễu Tam Nguyệt vô cùng lạ lùng. Hắn lên tiếng bằng giọng nói không rõ là vui hay giận: “Người đã đi mất rồi”.

Trong sự tĩnh lặng, ngay cả tiếng động rất khẽ của những giọt sấp nến rơi trên bàn dường như cũng trở nên rất rõ ràng.

Một lúc lâu sau, Đường Duyệt mới cảm thấy lòng bàn tay đang nắm thanh đao Khuynh Thành của nàng đã lạnh cứng, nàng từ tốn nói: “Người có nhìn thấy rõ là người nào không?”.

Liễu Tam Nguyệt đáp: “Thân thủ rất nhanh, hắn đến vào giữa đêm hôm thế này là vì mục đích gì? Lẽ nào người vẫn chưa đoán ra sao?”.

Đường Duyệt che phần da thịt lộ ra phía trước rồi nói: “Ta không biết”.

Sắc mặt Liễu Tam Nguyệt trở nên lạnh lùng, hắn hạ giọng nói: “Hắn chắc chắn không phải đến tìm ta. Liễu phủ ba năm nay không hề có ai dám tới”. Thực ra hắn vẫn chưa nói hết, trong ba năm nay không phải là không có người đến đây khiêu chiến, mà là tất cả đều có đi mà không trở lại.

Đường Duyệt điềm tĩnh nói: “Người muốn nói người vừa rồi chính là đại ca của ta? Nếu đó là thật... e rằng con dao đó đã sớm cắt đứt cổ họng người rồi”.

Liễu Tam Nguyệt cũng hơi giật mình, vô ý nhìn về phía con dao găm trên tường rồi trái tim lại run rẩy một nhịp.

Đường Duyệt lại nói tiếp: “Mặc dù ta không biết người đó là ai, nhưng tuyệt đối không có liên quan gì đến ta. Trong Bái Nguyệt Giáo này, lẽ nào vẫn còn có người là bạn của ta sao?”.

Giọng nói của Liễu Tam Nguyệt không hề có cảm xúc gì, thậm chí còn mang một vẻ lạnh lùng: “Ta chỉ tiếc rằng vừa rồi nếu không có trợ thủ, thì người lúc này chỉ còn biết rơi lệ mà thôi”.

Đường Duyệt nói: “Không, ta biết cuối cùng rồi người cũng sẽ từ bỏ”. Trong đôi mắt nàng toát lên đầy vẻ giễu cợt, có chút mỉa mai: “Bởi vì người sẽ không chỉ vì một phút vui vẻ nhất thời mà hủy đi toàn bộ võ công của mình”.

Liễu Tam Nguyệt đứng như trời trồng, chỉ cảm thấy nụ cười ấy như một cây kim đâm thật sâu vào trong trái tim mình, khiến trái tim không ngừng rỉ máu. Hắn nắm chặt hai bàn tay lại, nói với vẻ suy đoán:

“Đường Duyệt à Đường Duyệt, xem ra ta đã đánh giá thấp ngươi. Thì ra ngươi thật sự tin rằng ta không dám gần gũi với phụ nữ, nếu không thì tất cả sự khổ luyện sẽ bị hủy hoại”. Nhớ tới vẻ chịu đựng ban nãy của Đường Duyệt, mặc dù vô cùng tức giận nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe theo, Liễu Tam Nguyệt chỉ càng cảm thấy hận hơn, khóe miệng hằn nhếch lên một nụ cười hiểm độc, tàn ác, hần nói rõ ràng từng từ một: “Ta không chạm được vào ngươi thì người khác cũng đừng có hòng”.

Đêm đó, Đường Duyệt không tài nào ngủ được. Nàng ngồi xếp bằng tròn trên nền nhà, nhìn ngắm vô số những chai thủy tinh trong phòng. Trong những cái chai này trưng bày đầy những vật báu sáng lấp lánh, có thể thấy dù là trong màn đêm nhưng vẫn rực rỡ màu sắc lung linh.

24. Chương 24: Mê Hoặc

Tiểu Liên bưng một hộp tráp gỗ đàn hương từ bên ngoài đẩy cửa vào. Thấy Tô Mộng Chấm đang ngồi trên ghế, cậu ta hỏi một cách thăm dò: “Công tử?”.

Tô Mộng Chấm không trả lời. Tiểu Liên đóng cửa lại, ngăn tiếng gió thổi ù ù ngoài cửa, cậu ta nhìn Tô Mộng Chấm dò xét rồi tiện tay ném chiếc áo choàng lông chồn sang một bên, dè dặt hỏi: “Công tử, đêm nay người có đi ra ngoài không?”.

Tô Mộng Chấm ngược mắt nhìn lên, Tiểu Liên ngay lập tức im lặng không nói thêm một lời nào nữa. Tô Mộng Chấm cúi đầu thật thấp rồi nhẹ nhàng uống thêm một hớp rượu, nét mặt có vẻ hơi u ám.

Tiểu Liên nhẹ nhàng đặt chiếc hộp tráp gỗ đàn hương xuống, lấy từ trong cái túi đem theo người ra một chiếc túi gấm, mở ra thì đó là một cây kim vàng dài và nhỏ. Cậu ta cẩn thận đưa cây kim lên hơ qua hơ lại trên ngọn nến rồi mới thì thầm: “Công tử, đã đến giờ rồi”.

Tô Mộng Chấm giơ tay phải của mình ra. Tiểu Liên nhẹ nhàng xắn tay áo của cậu lên dùng cây kim châm vào huyết Khúc Trì của Tô Mộng Chấm, sau khi châm xong cậu ta mới nói: “Công tử, ba tháng trước chúng ta cũng đã dùng cây kim vàng chặn cơn đau này, sau đó liên tục áp dụng liệu pháp kim châm này. Nếu đêm nay mọi việc diễn ra tốt đẹp, sẽ có thể hoàn toàn chữa khỏi”.

Tô Mộng Chấm ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào cậu ta mà hỏi: “Hoàn toàn chữa khỏi sao?”.

Tiểu Liên bị ánh mắt lạ lùng đó chiếu tướng nhưng lại cảm thấy trong lòng hơi sợ hãi. Việc ban đầu đã chắc chắn là thành công nhưng lại bị thay đổi, cậu ta lắp bắp: “Đúng... đúng”.

Tô Mộng Chấm chỉ cười lạnh lùng, không nói thêm lời nào nữa.

Tiểu Liên châm thêm mấy lần. Trán Tô Mộng Chấm vã mồ hôi, hần chỉ cảm thấy trong bụng đau đớn khó chịu vô cùng, thậm chí có thể cảm thấy được một cảm giác tê dại kỳ lạ buốt lên từ đầu các ngón tay. Hần cắn chặt răng, không nói lời nào.

Khi cây kim vàng châm vào huyết Trung Quản, lưng Tô Mộng Chấm ứa mồ hôi, thậm chí còn cắn chặt môi. Tiểu Liên thấy thế thì lấy làm kinh ngạc, mặt thất sắc, vội vàng nghĩ cách để lấy cây kim vàng ra. Tô Mộng Chấm đưa tay ngăn lại, sau đó hần bắt đầu nôn thốc nôn tháo. Tiểu Liên sợ hãi, không biết nên làm thế nào, cậu cứ ngỡ mình đã châm sai huyết đạo. Nhưng một lúc lâu sau thì thấy Tô Mộng Chấm nôn ra một vật nhỏ, giống như hình dạng con rắn, dài khoảng nửa phân, ngoe nguẩy bò trong bãi nôn.

Tiểu Liên tái mét mặt vì quá sợ hãi. Hơi thở của Tô Mộng Chấm cũng dần dần lấy lại nhịp bình thường.

“Bây giờ đã khá hơn rồi”. Hần khe khẽ nói, đưa tay đón lấy chiếc khăn Tiểu Liên đưa cho để lau miệng.

Liễu Tam Nguyệt không hề nuốt lời, sáng sớm hôm sau, hần mang theo Đường Duyệt ra ngoài.

Đường Duyệt cuối cùng cũng nhìn thấy Đường Mạc. Mặc dù nàng biết Đường Mạc bây giờ đã quên mình nhưng khi tự mình xác nhận lại điều đó thì nàng càng cảm thấy buồn hơn. Đường Mạc không còn là chàng trai trẻ tuổi, tuấn tú, phong độ như xưa, chàng lúc này đã trở thành một cỗ máy giết người không chớp mắt. Chỉ cần Hiên Viên Trì Trì đưa ra một mệnh lệnh, chàng sẽ lập tức rút kiếm chém đầu của kẻ địch mà không hề suy nghĩ Ngay cả khi người đó là muội muội Đường Duyệt mà chàng đã từng rất mực quan tâm, rất mực thương yêu.

Tuy nhiên, khi Đường Duyệt nhìn thấy chàng, trong tay chàng không hề có kiếm mà là một bát cơm. Đường Duyệt hoàn toàn không dám tin vào mắt mình, bởi vì những thứ trong bát không hề giống với thứ mà một người bình thường nên ăn. Đó là mùi khó chịu của cơm đã bị mốc thiu và rau đã nát rửa bốc lên, khiến người ta khi nghĩ phải sẽ kinh hãi mà nôn ra. Thế nhưng Đường Mạc lại đang ăn ngon lành. Trước đây Đường Duyệt đã từng nhìn thấy chàng ăn cơm, vẻ lạnh lùng lúc đó và lúc này khiến họ dường như là hai con người hoàn toàn khác nhau. Đường Mạc ngồi trên bậc thềm, đang ăn một miếng bắp cải thôi. Đường Duyệt bước đến bên cạnh, đưa tay ra kéo tay chàng và nói dứt khoát: “Đại ca! Đừng ăn nữa”. Đường Mạc ngẩng đầu lên nhìn Đường Duyệt, đôi mắt vô cùng lạnh lùng, như thể đang nhìn một kẻ thù mà chàng căm hận nhất trên thế gian. Đường Duyệt ngạc nhiên, bàn tay nắm ở cổ tay Đường Mạc vô thức buông ra. Rất nhiều năm về trước, nàng cũng đã từng thấy ánh mắt như thế này, nhưng đó là ánh nhìn của một con chó hoang ven đường khi thấy khúc xương bên mõm mình bị người khác đá đi mất, ánh mắt đó vô cùng hung ác, căm hận.

Đường Duyệt không thể nén được mà hỏi: “Lẽ nào Bái Nguyệt Giáo nghèo khó đến mức chỉ có thể cho người ta ăn những thứ đồ như thế này hay sao?”.

Liễu Tam Nguyệt cười chế nhạo: “Bái Nguyệt Giáo đãi khách đương nhiên là không phải như thế này rồi. Đáng tiếc là đại ca của ngươi không phải là khách. Hẳn chẳng qua chỉ là một con chó bên cạnh Thánh chủ mà thôi”. Nhìn thấy sự đau đớn trong mắt Đường Duyệt, Liễu Tam Nguyệt càng tỏ ra vui vẻ, hần chậm rãi nói: “Bây giờ ngươi đã biết đại ca ngươi ở đâu rồi. Nhưng cho dù ngươi có cầu xin hần như thế nào đi nữa thì hần cũng sẽ không bao giờ đi với ngươi đâu”.

Đường Duyệt lạnh lùng đáp: “Các ngươi rõ ràng không phải là con người nữa rồi”.

Liễu Tam Nguyệt cười lớn: “Hãy nhìn xem giữa đại ca ngươi và ta thì ai giống con người hơn”.

Đường Duyệt thì thầm: “Rồi sẽ có một ngày, rồi sẽ có một ngày...”.

Ánh mắt Liễu Tam Nguyệt lộ rõ vẻ nghi ngờ cảnh giác, hần nói: “Tốt nhất là ngươi không nên manh động. Bùa ngải trên người đại ca của ngươi, trong Bái Nguyệt Giáo này, ngoài Thánh chủ ra thì không còn một ai có thể hóa giải được”.

Đường Duyệt vẫn đứng bất động, đăm đăm nhìn Đường Mạc, nhưng tâm trạng đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Liễu Tam Nguyệt bĩu môi nói: “Không một ai có thể ngờ rằng, đại công tử nhà họ Đường danh tiếng lẫy lừng năm nào mà bây giờ lại trở thành bộ dạng thế này”.

Đường Duyệt không nói thêm lời nào, nàng cúi người ngồi xuống bên cạnh Đường Mạc. Liễu Tam Nguyệt kinh ngạc nhìn nàng đưa tay ra vuốt tóc Đường Mạc, hần nói: “Bây giờ ngươi đã gặp được đại ca rồi, còn muốn như thế nào nữa?”.

Đường Duyệt nói: “Ta chỉ muốn... chỉ muốn mỗi ngày đều có thể đến thăm đại ca”.

Đường Mạc cúi đầu, tỏ ra không hề chú ý gì đến cuộc đối thoại giữa hai người.

Liễu Tam Nguyệt dường như không nghĩ được rằng Đường Duyệt lại nói như vậy. Điều này đối với một người lạnh lùng cứng đầu như Đường Duyệt mà nói thì cũng xem như là hạ thấp mình. Nghĩ đến những lời đồn giữa cặp huynh muội này, hần thấy hơi giật mình, lạnh lùng cất tiếng: “Phế đường của Bái Nguyệt Giáo không phải là nơi ngươi có thể tùy tiện mà tới được”.

Phế đường Bái Nguyệt Giáo là nơi dành cho các nhân sĩ trong giang hồ đang chịu sự khống chế về đầu óc. Trong số bọn họ thậm chí có rất nhiều huyền thoại võ lâm nổi danh đã lâu trong thiên hạ. Tuy nhiên, bọn họ đều người không ra người, quỷ không ra quỷ. Lúc này họ đều lặng lẽ làm việc của mình trong im lặng, tâm trí thờ ơ, cứng nhắc, thậm chí không hề có phản ứng với bất cứ kích thích nào từ thế giới bên ngoài. Ngoài đôi mắt cứ thờ ơ không chớp lấy một lần thì bọn họ chẳng khác nào xác chết từ dưới nấm mộ chui lên. Thứ duy nhất khiến họ di chuyển, hành động chính là mệnh lệnh của người thực hiện tà pháp.

Đường Duyệt không thể khóc được nữa, nước mắt của nàng đã cạn từ khi Đường Gia Bảo bị lửa thiêu hủy mất rồi.

Làn gió lạnh mùa đông thổi tới làm rối mái tóc của nàng, nhưng nàng không hề quan tâm, chỉ biết cặm cúi bước đi trong vô thức. Nàng biết rằng Bái Nguyệt Giáo đây rầy những cạm bẫy, những ánh mắt theo dõi, nhưng nàng cũng không hề quan tâm, bởi vì lúc này nàng đã thực sự không còn gì để mất nữa. Nàng đột nhiên hiểu tại sao Hiên Viên Trì Trì lại đưa nàng đến nơi này, đó chẳng qua là vì muốn để nàng tiếp tục sống trong sự giày vò.

Đường Duyệt tự hỏi bản thân: "Ta biết làm thế nào đây? Những khi ta gặp chuyện buồn, đau khổ thì đại ca đến giúp đỡ, nhưng bây giờ huynh ấy đã trở thành như thế này, ta lại không làm được gì cả, thậm chí không dám liều mình đấu tranh! Ta chỉ vì nỗi đau đớn của riêng mình mà tuyệt vọng rời khỏi Đường Gia Bảo, nhưng cuối cùng ngay cả khi đại ca cần ta nhất thì ta lại không thể ở bên cạnh huynh ấy! Cho dù bây giờ có bảo toàn được tính mạng của đại ca đi chăng nữa, nhưng nếu đầu óc huynh ấy minh mẫn, lẽ nào thà rằng sống một cuộc sống giá áo túi cơm như thế này chẳng tốt hơn sao? Ta chỉ có võ công, nhưng lại không hề có sự khôn ngoan để giúp đỡ huynh ấy, vậy võ công để mà làm gì chứ?. Đường Duyệt suy nghĩ rất nhiều, cho đến khi đầu đau dữ dội, thậm chí có cảm giác như tê dại đi.

Đột nhiên nàng va phải một người. Nàng đang định tránh đi, nhưng lại bị người đó nắm lấy cánh tay. Nàng lạnh lùng nói: "Tô Mộng Chằm, rốt cuộc là ngươi muốn gì?"

Tô Mộng Chằm hạ thấp giọng nói: "Vết thương trên cơ thể nàng là do đâu mà có vậy?"

Đường Duyệt rút tay lại, dùng tay áo che đi vô số những vết bầm trên cánh tay, rồi nói: "Không liên quan gì đến ngươi".

Tô Mộng Chằm vẫn giữ nét mặt bình thản: "Rốt cuộc là ai?"

Đường Duyệt lạnh lùng nói: "Phó giáo chủ nói gì vậy? Ta trở thành như thế này, chẳng phải tất cả nhờ ngươi ban cho hay sao?"

Tô Mộng Chằm khẽ mỉm cười và nói: "Nàng nghĩ rằng tất cả những điều này đều là do ta sao?"

"Phó giáo chủ cao quý bận rộn, lẽ nào đã quên là Đường Gia Bảo đã bị phá hủy như thế nào rồi?"

"Nàng không cần phải một điều phó giáo chủ, hai điều phó giáo chủ. Ta thực sự không dám nhận, mặc dù ta tạm thời giữ vị trí lãnh đạo, nhưng chẳng qua chỉ đơn thuần là làm theo mệnh lệnh mà thôi. Đường Gia Bảo thực sự bại lộ cũng không đến lượt ta hạ lệnh".

Đường Duyệt nheo mắt lại: "Như vậy, ý của ngươi là, người thực sự muốn Đường Gia Bảo biến mất chính là giáo chủ Bái Nguyệt Giáo sao?"

Tô Mộng Chằm đáp: "Ta khuyên nàng không nên nghĩ như vậy! Kẻ thức thời mới là kẻ tài giỏi. Đường bảo chủ là một anh hùng trong thiên hạ. Nhưng đến khi về già lại không biết nhìn nhận mọi việc một cách cởi mở. Thiên hạ này sẽ không chấp nhận một kẻ không thức thời như vậy!"

"Thế còn đại ca của ta thì sao, huynh ấy đâu phải là mối đe dọa lớn đối với quý giáo đến mức các người phải biến huynh ấy thành một phế nhân như thế này? Khi người đến Đường Gia Bảo, huynh ấy đối đãi với người như thế nào, còn bây giờ người báo đáp lại huynh ấy như thế nào?"

"Theo như nàng nói, Đường công tử đã coi Tô Mỗ như bạn bè thì ta sẽ phải lấy đó làm vinh dự, hãnh diện và phải biết ơn tới mức bật khóc hay sao? "

Đường Duyệt cắn chặt răng nói: "Cho dù không thể nói hai người là bạn bè thân thiết nhưng cũng không hề có thâm thù đại hận gì cả. Tại sao lại phải hành hạ huynh ấy đến như vậy cơ chứ?"

Tô Mộng Chằm cười nói: "Nếu nàng đã nói rằng ta và lệnh huynh là bạn bè, thì bạn bè phải có nghĩa vụ giúp nhau chia sẻ nỗi đau. Như vậy thà rằng cứ để huynh như thế này, không hề có cảm giác với bất cứ điều gì, còn hơn để huynh ấy ngập chìm trong lòng hận thù sâu sắc".

"Như vậy, việc biến một người bình thường thành một cái xác không hồn là việc khiến chúng ta phải tỏ ra biết ơn người hay sao?"

"Không nhất thiết phải như vậy, ta trước nay làm bất cứ việc gì đều không cần người khác phải biết ơn".

Trên gương mặt Đường Duyệt bao phủ một lớp sương giá, nàng nói: “Được. Phó giáo chủ quả nhiên là một kẻ máu lạnh. Người có biết điều mà ta hối tiếc nhất là gì không?”

“Điều này... Ta đâu có phải là con giun trong bụng nàng”.

“Điều mà ta hối tiếc nhất chính là, đáng lẽ ta nên sớm tin vào trực giác của mình mà quyết định giết người”.

Tô Mộng Chầm cười lớn: “Nếu đã sớm biết như vậy, Tô mỗ sẽ bán cho nàng một số loại thuốc hối tiếc”.

Đường Duyệt nói: “Thật đáng tiếc là trên thế gian này không hề có thuốc hối tiếc. Ta không có bản lĩnh bằng người khác. Nhưng phó giáo chủ đừng quên, rồi sẽ có một ngày ta sẽ lấy được đầu của người”.

Tô Mộng Chầm nhìn nàng chăm chú: “Sống thì có gì vui, chết thì có gì buồn. Tô mỗ chưa hề cảm thấy sống vui hạnh phúc bao giờ. Nếu nàng có khả năng này, thì đầu của Tô mỗ đây, sẵn sàng chờ nàng đến lấy đi...”.

Đường Duyệt cười lạnh lùng, cất bước đi, khi lướt qua người Tô Mộng Chầm, hắt lại lên tiếng: “Tuy nhiên, Đường Duyệt, ta thực sự hy vọng có thể được nghe một câu thật lòng, nàng thực sự đã từng nghĩ đến việc muốn giết ta hay sao?”.

Đường Duyệt dừng bước, im lặng một hồi rồi mới đáp: “Không, nếu có thể, ta không muốn giết bất cứ ai”.

Tô Mộng Chầm kêu lên một tiếng: “Nhưng thanh đao Khuynh Thành này đã vậy máu rồi”.

“Vây những vong hồn đã chết dưới kiếm của phó giáo chủ, lẽ nào dám nói là ít hơn đao Khuynh Thành hay sao?”

“Ta khác với nàng, vốn không quan tâm đến việc đã hạ hạ sát bao nhiêu người”.

Đường Duyệt lặng đi, không nói một lời nào.

Tô Mộng Chầm trở lại chủ đề ban đầu: “Những vết bầm trên cánh tay của nàng, thực sự là do Liễu đường chủ gây ra đúng không?”.

Đường Duyệt đáp: “Người đã nhìn thấy ư?”.

“Ta chỉ muốn biết có phải là do Liễu đường chủ gây ra hay không mà thôi”.

“Nếu đúng thì sao, nhìn thấy hấn hành hạ ta như vậy, chẳng phải là người càng cảm thấy vui vẻ, thỏa mãn ư?”

Tô Mộng Chầm thở dài: “Bây giờ ta mới biết rằng, trong lòng nàng, ta lại xấu xa đến mức đó. Lẽ nào khi thấy nàng bị hành hạ đến nông nổi này thì ta phải cảm thấy vui vẻ hay sao?”.

Đường Duyệt nói: “Đương nhiên, sự hạnh phúc, niềm vui của phó giáo chủ là do sự đau khổ của người khác đem lại mà. Những gì người thấy chẳng qua chỉ là ở phần cánh tay mà thôi, trên người của ta vẫn còn có rất nhiều vết thương, người có muốn xem hết không?”.

Đường Duyệt cười nhạt, cởi bỏ y phục, phơi bày làn da ở ngực. Chỉ nhìn vào phần da thịt mà nàng để lộ ra cũng có thể thấy nó bị bao phủ bởi rất nhiều vết thương bầm tím. Một số giống như vết răng cắn, một số như vết cắt sâu của lưỡi dao sắc, thậm chí còn có cả những dấu vết của đài nén in vào. Chúng vẫn còn để lại sắc đỏ khiến người ta không thể không xót xa, kinh ngạc! Trong số những vết thương hoặc xanh hoặc tím chạy dọc theo y phục, có thể thấy những nơi mà Tô Mộng Chầm không thể nhìn được còn nghiêm trọng và đáng sợ hơn.

Đường Duyệt lạnh lùng nói: “Bây giờ thì phó giáo chủ đã nhìn rõ hay chưa?”.

Tô Mộng Chầm cup mắt xuống và nói: “Ta, ta...”.

Đường Duyệt mặc dù muốn giả vờ tỏ vẻ không hề quan tâm, nhưng cảm giác đau đớn không thể kìm nén nổi nữa mà cứ vô tình lộ ra trong ánh mắt. Nàng nhẹ nhàng cài lại khuy áo trước ngực, đưa tay lên vuốt lại tóc, khẽ mỉm cười: “Người còn muốn xem những gì nữa, hay là ta sẽ cởi bỏ tất cả để người nhìn cho rõ?”.

Tô Mộng Chầm nói: “Nàng... nàng đừng như vậy, ta không hề có ý muốn làm tổn thương nàng”.

Đường Duyệt lạnh lùng đáp: “Có muốn hay không cũng không cần phải nóng vội. Khuôn mặt ta trở nên như thế này, ta cũng không hề quan tâm, huống hồ là những thứ này”.

Tô Mộng Chầm thở dài: “Đường Duyệt, ta thực sự không hề nghĩ rằng, Liễu đường chủ lại hành hạ nàng như vậy”.

“Những lời này e là không thật lòng. Người hứa giao ta cho Liễu đường chủ chẳng phải chính là phó giáo chủ hay sao? Hơn nữa..”.

“Hơn nữa sao?”

Đường Duyệt lạnh lùng nói: “Hơn nữa, hẳn thực sự cũng không hẳn là khiến ta như thế này”.

Trong ánh mắt Tô Mộng Chầm có chút gì đó lấp láy lạ thường, cuối cùng hẳn lên tiếng: “Hắn... thực sự chưa hề chạm đến nàng?”.

Đường Duyệt chậm rãi đáp: “Điều này không liên quan đến phó giáo chủ”.

Tô Mộng Chầm đột nhiên nói: “Bây giờ hẳn có thể cố gắng kiềm chế không chạm đến nàng. Nhưng sau này chưa chắc hẳn đã giữ lời thề. Vô công của nàng thực sự còn vượt xa hẳn, tại sao nàng lại phải chịu sự áp chế của hẳn? Nàng vốn có thể..”.

Đường Duyệt chau mày rồi nói: “Ta có thể làm sao?”.

Tô Mộng Chầm chậm rãi đáp: “Có thể khiến hẳn mãi mãi không bao giờ hành hạ nàng được nữa”.

Đường Duyệt nói: “Người chịu để ta giết hẳn sao? Phó giáo chủ, là do ta nghe nhầm hay là người đã phát điên rồi. Liễu đường chủ là người của Bái Nguyệt Giáo, người thực sự sẽ để ta giết hẳn hay sao?”.

Tô Mộng Chầm nói: “Mục đích của nàng là vào được Bái Nguyệt Giáo. Bây giờ nàng đã vào được trong thành rồi. Liễu Tam Nguyệt đâu còn có ích gì đối với nàng nữa?”.

Đường Duyệt cười nhạt: “Ta không ngờ phó giáo chủ lại nghĩ và lo lắng cho ta như vậy”.

Tô Mộng Chầm khẽ thở dài rồi nói: “Nếu bây giờ nàng không giết hẳn thì sẽ phải hối hận đó”.

Đường Duyệt nhìn đao Khuynh Thành trong tay, không nén được tiếng thở dài: “Thật đáng tiếc, nếu ta biết nhìn xa như phó giáo chủ thì có lẽ đã không rơi vào tình cảnh ngày hôm nay”.

Tô Mộng Chầm biết là nàng lại nghĩ đến việc đáng ra phải giết chết mình ngay từ đầu, nên cũng không hề tỏ ra tức giận, chỉ nói: “Dung mạo của nàng, ta sẽ giúp”.

“Giúp ta ư? Giúp thế nào?”

“Ta... có thể làm cho vết sẹo đó không... và cả cơ thể nàng nữa...”

Đường Duyệt hơi ngẩn ra, không nén nổi mà cất tiếng: “Cho dù người có thể khiến cho gương mặt ta hồi phục như xưa, khiến cho những vết sẹo trên người ta không còn tồn tại, nhưng người có thể trả lại đại ca cho ta một cách nguyên vẹn, có thể khiến Đường Gia Bảo trở lại như xưa được hay không?”.

“Ta không hề biết rằng, nàng lại có một tình cảm sâu nặng đối với Đường Gia Bảo đến vậy”.

“Có rất nhiều thứ, khi nó còn tồn tại thì ta không trân trọng. Nhưng đến khi nó đã mất đi rồi thì ta mới nhận ra rằng nó đáng quý, đáng trân trọng biết nhường nào”.

Tô Mộng Chầm định nói điều gì đó, nhưng rồi lại im lặng.

Đường Duyệt đã bước ra ngoài, thậm chí không hề quay đầu nhìn lại.

Tô Mộng Chầm thất thần nhìn theo bóng dáng của Đường Duyệt. Đột nhiên hẳn nghe thấy tiếng nói êm dịu của một người con gái cất lên từ phía sau: “Phó giáo chủ thật là có nhã hứng, lại đứng đây mà trò chuyện tâm tình cùng người đẹp đây ư?”. Lời nói vừa thốt ra, đã có một đôi bàn tay trắng trẻo xinh đẹp vòng từ phía sau đưa ra bịt mắt của hẳn.

Tô Mộng Chầm không nói gì mà lặng lẽ kéo hai bàn tay kia xuống và nói: “Tại sao Thánh chủ lại đến đây?”.

Hiên Viên Trì Trì bước đến trước mặt hắn, sóng mắt dịu dàng mềm mại như nước, chăm chú nhìn Tô Mộng Chằm. Ánh mặt trời phản chiếu trên khuôn mặt của nàng càng tôn thêm vẻ đẹp dịu dàng, xinh xắn, thuần khiết. Giọng nói của nàng còn quyến rũ hơn. Nàng nắm lấy tay hắn, nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay và nói: “Chàng nhẫn tâm không thêm đến gặp ta. Lẽ nào cũng không để cho ta đến gặp chàng hay sao?”.

Tô Mộng Chằm nhìn vào khuôn mặt rạng rỡ của nàng. Trong tâm trí chợt hiện lên gương mặt xanh xao của một người con gái. Ánh mắt hắn dừng lại trên gương mặt của Hiên Viên Trì Trì nhưng lại hiện vẻ vô cùng hoang mang. Trái tim hắn dường như đã để ở một nơi nào đó mất rồi.

Hiên Viên Trì Trì có thể dễ dàng nhận ra trái tim hắn đang nghĩ gì. Nhưng nàng tỏ vẻ không hề quan tâm. Nụ cười của nàng vẫn rạng rỡ, nàng chậm rãi nói: “Tối nay ta sẽ thiết yến tiệc, chàng hãy đến nhé!”.

Tô Mộng Chằm nói: “Ta rất xin lỗi, tối nay ta đã có kế hoạch rồi”.

Cho dù Hiên Viên Trì Trì là một người tâm tư thâm trầm nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một cô nương còn rất trẻ, lại có thân phận cao quý. Lúc này nàng không thể không thay đổi nét mặt, rồi lạnh lùng nói: “Chàng muốn đi đâu?”.

Tô Mộng Chằm chau mày nói: “Thánh chủ, đây là việc riêng của Tô mỗ”.

Hiên Viên Trì Trì cười gượng rồi nói: “Ai muốn quan tâm chuyện của chàng chứ?”. Nhưng rồi nàng nghĩ đến điều gì đó và cất tiếng cười, nhẹ nhàng kéo tay áo của Tô Mộng Chằm: “Nếu như chàng đi có việc, vậy ta sẽ đổi sang ngày mai!”.

Tô Mộng Chằm chăm chú nhìn vào tay mình. Đột nhiên hắn nhẹ nhàng rút bàn tay mình ra khỏi lòng bàn tay mềm mại của Hiên Viên Trì Trì và nói: “Ta e rằng ngày mai cũng không được”.

Nụ cười của Hiên Viên Trì Trì tắt ngấm. Nàng phẩy tay áo rồi khẽ cao giọng: “Phó giáo chủ thật là to gan!”.

Vừa hay Tiểu Liên vội vã lao tới, nhìn thấy Hiên Viên Trì Trì thay đổi sắc mặt, cậu sợ hãi quỳ xuống hành lễ chào.

Hiên Viên Trì Trì bình thường không bao giờ thêm nhìn cậu ta, nhưng lúc này chợt lên tiếng hỏi: “Phó giáo chủ lúc này thực sự rất bận rộn. Lẽ nào các người không để cho chàng nghỉ ngơi một chút, mà lúc nào cũng mang chuyện đến để làm phiền chàng hay sao?”.

Gương mặt nàng cho dù vẫn mang nụ cười, nhưng trong lòng thì vô cùng tức giận. Nên biết rằng nàng cả đời thân phận cao quý, từ trước đến nay không bao giờ hạ mình trước bất cứ người nào, chỉ riêng Tô Mộng Chằm là nàng đối xử hoàn toàn khác. Nào ngờ ngay cả lời mời của nàng mà hắn cũng ba lần bốn bận chối từ.

Tiểu Liên sợ hãi cúi đầu thật thấp. Tô Mộng Chằm nói nhỏ: “Đứng dậy đi, chúng ta đi thôi”.

Hiên Viên Trì Trì thay đổi sắc mặt, lớn tiếng hỏi: “Chàng định đi đâu?”.

Tô Mộng Chằm đã kéo Tiểu Liên đi, miệng hé nụ cười, quay đầu lại và nói: “Thánh chủ muốn biết sao?”

Hiên Viên Trì Trì cắn môi và nói: “Trước đây chúng ta ở bên nhau, sống vui vẻ biết bao nhiêu. Tại sao bây giờ chàng lại trở nên như thế này chứ!”.

Tô Mộng Chằm khẽ cười rồi nói: “Ta đối với bất cứ người con gái nào cũng đều như vậy. Nếu Thánh chủ không thích thì không cần phải đến tìm ta nữa”.

Hiên Viên Trì Trì thay đổi sắc mặt: “Chàng nói như vậy là có ý gì?”.

Tô Mộng Chằm mỉm cười và nói: “Chính là ý mà nàng vừa nghe thấy đó”.

Hiên Viên Trì Trì ngăn người, lớn tiếng nói: “Chàng chưa được phép đi... chàng dám đi sao?”.

Tô Mộng Chằm sa sầm nét mặt, hắn nói: “Không biết Thánh chủ còn muốn hạ lệnh gì nữa?”. Nụ cười rạng rỡ như gió xuân biến mất trên khuôn mặt hắn. Gương mặt của Hiên Viên Trì Trì cũng trở nên trắng bệch: “Tất cả mọi người đều đã biết về hôn sự của chúng ta, chàng, chàng...”. Cho dù nàng là một người sâu sắc

nhưng dù gì cũng là một cô gái đang sống trong cảm giác say đắm của tình yêu. Lúc này khi gặp phải sự lạnh nhạt thì tất nhiên, nàng khó có thể chịu đựng.

Tô Mộng Chằm lạnh lùng đáp: “Hôn sự là do nàng tự công bố. Lẽ nào ta đã từng nói là muốn lấy nàng hay sao?”.

Hiên Viên Trì Trì nghe những lời này, bỗng cảm thấy bình tĩnh lại. Nàng đột nhiên nghĩ tới một người, từ gương mặt trắng bệch, ánh mắt lạnh lùng đến cử chỉ thu hút. Nàng dường như còn nghe thấy giọng nói lạnh lùng của người đó. Cứ nghĩ đến là nàng đã cảm thấy căm hận. Nàng cắn chặt răng, nghĩ thầm: “Ta nhất định phải nín nhịn, cho dù thế nào cũng phải cố chịu đựng, rồi cũng có một ngày, ta sẽ khiến người phải trả một cái giá thật đắt về những gì người đã đối xử với ta hôm nay!”.

Thế là nàng thu lại vẻ phần nộ trên nét mặt, gương mặt trở nên đáng thương vô cùng. Nàng đột nhiên chạy đến ôm lấy cánh tay của Tô Mộng Chằm mà nói: “Chàng... chàng hãy thương đến ta... Tất cả mọi người ở đây không có ai thực sự yêu ta cả... Bọn họ đều sợ ta, ghét ta, ta từ nhỏ đến giờ chỉ có mình chàng...”.

Tô Mộng Chằm nhìn nàng, vô tình nghĩ đến giọng nói và vẻ bình thản của Đường Duyệt lúc này. Trong lòng không hề có chút cảm giác nào trước vẻ khóc lóc đáng thương này, hắn bình thản đáp: “Thánh chủ, ta có việc cần phải làm, xin thứ lỗi!”.

Hiên Viên Trì Trì hoàn toàn không thể ngờ được rằng hắn lại đứng đưng với sự mềm yếu của nàng đến vậy. Không để nàng kịp phản ứng, Tô Mộng Chằm và Tiểu Liên đã đi rất xa rồi.

Đi được một lúc Tiểu Liên mới quay lại nhìn, dường như vẫn thấy Hiên Viên Trì Trì đứng đó một mình. Tô Mộng Chằm cũng không nói một lời nào, trong lòng Tiểu Liên thắc mắc một số điều nhưng không tiện nói ra.

Tiểu Liên không nhịn được nữa mà cất tiếng hỏi: “Công tử, con thấy Thánh chủ thực sự rất đau buồn, người...”.

Tô Mộng Chằm lạnh lùng nói: “Phụ nữ luôn là như vậy, yêu quá tới mức cứ nghĩ tất cả đàn ông trên thế gian này đều yêu cô ta đến chết. Người bạn tâm làm gì?”.

Tiểu Liên ngẩn người, lẩm bẩm: “Nhưng... nhưng... lẽ nào công tử không quan tâm đến một người nào hay sao?”

Tô Mộng Chằm im lặng, không nói gì.

Đường Duyệt đi lại rất lâu trong thành, không rõ đã đến bên một hồ nước từ lúc nào. Bình thường có thể thấy rất nhiều người của Bái Nguyệt Giáo qua lại nơi đây, nhưng lúc này không thấy bọn họ đâu cả, chỉ còn lại mình nàng. Mặt hồ gợn sóng, cây cối bên hồ xanh tươi, bầu trời trong xanh không một gợn mây, tất cả mọi thứ đều sống động, đẹp đẽ và đầy sức sống. Đường Duyệt thở dài, ai có thể nghĩ được rằng, Bái Nguyệt Giáo xinh đẹp như vậy lại có thể luôn song hành cùng với những cái chết, những âm mưu, những thủ đoạn tàn bạo cơ chứ...

Đường Duyệt bước từng bước chậm rãi, thấy xa xa có một con thuyền nhỏ đang thả neo bên hồ, trên thuyền có một người đang ngồi quay lưng lại phía nàng. Không hiểu sao ánh mắt Đường Duyệt không thể rời khỏi tấm lưng ấy, trong lòng nàng có một giọng nói đặc biệt kỳ lạ thu hút nàng cứ đi đến đó. Đến khi nàng đã tới rất gần, người đó đột nhiên quay đầu lại, khiến Đường Duyệt giật mình. Nàng vội vàng lên tiếng xin lỗi: “Cháu xin lỗi, cháu đã vô tình làm kinh động nơi này”.

Nghe thấy vậy, đôi mắt sâu như nước biển kia chợt có chút gì đó chuyển động, khiến đôi mắt lạnh lùng bỗng trở nên có chút tình cảm hơn. Đường Duyệt cảm thấy ngạc nhiên người này dường như không phải là một trong những kẻ hung thần ác quỷ như đám người của Bái Nguyệt Giáo. Cũng không đoán nổi tuổi thật của ông ấy, nàng không biết xưng hô thế nào cho phải.

Người đàn ông nhìn nàng một cách thờ ơ rồi quay đầu đi.

Đường Duyệt nhìn thấy trước mặt người đó có đặt một bàn cờ. Nhưng trên thuyền lại chỉ có mỗi một người. Ông ta chậm rãi nhắc quân đen lên đi một nước rồi ngừng lại như chờ đợi một chút rồi lại nhắc quân trắng lên đi một nước. Cứ như vậy một quân đen rồi lại một quân trắng, ông ta đi liên mười nước cờ rồi mới bắt

ngờ cất tiếng hỏi: “Người là ai?”. Đường Duyệt ngạc nhiên, không biết tại sao khi đứng trước một người như thế này mà mặt nàng lại đỏ bừng, nàng thì thầm: “Tên cháu là Đường Duyệt”.

Người đó không nói thêm câu nào nữa, tiếp tục cúi đầu xuống chơi cờ. Đường Duyệt nhìn vào thế cờ, cảm thấy có chút gì đó rất bí ẩn, thâm hậu hơn những gì nàng biết trước đây rất nhiều. Người đó đấu cờ với chính mình, cứ như vậy rồi một tiếng trôi qua lúc nào không hay.

Ông ta nhặt mười quân cờ trắng còn lại trên bàn lên và cất vào hộp gỗ, ngẩng đầu lên thì phát hiện Đường Duyệt vẫn đứng ngây người ở đó. Đường Duyệt cũng không biết tại sao mình vẫn đứng ở đây. Thấy người đó nhìn mình như vậy, nàng giật mình, quay người bỏ chạy thật nhanh, đi được rất xa rồi mới dám quay đầu nhìn lại.

Tô Mộng Chầm đi qua rừng trúc, đi vào thật sâu trong sân. Hắn nhìn thấy Hiên Viên Lăng Nhật đang ngồi bắt tréo chân trong vườn. Trước mặt có đặt một bàn gỗ nhỏ, một bàn cờ, hai hộp gỗ.

Tô Mộng Chầm chậm rãi bước tới đứng đối diện với Hiên Viên Lăng Nhật, mỉm cười cất tiếng chào: “Nghĩa phụ”.

Hiên Viên Lăng Nhật khẽ gật đầu. Tô Mộng Chầm cũng bắt chước ông mà ngồi xuống xếp chân bằng tròn, hắn nói: “Nghĩa phụ muốn chơi cờ, sao không tìm con đến hầu người?”.

Hiên Viên Lăng Nhật hạ nốt quân đen trong tay rồi mới từ từ đưa mắt nhìn lên. Ánh nhìn đó của ông khiến Tô Mộng Chầm có cảm giác không thể che giấu được điều gì.

Hiên Viên Lăng Nhật chậm rãi nói: “Con ngày thường phải lo biết bao việc trong môn giáo, gọi con làm gì chứ”.

Câu nói này có thể hiểu theo hai nghĩa. Một là đúng theo nghĩa đen, nghĩa kia có một chút gì đó khá thú vị. Tô Mộng Chầm tỏ ra rất bình thản, hắn mỉm cười đáp: “Nếu không có sự dạy dỗ của nghĩa phụ thì Mộng Chầm sao có thể làm được những việc này. Người cũng biết đó, mỹ nhân thuần tửu mới là sở thích của con”.

Hiên Viên Lăng Nhật vẫn giữ nguyên nét mặt mà nói: “Con đã nghĩ hơi quá rồi đấy”.

Tài phán đoán lòng người của Tô Mộng Chầm đã đạt đến mức cao nhưng trước mặt Hiên Viên Lăng Nhật, hắn không dám thể hiện quá nhiều mà chỉ mỉm cười: “Nghĩa phụ một mình chơi cờ là vì lý do gì vậy?”.

Hiên Viên Lăng Nhật nói: “Tìm một ai đó để chơi cờ, nhưng không ai dám thắng ta cả. Thà rằng tự chơi sẽ thú vị hơn”.

Tô Mộng Chầm cười nhạt: “Bọn họ cũng là muốn kính nghĩa phụ”. Hiên Viên Lăng Nhật khẽ xua tay rồi nói: “Đợi đến khi con bằng tuổi ta thì sẽ không còn nói như vậy đâu”.

Tô Mộng Chầm thở dài: “Cứ cho là đến khi Mộng Chầm bằng tuổi của nghĩa phụ thì cũng không thể nào đạt đến cảnh giới như nghĩa phụ lúc này được”.

Hiên Viên Lăng Nhật nhìn hắn, Tô Mộng Chầm vẫn giữ nụ cười bình thản, ánh mắt vẫn tỏ vẻ tôn trọng, vô cùng kín đáo khiến người ta không thể tìm ra được bất cứ sơ hở nào.

Hiên Viên Lăng Nhật buông tay, nói: “Hà tất phải khiêm tốn như vậy. Ở tuổi của con mà đã đạt được những thành công như thế này thì trong giang hồ chưa có người thứ hai”.

Tô Mộng Chầm nói: “Con không dám”, rồi khẽ thở dài, nói: “Nghĩa phụ, hôm nay Mộng Chầm thực sự muốn đến tạ tội với người”.

Hiên Viên Lăng Nhật chau mày hỏi: “Tội gì?”

Tô Mộng Chầm đáp: “Hôm qua, Mộng Chầm... đã từ chối hôn sự với Thánh chủ”. Hiên Viên Lăng Nhật lên một tiếng nhưng cũng không hề lộ vẻ kinh ngạc hay không hài lòng. Tô Mộng Chầm nói tiếp: “Thánh chủ sẵn sàng chịu lấy con quả thực là phúc lớn đối với Tô Mộng Chầm này. Nhưng chỉ có điều, từ lâu Tô Mộng Chầm đã có một người con gái khác trong lòng rồi, không thể đáp lại ý tốt của Thánh chủ được”.

Hiên Viên Lăng Nhật im lặng một hồi lâu rồi cất tiếng thở dài: “Trì Trì là đứa có tính cách quá kiêu ngạo. Chắc chắn nó đã khiến cho con cảm thấy khó chịu nhiều phen... Chỉ là, ta chưa bao giờ nghe con nói đến người con gái trong lòng con”.

Ánh mắt Tô Mộng Chằm vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, hần nhìn thẳng vào Hiên Viên Lăng Nhật mà nói: “Nghĩa phụ sáng suốt, Mộng Chằm cũng không dám giấu. Việc này rất hệ trọng, người con gái trong lòng Mộng Chằm vốn chính là người xuất thân từ Đường Gia Bảo”.

Hiên Viên Lăng Nhật giật mình, nhìn Tô Mộng Chằm chăm chú rất lâu, ánh mắt như muốn kiểm tìm điều gì đó, nhưng cũng chỉ nói: “Có phải là vị Đường cô nương mà mọi người trong môn giáo vẫn hay bàn tán đến không?”.

Tô Mộng Chằm biết rõ, Hiên Viên Lăng Nhật thường ngày vốn không hề dễ dàng bỏ qua việc hỏi han mọi chuyện trong giáo phái. Thực tế không một chuyện gì có thể thoát khỏi đôi mắt của ông, e rằng từng câu nói của hần với Đường Duyệt hôm qua cũng đi đến tai ông rồi, nên hần quyết định dứt khoát: “Vâng”.

Hiên Viên Lăng Nhật nói: “Năm trước, môn giáo chúng ta và Đường Gia Bảo xảy ra tranh đấu. Đến giờ thì Đường Gia Bảo chỉ còn lại có Đường gia thiếu chủ và vị Đường cô nương mà thôi. Cô ta vì huynh trưởng mà đã tìm đến tận Bái Nguyệt Giáo này, có thể nói là can đảm vô cùng. Nhưng xem ra có vẻ cũng không khôn ngoan cho lắm”.

Tô Mộng Chằm khẽ nói: “Nghĩa phụ, Đường Duyệt nàng ấy...”.

Hiên Viên Lăng Nhật mỉm cười mà đáp: “Con không cần phải lo lắng, ta không có ý muốn trách cứ con. Nam nữ thương yêu nhau vốn là lẽ tự nhiên, con không thích Trì Trì thì cũng không ai có thể ép con được”.

Tô Mộng Chằm tỏ vẻ cung kính: “Đa tạ nghĩa phụ tác thành!”.

Hiên Viên Lăng Nhật lại thở dài: “Vị Đường cô nương mà con nói đến, trên mặt có một vết sẹo, có vẻ như là một người có tính cách mạnh mẽ, cứng cỏi phải không?”.

Tô Mộng Chằm chau mày rồi nói: “Nghĩa phụ đã gặp nàng ấy rồi sao? Có phải là nàng ấy đã từng đụng độ với người không?”.

Hiên Viên Lăng Nhật mỉm cười và nói: “Con không cần phải quá lo lắng, ta chỉ nhìn cô ấy một lần từ xa mà thôi, cũng không nói lên được bất cứ điều gì. Nếu con thực sự thích, thì đem gả cô ấy cho con cũng không có gì là không được”.

Tô Mộng Chằm đáp: “Nhưng Thánh chủ đã hứa gả nàng ấy cho Liễu đường chủ rồi”.

Hiên Viên Lăng Nhật nhìn Tô Mộng Chằm, ánh mắt chứa đựng nhiều sự phức tạp, ông nói: “Nghe Trì Trì nói thì đó vốn là ý của con mà”.

Tô Mộng Chằm đỏ mặt, khẽ lên tiếng: “Nhưng đó chẳng qua là vì Liễu đường chủ không gần nữ sắc nên...”.

Hiên Viên Lăng Nhật cười thành tiếng, rồi nói: “Ta nghĩ rằng con đã thực tự trưởng thành rồi nên mới yên tâm giao Bái Nguyệt Giáo cho con. Nhưng hôm nay xem ra con vẫn chỉ là một đứa trẻ”. Hiên Viên Lăng Nhật nói tiếp: “Liễu Tam Nguyệt dù gì vẫn là một người đàn ông”.

Tô Mộng Chằm cắn chặt răng: “Đúng, thế nên Mộng Chằm muốn nghĩa phụ giúp Đường Duyệt...”.

Hiên Viên Lăng Nhật suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu nói: “Hôn nhân đại sự không phải là trò chơi trẻ con. Dù gì thì con cũng đã giao cô ta cho Liễu Tam Nguyệt trước mặt tất cả mọi người, làm sao có thể rút lại lời được nữa? Hơn nữa, con đường đường là một phó giáo chủ, nếu để người ta nói rằng, con vì muốn đoạt lại người yêu thương mà bức hại thuộc hạ, đến lúc đó thì còn ra thể thống gì?”.

Tô Mộng Chằm ngậy ra một hồi lâu rồi nói: “Vâng, nghĩa phụ dạy rất đúng, là do con đã không suy nghĩ thấu đáo. Nhưng Liễu đường chủ không hề đối xử tốt với nàng ấy, còn nàng ấy thì đã vì huynh trưởng mà chịu đựng nhẫn nhịn nhiều, con quả thực không thể chịu nổi...”.

Khấp hoa viên bỗng im lặng lạ thường, nhất thời không ai nói một lời nào.

Tô Mộng Chằm thận trọng dò đoán nét mặt của Hiên Viên Lãng Nhật. Nhưng biểu hiện của ông vẫn chỉ là vẻ thoải mái, nhàn nhã bình thường, như thể chưa hề bị bất cứ điều gì làm phiền đến.

Hiên Viên Lãng Nhật đưa tay sắp xếp lại bàn cờ, khẽ mỉm cười và nói: “Không nói những điều này nữa, con lại đây chơi với ta một ván cờ nào”.

Tô Mộng Chằm có vẻ định nói gì đó nhưng lại thôi, do dự một hồi rồi cuối cùng cất tiếng thở dài và nói: “Vâng”.

Khi bước ra từ âm thất, Liễu Tam Nguyệt bất ngờ bị một tia sáng chói lóa đập vào mắt khiến hắn không thể chịu nổi mà phải đưa tay lên che mắt. Đến lúc hạ tay xuống thì hắn phát hiện một nam nhân đang đứng dựa vào một cái cây ở trước mặt, cười cười với mình.

Liễu Tam Nguyệt chau mày, âm thất nằm ở vị trí rất khuất, khi gặp nhau bọn họ đều rất cẩn thận, tại sao người ngoài lại có thể đến đây được chứ? Hắn không thể kìm được mà cất tiếng: “Là người!”.

“Người không ngờ ta tới đúng không?” Tần Thời Vũ lạnh lùng nói. “Trên thế gian này không có gì là giấu kín được cả. Người nghĩ rằng âm thất này có thể che mắt tất cả mọi người hay sao?”

“Ta không bao giờ nghĩ đến chuyện muốn che mắt ai, chỉ là chưa đến thời cơ mà thôi”. Vẻ mặt của Liễu Tam Nguyệt trở nên rất bình tĩnh.

“Chưa đến thời cơ ư?” Tần Thời Vũ mỉm cười nói: “Đối với kẻ phản đồ thì thời cơ sẽ không bao giờ đến”.

Liễu Tam Nguyệt nói: “Kẻ phản đồ thực sự là ai, trong lòng người và ta đều hiểu rất rõ”.

Nét mặt Tần Thời Vũ có biểu hiện rất lạ, hắn từ tốn nói: “Ổ Bái Nguyệt Giáo bao nhiêu năm rồi mà người vẫn nói ra những lời ngây thơ như thế sao? Đạo lý kẻ chiến thắng làm vương, lẽ nào người vẫn còn chưa hiểu rõ?”.

Liễu Tam Nguyệt đáp: “Ta chỉ biết rằng, ngay cả một con súc sinh cũng biết đến ơn nghĩa. Năm đó là ai đã bói chúng ta lên từ đám rác rưởi ăn mày chứ, người đã quên rồi nhưng ta thì chưa”.

Tần Thời Vũ cười: “Ta đương nhiên không có trí nhớ tốt như Liễu đường chủ. Chuyện cũ của hai, ba mươi năm về trước mà vẫn còn nhớ trong lòng như vậy”.

Liễu Tam Nguyệt đằng hắng một tiếng rồi đột nhiên nói: “Nhưng bây giờ ta đã hiểu rồi”.

Tần Thời Vũ nói: “Hiểu được những gì?”.

Liễu Tam Nguyệt từ tốn đáp: “Gần một tháng qua, những người đến âm thất có vẻ ngày càng thưa đi. Có rất nhiều người không rõ vì lý do gì mà không đến nữa, hoặc chỉ đơn giản là biến mất. Bây giờ ta mới hiểu được là do các người hạ độc thủ”.

“Những người đó chẳng qua chỉ là con sâu cái kiến mà thôi. Khi đã biến mất rồi, sẽ không ai để ý đến họ”.

“Nhưng ta thì không như vậy”. Khi Liễu Tam Nguyệt nói, khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười rất tự tin. Hắn biết rằng đối phương sẽ không thể dễ dàng ra tay với mình, bởi vì hắn là một trong mười hai vị đường chủ. Bái Nguyệt Giáo mất đi một trăm người cũng không sao, nhưng nếu thiếu đi một vị đường chủ thì tuyệt đối có thể làm kinh động đến các trưởng lão và giáo chủ.

“Thật đáng tiếc là bây giờ người cũng giống như bọn họ thôi”. Tần Thời Vũ đưa ra kết luận một cách nhanh chóng, rút từ bên mình ra một thanh kiếm.

Sắc mặt Liễu Tam Nguyệt hơi thay đổi, nhưng vẫn khá bình tĩnh. Bởi vì hắn hiểu rõ võ công của Tần Thời Vũ cũng không hơn mình là mấy. Nếu thực sự phải đấu một mất một còn thì chưa biết được là ai sẽ bại dưới tay ai. Hắn từ tốn nói: “Các người không sợ là giết ta xong sẽ khiến giáo chủ nghi ngờ hay sao?”

Tần Thời Vũ cười đáp: “Nếu ta đã dám tới, thì đâu còn gì phải sợ hãi”.

Liễu Tam Nguyệt lạnh lùng nói: “Người chắc chắn rằng người có thể giết ta sao?”.

Tần Thời Vũ đáp: “Ta không muốn giết người, và cũng không có lý do gì để giết người, là người tự tìm đến đường chết mà thôi”.

Liễu Tam Nguyệt nói: “Người thực sự vì sự tham lam nhất thời mà phản bội Bái Nguyệt Giáo hay sao?”.

Tần Thời Vũ mỉm cười: “Ai nói với ngươi là phản bội Hiên Viên Lăng Nhật chính là phản bội Bái Nguyệt Giáo? Bái Nguyệt Giáo đến lúc này cũng nên đổi chủ nhân rồi...”.

Sự tranh giành trong Bái Nguyệt Giáo đã xảy ra một thời gian dài. Đến bây giờ thì càng trở nên tồi tệ hơn. Hầu hết những người thuộc thế hệ trẻ đều ủng hộ phó giáo chủ Tô Mộng Chấn, còn những người theo trường phái cũ thì đều nghe theo lệnh của Hiên Viên Lăng Nhật. Cả hai bên đều sôi sục, nhưng không thể hiện ra bên ngoài. Đáng ngạc nhiên là Tô Mộng Chấn lại không tỏ bất cứ thái độ gì đối với những người ủng hộ mình, điều này khiến cục diện trong giáo phái dần dần trở nên rối rắm, khó hiểu hơn. Nhưng có lẽ sự xuất hiện của Tần Thời Vũ lúc này đã chứng tỏ rằng thái độ của Tô Mộng Chấn trong việc đấu tranh quyền lực đã có một số thay đổi tinh tế.

Tần Thời Vũ không nói thêm gì nữa. Bọn họ đều đã rút kiếm ra, hai người bạn vốn từng kề vai sát cánh chiến đấu bên nhau, bây giờ đã trở thành hai kẻ thù sống chết.

Liễu Tam Nguyệt xuất kiếm trước. Thanh kiếm của hắn mang thể mạnh như sấm sét, xuất chiêu cũng rất hung ác. Cho dù Tần Thời Vũ đã thủ thế sẵn sàng nhưng vẫn cảm thấy khó khăn khi chống lại cú tấn công mạnh mẽ như vậy.

Tần Thời Vũ cũng đã xuất kiếm. Thanh Phong kiếm của hắn cũng ngang với Lãnh Nguyệt kiếm của Liễu Tam Nguyệt, nhưng chiêu thức thì có vẻ ôn hòa hơn. Cho dù thế kiếm của Liễu Tam Nguyệt mạnh mẽ nhưng cũng không khiến hắn chiếm phần ưu thế, chiêu nào cũng dễ dàng bị Tần Thời Vũ hóa giải.

Sau hai mươi chiêu mà Liễu Tam Nguyệt vẫn chưa thể đánh bại Tần Thời Vũ, trong lòng hắn cũng có đôi chút lo lắng. Một đường kiếm gió đánh thẳng vào phía dưới sườn của Tần Thời Vũ ba tấc. Tần Thời Vũ bị Kiếm Phong quét tới, buộc phải lùi về phía sau ba bước. Khi Tần Thời Vũ lùi lại mới phát hiện ra khắp trời kiếm vũ bay lượn. Đến khi hắn kịp phản ứng thì kiếm đã không còn trong tay nữa. Hắn giữ lấy cổ tay đang chảy máu, mỉm cười khó nhọc: “Liễu đường chủ, xem ra đạo này võ nghệ của ngươi đã có nhiều tiến bộ”.

Sau ánh sáng chớp lóa của thanh kiếm, Lãnh Nguyệt kiếm của Liễu Tam Nguyệt đã được thu trở lại bao. Hắn lạnh lùng nói: “Là người đứng sau lưng ngươi đã đánh giá ta quá thấp”.

Tần Thời Vũ không hề phủ nhận, hắn đến đây giết Liễu Tam Nguyệt chẳng qua là do phụng mệnh người khác. Thế nhưng khi hắn đang định nói thì sắc mặt bỗng nhiên thay đổi.

Liễu Tam Nguyệt cảnh giác quay đầu lại nhìn, trên nét mặt lộ rõ nụ cười: “Người đã đến rồi”.

Người vừa đến cũng cười với hắn: “Đúng, ta đã đến”.

Tần Thời Vũ vẫn giữ ánh mắt lạnh lùng: “Thì ra đường chủ trong âm thất không chỉ có một người là Liễu Tam Nguyệt”.

Mạnh Trúc Túy cười rất vui vẻ: “Ta và Liễu huynh vốn đứng cùng một bên chiến tuyến. Ngươi cũng nên nhớ rằng, huynh ấy đã cứu ta ở thời điểm quan trọng nhất”.

Liễu Tam Nguyệt vốn là một người rất lạnh lùng nhưng vào lúc này lại không thể che giấu được một nụ cười: “Lần này, người đứng sau lưng ngươi có lẽ đã tính sai...”.

Hai chữ “tính sai” còn chưa được nói hết, một lưỡi kiếm sắc lạnh sáng lóa đi đâm xuyên vào vị trí giữa ngực và bụng hắn, vô cùng bất ngờ, khiến Liễu Tam Nguyệt không kịp phản kháng đã ngã gục xuống.

Mạnh Trúc Túy mỉm cười và nói: “Liễu huynh à, sai lầm của huynh là ở chỗ quá tự tin. Năm xưa huynh cứu không chỉ một mình ta. Tại sao có thể chắc chắn rằng ta sẽ đứng cùng phía với huynh chứ?”. Không sai, năm xưa người được Liễu Tam Nguyệt cứu còn có một người đang đứng trước mặt Mạnh Trúc Túy là Tần Thời Vũ.

Trên gương mặt Tần Thời Vũ lộ rõ vẻ ngạc nhiên cực độ. Không dám nhìn xuống thân hình Liễu Tam Nguyệt đang ngã gục trên mặt đất, hắn nói: “Lẽ nào ngươi cũng...”.

Mạnh Trúc Túy nhẹ nhàng nói: “Nếu như không có nội ứng, làm sao các người có thể biết được âm thất nằm ở đâu một cách nhanh chóng như vậy chứ?”.

Tần Thời Vũ không nói gì thêm, hẩn cúi xuống nhìn vào xác Liễu Tam Nguyệt đang nằm bất động mà vẫn chưa nhắm được mắt, trong đôi mắt Liễu Tam Nguyệt dường như có sự hối tiếc.

Mạnh Trúc Túy cười mỉa mai: “Hắn để người đến, rõ ràng là đã nghĩ rằng người vô hại”.

Tần Thời Vũ vẫn không nói gì, cuối cùng chỉ cất một tiếng thở dài.

Hiên Viên Trì Trì đang cho con vẹt lông đỏ của mình ăn. Người hầu gái đến báo lại tin tức đó cho nàng, chiếc thìa nhỏ trên tay nàng ngừng lại một chút rồi nàng đột nhiên phá lên cười. Tiếng cười dần dần không thể kiềm chế được. Những tràng cười khô hiều khiến cho người hầu gái phải nổi da gà sợ hãi, không rõ rốt cuộc là vì lý do gì. Hiên Viên Trì Trì vui vẻ nói: “Ta biết là chàng sẽ không có ý gì đâu. Chàng đâu có thêm để mắt đến Đường Duyệt... Đáng cười là hôm qua suýt chút nữa ta đã bị lừa rồi..”.

Người hầu gái chau mày, nhìn vị chủ nhân một cách khó hiểu, do dự nói: “Ý của Thánh chủ là..”.

“Chỉ đáng tiếc là e rằng ngay cả Đường Duyệt cũng tưởng Tô Mộng Chấn si mê cô ta”. Hiên Viên Trì Trì rút một chiếc lông vẹt ra rồi mỉm cười nói. “Tất nhiên mọi người sẽ nghi ngờ rằng cái chết của Liễu Tam Nguyệt là do Tô Mộng Chấn gây ra, và họ cũng sẽ không cho rằng đó là vì tranh chấp quyền lực trong Bái Nguyệt Giáo”.

Người hầu gái mặc y phục xanh hiểu ra, gật đầu nói: “Thánh chủ anh minh”.

Hiên Viên Trì Trì nhìn người hầu gái của mình, che nụ cười nhạt nơi khóe miệng mà nói: “Chuyện này chắc chắn sẽ trở nên thú vị đây. Chàng hứa đem gả Đường Duyệt ột kẻ đàn ông không ra đàn ông trước mặt mọi người. Ai cũng sẽ nghĩ rằng chàng có một động cơ gì đó đối với Đường Duyệt, và ghen với bất cứ người đàn ông nào ở gần Đường Duyệt. Như vậy, vì ghen ghét mà giết chết tình địch sẽ không phải là một việc quá khó hiểu. Hầu hết mọi người sẽ không nghĩ đến nguyên nhân tranh giành quyền lực nữa. Mà số ít những người thực sự hiểu rõ cũng hiểu được rằng nên coi như không biết, nhắm mắt cho qua là tốt nhất. Nhưng phụ thân đâu phải là một người hồ đồ cơ chứ?”.

Người hầu gái mặc y phục xanh nói: “Vậy giáo chủ liệu có...?”.

Hiên Viên Trì Trì cười đáp. “Ta cũng rất tò mò, lần này không rõ phụ thân sẽ làm thế nào..”. Đây có phải là lần thứ đầu tiên của Tô Mộng Chấn đối với Hiên Viên Lăng Nhật hay không thì Hiên Viên Trì Trì cũng không rõ. Nhưng nàng lại nói với vẻ rất am hiểu: “Việc chàng làm như vậy, tuyệt đối không phải là đánh lừa mọi người, mà có lẽ vẫn còn một lý do nào đó khác”.

Người hầu gái mặc áo xanh ngạc nhiên hỏi: “Phó giáo chủ vẫn còn có mục đích gì ư?”.

Hiên Viên Trì Trì gật đầu rồi đáp: “Nếu như ta đoán đúng thì người đó lại không phải là Tô Mộng Chấn... Nha đầu ngốc..”.

Khi ánh chiều tà lại một lần nữa chiếu rọi tới khu vườn, Tô Mộng Chấn đã cùng Hiên Viên Lăng Nhật chơi gần hết ván cờ. Quân cờ trắng của hẩn vốn đã chiếm gần hết bàn cờ, nhưng đến lúc cuối lại do dự chưa đưa ra được quyết định, quân trắng vẫn do dự chưa được hạ xuống.

Hiên Viên Lăng Nhật nhìn hẩn và mỉm cười nhưng cũng không hề lên tiếng giục. Tô Mộng Chấn cuối cùng cũng đã quyết định đi một nước cờ. Hiên Viên Lăng Nhật cũng nhẹ nhàng bình thản đi một nước cờ. Tô Mộng Chấn hơi biến đổi sắc mặt, chỉ một nước của quân đen đã hoàn toàn chặn kín đường đi của quân trắng.

Ván cờ này lại lật ngược ngay ở phút cuối.

25. Chương 25: Bảo Vệ Tình Yêu

Thi thể của Liễu Tam Nguyệt là do Tô Mộng Chấn và hai vị đường chủ đích thân đưa về. Khi Tần Thời Vũ là người đi thứ hai bước vào cửa, Đường Duyệt nghe thấy tiếng kiếm lạnh cạnh bên người hẩn. Mạnh Trúc Túy mặc áo bông đi vào cuối cùng, chau mày nhìn Đường Duyệt, giống như đang nhìn một con cóc bẩn thỉu, nói với vẻ mặt cau có đáng ghét: “Sao nó vẫn còn ở đây?”. Nghe những lời như thế, nếu là bất kỳ

nữ nhi nào khác đều sẽ vô cùng tức giận. Nhưng Đường Duyệt hoàn toàn không thèm để ý, thậm chí ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn hần.

“Thi thể của Liễu đường chủ được người ta phát hiện trong một rãnh nước ở ngoại ô. Hiện nay tạm thời vẫn chưa biết ai là sát thủ”, Tần Thời Vũ chậm rãi nói.

Đường Duyệt gật đầu, nàng nhìn khuôn mặt trắng bệch của Liễu Tam Nguyệt, trong lòng thực sự áy náy không nói thành lời. Một người lúc ra đi vẫn còn nói chuyện được, vẫn còn cười được, thậm chí là trông còn lực lưỡng hơn nhiều người khác, vậy mà lúc quay về đã thành thi thể không còn hơi thở.

“Bọn ta đã cho người chuẩn bị, sáng sớm mai có thể an táng rồi”. Tần Thời Vũ đặt thanh trường kiếm vốn là vật bất ly thân của Liễu Tam Nguyệt xuống bên cạnh chủ nhân của nó. Về mặt cũng có đôi chút đau lòng. Thần thái của Tô Mộng Chầm rất bình thản, cứ chăm chú nhìn Đường Duyệt nhưng không hề nói câu nào.

Tới khi những người khác đều đã ra ngoài cả rồi thì Tô Mộng Chầm lại có ý nán lại.

Đường Duyệt ngạc nhiên nhìn hần. Tô Mộng Chầm chậm rãi nói: “Ta sẽ cùng nàng canh linh cửu đêm nay”.

Người đã mất là trọng. Tất cả mọi ân oán lúc sinh thời Đường Duyệt đều quyết định cho qua hết. Nàng vốn cũng định túc trực bên linh cửu Liễu Tam Nguyệt một đêm. Nhưng khi nghe Tô Mộng Chầm nói vậy, nàng vẫn cảm thấy ngạc nhiên. Bọn họ không đặt Liễu Tam Nguyệt trong căn phòng ngủ sáng trưng của hần, mà lại đặt ở phòng khách rất đơn sơ. Điều làm Đường Duyệt kinh ngạc nhất là Tô Mộng Chầm hoàn toàn không phải giả vờ để người ngoài nhìn, mà hần thực sự định ở lại để canh đêm.

Khi Tô Mộng Chầm bưng cơm nước vào, Đường Duyệt không nói gì, trong lòng thấy vô cùng phức tạp. Liễu Tam Nguyệt thực tế không hề nấu nướng. Hần đa số là gọi đồ ăn ở ngoài mang về. Đường Duyệt cũng không biết nấu nướng, nàng ăn cái gì cũng không quan trọng. Vì thế nàng không hề để tâm đến những chuyện như thế này.

Ba món ăn mà Tô Mộng Chầm nấu đều là những món rất đổi bình thường, bình thường tới mức bất kỳ một người phụ nữ trong một gia đình bình thường nào cũng có thể nấu được. Thế nhưng điều đặc biệt là chúng lại do chính tay của một vị giáo chủ của Bái Nguyệt Giáo nấu nướng, lại còn là một quý công tử phong độ ngời ngời như Tô Mộng Chầm, một người mà dù thế nào đi nữa cũng chẳng thể liên quan gì tới việc bếp núc.

Đường Duyệt đưa mắt nhìn những món ăn trên bàn. Nàng đang nghĩ gì vậy, tại sao một câu cũng không nói? Lòng Tô Mộng Chầm cứ phân vân phỏng đoán, rồi hỏi nàng với sắc mặt không chút thay đổi: “Ồ đây không có đồ ăn gì nhiều, chúng ta dùng tạm cơm vậy”.

Sắc mặt Đường Duyệt ngày càng tỏ ra bình tĩnh, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng. Nàng chợt nhớ đến những ngày ở cùng Thương Dung trên núi, những ngày mà gần như đã bị nàng lãng quên. Thương Dung cũng đã từng vì nàng mà xắn tay áo lên thu dọn bát đĩa thay nàng. Những việc này vốn là việc của một người vợ đảm đang. Chàng làm tuy không nhuần nhuyễn chút nào, đồ ăn nấu cũng không ngon, nhưng quả thực chàng vô cùng chu đáo, không tiếc bất cứ thứ gì để nàng được thoải mái. Thế nhưng ngược lại, ngay cả một câu cảm ơn nàng cũng không có, cứ thế bỏ đi không một lời nhắn gửi.

Kể từ lúc bưng đồ ăn lên rồi dọn bàn đều do Tô Mộng Chầm tự tay làm lấy mọi việc. Khi hần múc cho nàng một muôi canh trứng, Đường Duyệt chợt sợ hãi nhảy dựng lên, giống như đột nhiên thức tỉnh từ trong cõi hồi ức. Đôi mắt đã ngấn lệ, hai má đỏ ửng.

Hai người bọn họ không phải là bạn, thậm chí có thể nói là kẻ thù của nhau, vậy mà bây giờ lại ngồi cùng một bàn ăn cơm chung với nhau, đây vốn là việc kỳ lạ nhất trên đời này. Nhưng bất kể là Tô Mộng Chầm nói gì đi nữa, Đường Duyệt vẫn tỏ ra có chút lơ đãng, không tập trung. Dường như nàng vốn không chăm chú lắng nghe hần nói. Tô Mộng Chầm nhìn nàng rất lâu, rồi thở dài nói: “Nàng đang nghĩ gì vậy?”.

Đường Duyệt sững người ra một lát, chậm chạp lắc đầu.

Tô Mộng Chầm cười nói: “Bất kể là nàng đang nghĩ gì thì cũng nên ăn cơm đi rồi hẵng hay”.

Đồ ăn mà Tô Mộng Chầm nấu rất vừa miệng, việc này quả thật không tương xứng chút nào so với địa vị và thân phận của hần. Nhưng Đường Duyệt tuyệt nhiên không hỏi gì. Nàng biết Tô Mộng Chầm có lẽ cũng

đang đợi nàng hỏi, vậy mà nàng lại không thêm mở miệng. Nàng không bao giờ có bất kỳ sự tò mò nào đối với hắn, cũng không bao giờ có cảm tình gì với hắn. Bất luận là yêu hay ghét, nàng đều không muốn ban cái ân huệ này cho hắn. Nếu không phải vì Đường Mạc, nàng thậm chí còn hy vọng quan hệ giữa họ chỉ là những người xa lạ mà thôi.

Hai người lặng lẽ ăn cơm, rồi một trước một sau lần lượt quay về phòng khách lớn. Ngoài hành lang chỉ đốt một chiếc đèn lồng nhỏ, ánh nến vàng vọt soi ra khoảng vườn trắng nhờ nhờ.

Tô Mộng Chầm ngồi trên ghế trong phòng khách, nhìn Đường Duyệt rồi cười đau khổ: “Lúc đầu ta không ngờ rằng Liễu đường chủ lại thích sống tại nơi hoang lạnh thế này”.

Đường Duyệt cúi đầu, thả một xấp tiền vàng vào trong chậu đốt vàng mã, chậm rãi quan sát lưỡi lửa liếm dần rồi nuốt gọn chúng, trước sau vẫn lặng thinh không nói.

Tô Mộng Chầm nói: “Nàng vẫn không muốn nói chuyện với ta sao?”. Rồi khỏi bàn ăn, không khí ám áp giữa hai người thoát biến mất, sự bình thản ngẩn ngui cũng không thể duy trì được.

Đường Duyệt nói: “Những việc mà ngươi muốn làm, không phải bây giờ đã đạt được mục đích rồi hay sao? Lại còn muốn ta nói gì nữa?”.

Tô Mộng Chầm ngậy người, đau khổ nói: “Hà cớ gì nàng phải đối xử với ta lạnh nhạt như vậy? Những người xung quanh đều có thể nhìn thấy tâm ý của ta, lẽ nào nàng vẫn giả vờ như không biết gì?”.

Đường Duyệt nói: “Ta vốn không thông minh, nhưng ta có mắt có tai, ai giả dối ai thực lòng, ta không đến mức không phân biệt được”.

Tô Mộng Chầm nhìn sắc trời u ám bên ngoài, khuôn mặt cuối cùng cũng đã mỉm cười: “Đường Duyệt, ta rất vui vì nàng không phải là người gốc gác”.

Đường Duyệt lạnh lùng nói: “Chỉ có những người tự mình là thông minh như ngươi mới coi người trong thiên hạ này đều là kẻ ngốc nghếch hết thôi”.

Tô Mộng Chầm cười nói: “Trong Bái Nguyệt Giáo, bên thua không bao giờ có quyền phát ngôn. Đường Duyệt, bị ta lợi dụng vẫn còn tốt hơn là chết dưới tay của Hiên Viên Trì Trì”.

“Lẽ nào ta còn phải cảm kích ngươi sao?”.

“Ta lợi dụng nàng, nhưng cũng đã cứu nàng từ trong tay của Hiên Viên Trì Trì. Chúng ta bây giờ đã sòng phẳng với nhau, không ai nợ ai cái gì nữa”.

Đường Duyệt nhẹ nhàng thở dài một tiếng, chỉ cảm thấy một nỗi đau đớn chưa từng có đang dâng trào, nàng bình thản nói: “Tùy ngươi muốn nói thế nào cũng được”.

Tô Mộng Chầm khẽ nhủ mảy: “Nàng không hỏi ta xem Liễu Tam Nguyệt chết thế nào hay sao?”.

Đường Duyệt nhìn ngọn lửa trong chậu đốt vàng mã đang dần dần lụi tàn, nàng cười đau khổ nói: “Ta không muốn hỏi, ngươi cũng không cần phải nói. Ta không quan tâm chút nào tới những chuyện của Bái Nguyệt Giáo”.

Tô Mộng Chầm hỏi: “Vậy nàng quan tâm tới cái gì? Lẽ nào nàng không nhận thấy có rất nhiều người trong Bái Nguyệt Giáo đã nhìn nàng thèm thuồng như hổ đói sao? Hay là nàng chỉ quan tâm đến đại huynh không chút tri giác nào của nàng, hay là Thương công tử đa tình kia?”.

Đôi tay Đường Duyệt run lên khe khẽ. Tô Mộng Chầm nhìn thấy cảm xúc trên gương mặt nàng, không hiểu sao trong lòng thực sự có chút gì đó không thoải mái. Hắn nói: “Những ngày mà nàng biến mất, chắc là hai người vẫn luôn ở bên nhau phải không?”.

Ánh mắt Đường Duyệt chợt sáng lấp lánh, nhưng chẳng mấy chốc lại trở nên ảm đạm, nàng nói: “Việc này không liên quan gì tới ngươi”.

Tô Mộng Chầm khẽ nhếch mép, đôi mắt như nước mùa thu của hắn ảm áp lạ thường dưới ánh nến. Hắn nói: “Nếu như dung mạo của nàng chưa từng bị hủy hoại, thì hai người hẳn đã trở thành một đôi trai tài gái sắc rồi”.

Đường Duyệt cau mày nói: “Những lời này không đến lượt người nói. Huống hồ huynh ấy cũng không phải là người coi trọng vẻ bề ngoài...”.

Thần sắc của Tô Mộng Chằm không thay đổi, mỉm cười nói: “Nam tử đều như vậy thôi, bên ngoài thì làm ra vẻ không có gì, nhưng liệu trong lòng có thực sự không để ý không?”.

Đường Duyệt nói: “Tô công tử suy bụng ta ra bụng người, đương nhiên sẽ cho rằng như vậy”.

Hai người đột nhiên im lặng. Bất kỳ ai nói chuyện với Tô Mộng Chằm đều không thể dành lòng nghiêm sắc mặt mà đối đáp với hắn được. Bất kể ai khi nhận được một nụ cười của hắn đều sẽ cảm thấy vô cùng dễ chịu, vô cùng vui vẻ. Phong cách nho nhã của hắn khi mỉm cười lại càng làm xao động lòng người. Vậy mà Đường Duyệt lại cho rằng phong cách đó của hắn là giả tạo, nụ cười đó của hắn được đeo từ gổ ra, nên nàng luôn luôn lạnh lùng và cứng nhắc trong việc xử xử với hắn. Tô Mộng Chằm càng tỏ ra nho nhã bao nhiêu thì thái độ của nàng lại càng vô tình lạnh lùng bấy nhiêu. Trong lòng nàng lúc nào cũng chỉ có Thương huynh nhã nhặn, lương thiện, phong độ, quân tử. Còn Tô Mộng Chằm dù có tốt đến mấy thì đối với nàng cũng chỉ là làm bộ làm dạng, giả tạo mà thôi.

Tô Mộng Chằm cuối cùng ngao ngán nói: “Thảo nào mà người trong giang hồ đều nói nàng cũng lạnh lùng giống như đại huynh của nàng. Ta thực lòng đối xử tốt với nàng thì nàng lại không chút cảm động, có thể nói nàng là một nữ nhi có lòng dạ sắt đá”.

Đường Duyệt ngẩng đầu nhìn hắn chằm chằm, đột nhiên nói: “Đại huynh của ta tuy trầm tính kiệm lời nhưng lại có tấm lòng rất tốt. Nếu người muốn bình phẩm huynh ấy, thì bây giờ người hãy đi ra ngoài mau”.

Tô Mộng Chằm thở dài nói: “Được rồi, được rồi, không nói tới đại huynh của nàng nữa, giờ chúng ta nói về người trong mộng cao quý phong nhã kia của nàng có được không?”.

Đường Duyệt không lên tiếng nữa, còn Tô Mộng Chằm lại cười nói: “Thương đại công tử là một công tử thế gia lừng lẫy trên giang hồ, cũng là một nam nhân tuần tú nổi tiếng trong vài năm gần đây. Nàng yêu Thương công tử chắc cũng là vì khuôn mặt tuần tú đó?”.

Đường Duyệt đáp: “Nếu ta yêu dung mạo hình thức bên ngoài, thì bây giờ người mà ta yêu phải là phó giáo chủ người chứ không phải là Thương huynh”.

Tô Mộng Chằm “ồ” lên một tiếng, nhìn xoáy vào đôi mắt của Đường Duyệt đang vô cùng phức tạp. Hắn chậm rãi nói: “Nàng xem ta có thể được coi là một nam tử tuần tú giống như người đó không? Có thể sánh với người trong mộng của nàng không?”.

Đường Duyệt nói: “Trong lòng ta, nụ cười của Thương huynh quý hơn tất cả mọi thứ. Những nam tử khác dù có tuần tú đến mấy cũng không thể sánh được với huynh ấy”.

Tô Mộng Chằm cười to. Lúc hắn cười, sự hấp dẫn không thể hình dung được đó quả thật làm cho người khác không thể cưỡng nổi. Vậy mà lúc đó Đường Duyệt lại cúi đầu xuống, không thèm nhìn hắn.

“Ngày mai, sau khi Liễu đường chủ được chôn cất xong, phe chính đạo sẽ cử người đến đàm phán. Vậy mà ta lại quên khuấy mất, người trong mộng của nàng sắp thành thân rồi. Huynh ấy không mời nàng đến dự hôn lễ sao? Nhưng cũng không lo, hai người sắp được gặp nhau rồi...” Tô Mộng Chằm lại cười, rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Sau khi Tô Mộng Chằm rời đi, Đường Duyệt lại ngây người nhìn chậu ớt đỏ vàng mã. Nàng ngồi đó bất động như một bức tượng.

Đến khi trời sáng, có mấy người đã chờ sẵn từ lâu bước tới khiêng quan tài đi chôn cất. Đường Duyệt dờ dẩn đi theo bọn họ, hoàn toàn không biết mình đang làm gì.

Nàng cứ như vậy mãi cho tới khi Tô Mộng Chằm ngăn nàng lại, hắn nói: “Nàng vẫn chưa tỉnh hay sao?”.

Đường Duyệt như bị sét đánh, chợt tỉnh ra, thần sắc trắng bệch. Tô Mộng Chằm nói tiếp: “Nếu đã tỉnh rồi thì hãy đi xem cùng ta”.

Xem à? Xem cái gì? Toàn thân Đường Duyệt lại run lên, nàng nói: “Ta không đi đâu hết”.

Nàng lại cảm nhận được một nỗi sợ hãi không thể nói thành lời. Là sợ nhìn thấy bên cạnh Thương Dung giờ đã có thể tử tương lai kề cận sớm tối, hay là sợ khuôn mặt xấu xí của mình phải lộ ra trước mắt đối phương? Tô Mộng Chấn nhìn thần sắc trên khuôn mặt nàng, trong lòng ngổn ngang những phức tạp không thể nói thành lời. Theo quan điểm của hắn, bất kỳ người nào, bất kỳ sự việc nào, chỉ cần đạt được mục đích của hắn, đều là những thứ có thể hi sinh. Nhất là đàn bà, đối với hắn chẳng qua cũng chỉ là một thứ công cụ. Đặt vào đó quá nhiều tình cảm thì quả thực cũng chẳng có ý nghĩa gì. Đây chính là cách sống, cách làm người của hắn. Xem ra thì có vẻ tàn nhẫn, nhưng hắn lại luôn coi đó là kim chỉ nam. Cho dù là tàn nhẫn cũng được, bội bạc cũng được, nhưng cuối cùng có thể đạt được mọi thứ mà mình mong muốn mới chính là thành công. Chỉ tin tưởng vào thực lực của chính mình, dựa vào dã tâm và quyết đoán của mình, cứ thế sinh tồn một cách máu lạnh, vô tình.

Đối với Hiên Viên Trì Trì, Tô Mộng Chấn thấy giá trị của nàng còn vượt xa dung mạo xinh đẹp mà bản thân nàng luôn lấy làm kiêu ngạo. Muốn được Hiên Viên Trì Trì đối xử một cách kính trọng không phải là chuyện dễ dàng. Những nam nhân thất bại dưới chiếc váy của nàng thì có quá nhiều. Vậy mà từ trước đến nay nàng chưa bao giờ biểu lộ tình cảm một cách tùy tiện. Điều này cho thấy nàng rất thông minh, và cũng rất cao ngạo. Trước sự theo đuổi của người khác, nàng vẫn thường e lệ rụt rè trả lời: “Thiếp vẫn còn nhỏ tuổi, vẫn chưa nghĩ tới chuyện đó...”.

Nhưng trên thực tế, Tô Mộng Chấn lại biết rằng nàng vẫn luôn bình phẩm, đánh giá xem trong số những người đang theo đuổi nàng, ai mới xứng với nàng. Tô Mộng Chấn lại rất gỏi đối phó với nữ nhi, nhất là những nữ nhi cao ngạo. Những người như vậy, càng khen ngợi, càng tôn trọng, thì nàng lại càng không để ý đến. Ngược lại, đối xử với nàng càng lạnh lùng bao nhiêu, càng tỏ ra không cần nàng bao nhiêu, thì nàng lại càng nhung nhớ bấy nhiêu.

Hắn luôn đối xử với nàng lúc thì lạnh lùng, lúc lại nồng ấm. Khi thì lạnh nhạt hờ hững giống như cái xích đu, lúc lại tán dương nàng lên tận mây xanh, những thi thoảng lại đột nhiên buông lời, làm cho nàng trên cao bỗng rơi mạnh xuống đất. Sách lược của Tô Mộng Chấn đích thực cao tay hơn người khác. Hiên Viên Trì Trì từ nhỏ đã đối xử với hắn một cách đặc biệt, thậm chí còn muốn sau này sẽ thành thân với hắn.

Tô Mộng Chấn cười nhạt, trong số đó đại khái chỉ có một vài việc dùng cách của hắn mà có hiệu quả, phần lớn nguyên nhân nằm ở chỗ hai cha con Hiên Viên bất hòa với nhau. Hiên Viên Trì Trì luôn mong muốn cải cách Bái Nguyệt Giáo. Thậm chí còn muốn loại bỏ những nhân vật thuộc hàng trưởng lão của thế hệ trước, cất nhắc một số người trẻ tuổi biết phục tùng mệnh lệnh lên nắm giữ những chức vụ quan trọng. Nhưng Hiên Viên giáo chủ lại kiên quyết không đồng ý để những người trẻ tuổi đảm nhiệm chức vụ tứ đại trưởng lão. Cho dù Hiên Viên Trì Trì có cố gắng thế nào chăng nữa, thì vị trí của bốn lão già đó vẫn vững như sơn. Vậy mà sự chia rẽ giữa hai cha con Hiên Viên không chỉ dừng lại ở đó. Bọn họ còn không cùng nhau ngồi uống trà hay đánh cờ. Tô Mộng Chấn thậm chí còn chưa bao giờ nhìn thấy hai người bọn họ cùng nhau ngồi yên ổn ăn xong một bữa cơm.

Với địa vị của Tô Mộng Chấn trong Bái Nguyệt Giáo, hắn không chỉ hấp dẫn những nữ nhi vội vàng vàng chỉ muốn lên giường với hắn.

Giữa hắn và Hiên Viên Trì Trì cũng không chỉ dừng lại ở quan hệ thanh mai trúc mã hay tình nhân thương lai, mà thậm chí còn ổn định lâu dài hơn những mối quan hệ đó rất nhiều. Bây giờ Tô Mộng Chấn cự tuyệt đối phương, chẳng qua là do hắn đã có suy nghĩ mới, có dự tính mới, có kế hoạch tốt hơn ục đích của hắn mà thôi.

Vậy mà nữ nhi duy nhất làm cho hắn không thể hiểu được lại chính là Đường Duyệt. Lẽ ra một nữ nhi như nàng phải dễ dàng mắc bẫy hắn nhất, dễ dàng bị hắn tán đổ nhất. Bởi vì nàng đơn giản, trung thành, lại gốc gác nghèo. Nếu Tô Mộng Chấn chiếm được trái tim nàng thì hắn có thể dễ dàng thao túng nàng. Vậy mà trái tim nàng lại không thuộc về hắn.

Tô Mộng Chấn đột nhiên cảm thấy bản thân mình đã quá coi thường Đường Duyệt. Từ trước đến nay hắn vẫn luôn xem nàng quá đơn giản, quá trong trẻo. Chấn chú nhìn khuôn mặt bất kể thế nào cũng không giấu nổi sự tuyệt vọng của nàng, Tô Mộng Chấn nghĩ bụng: “Bình thường nàng đối xử với mình lạnh lùng, vô tình như vậy, không ngờ một chút tin tức về hôn lễ của Thương Dung lại có thể đánh gục nàng dễ dàng đến thế. Điều này quả là làm ọi người phải ngạc nhiên, đây chẳng phải là sức mạnh của tình yêu đó sao? Còn thứ gì khác có thể biến một nữ nhi sắt đá thành một người yếu đuối như vậy?”. Mặc dù hắn biết cách

lợi dụng tình cảm, nhưng từ trước tới nay chưa bao giờ nếm trải tâm trạng bị tình cảm sai khiến. Vì thế có thể nói hắn là người vô tình nhất trên đời này, cũng là người không hiểu thế nào là “tình” nhất.

Đột nhiên một ngọn lửa xanh chợt phụt mạnh lên trời. Tô Mộng Chấn nghiêm sắc mặt nói: “Bắt đầu rồi đó”. Giọng nói của hắn vô cùng mềm mại, nhưng lại ẩn chứa một hàm ý sâu xa, làm cho người bất giác thấy vô cùng sợ hãi.

Nơi đàm phán cách Bái Nguyệt Giáo không xa, nằm tại một gia trang trên một hòn đảo nhỏ, mọi thứ ở đó đã được sắp xếp xong xuôi. Tất cả những người đến tham dự của phe chính đạo đương nhiên đều là những người rất có danh vọng trong giới võ lâm. Thiếu Lâm, Võ Đang là Bắc Đẩu Thái Sơn trong giới võ lâm. Bình Tổ tuy không qua lại nhiều với giới giang hồ nhưng lần này lại hoàn toàn khác hẳn. Nếu như không có bọn họ thì Bái Nguyệt Giáo không cần thiết phải lịch sự tạm dừng bước chân công thành lược địa để đàm phán hòa bình với phe chính đạo. Vì thế Bình Tổ cũng là những vị khách vô cùng quan trọng. Trời vừa sáng, Bái Nguyệt Giáo đã cử người qua đó sắp xếp ổn thỏa. Còn những vị khách khác có thể nghỉ ngơi tại gia trang chính là chuông môn của các gia tộc đại môn phái hoặc là những vật quan trọng có quyền lực to lớn. Những vị khách có địa vị thấp nhất cũng phải là đệ tử trực hệ của các đại môn phái. Còn những người không có địa vị hoặc tên tuổi khác thì chỉ được phép ở bên ngoài gia trang. Bởi vì những người này còn lâu mới có đủ tư cách để nhận được sự tiếp đón long trọng. Những người được phép ở trong gia trang có thể được coi là những nhân vật có bước chân long trời lở đất trong giới võ lâm. Sự có mặt của họ làm cho cuộc đàm phán càng có ý nghĩa khác thường.

Tô Mộng Chấn là người đầu tiên đến đại đường, sau khi đến nơi hắn liền đi tới chỗ ngồi chính và ngồi xuống.

Đường Duyệt đứng cách đó không xa. Nàng không ngồi xuống cũng không đi lại, mà chỉ đứng đó ngậy người ra nhìn.

Khi người trong phe chính đạo đến, Tô Mộng Chấn đang uống trà. Hắn lắc nhẹ những lá trà xanh mượt trong cốc, chẳng thèm ngước mắt lên nhìn. Trong số những người của phe chính đạo, Đường Duyệt chỉ quen duy nhất một người, đó chính là Cửu Niệm đại sư của Thiếu Lâm Tự. Nàng vội cup mắt xuống, không dám nhìn trực diện ánh mắt của ông.

Trong đại đường rộng lớn, chỉ có mỗi Tô Mộng Chấn đang ngồi. Còn Đường Duyệt xem ra lại vô cùng nổi bật trong bộ y phục màu đỏ. Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía nàng, trong số đó có sự đồng cảm, cũng có sự khinh bỉ, thậm chí còn có người nhìn nàng với ánh mắt thù hận vì coi nàng là kẻ phản bội của phe chính đạo.

Những ánh mắt này, Đường Duyệt đều cố tình phớt lờ. Đối với nàng, điều gì cũng không quan trọng bằng người sẽ bước vào đại đường tiếp theo. Lúc Thương Dung bước vào, vừa hay Đường Duyệt lại ngẩng đầu lên nhìn. Nàng vốn đã chuẩn bị trước tâm lý, bất kể thế nào cũng sẽ không thể có điều gì thất lễ trước mặt mọi người, sẽ không để cho người khác nhìn ra quan hệ giữa nàng và Thương Dung.

Thương Dung bước tới, từ từ dừng lại bên cạnh Cửu Niệm đại sư. Đường Duyệt liếc một cái đã nhìn thấy chàng. Nàng vốn cho rằng tâm trạng của mình đã ổn định, cho dù có gặp chàng thì cũng không thể tùy tiện mà mất tự chủ. Nhưng khi nhìn thấy gương mặt thân thuộc của chàng, trong lòng nàng đột nhiên trào dâng dạt dào cảm xúc, gần như không thể kiềm chế được, toàn thân khe khẽ run lên. Nàng đành phải cúi đầu xuống, không dám nhìn chàng thêm nữa.

Thương Dung đương nhiên cũng đang nhìn Đường Duyệt, kể từ lúc mới bước vào chàng đã lặng lẽ nhìn nàng. Chàng dường như đã đoán biết trước thế nào cũng sẽ gặp nàng ở đây. Thậm chí ánh mắt chàng còn không có chút gì tỏ ra ngạc nhiên hay trách móc.

Trong số những người của phe chính đạo đến đây tham gia đàm phán, Âu Dương Tiểu Thiên là người đầu tiên bước ra. Kể từ sau khi Đường Gia Bảo bị tiêu diệt, địa vị của Âu Dương sơn trang lên nhiều gấp gió. Các môn phái lép vế trong giang hồ lúc đó mãi mãi không thể sánh kịp. Âu Dương Tiểu Thiên rảo bước tới trước mặt Tô Mộng Chấn, ngạo nghễ chấp tay hành lễ. Tuy không nói ra nhưng thái độ và biểu hiện của ông ta đã nói thay ông ta. Ông ta coi thường Tô Mộng Chấn, thậm chí còn cho rằng một thanh niên vắt mũi chưa sạch như vậy không đủ tư cách để đứng cùng địa vị với ông ta.

Tô Mộng Chằm lại bình thần uống một ngụm trà, coi như đứng trước mặt mình không phải một con người mà là một hòn đá.

Thái độ coi thường này của hắn làm cho Âu Dương Tiểu Thiên cảm thấy vô cùng tức tối. Kể từ sau khi Đường bảo chủ qua đời, ông ta luôn luôn sống với quan hệ bạn - thù, kêu gọi mọi người tìm Bái Nguyệt Giáo rửa nợ máu trả thù cho vong hồn bất hạnh của Đường bảo chủ. Vì thế rất nhiều người trên giang hồ vô cùng tôn kính, sùng bái ông ta, coi ông ta như một nhân vật to lớn có nghĩa khí, có lòng quả cảm. Nhưng giờ đây đứng trước Tô Mộng Chằm, ông ta lại không nhận được một chút tôn trọng nào từ hắn.

Cuối cùng không kiềm chế được nữa, ông ta lên tiếng: “Hóa ra người chính là phó giáo chủ Tô Mộng Chằm? Mau mời Hiên Viên giáo chủ của các người ra đây nói chuyện”.

Tô Mộng Chằm chậm rãi đặt chén trà trong tay xuống. Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng cười nhạt, rồi hắn nói: “Ta chính là Tô Mộng Chằm, không biết người là ai?”.

Sắc mặt của Âu Dương Tiểu Thiên sa sầm: “Kẻ hèn này là trang chủ sơn trang Âu Dương - Âu Dương Tiểu Thiên”.

Ông ta vốn cho rằng sau khi mình báo danh thì đối phương nhất định sẽ thay đổi thái độ, xúc động, đứng lên nhận lỗi... Nhưng thực tế thì ngay cả đôi lông mày của Tô Mộng Chằm cũng không có gì thay đổi, hắn chỉ lạnh lùng nói: “Hóa ra là Âu Dương trang chủ, hôm nay khách đến đông quá, quả thật là ta không nhớ nổi, xin thứ lỗi!”.

Sắc mặt Âu Dương Tiểu Thiên chợt thay đổi. Nhưng khi ông ta còn chưa kịp lên tiếng thì đã có người bước lên nói thay. Đó đương nhiên là Âu Dương Minh Châu với khuôn mặt xinh xắn như học trò. Nàng vốn không nên xuất hiện ở nơi này, nhưng vì sẵn được nuông chiều nên ngay cả trong trường hợp không phù hợp để xuất hiện như thế này thì nàng vẫn cứ theo đến. Nàng nói rằng: “Người ngông cuồng quá đấy, dám nói chuyện với cha ta như vậy sao?”.

Lời nói của nàng vừa thốt ra thì ngay cả Cửu Niệm đại sư cũng phải khẽ cau mày. Bái Nguyệt Giáo vốn đã đứng ở thế thượng phong, chịu đồng ý tham gia buổi đàm phán hôm nay đã là một chuyện khó khăn. Vì chuyện này mà Thiếu Lâm, Võ Đang đã phải cố gắng hết sức. Không ai đoán biết được câu nói này của Âu Dương Minh Châu sẽ mang lại hậu quả như thế nào, Tô Mộng Chằm cười to. Nụ cười của hắn quả thật rất đẹp. Đường như hắn không phải là phó giáo chủ cao đạo của Ma Giáo, mà chỉ là một công tử đa tình với biểu hiện nho nhã và phong độ ngời ngời. Hắn nở nụ cười này với Âu Dương Minh Châu là muốn làm ọi người hiểu lầm rằng hắn có ý gì với cô nương này.

Âu Dương Minh Châu đương nhiên là một nữ nhi kiêu ngạo, nhưng nàng cũng khó lòng cưỡng nổi một nụ cười mê hồn như vậy. Nàng liền đỏ mặt, thậm chí đôi mắt còn có chút ngây dại, ấp a ấp úng mãi cũng không nói lên lời.

Giọng nói của Tô Mộng Chằm ảm áp giống như đang nói chuyện với người yêu, hắn nói: “Hãy cút sang một bên!”. Sắc mặt của Âu Dương Minh Châu lúc đó quả thật vô cùng hấp dẫn. Từ trước đến nay chưa ai dám ăn nói với nàng như vậy. Hơn nữa gần đây nàng đã trở thành đệ nhị mỹ nhân trong giang hồ, đương nhiên sẽ không ai nói chuyện với nàng bằng khẩu khí khinh mạn như thế. Mọi người nịnh bợ tán dương nàng còn không kịp nữa là.

Nhưng Tô Mộng Chằm lại nói những lời vô tình tàn khốc đó với nàng bằng một thái độ khinh miệt. Âu Dương Minh Châu không thể kiềm chế được nữa, nàng gần như muốn xông lên ngay lập tức. Nhưng mẫu thân đã kịp thời nắm chặt lấy cánh tay nàng, Lý Hồng nhẹ nhàng đưa mắt ra hiệu làm cho Âu Dương Minh Châu phải chú ý đến thái độ của những người xung quanh.

Khi Âu Dương Minh Châu ý thức được điều này thì nàng cảm thấy hối hận vô cùng. Nhưng điều mà nàng hối hận không phải là đã đắc tội với Tô Mộng Chằm, cũng không phải là hậu quả có thể dẫn đến đàm phán thất bại trong tương lai, mà là nàng cảm thấy bản thân mình đã mất đi hình tượng tốt đẹp trước mắt mọi người. Điều này quả thật còn khó chịu hơn nhiều so với việc giết chết nàng. Vì thế nàng lập tức vội vàng im bặt, thế nào cũng không chịu lên tiếng nữa.

Cửu Niệm đại sư lúc này mới lên tiếng: “Phó giáo chủ, mục đích chuyến đi này của chúng tôi, hắn là quý giáo cũng đã biết”.

Tô Mộng Chầm đứng dậy, hành lễ với Cửu Niệm đại sư và nói: “Đại sư, các vị đường xa gió bụi tới đây, giáo chủ đã lệnh cho ta tiếp đón. Mời các vị hãy ở lại đây trước, còn về việc đàm phán, hai bên có thể tiến hành sau”. Hẳn đối với những người khác thì không cần giữ gìn ý tứ, nhưng đối với Cửu Niệm đại sư lại vô cùng cung kính, thậm chí ngay cả Đường Duyệt cũng có thể phát hiện ra điều này. Trong số những người ở đây thì địa vị của Cửu Niệm đại sư hẳn nhiên là hơn người. Nàng cố ý nhìn Thương Dung một cái, chàng cũng đang nhìn về phía nàng, Đường Duyệt nghiêng đầu, giả vờ như không nhìn thấy, nhưng trong lòng lại dâng trào sự đau đớn.

Tô Mộng Chầm đang nói chuyện với Cửu Niệm đại sư không hiểu sao cũng quay đầu lại, vừa hay bắt gặp cảnh này, nụ cười trên khuôn mặt hẳn đột nhiên từ từ biến mất...

Đường Duyệt hận mình tại sao không thể tiến thêm một bước. Nàng đột nhiên cảm thấy trong người mình vô hình trung có một sức mạnh thần bí nào đó kiềm chế lại. Mặc dù Tô Mộng Chầm không trối nàng, không buộc nàng, nhưng nàng lại cảm thấy nhất cử nhất động của mình đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn. Cảm giác này thật đáng sợ.

Tô Mộng Chầm đích thị là đang tiếp đón khách. Hẳn không thèm nhìn qua bên này lấy một cái. Nhưng Đường Duyệt lại ngẫm cảm thấy thật ra sự chú ý của hắn không rời khỏi nàng. Thế là nàng cố gắng kiềm chế bản thân, không nhìn trực diện với ánh mắt của Thương Dung nữa.

Vậy mà Thương Dung lại bước tới một cách đàng hoàng thẳng thắn. Đường Duyệt biết rằng bây giờ bất kể là ai cũng không nên nói chuyện với nàng. Huống hồ là Thương Dung với xuất thân con nhà thế gia thì lại càng không nên. Chắc chàng cũng biết hậu quả sẽ thế nào nếu nói chuyện với nàng ngay trước mặt mọi người. Làm một việc ngu ngốc như vậy thì sau này Thương Dung sẽ bám trụ thế nào trong giới võ lâm đây? Lẽ nào chàng không nhớ rằng trong con mắt của mọi người bây giờ, nàng đã là một yêu nữ phản bội Đường gia, coi thù là bạn, vong ân bội nghĩa sao?

Vậy mà cho dù nàng nghĩ thế nào thì Thương Dung vẫn bước về phía nàng. Đường Duyệt hít một hơi thật sâu, chỉnh trang lại tư thế, cố gắng tỏ ra bình thường như chẳng có liên quan gì. Bên cạnh đột nhiên có người nào bước tới đứng cạnh nàng, một tay nắm lấy tay nàng nói nhỏ: “Hãy nhớ lập trường của nàng bây giờ là gì”.

Lòng Đường Duyệt chợt sôi sục lại, nhìn vào đôi mắt như nước mùa thu. Tô Mộng Chầm! Trong mắt hắn ẩn chứa một ma lực thần kỳ không dễ gì cưỡng lại được. Nụ cười của hắn vẫn thân thiết, giọng nói vẫn ôn hòa thâm trầm như khúc nhạc. Thế nhưng đôi mắt ấy lại thay đi đổi lại biết bao lòng dạ không dễ gì đoán biết được, đôi mắt ấy ẩn chứa biết bao mưu mô gian xảo làm cho người khác phải kinh ngạc.

Tất cả mọi người trong đại đường bỗng chốc lặng đi. Thương Dung tiến lên phía trước một bước, nói: “Tiểu Duyệt...”.

Đường Duyệt không thể kiềm chế được, nàng ngẩng đầu lên nhìn chàng, và đúng như dự đoán, nàng nhìn thấy đôi mắt chàng chứa đầy sự đau khổ.

“Tiểu Duyệt?”. Tô Mộng Chầm cười lạnh lùng nói: “Thương công tử sao lại gọi người trong giáo phái của ta bằng tên thân mật như vậy? E rằng công tử đã nhận nhầm người rồi”.

Thương Dung nhìn kỹ lại vị phó giáo chủ Bái Nguyệt Giáo phong độ ngời ngời đang đứng trước mặt, thấy khuôn mặt Tô Mộng Chầm cười mà như không, nhưng tay lại nắm chặt lấy một bàn tay của Đường Duyệt như không có ý định buông ra.

Âu Dương Minh Châu đã lấy lại được sự đẹp đẽ đáng yêu trên gương mặt. Nàng lặng lẽ dựa vào vai mẫu thân, giống như đang thì thầm với bà, nhưng giọng nói lại vừa đủ để tất cả mọi người trong đại đường có thể nghe thấy rõ ràng: “Đúng vậy, cô nương này nhìn thoáng qua cũng có vài phần giống Đường cô nương. Nhưng trên mặt Đường cô nương sao lại có thể có vết thương đáng sợ như vậy được? Hơn nữa, Đường Gia Bảo có huyết hải thâm thù với Bái Nguyệt Giáo. Làm sao cô ấy có thể xuất hiện ở đây được chứ? E rằng Thương công tử quả thực đã nhận nhầm người rồi”.

Những lời này nghe ra thì có vẻ ngây thơ, nhưng thực tế lại giấu kim trong bông, dụng tâm hiểm ác. Nếu Đường Duyệt thừa nhận thân phận của mình thì không còn nghi ngờ gì nữa, mọi người sẽ thừa nhận nàng

là kẻ phản bội của Đường Gia Bảo, có cấu kết với Bái Nguyệt Giáo. Nếu nàng không thừa nhận thân phận thì sẽ bỏ lỡ mất cơ hội quen biết với Thương Dung.

Tô Mộng Chầm mỉm cười nói với Đường Duyệt: “Nàng hãy tự mình nói cho Thương công tử biết nàng là a hoàn do ta nhặt ở ngoài về. Bảo công tử nhất định không được hiểu lầm mà cho rằng nàng là đại tiểu thư của Đường Gia Bảo”.

Trong số những người có mặt ở đây, có người ghé tai một người bên cạnh nói: “Người ta là a hoàn của phó giáo chủ Bái Nguyệt Giáo. Làm gì có quan hệ với Đường Gia Bảo chứ?”.

Sắc mặt Thương Dung chợt trở nên trắng bệch, ngay cả ngực chàng cũng run lên khe khẽ. Chàng đứng bất động nhìn Đường Duyệt, khuôn mặt từ từ chuyển sang cam chịu.

Đường Duyệt vùng khỏi tay của Tô Mộng Chầm, bước ra, đứng trước mặt mọi người, hít một hơi thật sâu. Thái độ của nàng vô cùng bình thản, cho dù vết sẹo có lộ ra trước mặt mọi người thì cũng không có chút gì phải e dè, khúm núm.

Bây giờ nàng sẽ làm thế nào đây? Tô Mộng Chầm nheo mắt, nụ cười mê hồn người nơi khóe miệng dần ra một chút.

“Thương công tử, ta không phải là Đường Duyệt, cũng không quen biết công tử”. Giọng nói của Đường Duyệt rất nhẹ nhưng rất kiên quyết, không để cho bản thân mình bất kỳ một cơ hội hối hận nào. Nàng chỉ hy vọng tâm ý của mình có thể truyền đạt tới Thương Dung, rằng nàng không thể thừa nhận thân phận của mình tại đây, ngay trước mặt mọi người.

Thương Dung lặng lẽ nhìn nàng. Chàng không nói thêm gì nữa, nhưng sự tiếc nuối mong manh trong mắt chàng lại làm cho Tô Mộng Chầm khẽ cau mày. Tô Mộng Chầm bước lên phía trước một bước, đặt tay lên vai Đường Duyệt, thể hiện tư thế chiếm hữu của người thắng cuộc. Nụ cười trên mặt hắn bỗng sáng lên đôi chút, ánh mắt tràn đầy sự hưng phấn, nói: “Người đâu, hãy mời các vị đây đi dùng bữa. Cửu Niệm đại sư, cơm chay của đại sư đã được chuẩn bị riêng rồi, lượng thứ cho ta không tiếp đại sư được”.

Cửu Niệm đại sư gật đầu, sau khi niệm một tràng phật hiệu mới nói: “Đa tạ thịnh tình của Bái Nguyệt Giáo. Có điều chúng tôi từ nghìn dặm xa xôi tới đây hoàn toàn không vì nghỉ ngơi dùng bữa. Mà vì giang hồ có thể lập lại bình yên”.

Tô Mộng Chầm cười nhạt nói: “Cũng không mất bao nhiêu thời gian. Mời đại sư dùng cơm trước rồi hẵng hay”. Hắn tuy tuổi còn trẻ nhưng lời nói lại như chứa đựng sự áp đặt khó mà từ chối, không cho đại sư cơ hội cự tuyệt nào. Cửu Niệm đại sư thở dài, đành phải dẫn đoàn tùy tùng theo những người hầu rời đi.

Thương Dung vẫn đứng đó bất động.

Tô Mộng Chầm nói: “Sao thế? Thương công tử vẫn còn điều gì muốn nói hay sao?”.

Thương Dung chỉ cảm thấy trong miệng đắng chát, yết hầu chạy lên chạy xuống trên cổ. Nhưng không thể nói được lời nào. Một lúc lâu sau chàng mới thở hắt ra một hơi, giọng nói lại có chút khô khan, nhưng đã kìm nén đến cực điểm: “Ta có điều muốn nói với cô nương này. Xin phó giáo chủ hãy để ta được tự nhiên”.

Tô Mộng Chầm cảm thấy bờ vai mỏng manh dưới tay mình đang run lên khe khẽ. Dù không nhìn thấy thái độ của Đường Duyệt, nhưng hắn cũng biết rằng kể từ sau khi người đó bước vào thì ánh mắt của hai người bọn họ đã ngây ngất như vậy rồi. Che dấu mọi sự không vui trong lòng, nụ cười trên miệng Tô Mộng Chầm vẫn như thường ngày, hắn nói: “Giờ ta cũng phải đến phòng khách để tiếp khách rồi. Thương công tử đã muốn ôn lại chuyện cũ thì ta có lý gì mà lại không đồng ý được”.

Hắn ghé tai Đường Duyệt nói nhỏ: “Một lát nữa ta sẽ quay lại”.

Hơi thở nóng ấm của hắn làm cho sống lưng Đường Duyệt gợn lên cảm giác run sợ. Nàng không dám nghĩ đến dụng ý của Tô Mộng Chầm là gì khi để cho hai người ở lại riêng với nhau. Nhưng nàng thực sự không thể cưỡng lại sự hấp dẫn này. Biết rõ rằng Thương Dung sắp thành thân, sắp thuộc về người khác, vậy mà tận sâu đáy lòng nàng lại vẫn tham lam muốn được nhìn chàng thêm chút nữa. Cho dù bây giờ có nói thêm một câu gì thì đối với cuộc đời mà nàng đã được định sẵn sự khó khăn vất vả, cũng vẫn là một sự an ủi.

Tô Mộng Chằm không những rút lui mà còn mang theo tất cả đám gia đình hầu hạ trong đại đường. Vì thế quả thật chỉ còn Đường Duyệt và Thương Dung ở lại riêng bên nhau.

Thương Dung nhìn khuôn mặt Đường Duyệt, đột nhiên thở dài.

Đường Duyệt lẩn tránh ánh mắt chăm chú của Thương Dung: “Huynh không nên tới đây mới phải, lại càng không nên nói chuyện với muội”.

Thương Dung nhất thời không cảm nhận được tâm ý của nàng là không muốn làm liên lụy tới chàng. Thực ra với sự thông minh sáng suốt vốn có thương ngày của chàng thì làm sao mà không đoán ra được? Vậy mà hôm nay chàng lại trở nên “ngớ ngẩn” như vậy. Ngay cả lý do mà ai cũng có thể nghĩ ra được thì chàng lại không nghĩ ra, chàng nói: “Muội để lại một mình ta, vậy thì sống cũng không bằng chết. Nếu phải chết, thì sẽ chết ngay tại nơi đây, như thế thì sẽ bớt đi được nhiều giày vò hơn đây”.

Đường Duyệt chậm rãi lắc đầu, buột miệng nói: “Huynh đã sắp thành thân với tân nương rồi. tại sao lại có thể nói ra những lời như vậy?”.

Đôi mắt Thương Dung đột nhiên sáng lên, chàng nói: “Muội cũng biết việc này sao?”.

Đường Duyệt làm sao có thể chịu nổi sự đau khổ giày vò tâm can như vậy. Sắc mặt nàng chợt thay đổi, nàng nói: “Hóa ra mọi việc đều là sự thật”.

Thương Dung đáp: “Phải, mọi việc đều là sự thật. Ta phải thành thân, phải đón tân nương mà ta yêu mến”.

Đường Duyệt nghe Thương Dung nói mà lòng rối như tơ vò, không thể giả thoát cho chính mình, giọng nàng run run nói: “Vậy... vậy huynh càng nên ở bên cạnh chăm sóc cho người đó, tại sao lại đến đây?”.

Thương Dung thở dài ngán ngẩm nói: “Sao ta lại đến đây ư? Phải rồi, ta chưa bao giờ muốn đến đây”. Chăm chú nhìn về phía Đường Duyệt, chàng chỉ thấy toàn thân nàng run lên tức tưởi, cố ý lẩn tránh ánh mắt chàng. Mắt nàng đang ầng ậng nước.

Đường Duyệt nói: “Muội... muội phải đi đây”. Nàng quay người không để cho Thương Dung kịp nhìn. Nhưng những giọt lệ long lanh không thể làm nên kim nén đã tuôn lũ chã trên hai gò má nàng, chảy cả vào miệng nàng. Thế nhưng lòng nàng giờ đây còn chất đắng hơn cả nước mắt.

Thương Dung nhìn theo bóng hình nàng, lặng lẽ đê mê, một lúc lâu sau mới nói: “Lẽ nào muội không muốn biết tân nương của ta là người như thế nào sao?”.

Đường Duyệt lau mạnh nước mắt đầm đìa trên mặt, miễn cưỡng nói: “Hẳn phải là người dịu dàng, đáng yêu, xứng đáng sánh duyên với huynh. Muội... muội chúc phúc cho... hai... người... đầu bạc răng long”.

Thương Dung chậm rãi từ phía sau bước lên cạnh nàng, nhỏ nhẹ nói: “Vừa rồi muội đã nói, tân nương của ta hẳn phải là người dịu dàng, đáng yêu. Nhưng bây giờ ta nói uội biết, tân nương của ta không dịu dàng chút nào, mà thậm chí còn rất thô lỗ, rất đáng ghét nữa. Muội có tin không?”.

Đường Duyệt không muốn nghe một chút nào nữa, trước mắt nàng trời đất như tối sầm lại, gần như không thể ngăn nổi sự đau khổ đang vò xé tâm can. Vì thế khi cảm nhận được Thương Dung bước tới gần, nàng chỉ dám đứng bất động tại chỗ, thậm chí còn không dám quay đầu lại.

Thương Dung nói: “Nương tử của ta, nàng ấy có trái tim lạnh giá, rất tàn nhẫn. Nàng ấy lạnh lùng tới mức bỏ rơi cả ta, tàn nhẫn tới mức không thèm nhìn ta. Trên đời này có quá nhiều nữ nhi đáng yêu hơn nàng ấy, dịu dàng hơn nàng ấy. Vậy mà ta lại cứ một lòng tưởng nhớ đến nàng ấy. Muội nói xem ta có nực cười không, có đáng thương không?”.

Thương Dung lặng lẽ mỉm cười, cảm xúc trên khuôn mặt lại càng dịu dàng, chàng nói: “Thế nhưng nàng đã bỏ ta lại một mình. Còn ta thì đau khổ tới mức không biết phải làm thế nào mới đúng. Bất kể người khác nhìn nàng thế nào, thậm chí ngay cả bản thân nàng, nàng cũng không yêu, thì ta vẫn cứ yêu nàng. Chỉ vì ta biết rằng, nàng là một nữ nhi kiên cường nhất, si mê nhất, ngu ngốc nhất trên đời này. Chỉ vì cứu đại huynh, chỉ vì bảo vệ người thân mà nàng đã không sợ gì hủy hoại thanh danh của mình, không sợ gì việc chấp nhận chịu nhục, chấp nhận khổ đau vất vả. Ngay cả khi nàng nhẫn tâm rời bỏ ta, ta vẫn muốn đi tìm nàng, tìm bằng được nàng... để mang nàng về”.

Trong mắt Thương Dung là cả một tấm chân tình sâu sắc. Toàn thân Đường Duyệt run lên, nhưng nàng vẫn không quay đầu lại.

“Trước khi đến đây ta đã thưa chuyện với tổ mẫu rồi. Trong cuộc đời này ta sẽ không lấy ai khác ngoài nàng. Những lời này vốn không nên nói ra, ta đã tung tin hôn sự trong giang hồ, là muốn bắt nàng phải xuất hiện. Đáng tiếc là ta đã chờ lâu như vậy rồi mà nàng vẫn đại khờ cho rằng ta muốn thành thân với người khác. Thậm chí còn trốn không dám gặp ta, gặp mặt rồi cũng không chịu nhận ta. Bề ngoài nàng rất kiên cường, nhưng thực tế lại là một nữ nhi rất sợ cô đơn. Ta không muốn để nàng đơn độc một mình chịu đựng đau khổ, vì thế mới đến đây. Tiểu Duyệt, nàng hãy nghe cho rõ, cả đời này ta chỉ nói một lần duy nhất. Bất luận nàng biến thành hình dạng như thế nào, dung mạo bị hủy hoại cũng mặc, cả đời bị người đời mắng là yêu nữ cũng mặc, ta vẫn cần nàng! Bất kể sau này có xảy ra chuyện gì, nàng vẫn là thê tử của Thương Dung này, mãi mãi là như vậy”.

“Mãi mãi là như vậy... mãi mãi là như vậy!” Trong lòng Đường Duyệt cứ lặp đi lặp lại lời nói của Thương Dung. Chỉ khi nàng suy ngẫm về tình ý sâu sắc hàm chứa trong câu nói này, nàng mới quay người lại. Tay nàng cũng đang run lên bần bật, nhưng lại không dám ngẩng đầu lên nhìn thái độ của Thương Dung.

“Cả cuộc đời này của nàng đều là sống vì người khác. Nhưng lại không có ngày nào sống vui vẻ. Ta cầu xin nàng hãy sống một ngày vì bản thân mình có được không? Hãy cùng ta rời khỏi nơi này”.

Khuôn mặt Đường Duyệt đầm đìa nước mắt, nhưng nàng lại không thể đồng ý. Vì Đường Mạc đại huynh vẫn đang ở đây, hơn nữa huynh ấy lại không có chút cảm giác bị người ta thao túng lợi dụng, thậm chí ngay cả nàng mà huynh ấy cũng không nhận ra. Lời cự tuyệt vẫn chưa thốt ra khỏi miệng nàng thì một đôi môi nồng ấm đã kề tới ngăn giọng nói của nàng lại. So với nụ hôn mà nàng chủ động lần trước thì quả nhiên là khác hẳn, lần đó nàng hoàn toàn không biết hôn thế nào, chỉ mượn rượu mà xô tới rồi nhẹ nhàng lướt qua lướt lại. Nhưng lần này thì thực sự là lưỡi và môi cứ đan xen quấn lấy nhau. Cảm giác kỳ lạ chưa từng có, ngay cả hơi thở cũng bị loạn nhịp. Đôi môi nóng bỏng ướt ướt quấn lấy môi nàng. Đường Duyệt đã bị cuốn vào nụ hôn đến mù mị, nàng chỉ có thể rên lên khe khẽ. Nụ hôn của Thương Dung hoàn toàn khác hẳn với vẻ bề ngoài ôn tồn của chàng. Đường như chàng muốn bày tỏ với nàng tất cả sự nồng nhiệt mà chàng đã phải kìm nén bấy lâu, sự nóng bỏng ngọt ngào ấy không dễ gì mà cưỡng lại được.

Khi có sự tiếp xúc thân mật như vậy, ngay cả chân của Đường Duyệt cũng run rẩy, làm thế nào cũng không giữ được sắc mặt lạnh lùng nữa, chỉ có thể đỏ mặt mà đón nhận nụ hôn, hơi thở gấp gấp khó khăn, không còn sức để cưỡng lại. Đến khi nàng nghĩ đến việc phải đẩy đối phương ra thì Thương Dung lại ôm chặt lấy nàng, không cho nàng cơ hội rời đi. Vì thế trông Đường Duyệt hoàn toàn không có chút gì phản kháng mạnh mẽ, nếu từ bên cạnh nhìn sang sẽ có chút gì đó giống như tuy muốn từ chối mà vẫn chấp nhận.

Đến khi Đường Duyệt cảm thấy khó thở thì Thương Dung mới chịu buông nàng ra, cúi đầu nở một nụ cười buồn bã. Đôi hàng mi sụp xuống trên khuôn mặt đầy cô đơn của chàng làm tim Đường Duyệt đập nhanh hơn. Chàng nhỏ nhẹ nói: “Nếu có thể, thì ta cũng không muốn dùng cách này để bắt nàng phải đồng ý”.

Cái gì cũng không cần, tiếp tục sống vì bản thân mình ư? Lời đề nghị này quả là đầy cảm dỗ.

Sống cùng với Thương Dung, làm thê tử của chàng... Liệu ông trời có tha thứ ột kẻ ích kỷ như nàng không?

Đường Duyệt thở dài, không hề lên tiếng từ chối.

26. Chương 26: Mộ Dung

Tiểu Liên đẩy cửa phòng, giật thót người, một cô nương với khuôn mặt thanh tú đang đứng ở cửa, dường như cũng đang có ý định đẩy cửa đi ra. Thấy Tiểu Liên ngạc nhiên, nàng mới ngượng ngập vuốt nhẹ lọn tóc mai hai bên, khẽ chỉnh lại y phục rồi mới từ từ len qua người Tiểu Liên đi ra. Tiểu Liên nhìn kỹ vào trong phòng, Tô Mộng Chằm quả nhiên đang ngồi bên cạnh bàn.

Y phục của Tô Mộng Chằm rất luộm thuộm, trên áo có bảy cái khuy thì chỉ cài có ba. Những ngón tay dài đang nghịch một ly rượu bằng ngọc phỉ thúy, khuôn mặt nửa cười nửa không.

Tiểu Liên cảm thấy dạo này Tô Mộng Chằm đã thay đổi. Trước đây trên khuôn mặt hẳn luôn thường trực sẵn nụ cười, nhưng gần đây nụ cười đó đã dần dần biến mất, thay vào đó là sự nóng nảy và lạnh lùng.

“Công tử, những người đó đã bị phơi nắng hai ngày nay rồi. Thái độ của bọn họ rất không ổn định, hay là... mời công tử ra xem họ thế nào”.

Đôi mắt Tô Mộng Chằm trĩu nặng nhìn xuống. Hắn chậm rãi nói với vẻ vô cùng thờ ơ: “Bọn họ không phải là đợi đến mức mất bình tĩnh, mà là lo sợ trong hai ngày nay sẽ có thêm nhiều môn phái bị phá trong tay của Bái Nguyệt Giáo”.

“Nhưng...” Tiểu Liên hơi do dự, vẫn chưa nói xong thì chợt nghe thấy từ phía cửa sổ có tiếng kêu sần sật. Từ bên ngoài cửa sổ một con chim nhỏ toàn thân màu xanh ngọc bích bay vào. Nó kêu cú cú hai tiếng rồi xòe đôi cánh đậu trên vai của Tô Mộng Chằm.

Tô Mộng Chằm nhìn con chim rồi cười không thành tiếng: “Hôn lễ của Thương gia chắc là bắt đầu rồi phải không?”.

Trong lòng Tiểu Liên chợt sững lại, nói nhỏ: “Hình như là hôm nay”.

Hai ngày trước, Thương Dung đã đưa Đường Duyệt bí mật rời khỏi hòn đảo nhỏ. Những người trong phe chính đạo lại không ai ngăn cản việc này, xem ra Cửu Niệm đại sư đã có công không nhỏ.

Tô Mộng Chằm nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông óng mượt của con chim, rồi ngán ngẩm nói: “Bay đi thì đã sao nào, không phải rồi vẫn lại ngoan ngoãn quay về sao? Đúng là đồ ngốc”. Bàn tay hắn vỗ nhẹ một cái, con chim nhỏ lại bay đi. Không lâu sau lại ngoan ngoãn quay trở lại đậu trên chiếc bàn ở ngay trước mặt hắn, đáng vẻ cúi đầu suy tư như không hề có ý định muốn bay đi chút nào.

Tiểu Liên vẫn còn đang nghi ngờ câu nói này, thì Tô Mộng Chằm đã bất ngờ đứng dậy, tư thế nhẹ nhàng lướt qua bên người cậu.

“Đã đến lúc phải gặp bọn họ rồi, nhưng hi vọng là không làm ta thất vọng”.

Thương gia không hoành tráng, nguy nga như Đường Gia Bảo. Cũng không đường hoàng phú lệ như Tịnh An vương phủ. So với sự thần bí của Bái Nguyệt Giáo thì lại càng tuyệt nhiên không giống. Mọi thứ ở đây đối với Đường Duyệt vừa lạ lẫm vừa quen thuộc. Lạ lẫm là bởi nàng chưa từng đến đây bao giờ. Quen thuộc là bởi đây chính là nơi Thương Dung đã lớn lên. Ra đón bọn họ chính là Thương Lục, người đã lâu lắm rồi nàng không gặp. Thương Lục đã đứng chờ sẵn ở cửa từ lâu. Nhìn thấy Thương Dung đưa theo Đường Duyệt về cùng, cậu ta vui lắm, lảng lảng quay người đi lau nước mắt.

Thương Dung giúp nàng cởi áo choàng bên ngoài, ghé tai nàng nói nhỏ: “Nàng đừng lo lắng nhé!”.

Vậy mà chàng vẫn nhận ra là nàng đang rất bối rối. Thực ra từ lúc vào thành nàng đã bắt đầu lo lắng vô cùng, tim cũng đập nhanh hơn rất nhiều, kể từ lúc chàng bảo nàng là: “Tổ mẫu muốn gặp nàng”.

Trên đường đi, Thương Dung đã giới thiệu cho Đường Duyệt về lão phu nhân của Thương gia. Bà vốn là một nữ nhi giang hồ thân thế không rõ ràng, năm mười bảy tuổi gặp Thương Trọng Tình - công tử của Thương gia trên giang hồ. Họ vừa gặp mặt đã đem lòng yêu thương nên đã lấy nhau. Từ đó về sau bà hoàn toàn vứt bỏ cuộc đời phiêu bạt giang hồ nuốt đau nếm máu để trở thành nữ chủ nhân dịu dàng, xinh đẹp của Thương gia. Những ngày sau đó, bà thỉnh thoảng cũng cầm kiếm vào giang hồ để làm nữ hiệp tiêu dao hai ngày. Nhưng sau khi hai công tử nhỏ lần lượt ra đời thì bà không còn bước chân ra khỏi cửa nữa. Tính cho tới khi Thương Trọng Tình qua đời ở tuổi hai mươi tám, thì đôi phu thê làm ọi người phải ngưỡng mộ đó mới chỉ ở cùng nhau được tám năm trời ngắn ngủi. Sau tám năm đó là bốn mươi năm dài đằng đẳng. Trong cuộc hôn nhân này, bà đã phải trải qua nỗi đau mất phu vong tử, đơn độc chăm nuôi dưỡng cho đứa cháu nội bé bỏng nên người, hơn nữa lại một tay trong nom nhà cửa cho Thương gia.

Danh tiếng của bà trên giang hồ rất lẫy lừng. Bà luôn nổi tiếng nhờ tác phong và thái độ cứng rắn. Nhiều kẻ muốn ức hiếp Thương gia ít người mỏng lực, lại có kẻ muốn chiếm đoạt sản nghiệp của Thương gia, nhưng tất cả đều bị bà đánh bại mà không dám bén mảng tới nữa. Đến khi Thương Dung trưởng thành, bà cũng về ở ẩn, rất ít khi xuất hiện trước mọi người.

Khi nhắc đến tổ mẫu, khuôn mặt Thương Dung tràn đầy cảm xúc vô cùng sùng kính và yêu thương. Có một số việc liên quan đến bà làm cho Đường Duyệt cảm thấy không thể hiểu được. Lo lắng có gì thất lễ

trước mặt tổ mẫu, lại càng sợ mình không phải là người mà tổ mẫu yêu thích, nên Đường Duyệt hồi hộp tới mức sắc mặt cũng thay đổi.

Thương Dung mỉm cười nhẹ hôn lên tóc nàng, chàng nói: “Nàng không cần phải lo lắng, tổ mẫu sẽ thích nàng”.

Sẽ thích ư? Đường Duyệt mỉm cười đau khổ, người ghét nàng trên đời này đã có quá nhiều rồi. Nàng thực sự đã sớm mất lòng tin vào bản thân.

Thương Dung an ủi nói: “Nàng yên tâm, tổ mẫu rất dễ nói chuyện, chỉ có điều...”, chàng ngừng lại một lát, trong nụ cười có chút gì đó đau thương, “Chỉ có điều gần đây sức khỏe của tổ mẫu không được tốt lắm”.

Ngay từ phút đầu tiên gặp lão phu nhân của Thương gia, Đường Duyệt đã chú ý tới nụ cười của bà. Nụ cười của Thương lão phu nhân làm cho Đường Duyệt lần đầu tiên có mong muốn được gần gũi người khác.

Thương lão phu nhân tuy hơi nặng tai, mắt cũng đã mờ, nhưng khi người khác nói chuyện, bà luôn chăm chú lắng nghe, mỉm cười, trầm tĩnh mà ôn hòa. Vậy mà không đợi cho Đường Duyệt và lão phu nhân nói một, hai câu chuyện đã có người vào bẩm báo có khách đến thăm. Hóa ra là sau khi tin Thương đại công tử đưa tân nương về được truyền đi, thì những gia tộc nổi tiếng trong thành vốn có quan hệ qua lại với Thương gia đã vội vàng mang lễ vật đến cầu kiến. Cầu kiến chẳng qua chỉ là cái cớ. Thực ra họ muốn xem mặt tân nương mà công tử của Thương gia vẫn chờ đợi để rước về cuối cùng sẽ thế nào. Nhất là những người trước đây đã từng thưa chuyện với Thương gia mà bị cự tuyệt, cố gắng kiên chân gheo cổ để vào xem cho bằng được.

Những người này đều là những nhân vật quan trọng trong thành, có quan hệ qua lại với Thương gia, không thể không tiếp. Thương Dung không còn cách nào đành phải cười đau khổ rồi nói nhỏ với Đường Duyệt: “Cho dù bọn họ có nói gì thì nàng cũng đừng để ý nhé, mọi việc đã có ta lo”.

Giọng chàng rất nhẹ nhàng, nhưng rõ ràng lại mang đậm ý nghĩa che chở. Đường Duyệt đỏ mặt, chỉ vì nàng cảm thấy mọi người đều đã nghe thấy những gì Thương Dung vừa nói. Một a hoàn với hai bím tóc hai bên bùm miêng cười thầm, ngay cả Thương lão phu nhân cũng cười hà hà nhìn hai người bọn họ.

May là lão phu nhân nặng tai, chắc là không nghe rõ đâu, Đường Duyệt nghĩ thầm.

Sau khi những vị khách đó từng người, từng người một vào cầu kiến, Đường Duyệt đã không còn tâm trạng như vậy nữa. Trước đây tại Đường Gia Bảo, nàng không quen với những chỗ đông người, nếu có việc gì thường một mình trốn đi, nhưng trong phòng khách của Thương gia, tất cả mọi người đều vì nàng mà nhào tới nên không thể trốn đi đâu được. Hơn nữa làm như vậy cũng không lịch sự cho lắm...

Nhận thấy những phu nhân ngồi đối diện nhìn mình với ánh mắt dò xét không mấy thiện cảm, Đường Duyệt đành phải quay mặt đi, nhìn mà như không thấy. Vậy mà vết sẹo đáng sợ trên mặt nàng lại nổi lên rõ mồn một, làm cho những người đối diện cứ ồ lên từng đợt.

Thương Dung đứng dậy, chắn trước mặt Đường Duyệt nói: “Tiểu Duyệt đường xa tới đây, trên đường đã rất mệt rồi. Ta xin đưa nàng đi nghỉ, mong các vị lượng thứ”.

Đại phu nhân của Hạ gia lúc đó cười nói: “Thương công tử nhỏ nhen qua đấy. Chúng ta khó có dịp đến đây, lại là đến xem mặt tân nương. Cô ấy là người bằng xương bằng thịt, không phải là đúc bằng đường, để chúng ta nhìn là sẽ chảy ra sao?”.

Những vị phu nhân khác cũng hòa theo. Thế là các phu nhân trong phòng khách cứ nhao nhao bình phẩm. Thương Dung bình tĩnh nói: “Sau khi Đường Duyệt thành thân với ta, chắc chắn sẽ có nhiều dịp để gặp gỡ mọi người. Còn bây giờ xin các vị hãy nhường đường”.

Trong thiên hạ, khó ứng phó nhất chính là đàn bà, đặc biệt là một nhóm đàn bà, cho dù bản thân võ nghệ cao cường, tài trí hơn người, thân thế giàu sang cũng phải bó tay với đám đàn bà không thể nói lý lẽ này.

Bất kể Thương Dung có nói thế nào đi nữa, đám phu nhân đó cũng không chịu giải tán. Thậm chí còn có một nàng dâu đứng lên lấy ghế kê vào bậc cửa ngồi, có ý tuyệt đối không chịu thả người. Thương Dung vốn không phải không có cách gì để đối phó với bọn họ, mà chỉ vì chàng không muốn trước mặt tổ mẫu và mọi người lại làm cho người khác có ấn tượng không nề đại thể vì Đường Duyệt.

Thương lão phu nhân xem ra có vẻ hồ đồ, nhưng tâm trí bà lại rất sáng suốt, rất miễn tiện, đã sớm nhìn rõ mọi việc: “Tiểu Dung, hãy để Tiểu Duyệt ở lại. Nhà chúng ta sắp sửa chuẩn bị hôn lễ rồi, đến lúc đó không thể thiếu được việc mời các phu nhân, tiểu thư đây đến chúc mừng”. Khi nhắc đến Đường Duyệt, bà không gọi là Đường cô nương, cũng không gọi tên trực tiếp là Đường Duyệt, mà gọi theo cách xưng hô có một không hai giống Thương Dung. Sự thân mật và tình cảm này làmột người từ trước đến giờ chưa từng được hưởng tình thâm ái áp như Đường Duyệt cảm thấy vô cùng xúc động.

Vì thế, mọi việc đã được quyết định theo sự sắp xếp của Thương lão phu nhân.

Nàng dâu trẻ tuổi của Ninh gia mặc một bộ y phục bằng vóc đỏ, trên cổ khoác một chiếc áo lông cáo trắng muốt nhìn mặt Đường Duyệt nói: “Nhìn hình dáng thì quả là đẹp. Nhưng tại sao cô nương lại bị vết thương thế kia, thật là nghiệt ngã quá!”. Giọng nàng mềm mại dẻo quẹo, vô cùng uyển chuyển, khẩu khí dường như vô cùng tiếu nuối.

Sắc mặt Thương Dung chợt thay đổi, lặng lẽ nắm chặt bàn tay Đường Duyệt. Đường Duyệt cúi đầu không nói. Ánh mắt của những người xung quanh dường như đang nói rằng, người con gái xấu xí kỳ dị như vậy thì làm sao xứng với Thương công tử được.

Đột nhiên Thương lão phu nhân nói: “Nói cũng phải, khi ta còn trẻ vẫn thường phiêu bạt giang hồ, những vết thương cũ trên người từ thời đó đến giờ vẫn không thể mờ đi. Đợi khi nào Tiểu Duyệt chính thức về nhà chúng ta thì sẽ không để con bé phải chịu khổ như ta trước đây được”.

Khuôn mặt của nàng dâu Ninh gia từ từ đỏ lựng, cặp mắt xuống né người qua một bên, không dám nhìn ánh mắt hòa nhã thân thiện của Thương lão phu nhân nữa.

Phu nhân của Trương gia trước đây cũng có qua lại thân mật với nàng dâu của Ninh gia đặt chén trà trong tay xuống, lấy chiếc khăn tay thêu cảnh hải đường che miệng lại, rồi nhẹ nhàng nói: “Không biết là Đường cô nương thượng phủ ở nơi nào. Cao đường có được khỏe mạnh hay không?”.

Khuôn mặt Đường Duyệt như phủ một lớp phấn trắng bệch, nàng nói nhỏ: “Phụ mẫu tiểu nữ đều đã qua đời rồi”.

“Vậy trong nhà cô nương có còn ai nữa không?”.

Đường Duyệt nghĩ đến Đường Mặc, trong lòng lại cảm thấy đau đớn vô cùng, chua chát nói: “Không còn ai nữa cả”. Bàn tay Thương Dung vẫn không ngừng truyền cho nàng sự ái áp. Nhưng khi người khác hỏi đến việc này thì nàng lại rùng mình run rẩy, suýt nữa thì không thể trả lời nổi.

Nàng vừa dứt lời thì tất cả những vị khách có mặt trong phòng đều ngẩng ra nhìn nàng. Những ánh mắt vốn có phần dò xét trước đây giờ đột nhiên trở nên khinh bỉ. Mọi người vốn cho rằng tuy nàng không có nhan sắc hơn người, thì đối lại ắt phải có một gia tộc hùng hậu sau lưng, nếu không thì làm sao có thể được Thương công tử vốn có con mắt tinh tường chọn làm vợ được. Sau khi biết được nàng chẳng qua cũng chỉ là một đứa con bơ vơ không cha không mẹ, thái độ của mọi người chợt trở nên khó coi. Vì một nữ nhi không có nhan sắc lại cũng không có thân thích mà từ chối những nữ nhi xinh đẹp khác trong thiên hạ, đây là quả là một chuyện nếu có chặt đầu họ thì cũng không thể lý giải nổi.

Thương lão phu nhân cười híp mắt gật đầu nói: “Cũng là một đứa trẻ không người thương xót giống ta. Nhưng không có gì phải lo lắng đâu. Tiểu Duyệt à, con phải nhớ rõ một câu của bà già này nhé”. Bà dừng lại một lát, nhìn quanh mọi người một lượt. Cuối cùng mới nhìn vào đôi mắt trong trẻo của Đường Duyệt rồi nói một cách thâm trầm: “Đàn bà ấy à, nhan sắc thế gia cái gì chứ? Tất cả đều không quan trọng, quan trọng nhất chính là số phận gặp được một hảo nam tử. Một khi đã gặp rồi thì bất kể có xảy ra chuyện gì cũng vẫn phải nắm chặt lấy, không được buông tay”.

Đường Duyệt sững người, trong lòng phức tạp khó nói. Thần sắc trên mặt cũng không biết là cảm kích hay vui mừng. một lúc lâu sau mới chậm chậm nói: “Lời của tổ mẫu, con đã ghi nhớ rồi ạ”.

Lão phu nhân chậm rãi nói với đôi mắt ôn hòa: “Tiểu Dung nhà ta là một người tốt. Còn con, cũng là một người tốt. Bây giờ nhìn thấy các con, ta giống như được nhìn thấy ta hồi còn trẻ, đáng thương cho ta, phu quân qua đời quá sớm, để lại mình ta vất vả nuôi dạy hai đứa con nên người...”. Bà vừa nói vừa đưa lau nước mắt, đôi mắt vừa rồi còn cười híp mí giờ đã lã chã tuôn lệ. Thương Dung khẽ mỉm cười, nhưng lại

không có ý bước lên an ủi tổ mẫu. Đường Duyệt muốn đứng dậy, nhưng lại bị Thương Dung giữ chặt lấy, kéo nàng ngồi xuống. Nàng nhìn chàng tỏ vẻ không hiểu, chàng khe khẽ lắc đầu.

Tiếp đó, mọi người liền bắt đầu an ủi Thương lão phu nhân. Không ai còn tâm trí đâu để ý tới Đường Duyệt nữa. Ngay cả nàng dâu trẻ tuổi ngồi trên ghế ở bậc cửa cũng đã chạy lại bên cạnh Thương lão phu nhân để đưa khăn tay cho bà.

Trong lúc mọi người không để ý, từ trong ống tay áo đang gấp lại của Thương lão phu nhân lộ ra một bàn tay nhẵn nhéo, ngằm chỉ về phía ngoài cửa. Thương Dung nháy mắt, nhân lúc này liền nắm lấy tay Đường Duyệt lên chạy ra ngoài.

Trốn ra khỏi phòng khách ồn ào, cuối cùng Thương Dung cũng có cơ hội được dịu dàng ôm nàng vào lòng. Chàng dịu dàng nói: “Tiểu Duyệt, xin lỗi nàng. Những tình cảnh như vậy sau này sẽ không để nàng phải bận lòng nữa”.

Đường Duyệt buồn bã, một lúc lâu sau mới nói: “Không, người phải nói xin lỗi chính là muội”.

Nàng bản tính không giỏi ăn nói, trước mặt nhiều người như vậy đã làm cho Thương Dung phải khó ứng phó. Nàng thậm chí còn hận mình tại sao lại ngồi ngốc nghếch đến vậy, không thể tự mình ứng phó trôi chảy trong những lúc thế này giống như các nữ nhi khác.

Những ngón tay dài dài xương xương của Thương Dung vuốt nhẹ lên mặt nàng. Bàn tay chàng dừng lại rất lâu trên má nàng, vẫn lạnh ngắt, chàng thở dài khẽ nói: “Lần đầu tiên nhìn thấy nàng năm đó, ta đã nghĩ nếu nàng không ngoan ngoãn như vậy thì lại tốt. Thậm chí ngay cả lúc đau lòng cũng có thể khóc với ta”.

Những ngón tay của Thương Dung chạm vào vết thương trên mặt nàng. Chàng đột nhiên: “Đi theo ta”.

Không đợi Đường Duyệt kịp phản ứng, chàng đã kéo nàng ra khỏi cửa.

“Chúng ta phải đi đâu bây giờ?”

“Đi tìm sự đệ của ta, đệ ấy nhất định sẽ có cách”. Thương Dung nói.

Hai người ra khỏi Thương phủ đi về phía Tây Thành. Phần lớn thời gian đều là Thương Dung giới thiệu cho Đường Duyệt về cảnh vật hau bên đường. Đường Duyệt chỉ im lặng lắng nghe, khẽ gật đầu. Sau khi ra khỏi một con phố, Thương Dung phát hiện ra Đường Duyệt bắt đầu lơ đãng, không tập trung. Chàng nắm lấy tay Đường Duyệt, lấy một thứ vẫn giấu trong ống tay áo ra, nhét vào tận tay Đường Duyệt.

Đường Duyệt sờ người, nhìn thấy một sợi dây chuyền đang nằm trong bàn tay mình. Trên sợi dây chuyền có đeo một chiếc chuông bằng vàng thiết kế tinh xảo. Đây chính là chiếc chuông mà lúc trước Thương Dung đã tặng cho nàng. Nàng vẫn luôn giữ nó, mãi cho tới khi rời núi ra đi thì nàng mới nhẫn tâm bỏ lại.

“Mỗi khi nhìn thấy chiếc chuông này là ta lại nhớ tới nàng”. Thương Dung mỉm cười khẽ nói, trong đáy mắt ẩn chứa một chút thương đau. Nhưng chàng vẫn dích thân đeo sợi dây chuyền lên trước ngực nàng. “Như thế này... chắc sẽ không bị mất nữa đâu...”

Đường Duyệt cúi đầu nhìn chiếc chuông, đôi mắt đã ngân ngấn lệ.

Thương Dung mỉm cười nắm lấy tay nàng. Trong giây phút hai lòng bàn tay chạm vào nhau, mười ngón tay đan xen lấy nhau, Đường Duyệt ngẩng đầu nhìn chàng, không hiểu sao tim đập rộn ràng, xấu hổ thẹn thùng không nói.

Những người qua lại trên phố lặng lẽ đi chậm lại để nhìn đôi nam nữ ven đường. Người con trai thì tuấn tú vô song, còn người con gái thì nhan sắc đã bị hủy hoại. Vậy mà giữa hai người có một sự thân mật gần bó vô cùng, một sự hòa quyện khó diễn tả.

“Muốn làm nương tử của ta, vậy mà nàng vẫn còn suy nghĩ vẩn vơ. Nàng nói xem có phải ta nên xem lại mình không, hay là ta có chỗ nào chưa tốt?”. Thương Dung nũng nịu chu miệng ra hỏi nàng, trong sự dịu dàng có đôi chút buồn phiền.

Đường Duyệt giật mình, trong ấn tượng của nàng Thương huynh hoàn toàn không phải nam tử như vậy. Chàng vẫn luôn nho nhã, lễ phép, đối xử với mọi người tuy dịu dàng ôn tồn nhưng từ trước đến nay không

bao giờ vượt quá giới hạn giữa nữ nhi và nam tử. Lại càng không bao giờ dám nắm tay nữ nhi không rời giữa thanh thiên bạch nhật, coi như ở chốn không người như thế này.

“Huynh... chúng ta đi về rồi hãy nói có được không?” Đường Duyệt đưa mắt nhìn một phu nhân mặc váy áo màu xanh đang ngھn cổ lên để nhìn về phía hai người bọn họ, hạ giọng nói với Thương Dung.

Thương Dung chẳng thèm để ý, cúi người xuống kề mặt hai bên má Đường Duyệt nói nhỏ: “Ồ, nàng đang để ý người khác nói gì hay sao?”.

“Vâng”. Đường Duyệt lại nhìn xung quanh một lượt, khuôn mặt từ từ ửng đỏ.

“Thật là để ý như vậy sao?”.

“Vâng...”

Vừa dặt lời, Đường Duyệt đột nhiên kêu lên thất thanh, nàng đã bị Thương Dung bế bổng lên, gần như là mặt kề mặt, ôm sát lấy cơ thể chàng.

“Nàng là nương tử sắp thành thân với ta. Người trong thành ai cũng biết, có gì mà phải sợ?”.

Nụ cười trên khuôn mặt Thương Dung làm cho tim nàng đập rộn ràng. Nàng cố phản kháng lại một câu, nhưng Thương Dung đã bước về phía trước, nàng càng phản kháng thì chàng lại càng không chịu bỏ nàng xuống. Quả thật là không thèm để ý đến lễ giáo gì nữa, làm cho những người vừa rồi còn nhìn trộm hai người thì bây giờ trợn tròn mắt ngạc nhiên. Chàng nhẹ hôn lên trán nàng rồi nói: “Nếu nàng đồng ý với ta là sẽ không để ý đến ánh mắt của những người xung quanh nữa thì ta mới bỏ nàng xuống”.

Sắc mặt vốn trắng bệch của Đường Duyệt đã đỏ ửng như đóa hoa hải đường say rượu, gật đầu liên tiếp nói: “Muội... muội cái gì cũng đều đồng ý hết, huynh bỏ muội xuống đi”.

Thương Dung không làm khó nàng nữa, mỉm cười bỏ nàng xuống, nhưng vẫn không quên dọa nàng: “Lần sau không được nói là sợ bị người khác nhìn đấy nhé. Nếu nàng còn nói nữa ta sẽ hôn nàng ngay trước mặt mọi người đấy”.

Những hành động khác thường của chàng không giống với thường lệ. Tất cả đều nhằm làm cho nàng cảm thấy vui vẻ, hay ít ra cũng muốn nàng tạm thời vứt bỏ mọi nỗi buồn khổ.

“Thương huynh, sư đệ mà huynh nói hiện ở đâu?” Đường Duyệt hỏi.

“Chúng ta vẫn đang trên đường tới đó mà. Ta đã sai người đến báo cho đệ ấy tham dự hôn lễ của chúng ta, bây giờ chắc đệ ấy đã tới nơi rồi đó”.

“Vậy, chúng ta có phải đi đón đệ ấy không?”

“Đệ ấy có biệt viện ở Tây thành. Mỗi lần tới đây đều ghé qua đó trước, bây giờ chúng ta đến biệt viện để tìm đệ ấy”.

Đường Duyệt gật đầu. Nàng thực ra không có chút lòng tin nào với việc khôi phục lại nhan sắc. Một khuôn mặt đã bị hủy hoại rồi, làm sao khôi phục lại như trước đây được, chẳng qua chỉ là những lời an ủi đối với nàng mà thôi.

Sau khi đi xuyên qua con phố phồn hoa, bọn họ chậm chậm bước theo một con sông xuyên qua trong thành, người qua lại xung quanh cũng trở nên ít dần. Xa xa một chiếc thuyền cá đang lững lờ trôi trong tiếng hát buồn buồn ở ven sông, gần bờ chút nữa là một nhóm các bà các chị đang xắn tay áo lên để giặt giũ.

Tất cả mọi thứ trông vô cùng yên bình. Đường Duyệt ngẩng nhìn như mê đi, trong lòng dậy lên về hình ảnh cuộc sống tương lai của mình.

“Nàng đang nghĩ gì vậy?”. Thương Dung dừng bước hỏi.

Khuôn mặt Đường Duyệt lại đỏ bừng, thẹn thùng không nói lên lời.

Thương Dung dường như đã đoán được suy nghĩ của nàng, nhưng lại không có ý trêu nàng, chàng nói: “Chúng ta tới nơi rồi”.

Lúc này, Đường Duyệt mới phát hiện ra hai người bọn họ chẳng mấy chốc đã đến phái trước của một cái sân.

Một hàng rào trúc thoáng đoãng, hoa mai nở rộ đầy vườn. Nhưng lại là một nơi ở vô cùng dân dã. Đường Duyệt nhìn ra xa, chợt cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, nàng nói: “Thương huynh, sư đệ của huynh sống tại đây sao?”.

Thương Dung đang định đáp lời thì đột nhiên mặt biến sắc, hạ giọng nói với nàng bằng vẻ gấp rút: “Nàng ở đây đợi ta, không được đi đâu nhé!”.

Đường Duyệt còn chưa kịp phản ứng thì Thương Dung đã phi thân lướt tới khu rừng rậm cách đó không xa.

Trên đường đi, Thương Dung đã giới thiệu cho nàng về người sư đệ này - Mộ Dung Tiểu Vũ. Trong đại hội kiếm pháp, nàng cũng đã từng được nghe một số chuyện về chàng qua lời của Mộ Dung Mai Kiến. Nhưng trong lời kể lại của Thương Dung, Mộ Dung Tiểu Vũ ngoài việc tính tình hơi kiêu ngạo cô độc một chút, thì hoàn toàn không xấu xa bỉ ổi như Mộ Dung Mai Kiến đã từng nói.

Nghe nói Mộ Dung Tiểu Vũ khi mười năm tuổi đã lang thang bên ngoài, lưu lạc cùng khốn bốn phương, hoàn cảnh vô cùng đáng thương. Mãi tới khi được Cửu Niệm đại sư thu phục thì chàng mới có chốn lập thân. Năm sau mới được Mộ Dung Bất Phàm tìm thấy, đưa về Mộ Dung gia nhận tổ quy tông. Sau khi chàng quay về Mộ Dung gia, vẫn đối xử với Cửu Niệm đại sư vô cùng tôn kính, nhưng lại cũng hết sức thân tình với Mộ Dung gia.

Trong khi Đường Duyệt vẫn còn do dự không biết có nên tiến đến gõ cửa không thì phát hiện ra cửa đã mở rồi. Một công tử bước ra từ bên trong, xem ra nhỏ tuổi hơn Thương Dung một chút.

Khuôn mặt của người đó được thừa hưởng nét đẹp của gia tộc Mộ Dung. Như vậy một Mộ Dung Tiểu Vũ lừng lẫy giang hồ, thiếu niên thành danh hoàn toàn không phải là một nhân vật có ba đầu sáu tay, trên đầu mọc sừng như người ta vẫn thường nói. Tuy nhiên điều kỳ lạ là, lông mày, đôi mắt, sống mũi, khuôn miệng của chàng nếu đứng riêng một mình thì chẳng có gì là đặc biệt cả. Ấy vậy mà khi cùng kết hợp lại với nhau thì xuất chúng gấp trăm lần so với người bình thường. Giây phút ngừng trôi này dường như bị một sức mạnh thần kỳ nào đó ngăn lại, giữa hai người có ngưng đọng trong chớp mắt. Phút chốc Đường Duyệt như có cảm giác đã từng gặp chàng ở đâu đó. Nàng ngạc nhiên tròn mắt nhìn vị công tử đó, đương nhiên là chàng cũng đã phát hiện ra sự có mặt của nàng. Bởi vì cảm xúc trên khuôn mặt chàng trở nên rất đặc biệt. Chàng đương nhiên là kinh ngạc, nghi hoặc, có chút gì đó không hiểu. Điều này vốn là phản ứng rất thông thường của bất kỳ ai khi nhìn thấy một người lạ đang đứng trước cửa nhà mình. Điều ngạc nhiên là, ánh mắt của chàng trông có vẻ hơi đau buồn.

Đường Duyệt nhất thời cảm thấy lúng túng, thậm chí còn định quay người chạy trốn. Nàng cũng rất ngạc nhiên về biểu hiện của mình, chỉ vì bây giờ nàng rất ít khi gặp phải những tình huống không biết nên xử trí ra sao như thế này. Mộ Dung Tiểu Vũ từ trước đến nay chưa bao giờ nghĩ sẽ gặp lại Đường Duyệt trong hoàn cảnh này. Nhiều năm trước, chàng cho rằng bọn họ sẽ trở thành bạn, nhưng đáng tiếc là không phải. Sau đó, chàng lại cho rằng ít ra nàng có thể nhận ra chàng. Giống như chàng đã từng nhận ra nàng trong cả một đám đông, vậy mà cũng không phải nốt.

Lòng chàng tuy ngấm ngấm có sự xáo trộn, nhưng rõ ràng chàng đang cố gắng kiềm chế bản thân. Chàng không thể không làm vậy. Bởi vì rất nhiều năm trước đây, chàng đã học được cách che giấu mọi cảm xúc như đau khổ, bi thương, phẫn nộ... Tuyệt đối không biểu lộ ra chút nào trước mặt người khác, lại càng không để cho người khác nhìn ra được cảm xúc thật của chàng.

Vì thế chàng chậm chậm bước tới, khi chỉ còn cách Đường Duyệt khoảng năm bước, chàng mới dừng lại, chậm rãi nói: “Cô nương là...?”.

“Nàng ấy là vợ sắp cưới của ta đấy”. Trước khi Đường Duyệt kịp lên tiếng thì Thương Dung đã mỉm cười xuất hiện. Chàng rảo bước về phía hai người, đưa tay ra ôm lấy Đường Duyệt, rồi nhẹ nhàng đẩy nàng lên phía trước một chút, nói: “Nàng ấy tên là Đường Duyệt”.

Đường Duyệt! Nàng là nương tử sắp thành thân với Thương Dung sao? Nương tử của đại công tử Thương gia... Dung nhan của nàng đã bị hủy hoại mất một nửa rồi. Đôi mắt sáng lấp lánh và thái độ e thẹn đến lóng ngóng vụng về kia, dường như không thay đổi chút nào. Đôi mắt này, nụ cười này, chàng đã từng gặp. Rất

nhiều, rất nhiều năm trước đây. Lúc đấy chàng vẫn còn là một đứa trẻ cô độc phiêu bạt khắp bốn phương, chỉ vì đã từng sống tại một thôn có dịch bệnh mà bị người ta chôn sống.

Mộ Dung Tiểu Vũ vốn đã chết năm mười lăm tuổi. “Đường Duyệt, chính là nàng đã kéo ta quay lại từ bờ vực của cái chết. Đường Duyệt, người cứu ta là nàng, nhưng người bỏ ta cũng chính là nàng. Cứ cho là như vậy, nhưng ta chưa bao giờ quên được nàng. Để được cùng nàng trùng phùng, ta vẫn luôn cố gắng, vẫn luôn cam chịu. Gặp lại nhau, ta nghĩ rằng ít ra nàng cũng phải xin ta lượng thứ. Vậy mà nàng đã thực sự lãng quên ta rồi. Giờ đây nàng đang mỉm cười e thẹn; chuẩn bị làm... tân nương của sư huynh ta rồi”.

Mộ Dung Tiểu Vũ nhói đau trong lòng, dường như một chiếc gông vô hình không thể cởi bỏ được đang vặn xoắn trên cổ chàng, nhưng chàng lại mỉm cười.

“Xin chúc mừng!”

“Thương huynh, người vừa rồi là ai vậy?” Đi theo sau Mộ Dung Tiểu Vũ, Đường Duyệt nhẹ nhàng hỏi.

Thương Dung cúi đầu nói: “Không có chuyện gì đâu, có thể là do ta bị hoa mắt thôi”.

Thương Dung lại nói: “Có ta ở đây, nàng chỉ cần yên tâm làm nương tử của ta là được rồi”.

Mộ Dung Tiểu Vũ nói: “Hai vị, xin mời vào!”.

Nơi ở của Mộ Dung Tiểu Vũ quá đơn giản, không giống nơi mà một công tử con nhà danh giá sẽ dừng chân nghỉ lại chút nào. Mọi thứ ở đây xem ra đều theo kiểu truyền thống. Ở đây cũng có bàn ghế và những vật dụng nhỏ cần dùng trong sinh hoạt, nhưng căn phòng này lại vô cùng lạnh lẽo làm cho Đường Duyệt bất giác liên tưởng đến nơi ở của Đường Mạc. Nơi đó cũng rộng mênh mông, lạnh lẽo vô cùng, thiếu vắng hơi người. Những người sống ở những nơi như thế đều có một điểm chung, đó là sự buồn tẻ. Buồn tẻ đến mức trong con mắt của họ, nhà không còn là nhà nữa, bởi vì ở đó không có người thân. Nếu nói Đường Mạc như vậy chẳng qua là vì bản tính của chàng vốn đã lạnh lùng. Còn Mộ Dung Tiểu Vũ thì vì cái gì đây? Chàng tuổi còn trẻ như vậy mà đã là người có danh vọng cao nhất trong lớp người trẻ tuổi của gia tộc Mộ Dung thanh danh hiển hách. Lại còn có không ít người theo đuổi, có thể nói chàng là người tuổi trẻ tài cao hiếm có trong giới võ lâm. Đường Duyệt cảm thấy ngạc nhiên tại sao Mộ Dung Tiểu Vũ lại không chọn một nơi tốt nhất, tiện nghi nhất trong thành để làm nơi dừng chân đón khách. Hơn nữa tại sao lại không thể nghỉ lại tại Thương gia, mà lại một thân một mình nghỉ tại chốn này?

Mộ Dung Tiểu Vũ bê lên hai tách trà mời họ, mỉm cười nói: “Trước đây đã từng kinh qua Thiếu Lâm, muốn đến thăm sư phụ, nhưng không ngờ sư phụ lại không có nhà”.

Thương Dung mỉm cười nói: “Sư phụ thay mặt cho Thiếu Lâm tham gia đàm phán với Bái Nguyệt Giáo. Sư đệ không biết việc này hay sao?”.

Mộ Dung Tiểu Vũ nói: “Việc này gia tộc Mộ Dung đương nhiên cũng biết. Nhưng lại không cho người đến đó, chỉ là không ngờ là sư phụ cũng can thiệp vào việc này”.

Thương Dung nói: “Sư phụ luôn coi thiên hạ làm trọng. Bái Nguyệt Giáo thăm sát các nhân sĩ chính đạo ở khắp nơi. Người trong Phật môn đương nhiên là không thể khoanh tay đứng nhìn”.

Mộ Dung Tiểu Vũ thở dài nói: “Vậy tại sao sư huynh cũng không đi?”.

Thương Dung mỉm cười: “Ta vốn là đi đón Tiểu Duyệt, sau khi bẩm báo với sư phụ, hai người bọn ta đã quay về trước”.

Nghe xong, Mộ Dung Tiểu Vũ bất giác nhìn Đường Duyệt, thấy khuôn mặt xinh đẹp nhưng trắng xanh của nàng, đột nhiên chàng cảm thấy choáng váng.

Nụ cười trên miệng chàng vô cùng lạnh lùng, chàng nói: “Hai người hôm nay tới đây, hẳn là không phải chỉ để thưởng thức trà”.

Thương Dung trả lời: “Sư đệ quả là có con mắt tinh tường. Chúng ta đành phải nói thật, gia tộc Mộ Dung xưa nay vốn là thế gia y học. Sư đệ thử xem có thứ linh dược gì, có thể...”. Chàng liền nhìn sang Đường Duyệt đang ngồi bên cạnh, rồi không nói gì nữa. Vậy mà Mộ Dung Tiểu Vũ đã hiểu ngay được sự tình.

Sau một hồi trầm ngâm, Mộ Dung Tiểu Vũ nói: “Chắc sư huynh cũng biết rằng, linh dược trị bệnh có hàng trăm nghìn loại. Nhưng không loại nào có thể trị được mệnh”. Nói một cách khác, y dược có thể trị bệnh, nhưng không thể cứu vãn được ý chí của ông trời.

Đốm sáng lấp lánh trong mắt Thương Dung trong phút chốc chợt tắt ngấm. Nhưng chàng nhanh chóng lấy lại nụ cười: “Như vậy cũng không có gì quan trọng. Tiểu Duyệt, cho dù thể nào đi nữa thì cũng không có gì là quan trọng cả”.

Mộ Dung Tiểu Vũ nhìn thấy hai người đang lặng lẽ nắm chặt tay nhau, chàng cup mắt xuống nói: “Y thuật của gia tộc Mộ Dung tuy chưa đạt đến đỉnh cao, nhưng vẫn có cách để cứu vãn. Không biết là Đường cô nương có chịu thử không?”.

Thương Dung mừng rỡ nói: “Đại ân đại đức không thể chỉ nói lời đa tạ”.

Mộ Dung Tiểu Vũ lạnh lùng nói: “Không cần phải đa tạ đâu, nhân duyên của con người rất khó nói. Đệ được sư huynh nhờ cậy thì phải giúp Đường cô nương trị bệnh thôi. Đây cũng là cái duyên giữa chúng ta mà, chỉ có điều...”.

Mộ Dung Tiểu Vũ nói tiếp: “Bất kỳ việc gì chỉ có chấp nhận hoặc không chấp nhận, không có cái gì là làm khó hay không làm khó. Nhưng Đường cô nương là tân nương tử của sư huynh, nếu đích thân trị bệnh cho nàng ấy thì Mộ Dung Tiểu Vũ chắc chắn sẽ có chỗ mạo phạm. Nếu sư huynh cảm thấy không hài lòng, thì đệ cũng đành phải làm vậy”.

Thương Dung bất giác cười to, quay đầu đi. Đôi mắt dài thanh tú nhìn Đường Duyệt một cách âu yếm, Đường Duyệt nhìn chàng, lắc đầu. Mộ Dung Tiểu Vũ chợt xao động trong lòng, cho rằng nàng đang từ chối.

Nhưng Thương Dung lại nói: “Tiểu Duyệt nói rằng nàng không để ý tới những việc này đâu”.

Mộ Dung Tiểu Vũ nhìn hai con người tâm đầu ý hợp này, đột nhiên cảm thấy mình như người thừa, chàng hít một hơi thật sâu và nói: “Đệ xin gắng sức”.

Một trong tam đại tuyệt học của gia tộc Mộ Dung là thuật dị dung. Đối với Mộ Dung Tiểu Vũ, việc hô biến vết thương trên mặt Đường Duyệt vốn là một việc quá dễ dàng.

Nhưng lúc này Thương Dung lại nắm lấy tay Đường Duyệt rồi buông ra và nói: “Hoa mai trong vườn của sư đệ rất đẹp. ta muốn đi ngắm hoa một chút, sẽ quay lại ngay”.

Đột nhiên Đường Duyệt cảm thấy hơi căng thẳng, nắm chặt lấy tay Thương Dung, thế nào cũng không chịu buông ra.

Thương Dung ghé vào tai nàng nói nhỏ: “Tiểu Duyệt, ta đợi nàng ở bên ngoài nhé!”.

Sau khi buông tay, Thương Dung liền đi ra ngoài. Sự căng thẳng trong lòng Đường Duyệt giảm đi đôi chút, nàng nói với Mộ Dung Tiểu Vũ: “Mộ Dung công tử, xin phiền công tử”.

Chàng nói: “Ta không phải là vì nàng đâu, không cần phải cảm ơn ta”.

Lòng Đường Duyệt chợt xao động, cảm thấy Thương Dung vừa tránh mặt thì không khí trong căn phòng này chợt lạnh lẽo đi nhiều. Thậm chí ngay cả ngữ khí của Mộ Dung Tiểu Vũ cũng có cái gì đó xa cách, cổ quái.

Mộ Dung Tiểu Vũ nhìn thần sắc của nàng, đột nhiên nói: “Có phải nàng hối hận rồi không? Hối hận vì đã để Thương huynh tránh mặt?”.

Đường Duyệt nói: “Tại sao lại phải hối hận? Chàng là người mà Thương huynh tin tưởng, lại cũng là bạn của ta”.

Mộ Dung Tiểu Vũ trầm ngâm nói: “Duyên phận có mỏng có dày, nàng cảm thấy duyên phận giữa hai người chúng ta thế nào?”.

Đường Duyệt không biết nên trả lời thế nào, Mộ Dung Tiểu Vũ mỉm cười đứng dậy.

Chàng liền lấy ra một chiếc hộp, trên mặt hộp có khảm rất nhiều hoa văn. Chàng đặt chiếc hộp lên bàn, cẩn thận lấy ra một con dao nhỏ có lưỡi mỏng như tờ giấy, bảy tám chiếc kim tinh xảo lớn nhỏ khác nhau, ba bốn chiếc lọ sành, và mười chiếc bình nhỏ hơn một chút bên ngoài có dán giấy màu sắc khác nhau.

Nàng bắt giắc sờ lên vết thương trên mặt mình. Bây giờ nó đã bớt ghê sợ hơn hồi đầu rất nhiều, nhưng vẫn lồi lõm mấp mô, giống như một con giun đang uốn éo.

Có thể là do thấy ánh mắt chăm chú của nàng, nên Mộ Dung Tiểu Vũ cũng nhìn về phía nàng. Sau đó chàng ngừng lại, rồi chậm rãi bước tới, khi còn cách nàng một bước chân mới dừng lại.

Cuối cùng Mộ Dung Tiểu Vũ cũng lên tiếng: “Đường cô nương, trước đây chúng ta... đã từng gặp nhau chưa?”.

Nhìn gần, đôi mắt chàng dài, thanh mảnh, nhưng con ngươi lại to và đen láy, đẹp vô cùng và lại có cá tính. Nước da chàng lại trắng trẻo nhẵn nhụi, chiếc cằm hơi nhọn, nhìn thế nào cũng thấy đẹp hơn nhiều so với một Đường Duyệt phải ăn gió nằm sương bên ngoài.

Đường Duyệt ngẩng nhìn đôi mắt đẹp vừa đen vừa sâu của chàng. Trong lòng chợt thấy dậy lên một cảm giác thân thuộc đến khó tả. Nhưng nàng là người đã lang bạt trong giang hồ rất lâu rồi, cũng chưa bao giờ kết giao với những người như vậy, đành lắc đầu một cách bất lực.

Mộ Dung Tiểu Vũ nhìn nàng một cách nghiêm túc, dường như muốn nhìn khuôn mặt xấu xí của nàng như một bông hoa.

Đường Duyệt thấy cái cảm giác cổ quái trong lòng mình lại trở dậy, nàng nói: “Nếu Mộ Dung công tử thấy khó thì Đường Duyệt ta xin cáo từ”.

Nàng đang định đứng dậy thì Mộ Dung Tiểu Vũ đã ngăn nàng lại, nói: “Bắt đầu nhé!”.

Sắc mặt của chàng đột nhiên trở nên lạnh lùng, chàng nói: “Nhắm mắt lại!”.

Mộ Dung Tiểu Vũ thoa lên mặt nàng một thứ nước kỳ lạ, ươn ướt trơn trơn, nhưng lại có mùi rất khó chịu. Đường Duyệt khẽ nghiêng mặt đi, nhưng lại cảm thấy đầu óc mình lại mơ hồ. Nàng chợt ý thức lại được, nắm chặt lấy thanh Khuynh Thành, ngón tay của Mộ Dung Tiểu Vũ lạnh giá vẽ một vòng tròn xung quanh vết sẹo trên mặt nàng, giọng nói như ra lệnh: “Chịu khó một chút!”.

Giọng nói này lại làm cho nàng có cảm giác thoải mái. Bờ vai cứng đờ do căng thẳng của nàng cũng được thả lỏng rất nhiều. Có điều là trên mặt lại có cảm giác hơi đau, nhưng lại không rõ ràng. Đường Duyệt thầm nghĩ chắc là do thứ nước đã thoa lên mặt nàng trước đó giờ mới có tác dụng, nhưng ý thức của nàng ngày càng mơ hồ, không biết tại sao lại thiếp đi mất.

Vừa vặn một canh giờ sau nàng mới tỉnh lại.

Mộ Dung Tiểu Vũ nhìn mặt nàng, trên mặt chàng xuất hiện một nụ cười bí ẩn. Chàng thở phào một tiếng rồi nói: “Xong rồi!”.

Thương Dung vẫn đứng ngoài cửa đợi cũng đẩy cửa bước vào. Đường Duyệt ngẩng đầu lên, vẫn chưa nhận thức được việc gì đang xảy ra. Cành hoa mai mà Thương Dung đã hái nằm trong tay chàng chợt rơi xuống đất.

“Nàng ra ngoài này với ta!”. Giọng Thương Dung có vẻ như đang kiềm chế ghê gớm.

Đường Duyệt nhìn Mộ Dung Tiểu Vũ rồi theo Thương Dung ra ngoài, vẫn không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Nàng chỉ cảm thấy vết thương trên mặt hơi nóng rát. Trong lòng như có dự cảm chẳng lành, liền tìm khắp nơi xem có cái gì có thể soi được dung nhan hay không. Nhưng Mộ Dung Tiểu Vũ là một nam tử, nơi ở của chàng làm sao có những thứ giống như khuê phòng của một nữ nhi được.

Trong lúc vội vàng đứng dậy, tay nàng gạt phải tách trà ở bên cạnh. Toàn bộ nước trong tách trà tràn ra tạo thành một vệt nước loang lổ trên mặt bàn, nước trà theo đó mà nhỏ giọt chảy tong tỏng xuống đất.

Đường Duyệt đột nhiên nhờ đó mà đã nhìn rõ khuôn mặt mình. Nàng thét lên kinh ngạc, lấy tay ôm tròn lấy khuôn mặt, rồi yếu ớt ngồi xuống ghế. Thật khó mà tin được, tại sao lại như vậy... Rõ ràng nói là thuật dị dung đơn giản, tại sao lại biến thành thế này...

Nghे thấy tiếng thét kinh ngạc của nàng, Thương Dung và Mộ Dung Tiểu Vũ vội xông vào phòng.

“Đừng sợ, Tiểu Duyệt, không có gì phải lo lắng. Hãy để ta nhìn rõ hơn được không?”. Thương Dung trìu mến bước tới, nắm lấy vai nàng an ủi.

Cuối cùng thì Đường Duyệt đã buông tay ôm mặt ra, ngẩng mặt lên.

Vết sẹo lồi lõm ở dưới mắt nàng đã không còn tồn tại nữa, thay vào đó là... một con bướm nhỏ màu đỏ đang xòe cánh muốn bay. Đôi cánh bướm nhẹ nhàng dập dờn, thân bướm vô cùng tinh tế, giống như một giọt lệ đỏ đang rỉ ra từ khóe mắt, ánh sáng rực rỡ, vô cùng sắc sỡ. Hồ điệp chung tình, suốt kiếp chỉ có một người bạn đời.

“Vết thương quá nghiêm trọng. Thuật dị dung không thể trị tận gốc được. Hơn nữa...” Mộ Dung Tiểu Vũ lặng lẽ nói: “Hồ điệp cũng chính là lời chúc phúc của đệ dành cho hôn sự của hai người. Chúc cho hai người trọn đời suốt kiếp đến đầu bạc răng long”. Không phải như vậy, trong lòng chàng thầm nghĩ, nhưng nụ cười trên khuôn mặt chàng lại vô cùng chân thành. Có lẽ, chàng muốn lưu giữ lại, một dấu vết mà cả đời nàng không thể xóa nhòa, một ký ức không thể dễ dàng lãng quên trên người nàng.

27. Chương 27: Biến Cố

Hoa trong hoa viên vẫn chưa nở.

Thương lão phu nhân cho người chuyển một gốc hao mai vào trồng ở nơi này. Bà đang ngửi mùi hương cầu cây hoa mai. Đường như cuối cùng bà cũng tìm thấy một chút hy vọng, bà bật cười. Khi phu quân của bà chết, bà đã cho rằng mọi hy vọng đã tan biến. Nhưng có người nói với bà, bà vẫn còn hai người con trai, hai người này trưởng thành, lấy vợ sinh con, đó chính là hy vọng trong tương lai của bà.

Lúc con trai cả chết, sắc mặt bà rất bình tĩnh, nhưng trong lòng quặn đau. Bà không thể để cho người khác nhìn thấy những giọt nước mắt đau khổ của mình. Đứa con thứ hai của bà, bây giờ đang bị nhốt bên trong cánh cửa sắt kia, đang bị khóa bởi một chiếc khóa rất to và nặng. Hàng ngày ba bữa cơm chỉ có thể do một tên nô tài cầm trong nhà đưa đến. Bà không thể không làm vậy, vì nó đã bị điên bởi một người đàn bà.

Đôi bàn tay đầy nếp nhăn của Thương lão phu nhân đang vuốt ve cành mai, thở dài. Bà không muốn để cho bất cứ người nào làm phiền đứa con này. Bây giờ số lần phát bệnh của nó ngày càng nhiều, có lẽ không bao lâu sau sẽ chết. Lúc chồng bà chết, bà vẫn có thể kìm nén được. Nhưng lúc ở linh đường của con trai cả, bà đã cần người khác dìu đi tế cúng con trai mình. Bà ngày càng già yếu, không bao lâu nữa sẽ đi theo bọn họ. Bà đã quyết định, trước khi chết, sẽ mang Hành Châu đi theo, vì thực sự bà không thể yên tâm để con trai điên điên khùng khùng sống trên thế gian đầy lạnh lùng và tàn khốc này.

Ngày trước, bà vẫn luôn luôn kìm nén không để cho bản thân mình gục ngã, vì bà còn có một đứa cháu. Bây giờ, đứa cháu bé nhỏ ấy chính là tia hy vọng duy nhất của Thương gia. Nó cũng đến lúc thành thân sinh con rồi, còn mang về một cô nương trẻ tuổi xuất thân cô độc giống bà. Thực sự bà luôn luôn hy vọng, huyết mạch của Thương gia sẽ không đứt đoạn như vậy. Vì thực sự không thể nhẫn tâm nhìn thấy cô nương đó giẫm lên vết xe đổ của bà, đằng sau vai trò của người dâu trưởng. Cuối cùng, vẫn không nỡ để lại một mình Thương Dung, sống cô đơn trên cõi đời này. Thật quá cô đơn, Thương lão phu nhân nhìn xa xăm về nơi bóng đêm đang bao trùm nơi xa xa kia, đôi mắt đỏ ngầu vẫn đang nhỏ lệ. Chỉ cần bên cạnh đứa cháu đó có người nó yêu thương, cùng nó đi suốt cuộc đời, bà cũng có thể yên tâm ra đi.

Ngày mùng 7 tháng 2, hôn lễ.

Đại sảnh Thương gia đã treo đèn kết hoa. Một cảnh tượng rất đẹp, trắng lạng, chỉ đợi tân lang và tân nương bái thiên địa.

Thương Dung đang mặc bộ cát phục, bộ quần áo tân lang. Thường ngày chàng quen mặc áo trắng, hôm nay toàn thân một màu đỏ, càng thể hiện rõ thân hình cường tráng, khuôn mặt tuấn tú, hầu hết phụ nữ đến tham dự hôn lễ đều chăm chăm nhìn chàng, không rời mắt. Như một vị tân lang tinh thần hưng phấn, khí phách hào hùng, công tử Thương gia luôn luôn nở nụ cười với mọi người, mặc dù hôm nay chàng cười rất khách khí, thẳm sâu trong đôi mắt đó ẩn giấu một nỗi bi thương khó tả. Bất cứ người nào cũng cho

rằng tất cả đều bình thường, chỉ có tổ mẫu của Thương gia mới nhận ra cảm xúc của cháu mình. Một lão phu nhân có con mắt nhìn sâu xa, cũng không đoán ra được tình cảm của Thương Dung hay sao?

Trong phòng.

Đường Duyệt ngồi trước bàn trang điểm, nhìn mình ở trong gương, vừa trang điểm xong thấy có chút khác lạ.

Hỷ nương không quen Đường Duyệt, chỉ biết vị cháu dâu của Thương gia xuất thân giang hồ. Ngay cả khi mặc cát phục cũng không quên bỏ Khuynh Thành vào trong áo, cũng ít nhiều kính sợ nàng. Lúc trang điểm cũng không dám nói chuyện nhiều với nàng. Nếu như Đường Duyệt khát nước, hỷ nương cũng không dám nói với nàng là không được uống.

Trong lòng Đường Duyệt cảm thấy bất an, nhưng vị sinh đã vụng về, không biết lên mở lời thế nào.

Nhưng trước khi làm tóc cho nàng, hỷ nương ngắm nàng một lượt, nói: “Cô nương thực sự là một tiên nữ. Ta đã trang điểm cho chưa đến một trăm, nhưng cũng phải đến tám mươi tân nương. Nhưng chưa từng thấy ai có dung mạo xinh đẹp như cô nương, Thương công tử thật có phúc”.

Đường Duyệt nghe thấy bà ta nói rất chân thành, khuôn mặt tự nhiên đỏ ửng lên. Từ khi dung mạo bị tổn thương, trên thế giới này không có ai nói với nàng những lời như thế, nàng không nén nổi cảm động nói: “Cảm ơn hỷ nương đã chuẩn bị cho ta”.

Hỷ nương nhìn thấy mặt nàng đỏ ửng, giống như một con bướm hồng rất sinh động, xinh đẹp lạ thường, bèn lắc đầu nói: “Người ta nói, cuộc đời bình đẳng, nhưng ta lại thấy Phật Tổ quá không công bằng, một cô nương có khuôn mặt xinh đẹp đỏ hồng giống như một con bướm rất sinh động mà lại gặp quá nhiều phong ba bão tố...”.

Đường Duyệt ngậy người, xoay người nhìn mình ở trong gương, dưới mắt trái có hình giống như một con bướm đang dang cánh chuẩn bị bay, rất xinh đẹp, non tơ. Con bướm hồng đó làm cho khuôn mặt thanh tú của Đường Duyệt càng thêm xinh đẹp, khiến cho người ta không thể rời mắt.

Nàng giơ tay, xoa xoa lên con bướm đỏ, không biết đang nghĩ gì, bỗng nhiên rơi lệ.

Hỷ nương hét lên: “Ây dà, cô nương, không được khóc, ngày đại hỷ, khuôn mặt sao có thể trang điểm đẹp được đây!”. Bà ta vội vội vàng vàng tìm khăn lau mặt cho nàng.

Đang lau, đột nhiên bà ta nghĩ ra chuyện gì đó, vội vàng tìm một thứ trên người mình, mãi lâu sau mới tìm ra một tờ giấy, đưa cho Đường Duyệt và nói: “Kìa, ta đúng là vội quá hóa hồ đồ. Thương công tử nói, tờ giấy này phải đưa cho tân nương xem trước. Cậu ấy đúng thật kỳ lạ, có lời yêu thương nào mà không chờ đến đêm động phòng hoa chúc kia chứ!”.

Hỷ nương vẫn đang nói, Đường Duyệt đã mở tờ giấy được gấp vuông vắn đó ra.

Hỷ nương không biết chữ, bà ta chỉ thấy sau khi Đường Duyệt đọc xong thì bỗng ngậy người ra, nụ cười trên mặt cũng biến mất.

Dường như nàng vừa trải qua một sự kích động nào đó, đến phần trang điểm cũng không thể che đi sắc mặt nhợt nhạt. Đôi mắt trong sáng bị che phủ bởi một nỗi buồn sâu đậm, đôi vai nàng bắt đầu run run, những đầu ngón tay cầm tờ giấy trở nên trắng bệch. Hỷ nương có chút sợ hãi, không biết rốt cuộc tờ giấy đó viết gì mà có thể khiến ột tân nương đang vui mừng bỗng chốc biến thành bộ dạng như thế này.

Tiếng nhạc bên ngoài đã bắt đầu nổi lên. Hỷ nương không thể đoán được nội dung trong bức thư, đành đội mũ ngọc cho nàng, nói: “Giờ lành đã đến, những việc khác nên gác lại sau”.

Bên ngoài có một nô tỳ đang thúc giục. Bà ta có chút bất an, quay đầu nhìn vị tân nương Đường Duyệt vẫn đang ngồi bất động bên bàn trang điểm, không biết có nên đi ra ngoài không.

Trong phòng, chỉ còn lại Đường Duyệt và người nô tỳ vừa rồi giúp hỷ nương chuẩn bị.

Trong lòng Đường Duyệt giống như có những con sóng lớn đang trào dâng mạnh mẽ. Nàng không ngờ, Thương đại ca lại có thể nói với nàng những chuyện này.

Hóa ra, người lần trước dụ chàng đuổi theo đã để lại một tin truyền miệng.

Chỉ có điều, không biết người nào đã truyền tin này. Buổi trưa ngày mùng 8 tháng 2, chính đạo và Bái Nguyệt Giáo quyết đấu tỉ thí thêm một lần nữa. Người đầu tiên quyết đấu của Bái Nguyệt Giáo chính là Đường Mạc.

Sau khi biết được tin này, tại sao đến bây giờ Thương Dung mới nói với nàng, trong lòng Đường Duyệt phần lớn có thể đoán ra được nguyên do. Chỉ là, Thương Dung rốt cuộc vẫn là Thương Dung. Mãi mãi không thể biến thành Tô Mộng Chầm, vì Tô Mộng Chầm chỉ biết đặt lợi ích của mình lên đầu. Còn Thương Dung trước lúc cử hành hôn lễ đã mau chóng báo cho nàng biết, chính là muốn để cho nàng đưa ra lựa chọn của mình.

Đi, hay không đi, đều do nàng.

Tiếng nhạc đã bắt đầu nổi lên, mảnh giấy nhẹ nhàng bay từ đầu gối của nàng xuống đất. Ánh mắt của Đường Duyệt dõi theo mảnh giấy đó, trong lòng đột nhiên có một hy vọng, nàng hy vọng mình vẫn chưa biết tin tức này.

Nàng từ từ ngẩng đầu, nhìn mình trong gương, bộ hỷ phục màu đỏ tươi, trang điểm lộng lẫy, xinh đẹp, nhưng cũng không có cách nào che đi sắc mặt trắng bệch của nàng. Mái tóc đen nhánh đã được cuộn lại, con bướm đỏ dưới mắt trái sinh động giồng như sắp cất cánh bay.

Chỉ là, tại sao mặt gương mờ đi? Hay là nàng đã khóc...

Nếu như có thể bắt chấp tất cả, thì tốt biết mấy. Đường Duyệt biết mình nhất định sẽ hối hận, thậm chí nàng chưa làm cũng đã biết. Nhưng nàng nghĩ đến một nơi rất nhiều năm về trước đã có một người nói với nàng: “Theo ta về nhà”.

Cùng muội về nhà, đại ca, muội muốn đưa huynh trở về nhà.

Huynh ấy là huynh trưởng của nàng, cũng là người thân duy nhất trên thế giới này của nàng. Tình cảm sâu đậm này bất cứ thứ gì cũng không thể thay thế được.

Nàng giơ tay, cẩn thận gỡ chiếc mũ ngọc trên đầu xuống, đặt vào lòng bàn tay. Từng giọt, từng giọt nước mắt rơi xuống, dính vào hạt ngọc châu trắng tròn tinh khiết. Sự đau khổ lan tỏa khắp trái tim nàng.

Hỷ nương đang định đẩy cửa bước vào thì cánh cửa bất ngờ bị đẩy ra. Đường Duyệt mặc cát phục đứng trước bà, khuôn mặt bình tĩnh, những giọt lệ vẫn chưa khô trên khuôn mặt xinh đẹp ấy.

“Cô nương...”

Nàng giật chiếc nơ thắt hình chữ hỷ ở lưng xuống, dúi vào tay hỷ nương: “Thay ta nói với chàng, hãy đợi ta!”.

Hỷ nương vẫn chưa kịp nói gì, mắt như nhòe đi, bóng hình yếu điệu đã chạy đi rất xa...

Lúc này tiểu a hoàn bên trong mới đuổi theo. Trên tay nàng chiếc mũ ngọc châu rất tinh xảo, va phải hỷ nương đang đứng chôn chân ở đó, chiếc mũ ngọc trong tay đột nhiên rơi xuống.

Sợi dây chuyền ngọc châu đột nhiên đứt đoạn, những hạt ngọc châu lăn xuống đất...

Đường Duyệt chưa từng nghĩ, sẽ có người đợi nàng trước cổng lớn Thương gia.

Lúc nàng nhìn thấy Hiên Viên Trì Trì, nàng ta đang ngồi trên chiếc ghế hai người khiêng, mỉm cười nhìn nàng.

Hiên Viên Trì Trì nhìn thấy dung mạo của Đường Duyệt rất nhanh. Nàng ta dường như rất ngạc nhiên, nét mặt cũng không biết đang đỏ kị hay đang oán hận, chầm chậm nói: “Ta đợi cô nương từ lâu rồi”.

“Người biết ta sẽ tới ư?”.

“Đương nhiên, vì đại ca ngươi, người nhất định sẽ đến”.

“Mảnh giấy đó do người đưa tới?”.

“Mảnh giấy?” Hiên Viên Trì Trì ngậy người, nàng cười thần thờ: “Xem ra có người nhớ cô nương như ta sao!”.

Đường Duyệt đáp: “Tại sao các ngươi muốn để cho đại ca ta tử thí?”.

Hiên Viên Trì Trì cười hiền lành: “Hắn đã là người của Bái Nguyệt Giáo, ngươi hà tất cho rằng hắn vẫn là người của chính đạo, ra tử thí có gì không đúng...”.

Trong màn sương mù mịt mờ, đôi mắt của Đường Duyệt dường như trong sáng hơn, nàng lạnh lùng khẽ đáp: “Lẽ nào trong Bái Nguyệt Giáo không còn người nào có thể tử thí với cao thủ chính đạo hay sao?”.

Khuôn mặt Hiên Viên Trì Trì vốn đang nở một nụ cười rất vui vẻ, nhưng từ lúc nhìn thấy dung mạo của Đường Duyệt, nụ cười ấy không còn như trước nữa, nàng đáp: “Đường cô nương, lẽ nào ngươi chưa từng nghĩ qua, có thể có người cố ý khiến ngươi tức giận, đã ngầm phá hoại hôn sự của ngươi...”

Đường Duyệt không nói lời nào, nhưng trong đôi mắt nàng có một sự phẫn nộ không lời, đầy kìm nén. Con bướm hồng trên khuôn mặt nàng dường như bị nhiễm phải sự tức giận của đôi nàng, càng trở nên diêm lệ, xinh đẹp lạ thường, khiến cho người ta hồn xiêu phách lạc.

Bị ánh mắt này nhìn, Hiên Viên Trì Trì cũng không tránh khỏi cúi đầu xuống, hỏi: “Đường cô nương, ngươi có điều gì muốn nói?”.

Đường Duyệt đáp: “Ta không hiểu tại sao ngươi cứ phải quẩn luyến ta?”.

Hiên Viên Trì Trì ngẩng đầu, thở dài: “Điều này ngươi không cần phải hỏi, tất nhiên ta có lý của ta”.

Đường Duyệt khẽ nhắm mắt, nàng biết mình nói gì cũng vô ích. Những loại người này không biết nói lý lẽ. Quyền lực của bọn họ chính là lý lẽ, đạo lý này há chẳng phải là đạo lý ngang ngược nhất, cũng hữu dụng nhất trên thế gian này hay sao?

Tô Mộng Chấm đã sớm đoán chắc Đường Duyệt sẽ đến. Chỉ không ngờ nàng có thể đến cùng Hiên Viên Trì Trì. Vị thánh chủ Bái Nguyệt Giáo ông ọ này, rốt cuộc đang giở trò gì? Tại sao một lần nữa dụ Đường Duyệt ra? Nhưng phàm những chuyện đại sự, bí quyết đầu tiên chính là nhẫn. Bất luận đối với bản thân, đối với kẻ địch, đều phải tàn nhẫn như nhau.

Giọng nói và nét mặt không thay đổi của Hiên Viên Trì Trì xoay quanh Tô Mộng Chấm và Đường Duyệt, ngầm ý bá phục Tô Mộng Chấm. Nàng luôn luôn cho rằng những trù tính của hắn có chút thâm trầm, nhưng hôm nay xem ra bản thân đã xem thường hắn. Muốn đạt được quyền lực? Ngay hôm nay hắn chỉ ở dưới một người, hà tất phải bất chấp nguy hiểm lớn như thế này? Muốn địa vị giáo chủ? Không, hữu danh không bằng hữu thực, đại quyền nắm trong tay hà tất phải để ý những hư danh đó?

Khuôn mặt Hiên Viên Trì Trì hiện lên tình cảm dịu dàng, đầm thắm như dòng nước, trong lòng thâm than một tiếng: “Tô Mộng Chấm à Tô Mộng Chấm, rốt cuộc chàng muốn làm gì?”.

Bất luận hắn muốn làm gì, Đường Duyệt cũng là một quân cờ rất quan trọng, Hiên Viên Trì Trì tin tưởng như vậy. Vì Tô Mộng Chấm không bao giờ coi trọng một nữ nhi khi không có giá trị lợi dụng. Cho nên Đường Duyệt nhất định sẽ có ích, chỉ là Hiên Viên Trì Trì không biết, rốt cuộc Đường Duyệt có ích lợi gì đối với Tô Mộng Chấm.

Mặt khác, hiện nay Hiên Viên Trì Trì cũng cần Đường Duyệt giúp nàng xác nhận một việc rất quan trọng. Nghĩ như vậy, ánh mắt Hiên Viên Trì Trì liền hướng về khuôn mặt không biểu cảm đó, chiếc lưng thẳng đứng của Đường Mạc. Chàng vẫn chưa ngẩng đầu nhìn muội muội của mình, một cái liếc mắt cũng không hề có.

Người khác đang nhìn, cũng đang bàn tán. Không ai có thể tưởng tượng ra, một Đường cô nương nhan sắc đã bị hủy hoại lại có thể biến thành một đại mỹ nhân xinh đẹp hấp dẫn đến vậy. Còn xuất hiện giữa đám người của Bái Nguyệt Giáo, ngay cả khuôn mặt cũng lạnh lùng không chút biểu cảm. Nhưng nhìn đi nhìn lại, đều thấy rằng so với dung mạo trước khi bị hủy hoại, nàng càng xinh đẹp hơn gấp bội.

Con bướm đỏ dường như đang muốn bay, cùng với bộ cát phục nàng vẫn chưa kịp thay, khiến nàng rất nổi bật giữa đám đông. Tay áo dài rộng lớn của nàng đang bay phấp phật trong gió, toàn thân giống như một cây hải đường sắp bị gió cuốn đi.

Đường Duyệt bị rất nhiều người để ý, nhưng dường như nàng không hề quan tâm đến điều đó. Đôi mắt trong sáng chỉ chăm chăm nhìn Đường Mạc dưới võ đài. Tại sao huynh ấy không tỉnh lại? Tại sao phải bỏ mạng vì Bái Nguyệt Giáo?

“Đường cô nương, công tử mời cô nương đi qua bên đó”. Đường Duyệt giật mình, Tiểu Liên không biết đã đến bên nàng từ lúc nào, nhẹ nhàng nói.

Đường Duyệt ngậy người, nhưng vẫn đi về phái Tô Mộng Chằm. Hắn ngồi trên ghế, tĩnh lặng, dung mạo xuất chúng, dáng hình tuấn tú, ăn mặc lịch sự, con người vừa đẹp đẽ vừa cao quý. Có ai ngờ hắn lại là loại người xấu xa, lòng lang dạ sói, tâm địa độc ác.

Đường Duyệt miễn cưỡng đứng đó, nhưng vẫn muốn hỏi hắn một câu: “Các người rốt cuộc muốn lợi dụng đại ca ta đến bao giờ?”.

Tô Mộng Chằm đến mí mắt cũng không ngẩng lên, đáp: “Đến lúc huynh ấy chết”.

Trong lòng Đường Duyệt đau đớn: “Người đáng chết chính là ngươi”.

Tô Mộng Chằm hé môi mỉm cười, đáp: “Tô mỗ cả cuộc đời này, nợ máu của mình không thể tính hết. Những oan hồn chết dưới bàn chân này khó mà đếm được. Nếu như có nhân quả báo ứng, tội của ta đáng chết từ lâu. Nhưng đáng tiếc ông trời không phải là nàng”.

Ánh mắt Đường Duyệt hướng về Đường Mạc đang đứng trên võ đài. Đường Mạc đã đánh bại đối thủ đầu tiên, thiếu trang chủ trang Tư Mã - Tư Mã Vô Thanh, hai cánh tay của Tư Mã Vô Thanh đều bị chém đứt. Đường Duyệt nhắm chặt mắt. ngày trước đại ca ra tay, vẫn còn chừa một con đường sống. Lần này, huynh ấy thực sự tuyệt tình. Vị thiếu trang chủ Tư Mã này, nàng đã từng có duyên gặp gỡ, bây giờ bị biến thành một đồng thịt đỏ xuống vũng máu, chết không nhắm mắt.

Tô Mộng Chằm khẽ vỗ tay: “Kiếm thuật của Đường huynh thật sắc sảo, kỳ diệu!”.

Lần đầu tiên Đường Duyệt cảm thấy hối hận. Nàng không nên tới đây, vì tới đây, nàng đã phải từ bỏ nhân duyên tốt đẹp của mình, để mặc một mình Thương đại ca đối mặt với nhiều khách quý như vậy. Vì địa vị danh tiếng của Thương gia, chàng có thể tha thứ cho nàng, chấp nhận nàng thêm một lần nữa không?

Không biết tại sao, Tô Mộng Chằm luôn giữ thái độ khinh bỉ cao ngạo đối với Thương Dung. Đối phương địa vị càng cao quý, càng lương thiện chính trực, thì hắn lại càng coi thường, càng căm ghét vạn phần. Còn một bí mật khác, chính bản thân hắn cũng không muốn thừa nhận, luôn luôn giằng vẹo.

Nhìn Đường Duyệt trong bộ quần áo cưới rạng ngời, Tô Mộng Chằm giữ một nụ cười rất chân thành và dịu dàng, nói: “Đã làm chậm trễ hôn lễ của cô nương, thật có lỗi!”.

Trong hôn lễ, tân nương biến mất, Thương công tử sẽ có phản ứng gì? Ngay như một tấm gỗ? Đau khổ đến nỗi không muốn sống nữa? Thương Dung là một đấng quân tử, chàng luôn đứng sau Đường Duyệt với khí khái thâm tình, sẵn sàng chịu đựng, lặng lẽ quan tâm nàng, yêu thương bảo vệ nàng. Việc này chắc chắn Tô Mộng Chằm sẽ không bao giờ làm được. Hắn sẽ không nhẫn nại vì bất cứ nữ nhi nào. Tình yêu hắn bỏ ra đủ để thiêu đốt đối phương thành tro tàn.

Đường Mạc lúc này đã đánh bại đối thủ thứ hai, đệ tử quan môn của trang chủ sơn trang Âu Dương, Lâm Tử Nhiên. Máu tươi trên cánh tay phải của Lâm Tử Nhiên đã tuôn ra, chàng ôm chặt cánh tay nét mặt lo lắng.

Đúng lúc đó, Đường Duyệt nhìn thấy Âu Dương Tiểu Thiên ngồi trên đài đột nhiên đứng dậy. Sau đó, sắc mặt của Âu Dương Minh Châu biến sắc, vì nàng cũng nhìn thấy, phụ thân nàng sắp phải tranh đấu với Đường Mạc.

“Thế diệt, ta không bao giờ ngờ rằng, cháu sẽ biến thành bộ dạng như ngày hôm nay!” Âu Dương Tiểu Thiên chậm chậm bước xuống võ đài, một tay đỡ đệ tử của mình lên, cho người đưa chàng ra bên ngoài nghỉ, sắc mặt đau đớn thất vọng nói.

Sắc mặt lạnh lùng của Đường Mạc không chút dao động, chàng giống như một người xa lạ, đối mặt với Âu Dương Tiểu Thiên, không chút phản ứng.

“Phụ thân cháu dưới cửu tuyền không biết sẽ đau lòng thế nào! Hôm nay ta thay mặt phụ thân cháu, dạy dỗ đứa nghịch tử này!” Vừa dứt lời, Âu Dương Tiểu Thiên đã ra tay! Ông ta ra tay nhanh như gió, thân pháp như một luồng điện! Nội lực rất lớn, một chưởng trúng ngực Đường Mạc!

Nhưng Âu Dương Tiểu Thiên chưa kịp đắc ý, đã chịu một kiếm.

Ông ta chỉ cảm thấy vết thương đau nhức, tức giận nói: “Người dám...”. Âu Dương Tiểu Thiên tự khoe khoang là tiền bối võ lâm, lấy cố dạy dỗ để ra tay, không bao giờ ngờ rằng Đường Mạc lại có thể thực sự dám ra tay đối với ông ta, không thể nào tin được.

Nhìn thấy sắc mặt Đường Mạc vô tình, ông ta rất tức giận, máu dồn hết lên mặt, hét lớn: “Súc sinh!”. Tiếng hét này giống như một tiếng sấm vang động khắp nơi. Toàn thân ông ta giống như một con mãnh long, ầm ầm lao tới, kiếm pháp, kinh công, nội công, kinh nghiệm của ông ta đều hơn hẳn Đường Mạc.

Đường Duyệt vội vàng bước lên một bước, Tô Mộng Chằm cười dịu dàng: “Nếu như nàng muốn đại ca nàng chết ngay lập tức trong tay đối phương, thì đi xuống xem thử”. Ánh mắt của chàng hồ hững hờ khẽ chạm phải ánh mắt của Hiên Viên Trì Trì. Hiên Viên Trì Trì lập tức ngoảnh đi, khéo miệng Tô Mộng Chằm khẽ nhếch lên.

Sắc mặt Đường Duyệt trắng bệch, không chớp mắt nhìn trận đấu giữa Đường Mạc và Âu Dương Tiểu Thiên. Nàng hy vọng đây chỉ là giấc mơ, tất cả những điều này đều xảy ra trong một cơn ác mộng đáng sợ! Đợi nàng tỉnh lại, Đường Mạc vẫn là đại ca có xương có thịt, có nhân tính, không phải như một cỗ máy giết người lạnh lùng như thế này. Khuyết Thành đang rung lên muốn thử sức, dường như nó đã ngửi thấy mùi máu tanh. Đột nhiên có một bàn tay giơ ra, kéo tay nàng, từng ngón, từng ngón cứng như gọng kìm. Nàng oán hận nhìn hắn, đối phương không hề tức giận, không vội vàng cũng không chậm chạp cười đáp: “Nếu như tay nàng bị thương, ta sẽ rất đau lòng”.

Đường Mạc đã bị thương. Dựa theo đấu pháp không màng đến sống chết của chàng, bị thương dưới tay Âu Dương Tiểu Thiên cũng là điều khó tránh khỏi. Thanh kiếm của Âu Dương Tiểu Thiên tiến sát lại, Đường Mạc cho rằng thanh kiếm của mình có thể chịu được, bất luận thế tấn công của đối phương hung mãnh thế nào, chàng vẫn đứng vững sừng sững không động đậy. Chẳng qua Đường Mạc dường như đang bị thương khá nặng, đến nỗi khi chàng lùi một bước để tránh khỏi thanh kiếm dài của đối phương, vết thương không chịu nổi bị rách toác, chảy rất nhiều máu, màu máu đỏ đã nhuốm hết vạt áo trước của chàng.

Viên mắt của Đường Duyệt đột nhiên đỏ lên, lạnh lùng nói: “Cuối cùng ta cũng biết rõ cuộc lý do của các người là gì rồi!”.

Tô Mộng Chằm hiếu kỳ hỏi: “Ồ, là điều gì?”.

“Là để giày vò chúng ta, để giày vò mỗi người chúng ta. Người là ác quỷ, ác quỷ!” Tiếng nghiến răng ken két của Đường Duyệt vang lên, toàn thân nàng run lên bần bật.

Bàn tay Âu Dương Tiểu Thiên nắm chặt thanh kiếm, đến nỗi các cơ nổi hết lên, huyết thái dương cũng nhảy lên thành thạch. Ông ta vốn cho rằng đánh bại một tên tiểu tử nhỏ tuổi như Đường Mạc là điều rất dễ dàng. Ông ta luôn rất tự tin về bản thân. Nhưng không ngờ, giằng co lâu như vậy thì bản thân ông ta lại ngày càng ở vào thế bất lợi. Chương đầu tiên của ông ta, và nhất kiếm sau này, Đường Mạc đã dựa vào nội lực của mình để chống đỡ. Ngược lại, bản thân Âu Dương Tiểu Thiên chịu một sự chấn động đến mức máu tức trào dâng, làm sao không khiến ông ta phẫn nộ! Nếu hôm nay một tiền bối trong giới võ lâm như ông ta thất bại trước một tên tiểu tử nhỏ tuổi, ông ta còn lấy đâu ra thể diện để đứng trên giang hồ?

Đột nhiên, Lâm Tử Nhiên đang ngồi nghỉ dưới võ đài hét lên: “Sư phụ, trên thanh kiếm của hắn có...”.

Đám đông nhìn theo tiếng hét của chàng, phát hiện sắc mặt chàng trắng bệch. Người không ngừng run lên. Trên cánh tay trái đang băng bó, máu đen không ngừng chảy ra. Âu Dương Minh Châu đứng sững bên cạnh, khuôn mặt cũng hoàn toàn biến sắc.

Âu Dương Tiểu Thiên nhìn vết thương trên cánh tay đang dần biến thành màu đen, sắc mặt cũng lập tức trở nên bi thảm, cố gắng nói: “Đường Mạc, ta muốn Đường huynh có thể giữ lại dòng giống, nên mới để lại chút tình nghĩa, người... lại sử dụng thủ đoạn dâm hèn này...”.

Tất cả mọi người đều ngậy ra, rồi lập tức trở lên sợ hãi, biết rằng trên thanh kiếm dài của Đường Mạc có độc. Nhưng Đường Mạc vẫn không chút phản ứng, sắc mặt lạnh lùng.

Đang nói, Âu Dương Tiểu Thiên không kìm nén được nữa, chống thanh kiếm xuống, Lý Hồng lập tức lao đến đỡ ông ta. Âu Dương Tiểu Thiên xua tay liên tiếp, ra hiệu không cần.

Tô Mộng Chằm ngã mình ra ghế, khẽ cười đầy mệt mỏi.

“Âu Dương thế bá, người trúng độc rồi, hãy đi nghỉ trước đi”. Lúc này, đang đứng trên võ đài, Trường Thịnh Phái Mộc bất bình, đột nhiên rút một thanh kiếm từ trong người ra, tức giận quát: “Đường Mạc, Âu Dương trang chủ coi người như con như diệt, không ngờ người vì vinh hoa phú quý của Bái Nguyệt Giáo mà bất chấp tất cả giết cả người như cha mình, muốn đẩy ông ấy đến chỗ chết. Người... người thực sự là một kẻ bất trung bất nghĩa. Nếu như để người sống sót, không biết có bao nhiêu người chết dưới tay của người, hôm nay ta phải thay trời hành đạo!”.

Từ phía sau chàng, một loạt hiệp sĩ trẻ tuổi thay nhau xuất kiếm, bao vây Đường Mạc.

“Đại ca ta đã đại diện Bái Nguyệt Giáo xuất trận. Người biết thế cục sẽ diễn ra như vậy có phải không?”. Đường Duyệt lạnh lùng hỏi.

Tô Mộng Chằm lạnh nhạt đáp: “Người đã khiến cho nhiều người phần nộ như vậy, đương nhiên sẽ phải hy sinh”.

Đường Duyệt mím chặt môi, không nói bất cứ lời nào. Đôi mắt trong sáng chứa đầy sự bất an, nàng dốc hết sức kiềm chế biểu hiện của mình. Đôi cánh của con bướm đỏ khẽ động đậy, một vẻ đẹp lạ thường.

Cách đó khoảng mười trượng, Đường Duyệt nghe thấy tiếng xương gãy rất rõ ràng. Tiếp đến là tiếng dao sắc lẹm liếc qua da thịt. Người bị tấn công chưa kịp kêu một tiếng đã đổ gục xuống đất. Thì ra những người đó chẳng qua chỉ bao vây Đường Mạc, hoặc thể hiện chút phong độ, áp dụng phương thức một đối một, luân phiên đánh Đường Mạc. Nhưng lúc hai người trong đám bọn họ liên tiếp đổ gục xuống thì tất cả mọi người đều lo lắng, căng thẳng. Bọn họ bắt đầu không dám kiêu ngạo như trước nữa. Máu tươi phun đầy lên người Đường Mạc, nét mặt chàng vẫn lạnh lùng, vô tình, giống như một bức tượng đá không có sinh mạng.

“Nàng biết đại ca của nàng cuối cùng sẽ biến thành một con người như thế nào chưa?” Tô Mộng Chằm cười. “Nàng còn nhớ những bức tượng đá đáng yêu trên đảo Bái Nguyệt Giáo không? Rất nhiều năm trước, những tượng đá đó đều là nhân sĩ chính đạo gia nhập Bái Nguyệt Giáo”.

Đường Duyệt ngậy người, nàng nhìn Tô Mộng Chằm, không dám tin vào lời hắn nói. Hắn dụ dàng cười: “Hắn sẽ từng chút, từng chút biến thành tượng đá, không thể đi, không thể nói, trái tim sẽ ngừng đập, miệng sẽ ngừng thở, thuật bùa chú từ thiên cổ Bái Nguyệt Giáo truyền lại quả nhiên có một không hai”.

Lời nguyên Thạch Tâm, Đường Duyệt cho rằng phần chi chép này trong cuốn Ly hận kinh chẳng qua chỉ là một truyền thuyết hoang đường. Trên thế giới này sao lại có bùa chú biến người thành đá được?

Tô Mộng Chằm nói: “Khởi nguyên của Bái Nguyệt Giáo ở Miêu Cương, thuật bùa chú ở đây không như những gì Trung Nguyên có thể tưởng tượng. Ta khuyên nàng nên từ bỏ, ngoan ngoãn trở về làm tân nương tử đi!”.

Hắn nói như vậy, nhưng nét mặt bất động vẫn đang chờ đợi sự phản ứng của Đường Duyệt.

Quả nhiên nghe thấy nàng nói: “Dù có chuyện gì xảy ra, ta cũng sẽ không bao giờ để mất đại ca ta”.

Tô Mộng Chằm khẽ nhếch miệng: “Tùy nàng”.

Khi mỗi vị giáo chủ nhậm chức thì đều phải trải qua một lời thề máu, chỉ có máu của người đó mới có thể được tôn giả Bái Nguyệt Giáo đồng ý.

Thạch Tâm bùa, có duy nhất một cách giải. Đó là giết chết giáo chủ đương nhiệm Bái Nguyệt Giáo, lấy máu tế đàn.

Tại sao Tô Mộng Chằm nói những lời này với Đường Duyệt, điều này có lợi ích gì cho hắn? Làm vậy là hắn đang cổ vũ Đường Duyệt đối địch với Bái Nguyệt giáo chủ. Đường Duyệt lạnh lùng cười, hắn quả nhiên coi trọng nàng rồi?

Dựa vào trình độ võ công của nàng, có lẽ không thể đối phó được với Tô Mộng Chằm. Nếu như đi giết Hiên Viên Lăng Nhật, khác nào lấy trứng chọi đá. Một người ngốc nghếch nhất thiên hạ cũng sẽ không làm những việc như vậy. Nhưng nếu như nàng không đi, đại ca của nàng sẽ...

Đường Duyệt nghiêng rằng, nhất thời có chút lo sợ. Nếu Đường Duyệt có thể vô tình giống mẫu thân Ôn Nhã Như, nàng có thể quay người bước đi ngay mà không thêm ngoảnh đầu lại, để theo đuổi hạnh phúc của bản thân mình. Nhưng nàng là người coi trọng tình thân, lúc trước là đối với Ôn Nhã Như, bây giờ là đối với Đường Mạc. Tình cảm này, lúc trước là huyết thống, bây giờ là sự báo đáp những ân tình đã qua của đối phương. Bản chất của nó là một sự cố chấp đáng sợ, lúc này Đường Duyệt vẫn chưa nhận thức được. Nhưng Tô Mộng Chằm đã sớm hiểu rõ điều này, đồng thời đã lợi dụng một cách hợp lý.

Lúc này Đường Mạc vừa trúng một nhát kiếm. Có người bắt chấp tất cả, như điên như dại rút kiếm lao về phía Đường Mạc.

Giữa lúc sự việc xảy ra nhanh như chớp, Khuynh Thành đã được rút ra khỏi bao. Đường Duyệt không muốn sát hại bất cứ người nào, trừ khi bắt buộc. Ánh sáng chói mắt phát ra từ thanh đao, vẫn chưa nhìn thấy nàng ra tay thế nào, những thanh kiếm dài tấn công phía sau lưng Đường Mạc đều đã bị đánh bay hết.

Lưỡi đao chúi xuống, Đường Duyệt lạnh lùng đứng trên võ đài. Nét mặt của nàng cũng không bình tĩnh như trước. Trong giờ khắc này, toàn thân nàng đều biến đổi. Thanh đao Khuynh Thành có một không hai trong thiên hạ, lúc được cất trong bao thì dường như rất bình thường và ảm đạm, nhưng khoảnh khắc được rút ra, nó phát ra một màu đỏ chói mắt. Tính mạng của chủ nhân được giao cả vào nó, sự hưng phấn, sự mãnh liệt đều là nhờ hút máu người mà có.

Một đao vừa rời của Đường Duyệt xem ra rất bình thường, không gây sự chú ý của người khác, nhưng tài nghệ của nàng được phơi bày rất tự nhiên. Dường như thanh đao này đã được luyện tập hàng nghìn hàng vạn lần. Dường như Khuynh Thành luôn luôn ngủ đông, không hề hoạt động, chính là để đợi chờ sự tấn công như vậy. Khuynh Thành trong tay nàng giống như chiếc bút trong tay chàng thư sinh với động tác rất điều luyện, có sức sống, có linh khí. Nó vốn không được ghi chép trong cuốn sách về đao pháp nào, vì nó quá bình thường, quá đơn giản. Nhưng mọi người đã quên rằng, càng đơn giản, càng bình thường, nếu như có thể luyện thành thực, thì uy lực của nó nhất định sẽ khiến cho người ta kinh ngạc.

Lượt thứ hai, sáu người ngã xuống. Đám đông bắt đầu bị uy lực của Khuynh Thành làm cho sợ vỡ mật. Bọn họ bắt đầu sợ hãi, như thể vô tình giẫm vào cái bẫy của bác thợ săn. Chiến đấu hay rút lui? Những anh tài trẻ tuổi trên võ đài, có tới mười hai người bỏ chạy, chỉ còn lại một người. Người này không phải lưu lại để chiến đấu. Trước lúc ánh sáng đỏ chói của Khuynh Thành lướt qua cổ, anh ta đột nhiên quỳ gối xuống đất, trên người phát ra một mùi lạ rất khó ngửi.

Đây chính là thiếu hiệp giang hồ, võ lâm chính đạo ư?

Đường Duyệt lạnh lùng nhìn anh ta, rồi nhìn khắp xung quanh. Không ai biết lòng bàn tay nàng đang ước, không ai biết cánh tay nàng đang tê liệt. Nàng không biết mình có còn sức lực để chiến đấu tiếp hay không.

Lúc này, Cửu Niệm đại sư đang ngồi bên trong lán, chuyên tâm trị thương cho Âu Dương trang chủ. Thấy Đường Duyệt đột nhiên xuất hiện, lông mày của đại sư khẽ chau lại, cuối cùng vẫn cúi đầu, tập trung toàn bộ tinh thần ép độc tố trong người Âu Dương Tiểu Thiên ra ngoài.

Sắc mặt Âu Dương Tiểu Thiên từ đen dần dần trắng lên. Ông ta than một hơi thật dài, nói: “Đại sư, người...”.

Trán Cửu Niệm đại sư lấm tấm mồ hôi, từng giọt, từng giọt nhỏ xuống, Sắc mặt đại sư trở nên xanh xao, nhưng giọng nói dường như vẫn bình tĩnh lạ thường: “A di đà phật, Âu Dương trang chủ đã không có vật cản...”.

Nét mặt của Lý Hồng và Âu Dương Minh Châu đang đứng một bên lúc này mới dần ra. Âu Dương Minh Châu “a” lên một tiếng, ánh mắt lạc về phía vô đài.

Sắc mặt Âu Dương Tiểu Thiên vẫn chưa hồi phục, mệt mỏi nhưng vẫn gắng gượng nói: “Đa tạ đại sư!”

Cửu Niệm chấp hai tay, cúi đầu nói: “Không cần phải cảm ơn, Âu Dương trang chủ hãy cố gắng nghỉ ngơi”.

Âu Dương Tiểu Thiên miễn cưỡng cười đáp: “Làm phiền đại sư cứu chữa. Thiết nghĩ người đã hoa tảo không ít tâm lực, trong lòng ta không biết phải làm thế nào. Có một ngày nhất định sẽ báo đáp”.

Cửu Niệm đáp: “Những việc này là điều nên làm, lão nạp nhìn thấy người hiệp nghĩa phải chịu khó khăn, sao có thể khoanh tay đứng nhìn”.

Âu Dương Tiểu Thiên than một hơi, giơ vết thương ở cánh tay lên, nhìn thật chăm chú, chậm rãi nói: “Ta thực sự không ngờ, một vết thương nho nhỏ lại suýt lấy đi tính mạng của ta”.

Sắc mặt Cửu Niệm trầm tư, sâu não, lắc đầu nói: “Đây là kịch độc Khổng Tước Đan của Bái Nguyệt Giáo, gặp máu liền phong hầu. Âu Dương trang chủ có công lực thâm hậu mới có thể ngăn chặn được, nhưng lệnh đồ thì...”.

Chợt nhớ đến Lâm Tử Nhiên không kịp thời cứu chữa đã chết trong đau đớn hoảng loạn, Âu Dương Tiểu Thiên rất đau lòng.

Cửu Niệm đại sư có tấm lòng từ bi, lập tức bước lên một bước đỡ lấy ông ta, muốn nói lời nhẹ nhàng an ủi, nhưng nghe thấy Âu Dương Tiểu Thiên lẩm bẩm: “Đại sư quả nhiên có tấm lòng từ bi...”.

Đột nhiên, một mũi tên từ trong tay áo của Âu Dương Tiểu Thiên bay ra, trong ánh sáng chớp lóa, Cửu Niệm chỉ cảm thấy trong người mình hơi lạnh, chính là đoạn tiễn xuyên tim! Cửu Niệm đại sư chậm chậm cúi đầu, mới nhìn thấy ngực mình bị rách một lỗ, máu đang tuôn ra. Ông từ từ nhắm mắt, sắc mặt đầy bi thương.

Phản bội, Âu Dương Tiểu Thiên, trang chủ của Âu Dương sơn trang, đã sớm dựng lên màn kịch này.

Đôi mắt mở trừng trừng, Cửu Niệm đại sư tung ra một chưởng. Âu Dương Tiểu Thiên vẫn chưa dự liệu được, sau màn kịch tấn công trộm không chút sai sót, Cửu Niệm vẫn có thể dùng chút sức lực còn lại để tấn công ông ta. Cả người Cửu Niệm bay lộn ngược lại, “uỳnh” một tiếng, khiến cho cây cột gỗ đột nhiên bị gãy. Toàn thân đại sư cũng gắn luôn vào cây cột, không thể động đậy.

Âu Dương Tiểu Thiên cũng bị nhận một chưởng, nôn ra máu tươi, nhất thời không nói được.

Tay trái của Cửu Niệm ôm lấy ngực, sắc mặt đầy u ám, ảm đạm.

“Sư phụ, sư phụ...” Những đệ tử Thiếu Lâm đang ở bên kia rất kinh ngạc, chạy qua bên này. Nhưng chưa kịp lại gần, họ đã bị cả đoàn người bao vây. Ba mươi lăm đệ tử Phật gia đã bị người của phái Hải Sa và bang Cự Kinh vây kín.

Sắc mặt Cửu Niệm rất khó coi, giọng nói đã yếu đi rất nhiều: “Người đã sớm chuẩn bị việc này?”.

Âu Dương Tiểu Thiên nói liền một hơi: “Bây giờ người mới biết thì quá muộn rồi!”.

Bỗng có một bóng hồng bay tới rất nhanh, vượt qua bức tường người, thân hình như chim bay, thoát cái đã ở trước mặt.

Thanh kiếm của Lý Hồng đã được rút ra khỏi bao, giơ ra đằng trước. Ánh đao sắc nhọn của Khuynh Thành, người nào chắn đường sẽ chết.

Âu Dương Minh Châu tiến lên trước hỗ trợ mẫu thân. Nhưng hai người bọn họ chỉ tiếp được ba chiêu với Khuynh Thành, đã bại trận giống như dự đoán.

Đường Duyệt bay qua thanh kiếm dài của Âu Dương Minh Châu, lao vào bên trong lán, kịp thời đỡ được Cửu Niệm: “Đại sư!”.

Âu Dương Tiểu Thiên vẫn chưa thể đứng dậy, lạnh lùng cười nói: “Người của Đường gia đều là những kẻ ngốc. Hừ, cha con Đường Mẫn thế nào, đứa nghịch tử này cũng giống y như vậy”.

Cửu Niệm nói Âu Dương Tiểu Thiên: “Người hôm nay đã trở thành anh hùng trong giới võ lâm, được nhiều người kính trọng. Tại sao lại hồ đồ, phản bội lòng tin của mọi người như vậy?”

“Anh hùng võ lâm là cái gì? Có ăn được không, có mặc được không? Là các người ép ta, nếu như để cho ta làm mình chủ võ lâm, ta đâu nhất thiết phải làm thế này!”

Đường Duyệt có thể cảm nhận từng giọt xương lạnh lẽo trên tay Cửu Niệm. Chân khí trên người đại sư dần dần tiêu tan, đến giọng nói cũng dần dần yếu ớt. Nàng hận một nỗi không thể ngay lập tức giết chết Âu Dương Tiểu Thiên. Nhưng nàng biết nếu lúc này nàng buông tay, Cửu Niệm đại sư sẽ ngã ngay xuống đất, không đứng dậy được nữa.

Nàng thay Cửu Niệm hỏi: “Người phản bội chính đạo, Bái Nguyệt Giáo cho người cái gì?”

“Hai ngàn vạn lượng và địa vị bá chủ phương Bắc”. Một người bước vào trong lán, trên mặt nở một nụ cười, giọng nói đầy sự kiên quyết và lạnh lùng, tàn độc. Hắn bước đến bên cạnh Âu Dương Tiểu Thiên, nhẹ nhàng nói: “Âu Dương trang chủ, ông phải cảm ơn Cửu Niệm đại sư, cuối cùng đại sư vẫn cứu được ông”.

Âu Dương Tiểu Thiên lạnh lùng cười: “Cho nên ta mới mượn cơ hội giết chết ông ta”.

“Không, sau khi ông giết đại sư, ông ấy vẫn niệm tình. Thật không hổ thẹn là cao tăng đắc đạo nổi tiếng trong thiên hạ”.

Đường Duyệt nhìn Cửu Niệm đại sư, trong lòng vô cùng khó chịu. Khoảnh khắc đầu tiên Cửu Niệm cảm thấy bị tấn công, nếu như ông xuất một chiêu, Âu Dương Tiểu Thiên chắc chắn không có cách nào tránh được. Nhưng đáng tiếc, Cửu Niệm vẫn là một vị xuất gia. Trong khoảnh khắc đó, đại sư vẫn có chút do dự, mới sai lầm để cho đối phương có cơ hội phản công tốt như vậy.

Lúc những người có tấm lòng từ bi bị tấn công, phản ứng đầu tiên không phải là tấn công lại, mà là cho đối phương cơ hội giải thích, phản bác. Nhưng chính trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, Âu Dương Tiểu Thiên đã có hàng loạt mưu kế. Âu Dương Tiểu Thiên gần trong gang tấc còn chưa nhận ra, Tô Mộng Chầm cách đó không xa đã nhìn thấy tất cả. Chỉ nghe thấy giọng hắn nhơn nhơn nói: “Chỉ vì một chữ lợi, đến áy đồ một tay nuôi dưỡng thành tài cũng không cần. Huống hồ là những người thích quản chuyện người khác hay ân nhân cứu mạng”.

Lúc này Đường Duyệt mới hiểu ra, trận đấu vừa rồi không hoàn toàn là một trò chơi. Thực sự có người vì điều này mà đã bị hy sinh cả tính mạng, mà người này lại là đồ đệ của Âu Dương Tiểu Thiên.

Cửu Niệm đại sư lặng lẽ than một tiếng, đáp: “Phật Tổ từ bi”.

Đường Duyệt nhìn thấy sắc mặt Cửu Niệm đại sư từ bi, ôn hòa, nhưng không hề hối hận.

Cửu Niệm nhìn nàng một chút, giọng điệu rất bình tĩnh đáp: “Đúng là một đứa trẻ ngốc nghếch, chỉ có con... không cần phải tới đây”. Lời than của đại sư bị tan biến ngay trong cổ họng, đầu từ từ cúi xuống, không ngẩng lên được nữa.

Khóe mắt Đường Duyệt ước ướn. Nàng hiểu ra một điều, trên đời này có người bất chấp tất cả để giúp đỡ người khác, mặc dù người đó không hề xứng đáng nhưng cũng không hề hối hận.

Đại chiến sắp bắt đầu. Cửu Niệm đại sư vốn có thể ra tay giúp đỡ, góp toàn bộ tinh hoa, tinh lực võ công của mình để đối phó Bái Nguyệt Giáo. Nhưng đại sư không thể bàng quan đứng ngoài. Đã cứu loài lang sói. Người như thế, bọn họ cũng nhẫn tâm sát hại?

“Vì hai ngàn lượng vàng và địa vị bá chủ phương Bắc?” Đường Duyệt lạnh lùng nói. “Tất cả mọi thứ các người đều có thể mua được”.

Tô Mộng Chầm cười nhạt: “Một là danh, hai là lợi. Trên đời này có người có thể từ chối được sao? Anh hùng võ lâm tất nhiên cũng không phải là ngoại lệ. Huống hồ...”. Hắn nhìn Âu Dương Tiểu Thiên nguyên khí trọng thương, nói: “Huống hồ, Âu Dương trang chủ tuy nổi danh trên giang hồ, nhưng trong mắt những người xung quanh cũng chỉ là thuộc hạ của Đường Gia Bảo. Âu Dương Tiểu Thiên chẳng qua là một con chó vẫy đuôi bên cạnh Đường Mẫn”.

Sắc mặt Âu Dương Tiểu Thiên trắng xanh, dường như muốn phản bác, nhưng vẫn chưa kịp nói, Tô Mộng Chằm đã tiếp lời: “Đường Duyệt, nàng thực sự không nên trách ông ta. Âu Dương trang chủ là một người có dã tâm, có quyết đoán, không có người nào tình nguyện làm thuộc hạ cả đời cho người khác cả. Chỉ cần một ngày còn Đường Mẫn, cái tên Âu Dương Tiểu Thiên vĩnh viễn sẽ không lộ mặt ra được”.

Những lời này đã ngấm lậu ra một bí mật khiến cho Đường Duyệt rất kinh ngạc.

Môi nàng run run, liên tưởng đến sự thật trong những lời nói đó: “Ý người nói... là Âu Dương Tiểu Thiên...”.

28. Chương 28: Hận Thù

Đôi mắt nàng trở nên rất lạnh lùng. Âu Dương Tiểu Thiên bị ánh mắt đó nhìn chằm chằm, toàn thân nổi hết da gà: “Tô giáo chủ, người...”.

Đường Duyệt nói: “Âu Dương Tiểu Thiên, Đường bảo chủ luôn coi ông là bằng hữu tốt nhất. Ông ấy đối với ông thậm chí còn tốt hơn cả huynh đệ mình...”.

Câu nói đó không sai. Đường Mẫn đối xử với huynh đệ mình rất nghiêm khắc, nhưng đối với Âu Dương Tiểu Thiên lại rất hào phóng, thân thiết.

Âu Dương Tiểu Thiên nói: “Ông ta... ông ta đối với ta rất thân thiết. Nhưng khó đảm bảo rằng sau này ông ta sẽ không thu hết tất cả những gì ông ta đã cho Âu Dương sơn trang. Đến ngày đó, không có sự trông nom, chăm sóc của Đường Gia Bảo, Âu Dương sơn trang sẽ không có bất cứ thứ gì! Chỉ cần có ý nghĩ như vậy, trong lòng ta cảm thấy không thoải mái, mãi mãi không thể thoải mái!”.

“Người... chính là vì lý do này?”.

“Ta chẳng qua chỉ cung cấp cho Bái Nguyệt Giáo bản đồ và vị trí phòng thủ của Đường Gia Bảo mà thôi. Người thực sự rất kỳ lạ, chỉ có thể trách bản lĩnh của Đường Gia Bảo nhà người không bằng người khác!”.

Chả trách, chả trách... chỉ trong một đêm Đường Gia Bảo đã trở thành một đồng đồ nát. Tất cả bản đồ và địa điểm phòng thủ đều nằm trong tay đối phương, không có nơi nào ẩn nấp, phòng thủ nữa. Âu Dương sơn trang đã câu kết cùng Bái Nguyệt Giáo, bán đứng tất cả người trong Đường Gia Bảo vào tay Bái Nguyệt Giáo!

Trong đôi mắt Đường Duyệt ẩn chứa một nỗi đau vô hạn, nàng nói rành rọt từng tiếng: “Trên dưới ba trăm bốn mươi bảy người của Đường Gia Bảo, chỉ trong một đêm đã biến mất, không một người sống sót. Các người đều là hung thủ giết người”.

Tô Mộng Chằm cười đáp: “Nàng không nhất thiết nhìn ta như thế. Quà tặng của Đường bảo chủ đã nhét đầy bụng hân, nhưng không lấp đầy lòng tham của con người. Chính là do Âu Dương trang chủ đã chủ động cầu xin Bái Nguyệt Giáo. Hân muốn mạng của Đường Mẫn, muốn độc quyền bá chủ phương Bắc, ngoài ra còn có hai ngàn lạng vàng. Còn chúng ta, chẳng qua chỉ thuận tay nhỏ đi cái gai trong mắt mà thôi”.

Đường Duyệt nhìn Âu Dương Tiểu Thiên, cười nói: “Người hôm nay phản bội lại chúng nhân chính đạo. Người cho rằng bọn họ có thể tha cho người sao?”.

Âu Dương Tiểu Thiên lạnh lùng cười: “Trên đảo ngày hôm nay chẳng qua cũng chỉ có ba, bốn trăm người. Trong đó một phần ba đều đã quy thuận Bái Nguyệt Giáo, những người khác vốn không thể sống sót để rời khỏi đây. Việc ngày hôm nay, ta đương nhiên sẽ không để cho người trong giang hồ biết. Rất nhanh, thông tin Cửu Niệm đại sư bất hạnh bị chết trong tay kẻ phản đồ Đường Mạc và ta dốc sức chiến đấu với Bái Nguyệt Giáo sẽ truyền khắp võ lâm. Đến lúc đó, những đứa ngu ngốc đều vội vàng báo thù rửa hận, ai biết được điều đó là do ta làm?”.

Đường Duyệt nói: “Không sai, người nghĩ rất đúng. Nhưng người có thể sống sót ra khỏi nơi đây không?”. Khuyết Thành vẫn ướt đầm máu, từng giọt, từng giọt, thuận theo lưỡi đao chảy xuống đất.

Âu Dương Tiểu Thiên lạnh lùng cười đáp: “Có Tô giáo chủ ở đây, ta sợ một đứa nha đầu vô dụng như người sao?”.

Tô Mộng Chằm khẽ lùi ra sau một bước, giữ khoảng cách với Âu Dương Tiểu Thiên, ho lên một tiếng: “Người nhầm rồi, Âu Dương trang chủ, chúng ta tìm người hợp tác là vì người có giá trị lợi dụng. Ngày trước chúng ta giúp người, vì người là đồng minh với chúng ta. Nhưng bây giờ...”

Sắc mặt Âu Dương Tiểu Thiên biến sắc. Ông ta không dám tin Tô Mộng Chằm lại nói những điều đó. Ông ta lẩm bẩm: “Tô giáo chủ, chúng ta không phải đang hợp tác hay sao?”

Tô Mộng Chằm cười, nụ cười chứa đựng một sự dịu dàng: “Hợp tác dựa trên nền tảng người lợi dụng bọn ta, bọn ta có thể lợi dụng người. Bây giờ người thử nghĩ xem, mình đối với Bái Nguyệt Giáo, còn có giá trị lợi dụng gì?”

Khuôn mặt Âu Dương Tiểu Thiên méo xệch vì sợ hãi: “Nhưng ta... ta vẫn có thể có được lòng tin của bọn họ, lừa thêm rất nhiều người khác... Còn có thể giúp các người sớm đoạt được thiên hạ...”

Đôi mắt Tô Mộng Chằm khẽ sụp xuống, tư thế rất nho nhã ngồi xuống chiếc ghế ở một bên, chậm rãi đáp: “Người có thể thay chúng ta làm việc này, thực sự có rất nhiều”.

Âu Dương Tiểu Thiên phẫn nộ nói: “Các người không giữ lời hứa!”

Tô Mộng Chằm thờ ơ đáp: “Tin tưởng người khác, đồng nghĩa với việc giao tính mạng cho người khác. Đổi lại là người, lẽ nào người giữ lời hứa?”

Sắc mặt Âu Dương Tiểu Thiên xanh mét, nghiến răng nói: “Người dám!”. Tô Mộng Chằm khẽ nhếch miệng, đôi mắt dài hẹp khẽ nhắm lại, nhưng vẫn không nhìn ông ta, mà nhìn sang Đường Duyệt: “Đường Duyệt, Khuynh Thành xem ra rất sắc nhọn. Nhưng vẫn chưa phát huy được một phần mười uy lực, nàng có biết nguyên do tại sao không?”

Đường Duyệt khẽ nhìn Tô Mộng Chằm, trong đôi mắt đen láy tràn đầy sự lạnh lùng. Tô Mộng Chằm bị ánh mắt đầy hận thù đó nhìn trúng, hỏa khí trong người từ từ dâng lên.

“Khuynh Thành lấy máu người để tế đao. Thực sự nàng đối với nó quá keo kiệt bủn xỉn”. Hắn khẽ cười nhìn nàng.

Đường Duyệt đứng bất động, không phải nàng không muốn giết chết Âu Dương Tiểu Thiên. Không hiểu sao, nàng có một dự cảm mãnh liệt, Tô Mộng Chằm đang dụ nàng giết người, giết rất nhiều người.

Đứng bên kia, Lý Hồng đã rút cây kim bạc Nga Mi. Đầu nhọn sắc của chiếc kim nhẹ nhàng xoay chuyển. Mũi nhọn lập tức phóng ra một mũi kim bạc dài khoảng một thước, đâm trực tiếp vào sau lưng Đường Duyệt!

Đường Duyệt vẫn còn do dự, đến nỗi không còn chút cảm giác. Vũ khí lợi hại đó vốn đâm vào sau lưng nàng, nhưng không hiểu sao “tĩnh” một tiếng, mũi kim đã chuyển hướng đâm vào bả vai của Âu Dương Tiểu Thiên! Ông ta hét lên một tiếng, ôm lấy bả vai, máu tuôn ra, sắc mặt nhợt nhạt.

Đường Duyệt giật mình, bưng tỉnh, đánh trả lại một đao. Lý Hồng lùi lại một bước, thân hình di chuyển như tia chớp. Nhưng bà ta đã quên mất người đối đầu với bà ta không phải là đứa trẻ yếu ớt không có sức phản kháng ngày nào. Vì thế Lý Hồng đã phải tốn rất nhiều công sức.

Đường Duyệt không muốn sát hại người khác nên chỉ tấn công vào những chỗ không thể lấy đi tính mạng của Lý Hồng. Đột nhiên, Âu Dương Minh Châu luôn luôn giấu mình bất ngờ phóng ra một cây kim bạc, Đường Duyệt chau mày, thân hình thoăn thoắt lùi về sau.

Lý Hồng kinh ngạc thất sắc, cho rằng Đường Duyệt muốn chuyển hướng tấn công sang Âu Dương Tiểu Thiên. Bà ta lập tức thu người như một con dòi, vèo một cái, đuổi theo nàng, một cây kim phóng ra nhằm đâm thẳng vào ngực Đường Duyệt.

Đường Duyệt quay người tránh né nguy hiểm. Vừa kịp hạ chân xuống đất, liền nhìn thấy đuôi kim bạc sáng bóng cắm hoàn toàn vào bên trong cây gỗ lương chắc cứng bên trong lều. Lý Hồng vội vàng chạy lại đỡ phụ quân mình, và xem xét vết thương cho ông ta.

Đường Duyệt nhìn thấy đôi phu phụ bọn họ, lạnh lùng đáp: “Hai người có thể cùng nhau đấu”.

Hai người bọn họ đều dùng kiếm. Mười năm gần đây kiếm pháp của họ đã kết hợp nhuần nhuyễn với nhau. Nếu như bọn họ song kiếm hợp bích, vậy thì Đường Duyệt vốn có thể nắm chắc mười phần thắng, bây giờ chỉ còn lại năm phần.

Tô Mộng Chằm nhìn con người ngu ngốc đến cực độ ấy, hỏa khí trong lòng dần dần dâng cao. Tính mạng của nàng thực sự không đáng tiền, nhưng cũng không đến mức do nàng tự ý quyết định.

Hắn thờ ơ nói: “Âu Dương trang chủ, phụ phụ các người, ngày hôm nay chỉ có một người sống sót ra khỏi nơi đây”.

Lời nói của chàng, người khác vốn nghe không hiểu, chỉ có Âu Dương Tiểu Thiên là hiểu. Một khi họ song kiếm hợp bích, có thể nói là thiên y vô phòng. Bọn họ không được coi là cao thủ trong giới võ lâm, nhưng những nhân vật có tiếng tăm đều chết dưới tay bọn họ. Điều này, Lý Hồng rất có lòng tin. Đường Duyệt mặc dù có Khuynh Thành, mặc dù đã không còn là cừu non để mọi người có thể tự ý giết mổ, nhưng nàng cũng không có cách nào tránh khỏi sự hợp lực tấn công của hai người bọn họ. Vì bọn họ sớm đã hiểu rõ những nhược điểm của các loại võ công. Còn loại võ công tuyệt diệu này, bọn họ đã luyện tròn mười lăm năm. Bọn họ thực sự chưa từng thất bại lần nào, Đường Duyệt đương nhiên cũng không thể là ngoại lệ.

Thanh kiếm của bọn họ phát sáng. Màu đỏ của Khuynh Thành phối hợp tỏa ra một thứ ánh sáng chói mắt, dường như đang đợi cuộc tấn công cuối cùng. Đường Duyệt ra tay không niệm tình, trong đầu nàng đột nhiên xuất hiện giọng nói nhẹ nhàng của một đứa trẻ, nó đang gọi tỷ tỷ của nó. Nhưng nàng chưa từng giúp nó làm bất cứ điều gì. Vì mẫu thân mà nàng hận nó, ghét nó, thậm chí còn hy vọng nó chết đi. Đến lúc nó chết rồi, nàng lại cảm thấy hối hận.

Khuynh Thành của Đường Duyệt không niệm tình chém xuống, ngay cả lúc ban ngày, ánh sáng đỏ cũng chói lóa. Thanh kiếm trong tay đôi vợ chồng Âu Dương đột nhiên biến sắc. Mặc dù vậy, Tô Mộng Chằm vẫn biết, song kiếm của vợ chồng Âu Dương đặc biệt hiểu ý nhau, tuyệt đối không có chút sai sót nào. Cũng có thể nói, Khuynh Thành có sắc bén, cũng chỉ đánh được một người mà thôi. Nếu như Khuynh Thành chém một người, thanh kiếm của người còn lại sẽ tấn công, ép nàng phải thay đổi hướng tấn công. Kiếm pháp đó cần có sự đồng tâm của cả hai vợ chồng. Nếu như một trong hai người có tư lợi riêng, bất chấp sự sống chết của người còn lại, kiếm pháp này sẽ bị phá bỏ ngay lập tức.

Khuynh Thành của Đường Duyệt đột nhiên rẽ qua ánh kiếm sáng bóng đỏ, nhất chém không thể ngăn cản được. Hướng nàng chọn, đương nhiên là Âu Dương Tiểu Thiên. Thanh kiếm của Lý Hồng cùng lúc tấn công về phía nàng. Nhưng... đột nhiên con người bà ta thít chặt, Đường Duyệt dường như không có dự định lùi lại phía sau! Thanh kiếm của Lý Hồng đã tiến gần ngay trong gang tấc. Dao của Đường Duyệt vẫn không có chút thay đổi, nhất định chém về phía Âu Dương Tiểu Thiên. Tất nhiên Đường Duyệt phải kiên quyết chịu nhất kiếm của Lý Hồng.

Khuôn mặt của Âu Dương Tiểu Thiên trắng xanh dưới ánh sáng màu đỏ chói mắt. Không ai có thể nhận ra ông ta hành động như thế nào, chỉ nghe thấy một tiếng “hự” rất khê, đó là tiếng vũ khí sắc nhọn đâm vào thân người.

Là ai? Là Đường Duyệt giết chết Âu Dương Tiểu Thiên, hay là Lý Hồng đứng gần ngay trong gang tấc đã nhanh hơn một bước đâm chết nàng? Dường như mọi người đều ngừng thở, cho đến lúc Âu Dương Minh Châu hét lên một tiếng.

Trong thời điểm máu chót, Âu Dương Tiểu Thiên đã lôi Lý Hồng đang đứng phía bên phải của mình thay ông ta ngăn chặn Khuynh Thành. Nhưng thanh đao Khuynh Thành sắc nhọn không gì sánh được đã đâm rất sâu vào ngực của Lý Hồng. Tất cả mọi âm thanh đều biến mất. Sắc mặt Âu Dương Minh Châu trắng bệch. Nàng nhất thời không có cách nào thừa nhận việc này. Người phụ thân luôn luôn yêu thương mẫu thân sao có thể đột nhiên làm những chuyện đáng sợ như vậy? Thật đáng sợ!

Một giọt máu, sau đó giọt thứ hai, giọt thứ ba... thuận theo hướng mũi đao của Khuynh Thành chậm chậm rơi xuống.

Đường Duyệt đứng bất động tại chỗ. Tay nàng vẫn nắm chặt Khuynh Thành. Vai của Đường Duyệt có một vết thương, không quá sâu, hoặc, do chủ nhân của thanh kiếm vẫn chưa kịp chém sâu hơn đã bị chính phu

quân của mình bán cả tính mạng không một lý do giải thích. Đường Duyệt nhắm mắt lại, nàng cảm thấy ớn lạnh, lòng người như vậy, phu phụ như vậy, thực sự rất đáng sợ.

Âu Dương Tiểu Thiên đương nhiên thật đáng sợ. Vì ông ta cũng không tin nổi rốt cuộc bản thân mình đã làm gì. Đôi mắt ông ta mở trừng trừng, đau khổ nhìn thi thể phu nhân đang mở mắt nhìn mình, hai chân mềm nhũn, quỳ sụp xuống đất.

Tô Mộng Chằm khẽ cười: “Âu Dương trang chủ, bây giờ người có thể đi”.

Âu Dương Tiểu Thiên nhìn hắn, đột nhiên ông ta gầm lên giận dữ: “Ác quỷ, người đúng là ác quỷ... Đều do người, do người!”.

Đường Duyệt nhìn sang Tô Mộng Chằm, thấy ánh mắt của hắn có thêm một vẻ gì đó. Lần đầu tiên nàng cảm thấy con người này không chỉ khiến cho người ta ghê tởm, mà còn khiến cho người khác sợ hãi. Tô Mộng Chằm cười nhạt nhẽo, dịu dàng. Hắn rất thích nhìn thấy Đường Duyệt trong bộ dạng hoang mang thế này, lúc đó trông nàng rất đáng yêu.

Nàng đã từng bước đi theo kế hoạch của hắn, càng đi càng lún sâu. Hắn sắp thành công rồi. “Đường Duyệt, Đường Duyệt, tại sao nàng phải trở về, lẽ nào nàng không biết ta nghĩ cách ép nàng phải quay về chính là để lợi dụng nàng, làm tổn thương nàng sao? Lẽ nào vì đại ca, nàng cam tâm tình nguyện từ bỏ hôn sự của mình?”

Âu Dương Minh Châu nhào tới, ôm lấy thi thể của mẫu thân mà kêu gào, khóc lóc. Nét mặt Âu Dương Tiểu Thiên dờ dẩn, ngây ngô, quỳ trên mặt đất.

Đường Duyệt nhìn đôi vợ chồng đó, cúi đầu xuống, chầm chầm nhìn những giọt máu không ngừng rơi từ thanh Khuynh Thành, tinh thần dường như có chút hoang mang.

Tô Mộng Chằm chậm rãi bước tới, từ từ đặt bàn tay lên vai Đường Duyệt. Thân hình dưới bàn tay đó đang run lên. Tô Mộng Chằm nhìn thấy Đường Duyệt quay đầu lại, đôi mắt đen láy bất động nhìn hắn chằm chằm. “Người hài lòng chưa?” Đường Duyệt hỏi.

Tô Mộng Chằm ngây người, sau đó mới giống như khẽ nở một nụ cười, nói: “Ta chưa từng ép bất cứ một người nào. Tất cả bọn họ đều tự nguyện”.

Tự nguyện? Tự nguyện phản bội tình huynh đệ tay chân như ruột thịt. Tự nguyện dùng người phụ nữ thân yêu nhất của mình làm vật thay thế cho ác quỷ, tự nguyện... Đều là tự nguyện. Đường Duyệt đột nhiên hiểu ra, nam nhân nét mặt mệt mỏi, khuôn mặt tuấn tú trước mặt chỉ dùng một câu châm ngôn như thế này: “Điều kiện đều ở đó, xin tùy ý người”. Người không chịu được uy hiếp là người khác, người không chịu được sự mê hoặc quyền lực của đồng tiền cũng là người khác, tất cả đều không liên quan tới hắn. Người khác chết rất thê thảm, bàn tay hắn vẫn sạch sẽ, một chút hơi máu tanh cũng không vấy lên được.

Tinh thần của Đường Duyệt không có gì khác so với những ngày trước, vẫn lạnh lùng như vậy. Chỉ có điều lúc này nàng đã thấy hoang mang.

“Nàng sợ ta à?” Tô Mộng Chằm cười, đứng trước mặt nàng. Thân hình cao lớn, toàn thân hiện lên sự nho nhã đầy tinh tế, nụ cười thanh khiết giống một thiếu niên. Nhưng Đường Duyệt chỉ cảm thấy tận trong đáy lòng mình có một cảm giác sợ hãi đang dần dần trào dâng.

Đúng rồi, sợ hãi. Cho dù đối diện với một kẻ địch đáng sợ, nàng cũng không có cảm giác thế này, cùng lắm là chết mà thôi. Nhưng, bất hạnh cho người nào bị Tô Mộng Chằm để ý, đến cái chết cũng là một tham vọng.

“Ta xin người, hãy tha cho ta. Ta không biết mình còn có giá trị lợi dụng gì, nhưng tất cả những điều này... Thực sự quá đáng sợ!” Đường Duyệt lắp bắp.

Tô Mộng Chằm nhìn nàng, yên lặng một lúc, nụ cười trên mặt dần dần tan biến: “Trước khi nàng muốn kết thúc tất cả những việc này, nàng nên biết tất cả những điều này đối với ai cũng tốt”.

Sau khi vụ náo loạn này kết thúc, cục diện của vụ náo loạn nhanh chóng bị Bái Nguyệt Giáo khống chế. Đường Duyệt biết, trải qua cuộc hỗn loạn này, Bái Nguyệt Giáo đã khống chế được một nửa giang sơn của võ lâm chính đạo. Trong tay bọn chúng đã nắm được không ít nhân vật quan trọng của không ít môn phái,

ngày giành được toàn thắng sẽ không còn xa. Đến bây giờ, nàng vẫn không hiểu, rốt cuộc bản thân mình có giá trị lợi dụng gì, khiến cho bọn họ năm lần bảy lượt ép nàng trở về?

Tô Mộng Chằm đang đưa nàng tới khu rừng trúc. Trong lòng nàng không tránh khỏi nghi hoặc, trào dâng một cảm giác bất an khó có thể khắc chế được. Lẽ nào người mà nàng đã từng nhìn thấy đánh cờ trên thuyền có quan hệ gì với Tô Mộng Chằm? Nếu không, tại sao hắn lại muốn đưa nàng tới nơi này?

Lúc ánh mặt trời đã tắt, bọn họ mới đi tới rừng trúc. Đường Duyệt nhìn thấy một lạc viên xuất hiện ngay trước mặt. Nơi đó có phần khác biệt với thế giới bên ngoài. Hàng rào bằng trúc trước cổng đã treo một dàn đèn lồng, trên sân vắng tanh không một bóng người.

Trong lòng Đường Duyệt rất lo lắng, không sao xua đi được, tay nàng cố tình đặt lên cán đao Khuynh Thành.

“Nàng không nhất thiết phải đề phòng, chỉ là dẫn nàng đến gặp một người mà thôi. Vào đi”.

Đường Duyệt từ từ bước vào, không khí trong sân hoàn toàn yên tĩnh, vắng vẻ, không một tiếng động.

Đột nhiên, khắp sân bừng sáng, cửa mở. Nàng nghe thấy một người đang bước ra nói: “Con mang cô ta đến đây làm gì?”.

Không thể đoán được người này đã bao nhiêu tuổi, ông ta có đôi mắt khiến cho người khác khó có thể quên được. Thoạt nhìn Đường Duyệt đã nhận ra đó chính là người lần trước tự đánh cờ một mình. Không biết tại sao, nàng có một cảm giác không thể nói rõ đối với người này, muốn gần gũi, nhưng có một dự cảm xa cách rất sâu đậm. Tô Mộng Chằm từ từ bước đến, đứng giữa lạc viên, nói: “Đường Duyệt, vị này chính là Hiên Viên giáo chủ”.

Sắc mặt Đường Duyệt thay đổi. Sắc mặt của Hiên Viên Lăng Nhật cũng vậy. Hiên Viên Lăng Nhật khẽ chau mày nói: “Ai cho phép con đưa người ngoài vào nơi này?”.

Tô Mộng Chằm dường như không sợ, chỉ khẽ cười.

Lần đầu tiên Tô Mộng Chằm tỏ ra không nghe thấy lời nói của Hiên Viên Lăng Nhật. Dường như đôi tai quen nghe mệnh lệnh của hắn đã trở nên điếc hần. Dường như hắn không có ý muốn trả lời, chỉ khẽ đợi chờ một điều gì đó.

Hiên Viên Lăng Nhật chau mày, nói: “Tại sao con không nói gì?”. Câu nói vừa dứt, ông ta đã sững lại, không nói tiếp nữa, vì rõ ràng ông ta cũng đã cảm giác thấy thái độ khác thường của Tô Mộng Chằm. Ông ta lạnh lùng cười đáp: “Xem ra cuối cùng con cũng không chịu được nữa rồi”. Ông ta dường như đã sớm dự liệu được Tô Mộng Chằm sẽ có những hành động như vậy. Điều duy nhất khiến ông ta kinh ngạc, chẳng qua chỉ là thời cơ Tô Mộng Chằm chọn mà thôi.

Tô Mộng Chằm cười, trước mặt Hiên Viên Lăng Nhật hắn tỏ ra rất nghe lời. Nhưng bây giờ hắn chuẩn bị phản kích lại. Hơn nữa hắn biết mình nhất định thành công, vì trong tay hắn nắm rõ các bí mật quan trọng cũng như rất nhiều người quan trọng.

Tô Mộng Chằm đáp: “Nghĩa phụ, con luôn luôn ngưỡng mộ người”.

Hiên Viên Lăng Nhật đáp: “Ngưỡng mộ ta đến mức hận không thể làm cho ta tắt thở ngay lập tức sao?”.

Tô Mộng Chằm than một tiếng, đáp: “Đúng, từ năm tám tuổi con đã hy vọng người sớm chết đi. Nhưng nhiều năm như vậy, người vẫn còn sống. Mỗi lần nghĩ đến chuyện người vẫn sống tốt, con đau lòng muốn chết”.

Hiên Viên Lăng Nhật nhìn hắn, giọng điệu không hề thay đổi: “Những con vật hoang dã khi nuôi lớn cũng sẽ không bao giờ trở thành một con chó trung thành. Điều này ta đã biết từ trước”.

Tô Mộng Chằm cười giễu cợt: “Đúng, nếu như con là một con chó, sớm đã bị người thuần phục. Cho đến hôm nay con vẫn còn sống ở nơi này, chứng tỏ rằng con không phải là một con chó mà bất cứ ai cũng có thể chặt đầu”.

Đường Duyệt nghe xong, lòng đầy nghi hoặc. Nàng hoàn toàn không hiểu rõ, giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì. Nhưng tất nhiên nàng biết đó không phải là chuyện vui vẻ.

Tô Mộng Chầm nói tiếp: “Nàng có biết những ngày tháng vừa qua ta sống như thế nào không?”. Câu này không phải nói với Hiên Viên Lăng Nhật, mà là với Đường Duyệt. “Tối nào ta cũng gặp ác mộng. Mỗi lần giật mình tỉnh giấc ta đều cảm thấy như đang sống trong địa ngục, sau đó đeo một chiếc mặt nạ để đối diện với những người khác. Nàng có biết tại sao không?” Tô Mộng Chầm chậm rãi nói. “Khuynh Thành trong tay nàng, thuộc về Tô Ngọc Lâu – vị giáo chủ trước kia của Bái Nguyệt Giáo. Điều này, ngoài nàng ra, tất cả mọi người đều biết. Nhưng không ai dám nhắc tới, thậm chí đến cả tên ông ấy cũng phải tránh. Vì bọn họ đều là những kẻ nhát gan, sợ nhắc đến tên ông ấy sẽ gặp họa, hoặc sợ bị ác quỷ ám. Vì Tô Ngọc Lâu đã chết, chết rất thê thảm”. Ngón tay Tô Mộng Chầm chỉ thẳng vào Hiên Viên Lăng Nhật: “Tô Ngọc Lâu chính là phụ thân của ta. Người giết chết ông ấy chính là giáo chủ đương nhiệm đang đứng ở địa vị cao sang của Bái Nguyệt Giáo này, Hiên Viên Lăng Nhật”.

Đường Duyệt nhìn Khuynh Thành, tâm trạng phức tạp. Nàng chưa được biết những điều này, càng không biết giữa Tô Mộng Chầm và Hiên Viên Lăng Nhật lại có một mối oán thù như thế. Đã vậy, tại sao hắn còn lưu lại Bái Nguyệt Giáo? Hắn ở đây lâu như vậy, lẽ nào vì để báo thù Hiên Viên Lăng Nhật? Nhưng tại sao hắn phải chờ đến tận hôm nay mới ra tay hành động?

Hiên Viên Lăng Nhật luôn giữ im lặng, không dám thừa nhận cũng không dám phủ nhận.

Đường Duyệt hỏi: “Vậy tại sao ngươi vẫn còn lưu lại nơi này?”.

Tô Mộng Chầm đáp: “Đúng, tại sao ta vẫn lưu lại nơi này? Mùi vị sống bên cạnh kẻ thù của mình không dễ chịu chút nào, còn khó chịu hơn gấp bội khi phải chứng kiến phụ thân mình bị người ta lăng trì khi đang còn sống”. Hắn cười rồi nói: “Mùi vị phải nhẩn nại thật đau khổ!”.

Đường Duyệt hỏi: “Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”.

Tô Mộng Chầm quay đầu nhìn, ánh mắt dừng lại ở Hiên Viên Lăng Nhật, nói từng chữ một: “Ta đang tìm cách chết đau khổ nhất trên thế giới này. Tìm nhược điểm lớn nhất của ông ta. Ta đã tìm hơn mười năm, luôn luôn tìm kiếm, luôn luôn chờ đợi. Có những lúc ta đã cho rằng, mình không đợi được cơ hội ấy nữa. Nhưng xem như ông trời đối với ta không bạc”.

Nỗi hận thù ẩn sâu trong đôi mắt hắn khiến người ta phải kinh hồn bạt vía. Đường Duyệt hỏi: “Ngươi đưa ta đến đây làm gì?”.

Tô Mộng Chầm không hề nhìn Đường Duyệt, chăm chăm nhìn Hiên Viên Lăng Nhật, cười: “Đương nhiên để nàng chứng kiến, trên đời này người nàng hận nhất chính là ông ta. Lẽ nào nàng không biết?”.

Đúng, chính Hiên Viên Lăng Nhật đã ra lệnh giết toàn bộ Đường Gia Bảo, giết chết Ôn Nhã Như, giết chết Đường Mẫn, thậm chí ngay cả đến đứa trẻ nhỏ cũng không tha. Một ác quỷ như vậy, Đường Duyệt có thể không hận được hay sao?

Hiên Viên Lăng Nhật nở một nụ cười rất bình tĩnh, đáp: “Ta rất khâm phục lòng dũng cảm của ngươi, nhưng đáng tiếc, ngươi hết cơ hội rồi”.

Ngón trỏ và ngón cái của bàn tay trái ông ta tương khẩu, khe bắn ra ngoài. Từ góc nhìn của Đường Duyệt, có thể nhìn thấy vạt áo của Tô Mộng Chầm lung lay. Nàng nghe thấy một tiếng động rất khẽ trong không khí. Hai luồng khí rất mạnh gặp nhau, nhanh chóng biến mất. Tô Mộng Chầm khẽ cười đáp: “Nghĩa phụ chưa lên tiếng đã vội vàng ra tay. E rằng đã đánh mất thân phận cao quý của mình”.

Tô Mộng Chầm nhẹ nhàng hóa giải phong chưởng của Hiên Viên Lăng Nhật. Hiên Viên Lăng Nhật không lấy làm kinh ngạc. Ông ta không nói lời nào, đôi tay hợp nhất, ra chưởng Nhất Chiêu Tiên Phát Chế Nhân tấn công mạnh mẽ về phía Tô Mộng Chầm. Tô Mộng Chầm dường như đã có chuẩn bị trước, lạnh lùng hét lên một tiếng, thân hình nghiêng nghiêng bay qua, điểm trực tiếp vào đại huyệt trước ngực của Hiên Viên Lăng Nhật. Cả hai đều đầu tay bo, nhưng hắn không dễ dàng chiếm được ưu thế.

Đường Duyệt cảm thấy rất kỳ lạ, theo lý mà nói, võ công của Hiên Viên Lăng Nhật cao hơn rất nhiều so với võ công của Tô Mộng Chầm. Nhưng hôm nay xem ra cũng không chiếm được thế thượng phong. Thanh kiếm dài của Tô Mộng Chầm đã được rút ra khỏi bao. Hắn thuận thế đâm thẳng vào lòng bàn tay của Hiên Viên Lăng Nhật. Đối phương không tránh mà dùng đôi tay kẹp thanh kiếm giữa ngón trỏ và ngón giữa, đồng thời xoay người một vòng. Thanh kiếm dài đối hướng đâm thẳng vào vào lưng Tô Mộng Chầm. Tô

Mộng Chầm cảm thấy sau lưng mình lạnh lạnh, trong lúc nguy hiểm đã từ bỏ thanh kiếm, rút ra một đoản kiếm, lật ngược tay đâm vào lưng Hiên Viên Lăng Nhật. Hiên Viên Lăng Nhật nhẹ nhàng xoay chuyển một vòng, đoản kiếm của Tô Mộng Chầm đâm vào không khí. Tô Mộng Chầm né không được đã vội vàng nhảy ra ngoài, tránh thanh kiếm đó.

Hiên Viên Lăng Nhật lạnh lùng rút thanh kiếm của Tô Mộng Chầm xuống dưới chân, từ từ nói: “Người cho rằng ta luyện công, nguyên khí bị trọng thương thì cơ hội của người đã đến sao? Người đã quá xem thường ta rồi đó”.

Tô Mộng Chầm cười lớn: “Người và ta đều chưa dùng toàn lực của mình, vẫn chưa biết ai chết dưới tay ai. Nghĩa phụ, ngay cả khi nguyên khí không bị trọng thương cũng vẫn không thể mãi mãi là giáo chủ Bái Nguyệt Giáo, điều này ta sẽ không bao giờ quên”.

“Hôm nay, người không chỉ mang một mình cô ta tới đây”, Hiên Viên Lăng Nhật nói.

Tô Mộng Chầm đương nhiên sẽ không chỉ mang một mình Đường Duyệt tới. Hắn mang theo tất cả tám người. Tám người này chờ đến lúc Hiên Viên Lăng Nhật lên tiếng mới từ trong rừng trúc âm u, tối đen xuất hiện. Họ đương nhiên là tâm phúc của Tô Mộng Chầm. Đó chính là tám trong số mười hai vị đường chủ của Bái Nguyệt Giáo. Đường Duyệt nhận ra hai người trong bọn họ, một là Tần Thời Vũ, một là Mạnh Trúc Túy.

“Bọn họ đều đến để giết ta?” Hiên Viên Lăng Nhật nhìn một lượt xung quanh, lạnh lùng cười.

Đôi mắt nhìn thấu mọi việc của ông ta đã nhìn thấy tất cả. Trong tám người đó chỉ ít có một nửa cúi thấp đầu, không dám ngẩng lên nhìn ông ta. Nhìn thấy cảnh này, đôi mắt như giọt nước mùa xuân của Tô Mộng Chầm đã biến thành lưỡi kiếm sắc nhọn, lạnh lùng mà vô tình: “Sau khi phụ thân ta chết, một mình ta lưu lạc khắp nơi. Trước lúc được người mang về, ta đã phải sống những ngày tháng bị người ta chửi mắng, đánh đập, chế giễu. Lúc đó ta đã hiểu ra một đạo lý, trên đời này, bất luận làm người hay làm bất cứ việc gì, đều không nên có tình cảm. Nếu đã làm thì phải làm một kẻ ác khiến người ta sợ hãi”.

“Xem ra, người đã tính toán từ lâu. Nhiều năm như vậy vẫn ở bên cạnh ta, đã khiến cho người quá vất vả rồi”. Hiên Viên Lăng Nhật than một tiếng, nói với Tô Mộng Chầm.

Tô Mộng Chầm thản nhiên đáp: “Đúng, ta thường nghĩ, tại sao người muốn giữ ta lại, còn nuôi dưỡng ta trưởng thành. Lẽ nào chính là đợi ta giết chết người sao? Sau đó ta dần dần phát hiện ra, cuộc sống của người quá vô vị. Bên cạnh người không có người mà người yêu thương. Các thuộc hạ của người đều sợ người, xa lánh người, đến chơi cờ người cũng chỉ có một mình. Người giữ ta lại chẳng qua chỉ là nuôi dưỡng kẻ địch cho chính mình, tự tạo ỉn niềm vui trong những tháng ngày nhạt nhẽo của mình mà thôi”.

Hiên Viên Lăng Nhật đáp: “Thì ra bao năm qua, người luôn luôn hận ta”.

Khuôn mặt Tô Mộng Chầm rất lạnh lùng, kiêu ngạo, hắn nói: “Không, ta không chỉ hận người, ta còn rất khâm phục người”.

Hiên Viên Lăng Nhật hỏi: “Người kính phục ta, cho nên muốn giết chết ta?”.

Tô Mộng Chầm đáp: “Tất cả những điều này đều do người dạy ta. Lúc đó người muốn giết chết phụ thân ta. Ông ấy đã nhượng bộ cho người điều lớn nhất, thậm chí còn dâng cả địa vị giáo chủ cho người. Nhưng cuối cùng người vẫn tàn nhẫn, ra tay tàn độc, nửa bước cũng nhất định không nhượng. Thậm chí còn lăng trì ông ấy cho đến chết mới thôi. Ngày hôm đó người đã đối xử với ông ấy thế nào, ngày hôm nay ta sẽ trả lại cho người gấp trăm, gấp nghìn lần như vậy, cho dù ta nợ người ân tình dưỡng dục. Đợi sau khi người chết, ta sẽ lập tức cưới nhi nữ của người, chăm sóc, đối đãi thật chu đáo với nàng. Coi như ta đã báo đáp công ơn trong mười mấy năm qua của người”.

Hiên Viên Lăng Nhật nói: “Vậy tại sao người vẫn chưa ra tay?”.

Tô Mộng Chầm đáp: “Vì ta luôn muốn biết, lý do chính người muốn giết chết phụ thân ta”.

Hiên Viên Lăng Nhật đáp: “Một người chỉ cần có dã tâm, sẽ không bao giờ cam tâm tình nguyện đi theo người khác. Còn người được đi theo đó, nếu không có đủ năng lực, cũng nhất định sẽ bị loại trừ, điều này có gì kỳ lạ sao?”. Tô Mộng Chầm lạnh lùng cười, hắn không phải đang cười chế giễu người khác, mà đang

chế giễu Hiên Viên Lãng Nhật. Một đối thủ chân chính, vốn không cần phải nói nhiều lời, càng không cần thiết hỏi những câu hỏi ngu ngốc. Cho nên hắn muốn kéo dài thời gian như vậy, chẳng qua là để đợi.

Nhưng hắn đang đợi điều gì?

29. Chương 29: Chân Tướng

Hiên Viên Lãng Nhật đột nhiên nhìn hắn, đôi mắt ẩn giấu một sự hỗn loạn. Cuối cùng ông ta chậm chậm nói: “Xem ra người vẫn đang đợi người nào đó”.

Tô Mộng Chầm khẽ cười, đáp: “Người rất hiểu ta. Ta thực sự đang đợi một người, một người rất quan trọng”.

Hiên Viên Lãng Nhật nói: “Ta không chỉ biết người đang đợi ai, còn biết chắc bọn họ sẽ không đến”.

Tô Mộng Chầm ngậy người, cười sâu não: “Xem ra ông đã đoán được hành động của ta trong những ngày gần đây, cho nên mới tìm mọi cách khiến cho bọn họ không thể đến đây”.

Hiên Viên Lãng Nhật khẽ đáp: “Với giao tình của ta và những người này, bọn họ sẽ không bao giờ hỗ trợ cho người. Huống hồ người luôn mong muốn đạt được thành công một cách nhanh chóng. Bọn họ đều đã lớn tuổi, chưa chắc từng người trong bọn họ đều tin tưởng tên tiểu lang sói như người. Vì người có thể quay lại cắn họ bất cứ lúc nào”.

Ông ta không nhắc tới bốn trưởng lão của Bái Nguyệt Giáo mà Tô Mộng Chầm đã thương lượng xong.

Tô Mộng Chầm thở dài đáp: “Không sai, cho đến bây giờ người vẫn dạy ta những điều này. Ta thực sự phải cảm ơn người”.

Hiên Viên Lãng Nhật hỏi: “Bây giờ người có thể nói với ta, trong tay người còn có những quân cờ nào?”.

Tô Mộng Chầm chậm rãi đáp: “Trong tay ta à? Trong tay ta đương nhiên là có, chẳng qua bây giờ chưa phải lúc để lộ ra”.

Hiên Viên Lãng Nhật khẽ cười: “Nhưng bây giờ người từ chối tiền tài, danh vọng, một lúc nữa chưa chắc người đã còn cơ hội”.

Tô Mộng Chầm lạnh lùng đáp: “Chúng ta hãy đợi xem”.

Tám vị đường chủ đã tiến lại gần Hiên Viên Lãng Nhật, Mạnh Trúc Túy nói: “Không cần nhiều lời, thắng làm vua thua làm giặc”. Mặc dù phản bội, bọn họ đã không còn đường lui, chỉ còn cách duy nhất để sống sót là giết chết Hiên Viên Lãng Nhật.

Thanh kiếm của họ nhất loạt tấn công về phía Hiên Viên Lãng Nhật. Tô Mộng Chầm lùi sang bên Đường Duyệt, lặng lẽ quan sát trận quyết đấu.

Đường Duyệt cảm thấy một loạt ánh kiếm trước mặt mình, thứ ánh sáng khiến cho người ta phải kinh ngạc, nhưng không biết Hiên Viên Lãng Nhật rốt cuộc sẽ đối phó với trận kiếm này như thế nào. Sắc mặt Hiên Viên Lãng Nhật không hề thay đổi, đột nhiên đôi bàn tay trắng nhanh chóng đẩy ra ngoài.

Đường Duyệt nhìn thấy Mạnh Trúc Túy đứng gần Hiên Viên Lãng Nhật. Một người phía sau Mạnh Trúc Túy đột nhiên bay ra, đập vào lan can trong khuôn viên cách đó không xa, rơi xuống không một tiếng động, cũng không bò lên được nữa. Cổ của người đó đã bị gãy, khuôn mặt của tất cả mọi người lập tức biến sắc.

Đường Duyệt vốn không muốn nhúng tay vào chuyện của Bái Nguyệt Giáo. Lúc này nhìn thấy tình hình đó, bỗng nhiên nàng cảm thấy rất ngạc nhiên, trên đời này lại có thứ cường pháp nham hiểm như vậy! Thảo nào bao năm qua Tô Mộng Chầm luôn sợ ông ta, không dám hạ thủ.

Hiên Viên Lãng Nhật khẽ cười: “Các vị đều lên cả đi”.

Mọi người nhìn nhau, nhưng không ai dám bước lên trước.

Mạnh Trúc Túy nói: “Xem ra phong thái của Hiên Viên giáo chủ không khác gì so với những năm trước. Ông ấy đã nói như vậy, chúng ta hãy cùng lên đi”.

Hiên Viên Lãng Nhật lạnh lùng hắng giọng, mười ngón tay cong lại như lưỡi câu, tấn công về phía hai người trước mặt. Thân hình Mạnh Trúc Túy nhẹ nhàng xoay chuyển, tránh khỏi chưởng này. Nhưng người kia không có được may mắn đó, kêu thất thanh một tiếng, xương bả vai đã bị gãy. Mạnh Trúc Túy nhào lên, tay bên phải tấn công về phía khuỷu tay của Hiên Viên Lãng Nhật. Hiên Viên Lãng Nhật không tránh né, cũng không nhượng bộ. Trong khoảnh khắc ngón tay của đối phương tiếp xúc với vai mình, đột nhiên tay trái nhanh chóng xuyên qua dưới tay đối phương, nắm lấy chỗ quan trọng nhất của khuỷu tay trái của Mạnh Trúc Túy, bàn tay phải tung chưởng, tấn công vào chỏm vai hấn.

Đường Duyệt biết đó là chiêu thức rất thường gặp, Phân Cân Thác Cổ Thủ mà nàng đã từng được đọc trong Ly hận kinh. Nhưng không hiểu sao hôm nay nàng cảm thấy nó tinh xảo, tuyệt mỹ khác thường. Trong lúc đánh nhau, Mạnh Trúc Túy không ngờ chưởng này lại tấn công vào chỏm vai hấn. Sức mạnh vô cùng đáng sợ. Nhưng Hiên Viên Lãng Nhật lại lùi về sau, theo sát Mạnh Trúc Túy.

Hai người khác tận dụng cơ hội đó tấn công ở phía sau. Hiên Viên Lãng Nhật lạnh lùng cười, đôi tay từ dưới sườn tấn công xuyên về phía sau. Ngón tay nhẹ nhàng kẹp chặt lưỡi kiếm, tạo thành một dải dây về trước. Ông ta đã mượn lực nhảy lên trên không, tay áo bay bay. Cả người ông ta giống như một chiếc điều. Lúc ông ta chạm đất, Đường Duyệt chỉ nghe thấy mấy âm thanh lớn vang lên, nhưng nhìn thấy hai thanh kiếm tấn công ông ta đều đã gãy thành một đồng sắt vụn.

Vô công của những người này đều thuộc hạng phi thường. Đường Duyệt tự suy đoán, nếu như bản thân bị bọn họ liên thủ tấn công, có thể cũng hung nhiều cát ít. Nhưng dù bị nội thương, Hiên Viên Lãng Nhật vẫn có thể mượn lực để đánh lại, hóa giải toàn bộ sự tấn công của bọn họ. Chính bọn họ đã phải tổn tướng hao binh. Nếu như ông ta không bị trọng thương, vô công của ông ta không biết sẽ đạt tới cảnh giới nào.

Bên đó đã có hai người bắt ngờ bay qua, vốn muốn tấn công vào thanh kiếm của Hiên Viên Lãng Nhật nhưng cũng vì vậy mà phải đổi hướng. Sau khi chạm phải nhau trong không trung, những thanh kiếm liền đâm về hướng Tô Mộng Chấm. Hấn thấy quá bất ngờ không kịp phòng thủ, mặc dù đã tránh rất nhanh, nhưng khuôn mặt bị gió từ thanh kiếm làm đỏ ửng. Đồng thời nghe thấy hai tiếng “bình, bình”, hai người kia ngã nhào xuống đất, cũng không bò lên được nữa. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, ngoài Tần Thời Vũ còn khẩu khí, tám người bọn họ đều đã lặng lẽ ngã xuống không một tiếng động.

Đường Duyệt nhìn đám người đó, bất thành linh nhìn thấy Mạnh Trúc Túy trừng trừng mở to đôi mắt nhưng đã tắt thở. Tần Thời Vũ vẫn còn sống, nhưng cũng chỉ hơn một hơi thở mà thôi, gắng gượng dựa vào lan can trong vườn, đến đứng cũng không thể đứng vững..

Tô Mộng Chấm cười: “Nghĩa phụ quả nhiên thần uy vẫn như năm xưa”.

Đường Duyệt nhìn Tô Mộng Chấm, khuôn mặt hấn vẫn đang cười. Nhưng Đường Duyệt không nhìn rõ biểu hiện của hấn. Nhiều năm qua hấn vẫn mang một cái mặt nạ lúc nào cũng cười cười, nói nói như vậy. Nên nàng không thể phân biệt được lúc nào thật, lúc nào giả.

Đường Duyệt lùi về phía sau một bước. Ánh mắt Hiên Viên Lãng Nhật không ngừng di chuyển giữa Đường Duyệt và Tô Mộng Chấm. Đột nhiên ông ta bay qua, đôi bàn tay đồng thời ra chưởng.

Đường Duyệt vừa mới lời Khuynh Thành ra nên không thể ngăn cản tốc độ tấn công của Hiên Viên Lãng Nhật. Tô Mộng Chấm luôn luôn khoan tay đứng nhìn, lúc này kịp thời xuất hiện trước nàng. Hai bàn tay giơ ra. Trong lúc bốn bàn tay cùng tiếp xúc, sắc mặt Hiên Viên Lãng Nhật thay đổi, cảm thấy nội lực của mình dần dần biến mất. Tiếp theo ông ta cảm thấy một cảm giác bất lực khó nói thành lời đang xuất hiện trên toàn bộ thân thể mình. Đường như sức lực toàn thân đều đã bị cạn kiệt.

Trong lòng Hiên Viên Lãng Nhật tĩnh lại. Chính lúc này, một nội lực đáng sợ đủ để dời núi lấp biển đang trào dâng mạnh mẽ, ào ạt tấn công tới. Ông ta cảm thấy đầu óc quay cuồng, lồng ngực thắt chặt, dường như bị tất công rất mạnh. Thân hình ông ta bất ngờ bay lật ngược lại, khê “hự” một tiếng, lưng va phải cột gỗ trong phòng, một lúc sau quần áo đã bị máu nhuộm đỏ.

Đường Duyệt kinh ngạc, ngây người nhìn. Nàng nhất thời không thể nào tin được vô công của Tô Mộng Chấm đã đạt tới trình độ cao như vậy. Nàng cũng không ngờ hấn lại có thể cứu được tính mạng mình trong thời khắc nguy cấp nhất.

Chợt có người khê vỗ tay. Bọn họ đều nhìn thấy trong bóng tối có một người đẹp chậm rãi bước tới.

“Ở đây náo nhiệt như vậy, sao không gọi ta?” Hiên Viên Trì Trì khẽ mỉm cười, từ từ bước tới. Theo sau nàng là một cái bóng cao lớn. Khuôn mặt lạnh lùng của Đường Mạc. Đường Duyệt quay mặt đi, không nhìn bọn họ.

Hiên Viên Trì Trì khẽ nhìn đám người đó, nói: “Phó giáo chủ quả nhiên đã bắt chấp tất cả, đã cho bọn họ đến để thăm dò phụ thân ta có bị thương hay không. Ấy da, đáng tiếc những người này lại một mực trung thành với người”.

Tô Mộng Chầm khẽ ho một tiếng. Trong lúc hấn và Hiên Viên Lăng Nhật đánh nhau, hiển nhiên đã bị thương. Đôi mắt đẹp như dòng nước mùa xuân ấy lạnh lùng như băng đá, hấn nói: “Đáng tiếc bọn họ chẳng qua là vì vinh hoa phú quý của ta mà thôi”.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Hiên Viên Lăng Nhật đứng trong bóng tối tích lũy nội lực. Nhưng không biết tại sao thân thể lại trống trơn, kinh mạch toàn thân dường như đã bị lửa thiêu rụi.

Tô Mộng Chầm từ tốn nói: “Nghĩa phụ, người không cần phải lãng phí thời gian. Ta đã tập trung toàn bộ nội lực của mình. Chiêu thức này phụ thân ta đã bỏ cả cuộc đời để học. Nhưng đáng tiếc, ông ấy chưa luyện tới cảnh giới thứ tám thì đã bị người giết chết. Nhưng hôm nay ta đã đạt tới cảnh giới thứ mười. Nếu như nội lực của người yếu hơn một chút, thì tất cả các huyết mạch của người sẽ vỡ vụn. Hôm nay chẳng qua toàn bộ kinh mạch của người chỉ bị đứt đoạn mà thôi. Kết cục này là quá may mắn cho người rồi”.

Hiên Viên Lăng Nhật cười vang, đáp: “Ta thực sự chưa từng nghĩ đến chuyện đứa trẻ năm đó lại có thể có một ngày đánh bại ta. Nhưng người đừng quên, võ công của ta chỉ âm chỉ hàn. Trong người người đã có tính hàn lạnh, cho dù võ công của người hơn phụ thân người, đợi đến lúc hàn khí thượng thân, người cũng chắc chắn phải vận công đẩy hàn độc, không kiểm soát được sẽ giết chết người. Đến lúc đó, cho dù một người trời gà không chặt cũng dễ dàng giết chết người”.

Tô Mộng Chầm biết đối phương không nói sai. Vì hấn đã cảm thấy đôi chân dường như đang đứng trên một lớp băng tuyết lạnh thấu xương. Chỉ cần khẽ động dậy, cũng giống như có hàng nghìn mũi kim đang đâm vào đôi chân đó. Nếu như không vận khí đẩy hàn độc, chỉ sợ một lát nữa toàn bộ máu trong người sẽ đông cứng lại, chết rất đau đớn.

Hấn không chút do dự, lập tức khoanh chân ngồi xuống, vận công đẩy toàn bộ hàn khí trong người ra. Đường Duyệt nhìn thấy trên lông mi của hấn phủ một lớp sương lạnh, cũng có thể đoán ra tình cảnh vừa này nguy hiểm đến chừng nào.

Tô Mộng Chầm ngồi trên mặt đất, nghĩ rằng dụng ý trong câu nói vừa rồi của Hiên Viên Lăng Nhật chính là xui Hiên Viên Trì Trì giết chết mình. Trong lòng hấn nặng trĩu, nhưng miệng vẫn nói: “Nghĩa phụ, nếu như vừa rồi, người giết chết vị Đường cô nương trước mặt, e rằng cuối cùng sẽ hối hận. Người nhìn lại kỹ xem, nàng ấy rốt cuộc là ai?”.

Tô Mộng Chầm vừa nói ra câu đó, tất cả mọi người đều nhìn Đường Duyệt.

Hiên Viên Lăng Nhật lạnh lùng cười đáp: “Đến bây giờ, người còn muốn giở trò gì?”. Nói được nửa câu, ông ta chợt cảm thấy khuôn mặt Đường Duyệt rất quen thuộc đến nỗi khiến cho bản thân cảm thấy rất đáng sợ. Khuôn mặt ông ta biến sắc: “Người... rốt cuộc là ai?”.

Hiên Viên Lăng Nhật nhìn dung mạo của Đường Duyệt rất kỹ. Đột nhiên thấy hoa mắt, thấy giữa khoeo mắt và đuôi mắt của người con gái mặc áo đỏ đó rất quen...

Tô Mộng Chầm ung dung cười, nói: “Nghĩa phụ, có phải người cảm thấy dung mạo của nàng ấy rất quen phải không? Người có biết nàng ấy là ai không?”.

Trái lại, Hiên Viên Trì Trì là người đầu tiên bình tĩnh, lạnh lùng nói: “Cô ta là ai? Cô ta đương nhiên là đại tiểu thư của Đường Gia Bảo, con gái của Ôn Nhã Như. Việc này cả thiên hạ đều biết, có gì đáng phải bàn đến”.

Tô Mộng Chầm gật đầu đáp: “Đúng, điều này không cần phải nhắc đến. Vậy các người có biết phụ thân nàng ấy là ai không?”.

Hiên Viên Lăng Nhật khẽ nhướn lông mày, sắc mặt Hiên Viên Trì Trì sa sầm lại: “Một người phu xe thân phận thấp kém mà thôi”.

Tô Mộng Chấm dường như nghe thấy một việc gì đó rất buồn cười, hắc ho dữ dội, rồi tiếp tục nói lớn: “Nghĩa phụ, Đường Duyệt chính là nhi nữ thân sinh của ngươi. Ngươi thực sự không nhận ra hay sao?”.

Khuôn mặt Hiên Viên Lăng Nhật trầm tư, ánh mắt chứa đầy sự hỗn loạn, không nói gì cả.

Sắc mặt Hiên Viên Trì Trì thay đổi hoàn toàn, dường như rất giận dữ. Nàng phẫn nộ nói: “Ngươi ăn nói hồ đồ gì thế? Ta mới chính là nhi nữ do ông ấy sinh ra!”.

Đường Duyệt lạnh lùng nhìn, không tin vào những lời Tô Mộng Chấm nói.

Ánh mắt Hiên Viên Lăng Nhật dường như đang dò xét, ông ta nói: “Rốt cuộc ngươi muốn nói điều gì?”.

Tô Mộng Chấm cười đáp: “Ta đã điều tra. Những năm gần đây, bên cạnh ngươi không có người đàn bà nào. Nhưng mười mấy năm trước, ngươi đã từng có một người phụ nữ dung mạo rất xinh đẹp trong võ lâm. Nhưng ngươi đã không thể cho bà ta phú quý, cũng như không thể cho bà ta bất kỳ danh phận nào. Điều quan trọng nhất, vì muốn đạt tới cảnh giới vô tâm vô tình, ngươi đã vứt bỏ người đàn bà này, không phải sao?”.

Hiên Viên Lăng Nhật cười, nhưng ánh mắt ông ta dường như không cười: “Không sai. Ta đã vứt bỏ bà ấy, mẫu thân của Đường Duyệt – Ôn Nhã Như. Nhưng không có nghĩa Đường Duyệt là nhi nữ của ta. Vì nhi nữ của ta, từ ngày nó sinh ra ta đã đem theo bên cạnh, chính là Trì Trì”.

Tô Mộng Chấm lạnh lùng cười, nhìn Đường Duyệt, nhẹ nhàng nói: “Nàng sinh vào giờ Dần ngày mùng 6 tháng 5, đúng không?”.

Đường Duyệt nghi ngờ nhìn, cuối cùng cũng gật đầu.

Tô Mộng Chấm nói to: “Vậy thì nghĩa phụ, ngươi hãy nói với ta, ngươi và Ôn Nhã Như bỏ nhau khi nào? Dựa theo tính tình của Ôn Nhã Như, bà ấy sao có thể dễ dàng bị người đàn ông của mình vứt bỏ như vậy?”.

Sắc mặt của Hiên Viên Lăng Nhật thay đổi đến mức đáng sợ. Ông ta chăm chú nhìn Hiên Viên Trì Trì. Ánh mắt đó xa lạ bao nhiêu, lạnh lùng bao nhiêu. Trên đời này, có bao nhiêu việc hàng ngày xảy ra quanh mình, ông ta từ trước chưa từng để ý, nhưng đến khi người khác nhắc nhở vài câu, giống như tiếng sấm nổ rền vang, khiến cho ông ta bừng tỉnh.

“Trừ phi, bà ta đã nung nấu ý định báo thù”. Tô Mộng Chấm cười nhạt, trong ánh mắt xuất hiện một toan tính đầy ác ý. Hắc nói: “Vì bà ta đã tìm được một cách trả thù rất tuyệt mỹ. Bà ta biết người đàn ông đã vứt bỏ bà ta nhất định sẽ trở về mang đứa con của mình đi, cho nên đã sớm chuẩn bị trước. Tính cách của bà ta như vậy, làm sao có thể khiến cho hai phụ tử họ ở cùng nhau trong trời đất này. Bà ta chắc chắn sẽ có trăm phương nghìn kế khiến cho người đàn ông đó phải hối hận cả đời, đau khổ cả đời. Cách tốt nhất này, chính là...”.

“Câm miệng, ngươi câm miệng!” Hiên Viên Trì Trì tức giận nói, trong đôi mắt chứa một sự sợ hãi cực độ. Nàng đã nghe tất cả những điều Tô Mộng Chấm nói, nhưng trong đầu cảm thấy rất mơ hồ. Nhưng lúc này nàng đã hiểu rất rõ, tại sao dung mạo của nàng và phụ thân không hề giống nhau. Tại sao nàng đã bỏ ra nhiều công sức như vậy mà phụ thân vẫn nhất định lạnh nhạt với nàng. Thì ra... là do giữa bọn họ vốn không có huyết thống tình thân... Không, không thể nào. Nếu nàng không phải là nhi nữ do Hiên Viên Lăng Nhật sinh ra, tại sao nàng lại lớn lên bên cạnh ông ta? Phụ mẫu thân sinh của nàng là người thế nào? Trong nháy mắt thân hình nàng di chuyển. Một thanh kiếm bạc từ phía sau đột ngột bay tới, đặt ngang cổ Hiên Viên Trì Trì. Chỉ nghe thấy tiếng một nam nhân nói: “Để cho hắc nói tiếp”.

Không gian bỗng nhiên trở nên im ắng lạ thường. Đường Duyệt ngây ngốc nhìn người đàn ông đó, trong lòng có rất nhiều suy nghĩ lặp đi lặp lại. Nàng chậm chậm cúi đầu, vì quá lạnh? Đè nén hoặc khó có thể kiềm chế được những đau khổ và bi thương trong lòng mình...

Từ lúc nhìn nàng lần đầu cho đến bây giờ, trên mặt Đường Mạc vẫn không có chút biểu cảm. Nhưng lúc này, thanh kiếm dài của chàng đang kê trên cổ Hiên Viên Trì Trì đầy kiêu ngạo và xinh đẹp kia. Nhưng nàng

không thấy vui mừng khi cuối cùng Đường Mạc cũng không bị sự khống chế của người khác, cũng không thấy bị kích động vì hành động bất ngờ của chàng.

Không phải, tất cả đều không phải.

Vì, bây giờ, cuối cùng nàng đã hiểu.

Tô Mộng Chằm cười: “Đường huynh, huynh không ra tay nữa ư? Ta vẫn cho rằng huynh thực sự do Hiên Viên Trì Trì xúi giục đến để giết ta”.

Đường Mạc nhìn Đường Duyệt, trong đôi mắt ấy cuối cùng cũng có sự dao động và tình cảm. Nhưng chàng vẫn hướng về phía Tô Mộng Chằm: “Nói tiếp đi!”.

Tô Mộng Chằm khẽ cười, hẳn biết những bí mật này là một sự tấn công hủy diệt rất mạnh đối với Đường Duyệt. Nhưng hắn vẫn nói tiếp, vì hắn biết những điều này cũng có thể có tác dụng như vậy với Hiên Viên Lăng Nhật. Thậm chí còn có thể hủy diệt ông ta hoàn toàn. Nên hắn nhất định phải nói. Tô Mộng Chằm đã đợi đến ngày hôm nay, ngày lấy đi tính mạng của Hiên Viên Lăng Nhật.

Hắn nói: “Ôn Nhã Như đã lừa ngươi, lừa tất cả mọi người trong thiên hạ này. Bà ta đã biến nhi nữ thân sinh của ngươi thành con gái của một tên phu xe hèn mọn, bị người ta kỳ thị là một đứa con hoang, cả một đời không ngẩng mặt lên được. Còn ngươi thì bị đem ra thành trò chơi của bà ta. Bà ta đã đem một đứa trẻ không biết từ đâu tới tặng cho ngươi, nói rằng đó là nhi nữ của ngươi. Thật nực cười, nghĩa phụ cả đời sáng suốt, nhưng không ngờ...”.

Tô Mộng Chằm ngừng lại, nhưng không dám nhìn biểu hiện lúc này của Đường Duyệt, hắn hạ giọng nói: “Dựa vào sắc đẹp của Ôn Nhã Như, bà ta có thể lựa chọn tốt hơn rất nhiều, không nhất thiết phải lấy tên phu xe. Hành động của bà ta chính là để làm nhục ngươi, giày vò Đường Duyệt. Nghĩ tất cả mọi cách khiến cho nhi nữ do ngươi sinh ra phải lớn lên trong hoàn cảnh đáng sợ nhất, thấp hèn nhất. Đợi đến lúc ngươi biết bị một người đàn bà lừa gạt mình hơn mười năm, nhất định sẽ cảm thấy rất khó chịu. Những điều này chẳng qua là để báo thù ngươi đã vứt bỏ bà ta mà thôi”.

Hiên Viên Lăng Nhật vẫn không nói gì, khuôn mặt ông ta trắng bệch như một tờ giấy. Ánh mắt ông ta đảo qua đảo lại giữa Hiên Viên Trì Trì và Đường Duyệt. Cuối cùng cũng tập trung vào Đường Duyệt, nhìn chằm chằm bất động.

Đường Duyệt đứng một mình trong bóng tối, máu dường như đã đông cứng lại. Nàng chậm chậm ngẩng đầu, ánh mắt đối diện với Tô Mộng Chằm: “Câu chuyện ngươi vừa kể thực sự rất hay. Nhưng ngươi chưa hề nghĩ tới chuyện, ông ta có thể vứt bỏ mẫu thân ta, tại sao phải muốn có một nhi nữ như ta?”.

Người trả lời nàng không phải Tô Mộng Chằm đang ngạc nhiên nhìn nàng, mà là...

“Dòng giống không thể để mất”, Hiên Viên Lăng Nhật nói.

Đường Mạc đột nhiên lên tiếng: “Giáo chủ Bái Nguyệt vô tình mà vẫn còn niệm tình thân. Thực sự là một điều kỳ lạ trên thế gian này”.

Lúc này, Hiên Viên Trì Trì đứng rất thẳng. Đôi mắt như châu ngọc vô cùng xinh đẹp của nàng chằm chằm nhìn Đường Mạc, lạnh lùng nói: “Ngươi quả nhiên đã bày ra tất cả những điều này”.

Đôi mắt nàng nhìn quanh một lượt, cuối cùng tập trung vào Đường Duyệt. Bộ dạng diên khùng không còn xuất hiện nữa, vì rốt cuộc nàng là một người phụ nữ thông minh, cũng là một người rất lạnh lùng.

Khóe miệng Hiên Viên Trì Trì nở một nụ cười rất kỳ lạ, nàng nói: “Đường Duyệt, trên đời này nếu như nói ta không phụ không mẫu thật đáng thương! Vậy thì ngươi còn đáng thương gấp trăm, gấp nghìn lần ta. Vì mẫu thân ngươi đã dâm dục ngươi, khiến cho ngươi từ nhỏ đã phải sống trong một hoàn cảnh thấp hèn. Người đại ca duy nhất thương yêu ngươi, vì để lừa ta đã không tiếc hủy hoại dung mạo của ngươi... Ngươi thực sự rất đáng thương... rất đáng thương!”.

Thanh kiếm của Đường Mạc đã làm rách da cô ta, Hiên Viên Trì Trì không nói gì nữa, thái độ khinh miệt.

Trong sự tĩnh lặng đáng sợ, bỗng nhiên có một người trong đám đông cười vang. Tô Mộng Chằm ngạc nhiên nhìn Đường Duyệt. Đường Duyệt bỗng nhiên cười thành tiếng. Nàng nhìn đám người ở đây, cảm thấy bọn

họ rất nực cười.

Nàng từ từ dừng lại, nhìn Tô Mộng Chấm: “Cho nên, dựa theo những điều người nói, phụ thân thực sự của ta là vị giáo chủ Bái Nguyệt Giáo này. Mẫu thân ta cũng vì báo thù ông ấy, mới đồng ý lấy người phu xe?”. Nàng lặp lại, trên mặt lộ ra một thần sắc khó hình dung.

Tô Mộng Chấm gật đầu, hần nhận thấy biểu hiện của nàng có gì đó kỳ lạ.

Nàng khẽ mỉm cười, nhưng những giọt lệ không ngừng tuôn rơi. Tâm trí nàng dường như đã hoảng loạn, ánh mắt bắt đầu hoảng hốt, rã rời. Dường như nàng muốn khóc thật to. Tất cả mọi việc của nàng, dường như đã bị câu nói nhẹ tên của Hiên Viên Trì Trì hủy hoại hết. Tất cả những chuyện gặp trên đời, nàng đều có thể âm thầm chịu đựng, chỉ vì nàng cho rằng bản thân mình vẫn còn hy vọng. Ngày trước, hy vọng của nàng là Ôn Nhã Như, sau này hy vọng của nàng chính là Thương Dung. Nhưng vì người đại ca Đường Mạc này, nàng đã từ bỏ người nàng yêu thương nhất, chạy đến nơi này, cuối cùng để chứng minh rằng... nàng chỉ là một câu chuyện phiếm, một chuyện nực cười nhất trong thiên hạ mà thôi! Nàng đã quá ngu ngốc, đã quá coi trọng mình. Trên thực tế, không có ai cần nàng, người thực sự cần nàng lại bị nàng bất chấp tất cả mà từ bỏ. Đúng, vẫn còn có người đang đợi nàng. Chàng nhất định sẽ cần nàng, sẽ không bao giờ bỏ mặc nàng, bất luận nàng biến thành bộ dạng nào, chàng cũng sẽ không bao giờ rời xa nàng! Trong mắt Đường Duyệt đột nhiên dâng lên một tia hy vọng.

“Nàng muốn tìm ai? Thương công tử sao? Nàng không biết là sau khi nàng bỏ rơi hần, Thương gia đã xảy ra chuyện gì sao?” Tô Mộng Chấm đã nhận ra tâm ý của nàng, chậm rãi hỏi: “Gia tộc Thương gia mắc một căn bệnh rất kỳ lạ. Rất ít người đàn ông nào có thể sống qua tuổi ba mươi. Sau khi nàng đi, Thương gia đã làm một tang lễ rất lớn, điều này, nàng chắc chắn không biết”.

Đường Duyệt ngậy người, tia hy vọng cuối cùng trong đôi mắt cũng dần biến mất.

Vừa nói ra những câu này, Tô Mộng Chấm lập tức hối hận. Hần chỉ biết Đường Duyệt không hề do dự muốn từ bỏ tất cả ở đây để lao vào lòng người khác. Không phải là hần không biết nếu nói sự việc này ra sẽ là một đòn công kích lớn thế nào đối với Đường Duyệt. Song hần vẫn nói, vì một toan tính bí mật rất đáng sợ, nhưng khoảng khắc nhìn thấy nét mặt của Đường Duyệt, toan tính đó lập tức tiêu tan, thay vào đó là một sự hối tiếc vô hạn.

Sắc mặt Đường Duyệt trở nên mù mịt. Nàng nhìn qua những người trước mặt một lượt, bỗng chốc cảm thấy dường như không hề quen biết họ.

Đường Mạc cũng không để ý đến Hiên Viên Trì Trì nữa. Chàng điếm vào huyết đạo của nàng khiến nàng không cách nào động đậy được nữa, sau đó bước về phía Đường Duyệt: “Muội đang làm gì vậy?”.

Đường Duyệt không cử động, chỉ đứng nhìn chàng.

Đường Mạc bị ánh mắt đó làm cho lạnh thấu xương. Chàng cắn chặt môi, đột nhiên giơ tay tát nàng một cái: “Muội hãy tỉnh lại đi!”.

Trong đầu Đường Duyệt trống rỗng. Thậm chí mất một thời gian khá lâu, nàng chỉ cảm thấy trước mắt mình toàn một màu đen tuyền.

Thương đại ca đã chết... Chàng đã chết rồi... Trong lòng Đường Duyệt thấy rất mơ hồ. Trong lúc hỗn độn đó, nàng chỉ biết mình vừa nghe được một tin rất khủng khiếp.

Rất lâu sau đó, nàng ngẩng đầu, lẩm bẩm nói: “Thương đại ca, là muội đã hại huynh, là lỗi của muội... Muội nên phát hiện ra sức khỏe của huynh không tốt. Nhưng lại làm tổn thương huynh như vậy. Vì đám người này, vì đám người này... đám người đáng sợ này, đã làm tổn thương huynh...”. Nói đến đây, cổ họng Đường Duyệt nghẹn đắng, nói không thành lời: “Huynh trưởng, phụ thân... ha ha ha ha...”.

Đám người này thật sự rất đáng sợ, thế giới này thật sự rất lạnh lùng, tàn khốc... Sự lạnh lùng, tàn khốc nhanh chóng khiến nàng nghẹt thở, tại sao không có người nào đến cứu nàng...

Đường Mạc không để ý đến nàng nữa, nâng thanh kiếm, chậm chậm bước về phía Hiên Viên Lăng Nhật.

Hiên Viên Lăng Nhật trong lòng nặng trĩu, ông ta hỏi: “Người muốn giết ta?”.

Đường Mạc đáp: “Để giết người, ta bắt đắc dĩ phải từ bỏ muối muối của mình. Bắt đắc dĩ từ bỏ sự tự tôn và nhân cách sống của mình. Bây giờ chính là cơ hội duy nhất để giết chết người”.

Hiên Viên Trì Trì nhìn thấy cảnh tượng đó, vội vàng hét lên: “Không cho phép người giết ông ấy!”. Đường Mạc sao dám làm thế chứ! Người đó chính là phụ thân của nàng. Nàng đã phải tốn bao nhiêu công sức để có được sự yêu thương của ông. Cho dù nàng không phải là nhi nữ thân sinh của ông thì đã sao? Nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ tận mắt nhìn thấy người khác giết chết ông! Nàng chỉ muốn bóc trần bộ mặt thật của Tô Mộng Chấn trước mặt ông. Giữa lúc then chốt giữa cái sống và cái chết, cứu ông ấy một mạng để đổi lại sự quan tâm của ông ấy mà thôi! Nhưng nàng đã bị điểm huyết, chỉ có thể cắn chặt răng, dùng tất cả sức lực của mình để giải huyết đạo.

Đường Duyệt đột nhiên xông tới chặn trước mặt Đường Mạc, nàng chậm chậm nói: “Đại ca, hãy giết muối đi”.

Cổ Đường Mạc lộ gân xanh, chàng lạnh lùng cười đáp: “Muội vì người phụ thân chưa từng gặp mặt này mà muốn đổi đầu với ta?”.

Đường Duyệt khẽ lắc đầu, sắc mặt tuyệt vọng, nàng nói: “Muội sống không còn ý nghĩa gì nữa. Huynh hãy giết muối đi!”.

Từ đầu cho tới cuối, nàng chưa từng có ý nghĩ cứu Hiên Viên Lăng Nhật. Nàng chỉ muốn chết mà thôi. Rõ ràng nàng đã rút Khuynh Thành ra, nhưng cũng không còn sức để nắm vững nó. “Muội cầu xin huynh, coi như muội cầu xin huynh có được không? Đại ca, huynh hãy giết chết muội đi... Muội thực sự rất đau khổ... rất khó chịu...” Đường Duyệt nói.

Tô Mộng Chấn nói lớn: “Đường Mạc, muội muội huynh điên rồi, tránh xa nàng ấy ra!”.

Đường Mạc phẫn nộ, đang định đẩy nàng ra, không ngờ đúng lúc này, có một luồng lực rất lớn tấn công chàng từ phía sau. Chàng không ngờ chưởng đó lại mạnh đến vậy. Gần như bất ngờ, người chàng lao về phía trước, thanh kiếm trong tay đã thực sự đâm vào người Đường Duyệt...

Hiên Viên Trì Trì đã thả thông huyết đạo, thậm chí đã mượn thanh kiếm của Đường Mạc để giết Đường Duyệt!

Trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, Tô Mộng Chấn kinh ngạc, thất thanh kêu lên: “Đường Duyệt!”.

Hắn vội vàng đứng dậy, lúc này mới phát hiện hàn khí trong người mình vẫn chưa hoàn toàn được đẩy ra hết. Nhưng hắn bất chấp tất cả những gì có thể xảy ra. Hắn chạy như bay đến, kịp thời ôm lấy thân thể mềm nhũn của Đường Duyệt!

Hiên Viên Trì Trì đứng sau ung dung cười nói: “Đường công tử, người đã làm gì vậy? Người nhìn rõ chưa?”.

Đường Mạc không dám tin người đang đổ xuống chính là Đường Duyệt. Chàng đã làm gì, chàng đã tự tay giết chết muội muội của mình? Chàng đã bất chấp tất cả để vào Bái Nguyệt Giáo, thậm chí đã sẵn sàng hợp tác với Tô Mộng Chấn gian trá, lừa dối nhiều kẻ, chính là để giết chết Hiên Viên Lăng Nhật. Nhưng bây giờ chàng đã làm gì?

“Người hãy nhìn rõ đi, chính người đã tự mình giết muội muội của mình. Trên thanh kiếm của người đã nhuộm máu, nhưng máu đó không phải của kẻ địch. Mà chính là máu của muội muội người!”

Đường Mạc cảm thấy đau đầu vô cùng. “Đúng, người đã giết chết muội muội của mình, muội muội mà người yêu thương nhất... Nàng ấy đã làm nhiều điều vì người như vậy, hy sinh bản thân mình nhiều như vậy. Nhưng người đã giết nàng...” Chàng như người mất hồn, thần thờ đứng đó.

Hiên Viên Trì Trì tận dụng cơ hội này chạy đến bên cạnh Hiên Viên Lăng Nhật, vui mừng nói: “Phụ thân, người không sao chứ?”.

Không ngờ, Hiên Viên Lăng Nhật đẩy nàng ra, lạnh lùng nói: “Cút!”.

Hiên Viên Trì Trì ngây người, không hiểu mình đã làm sai điều gì. Hiên Viên Lăng Nhật tự mình đứng dậy, nhìn nàng, nhắm mắt nói: “Ta vĩnh viễn không muốn nhìn thấy người nữa...”.

Hiên Viên Trì Trì ngạc nhiên, trừng trừng mở to mắt không dám tin. Nàng nhìn về phía Đường Duyệt đang nằm trong tay Tô Mộng Chấm, đột nhiên cười vang, đến nỗi chảy cả nước mắt: “Các người đều vì cô ta, vì cô ta sao? Cô ta có điều gì tốt, ta có chỗ nào không bằng cô ta? Lẽ nào chính vì ta không phải nhi nữ do ông sinh ra sao? Huyết thống thực sự quan trọng như vậy sao?”. Nước mắt đã làm nhòa hết khuôn mặt nàng.

Hiên Viên Lăng Nhật nhìn bộ dạng như điên như khùng của nàng, rồi nhìn sang phía Đường Duyệt, nhất thời cũng không có hành động nào.

Tô Mộng Chấm nhìn quanh một lượt, đột nhiên cảm thấy trò chơi này nên kết thúc ở đây. Hiên Viên Lăng Nhật chưa chết, nhưng ông ta sẽ đau khổ gấp mấy lần chết.

Hiên Viên Trì Trì sắp phát điên, đến lúc Đường Mạc tỉnh lại, nhất định sẽ không tha cho nàng. Còn Đường Duyệt cũng chưa chết. Bọn họ đều không biết, chỉ có Tô Mộng Chấm kẻ sát nàng, vẫn có thể cảm thấy hơi thở yếu ớt của nàng.

Tô Mộng Chấm bế Đường Duyệt lên, hạ giọng nói: “Tất cả đều kết thúc rồi...”.

Tất cả cũng nên kết thúc ở đây thôi.

30. Chương 30: Mất Mát

Thương Dung đã chết rồi. Đường Duyệt vì nghe thấy câu này mà trở nên dờ dẩn. Chết rồi sao? Nàng vẫn còn mong muốn được quay lại bên chàng, chờ đợi chàng mỉm cười mà nói: “Đừng lo lắng gì cả, ta tha thứ cho nàng”. Vậy mà Tô Mộng Chấm lại buông một câu nhẹ tênh với nàng, Thương Dung đã chết.

Chàng đã chết rồi! Chàng đã đi đến một nơi mà nàng không bao giờ tìm thấy, không bao giờ được nhìn thấy nụ cười dịu dàng của chàng, cũng không bao giờ được nghe thấy giọng nói của chàng nữa. Lúc nàng đau khổ nhất, chàng đã ôm lấy nàng và nói với nàng rằng, cho dù nàng có trở thành hình dáng thế nào đi nữa thì chàng vẫn cần nàng, vẫn lấy nàng, cả đời này chỉ yêu thương che chở ột mình nàng thôi. Nhưng tất cả đều đã không còn nữa rồi...

Thanh kiếm sắc nhọn của Đường Mạc đâm xuyên qua người nàng, nhưng cũng không thể so sánh được với cái ý nghĩ trong đầu đang làm cho nàng như phát điên, hoảng loạn... Nỗi đau đớn làm mất nàng mờ đi. Khuôn mặt xinh đẹp của Hiên Viên Trì Trì cách đó không xa trở nên xấu xí đáng sợ. Hình như Đường Duyệt đã ngã ngựa về phía sau, hai tai bị ai đó bịt lấy, mọi ý thức đều biến mất.

Đột nhiên nàng nghe thấy ai đó lớn tiếng la lên. Thực ra thì nàng không nghe thấy gì cả, nhưng trong mơ hồ dường như lại nhìn thấy một người đang đi tới. Tiếp đó nàng cảm thấy cơ thể mình nhẹ bẫng, dường như có ai đó bế nàng lên.

Cái cảm giác trời đất quay cuồng quả là rất khó chịu. Nhưng Đường Duyệt lại cho rằng mọi thứ sẽ kết thúc thật nhanh chóng. Nàng đã từng cố gắng, nhưng lại chẳng có kết quả gì. Chỗ bị thanh kiếm xuyên qua dường như đã bị thủng ra chảy máu. Đau muốn chết đi được. Nàng muốn khóc, nhưng lại bị cả một vùng đen tối rợp trời kín đất bao phủ lấy tất cả ý thức. Sau đó nghe thấy ai đó nói: “Nàng không được phép chết. Ta sẽ không để nàng chết”.

Rất nhiều ngày đau đó, Đường Duyệt luôn chìm đắm trong hồi ức. Có lúc nàng còn nhìn thấy thời thơ ấu của mình, khi nàng luôn phải trốn vào một góc khuất để khóc thầm. Sau đó là từng cảnh tượng hỗn loạn, phần lớn là cảnh Đường Mạc cầm tay dạy nàng học võ nghệ. Những ký ức sau đó ngày càng ít dần, ngay cả những ký ức về Ôn Nhã Như cũng không còn xuất hiện nữa. Đầu óc dường như bị một vùng trống rỗng bao phủ, nó từ từ nuốt trọn tất cả mọi ký ức của nàng.

Hàng mi dài của Đường Duyệt khẽ chớp chớp, nàng mở mắt ra. Dường như nàng đã tỉnh lại từ cơn ác mộng. Nhưng cơ thể chỉ được thả lỏng trong phút chốc rồi sau đó tinh thần lại trở nên hoảng loạn. Đường Duyệt khẽ cử động ngón tay, toàn thân lạnh ngắt, người nặng trịch trịch, giống như nằm trên đồng băng đang bị lún xuống, không còn một chút sức lực nào.

Một thiếu niên đang ngủ gục say sưa bên mép giường của nàng. Đường Duyệt nằm đó, cũng chẳng buồn động đậy. Nàng nghiêng đầu nhìn người thiếu niên trước mặt, đột nhiên cảm thấy cảnh tượng này vô cùng quen thuộc, không biết là đã nhìn thấy ở đâu rồi.

“Cuối cùng thì cô nương đã tỉnh lại rồi!” Người thiếu niên đột nhiên tỉnh lại, giọng nói vô cùng vui sướng như thể lâu lắm rồi không gặp. “Bây giờ công tử có thể thở phào nhẹ nhõm rồi nhé!” Trên khuôn mặt non tơ đó là một sự vui sướng thuần khiết. Đôi mắt đen nhánh chứa đựng cả một sự ấm áp như ánh mặt trời.

Một nam tử bước vào, thấy nàng đã tỉnh lại liền chăm chú nhìn nàng hồi lâu rồi mới rảo bước về phía nàng, nắm lấy tay nàng.

Người thiếu niên vui vẻ đứng tránh sang một bên, mỉm cười nhìn hai người.

Đường Duyệt cau mày, nàng không thích sự tiếp xúc thân mật như vậy của nam tử này. Nàng như nhận thức được, định rút tay lại. Nhưng đôi phương lại càng nắm chặt hơn, dường như suốt đời trọn kiếp này không muốn buông ra.

“Nàng cảm thấy chỗ nào không khỏe thì cứ nói với ta”. Giọng người đó dịu dàng, trìu mến, như sợ làm nàng bị giật mình.

Đường Duyệt cảm thấy kỳ lạ, nàng luôn cảm thấy con người trước mặt như đang đeo một chiếc mặt nạ, khiến cho người khác không thể nhìn rõ tâm trạng thực sự của chàng. Nhưng quả thật chàng vô cùng tuấn tú, nàng nghĩ thầm, nụ cười đó quả là rạng rỡ.

Đường Duyệt đột nhiên nói: “Ta là ai? Chàng có biết ta là ai không?”.

Tô Mộng Chầm mỉm cười nói: “Nàng là tân nương tử của ta, nàng không nhớ sao?”.

Đường Duyệt nhắc lại: “Tân nương tử ư?”.

Ánh mắt của Tô Mộng Chầm quẩn luyến trên khuôn mặt nàng một lát rồi nói: “Bởi vì, cha nàng đã gả nàng cho ta rồi... Ta đã đồng ý với ông ấy, cả đời này sẽ chăm sóc che chở cho nàng mãi mãi”.

Đường Duyệt yên lặng gật đầu: “Vậy cha thiếp hiện đang ở đâu?”.

Tô Mộng Chầm bình thản nói: “Cha nàng đã qua đời rồi!”.

Đường Duyệt nghi ngờ nhìn người thiếu niên kia. Cậu ta cũng vội vã gật đầu lia lịa, dường như sợ nàng không tin.

Đường Duyệt nói tiếp: “Vậy chàng vẫn muốn lấy thiếp sao?”.

Tô Mộng Chầm cười nói: “Người ta yêu chính là nàng. Cha nàng còn sống hay đã qua đời thì cũng vẫn vậy thôi”.

Đường Duyệt cảm thấy đầu đau như muốn vỡ tung ra, bàn tay nàng vừa chạm vào đầu, Tô Mộng Chầm liền nắm lấy cổ tay nàng: “Sức khỏe nàng vẫn còn yếu, nàng hãy nghỉ ngơi đi”.

Đường Duyệt nói: “Nhưng thiếp không nhớ được gì cả”.

Tô Mộng Chầm mỉm cười đáp: “Vậy thì bây giờ ta sẽ nói cho nàng tất cả. Thế nào? Nàng không tin sao?”.

“Công tử, con xin lui ra ngoài trước”. Vừa nói người thiếu niên vừa chạy như bay ra ngoài.

Tô Mộng Chầm khẽ xoa đầu Đường Duyệt, rồi tỏ ra tương tâm: “Nàng nghèo khổ, không tiền bạc, không thân phận, chẳng có gì trên người cả. Ta giàu có hơn nàng, có địa vị hơn nàng, nếu có lừa dối nàng thì cũng chẳng được lợi lộc gì?”.

Đường Duyệt sững người, cắn chặt môi. Dường như những lời này làm cho nàng vô cùng đau khổ.

Tô Mộng Chầm lại rất thích thái độ này của nàng. Hắn sờ lên mặt nàng, buông một tiếng thở dài: “Như thế này còn làm cho người khác thích hơn nhiều so với khuôn mặt không biểu cảm của nàng trước đây”.

Đường Duyệt vẫn cố tình né tránh sự tiếp xúc của Tô Mộng Chầm chẳng vì lý do gì cả. Trong lòng đột nhiên có một sự chống đối trời dậy. Không thích, thật sự nàng không thích con người này, không tin tất cả

những lời con người này nói chút nào. Nhưng những lời chàng ấy nói chẳng có gì sai cả. Bây giờ nàng nghèo khổ, không tiền bạc, không thân phận, không địa vị, ngay cả chiếc giường mà nàng đang nằm cũng là của chàng. Nàng hoàn toàn không có gì đáng để chàng phải lừa nàng.

Câu hỏi cuối cùng, Đường Duyệt ôm lấy ngực, nhìn Tô Mộng Chằm nghi hoặc: “Vậy tại sao thiếp lại bị thương?”.

Trong ánh mắt của Tô Mộng Chằm có chút gì đó thương hại. Hắn vẫn không lẩn tránh đôi mắt sáng lấp lánh của nàng. Cho dù đôi mắt ấy có thể soi tỏ sự xấu xa bỉ ổi và tàn khốc trong tim hắn. Nhưng hắn vẫn nhìn thẳng vào mắt nàng, dịu dàng nói: “Bởi vì có người ghen ghét, không muốn hai ta được ở bên nhau. Mà nàng thì lại ngốc nghếch không biết cách né tránh, nên mới lĩnh trọn nhất kiếm đó”.

Thái độ của Đường Duyệt từ nghi hoặc chuyển dần sang thận trọng, dè chừng.

Tô Mộng Chằm giơ tay giúp nàng vén vài lọn tóc vương trên trán ra sau lại. Nhưng vẫn có vài lọn không chịu nghe lời, lại rơi xuống. Tô Mộng Chằm mỉm cười đưa tay ra vén tiếp, nhưng Đường Duyệt lại tránh đi. Đường Duyệt cúi đầu, cắn mạnh đôi môi. Nàng cảm thấy rất khó chịu, không chỉ vì bản thân mình không nhớ nổi cái gì, mà quan trọng hơn là nàng không thích tất cả những điều mà con người đang đứng trước mặt nàng vừa nói. Nàng chậm rãi nói: “Nhưng thiếp vẫn luôn cảm thấy có một thứ gì đó rất quan trọng dường như không thể nhớ ra”.

Tô Mộng Chằm đương nhiên là biết người mà nàng muốn nói tới là ai rồi. Nhưng hắn tuyệt đối không bao giờ ngu xuẩn tiết lộ với nàng chân tướng sự việc. Một lúc lâu sau hắn mới chậm rãi nói: “Thứ mà nàng nói có lẽ chính là thanh đao Khuynh Thành của nàng chẳng?”.

Đôi mắt Đường Duyệt đột nhiên vụt sáng, nàng vội vã nói: “Đao... đao của thiếp sao?”.

Tô Mộng Chằm gật đầu nói: “Sức khỏe của nàng bây giờ không thể cầm đao được. Vì thế ta đã cắt nó đi rồi. Nếu nàng muốn xem thì cũng phải đợi khi nào khỏe lại rồi hẵng hay”.

Hình như là vậy, chắc là có một thanh đao, Đường Duyệt ngẫm nghĩ. Nhưng hình như vẫn có cái gì đó không đúng... Lại tiếp tục suy nghĩ kỹ hơn, nhưng nàng chỉ cảm thấy đầu đau như muốn vỡ tung ra. Nước mắt nàng đau khổ tuôn rơi.

Tô Mộng Chằm nhẹ nhàng nói: “Hãy nói cho ta biết, tại sao nàng khóc?”.

Đường Duyệt lắc đầu nói: “Thiếp cũng không biết nữa”.

Tô Mộng Chằm hỏi lại: “Không biết ư?”.

Đường Duyệt thấy cảm giác đau đầu ngày càng dữ dội hơn. Đột nhiên nàng bưng mặt đau đớn khóc: “Quả thật là thiếp không biết, đừng hỏi thiếp nữa... Thiếp cầu xin chàng... Đừng hỏi nữa...”.

Tô Mộng Chằm nhìn nàng, cau mày rồi nắm chặt tay lại, vừa nhanh lại vừa nhẹ nhàng, hắn nói: “Được rồi, được rồi, ta không hỏi nữa. Nhưng ta phải nói với nàng rằng, đó là những chuyện làm cho nàng đau khổ, hà tất nàng phải nhớ lại làm gì? Không nhớ ra mọi thứ, như thế chẳng phải là sẽ vui hơn rất nhiều hay sao?”.

Tô Mộng Chằm đỡ nàng ngồi dậy, chậm rãi nói: “Những hồi ức quý báu và vui vẻ, ta đều có thể cho nàng. Nàng hãy quên những thứ kia đi”.

Đường Duyệt nhìn đôi mắt như nước mùa thu của Tô Mộng Chằm. Trong đôi mắt ấy dường như có sự mê hoặc làm cho người khác bất giác tự mình đắm chìm trong đó. Trong đầu nàng, đột nhiên xuất hiện một đôi mắt ấm áp, thanh tú, tràn đầy yêu thương. Nàng ôm đầu nói: “Hãy để thiếp suy nghĩ, suy nghĩ thật kỹ”.

Tô Mộng Chằm lặng lẽ nhìn nàng, rồi đứng lên lui ra ngoài.

Bệnh tình của Đường Duyệt hình như ngày càng nặng. Bởi vì nàng đã liều mạng suy nghĩ để nhớ ra những thứ đã bị lãng quên. Thế nhưng càng giãy vò bao nhiêu thì lại càng không được việc bấy nhiêu. Nàng bắt đầu cảm thấy sợ hãi, sợ mọi thứ âm thanh, thậm chí còn không muốn mở cửa sổ để hít thở không khí bên ngoài. Điều nàng sợ nhất chính là cứ mỗi một giờ đồng hồ là Tô Mộng Chằm lại đến để thăm nàng. Quả

thật là nàng đã bị nam tử này ép đến phát điên. Nàng từ chỗ không thích, đến giờ tự nhiên trở nên sợ người đó. Hàng đêm, Đường Duyệt nằm trên giường để hồi tưởng. Vậy mà vẫn là một vùng mờ mịt.

Khó chịu nhất là lúc đêm tối, bởi vì lúc đó không còn một chút âm thanh nào. Có đêm nàng đã nằm mơ. Giấc mơ đó hình như là một sự việc đã xảy ra cách đây lâu lắm rồi. Bởi vì nó rất quen thuộc, quen thuộc tới mức làm cho tim nàng phải đập thốn thốn.

Nàng ngồi trên một cành cây cao, ngắm nhìn những tòa nhà cao lớn phía xa xa. Những vị khách ăn mặc hoa lệ và những chiếc xe ngựa đẹp. Lòng nàng vô cùng ủ rũ, vô cùng buồn bã. Từng chiếc xe ngựa cứ dập dềnh qua lại, chẳng có ai dừng lại để nhìn nàng. Cuối cùng thì cũng có một người phát hiện ra nàng. Người đó có một khuôn mặt làm cho tim nàng xao động, đương nhiên là mỉm cười với nàng.

Chàng ngẩng đầu lên nhìn nàng. Ánh nắng dịu nhẹ đã phủ lên người chàng một tầng màu sắc tươi sáng. Đôi mắt trong trẻo của chàng dường như đang tỏa sáng. Chàng vẫy vẫy tay, hình như là nói gì đó với nàng. Nhưng cho dù Đường Duyệt có cố gắng nghe thế nào đi nữa thì cũng chỉ có thể nhìn thấy miệng chàng mấp máy. Nàng sốt ruột, lớn tiếng hỏi lại. Nhưng người đó chỉ mỉm cười lạnh lùng, dường như không muốn nhìn thấy nàng nữa, nên quay người bước đi. Lòng nàng trống rỗng, dường như trong phút chốc đã mất đi thứ quan trọng nhất trong cuộc đời mình. Nàng gắng sức gọi người đó, nhưng đột nhiên lại bị xuống khỏi cành cây.

Từ trong sâu thẳm tiềm thức, Đường Duyệt chợt tỉnh lại sau giấc mơ. Nàng sờ lên má mình, thấy nước mắt đầm đìa. Rất nhanh sau đó, nàng cảm thấy toàn thân nóng bừng, cứ lúc nóng lúc lạnh, không chỉ ở trái tim trong ngực nàng, mà sự đau đớn đã lan ra khắp cơ thể. Cổ họng khát khô, rồi từ từ bắt đầu bỏng rát. Đường Duyệt há to miệng, đau tới mức muốn kêu cứu. Nhưng không hiểu sao bây giờ lại không muốn nhìn thấy bất kỳ ai. Toàn thân nàng co quắp, bàn tay cố gắng ôm chặt lấy vết thương bị kiếm đâm, thở một cách khó nhọc. Đường Duyệt rất khó chịu, khó chịu tới mức hận bản thân mình đã không thể tỉnh lại. Mồ hôi lạnh hai bên thái dương cứ từng giọt, từng giọt nhỏ xuống làm ướt đầm cả mặt gối, ngay cả một tiếng rên rĩ nàng cũng không thể kêu được.

Khi Tô Mộng Chấm phát hiện ra nàng thì cơ thể nàng đã nóng già. Nàng đang lên cơn sốt cao, nhưng vẫn cố chịu đựng mà không gọi người đến giúp. Chỉ nguyên sắc mặt trắng bệch của nàng cũng đã đủ để chứng tỏ nàng nhất định đang đau đớn đến chết. Tất cả mọi thứ ở nàng đều thay đổi, chỉ trừ sự kiên cường trong xương cốt và sự căm ghét đối với hắn. Nghĩ như vậy, Tô Mộng Chấm lại thấy trong lòng trào dâng một cảm giác chua xót khó tả. Hắn bắt giác mỉm cười, cam chịu bẽ nàng dậy, gọi tên nàng. Nhưng Đường Duyệt gần như không còn ý thức gì nữa, hoàn toàn không thể phản ứng lại.

Hắn nhẹ nhàng vực nàng dậy. Nhưng nàng lại giật mạnh một cái, sòng soài trên giường mà nôn nhưng mãi mà chẳng nôn được gì. Tô Mộng Chấm đột nhiên cảm thấy đau lòng. Thấy nàng như vậy, hắn dường như nhìn thấy chính bản thân mình nhiều năm trước, cũng bộ dạng vất vưởng bên hè phố không người quan tâm chăm sóc. Hắn lại bế nàng lên, lúc này Đường Duyệt đột nhiên ngoan ngoãn kỳ lạ, cứ dịu dàng để mặc hắn bế, gục vào người hắn nương tựa giống như một đứa trẻ.

Tô Mộng Chấm còn chưa vui mừng được bao lâu, đứa trẻ không chút phòng bị này đột nhiên lại lâm bệnh gọi tên người khác. Lòng hắn chùng xuống, không ngờ rằng mọi ký ức của nàng mặc dù đã bị xóa nhòa nhưng người đó vẫn còn in sâu trong tâm trí nàng đến vậy. Dù nàng đã mất đi ý thức, nhưng cái tên của người đó không ngờ vẫn xuất hiện từ miệng nàng.

Tô Mộng Chấm gọi Tiểu Liên vào, dặn dò cậu đi đun một ít nước nóng, nấu một ít cháo, sau khi cháo nguội một chút thì hắn dứt cho Đường Duyệt từng thìa một. Sau đó mới để nàng uống thứ thuốc đã dùng lửa nhỏ để sắc trong một canh giờ.

Đường Duyệt uống được nửa bát, phần còn lại đều nôn ra hết, dẩy cả vào y phục của Tô Mộng Chấm.

Tiểu Liên nhìn đến trắng bệch cả mặt. Cậu lo sợ vị công tử có bản tính ưa sạch sẽ này sẽ nổi trận lôi đình.

Nhưng không, Tô Mộng Chấm chỉ bình than thay y phục, bảo Tiểu Liên dọn dẹp bãi nôn trên đất, rồi vẫy tay xua cậu ta lui ra. Hắn vẫn muốn ở lại để tiếp tục chăm sóc nàng...

Tô Mộng Chấm để nguyên y phục nằm bên cạnh Đường Duyệt, nhưng lại không nhắm mắt, cứ chăm chú nhìn sự đau khổ của nàng đang từ từ biến mất. Có điều cơn sốt cao do vết thương bị nhiễm trùng gây ra có

thể làm cho nàng nhớ ra tên của nam tử đó, xem ra không khiến hấn thoải mái chút nào. Tô Mộng Chằm trầm nghĩ, quyết định tăng liều lượng của thuốc lên.

Tô Mộng Chằm không thể nói rõ tình cảm của mình đối với Đường Duyệt. Chỉ đơn thuần muốn biến nàng thành người của mình, sau đó mãi mãi chia lìa với người khác bằng một nhát dao. Hấn là người muốn gì thì sẽ làm được điều đó. Lúc nào cũng có thể chiếm được thứ mà mình mong muốn nhất bất kể là dùng thủ đoạn gì.

Khi trời sắp sáng, không hiểu sao Đường Duyệt lại lên cơn lảo nhảm, mồ hôi đầm đìa trên trán.

Tô Mộng Chằm suốt đêm không ngủ, chỉ ở bên cạnh nàng. Lúc này hấn liền đắp cả phần chăn của mình cho nàng, cẩn thận bế nàng qua phía mình.

Khi Tiểu Liên đẩy cửa bước vào thì nhìn thấy công tử đang mặc nguyên cả y phục mà bế Đường Duyệt. Động tác trên tay cậu chợt ngừng lại, nghĩ một lát, cuối cùng vẫn bê nguyên cả bát thuốc định lui ra ngoài.

“Để thuốc xuống!” Cậu chợt nghe thấy tiếng người nói nhẹ nhàng. Tô Mộng Chằm không hiểu đã mở mắt từ lúc nào.

Tiểu Liên chớp chớp mắt, hỏi: “Công tử có muốn dậy thay đồ không?”.

Tô Mộng Chằm nhìn Đường Duyệt, nàng vẫn nhắm nghiền mắt, hấn gật gật đầu. Khi hấn xuống giường, đột nhiên Đường Duyệt gần như tỉnh lại, giãy giụa nắm lấy áo hấn: “Đừng đi...”.

Tiểu Liên kinh ngạc tròn mắt nhìn Đường Duyệt, mới phát hiện nàng tỉnh tỉnh mê mê. Dường như nàng không biết là mình đang tóm lấy ai, chỉ lảo nhảm nói: “Đừng đi...”.

Thái độ của Tô Mộng Chằm trở nên dịu dàng, hấn liền quay lại bên cạnh nàng nói: “Ta không đi đâu cả”.

Đường Duyệt nằm trong lòng Tô Mộng Chằm, có lẽ do cơn sốt vẫn chưa hạ nên nàng thổn thức khóc. Tô Mộng Chằm vội ôm chặt nàng với sự dịu dàng hiếm thấy. Tay hấn nhẹ nhàng vỗ vỗ, Tiểu Liên vẫn đang há hốc miệng vì ngạc nhiên vội vàng bưng bát thuốc đến.

Tô Mộng Chằm nói: “Ngoan nào, chịu khó uống hết thuốc rồi sẽ khỏi thôi”.

Tiểu Liên nhìn thái độ rất hiếm thấy trên khuôn mặt Tô Mộng Chằm, miệng há hốc ngạc nhiên đến mức có thể nuốt gọn một quả trứng gà. Cậu đột nhiên cảm thấy thương cho cô nương này. Công tử bỏ ra bao nhiêu thì sẽ thu về bấy nhiêu. Với biểu hiện như bây giờ của công tử, nếu sau này Đường Duyệt không thể báo đáp lại, trong tương lai sẽ bị ăn tươi nuốt sống... Cậu liền tưởng đến khuôn mặt đó, bất giác cảm thấy ớn lạnh.

Vậy mà bây giờ Đường Duyệt hiển nhiên không biết mình đang làm gì. Tô Mộng Chằm đã cho nàng uống thuốc xong, lại còn giúp nàng kiểm tra vết thương. Hấn vuốt ve đôi má ửng hồng của nàng. Sau khi kê mặt mình vào trán nàng để cảm nhận, hấn liền cau mày. Rồi hấn đứng dậy, đổi lại liều lượng của một loại thuốc và dặn dò Tiểu Liên thực hiện. Sau khi lau rửa thay đồ qua loa, hấn liền quay lại bên cạnh Đường Duyệt, đút cho nàng một chút cháo loãng.

Đường Duyệt mê man được bế lên, cảm thấy thứ gì đó nóng ấm đang lướt trên môi mình. Một thứ hương thơm trôi vào miệng nàng, lan tỏa, rồi xuống họng và chảy vào trong dạ dày, đột nhiên nàng cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Ban đầu chỉ là sự tiếp xúc bên ngoài, rồi dần dần ngay cả đầu lưỡi cũng đã luồn vào trong miệng nàng mà tìm kiếm. Nhưng Đường Duyệt lại không phát hiện ra mình đã bị người khác hôn. Tô Mộng Chằm mỉm cười, biết rằng hành động như vậy trong lúc người khác không hay biết gì tuy rất không hay, nhưng lại rất ngọt ngào.

Cơn sốt của Đường Duyệt kéo dài đến chiều ngày thứ hai thì dứt. Đợi nàng tỉnh lại, Tiểu Liên vội vàng kể cho nàng mọi việc mà mình nhìn thấy. Đường Duyệt ngạc nhiên, lại còn có chút cảm động. Nàng biết rằng để một đại nam tử đến chăm sóc cho người khác là một chuyện khó khăn thế nào. Huống hồ là một quý công tử phong độ ngời ngời như Tô Mộng Chằm. Bàn tay chàng chỉ phù hợp để cầm quạt, cầm bút. Nàng thực sự không thể tin là đối phương lại còn đích thân bón thuốc ỉn.

Thái độ ngạc nhiên của Đường Duyệt có chút gì đó xúc phạm Tiểu Liên, cậu cau mày nói: “Cô nương không tin hay sao?”.

Đường Duyệt lắc đầu nói: “Không, chỉ là ta... không dám tin mà thôi”.

Vừa hay Tô Mộng Chầm đẩy cửa bước vào, nghe thấy câu này, hần liền cười mà nói: “Tại sao lại không tin? Nàng là tân nương tử của ta. Làm sao ta có thể để người khác tiếp xúc với người nàng được?”.

Đường Duyệt cau mày, rõ ràng là phản đối cách hần nói với nàng bằng giọng thân mật như vậy. Tô Mộng Chầm nói: “Tuy ta không thích cái vẻ lạnh lùng của nàng đối với ta bây giờ, nhưng ta biết chắc chắn có ngày nàng sẽ nhớ lại, nhớ ra hai ta trước đây đã từng yêu nhau thế nào”.

Tiểu Liên lú cả lưỡi, cậu cảm thấy quá ư khâm phục tài nói dối không chút xấu hổ của công tử nhà cậu.

Mùa xuân của tháng Ba, ánh nắng dịu nhẹ, gió cũng mơn man. Lòng hồ lăn tăn gợn sóng xanh biếc, từng hàng liễu rủ thướt tha ven hồ. Thỉnh thoảng vàng anh và chim trả lại hót vang lừng, càng làm tăng thêm không khí vui vẻ ột ngày tươi đẹp như thế này. Một nam tử trong y phục màu tím đang dựa vào một thân cây. Cây sáo trong tay đặt ngang miệng, nhẹ nhàng thổi những khúc nhạc du dương. Nhiều thiếu nữ đi ngang qua đều nhìn trộm hần, hy vọng hần có thể ngẩng đầu lên nhìn mình một cái. Vậy mà dường như hần chỉ chuyên tâm vào việc thổi sáo. Mãi tới khi một nữ nhi mặc y phục màu đỏ từ đằng xa đi tới thì hần mới chợt như cảm nhận được điều gì đó, vội vã ngẩng đầu lên.

Khuôn mặt vốn trắng bệch của Đường Duyệt chợt đỏ bừng. Sau hai tháng bồi bổ, sức khỏe của nàng đã tốt hơn trước rất nhiều. Trong lòng nàng thực sự vô cùng cảm kích Tô Mộng Chầm. Bởi vì nếu không có chàng thì nàng đã không thể sống đến hôm nay. Nàng không biết rõ về lai lịch thân phận của Tô Mộng Chầm. Nhưng chàng trước sau như một luôn đối xử rất tốt với nàng. Cho dù trong lòng nàng không có tình yêu dành cho chàng, nhưng cũng hiểu rằng nếu chàng muốn cầu hôn nàng thì nàng tuyệt đối sẽ không từ chối. Nàng chẳng có gì để báo đáp chàng cả. Nàng bước đến bên cạnh Tô Mộng Chầm, nhìn chàng rồi nói: “Tiểu Liên nói rằng chàng cho phép thiếp đến đây”.

Tô Mộng Chầm nhìn nàng bằng đôi mắt dịu dàng trìu mến: “Là ta mời nàng đến đây, đồng ý hay không là do nàng thôi”.

Đường Duyệt cố gắng để nụ cười của nàng không gượng gạo như vậy, nàng nói: “Chỉ cần là chàng nói thì thiếp đều không từ chối”.

Tô Mộng Chầm cup mắt xuống, không nhìn nàng nữa: “Nàng là vì báo đáp ta?”.

Đường Duyệt im lặng hồi lâu, rồi đáp: “Bất kể là thiếp vì cái gì, chàng cũng không phải là người coi trọng nguyên nhân”.

Tô Mộng Chầm ngẩng đầu lên, vẫn nụ cười đó: “Đương nhiên rồi, điều ta coi trọng chính là kết quả”.

Đường Duyệt lãnh tránh ánh mắt Tô Mộng Chầm để nhìn gợn sóng lăn tăn trên mặt hồ. Nàng biết một khi mình nói ra thì sẽ không có đường lui, nhưng nàng vẫn phải nói: “Những ngày này, được chàng chăm sóc, sức khỏe của thiếp đã ổn rồi. Vì vậy nếu chàng có bất kỳ yêu cầu gì, thiếp cũng đều đồng ý”.

Tô Mộng Chầm nói: “Nàng thấy là ta sẽ để cho nàng đồng ý việc gì nào?”.

Đường Duyệt ngập ngừng một lát rồi nói: “Thiếp nghĩ là... có lẽ chàng sẽ...”.

Giọng Tô Mộng Chầm có chút gì đó lạnh lùng: “Nàng cho rằng ta sẽ bảo nàng lấy ta?”.

Đường Duyệt không nói gì nữa, nhưng câu trả lời như vậy không phải do nàng nghĩ ra, mà là do Tiểu Liên luôn ám hiệu một cách rõ ràng, yêu cầu nàng phải biết cách đền ơn đáp nghĩa, không được quên công tử đã đối xử tốt với nàng thế nào.

Ánh mắt của Tô Mộng Chầm chợt trở nên lạnh lùng: “Ta tự cho rằng mình không phải là một quân tử. Nhưng tuyệt đối không muốn nàng phải ôm ấp lấy suy nghĩ tự cho là hy sinh để thành thân với ta. Nếu nàng muốn thành thân với ta, đương nhiên ta sẽ rất vui mừng. Nhưng nếu nàng nói ra với vẻ ầm ứ như vậy thì xin miễn vậy. Bởi vì như thế chẳng khác nào coi thường ta”.

Đường Duyệt giật thót mình. Nàng không hề có ý xúc phạm chàng. Chàng đối xử với nàng luôn nhẫn nại, chưa bao giờ tức giận với nàng. Nhưng những thủ đoạn của chàng đối với người khác thì thực ra Đường Duyệt đã gặp nhiều rồi, bất giác nàng cảm thấy sợ hãi. Cách suy nghĩ tự cho là đúng của nàng quả là ngây thơ quá. Có lẽ Tiểu Liên cho rằng chàng muốn cưới nàng, nhưng thực tế chàng không hề có ý định như vậy.

Lòng nàng đột nhiên có cảm giác thở phào nhẹ nhõm, nàng nói: “Cảm ơn chàng!”.

Tô Mộng Chằm nói: “Nàng không cần phải cảm ơn ta. Ta sẽ đợi cho đến khi nào nàng cam tâm tình nguyện. Cho đến khi nào nàng yêu ta, không thể sống nổi nếu phải rời xa ta. Lúc đó ta mới lấy nàng. Hy vọng là nàng không để ta phải đợi quá lâu”.

Tay Đường Duyệt khẽ run lên, nàng không nói gì. Nàng vẫn thực sự cho rằng chàng là một nam tử biết chiều chuộng quan tâm, thực lòng nghĩ cho nàng nên mới từ chối như vậy. Nhưng nàng lại không biết rằng mình đã rơi vào cái bẫy của người thợ săn. Chàng chẳng qua chỉ muốn vỗ béo con vật trước khi đưa nó lên mâm cỗ mà thôi.

Tô Mộng Chằm hỏi: “Chẳng lẽ nàng cứ sợ ta mãi hay sao?”.

Tim Đường Duyệt giật thót, nàng nói: “Thiếp làm sao lại... làm sao lại sợ chàng được. Thời gian gần đây đã phải phiền chàng chăm sóc quá nhiều. Thiếp vẫn luôn sống rất vui vẻ”.

Tô Mộng Chằm hỏi với thái độ nghiêm túc: “Thật không, những điều nàng nói có phải là sự thật không?”.

Đường Duyệt trả lời: “Đương nhiên là thật rồi”. Nàng nói nhưng không dám nhìn đôi mắt có thể nhìn thấu tâm can người khác của Tô Mộng Chằm.

Tô Mộng Chằm hỏi: “Tại sao từ trước đến giờ nàng chưa từng hỏi xem ta làm gì?”.

Đường Duyệt nói: “Chàng đương nhiên có thể làm bất kỳ việc gì. Thiếp hà tất phải hỏi chàng”.

Tô Mộng Chằm cười nhạt nói: “Chẳng lẽ nàng không quan tâm chút nào tới con đường tương lai của phu quân sắp thành thân với mình sao? Ta là thương nhân, nàng không nhận ra hay sao?”.

Đường Duyệt mỉm cười nói: “Hóa ra Tô công tử là một thương nhân. Nếu chàng không nói ra thì quả thật là thiếp không thể đoán được”.

Thái độ trên mặt Tô Mộng Chằm vô cùng tự nhiên, phong thái phóng khoáng. Hai người sánh bước trên đường làm cho người đi đường cứ trầm trồ ngoái đầu lại nhìn họ. Hắn thầm nghĩ trong bụng, trên đời này làm gì có ai không phải là thương nhân, bán ra mua vào, người có tiền thì dùng tiền, người có quyền thì dùng quyền, không tiền không quyền thì đành phải dựa vào đầu óc của mình thôi. Việc mua bán lớn nhất trong giang hồ chính là việc tranh giành quyền lực. Về bản chất, hắn đích thực là một thương nhân không sai.

Đường Duyệt đâu ngờ được rằng nam tử trẻ tuổi đang sánh bước bên cạnh mình lại là Tô giáo chủ quyền lực của Bái Nguyệt Giáo.

Họ thả bước ven hồ, Đường Duyệt đột nhiên cảm thấy cảnh tượng trước mắt vô cùng quen thuộc. Nhưng làm thế nào cũng không thể nhớ ra là đã gặp ở đâu rồi.

Tô Mộng Chằm nhìn nàng hỏi: “Nàng làm sao vậy?”.

Nụ cười trên mặt Đường Duyệt có chút gì đó gượng gạo: “Có phải chúng ta đã từng đến đây rồi không?”.

Tô Mộng Chằm bỗng dừng người nhìn nàng, thần sắc trên mặt tuy bình tĩnh nhưng lại có chút gì đó kỳ lạ: “Nàng có ấn tượng với nơi này sao?”.

Đường Duyệt cúi đầu nói: “Thiếp vẫn luôn cảm thấy... có rất nhiều cảnh quen thuộc. Nhưng nếu cố nhớ lại thì đều không thể nhớ ra được”.

Tô Mộng Chằm lặng im không nói, sắc mặt trở nên trầm ngâm. Đây mới chính là điều mà hắn lo lắng nhất. Bất kể là tăng lượng thuốc thể nào đi nữa, thì những ký ức đó trong tim nàng, hình bóng của người đó, vẫn không thể xóa nhòa. Bởi vì rốt cuộc nàng chưa bao giờ yêu hắn. Việc này thì dù thế nào đi nữa cũng

không bao giờ có thể thay đổi được. Tô Mộng Chằm bắt giắc nắm chặt cây sáo trong tay, từ xưa đến nay mọi công sức mà hần bỏ ra đều luôn nhận được báo đáp, không phải vậy sao?

Hần khẽ mỉm cười, nụ cười của hần sao mà thân thiết quá: “Có lẽ là nàng đã đến đây trong giấc mơ của mình chăng? Nơi này quả thực rất đẹp”.

Đường Duyệt hỏi: “Chàng có trách mắng thiếp không, là thiếp không tốt, lúc nào cũng nghĩ đến những việc trước đây”.

Tô Mộng Chằm ngừng lại giây lát, nói: “Ta không trách nàng, trên đời này ai cũng muốn tìm hiểu về quá khứ của mình. Nhưng nếu nàng đồng ý cho ta cơ hội, thì chúng ta sẽ có thể tạo nên những kỷ ức đẹp hơn”.

Đường Duyệt không trả lời, nhưng bắt giắc lại sờ lên con bướm trên mặt mình.

Tô Mộng Chằm nói: “Ta biết, nàng trước sau vẫn không chịu toàn tâm toàn ý tin tưởng ta”.

Ánh mắt Đường Duyệt thoáng đượm buồn, nàng chậm rãi nói: “Tô công tử, thiếp lúc nào cũng không dám hỏi chàng rằng chàng thực sự có phải là phu quân tương lai của thiếp không?”.

Tô Mộng Chằm thở dài, bỗng nhiên ngoảnh lại hôn lên môi nàng. Phút giây hai hơi thở kề nhau, Tô Mộng Chằm nói nhỏ: “Ta thực lòng yêu nàng”.

Tim nàng lại đập thình thịch, nàng không thể nào ngăn được cảm giác ghê tởm từ tận đáy lòng mình. Nàng ngoảnh mặt đi: “Đừng động vào thiếp!”. Giọng nàng kiềm chế mà kích động. Tuyệt đối không phải là sự cự tuyệt e thẹn thông thường của nữ nhi, mà thực sự là sự ghê tởm.

Tô Mộng Chằm đột nhiên dừng lại, cúi đầu nhìn vào khuôn mặt nàng.

Cơ thể Đường Duyệt trong nháy mắt bỗng căng cứng, cảm thấy cái nhìn đó của hần như chứa đựng một sức mạnh làm cho người ta không thể cử động được. Trên đời này gần như chưa bao giờ có nữ nhi nào từng cự tuyệt hần.

Hần nhếch mép cười không nói, nhưng đôi mắt lại tràn ngập sự ám ức. Cố nhiên trong lòng Đường Duyệt không nhẫn tâm như vậy, ấp a ấp úng nói: “Xin... xin lỗi... thiếp...”. Nàng chưa kịp nói hết câu thì Tô Mộng Chằm đã quay người bỏ đi.

Đường Duyệt biết rằng lần này nàng đã làm cho Tô Mộng Chằm bị tổn thương ghê gớm. Bởi vì chàng hoàn toàn không thêm để ý đến nàng nữa. Tất cả sự ghê tởm và sợ hãi đối với Tô Mộng Chằm của nàng trong thời gian qua giờ đều biến thành cảm giác tội lỗi. Người ta đối xử với nàng dịu dàng, chăm sóc nàng từng li từng tí. Vậy mà nàng lại không thể đền ơn đáp nghĩa. Thậm chí ngay cả một nụ hôn cũng cố tình lãng tránh. Quả thật là nàng vô cùng không phải với Tô Mộng Chằm.

Nhìn thấy tình cảnh giữa hai người bọn họ, Tiểu Liên đã đoán được phần nào. Khuôn mặt vốn hay cười của cậu cũng biến mất, sự nhiệt tình và chăm sóc đối với Đường Duyệt cũng chẳng còn nữa. Thậm chí lúc nói chuyện cậu còn có thái độ và hành động căm ghét nàng. Hình như nàng đã gây ra một việc tội lỗi tày trời rồi.

Người có thể trò chuyện duy nhất trong nhà họ Tô giờ đã không còn nữa. Đường Duyệt trầm lặng mấy hôm liền, cuối cùng thu dọn đồ đạc của mình, quyết định ra đi. Nơi này vốn không phải là nhà của nàng, nói là thu dọn nhưng thực ra cái gì cũng là đồ của Tô Mộng Chằm. Nàng thực sự là một người tay trắng.

Đồ đạc đã thu dọn xong, nhưng nàng lại đang phân vân không biết có nên cáo từ hay không.

Trời dần dần tối đen, nàng vẫn đi ra khỏi phòng, tới trước cửa phòng Tô Mộng Chằm, nhưng không biết có nên đẩy cửa bước vào hay không. Lòng nàng nặng trĩu tâm sự. Nàng giơ tay lên định gõ cửa nhưng tay lại cứng đờ trong không trung.

Tô Mộng Chằm đang ở phía trong đã sớm nhìn thấy có bóng người bên ngoài cửa, ánh nến dịu dàng hắt nhẹ lên bóng hình ấy. Ánh mắt hần cứ chăm chú nhìn vào đó. Tới khi Đường Duyệt đẩy cửa bước vào thì hần vẫn ngồi bất động ở bàn. Khuôn mặt trắng bệch của Đường Duyệt trở nên đẹp như ngọc trong ánh nến dịu dàng.

Trong phòng ngập tràn một sự im lặng khó xử. Một lúc lâu sau, Tô Mộng Chằm mới thở dài nói: “Nàng muốn đi đâu?”.

Đường Duyệt đáp: “Chàng biết là thiếp muốn ra đi sao?”.

Tô Mộng Chằm cười nhẹ nhàng: “Nàng luôn luôn nghi ngờ ta, không yên tâm về ta. Nên việc ra đi cũng chỉ là sớm muộn mà thôi”.

Đường Duyệt nói: “Không! Thiếp chẳng qua chỉ muốn tìm lại quá khứ của mình”.

Tô Mộng Chằm cười nhạt: “Đây chỉ là một trong số những lý do mà nàng muốn ra đi thôi. Một lý do khác là vì nàng vẫn luôn lo rằng ta là một người xấu. Mọi thứ ta nói và làm đều là lừa dối nàng”.

Tô Mộng Chằm ưu tư nói: “Trong lòng nàng, con người vẫn luôn có người tốt và người xấu. Vậy mà nếu nói về giới võ lâm, thì chỉ có một số ít người đang thống trị mà thôi. Nếu một trăm người coi nàng là anh hùng thì nàng sẽ là anh hùng, nếu một trăm người coi nàng là kẻ xấu thì cho dù nàng có làm gì đi nữa thì cũng vẫn là kẻ xấu. Thế nào là người tốt, thế nào là người xấu? Đường Duyệt, nàng thực sự có thể phân biệt rõ ràng không?”.

Đường Duyệt nhìn thái độ của Tô Mộng Chằm, có một cảm giác vô hình trong chớp mắt. Đường như tất cả mọi thứ trong mắt Tô Mộng Chằm đều vô cùng trong trẻo rõ ràng, không gì che giấu. Nàng nói: “Thiếp vẫn luôn cảm kích chàng. Cho dù chàng là người thế nào thì cũng là người đã cứu mạng thiếp”.

Tô Mộng Chằm cười nhạt, đôi mắt như nước mùa thu dập dờn sóng, hần nói: “Đường Duyệt, miệng nàng nói như vậy, nhưng lòng nàng lại không nghĩ vậy. Nếu nàng coi ta là người tốt, vậy tại sao vẫn cứ trì hoãn không chịu nói thật với ta, không chịu tâm sự cùng ta những nỗi lòng của nàng?”.

Đường Duyệt cụp mắt xuống, nói: “Thiếp rất muốn tâm sự cùng chàng. Nhưng có rất nhiều điều... thiếp...”.

Tô Mộng Chằm thở dài: “Ta hiểu, ta biết trong lòng nàng lúc nào cũng có một cái tên, hoặc là một hình bóng mơ hồ nào đó. Nhưng nàng luôn cảm thấy người đó không phải là ta”.

Nước mắt nàng đã tuôn rơi, nàng nói trong nước mắt: “Xin lỗi, nhưng quả thật thiếp rất muốn biết người đó là ai. Tại sao lại thường xuyên xuất hiện trong giấc mộng của thiếp như vậy. Mặc dù thiếp chỉ nhìn thấy đại khái bóng hình đó. Nhưng thiếp biết rằng đó không phải là chàng, tuyệt đối không bao giờ là chàng”.

Tô Mộng Chằm nắm chặt hai tay, hần không thể kiềm chế được: “Nàng ra đi là để đi tìm con người hư vô đó phải không? Chỉ vì một bóng hình không biết có tồn tại hay không trong giấc mơ mà nàng bất chấp mọi thứ để rời bỏ nơi này hay sao?”.

Đường Duyệt nói: “Chàng cho rằng thiếp chỉ là vì người đó?”.

Tô Mộng Chằm không trả lời, ánh mắt lạnh như băng, đang nhìn xoáy vào nàng.

Nàng vừa khóc vừa nói: “Không, chàng sai rồi. Thiếp chỉ vì muốn tìm lại quá khứ của chính mình, thiếp luôn suy nghĩ xem rốt cuộc thì mình là ai. Tại sao chẳng có cái gì ngoài một cái tên, tại sao lại xuất hiện ở nơi này, người trong giấc mộng đó có quan hệ gì với thiếp... Xin lỗi! Ngày nào còn chưa biết thì ngày đó thiếp không thể yên lòng được”. Nàng nói, con bướm trên mặt lại cử động, làm cho khuôn mặt xinh đẹp càng thêm mê đắm lòng người.

Đường Duyệt của ngày xưa không bao giờ bộc lộ những cảm xúc yếu đuối như vậy, lại càng không bao giờ khóc trước mặt Tô Mộng Chằm. Tô Mộng Chằm nhìn nàng, nơi lạnh lùng cứng rắn nhất trong lòng hần bỗng nảy sinh một tình cảm kỳ lạ, hần hạ giọng nói: “Nếu như ta không để nàng ra đi thì sao?”.

Sau một hồi im lặng, Đường Duyệt lau khô nước mắt, nhìn Tô Mộng Chằm mà nói: “Xin thứ lỗi, thiếp nhất định phải ra đi”. Nàng nói, trong đôi mắt lại xuất hiện sự lạnh lùng và quyết tâm như đã từng có. Sự thương xót trong Tô Mộng Chằm dần dần biến thành sự phẫn nộ kìm nén. Nhưng hần dịu dàng nói: “Nếu nàng thực sự muốn ra đi, ta có rất nhiều cách để có thể giữ nàng ở lại. Chẳng hạn như cắt đứt gân chân của nàng, để cả đời này nàng không thể đi lại được nữa; bịt miệng nàng lại để nàng mãi mãi không bao giờ nói đến việc rời bỏ ta nữa; hay đơn giản nhất là dùng thuốc khống chế nàng để nàng mãi mãi không thể nhớ ra mình là ai. Nhưng...”. Hần nhìn mặt Đường Duyệt đang từ từ biến sắc, chậm rãi nói: “Nhưng ta sẽ không bao giờ làm như vậy, bởi vì ta chưa bao giờ khiên cưỡng bất kỳ nữ nhi nào”.

Đường Duyệt cắn chặt môi, thở hắt ra. Đường như cuối cùng đã có thể yên tâm, nàng nói: “Cảm ơn chàng đã không làm khó thiếp”.

Khi Đường Duyệt bước ra ngoài, nàng vẫn cầm theo thanh đao Khuynh Thành. Tô Mộng Chằm dường như đã biết trước nàng sẽ ra đi nên đã sớm đưa Khuynh Thành cho nàng. Nàng bước đi không chút lưu luyến. Tô Mộng Chằm chăm chú nhìn nàng, nhưng cũng không một lời níu giữ.

Một cơn gió thổi đến, cây nến trên bàn tắt lịm. Tô Mộng Chằm thẫn thờ ngồi bên bàn, nhìn theo bóng Đường Duyệt mỗi lúc một xa, mãi cho đến khi cả bóng hình nàng đều chìm vào trong đêm tối.

31. Chương 31: End

Đường Duyệt cuối cùng cũng ra khỏi Tô phủ. Nàng không biết sẽ phải đi đâu để tìm được người trong giấc mộng đó. Nàng chỉ biết cứ thế đi về phía Nam.

Trên đường đi, nàng phải làm thuê để kiếm chút lộ phí. Mặc dù cuộc hành trình đầy chông gai gian khổ, nhưng nàng cảm thấy càng lúc càng có thêm sức mạnh. Võ công cũng đang dần dần khôi phục lại. Thỉnh thoảng gặp vài tên trộm, nàng đều dễ dàng đánh bại được.

Chỉ dựa vào mỗi đôi chân bé nhỏ của nàng, lúc đi lúc nghỉ, cuối cùng phải hơn ba tháng trời nàng mới đến được một thị trấn nhỏ ở phía Nam. Nhưng vừa lúc đó, nàng phát hiện ra hình như có người đang đi theo nàng. Nàng giả vờ như không biết và cố gắng đi nhanh hơn.

Lúc đi qua một góc phố, nàng đột nhiên quay ngoắt lại, kẻ thanh đao Khuynh Thành lên cổ người đó và hỏi: “Người là ai?”. Nhưng trái với tưởng tượng của nàng, người đó chỉ hét lên một tiếng và ngã lộn ra đất, sau đó quỳ xuống và liên tục khấu đầu trước nàng.

Đường Duyệt sững người, một ông lão mặt mũi bần thủ, tóc tai bù xù, quần áo rách nát đang run lên vì sợ hãi. Nàng ngập ngừng giây lát, sau đó thu Khuynh Thành lại, rồi lấy năm đồng tiền cuối cùng của mình giắt ở thắt lưng đưa tất cả cho ông lão.

Ông lão cũng ngập ngừng đứng dậy, nhìn theo bóng người con gái đã đi xa. Dáng vẻ hèn mọn của lão trong phút chốc đã thay đổi...

Đường Duyệt tiếp tục đi đến một thị trấn khác. Nàng không biết cuộc đời mình sau này sẽ thế nào, nhưng trực giác mách bảo rằng nàng cần phải rời khỏi Tô Mộng Chằm càng xa càng tốt. Cho dù Tô Mộng Chằm có nhẹ nhàng và chu đáo như thế nào đi chăng nữa thì mỗi khi đối diện với chàng, Đường Duyệt đều cảm thấy có một nỗi sợ hãi khó mà cưỡng lại. Đối với Đường Duyệt, nàng thà chọn cuộc sống lang thang không nơi trú chân, còn hơn ở bên cạnh một người đàn ông biến hóa khôn lường như Tô Mộng Chằm, lại càng không thể làm nương tử của một người thâm trầm như vậy.

Tiền đã hết, Đường Duyệt đành phải hỏi xem ở gần đây có nơi nào bỏ hoang để nàng có thể ngủ tạm một đêm không. Cuối cùng nàng cũng tìm thấy một ngôi chùa cũ nát nằm ở một nơi hẻo lánh đã bị bỏ hoang khá lâu tại nơi không có lấy một bóng người qua lại ở vùng ngoại ô phía Tây.

Đường Duyệt bước vào bên trong, quả nhiên mọi nơi trong chùa đều bị bao phủ bởi lớp bụi thời gian. Những pho tượng thờ đã vỡ nát, ngay cả những thanh xà ngang trong chùa cũng gỉ sét đầy mạng nhện. Nhưng Đường Duyệt không hề để ý với điều đó, nàng vội thu dọn qua loa một góc để có một chỗ ngủ đêm.

Đúng lúc đó, nàng bỗng nghe thấy tiếng kêu cứu của một cô nương vọng lại từ phía khi rừng cách đó không xa. Nàng giật mình rồi không chút do dự chạy vội về hướng đó. Trước mắt nàng là cả một mảng tối mịt mù, chốc chốc Đường Duyệt lại bị những cành cây cào xước cả khuôn mặt, mu bàn tay và cổ. Những vết xước trên da thịt làm nàng vô cùng đau đớn. Nhưng nàng đã tìm khắp cả khu rừng rậm rạp ấy mà vẫn không thấy bóng dáng của cô nương kia đâu. Một dự cảm kỳ lạ trở dậy, dường như có ai đó cố tình dẫn dụ nàng tới đây.

Đường Duyệt toan chạy ra khỏi khu rừng. Nhưng đúng lúc đó nàng lại nhìn thấy một bóng người yếu ớt bị trói trên một cái cây cách chỗ nàng không xa. Đường Duyệt linh cảm thấy một điều gì và bước về phía người đó. Đột nhiên, một con quạ đêm bay vụt qua, Đường Duyệt chưa kịp đứng vững thì cả khoảng đất

dưới chân nàng đột nhiên thụt xuống.. Đường Duyệt hoảng hốt, nhanh tay tóm lấy một cành cây gần đó và cố gắng vươn người trườn lên. Bỗng một tiếng “phập” vang lên, cành cây trong tay nàng hình như bị ai đó chặt mạnh. Đường Duyệt nhẹ nhàng thở hắt ra, đứng thẳng người nhảy lên trên.

Đúng lúc đó, hàng chục cây kim bạc từ một hướng bỗng bay tới cắm thẳng vào cái hố lớn trước mặt nàng. Đường Duyệt giật bắn người, nàng xoay người đổi hướng để tìm một chỗ khác có thể đặt chân. Nhưng đối phương rõ ràng không chịu bỏ qua cơ hội nghìn năm có một này, liên tiếp bắn ra vô vàn cây kim bạc. Đường Duyệt không đề phòng nên đã bị một cây kim bạc đâm xuyên vào vai.

Khi Đường Duyệt đang cố gắng ẩn nấp một cách tội nghiệp thì đột nhiên gạch đá từ khắp nơi rào rào bay tới, rất chuẩn xác và mạnh vào đầu gối, vai, khuỷu tay và lưng nàng. Đường Duyệt loạng choạng ngã xuống. Nàng vốn định tránh chỗ đất mềm xốp đó, nhưng không ngờ nơi mình vừa đặt chân cũng vẫn là một cái bẫy đã được giăng sẵn.

Cả người nàng rơi thẳng xuống đó, thanh đao Khuynh Thành cắm sâu vào một bên vách bẫy. Nếu như vừa nãy nàng rơi xuống như vậy thì chắc chắn sẽ bị những cây kim ấy đâm thủng người. Đường Duyệt nhìn lên phía trên, không biết kẻ nào lại phải tốn nhiều công sức như vậy để giết hại nàng...

Đột nhiên một tràng cười nhạt của cô nương nào đó vang lên ngay trên đầu nàng. Trong cả một vùng tĩnh mịch như vậy, tiếng cười ấy quả thật đáng sợ.

“Đường Duyệt, thật không ngờ ngươi và cha ngươi lại chết giống hệt nhau”.

Đường Duyệt chợt khựng lại, trong lòng nàng trỗi dậy một cảm giác đau lòng không thể thốt nên lời. Nàng cảm thấy giọng nói của nữ nhi này vô cùng quen thuộc.

“Minh Châu, con làm tốt lắm”. Nữ nhi đó vừa dứt lời thì bóng một người đàn ông cao lớn xuất hiện ngay bên cạnh.

Cánh tay nàng rã rời, nàng tập trung tinh thần, nín thở.

Người đàn ông ấy đột nhiên cười nhạt một tiếng rồi nói: “Nhưng Minh Châu à, lẽ nào con không thấy rằng cô ta vẫn chưa chết sao? Nếu cô ta thực sự rơi xuống thì ắt là đã phải kêu lên từ lâu rồi, nhưng con đã nghe thấy tiếng kêu nào chưa?”.

Người đứng trên miệng bẫy chính là hai cha con Âu Dương Tiểu Thiên.

Âu Dương Minh Châu thở nhẹ một tiếng rồi cầm chiếc đèn lồng rơi xuống dưới bẫy xem, đoạn nói: “Ồ, thì ra người quả thực vẫn chưa chết, mạng người lớn thật đó. Nhưng tiếc là người cũng không thể cầm cự được lâu nữa đâu, ta sẽ chờ xem người bị ngã xuống và bị đâm thủng ruột gan như thế nào”.

Tiếng cười của Âu Dương Minh Châu vừa đắc ý lại vừa đầy sự phẫn nộ. Đường Duyệt không hiểu mình đã đắc tội gì với hai cha con họ. Nàng không hề lên tiếng, tay nắm chặt lấy Khuynh Thành.

“Không ngờ lại có thể gặp được người ở một thị trấn hẻo lánh như thế này. Cũng trách người không may đã không nhận ra ta lúc ở thị trấn. Chiếc bẫy này vốn là bẫy để thợ săn bắt mãnh thú. Sau khi bọn ta sửa sang lại thì ngay cả một cao thủ võ lâm như người cũng bị sập bẫy. Quả là ông trời có ý muốn giúp ta hay Lý Hồng trả mối thù năm nào”, Âu Dương Tiểu Thiên cười nhạt nói.

Cơ thể Đường Duyệt ngày càng trở nên nặng trĩu. Nàng biết rằng trên chiếc kim bạc đang cắm vào vai phải của mình có tẩm thuốc mê. Chắc nàng cũng chỉ cầm cự được hơn nửa giờ nữa thôi. Khi nghe Âu Dương Tiểu Thiên nói vậy, Đường Duyệt đột nhiên nhớ lại người ăn mày nhếch nhác mà nàng đã gặp tại thị trấn. Lúc đó nàng đâu ngờ rằng người ăn mày ấy lại chính là một cao thủ võ lâm phiêu bạt giang hồ. Thậm chí ngay lúc gặp nàng, ông ta đã sẵn có ý định giết nàng, thậm chí còn dựng lên một âm mưu không chút sai sót nào.

Âu Dương Tiểu Thiên thì lại cho rằng Đường Duyệt không nhận ra ông ta vì ông ta đã cải trang thành người ăn mày. Nhưng ông ta đâu biết rằng Đường Duyệt căn bản đã không còn nhớ gì nữa.

Dưới ánh trăng, Âu Dương Minh Châu với khuôn mặt phờ phạc, quần áo rách nát, ăn sương nằm gió trong suốt thời gian dài, lại phải sống chui lủi khắp nơi đã không còn là một mỹ nhân với sắc đẹp mê đắm lòng người ngày nào nữa. Âu Dương Minh Châu khẽ đưa tay sờ vào trước ngực. Chuỗi ngọc Minh Châu quý giá

của nàng vì cuộc sống đã bị phụ thân ép phải bán đi mất rồi. Làn da mềm mại, khuôn mặt với hai má tròn trĩnh đáng yêu của nàng đã trở nên gầy guộc theo cuộc sống bữa no bữa đói thất thường. Vì muốn trốn tránh sự truy đuổi của các môn phái khác mà ngay cả tắm nàng cũng không dám tắm. Người khác đứng cách xa nàng nhưng vẫn có thể ngửi thấy mùi hôi toát ra từ cơ thể nàng. Không còn ai dành cho nàng ánh mắt yêu quý và mến mộ nữa.

Tất cả điều đó đều do Đường Duyệt gây ra. Đường Duyệt không chỉ giết hại mẫu thân của nàng mà còn hại nàng ra nông nổi này. Thì ra sau khi cuộc đấu kiếm trên đảo kết thúc, mặc dù Tô Mộng Chầm đã hứa sẽ thả cha con Âu Dương Tiểu Thiên, nhưng không hiểu tại sao trên giang hồ đã truyền tai nhau rằng, họ đã giết hại Cửu Niệm đại sư, hại chính đạo chiến bại không có đất dung thân trước mặt Bái Nguyệt Giáo. Cho nên tất cả mọi người trong giới võ lâm đều đang âm thầm hoặc công khai truy đuổi họ.

Có nhà mà không dám về. Có tiền mà không dám đi lấy. Lúc mới đầu cũng tạm ổn, ban ngày họ chui lủi trốn tránh, buổi tối chui ra trộm cắp một số thứ. Cuộc sống không đến nỗi quá khổ. Nhưng càng về sau sự vất vả bắt ngày càng gắt gao. Họ không dám đến những thành, thị trấn lớn nữa, đành phải trốn ở những địa phương nhỏ. Họ không dám ăn cắp thứ gì khác ngoài đồ ăn vì sợ lại bị truy bắt. Cha con họ rơi vào hoàn cảnh lưu lạc ngày hôm nay đều trách Đường Duyệt gây ra.

Âu Dương Minh Châu nói một cách lạnh lùng: “Phụ thân, hôm nay con muốn tận mắt nhìn thấy con tiện nữ này chết, đền nợ máu ả thân con”.

Âu Dương Tiểu Thiên bỗng nói: “Đường Duyệt, người đã nghe thấy con gái ta nói gì rồi chứ? Nếu hôm nay người muốn giữ lại mạng sống thì hãy ngoan ngoãn nghe lời ta. Bằng không ta sẽ đợi đến lúc người sức cùng lực kiệt, rồi tận mắt nhìn thấy người chết phanh thây như một con thú”.

“Phụ thân nói gì vậy?” Âu Dương Minh Châu hét lên. “Phụ thân, người điên rồi, cô ta là người đã hại chết mẫu thân, người còn định thả cô ta sao? Con không đồng ý, bất luận thế nào con cũng không đồng ý!” Tuy nhiên giọng của Âu Dương Minh Châu đột nhiên ngừng lại. Nàng bị một cái tát rất kêu làm ngắt quãng.

Âu Dương Minh Châu không còn dám tin người đàn ông đứng trước mặt là cha mình nữa. Nhìn thấy khuôn mặt đen gầy ấy, nàng có cảm giác như người đàn ông mà nàng gọi bằng phụ thân thật xa lạ. Những năm tháng sống chui lủi để ẩn nấu đã khiến ông ta không còn là người cha yêu thương nàng như trước nào. Ông ta bây giờ đã trở nên thô tục không khác gì những kẻ đầu đường xó chợ. Hề nói là mắng nàng, thậm chí lúc uống say còn đánh người nữa. Kể từ sau khi Lý Hồng mất, Âu Dương Tiểu Thiên không còn là người cha đáng kính của nàng nữa.

Trong mắt Âu Dương Minh Châu hiện lên sự kinh ngạc. Âu Dương Tiểu Thiên lặng người và hạ thấp giọng nói: “Con thật đúng là nha đầu ngốc. Tô Mộng Chầm hết lòng bảo vệ cô ta như vậy. Nếu biết cô ta rơi vào tay chúng ta, chắc chắn sẽ đến cứu cô ta ngay. Đến lúc đó con không sợ chúng ta sẽ không giành được những thứ thuộc về mình sao! Lẽ nào con muốn suốt đời phải sống chui lủi trốn tránh mãi”.

Về mặt của Âu Dương Minh Châu đã đổi khác. Nàng suýt chút nữa nhảy cẫng lên, không để ý đến cái tát ở má nữa mà ngạc nhiên hỏi: “Phụ thân, ý người là...”.

Âu Dương Tiểu Thiên cười đáp: “Nếu như lại đen đủi, chúng ta cứ lấy đao Khuynh Thành rồi giết cô ta cũng chưa muộn”.

Âu Dương Minh Châu lặng im, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cũng hỏi: “Nhưng chúng ta đã tốn nhiều sức lực, lãng phí bao nhiêu thời gian như vậy mới bắt được con tiện nhân này. Lẽ nào chúng ta lại thả nó ra một cách dễ dàng như thế?”.

Khuôn mặt Âu Dương Tiểu Thiên chứa đầy sự thâm độc, ông ta nói: “Ai nói là ta sẽ thả cô ta ra. Chúng ta chỉ dùng cô ta làm mồi câu mà thôi. Đợi đến lúc giành được thứ ta muốn, thì con muốn rút xương rút thịt cô ta đều được”.

Trong ánh trăng, Đường Duyệt nhìn thấy một sợi dây thừng được thả xuống sát bên người nàng.

“Nếu người không muốn chết ngay bây giờ thì hãy cho dây thừng luồn qua lưng người”, Âu Dương Tiểu Thiên nói bằng giọng thô bạo.

Đường Duyệt giật mình, bắt giác có chút do dự. Nếu cứ cái đà này thì e rằng chốc nữa nàng sẽ bị rơi xuống, đến lúc đó thần tiên cũng không cứu nổi nàng. Nhưng nếu như nàng nắm vào sợi dây thừng này, rơi vào tay của hai cha con họ, thì chỉ sợ sống cũng không bằng chết.

Chỉ nghe thấy Âu Dương Minh Châu cười chế giễu: “Đường Duyệt, người sợ rồi sao?”.

Ánh mắt nghi ngờ của Đường Duyệt dõi theo lỗ hổng phía trên. Nàng chỉ mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt của một người con gái. Duy chỉ có đôi mắt tràn đầy thù hận, trong bóng tối vẫn tỏa ra thứ ánh sáng u tối, làm cho người ta kinh sợ. Đường Duyệt giật mình, đưa tay ra nắm sợi dây, nàng nghĩ hết cách rồi đành phải miễn cưỡng cho sợi dây thừng thắt chặt qua lưng nàng.

Trong lúc được kéo lên, không ít lần Đường Duyệt bị va vào tường đá. Rõ ràng hai cha con họ cố tình muốn nàng bị thương. Nhưng nàng vẫn cắn răng chịu đựng, không hề kêu lên một tiếng. Lúc nàng vừa được kéo lên khỏi mặt đất, một bàn tay liền đưa ra điểm huyệt nàng.

Âu Dương Minh Châu cười đáp: “Sơn thủy có lúc tương phùng, ông trời quả thật có mắt. Đường Duyệt! Người chắc chắn không ngờ rằng chúng ta lại gặp nhau ở đây đâu nhỉ?”.

Sức lực trên người Đường Duyệt đã bị tước bỏ. Hơn nữa chiếc kim bạc ấy có tác dụng gây mê, ngay cả một chút sức lực phản kháng nàng cũng không còn nữa. Cứ cho là nàng không bị điểm huyệt đi chẳng nữa thì cũng không có cách nào để chống chế hai kẻ đang đứng trước mặt nàng. Nàng đành thất thần nhìn hai cha con họ, hoàn toàn không biết rốt cuộc họ thù ghét nàng đến mức nào.

Trong giọng nói của Âu Dương Minh Châu chứa đựng biết bao nhiêu sự căm hận và thù ghét. Nếu như không có sự ngăn cản của Âu Dương Tiểu Thiên, nàng sẽ lập tức băm Đường Duyệt thành trăm mảnh mới có thể hả giận.

Tuy nhiên khi nhìn thấy ánh mắt thất thần của Đường Duyệt, trong lòng Minh Châu thấy nghi ngờ liền hỏi: “Tại sao người không nói gì?”.

Đường Duyệt đáp: “Ta không quen các người”.

Hai cha con nhà Âu Dương nhìn nhau, dường như họ đều cho rằng nàng đang nói đùa với họ. Âu Dương Minh Châu thúc mạnh vào thắt lưng của Đường Duyệt, lạnh lùng nói: “Người đang đùa với cha con ta à? Vậy ta sẽ vạch mấy đường lên mặt của người trước vậy”.

Đường Duyệt bình tĩnh nói: “Nếu như ta thực sự quen biết các người, thì ta phải nhận ra ngay phụ thân người mới phải. Làm sao mà còn để rơi vào bẫy của các người được?”.

Âu Dương Tiểu Thiên khi nghe Đường Duyệt nói vậy thì không khỏi ngạc nhiên.

“Người còn định giở trò gì nữa!” Âu Dương Minh Châu giận sôi người, giờ nắm đấm lên định đánh vào đầu Đường Duyệt một cái.

Bắt giác bị bàn tay của Âu Dương Tiểu Thiên chặn lại: “Cha!” Âu Dương Minh Châu dường như đang nghiêng răng kèn kẹt.

“Cô ta không giống như đang nói dối chúng ta đâu”, Âu Dương Tiểu Thiên lạnh lùng nói. “Hơn nữa cô ta thật sự không nhớ hay là gì đi chẳng nữa thì cũng không sao. Quan trọng là cô ta chính là Đường Duyệt”.

Đường Duyệt nói: “Các người muốn dùng ta để dụ Tô Mộng Chằm đến. Nhưng đáng tiếc là chàng không hề biết ta ở đây”.

Âu Dương Tiểu Thiên đáp lời nàng: “Vậy là người xem thường sự quan tâm của Tô Mộng Chằm dành cho người rồi. Từ lúc người tới thị trấn thì hắn ta cũng đã nhanh chân đến nơi. Lẽ nào người còn không biết hay sao? Tiếc rằng hắn đã bị ta đánh lạc hướng. Nếu không thì người cũng không dễ lọt vào tay cha con ta”.

Thì ra sau khi Đường Duyệt rời khỏi Tô Phủ được ba ngày thì Tô Mộng Chằm cũng lên đường đi tìm nàng. Đường Duyệt một thân một mình, chỉ dựa vào đôi chân bé nhỏ thì làm sao có thể đi nhanh hơn ngựa của Tô Mộng Chằm được. Nhưng khi tìm được nàng thì Tô Mộng Chằm không vội vàng bắt nàng về mà chỉ âm thầm dõi theo nàng. Đường Duyệt quả thực không hề để ý.

Bọn họ không nói thêm gì nữa, cố gắng lấy thanh đao trên người nàng, rồi nhấc bổng nàng lên. Âu Dương Tiểu Thiên cười, cố gắng giật mạnh sợi dây thừng, toàn thân Đường Duyệt bị treo lên không. Nàng khẽ đưa mắt nhìn, chỉ thấy phía dưới chân không đầy ba trượng chính là chiếc hố sâu thăm thẳm.

Đường Duyệt thất thanh hỏi: “Các người rốt cuộc muốn gì?”.

Âu Dương Tiểu Thiên cười lớn: “Chốc nữa người sẽ biết ngay thôi”.

Đường Duyệt hét lên: “Rốt cuộc các người là ai chứ?”.

Nàng chưa kịp nói hết câu thì đã phải nhận một cái tát của Âu Dương Minh Châu: “Con tiện nữ này, người hại cha con ta ra nông nỗi này, vậy mà còn dám hỏi bọn ta là ai? Ông trời đã để cho người rơi vào tay ta. Người yên tâm đi, đợi đến lúc giành được thứ bọn ta muốn, ta sẽ tiễn người lên Tây Thiên!”. Giọng Âu Dương Minh Châu ngày càng trở nên thô tục và đáng sợ. Một lúc sau, nàng vừa cười vừa nói: “Không, ta sẽ không giết người ngay đâu. Ta sẽ từng ngày từng đêm giày vò người, cho người biết thế nào là muốn sống không được mà muốn chết cũng chẳng xong”.

“Ồ, người kiên trì đến vậy sao?” Đột nhiên giọng nói của một ai đó xen vào.

Sắc mặt của Đường Duyệt thay đổi hẳn. Tim nàng dường như cũng ngừng đập, thậm chí ngay cả dòng máu trong huyết quản của nàng cũng như ngừng chảy. Nàng nhớ ra rồi. Tô Mộng Chằm! Đây chính là giọng nói của Tô Mộng Chằm.

Chàng trai đứng trước mặt họ có dung mạo xuất chúng, đôi mắt giống như hồ nước mùa xuân đang phát ra những ánh sáng lấp lánh. Nhưng thần sắc của đôi mắt ấy rất trong, nhìn thấy Đường Duyệt bị thương và bị họ trói lại, hắn còn kiên nhẫn đứng dựa vào gốc cây, trên khóe miệng thoáng nở một nụ cười.

Âu Dương Tiểu Thiên liền hét lên: “Tô Mộng Chằm, người đến rồi!”.

Tô Mộng Chằm đáp: “Hai người lúc này còn muốn tìm người. Bây giờ người đó đã ở trước mặt các người, hà tất các người phải kinh ngạc như vậy”.

Cha con Âu Dương liền thay đổi sắc mặt, tay phải của Âu Dương Minh Châu đã giữ chặt lấy chuôi kiếm.

Âu Dương Tiểu Thiên cười đáp: “Tốt, rất tốt”. Trong lúc đó, trên không trung đột nhiên vang lên âm thanh rất kỳ lạ. Hai chiếc kim bạc từ ống tay áo bên trái của Âu Dương Minh Châu bay thẳng ra, phóng thẳng về phía yết hầu Tô Mộng Chằm.

Tô Mộng Chằm khẽ cười, chỉ một cái vung tay, hai chiếc kim bạc nhẹ tựa lông hồng đã nằm trên đầu ngón tay của hắn.

Hắn khẽ mỉm cười, nói: “Âu Dương cô nương yêu quý ta như vậy, Tô mỗ đây thật sự không dám nhận. Hay là ta trả lại cho cô nương nhé”. Khi hắn nói đến hai chữ “hay là”, mũi tên trên tay đã lập tức bay trở lại, Âu Dương Minh Châu vẫn muốn chống đỡ. Âu Dương Tiểu Thiên nhìn thấy con gái mình thật sự không thể né tránh mũi tên đó, nên đã nhanh chân bước lên một bước trước mặt con gái. Chỉ nghe thấy một tiếng “tinh”, mũi tên đã bị thanh kiếm dài trong tay Âu Dương Tiểu Thiên chặn lại. Nhưng ngay lúc đó, Âu Dương Tiểu Thiên đã lùi ra sau một bước.

Cha con Âu Dương nhìn nhau, cùng lúc giơ thanh trường kiếm trong tay. Từ ngày Lý Hồng mất, Âu Dương Minh Châu dần dần thay thế vị trí của mẫu thân trong trận đấu kiếm. Trong bóng tối, ánh sáng của hai thanh kiếm sáng chói lên. Thanh kiếm của Âu Dương Tiểu Thiên nhắm thẳng vào ngực Tô Mộng Chằm. Còn thanh kiếm trên tay của Âu Dương Minh Châu thì nhắm vào phần dưới của hắn.

Tô Mộng Chằm cười đáp: “Hai cha con người cùng cầm thù giặc như vậy, quả nhiên là có tình cảm sâu đậm”. Hắn chưa nói hết câu, kiếm của Âu Dương Tiểu Thiên đã chém vào cái cây phía sau lưng hắn. Tiếc rằng hắn đã nhanh chóng rời khỏi đó và hóa giải toàn bộ thế tấn công của Âu Dương Minh Châu.

Âu Dương Tiểu Thiên giương mắt lên, nhảy lên một lần nữa, ánh sáng của thanh kiếm như một con rồng bay qua. Âu Dương Minh Châu thấy vậy liền lập tức theo sau, hai người họ kẻ trước người sau, nhắm thẳng về phía Tô Mộng Chằm đang đứng. Tô Mộng Chằm khẽ cười, nghiêng mình ra đằng sau, rồi dùng bàn tay kẹp chặt hai lưỡi kiếm. Chỉ nghe thấy một âm thanh sắc nhọn vang lên, hai thanh trường kiếm đều bị bẻ gãy. Âu Dương Minh Châu chưa kịp hoàn hồn, liền lập tức bỏ kiếm chạy. Âu Dương Tiểu Thiên hét lên một

tiếng, vung chiếc kiếm gãy lên chém về phía Tô Mộng Chằm. Nhưng Tô Mộng Chằm không hề bị thương, đôi mắt của Âu Dương Tiểu Thiên trở nên đỏ ngầu, giống như tức giận đến nỗi muốn nuốt chửng Tô Mộng Chằm.

Tô Mộng Chằm tuy không bị thương nhưng do phải tranh đấu với một cao thủ võ lâm nên khó lòng nghĩ đến việc cứu Đường Duyệt. Lập tức hắn nghe thấy có người hét lên: “Tô Mộng Chằm, ngươi còn ra tay, không sợ ta sẽ giết chết cô ta sao?”.

Hắn nghe thấy vậy, một tay liền tấn công đẩy lùi Âu Dương Tiểu Thiên, quay người lại nhìn, quả nhiên nhìn thấy trong tay của Âu Dương Minh Châu không biết từ lúc nào đã có thêm một con dao găm, và nó đang được đặt trên sợi dây thừng trói Đường Duyệt.

Tô Mộng Chằm nửa cười nửa không nói: “Âu Dương cô nương, làm như vậy là có ý gì? “.

Âu Dương Tiểu Thiên tóc tai rối bù, lập tức nắm lấy cơ hội này để chạy về bên Âu Dương Minh Châu, thở phò. Sau khi hoàn hồn, ông ta mới nói: “Con gái ngoan, vị Tô giáo chủ này chỉ cần cử động, chiếc dao găm trong tay con sẽ không ngại vung lên. Cho hắn biết rằng trong tay của chúng ta còn có tính mạng của một mỹ nhân mới được”.

Âu Dương Minh Châu nói: “Tô giáo chủ, chúng ta vốn không muốn gây thù địch với Bái Nguyệt Giáo, chỉ là...”. Nàng dừng lại, trên khuôn mặt phủ thêm một lớp sương, rồi nói tiếp: “Cha con ta đã mất nhiều thứ, không thể không giành lại”.

Tô Mộng Chằm nói: “Ồ, thứ mà hai vị mất đi, có liên quan gì đến ta chứ?”.

Biết rằng chỉ dựa vào hai người họ thì không thể nào khuất phục được Tô Mộng Chằm, sau khi bình tĩnh một lát, Âu Dương Tiểu Thiên nói: “Tô giáo chủ, phụ tử chúng ta hôm nay phải làm như thế này là vì không còn con đường nào khác. Vì cuộc sống sau này của chúng ta nên không thể không ra tay với người. Nhưng chỉ dựa vào sức lực của hai người chúng ta thì không thể nào so bì với năng lực của người”.

Tô Mộng Chằm cười đáp: “Âu Dương trang chủ quả là rất thẳng thắn”.

Âu Dương Tiểu Thiên nói: “Nhưng hôm nay quả là một dịp tốt mà trời ban cho ta”. Ông ta nhìn Đường Duyệt rồi nói: “Tô giáo chủ, Đường cô nương xinh đẹp như vậy, lại là hồng nhan tri kỷ của Tô giáo chủ. Hôm nay nếu cô ấy xảy ra chuyện gì, Tô giáo chủ có đau lòng hay không?”.

Tô Mộng Chằm cố tình cười đáp: “Đường Duyệt không thân thích gì với ta cả. Nàng cũng không phải là người đàn bà của ta. Làm sao nói đến chuyện là hồng nhan tri kỷ. Âu Dương trang chủ thật khéo đùa”.

Âu Dương Tiểu Thiên liền nói: “Người cho rằng lời ta nói là đùa cợt sao?”. Ông ta cười mỉa, giành lấy dao găm từ tay Âu Dương Minh Châu, cắt dây với tốc độ nhanh như chớp. Chiếc dây thừng lập tức bị cắt đứt, cả người Đường Duyệt như chực rơi thẳng xuống cái hố đen sâu thẳm thẳm. Âu Dương Tiểu Thiên nhảy lên phía trước một bước, nắm chặt lấy sợi dây thừng vừa bị đứt, Đường Duyệt vẫn chưa rơi xuống hố bấy đó. Toàn thân nàng được vắt ngang trên cành cây, nàng định hét lên, nhưng lại cắn răng không thốt ra lời nào.

Tô Mộng Chằm khẽ giật mình, Âu Dương Tiểu Thiên lại cười lớn: “Ta không hề nói đùa. Tô giáo chủ đã hiểu chưa? Lúc này nếu ta không đưa tay ra giữ lấy sợi dây thừng thì Đường cô nương đã rơi xuống hố rồi. Nếu bị rơi xuống đó, Đường cô nương không tan xương nát thịt thì cũng bị những chiếc kim này đâm xuyên qua, biến thành con lợn rừng. Đến lúc đó Tô giáo chủ hối hận cũng không kịp nữa”.

Tô Mộng Chằm ngược mắt lên và nói: “Thì ra các ngươi muốn uy hiếp ta...”.

Về mặt Âu Dương Tiểu Thiên đầy ẩn ý. Ông ta cười gằn: “Việc đã đến ngày hôm nay, người không cần phải giả bộ nữa. Nếu người không muốn cô ta chết, thì người phải đáp ứng đề nghị của ta”.

Tô Mộng Chằm đáp: “Nói thử xem”.

Âu Dương Tiểu Thiên cười nói: “Người nghe đây, thứ nhất, ta muốn người lập tức tung tin ra bên ngoài, rằng người giết chết Cửu Niệm là Đường Mạc chứ không phải là ta”.

Tô Mộng Chằm nói: “Tin này, không phải người tung ra thì nhanh hơn ta sao?”. Vừa nhìn thấy vẻ mặt đầy vẻ tức giận của Âu Dương Tiểu Thiên, Tô Mộng Chằm cất tiếng than: “Ôi, ta quên mất Âu Dương trang chủ bây giờ là người tứ cố vô thân. Lời người nói thì còn ai tin nữa, ai còn dám làm việc cho người cơ chứ?”.

Âu Dương Tiểu Thiên mặt mày đờ đờ sát khí. Cuối cùng cũng nén chịu đựng và nói: “Điều kiện thứ hai, ta muốn người lập tức giao lại Âu Dương sơn trang cho ta”.

Tô Mộng Chằm nhếch mép lên nói: “Được!”.

Vẻ mặt của Âu Dương Tiểu Thiên có vẻ thoải mái hơn, tiếp tục nói: “Điều kiện thứ ba, ta muốn người mãi mãi không vì chuyện ngày hôm nay mà tìm bợn ta báo thù”.

Tô Mộng Chằm gật đầu, đáp: “Ta đồng ý, bây giờ người chịu thả người ra chưa?”.

Âu Dương Minh Châu thay đổi sắc mặt, tranh nói trước: “Không được, khi nào người làm xong ba việc này thì ta mới xem xét đến việc thả cô ta ra”. Nàng nói như vậy nhưng trong mắt ánh lên sự mưu mô xảo trá. Nàng thực sự không muốn thả Đường Duyệt, thậm chí còn định lập tức giết chết nàng sau khi Tô Mộng Chằm rời đi.

Tô Mộng Chằm khẽ chớp mắt, nhìn hai cha con họ, nói: “Nói như vậy, có nghĩa là sau khi ta hoàn thành yêu cầu của các người, thì các người mới chịu giao nàng ấy cho ta phải không?”.

Âu Dương Tiểu Thiên gật đầu, cuối cùng trên khuôn mặt cũng lộ rõ sự đắc ý. Quần áo của Đường Duyệt xộc xệch, hai má đã bị đánh sưng tấy. Trên khóe miệng vẫn còn có vết máu, quả nhiên là cha con họ hận nàng đến tận xương tủy. Nếu như để nàng ở lại đây, chỉ sợ việc của họ chưa hoàn thành, thì nàng đã bị giày vò đến chết rồi. Tô Mộng Chằm nhìn xa xăm về phía nàng, trong lòng không khỏi cảm thấy thương xót.

Đường Duyệt ngẩng đầu lên, cuối cùng nàng cũng nhìn Tô Mộng Chằm. Trong ánh mắt ấy chứa đựng rất nhiều ẩn ý không thể nói ra và cũng không thể nói rõ được. Nhưng Tô Mộng Chằm thì cảm thấy ánh mắt ấy như một ám hiệu, rằng nàng muốn hắn đi đi, đừng bao giờ quay trở lại nữa. Nàng không hề hy vọng hắn sẽ làm theo lời họ, càng không hy vọng sẽ nợ hắn tình cảm. Tô Mộng Chằm hiểu hết ám hiệu đó, nhưng không hề cảm thấy oán hận. Bất kể hắn làm gì, đều không thể đi vào lòng Đường Duyệt. Người đó rõ ràng đã chết rồi, trí nhớ của nàng cũng đã mất. Vậy mà sao nàng vẫn không thể khắc ba chữ Tô Mộng Chằm vào trái tim nàng chứ?

Hắn khẽ nhắm mắt lại, thầm nghĩ: “Đường Duyệt, Đường Duyệt... Rồi sẽ có một ngày, ta sẽ thành công. Ngày đó cũng không còn bao xa nữa”.

Âu Dương Tiểu Thiên đợi lâu đến mức không thể đợi thêm được nữa, ông ta giục: “Người còn không nhanh đi làm đi”.

Tô Mộng Chằm bắt giác trùng mắt, khuôn mặt tuấn tú hiện lên một sát khí vô cùng đáng sợ.

Bàn tay của Âu Dương Tiểu Thiên nắm chặt sợi dây thừng, khuôn mặt đã đổi khác. Trước mặt ông ta là ánh sáng của một thanh kiếm. Là thanh kiếm xuất chúng của Tô Mộng Chằm.

Âu Dương Tiểu Thiên vội vàng né tránh. Nhưng ánh sáng của thanh kiếm đã vụt tới. Ông ta trốn thoát được lần kiếm này thì bị hàng nghìn lần kiếm khác lao đến, phủ trắng cả một vùng trời.

Âu Dương Minh Châu kêu lên, chạy sang một bên. Trong tay của Âu Dương Tiểu Thiên còn nắm giữ tính mạng của Đường Duyệt, nên lúc này ông ta không dám buông tay ra. Vì nàng chính là vật hộ thân duy nhất của ông ta. Nếu như Đường Duyệt chết thật rồi, Tô Mộng Chằm sẽ không còn phải kiêng dè nữa. Đến lúc đó... chỉ cần như vậy Âu Dương Tiểu Thiên lại trở thành kẻ khó khăn chồng chất, không xoay sở kịp. Tô Mộng Chằm thừa biết Âu Dương Tiểu Thiên không nỡ bỏ qua vật hộ thân Đường Duyệt, mới nắm lấy thời khắc này để ra tay.

Tuy nhiên cơ hội chỉ xuất hiện trong giây lát, Tô Mộng Chằm vốn dĩ đã có thể giành được thế chủ động trong khoảnh khắc đó, nhưng không hiểu tại sao, động tác của hắn lại trở nên chậm hơn, không giành được sợi dây thừng từ tay Âu Dương Tiểu Thiên.

Một ánh bạc lướt qua, một tiếng kêu vang trời, làm rách nát quần áo của Tô Mộng Chằm. Mũi kim đâm trúng hắn, người phóng ám khí chắc chắn là Âu Dương Minh Châu.

Âu Dương Tiểu Thiên đã sớm tỉnh lại, ông ta hét lên, thả mạnh sợi dây thừng.

Toàn thân Đường Duyệt gần như tê liệt, không còn chút sức lực phản kháng, đành để mặc ình tự do rơi xuống. Bỗng nhiên có người giữ chặt sợi dây thừng lại. Người đó chính là Tô Mộng Chằm.

Đường Duyệt nhìn hắn, bỗng nhiên mở to mắt, nói một cách kinh hoàng: “Đừng...”.

Trong lúc đó tất cả kim bạc của Âu Dương Minh Châu đều được tung hết ra, tất cả có mười sáu cây kim. Cùng lúc đó, con dao găm trên tay Âu Dương Tiểu Thiên cũng đang gí vào sau lưng của Tô Mộng Chằm. Chỉ cần hắn buông tay, sẽ dễ dàng tránh được ám khí đó, sẽ không bị bất cứ tổn thương nào. Nhưng nếu thế thì Đường Duyệt sẽ tan xương nát thịt.

Tô Mộng Chằm không hề động đậy. Việc cuối cùng mà hắn làm là dùng tất cả sức lực để kéo Đường Duyệt về phía hắn. Cuối cùng hắn cũng ôm được Đường Duyệt vào lòng, hơn nữa lại ôm rất chặt. Trái tim băng giá của hắn có cảm giác như đang được sưởi ấm. Hắn biết rằng hắn là một người độc ác vô cùng, nhưng không ngờ rằng cũng có ngày hắn mong muốn được che chở ột người đến vậy.

Hắn cúi đầu, khẽ gọi: “Đường Duyệt...”. Tiếng gọi đó ảnh hưởng tới vết thương ở sau lưng, hắn không thể nói tiếp được nữa.

Đường Duyệt không dám tin, ôm lấy Tô Mộng Chằm. Có tám chiếc kim đang đâm sâu vào người hắn, bốn chiếc kim cắm trên lưng hắn, bốn chiếc khác cắm vào chân trái hắn. Thanh đoản kiếm thì cắm xuyên qua áo lót của hắn.

“Công tử!” Trong khu rừng bỗng nhiên có tiếng thét lớn của một cậu thiếu niên.

Sau đó, người của Bái Nguyệt Giáo đã kịp đuổi đến. Âu Dương Tiểu Thiên và Âu Dương Minh Châu đều bị bắt.

Toàn thân Đường Duyệt đầy máu, chỉ cảm thấy nỗi kinh hoàng xâm chiếm trong lòng. Nếu như... nếu như Tô Mộng Chằm chết... vậy thì nàng... chính là người hại chết chàng. Ý nghĩ đó thật sự đáng sợ.

Tận mắt chứng kiến tất cả, Tiểu Liên trong lòng vẫn chưa hết kinh sợ, nói: “Đường cô nương, chắc cô đã có kế hoạch về những việc sắp tới. Ngày công tử tỉnh lại xem ra cũng sắp đến rồi, đến lúc đó cô nương có thể nghĩ ra cách gì để trả lời công tử?”.

Đường Duyệt đáp: “Tùy duyên phận vậy. Ba tháng nay, ta đã suy nghĩ rất nhiều nhưng vẫn chưa nghĩ ra câu trả lời”.

“Nghe nói Đường công tử đích thân đến thăm cô nhưng cô lại không muốn gặp huynh ấy. Việc này là như thế nào?”.

“Ta mặc dù vẫn có nhiều việc không nhớ rõ nhưng Tô Mộng Chằm nói đúng. Những việc đã qua thì cho nó qua đi. Cho dù người đó có là kẻ thù, nếu không cần thiết thì tốt nhất là không gặp”.

“Điều này... nhưng Đường công tử là đại ca của cô nương. Đến ngày hôm nay, huynh ấy đã một tay gây dựng lại Đường Gia Bảo. Cô thật sự không muốn quay về giúp đỡ huynh ấy sao?”

“Công tử nhà ngươi hỏi như vậy, hay là ngươi tự hỏi?”

“Không... công tử nhà tôi vẫn còn hôn mê bất tỉnh, là tiểu nhân tự hỏi thôi”.

“Vị Đường công tử đó... ngươi nói là đại ca của ta. Nhưng không hiểu sao trái tim ta mách bảo rằng ta không hề muốn gặp người đó. Hơn nữa, ta đang ở đây cùng các ngươi. Ta không muốn đem đến phiền phức gì cho Đường gia nữa”.

“Đường cô nương nghĩ quá nhiều rồi, quan tâm làm gì đến những lời thị phi cơ chứ. Người ta có câu, thanh giả tự thanh[1]”.

[1] Người trong sạch luôn cảm thấy thanh cao.

Đường Duyệt khẽ cười, trong nụ cười ấy còn chứa nhiều ẩn ý.

Tiểu Liên đảo mắt nói: “Không gấp cũng tốt, sau này cô nương chỉ cần nghĩ đến công tử nhà tôi là đủ rồi. Thật ra, lần trước cô nương bỏ đi, công tử nhà tôi vẫn âm thầm bảo vệ cô nương. Công tử yêu cô nương nhiều như vậy, cô nương nên biết trân trọng mới phải”.

Đường Duyệt nhìn xuống, cố ý không nhìn vào mắt của Tiểu Liên: “Ta... ta rất cảm ơn chàng”.

“Cảm kích thì có ích gì, cô nương phải báo đáp công tử”.

“Công tử nhà ngươi cũng từng nói, tình cảm là thứ không thể miễn cưỡng”.

Tiểu Liên hắng giọng, chu môi lên nói: “Cái gì mà không thể miễn cưỡng. Nếu như công tử nhà tôi không muốn ép buộc cô nương yêu người thì còn đi tìm cô nương về làm gì? Công tử thả cô đi không có nghĩa là tha cho cô. Với tính cách của công tử, khi nào phải ép buộc cô nương gật đầu đồng ý thì mới được”. Cậu ta dừng lại rồi lại nói tiếp: “Tiểu nhân không bảo cô nương phải đồng ý ngay bây giờ. Tình cảm là thứ có thể từ từ nuôi dưỡng. Nhất định có một ngày cô nương sẽ yêu công tử nhà tôi”.

Lúc Đường Duyệt tỉnh lại, toàn thân nàng ướt đầm mồ hôi. Trong giấc mơ, nàng nhìn thấy khuôn mặt góm giếc của Âu Dương Tiểu Thiên và cảnh tượng Tô Mộng Chấm chảy máu và ngã xuống. Tỉnh lại, đầu nàng vẫn còn ong ong. Bỗng có một người khẽ đưa tay vuốt ve trán nàng.

Đường Duyệt nhìn chằm chằm vào người đó, nói: “Xin lỗi, đã khiến chàng tỉnh giấc”.

Người đó mỉm cười, thì thầm: “Nàng lại gặp ác mộng rồi... Lúc trước, là ta đã có lỗi với nàng”.

Đường Duyệt hiểu rất rõ lời người đó nói. Bởi vì chàng đã nói điều này không chỉ một lần. Nàng muốn nói, khóe miệng khẽ động đậy, nhưng không hề phát ra tiếng.

Tô Mộng Chấm thấy nàng không nói gì, nhẹ nhàng nói: “Lúc đó ta không nên để nàng đi”.

Đường Duyệt nhìn người đang ở trước mặt mình, thấy người đó đang nhìn nàng, ánh mắt chứa đựng thứ tình cảm khác lạ. Chàng cười nhưng nụ cười mang theo sự lạnh lùng khiến cho trái tim của người khác phải đóng băng. Đường Duyệt ngẩng người ra, Tô Mộng Chấm nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng nói: “Tất cả đều đã qua rồi. Ta sẽ không để người khác tiếp tục làm hại nàng nữa”.

Đường Duyệt nhẹ nhàng gật đầu, nhưng không hề lên tiếng.

Tô Mộng Chấm cúi xuống, hôn nhẹ lên hai má lạnh ngắt của Đường Duyệt, giọng ấm áp: “Thôi nàng ngủ đi”.

Khuôn mặt của nàng trắng bệch, nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Tô Mộng Chấm đợi đến lúc nhịp thở của nàng ổn định trở lại, mới nằm xuống bên cạnh nàng, và nghiêng người nhìn nàng. Đường Duyệt vẫn thường khóc vô cớ trong mơ, lúc tỉnh dậy nước mắt vẫn còn đọng lại trên má.

Vậy là họ đã là vợ chồng được năm năm. Nhưng có rất nhiều thứ nàng không hề quên, có lẽ đang ngự trị trong đầu nàng, hoặc là chính những ký ức của quá khứ.

Lần đầu tiên hấn gặp Đường Duyệt, nàng chỉ là một tiểu cô nương gầy guộc, yếu ớt. Còn hấn lúc đó đã là một người có thể hô mưa gọi gió, tự mình là nhất ở trên đời, nên hấn chưa bao giờ đối đãi với nàng như một người bình đẳng. Nói chung, nàng chỉ là một con mèo con cổ tổ về hung dữ với hấn mà thôi. Thật không ngờ, từ lúc nào, tiểu cô nương với khuôn mặt trắng bệch ấy, đôi mắt trong sáng ấy lại trở thành cái gai khó loại bỏ nhất trong lòng hấn. Thời gian càng dài, thì càng làm tim hấn đau nhói.

Quyết đấu giữa các cao thủ võ lâm, không phải là tỉ thí võ công, mà là tỉ thí về ý chí. Âu Dương Tiểu Thiên vốn không phải là đối thủ của hấn. Hấn vốn dĩ có thể cứu được Đường Duyệt ngay, nhưng hấn đã lựa chọn cách khác. Bây giờ xem ra cách mà hấn lựa chọn không những rất tốt, mà còn có thể giúp Đường Duyệt xóa bỏ hết mọi rắc rối. Mỗi lần Đường Duyệt tỉnh lại sau cơn ác mộng, Tô Mộng Chấm lại cảm thấy hối hận. Hấn không ngờ được rằng, kết cục của việc để nàng nhìn thấy bộ dạng bị thương của mình lại đáng sợ đến vậy. Thật ra, trong trận quyết đấu đó, việc nàng bị rơi vào bẫy, bị cha con Âu Dương làm hại, đều là do một tay hấn tạo ra.

Hấn chỉ hy vọng Đường Duyệt cảm kích hấn. Hấn muốn Đường Duyệt từ bỏ việc lưu lạc vô vị, ở lại bên cạnh hấn. Nhưng hấn không muốn mở miệng nói ra, không muốn đưa ra lời khẩn cầu đáng khinh bỉ. Tô

Mộng Chầm không phải là người đàn ông như thế. Nhưng tất cả những việc này chẳng qua là muốn Đường Duyệt đáp ứng tâm nguyện bức thiết đó của hắn. Tuy tất cả đều là sự chuẩn bị trước, nhưng việc hắn bị thương là thật. Hắn cảm thấy mình bị thương rất nặng, nhưng lại không chết. Bởi vì hắn phải sống, phải giành được Đường Duyệt, chăm sóc cho Đường Duyệt. Nàng tuy nằm gọn trong lòng hắn, nhưng người mà nàng đang nghĩ đến là ai đây?

Thương Dung.

Có thể nàng không nói ra miệng, nhưng trong lòng nàng lại nghĩ về Thương Dung.

Đường Duyệt thật sự chưa bao giờ yêu hắn sao? Nàng chỉ vì chịu ơn hắn mà ở lại bên cạnh hắn chẳng? Từ trước đến nay chưa bao giờ dành cho hắn một chút chân tình nào ư?

Tô Mộng Chầm nghĩ đến những điều này mà thấy đau lòng.

Năm năm trở lại đây, vì Đường Duyệt mà hắn không thường xuyên xuất hiện trên giang hồ nữa. Chỉ vì nàng trước đây đã bị thương quá nhiều, sức khỏe không còn tốt nữa, bắt buộc phải sống ở những nơi ấm áp. Hắn đã đi khắp nơi tìm kiếm thuốc chữa bệnh cho Đường Duyệt, lúc nào cũng ở bên cạnh nàng. Thật sự không còn tâm trí nào để quan tâm đến Bái Nguyệt Giáo.

Tô Mộng Chầm cảm thấy oán hận, trên đời này đã có hắn ở bên cạnh nàng rồi, tại sao còn có thêm một Thương Dung? Đường Duyệt không thể biết rằng, tổ mẫu của Thương Dung đã tìm hàng ngàn hàng vạn cách để tìm ra thứ nắm linh chi quý hiếm chữa căn bệnh lạ cho Thương gia. Nhưng cũng đã bị Tô Mộng Chầm tìm cách tiêu hủy.

Tô Mộng Chầm xem thường Thương Dung. Hắn luôn khinh miệt chàng trai lương thiện và dịu dàng ấy. Tuy Thương Dung đã chết, nhưng vẫn luôn không ngừng tranh đấu với Tô Mộng Chầm, và tranh đấu cho đến tận ngày hôm nay. Tô Mộng Chầm khẽ đưa tay đặt lên ngực Đường Duyệt, nghĩ xem ở đây có chăng sự tồn tại của Thương Dung? Hắn có thể giết chết tình địch ngoài đời thực, nhưng tình địch trong tim nàng thì phải làm sao đây?

Tuy bây giờ Đường Duyệt không còn nhớ gì, nhưng sau này thì sao, ai dám đảm bảo rằng nàng mãi mãi không nhớ gì nữa? Thương Dung trong lòng nàng, Tô Mộng Chầm không thể làm gì được, trừ phi giết nàng đi. Chuyện đó thì Tô Mộng Chầm không thể làm. Tình cảm của Tô Mộng Chầm không ai có thể ngăn cản được. Hắn đã giành được người con gái của mình bằng mọi cách. Nhưng nếu như hắn thật sự là người thua cuộc thì cũng không phải là thua Thương Dung, mà là chịu thua Đường Duyệt.

“Đến giờ dậy rồi”. Đường Duyệt bị thúc giục bởi giọng nói ấm áp bên tai. Nàng mở to mắt, chỉ cảm thấy ánh sáng có vẻ chói mắt. Trên đầu nàng có tiếng cười của một người đàn ông, tay của nàng được thả lỏng. Lúc này vừa cảm thấy có chút ấm áp, muốn được buông tay ra, nhưng đến khi thật sự có người thả tay ra, Đường Duyệt lại cảm thấy trong lòng có chút cô đơn khó hiểu. Tiếng quần áo lạo xạo, sau lưng nàng bỗng nhiên thiếu đi sự ấm áp, nàng cảm thấy là lạ. Trên người của Tô Mộng Chầm tỏa ra một mùi hương đặc biệt từ thảo dược, đã năm năm rồi, Đường Duyệt đã quen với mùi hương ấy, và còn thấy yêu thầm mùi hương ấy.

Tiểu Liên nói rất đúng, việc thành thân với Tô Mộng Chầm không phải là việc khó có thể chịu đựng như tưởng tượng. Cảm giác không còn giống như lúc đầu nữa, nghĩ như vậy, Đường Duyệt khẽ thở dài. Sau đó, có người ôm nàng từ phía sau.

Động tác đột ngột ấy khiến nàng cảm thấy cứng đờ người: “Sao... sao thế?”.

“Ta có việc phải ra ngoài, chiều muộn mới về được. Muốn ăn gì thì nàng cứ dặn dò Tiểu Liên, không được chạy lung tung đâu đấy”.

“Vâng...” Đường Duyệt nhẹ nhàng đáp, cảm thấy Tô Mộng Chầm đang cúi thấp đầu xuống định hôn lên cổ nàng, mặt nàng bỗng nhiên đỏ rực lên.

Tô Mộng Chầm đi rồi, Đường Duyệt mới thở phào nhẹ nhõm. Năm năm sống trong giày vò, cảm giác sợ hãi đó không còn nữa. Nhưng nàng lại có một cảm giác xấu hổ và căng thẳng đến kỳ lạ, khiến nàng mồn mõi.

Tiểu Liên chạy tới chạy lui một cách vui vẻ trong sân. Đường Duyệt nhìn cậu, khẽ mỉm cười. Bỗng nhiên cậu ta ngã lún ra đất mà không có bất cứ tiếng động nào, khuôn mặt nàng chợt biến sắc.

Nàng đứng dậy, ngón tay cố đặt lên thanh đao Khuynh Thành giắt trên lưng, nhưng không sờ thấy gì cả. Sau lần đó, vì sợ nàng lại chạy đi đâu mất tích nên Tô Mộng Chầm không cho nàng tiếp xúc với Khuynh Thành nữa.

Đường Duyệt ngược mắt lên, nhìn người tăng nhân đang đi đến. Vị tăng nhân đó có một dung mạo đẹp vô cùng. Lông mày, đôi mắt, cái mũi và đôi môi của người đó rất đối bình thường, nhưng khi kết hợp lại với nhau thì rất hài hòa, xuất chúng. Trong phút chốc, Đường Duyệt có cảm giác rất đối quen thuộc. Nàng nhìn tướng mạo của người đó với ánh mắt kỳ lạ, và cảm thấy những suy nghĩ trong đầu bắt đầu bị xáo trộn.

“Ta đi tìm cô nương đã năm năm rồi”. Vị tăng nhân đó thở phào nhẹ nhõm, như thể cuối cùng cũng hoàn thành được một sứ mệnh lớn lao. Trên khuôn mặt người đó nở một nụ cười kỳ lạ: “Tô Mộng Chầm giấu cô nương kỹ quá. Ta đã tưởng không thể tìm được cô nương nữa”.

“Huynh tìm ta sao?” Đường Duyệt hỏi, nhưng đôi mắt đen láy của nàng lộ rõ sự căng thẳng.

“Đúng vậy, ta đi tìm cô nương”, vị tăng nhân trẻ tuổi cười. “Không ngờ rằng, lần trước gặp, cô nương suýt nữa đã lấy đại ca của ta. Bây giờ lại trở thành thê tử của Tô Mộng Chầm”.

Mộ Dung Tiểu Vũ ở lại nửa canh giờ, rồi đứng dậy bỏ đi.

Đường Duyệt ngồi một mình trước cửa cho đến lúc trời tối. Trong nhà vẫn chưa thắp đèn, nhưng nàng đã ngồi bất động như thể liền mấy canh giờ rồi. Những tưởng trái tim nàng đau đến muốn vỡ ra, nhưng không ngờ lại đau đến mức tê dại đi như thế này.

Đường Duyệt ngồi thẩn thờ nhìn khung cảnh trong vườn hoa, nàng cảm thấy cảnh vật trước mắt bắt đầu tối sầm lại, không nhìn rõ gì nữa. Giáo chủ lừng lẫy của Bái Nguyệt Giáo là người tình mà vì nàng không tiếc hy sinh tính mạng, là phu quân vô cùng ấm áp nhẹ nhàng, năm năm qua gắn bó với nàng như hình với bóng, còn không thể đếm nổi những quyến luyến, vậy mà chàng thực sự chỉ là một kẻ điên mang mặt nạ. Nhưng năm năm qua, nàng sống vô cùng hạnh phúc bình yên, thậm chí nàng đang dần dần yêu chàng.

Người mà nàng yêu ngày trước đã chết một cách lạnh lẽo, cô đơn. Nàng đã từng rất yêu người đó, nhưng chàng đã chết mà nàng không hề hay biết.

Câu chuyện mà Mộ Dung Tiểu Vũ kể, lúc đầu mới nghe còn có vẻ khó hiểu, giống như lạc vào trong mây khói. Nhưng dần dần, những ký ức đó đều hiện về trong tâm trí nàng. Còn khuôn mặt ấm áp tuấn tú ấy, khi hồi tưởng lại, nàng cảm thấy như nhói buốt tâm can. Đường Duyệt chỉ cảm thấy trong cổ họng ngòn ngọt, thì ra là một ngụm máu từ miệng nàng đã trào ra. Nước mắt của nàng cuối cùng cũng rơi xuống không ngừng, cảm tưởng như không thể dừng lại được.

Lúc đẩy cửa vào, tay Đường Duyệt vẫn còn run run. Người sống ở trong đó đã có tuổi rồi, nhưng xem ra vẫn còn rất trẻ, đôi mắt ấy thật sự làm người ta cảm thấy tâm trí hoảng loạn, khó mà né tránh.

Đường Duyệt nhớ rất rõ lần đầu tiên vô ý ngã nhào vào đây, người này còn tỏ vẻ rất khó chịu. Vẫn là Tô Mộng Chầm đã dắt nàng ra khỏi đây, nhưng lần đó chàng đã rất tức giận. Từ đó trở đi, nàng không đến căn phòng xa xôi này. Nhưng nàng biết tại đây có một người đàn ông rất kỳ lạ, võ công đã bị phế bỏ, có thể nói ông ta là một phế nhân. Ông ta xem ra không phải là phụ thân của Tô Mộng Chầm, cũng không phải là bạn của chàng. Vậy tại sao người này lại ở đây, và từ trước đến nay chưa bao giờ lộ diện?

Trước đây Đường Duyệt còn cảm thấy kỳ lạ, nhưng sau khi Mộ Dung Tiểu Vũ kể hết sự thật cho nàng thì nàng đã hiểu vì sao. Người này chính là Hiên Viên Lăng Nhật, là phụ thân của Đường Duyệt.

Đường Duyệt nhìn ông ta, hai người cứ nhìn nhau. Hiên Viên Lăng Nhật từ tốn nói: “Tô phu nhân, người đến đây có việc gì không?”.

Đường Duyệt giật mình, trong mắt nàng chứa đầy thần sắc phức tạp.

Hiên Viên Lăng Nhật thở dài rồi nói: “Tô phu nhân, ta khuyên cô nên về nhanh đi. Nếu như Tô Mộng Chầm biết cô đến đây thì nhất định sẽ không vui đâu”.

Đường Duyệt lắc đầu, nói: “Con chỉ đến để thăm phụ thân của con thôi”.

Nghe những lời này, thần thái Hiên Viên Lăng Nhật lập tức thay đổi, nhịp thở của ông cũng dồn dập, một lúc sau mới nói tiếp: “Con nhớ lại hết rồi sao?”.

Đường Duyệt cười gượng, trên mặt lộ rõ sự buồn bã đau thương: “Những điều con nên biết, con đều biết rồi. Những điều con không nên biết thì con cũng đã biết rồi. Chỉ là con không hiểu, tại sao chàng vẫn chưa giết phụ thân?”.

Hiên Viên Lăng Nhật đáp: “Đó là vì con”.

Đường Duyệt lắc đầu, nói: “Việc mà Tô Mộng Chằm muốn làm, xưa nay không ai có thể ngăn cản được”.

Hiên Viên Lăng Nhật không ngờ Đường Duyệt lại bình tĩnh đến thế, ông nói: “Con người của Tô Mộng Chằm việc gì cũng có thể làm. Nhưng có một việc hắn không nói dối ta. Hắn nói sẽ lấy nhi nữ của ta, chăm sóc tốt cho nó, để báo đáp ân tình ta đã nuôi dưỡng hắn. Vốn dĩ ta tưởng hắn châm biếm ta, nhưng nào ngờ hắn đã thật lòng yêu con”.

Đường Duyệt bất giác nhớ lại người đã chết khá lâu, Thương Dung. Nghĩ đến chàng, lòng Đường Duyệt cảm thấy đau đớn, nàng cười gượng: “Những tình yêu của chàng đã hại chết rất nhiều người. Nếu như có thể lựa chọn, thì con không muốn có gì hết”.

Hiên Viên Lăng Nhật suy nghĩ một lát, cuối cùng nói: “Lúc đầu ta đã bỏ rơi mẫu thân của con, làm con phải chịu nhiều đau khổ. Con có hận ta không?”.

Đường Duyệt bình tĩnh lại, nói: “Sau khi con biết người là phụ thân của con, thật sự con rất hận người. Nhưng bây giờ con không trách người nữa”.

Hiên Viên Lăng Nhật nghe thấy nàng nói như vậy, bỗng dưng khóe mắt cay cay.

“Hôm nay con đến tìm phụ thân, là muốn phụ thân giúp đỡ con”. Đường Duyệt chậm rãi nói, giống như đã đưa ra quyết định cuối cùng.

Hiên Viên Lăng Nhật do dự một lúc rồi nói: “Bây giờ võ công của ta đã bị phế bỏ rồi, lại còn bị nhốt tại đây. Nhưng nếu con muốn giết chết Tô Mộng Chằm thì ta vẫn có cách”.

Đường Duyệt nhìn ánh mắt của Hiên Viên Lăng Nhật, hỏi: “Giết chàng ư?”.

“Đường Duyệt, con là một đứa con mê muội. Ta biết, con chưa bao giờ yêu Tô Mộng Chằm. Người con yêu cả đời này chỉ có một thôi, đó chính là Thương Dung”. Hiên Viên Lăng Nhật khẽ cười.

Nghe đến tên “Thương Dung”, toàn thân Đường Duyệt run lên, cảm giác như mạch máu trong người đang dâng cao.

Hiên Viên Lăng Nhật biết mình nói sai nên lập tức im bặt.

“Con đến là để cầu xin phụ thân... muốn phụ thân giúp con quên hết tất cả những gì mà con đã nghe thấy ngày hôm nay, về tất cả những việc trong quá khứ”.

Từng lời nói được thốt ra, máu trong miệng Đường Duyệt cũng theo đó mà tuôn chảy.

Hiên Viên Lăng Nhật lặng người nhìn nàng, một lúc sau, ông cố hạ thấp giọng và nói: “Ta bỗng nhiên không hiểu được con”.

Đường Duyệt cười đáp: “Con cũng không hiểu... không hiểu tại sao. Năm năm nay... con...”.

Hiên Viên Lăng Nhật nói với giọng ảm áp: “Tô Mộng Chằm rất thâm độc. Nếu hắn muốn làm việc gì, thì năm năm, mười năm, hai mươi năm hay cả đời thì hắn cũng sẽ làm”. Ông nói tiếp: “Ta chỉ không hiểu, con muốn quên hết tất cả mọi thứ. Lẽ nào con vẫn muốn tiếp tục sống với hắn cho đến lúc chết sao?”.

Khóe mắt Đường Duyệt cay sè, nước mắt cứ thế rơi xuống môi nàng, hòa lẫn với máu. Nàng đột nhiên không muốn lau nước mắt nữa, chỉ chậm rãi nói: “Đúng vậy, mong phụ thân giúp con, cứ coi như đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng con khẩn cầu phụ thân”.

Hiên Viên Lãng Nhật vẫn còn đang do dự, ông thực sự không hiểu dụng ý của Đường Duyệt. Đúng lúc đó, bên ngoài sân có tiếng trẻ con vọng lại: “Mẫu thân, mẫu thân, Tiểu Lãng về rồi...”. Đứa bé gọi to, dường như còn đi khắp nơi tìm mẫu thân.

Đường Duyệt bỗng đứng dậy, khóa chặt cửa lại, thần thái trên mặt nàng dường như đã tan biến, nàng cắn răng nói: “Phụ thân hãy giúp con”.

Hiên Viên Lãng Nhật muốn cười nhưng không cười nổi. Mặt ông lộ ra vẻ cứng rắn, ông nói: “Các con... đã có một đứa con. Ta nghĩ con rất yêu đứa bé này”. Ông khẽ thở dài, dường như cuối cùng cũng đã hiểu ra.

Đường Duyệt cười trong đau khổ: “Không, từ khi biết sự thật, con rất hận chàng. Hận bản thân mình, và càng mong là chưa bao giờ sinh ra đứa bé này. Bây giờ con không thể gặp chàng, quyết không thể...”.

Hiên Viên Lãng Nhật nhìn Đường Duyệt chăm chú, thở một hơi, rồi nói: “Con sợ chính con sẽ giết chết đứa bé này...”.

Đường Duyệt giật mình, giống như vừa nhận được một sự tấn công kịch liệt. Nàng đã bị dồn vào bước đường cùng: “Không, con không thể, con không thể”.

Hiên Viên Lãng Nhật thấy đầu đau như muốn vỡ ra, ông nói: “Con sợ sẽ giẫm lên vết xe đổ của mẫu thân con”.

Một quyết định sai lầm. Nếu như cho người ta lựa chọn, chỉ có hai sự lựa chọn, một là giết chết Tô Mộng Chấm, hai là bỏ đi thật xa. Nhưng Đường Duyệt không thể làm thế vì nàng còn có một đứa con bé bỏng – Lãng Nhi. Nếu như nàng lựa chọn giữ lại ký ức thì mối quan hệ giữa nàng và đứa bé đó sẽ biến thành như thế nào? Hoặc là nàng lựa chọn trở thành một Ôn Nhã Như thứ hai, và đứa trẻ đó... có thể hay không...

Hiên Viên Lãng Nhật chậm rãi nói: “Cuối cùng ta cũng hiểu ra điểm khác nhau giữa con và ta. Con không giống con gái của ta, trái tim của con quá tốt”.

Sắc mặt Đường Duyệt trắng bệch, dường như nàng sắp ngã xuống. Nhưng nàng vẫn chưa có được sự kiên quyết: “Nó không thể biến thành một đứa trẻ đáng thương như con, con...”.

Nàng yêu Thương Dung, điều đó mãi mãi không bao giờ thay đổi. Nụ cười của Lãng Nhi ngây thơ đến thế, tình cảm của nàng cũng đều là thật lòng. Nếu như vẫn nhớ tất cả những điều này, thì mãi mãi nàng không dám đổi mặt với con nàng. Cuối cùng nàng cũng hiểu Ôn Nhã Như không phải không muốn yêu nàng, mà mãi mãi không có cách nào để yêu nàng.

Giống như bây giờ, lúc nàng biết toàn bộ sự thật, nàng thật sự không thể chấp nhận sự tồn tại của đứa trẻ này. Nàng không muốn Tô Lãng lại biến thành một Đường Duyệt nữa. Nàng dùng toàn bộ sức lực của mình cũng không thể khống chế nổi sự căm hận của nàng. Cho nên, chỉ còn cách là gói gọn ký ức.

Đây là lựa chọn của Đường Duyệt. Hiên Viên Lãng Nhật quyết tâm vì con gái mình mà làm một việc đầu tiên và cũng có thể là cuối cùng. Để nguyện vọng của nàng có thể trở thành hiện thực, quên đi tất cả, tiếp tục yêu thương Tô Mộng Chấm.

Tô Lãng tìm nửa canh giờ mới thấy mẹ nó. Lúc đó nó đã khóc hết nước mắt, ngồi trong một góc tường ôm đầu gối khóc nức nở.

Tô Lãng òa lên một tiếng rồi sà ngay vào lòng mẹ. Ánh trăng tỏa sáng cả một vùng, đứa bé bốn tuổi đang nằm gọn trong lòng mẹ, vừa khóc vừa trách mẹ.

“Phụ thân con đâu, sao chỉ có một mình con ở đây?”.

“Phụ thân đi mua thuốc ấu thân rồi. Phụ thân nói là... nửa canh giờ nữa sẽ về nhà”. Đôi mắt đen láy của Tô Lãng vẫn còn ngấn nước, giọng nói có phần tắc nghẹn.

Đứng sau lưng họ là Hiên Viên Lãng Nhật. Ông đứng lặng im nhìn Đường Duyệt bế Tô Lãng ra về. Ông bất giác có thể lý giải sự lựa chọn của nàng. Lúc này nhìn thấy Đường Duyệt dịu dàng ôm con vào phòng, ông biết có một ngày nhi nữ của ông sẽ yêu Tô Mộng Chấm. Nhưng ông không cảm thấy thương xót hay tức giận, bởi vì đó là lựa chọn của Đường Duyệt.

Dưới ánh trăng dịu dàng, Hiên Viên Lãng Nhật cảm thấy mệt mỏi, ông khẽ vịn tay lên ghế và nhẹ nhàng ngồi xuống.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-dao-khuynh-thanh>